

Khuất Phục

Contents

Khuất Phục	4
1. Chương 1: Nhị Thiểu	4
2. Chương 2: Thái Tử	7
3. Chương 3: Mê	11
4. Chương 4: Đi Nhờ Xe	15
5. Chương 5: Không Chịu Thua	19
6. Chương 6: Ông Xứng Sao?	23
7. Chương 7: Đoán	26
8. Chương 8: Nhan Loan Loan	30
9. Chương 9: Mars	34
10. Chương 10: Thi Dạ Triều	38
11. Chương 11: Trốn Anh Sao?	42
12. Chương 12: Là Anh Hai ?	48
13. Chương 13: Anh Đói Bụng	52
14. Chương 14: Anh Đói Bụng 2	56
15. Chương 15: Tôi Cũng Nhấn Mạnh	59
16. Chương 16: Tôi Cũng Nhấn Mạnh 2	61
17. Chương 17: Bắn	63
18. Chương 18: Thi Dạ Triều Trở Về!	66
19. Chương 19: Những Đau Thương Nàng Gây Ra Cho Hắc Ta, Hữu Hình, Vô Hình Đều Ở Đây.	69
20. Chương 20: Những Đau Thương Nàng Gây Ra Cho Hắc Ta, Hữu Hình, Vô Hình Đều Ở Đây. 2	73
21. Chương 21: Nhịn	75
22. Chương 22: Nhịn 2	77
23. Chương 23: Loạn	79
24. Chương 24: Loạn 2	81
25. Chương 25: Tiếng Tim Đập Thành Thịch.	83
26. Chương 26: Tiếng Tim Đập Thành Thịch 2	86
27. Chương 27: Không Cho Phép!	89
28. Chương 28: Không Cho Phép 2	91
29. Chương 29: Là Ghen Tỵ , Không Cam Lòng.	94
30. Chương 30: Là Ghen Tỵ, Không Cam Lòng. 2	96
31. Chương 31: Anh Thái Tử, anh Ở Đây Sao?	98
32. Chương 32: Anh Thái Tử, Anh Ở Đây Sao? 2	101
33. Chương 33: Anh Thái Tử, Anh Ở Đây Sao? 3	103
34. Chương 34: Đùng Sợ, Anh Ở Đây.	105
35. Chương 35: Đùng Sợ, Anh Ở Đây 2	107
36. Chương 36: Vì Yêu Nên Sẽ Tham Lam	110
37. Chương 37: Cẩu Huyết A!!!!	115
38. Chương 38: Dưới Nước	119
39. Chương 39: Cái Gai Trong Lòng.	123
40. Chương 40: Lòng Của Em, Tôi Không Dám Hy Vọng Xa Vời.	127
41. Chương 41: Thi Dạ Triều : Tôi Muốn Tiểu Tịch.	131

42. Chương 42: Thi Dạ Triều : Tôi Muốn Tiểu Tịch 2	133
43. Chương 43: Bị Coi Thường.	136
44. Chương 44: Mất Hồn Không?	140
45. Chương 45: Mất Hồn Không? 2	141
46. Chương 46: Đừng Nói Dối Anh Nữa.	143
47. Chương 47: Em Không Thích Anh Ta	147
48. Chương 48: Mang Thai	151
49. Chương 49: Dọn Qua Đây Ở Đi Tiểu Tịch	155
50. Chương 50: Dọn Qua Đây Ở Đi ... Tiểu Tịch 2	157
51. Chương 51	159
52. Chương 52	161
53. Chương 53	164
54. Chương 54: Chương 40	167
55. Chương 55: Chương 41	167
56. Chương 56: Chương 42	167
57. Chương 58: Chương 44	167
58. Chương 59: Chương 45	167
59. Chương 60: Chương 46	167
60. Chương 61: Chương 47	171
61. Chương 62: Chương 48	175
62. Chương 63: Chương 49	176
63. Chương 64: Chương 50	178
64. Chương 65: Chương 51 (t)	181
65. Chương 66: Chương 52	189
66. Chương 67: Chương 53	189
67. Chương 67: Chương 53	191
68. Chương 68: Chương 54	194
69. Chương 69: Chương 55: Bị Coi Thường	197
70. Chương 70: Chương 56	199
71. Chương 71: Chương 57: Mất Hồn Không?	202
72. Chương 72: Chương 58	204
73. Chương 73: Đừng, Nói Với Tôi Điều Đó Là Nói Dối	207
74. Chương 74: Chương 60: Em Không Thích Hấn	211
75. Chương 75: Chương 61	213
76. Chương 76: Chương 62	215
77. Chương 77: Mang Thai	218
78. Chương 78: Chương 64	220
79. Chương 79: Chương 65: Dọn Đến Đây Ở Đi.... Tiểu Tịch	223
80. Chương 80: Chương 66: Không Phải Thỏ Con, Mà Là Ngựa Giống	228
81. Chương 81: Chương 67: Say Rượu, Túng Dục	234
82. Chương 82: Chương 68	237
83. Chương 83: Phản Bội	239
84. Chương 84: Chương 70: Giá Đất, Cả Đời Làm Tù Nhân	245
85. Chương 85: Chương 71	250
86. Chương 86: Chương 72: Đừng Nghịch Lửa!!!	251
87. Chương 87: Chương 73	254
88. Chương 88: Cảnh Tượng Huyền Áo, Công Dã Tràng	256
89. Chương 89: Chương 75	260
90. Chương 90: Chương 76: Tiện Nhân	262
91. Chương 91: Chương 77	263
92. Chương 92: Chương 78: Đau Đón	270
93. Chương 94: Chương 79: Gặp Lại Đã Là Người Xa Lạ (1)	274
94. Chương 95: Chương 80: Gặp Lại Đã Là Người Xa Lạ (2)	276
95. Chương 96: Tiểu Tịch, Em Là Của Tôi (1)	281

96. Chương 97: Tiểu Tịch, Em Là Của Tôi (2)	284
97. Chương 98: Em Rốt Cuộc Đang Ở Nơi Nào (1)	287
98. Chương 99: Em Rốt Cuộc Đang Ở Nơi Nào (2)	290
99. Chương 100: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc (1)	292
100. Chương 101: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc (2)	293
101. Chương 102: Cầu Xin Em (1)	297
102. Chương 103: Cầu Xin Em (2)	299
103. Chương 104: Ai Hận Ai (1)	301
104. Chương 105: Ai Hận Ai (2)	302
105. Chương 106: Đoạn Tuyệt (1)	305
106. Chương 107: Đoạn Tuyệt (2)	308
107. Chương 108: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (1)	309
108. Chương 109: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (2)	310
109. Chương 110: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (3)	312
110. Chương 111: Ôm	314
111. Chương 112: Chôn Cùng (1)	317
112. Chương 113: Chôn Cùng (2)	319
113. Chương 114: Phải Có Bao Nhiêu Yêu (1)	321
114. Chương 115: Phải Có Bao Nhiêu Yêu (2)	324
115. Chương 116: Đánh Cược Một Chút, Thế Nào?	326
116. Chương 117: Đánh Cược Một Chút, Thế Nào? (2)	330
117. Chương 118: Bản Chính Là Tình Yêu (1)	331
118. Chương 119: Bản Chính Là Tình Yêu (2)	332
119. Chương 120: Ngoại Truyện: Nhị Thiếu Vs Tiểu Tịch	335
120. Chương 121: Cha (1)	338
121. Chương 122: Cha (2)	339
122. Chương 123: Cưới Em	342
123. Chương 124	346
124. Chương 125: Thi Dạ Diệm (1)	347
125. Chương 126: Thi Dạ Diệm (2)	349
126. Chương 127: Anh Đây Là Đang Bắt Cóc (1)	351
127. Chương 128: Anh Đây Là Đang Bắt Cóc (2)	352
128. Chương 129: Tha Thứ (1)	354
129. Chương 130: Tha Thứ (2)	355
130. Chương 131: Người Nào Chuộc Tội Với Người Nào	357
131. Chương 132: Giết (1)	361
132. Chương 133: Giết (2)	363
133. Chương 134: Huyết Tẩy “carlos” (1)	366
134. Chương 135: Huyết Tẩy “carlos” (2)	367
135. Chương 136: Phụ Lòng (1)	370
136. Chương 137: Phụ Lòng (2)	372
137. Chương 138: Phụ Lòng (3)	374
138. Chương 139: Tự Tìm Đường Chết	375
139. Chương 140: Thâm Tình Như Thế, Nhưng Đến Cuối Cùng Vẫn Là Khó Nói Nên Lời (1) . . .	379
140. Chương 141: Thâm Tình Như Thế, Nhưng Đến Cuối Cùng Vẫn Là Khó Nói Nên Lời (2) . . .	381
141. Chương 142: Nếu Như Không Có Cô Ta	384
142. Chương 143: Nếu Như Không Có Cô Ta (2)	387
143. Chương 144: Ngoại Truyện 1: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu	389
144. Chương 145: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 2: Anh Xé Nát Em Ra! (1)	393
145. Chương 146: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 3: Anh Xé Nát Em Ra! (2)	399
146. Chương 147: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 4: Em Cũng Rất Quan Trọng Với Anh (1)	401
147. Chương 148: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 5: Em Cũng Rất Quan Trọng Với Anh (2)	405

Khuất Phục

Giới thiệu

Trữ Dư Tịch là một ô gái trầm lặng, trong căn phòng đầy ắp người này, mọi người chỉ quan tâm đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuat-phuc>

1. Chương 1: Nhị Thiểu

Không biết đây là lần thứ mấy Trữ Dư Tịch lặng lẽ nhìn quanh căn phòng đầy ắp người này. Mọi người chỉ quan tâm đến người đàn ông khá đẹp trai hiện tại đang điên cuồng nhảy nhót, nhưng nàng là ngoại lệ.

Nàng chỉ ngồi một chỗ, nhưng lòng đã sớm bay đến bên người người đàn ông bên trong căn phòng kia.

Chung quanh tràn ngập tiếng nhạc điện tử chói tai, người ở sàn nhảy lầu dưới đã sắp thành một vòng tròn chặt chẽ, ánh đèn bạc chiếu thẳng vào giữa vũ đài dừng lại bên người một cặp nam nữ đang nhiệt tình hoà vào làn nhạc.

Mỹ nam được mọi người chú ý kia rõ ràng chính là người ngày thường rất lạnh lùng, chỉ luôn cúi đầu làm việc, Hoàng Phủ gia nhị thiếu, Hoàng Phủ Triệt. Mà giờ phút này nhị thiếu dường như đã biến thành một người khác, nhiệt tình, tuần lãng, gợi cảm.

Bốn phía không ngừng vang vọng tiếng người hét chói tai, thuận theo tiết tấu vung tay, vặn vẹo thân thể.

Áo sơ mi của anh ta giờ phút này chỉ còn lại 2 chiếc cúc áo cuối cùng, cơ ngực cường tráng lộ ra trước mắt mọi người. Thắt lưng, hông nhanh nhẹn lắc lư theo điệu nhạc, rất nhanh dính sát vào thân thể vặn vẹo của một cô gái xinh đẹp, động tác linh hoạt làm cho người ta hoa cả mắt.

Tay của cô gái giơ cao lên không trung, quần áo trên người sớm đã cởi ra, không rõ đã vứt đi đâu, chỉ chừa lại cái bra (áo lót) màu đen, dù hoặc tầm mắt đàn ông xung quanh.

Đến thời điểm đàn ông múa một mình, một hình dáng cao ngất hư ảo tiến vào sàn nhảy. Người đàn ông đó một tay đánh nhịp, còn tay kia thông thả cởi bỏ chiếc cúc áo còn lại, mọi người hét đến chói tai khi thấy chiếc áo sơ mi của anh ta, đột ngột cánh tay anh gạt ra, quần áo liền bay ra ngoài, phụ nữ cướp được nó kích động đến độ khóc phát ngất.

“Nhị thiếu! Nhị thiếu!” Tiếng hét chói tai liên tục vang lên. Khoé môi người đàn ông kia đã nhếch lên cao cực điểm, ngẩng đầu lên, ngón tay từ làn môi quyến rũ, lướt qua cổ, xương quai xanh từ từ di chuyển xuống dưới. Ngón tay thon dài giống như chứa điện, giống như tán tỉnh, vuốt ve thân thể của chính mình. Ngực, bụng và tấm lưng rộng chảy đầy mồ hôi, khuôn mặt tuần mỹ có điểm mị hoặc, lạnh nhạt khác thường, làn

tóc đen phía sau đã ướt đầm, đôi con ngươi đen hơi hí lại. Mồ hôi từ trán chảy xuống, đọng lại dưới cằm, lạch cách, từng giọt mồ hôi rơi xuống, giống như chuỗi hạt châu lấp lánh.

Động tác của anh ta ngày càng càn rỡ, quanh người tản ra sự gợi cảm trí mạng. Giống như mỗi một giọt mồ hôi vãi ra của anh ta đều khiến cho người ta hưng phấn không kiềm chế được. Thân thể cường tráng lỗ lỏ, khi thì căng thẳng, khi thì thả lỏng, mỗi nếp nhăn trên chiếc quần dài tạo nên từ những động tác khoa trương của anh, trong giờ phút này như găng hết sức phóng thích sức quyến rũ khó lòng kiềm chế được của anh.

Thân hình cao to kia hoặc là ghẹo người hoặc là bạo phát mười phần, thất lưỡng cường tráng mạnh mẽ đang đưa theo nhịp điệu trước sau, ám chỉ là bất chước hình ảnh giao hoan nam nữ khiến huyết mạch người ta muốn nổ tung!

Trước mắt bao người, anh ta càng thêm lớn mật, điên cuồng, buông thả, biểu tình kinh diễm trên mặt giống như khoảnh khắc cao trào, gợi cảm đến bất trị.... Tiếng kêu lớn tựa hồ muốn phá huỷ màng nhĩ người khác, thậm chí có cô gái vì hưng phấn quá độ nên hôn mê bất tỉnh. Trầ không khí chính bởi Hoàng Phủ Triệt mà đậm chất ái muội và sắc hương kích thích nhảy múa thay nhau nổi lên, càng không thể cứu vãn.

Không biết đoạn phim quý hiếm quay lại cảnh Hoàng Phủ nhị thiếu nhảy nhót điên cuồng này được ai nhanh tay thu lại, nhưng sau đó được bán đấu giá rất cao ...

.....

“Điên rồi, tất cả điên hết rồi! Anh hai điên, mấy người xung quanh cũng điên rồi!” Hoàng Phủ Dĩ Nhu ngồi ở vị trí tốt nhất ở tầng hai rốt cục không hiểu, liều mạng uống ly nước trái cây. Chát lỏng lạnh buốt, ngọt chua đan xen chảy vào khoang miệng, rồi từ thực quản chảy xuống dạ dày, hoà tan cùng một chút xao động của thân thể Được rồi, ngay cả cô thân là em gái nhìn được cảnh này mà cảm xúc còn mê mẩn, còn những người khác thì

Không thấy có lời đáp lại, Hoàng Phủ Dĩ Nhu ngoảnh đầu, thấy được ánh mắt đăm đăm suy nghĩ của Trữ Dư Tịch. Cô vươn tay, quơ quơ trước mắt nàng, thì bị Trữ Dư Tịch đánh một cái.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu có phần hơi đau, mu bàn tay trắng nõn lập tức hiện lên một tầng đỏ ửng.

Trữ Dư Tịch chán ghét đùa nghịch chiếc ống hút trong ly, tầm mắt không tự chủ được lại đảo sang nhìn cánh cửa kia. Hoàng Phủ Dĩ Nhu tinh ranh, hai người cùng tuổi, cơ hồ là từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, ở chung mười chín năm, cô rất hiểu nàng. Nàng cả đêm không yên lòng, tất cả đều do người trong phòng kia – không, là hai người.

“Hắc! Tiểu Tịch!”

Thần kinh Hoàng Phủ Dĩ Nhu ngưng trệ, ánh mắt đầy ái muội, toát nên vẻ xinh đẹp đáng yêu của công chúa nhỏ.

Trữ Dư Tịch chẳng màng trả lời.

“Cậu nói xem ...” Ngón tay trở mảnh khảnh của Hoàng Phủ Dĩ Nhu chỉ đến cánh cửa kia, sau đó lấy tay che miệng: “Hạ Tử Dụ và anh cả, họ có khi nào là loại quan hệ này không?”

Trữ Dư Tịch nhún nhún vai, tỏ vẻ lạnh nhạt: “Ai biết được.”

Chuyện này còn cần nói đến nữa sao, tất cả đã quá rõ ràng rồi. Hôm nay là sinh nhật hai mươi ba

tuổi của Hạ Tử Dụ, Hoàng Phủ Luật liền phóng khoáng giơ tay lên bao hết năm tầng của “Stuporous” để mở tiệc sinh nhật.

Thanh âm ngày càng nhỏ của Hoàng Phủ Dĩ Nhu truyền đến bên tai nàng, đáng vẻ mẫu mực nhu thuận.

“Vài năm trước mình thấy có một đêm khuya họ Tử Dụ đến phòng của anh cả, cậu cũng biết ba mình cũng không thích bọn họ quá thân mật, nhưng ba lại không quản được anh ấy....”

Cô nói nửa ngày nhưng không biết được Trữ Dư Tịch sẽ hiểu bao nhiêu. “Cậu tại sao lại không có phản ứng?”

“Mình nên có phản ứng thế nào?” Trữ Dư Tịch nhướn mày hỏi lại.

Ánh mắt giảo hoạt của Hoàng Phủ Dĩ Nhu nheo lại, ngón tay chọc chọc trán nàng. “Đừng cho là mình không biết, tiểu Tịch, cậu thích cái tên thái tử hỗn thế nhà mình đúng không?”

Bị bạn tốt nói trúng tâm sự, lòng Trữ Dư Tịch trùng xuống một chút, đáy mắt toát ra tia tịch mịch, khuôn mặt biến dạng.

“Đừng nói lung tung, anh ấy là anh trai.”

“Cậu cũng đừng chối cãi nữa, ánh mắt cậu nhìn anh ấy khác với ánh mắt cậu nhìn anh hai.” Dĩ Nhu bĩu môi.

Trữ Dư Tịch cười lạnh “.... Cậu nhìn nhầm rồi.”

“Giả bộ như vậy có ý nghĩa sao? Chúng ta đã cùng lớn lên từ nhỏ, mắt cậu chỉ cần động một cái là mình biết cậu nghĩ gì rồi, cậu thừa nhận đi.” Dĩ Nhu rất khinh thường thái độ trốn tránh này của nàng.

Trữ Dư Tịch chỉ cười mà không nói. Trên đời này người hiểu nàng nhất cũng chỉ có cô gái nhỏ này.

Nàng không muốn nói thêm nữa, nếu không sẽ bị người ta vạch trần hết những thứ đã chôn giấu trong lòng.

Đây là thói quen thích yên lặng như vậy, im lặng bảo vệ và không ngừng chờ đợi Đột nhiên thổ lộ với hần, nàng hiện giờ tạm thời vẫn chưa có được dũng khí để làm việc ấy.

Ánh hào quang trên người hần quá mức chói mắt. Hần chính là ánh sao sáng chói, Hoàng Phủ đại thiếu gia, thái tử không thể thay thế được. Chỉ đứng ở rất xa mà thôi, ánh hào quang kia sẽ khiến người khác không dám đến gần hần.

Nàng thích, chính là vẻ cao cao tại thượng của hần, người đàn ông rõ ràng là gần trong gang tấc như thế vậy mà nhìn lại sẽ thấy xa đến không thể chạm được.

Chuyện tàn khóc không phải đều như vậy.

Mặc dù có như vậy, thì nàng vẫn như cũ Muốn ngừng mà không được.

....

“Thích người ta thật phiền phức, chỉ tăng thêm phiền não ỉn thôi.” Nàng lắc nhẹ chiếc ly trên tay, mặt không có chút biểu tình phiền não vì tình.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu thở dài “Thực cay đắng.”

Hai cô gái nhìn nhau, không nhận được phát ra tiếng cười, phá tan bầu không khí nặng nề trước đó. Cười lớn, Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhìn vộ đáng vô tâm vô phê của Trữ Dư Tịch, cuối cùng cũng hỏi.

“Rất khó chịu sao?” Cô chỉ vào ngực Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch không trả lời, chỉ cười cười rồi im bặt, dựa đầu vào vai Dĩ Nhu. Dĩ Nhu nhìn không ra biểu tình của nàng, nhưng có thể cảm nhận được nỗi đau thương của nàng.

“Nhu” Trữ Dư Tịch gọi tên cô, âm điệu kéo thật dài, trong thanh âm tràn ngập đau thương, thảm thiết vô cùng, Hoàng Phủ Dĩ Nhu nghe thấy liền lo lắng, tay vỗ vỗ người nàng.

“Cậu cũng có cơ hội đúng không nào?”

.....

Cảm xúc rầu rĩ này khó mà khống chế được, một ly rượu, một ly lại thêm một ly, không biết đã uống bao nhiêu, gò má Trữ Dư Tịch đã hơi phồng hồng, xinh đẹp động lòng người.

“Mình nghĩ” Đôi mắt Trữ Dư Tịch mở to, tay đánh nhẹ vào ly rượu “Mình muốn vọt vào trong kia cướp anh ấy từ trong lòng chị Tử Du, cột anh ấy vào cột rồi hung hăng đánh một chút!”

“Phốc —“

Hoàng Phủ Dĩ Nhu lập tức phun hết nước trái cây trong miệng ra, cực kì bối rối, rút khăn tay lau miệng nhìn nàng. Đây là rượu khiến người ta nói bừa, chứ Trữ Dư Tịch bình thường sẽ không nói như vậy.

“ Ý cậu là bây giờ?”

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn, thấy được thân thể cao lớn của Doãn Vệ Hoài dựa vào khung cửa, có chút nhân nhả xen lẫn vẻ cảnh giác. Đối diện với mỹ nhân Tiểu Cửu lạnh lùng kia. Có hai đại cao thủ bảo vệ, chỉ với nàng, một nha đầu thì

Vẫn là Thôi đi. Giật mình, hai người không hẹn mà cùng thở dài.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu không thích nàng thế này, rõ ràng đã đổi nước trái cây thành rượu, cùng nàng nhất tuý giải ngàn sầu (uống rượu giải sầu). Ngắm lại Hạ Tử Dụ cũng có quan hệ phức tạp với anh cả, cô lắc đầu thở dài.

“ Minh sao lại có thể có người anh trai biến thái như vậy?”

“ Cả Triệt đêm nay cũng quậy phá như vậy, thú vị thật.” Tiếng cười ma quái của người đàn ông bắt chợt vang lên khiến cho Dĩ Nhu và Trữ Dư Tịch nhất thời đang ngồi nghiêm chỉnh, ngậm cầu nguyện lời vừa nói không bị hấn nghe được.

Rất ít người có thể một thân tây trang trắng toát lên vẻ yêu nghiệt như thế, thái tử chính là người như vậy. Phần lớn đàn ông bình thường thường mặc những bộ tây trang có gam màu tối, khiến họ trông trầm lắng, trưởng thành hơn. Nhưng thái tử lại không như vậy, hấn căn bản chính là lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt mịn hoặc chúng sinh, cùng tác phong đường hoàng xen chút phách lối, vẻ tao nhã thường ngày, khiến hấn thích ... màu trắng.

Mọi người có chút hiểu biết đều rõ, tên thái tử hắc ám, đáng khinh, biến thái, tàn nhẫn, tà ác, nguy hiểm, toàn thân cao thấp đều không có một điểm có thể hợp với màu trắng thuần khiết . Nhưng khi hấn cố tình mặc vào, người ta lại tìm không ra điểm bất ổn nào, tựa như màu trắng trời sinh cũng tô điểm thêm cho nét điển trai của hấn. Mâu thuẫn như thế lại hoàn mỹ như thế.

Thái tử lười nhác dựa vào thành lan can, nghiêng đầu nhìn xuống lầu dưới, bên miệng là điều thuốc vừa châm, khoe miệng vênh lên. Một tay đặt trên lan can xanh, cổ áo sơ mi mở rộng, vòng xích bạc theo động tác của hấn thấp thoáng lộ ra ánh bạc. Tư thế rõ ràng rất bình thường như thế lại mịn hoặc chúng sinh, quyến rũ vô cùng.

Trữ Dư Tịch kín đáo ngắm hấn, tầm mắt không thể dời đi, hoàn toàn bị hấn hấp dẫn. Hoàng Phủ Dĩ Nhu thấy biểu tình mê muội của nàng, tiếc nuối than thầm : Nghiệp chướng! Nghiệp chướng mà!

Như thể phát hiện được điều gì đó, thái tử đột nhiên xoay người tiến đến, Trữ Dư Tịch không kịp né, cứ như vậy mà tầm mắt hai người giao nhau.

2. Chương 2: Thái Tử

Không xong rồi! Bị phát hiện!

Trữ Dư Tịch trong lòng kinh hô , nhưng nếu lúc này di chuyển sẽ có điểm khác người, nàng chỉ kiên trì cười hì hì.

Khoẻ miệng thái tử chậm rãi giơ cao, ngón tay thon dài kẹp chặt điều thuốc, híp mắt chậm rãi phun ra sương trắng. Ngón tay hấn đột nhiên ngoắc ngoắc nàng. Trữ Dư Tịch không thể chống cự, liền như chú cún nhỏ chạy tới.

“ Anh thái tử, anh hết bần rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Trữ Dư Tịch đã muốn cắn lưỡi chết.

Đôi lông mi của thái tử hơi xao động, miệng cười vô cùng yêu nghiệt.

“ Em biết anh bận việc bên trong? Bận việc gì?”

“ Ách.... Em không biết, em chỉ vừa hỏi qua ... A, chị Tử Dụ đâu rồi? Tại sao lại chỉ có mình anh ở đây?”
Trữ Dư Tịch chính là muốn chuyển sang đề tài khác, cũng không ngờ đến đáp án của thái tử càng khiến cho nàng thêm rối loạn.

“ Cô ấy mệt mỏi, vừa rồi cùng chơi đùa với anh ... rất kịch liệt.”

“”

Lời vừa nói xong, tựa như còn chưa biểu đạt được hết ý, hần liêm lấp bờ môi dưới, cử chỉ kia, vẻ mặt kia khiến cho người ta mơ màng. Trữ Dư Tịch đỏ mặt, cười ha ha nửa ngày cũng không nói được một câu trọn vẹn.

Nàng cúi đầu lúng túng, bờ vai chợt trùng xuống, bị một lực kéo vào trong lòng. Cổ tay thái tử vừa chuyển động, cánh tay đã quấn lấy trên vai nàng, khiến cho nàng dựa lưng vào người hần. Hần cúi đầu, hơi thở ấm nóng phả vào làn da nàng, tiếng nói trầm thấp thì thầm bên tai nàng.

“ Tiểu Tịch”

Trong khoảnh khắc đó, Trữ Dư Tịch gần như ngừng thở.

....

Từ lúc Trữ Dư Tịch có thể ghi nhớ, thái tử giống như đã được an bài phải xuất hiện trong thế giới của nàng. Nàng còn nhớ rõ dì Tiệp dẫn nàng tới, chỉ vào diện mạo còn đẹp hơn cả chị Nguyệt Như của một anh trai, nói với nàng “ Tiểu Tịch à, đây là con dì, Hoàng Phủ Luật, mới từ Anh về, lớn hơn con sáu tuổi, con gọi thẳng bé là anh trai được rồi.”

Trước đó, Trữ Dư Tịch vẫn nghĩ nhà Hoàng Phủ chỉ có ba đứa con, Hoàng Phủ Nguyệt Như, Hoàng Phủ Triệt và Hoàng Phủ Dĩ Nhu.

“ Con của dì Tiệp không phải là anh Triệt sao?” Trữ Dư Tịch đột nhiên rất tò mò về anh trai đột nhiên xuất hiện trước mặt mình này, nhưng nàng lại thẹn thùng chỉ dám đứng nép mình bên người Tân Tiệp, dùng đôi tròng mắt sáng ngời để quan sát.

Tân Tiệp ý cười ôn nhu : “ Triệt là Hoàng Phủ nhị thiếu, con hần là kêu nó anh hai, còn đây mới là đại thiếu gia nhà Hoàng Phủ.”

Thì ra là như vậy.

Nàng chợt hiểu ra vấn đề, ngửa đầu chu cái miệng nhỏ nhắn , thấp phần nhu thuận kêu một tiếng “ Anh Luật.” Quá bất ngờ, Hoàng Phủ Luật nâng mí mắt tôn quý của hần, tầm mắt quét qua Trữ Dư Tịch một lần, ngạo mạn nói với Tân Tiệp: “ Con bé xấu xí này thế nào mà nhạt được vậy?”

Trữ Dư Tịch sững sốt, cảm xúc oan ức ngay lúc đó đã ngập đầy người, vẻ tươi cười trên mặt cũng trở nên cứng ngắc.

Trong cả đám, Hoàng Phủ Nguyệt Như là người lớn nhất, tuy rằng lời nói có phần châm chích, nhưng luôn chiều cổ nàng, chưa từng nói nặng lời với nàng. Hoàng Phủ Triệt là người luôn lạnh lùng, lễ phép. Dĩ Nhu cùng nàng là bạn bè, hai người hoà thành một người.

Trữ Dư Tịch nhu thuận đáng yêu, là hòn ngọc quý trên tay mọi người.

Mà Hoàng Phủ Luật là người đầu tiên Khác biệt so với người thường. Không những là gương mặt yêu nghiệt, hay thái độ hần đối với nàng.

Nàng nhỏ như vậy, cũng đã có lòng tự trọng rất cao, tầm mắt lặng lẽ di chuyển từ gương mặt xinh đẹp của hần xuống cúc áo thứ trước ngực hần.

Tân Tiệp đánh hần, thấp giọng khiển trách : “ Con nói chuyện như vậy với bé gái sao? Mau xin lỗi con bé đi!”

Hoàng Phủ Luật liếc mắt nhìn lại nàng thêm lần nữa, lần này lại phát hiện được bộ dáng mè nheo của cô gái nhỏ này, đôi môi nhỏ quật cường mím lại, vô cùng nhẫn nại, còn bày ra vẻ mặt chẳng hề để ý, bộ dáng này khiến hắn cảm thấy rất buồn cười, hắn ngồi xổm xuống, xoa xoa khuôn mặt nàng như đối đãi với tiểu súc vật, thực trơn bóng. Khoé miệng Hoàng Phủ Luật cong lên.

“Nhóc xấu xí, đừng khóc nữa, thực ra em cũng không xấu như thế, chỉ là em không đẹp như anh thôi.”

“Hoàng Phủ Luật!” Tân Tiệp tức giận mắng hắn, lại vừa không nỡ đánh hắn.

Trữ Dư Tịch không khóc, cũng không phản bác lại. Bởi vì những điều hắn nói đều là sự thật.

Từ đó về sau, nơi nào có Hoàng Phủ Luật, Trữ Dư Tịch đều cố gắng tránh xa một chút, rồi lại xa thêm một chút. Một buổi sớm đẹp trời, nàng cùng Hoàng Phủ Dĩ Nhu nằm trên sân thượng cùng ngược nhìn bầu trời, nhìn thấy đám mây trắng tựa như một cây kẹo đường, thông thả trôi trên đỉnh đầu mình, Dĩ Nhu thận trọng hỏi nàng : “ Cậu sợ anh cả của mình sao?”

Nàng nghĩ một hồi, rồi lắc đầu.

“Không sợ tại sao lại trốn anh ấy?” Dĩ Nhu lại hỏi.

Trữ Dư Tịch trầm mặc.

Sau đó Hoàng Phủ Luật lên sân thượng để kêu họ xuống uống nước, Dĩ Nhu liền xuống dưới trước, thời điểm Trữ Dư Tịch lướt qua Hoàng Phủ Luật, liền bị hắn ngăn lại. Nàng nghe thấy tiếng cười của hắn vang lên bên đầu.

“Nhóc xấu xí, ngẩng đầu lên.”

Trữ Dư Tịch vô cùng nghe lời, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên kèm theo nụ cười ngọt ngào. “Anh Luật.”

Đây là lần thứ hai nàng gọi hắn.

Hắn đứng ngược chiều ánh sáng, tuy chỉ mới mười hai tuổi, nhưng thân hình cũng đã có vẻ cao lớn hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác. Trữ Dư Tịch hí mắt, ngưỡng mộ nhìn chiếc áo sơ mi ca rô có cúc áo viền vàng của hắn.

“Em sợ anh sao?” Câu hỏi của hắn giống hệt của Dĩ Nhu.

“Không có ạ.” Trữ Dư Tịch như trước lắc đầu, hai cái bím tóc vung qua vung lại, bị ánh nắng chiếu rọi khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thập phần đáng yêu mê người.

“Như vậy thì” Hoàng Phủ Luật vòng tay ôm lấy nàng, hơi hơi khom người, nhìn thẳng vào mắt nàng, khoé miệng xấu xa cong lên.

“Em trốn anh, bởi vì anh gọi em là nhóc xấu xí, đúng không?”

Đáy mắt Trữ Dư Tịch hiện lên tia khó chịu, bị Hoàng Phủ Luật nhìn ra. Hắn cười lớn hơn, ôm lấy bả vai nàng, rồi gõ vào đầu nàng. Nàng xoa xoa cái trán, đáy mắt có chút phập phồng.

“Đau sao?”Hắn hỏi.

“Anh Luật, em không đau.” Nàng đặt tay ra phía sau, làm bộ thoải mái.

Hoàng Phủ Luật cười nhạo. “Gọi là anh thái tử, nếu còn gọi là anh Luật, anh sẽ hôn em.”

Hắn chỉ là thuận miệng uy hiếp, lại không biết câu nói ấy giống như ném một cục đá vào giữa mặt hồ tĩnh lặng, làm xuất hiện từng đợt gợn sóng trong tâm hồn nhỏ bé của Trữ Dư Tịch, nàng thậm chí cũng không biết cái “hôn” này có phải giống như người lớn hay hôn nàng hay không

Vì thế tối hôm đó, Trữ Dư Tịch lần đầu tiên mất ngủ.

Khi cùng chơi đùa với Hoàng Phủ Dĩ Nhu, nhìn thấy Hoàng Phủ Luật là nàng đều gọi một tiếng “

Anh thái tử”, nhìn thấy biểu tình tà ác trên mặt hắn, lòng đã dưng dưng, bả vai nàng không tự giác mà co rúm lại.

Là sợ hấn sao? Đương nhiên không phải....

.

Nếu như nói trước đây, thái tử còn có thể ngẫu nhiên ôm nàng và Dĩ Nhu chơi đùa, nhưng về sau khi lớn lên, Trữ Dư Tịch rất ít khi có những cử chỉ thân thiết như vậy với thái tử.

“ Tiểu Tịch ...” Thanh âm của thái tử xuất hiện bên tai nàng, gần đến mức việc đóng mở cánh môi cũng có thể chạm vào vành tai mềm mại của nàng. Cảm giác ấy thoáng chốc đã lan truyền khắp người, nàng theo thói quen co rúm bả vai lại, nghiêng đầu nhìn hấn.

“ A?” Đôi lông mày tinh tế khẽ nhú lại, làn môi nửa cong lên, bộ dáng mờ mịt lại thanh thuần.

Thái tử híp mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son nào của nàng, tất cả những động tác nhỏ nhất của nàng đều được hấn thu lại, thói quen này là ngày nàng còn bé hình thành.

“ Có chuyện gì sao anh thái tử?” Trữ Dư Tịch thấy hấn im lặng, hơi khấn trương, nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh.

“ Ủ ...” Thái tử chậm rãi mở miệng “ Gần đây cãi nhau với dì Yên sao?”

“Thực tốt, chuyện em lén lút chuyển ngành rốt cục cũng bại lộ, mẹ em rất giận ...” Trữ Dư Tịch nhẹ nhàng băng quơ, cười khê. Đường Yên không những rất tức giận, mà thiếu chút nữa là chết ghen, cũng may không có thi hành gia pháp.

“ Em không có hứng thú với kinh doanh, tài chính, em căn bản cũng không có tài, những bài giảng trước đó chỉ khiến đầu em lớn thêm thôi.”

Thái tử cười nhẹ, tay vỗ nhẹ lên đầu nàng “ Không bị ăn đòn sao?”

“ Em chạy nhanh, hắc! A, anh hai –“ Trữ Dư Tịch chợt nhìn thấy Hoàng Phủ Triệt đang tiến đến, muốn mượn anh để tránh cái ôm ấp khiến nàng hết hồn này. Nàng vốn định thoát khỏi cánh tay của thái tử, từng chút rời khỏi hấn, cũng không lường được một việc xảy ra khiến mọi người bất ngờ.

Hoàng Phủ Triệt còn chưa thoát khỏi cảm giác ngây ngất, bàn tay to mạnh mẽ đặt lên vai của thái tử.

“ Muốn rời đi sao ? Hả ?”

Thái tử không có chuẩn bị, cơ thể nghiêng về phía trước, sau đó, hôn lên cái gì đó mềm mại

.....

Từ đầu đến cuối đều bị Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhìn thấy, đây là lần thứ hai trong đêm nay cô không màng đến hình tượng của mình, phun hết nước trái cây trong miệng ra, vừa cười vừa ho khan, nước mắt đều đã chảy ra, ngón tay hướng về vẻ mặt vô tội không ngừng run rẩy của Hoàng Phủ Triệt.

Chỉ một giây thôi.

Thái tử sững sốt chỉ một giây, sau đó liền nhanh chóng thu hồi lại bộ dáng cũ, u ám liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Triệt, buông Trữ Dư Tịch đã hoá đá trong lòng ra, đá một cước vào người Hoàng Phủ Triệt.

Hoàng Phủ Triệt một tay giơ lên xin hàng, tay kia nắm lại thành quyền để ở bên môi ho nhẹ, che đi ý cười.

“ Không phải cố ý, thực không phải!”

Doãn Vệ Hoài một bên cũng không nhịn được khoanh tay, cúi đầu cười, Tiểu Cửu biểu tình ngàn năm không đổi, thần nhiên liếc mắt nhìn một cái, rồi lại tiếp tục đùa nghịch với móng tay của mình.

.....

May mắn thay ngọn đèn nơi ấy chỉ sáng lơ mờ, người bên ngoài không thấy rõ gương mặt đã kém phần tự nhiên của Trữ Dư Tịch, nàng vẫn chỉ cúi đầu không hé răng. Hoàng Phủ Triệt vì khiến cho nàng tức giận, nên đã tự phạt ba ly rượu vì hành động vừa rồi.

Trữ Dư Tịch vụng trộm đưa mắt nhìn, thái tử đang ôm một vị thiên kim tiểu thư nào đó ở sô pha bên kia, thỉnh thoảng truyền đến tai nàng tiếng cười duyên, tiếng mắng nhỏ của cô ta.

Nàng thở dài, nghĩ thầm rằng vốn đã biết chuyện ấy chẳng có gì, chẳng có gì phải lúng túng cả, cũng không phải là hôn môi, chỉ là hôn lên má thôi, người ta đều không làm việc

Nàng cắn cắn đôi môi anh đào, cười trừ : “ Mình không sao.”

Hoàng Phủ Dĩ Nhu cạn ly với Hoàng Phủ Triệt, vui vẻ nói : “ Rất tốt! Anh hai, em kính anh!”

Trữ Dư Tịch nhìn thấy bộ dáng không sợ chết còn ra sức trêu chọc, nàng còn nghe thấy tiếng của Hoàng Phủ Dĩ Nhu, cô hạ giọng, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe : “ Phải không vậy? Thật ra trong lòng cậu đang nở hoa phải không?”

Trữ Dư Tịch bình tĩnh đặt ly xuống, bắt đầu ra tay : “ Hoàng Phủ Dĩ Nhu.”

“ Đừng, mình chỉ nói thể thôi – mà! Trữ a tiểu Tịch cậu ra tay độc ác! Anh hai cứu mạng –“ Dĩ Nhu bị Trữ Dư Tịch đè xuống sô pha trừng phạt, phát ra liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết nhưng cũng không có người để ý tới.

Hoàng Phủ Triệt nhìn hai cô gái nhỏ đùa giỡn, miệng cười nhạt. Ngửa đầu uống hết ngụm rượu cuối cùng, tay gơ chìa khoá xe về phía thái tử, ngụ ý phải đi trước.

.....

Rời khỏi “ Stuporous” màn đêm đã sậm màu hơn. Gió thổi tới đập vào mặt mang theo hơi lạnh, chỉ có chút men say bị thổi đi. Nhìn thấy ngã tư của thành phố T vẫn ồn ào như trước, trong đầu có chút mờ mịt.

Anh nên đi đâu?

Tự nhiên anh không muốn về nhà. Anh bật điện thoại di động lên, đảo mắt nhìn qua danh bạ, anh chẳng muốn tìm ai trong số những người trong này.

Ai, vừa rồi anh hẳn nên đáp ứng lời mời của cô gái cùng nhảy kia.

“ Lạc Dương.” Anh bất chợt gọi một cái tên. Giây tiếp theo là một bóng người xuất hiện từ bóng tối phía sau hắn.

“ Nhị thiếu.”

“ Anh về đi, không cần theo tôi.”

“ ...Vâng!” Lạc Dương xoay người, một lần nữa biến mất trong bóng tối.

Một mình lái xe đến quán ăn đêm khác, tiếp tục uống rượu, nhảy nhót. Hoàng Phủ Triệt thường ngày rất ít khi buông thả bản thân, nhưng hôm nay lại khác.

Vì sao lại khác?

Cùng vị mỹ nữ trước mặt mắt đối mắt, môi chạm môi, thân thể dán chặt, anh nghĩ, tuyệt đối không phải vì ngày này ba năm trước, một người phụ nữ đã rời bỏ anh. Vĩnh viễn.

Nhưng, vì sao lòng lại cô đơn thế này?

3. Chương 3: Mê

Cô đơn Anh không muốn cô đơn.

“ Tên là gì?” Tay khoát lên tấm lưng tinh tế của cô gái xinh đẹp, lời phát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vô cùng hấp dẫn.

“ Candy.” Cô gái cũng cười, tay mềm mại, dẻo dai chạm vào quần áo anh, dao động.

Thời gian có thể làm phai nhạt hình bóng của một người, cũng có thể khiến người ta mãi không quên được nụ cười của người đó. Trong kí ức của anh, khi người đó cười, cũng giống với người phụ nữ trước mắt anh lúc này, sẽ để lộ ra chiếc răng nanh nhỏ. Kỳ thật thì Hoàng Phủ Triệt không thường xuyên nhớ tới người này, thật sự không thường nhớ tới. Anh phải uống, chỉ như vậy mới có thể khiến bản thân quên đi sự thật, rơi vào hư ảo, tình nguyện cho rằng những thứ trước mắt mình chỉ là một giấc mộng.

“ Ác?” Anh cúi đầu, ánh đèn màu lam chiếu rọi gương mặt lạnh lùng của anh, tuần mỵ đến quỷ dị, có thể khiến phụ nữ thần phục, đôi con ngươi tản ra chút men say.

“ Là ... Ngọt sao?”

“ Ngọt hay không ngọt, thử chẳng phải sẽ biết sao.” Người phụ nữ quay người, dán lưng vào trong ngực anh, đồng thời mông lắc nhẹ theo điệu nhạc ma sát hai chân anh.

Rượu và hương thơm ấm áp của cơ thể phụ nữ có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng của người đàn ông. Đêm mê tình mà tràn ngập dục hoặc như vậy, Hoàng Phủ Triệt nhận ra ám chỉ của cô ta. Bài hát chưa dứt, anh mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô ta lôi cô ta khỏi sàn nhảy, bên trong chứa đầy người, anh thầm nghĩ sẽ tìm một nơi thanh tĩnh để phóng túng bản thân.

Quán ăn đêm vắng vẻ sau phố, anh đá một cước, khiến cánh cửa đóng sập, ngăn cách bên trong khỏi những náo động bên ngoài. Tay vung lên, khiến người phụ nữ bị mắc kẹt giữa thân thể của anh và lan can, nâng cằm của cô ta lên, chăm chú nhìn. Khoé miệng của cô ta vểnh lên, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Hoàng Phủ Triệt im lặng, phút chốc cúi đầu, hung hãn hôn cô ta. Tay cũng chẳng nhàn rỗi chút nào, kéo áo của cô gái lên, thăm dò bên trong ...

Cơ thể nóng ran, hơi thở nóng bỏng, biểu tình ý loạn tình mê, khó có thể kiềm chế rên rỉ. Tất cả đều khiến cho Hoàng Phủ Triệt muốn ngừng mà không được, dục vọng tăng vọt.

Người phụ nữ chủ động giơ một chân ôm lấy thắt lưng anh, táo bạo, nhiệt tình. Ngón tay của Hoàng Phủ Triệt di chuyển dọc theo đường cong mảnh khảnh của cô ta, vén chiếc váy ngắn lên, đi vào hang động huyền bí giữa hai chân cô ta. Đầu ngón tay thăm dò xúc cảm khiến khoé miệng anh loé lên nụ cười.

“ Có thể? Ân?” Giọng anh khan khan hỏi, tay cũng bắt đầu cởi quần lót của cô ta.

Người phụ nữ ma mị dùng kỹ thuật cao tán tỉnh anh, làm sao có thể cự tuyệt được, khẩn trương trực tiếp sờ vật cứng rắn hùng hực lửa dưới bụng kia.

...

Đột nhiên tiếng bước chân vội vã vang lên, đánh tan bầu không khí hết sức căng thẳng đầy kích thích của hai người. Bản năng cảnh giác đã được tôi luyện qua nhiều năm khiến Hoàng Phủ Triệt trong phút chốc tỉnh táo lại. Động tác trên tay không dừng, nhưng cũng không để ý cô gái bên dưới nữa.

Tiếng bước chân chợt dừng lại trước chỗ họ vài thước. Lưỡi Hoàng Phủ Triệt vẫn còn hôn cái cổ dài mảnh khảnh của Candy, con ngươi đen nhìn về phía trước bắn ra tia lạnh.

Hoàng Phủ Triệt thừa nhận, trong khoảnh khắc cô xuất hiện, hình dáng của cô khiến cho anh giật mình.

...

Đó là một cô gái trẻ!

Theo ánh đèn lập loè của chiếc bảng hiệu sặc sỡ của cửa hàng, anh đánh giá cô. Mái tóc dài của cô lộn xộn rối tung, áo ngoài là chiếc áo sơ mi bằng tơ dài màu tối, chẳng thể nhìn thấy khuy áo, cổ áo mở rộng, lộ ra nội y màu đen bên trong. Anh thậm chí còn nhìn thấy cả vật đẳng sau lớp áo kia, theo hơi thở của cô nhịp nhàng lên xuống mềm mại. Vòng eo mảnh khảnh, bên dưới cũng là đôi vớ da đen. Đôi vớ da trên cặp đùi thon dài cân xứng bị tổn hại khắp nơi, lộ ra sắc trắng bên trong, một đen một trắng, đối lập mãnh liệt, chân cô mang giày cao gót. Kỳ thật thì không chỉ có đôi vớ da có tổn hại, mà một bên tay áo sơ mi cũng có dấu vết bị xé rách... Cô gái này, mặc dù chặt vật, nhưng cả người lại toả ra nét suy sút hủ bại, mê hoặc, khiến người ta muốn làm bậy.

Tầm mắt lại di chuyển lên trên, lại một lần nữa dán chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô gái, đó là biểu tình kinh hãi chưa thể bình tĩnh lại.

Hai mắt của Hoàng Phủ Triệt híp lại, trong mắt suy nghĩ về cô gái đối diện. Cô gái kia như thể rốt cuộc đã nhớ đến bộ dạng chật vật của mình, đột nhiên sửa lại quần áo của mình. Chiếc cảm nhỏ quặt cường giới lên, tia kích động trong mắt chợt loé lên rồi lặn hẳn, giờ đây chỉ còn sót lại vẻ đề phòng.

Anh rốt cục dừng động tác lại, người phụ nữ trong lòng quá mức đắm chìm trong dự vọng, thấy anh bỗng thay đổi nên lại cọ sát vào người anh, thanh âm mềm mại.

“Làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Triệt nâng cảm cô ta, Candy theo tầm mắt của anh ngoảnh đầu nhìn lại, không đồng ý, quay người lại ôm lấy cổ anh.

“Cho dù cô ấy làm gì đi nữa, chúng ta vẫn Tiếp tục chứ?”

Kéo đầu anh xuống, đôi môi nóng bỏng hôn anh. Về tán tỉnh, thì cô ta cũng là một trong số những cao thủ, nụ hôn khiêu khích dừng trên môi anh, cằm, hai má và bên gáy. Hoàng Phủ Triệt để mặc cho cô ta ở trên người mình kích thích, tầm mắt vẫn dán chặt vào cô gái dưới ngọn đèn kia.

Lại là tiếng bước chân, phá tan bầu không khí quý dị lúc này. Theo thanh âm thì hẳn là cũng không phải ít người đến đâu.

Cô gái cũng nhận ra, thân thể bé nhỏ phong phanh run lên, tầm mắt không rời anh, trong mắt tràn ngập ý cảnh cáo, khi này, tầm mắt hung ác của cô khiến cho Hoàng Phủ Triệt không khỏi nhú mày.

Cô gái này, là đang uy hiếp anh sao?

...

Bộ dạng tập tễnh của cô tiến dần vào con đường nhỏ, cuối cùng biến mất trong bóng tối. Vài người đàn ông xuất hiện ở nơi cô vừa đi khỏi, đảo mắt nhìn quanh. Người đi đầu thấy vên đường có đôi nam nữ đang dây dưa, tiến nhanh đến chỗ họ, dùng giọng thô lỗ hỏi.

“Này! Có thấy một cô gái đi qua chỗ này không?”

Một lần nữa bị gián đoạn, Hoàng Phủ Triệt có chút không hài lòng quay đầu lại, người đàn ông nhìn thấy đôi con người đen bấn ra hàn khí, đột ngột dừng ngay động tác vỗ vai của mình lại, tay cứng đờ.

“Cút.” Thanh âm của Hoàng Phủ Triệt không lớn lắm, nhưng cũng đủ ọi người ở đây nghe được. Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, không tức giận nhưng lại ngầm có ý nguy hiểm.

Người đàn ông kia qua ánh đèn của bảng hiệu dần thấy rõ gương mặt của Hoàng Phủ Triệt, cảm thấy cả kinh, quả quyết không dám quấy rầy lần nữa, theo phản xạ cơ thể muốn cúi đầu hành lễ, suy nghĩ hồi lâu, thay đổi chủ ý của mình, lui về phía sau vài bước vung tay lên, đem người đuổi theo hướng ngược lại.

Mà Hoàng Phủ Triệt là người tỉ mỉ, anh khá chú ý tới người đàn ông đã thấy rõ anh, biểu tình trên mặt của ông ta khi này và hành động sau đó.... Người này biết thân phận của anh, lại vờ như không biết.

Là người của nhà anh sao? Vậy bọn họ có liên quan gì đến cô gái kia? Nhớ tới bộ dạng chật vật khó chịu của cô gái kia, ý nghĩ đầu tiên loé lên trong đầu anh là thái tử Toàn bộ anh em trong nhà Hoàng Phủ, cũng chỉ có hần ức hiếp con gái nhà lành. Tuy rằng hôm nay là sinh nhật Hạ Tử Dụ, nhưng với tính cách của thái tử, làm ra loại chuyện này cũng không mấy ngạc nhiên lắm.

Quan trọng là, nếu là người của thái tử, vì sao những kẻ phía sau lại vờ như không biết anh?

Hoàng Phủ Triệt lười biếng suy nghĩ, trải qua lần gián đoạn này, hưng phấn trong lòng anh đã phai nhạt dần.

XXX, quả nhiên đối với việc lựa chọn địa điểm để vui vẻ phải cẩn thận

Anh mắng thầm trong lòng, rốt cục quyết định vẫn là đi khách sạn thuê phòng, ít nhất Có thể thanh tĩnh một chút.

.....

Hai cô gái nhỏ ngồi trong góc uống rượu, nhưng cuối cùng người uống lại là Dĩ Nhu. Hoàng Phủ Dĩ Nhu bị một người đàn ông rất đẹp trai mang đi rồi. Trước khi đi Dĩ Nhu dùng chút ý thức còn sót lại lôi kéo nàng, hỏi nàng có muốn đi cùng không.

Nhìn đến toà tháp cao Quan Thánh Hi đứng sừng sững về mặt ẩn chứa sự tức giận, Trữ Dư Tịch liền kéo tay nàng đem cả người lẫn túi xách nhét vào lòng Quan Thánh Hi, vội vàng đuổi họ đi. Nàng không thực sự quen biết Quan Thánh Hi này, người đàn ông này rất thần bí. Nàng cũng không biết Dĩ Nhu làm sao quen được người quý dị như vậy.

Trữ Dư Tịch nghiêng người dựa vào sô pha, rơi vào trạng thái im lặng, không rõ nàng đang nghĩ gì. Hai gò má đỏ ửng lên, mắt chẳng nhìn gì cả, bộ dáng mờ mịt thanh thuần lộ ra vài phần mê người.

Có người thấy tiểu mỹ nhân có vẻ cô đơn, liền đến gần, liêu mạng mời nàng uống rượu. Những người hôm nay có mặt tại đây đều có chút quen biết với thái tử, nên hẳn cũng không phải loại người khiêm tốn gì. Thủ đoạn không những khá phô trương, lời nói còn rất ngọt ngào, mục đích chính cũng chỉ là kiếm tiền bạn giường tối hôm nay. Ngày thường chơi đùa với mỹ nữ yêu

diễm, đột nhiên thay đổi khẩu vị cũng không phải là xấu.

Trữ Dư Tịch đương nhiên vốn không phải là đối thủ của hắn, không thể từ chối được, phải uống vài ly, che miệng ho khan, mượn cơ xê dịch thân mình, tránh bàn tay của người đàn ông đặt trên lưng nàng. Kỳ thật nàng rất muốn rời khỏi chỗ này, nhưng lại không tìm thấy lí do thích hợp.

Thái tử tuy bận rộn với người đẹp trong lòng mình, nhưng tầm mắt xa phóng đến nhìn thấy tình huống kia, nháy mắt ra hiệu cho Doãn Vệ Hoài. Doãn Vệ Hoài hiểu ý, xoay người dẫn dò Tiểu Cửu vài câu, thuận tiện néo má cô một cái, cười, tránh những cú đâm của cô, rồi cung kính đi đến lễ phép cúi người.

“ Trữ tiểu thư, thái tử gia lệnh cho tôi đưa cô về trước.” Tỏ vẻ xin lỗi với người đàn ông ngồi trước mặt mình.

“ Thật xin lỗi các vị.”

Không người nào có thể phản bác lại biểu tình, giọng điệu cung kính của Doãn Vệ Hoài. Dù sao cũng là người bên người thái tử, người bình thường cũng khó lòng sánh bằng. Họ là những người thông minh, tự nhiên sẽ hiểu được ý tứ trong lời nói của Doãn Vệ Hoài.

Thái tử thật sự rất đào hoa, bên trong có một người, trong lòng lại có một người, lại còn nuôi thêm một người khác. Nếu đã biết cô gái này là người của thái tử, sẽ chẳng có ai nguyện ý nhiều chuyện, muốn gây rối với kẻ nóng nảy này, người đàn ông liền buông tay, thả người.

Trữ Dư Tịch âm thầm nhẹ nhàng thở ra, khi đi ngang qua thái tử, nàng dừng bước. “ Anh thái tử, em về trước đây, anh ở lại vui vẻ nhé.”

Khi nàng nói lời này, ánh đèn vừa lúc không chiếu vào đây, nàng nhìn cô gái nửa người đặt trên người thái tử, mà tay của thái tử lại đặt giữa hai chân cô ta. Trong suy nghĩ của thái tử đã không có nàng, chỉ thuận miệng lên tiếng “ Trên đường cẩn thận một chút.” Liền đuổi người.

Doãn Vệ Hoài dẫn Trữ Dư Tịch rời đi, cho đến khi ngồi vào trong chiếc Bugatti* màu xám bạc của thái tử, về mặt giả dối làm bộ không quan tâm cũng bị cô đỡ xuống.

Doãn Vệ Hoài thắt dây an toàn, trước khi khởi động xe còn cố ý liếc nhìn nàng một cái.

Lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, Doãn Vệ Hoài nhanh nhẹn hỏi : “ Về chỗ nào đây? Nhà họ Trữ?”

Trữ Dư Tịch nhìn đồng hồ, lúc này hẳn là ký túc xá đã sớm đóng cửa rồi, nàng chỉ có thể về nhà thôi. Tay nàng đặt lên cửa xe, mặt hướng về cảnh đêm bên ngoài.

“ Không nghĩ sớm như vậy lại về.”

Doãn Vệ Hoài đánh tay lái quay đầu xe, chiếc xe nhàm chán chạy mấy vòng quanh thành phố. Gió lạnh rít gào, thổi tan cái cô đơn vương mắc trong lòng nàng cả một đêm. Nàng khôi phục được chút tinh thần, hít một hơi thật sâu.

“Đã tốt hơn chưa?” Doãn Vệ Hoài nhu hoà, một tay nắm tay lái, thanh thoi.

Trữ Dư Tịch nghiêng đầu cười : “Em không sao mà.”

Vừa ngược đầu lên đã đập phải thứ gì đó.

“Đừng dỗi nữa, anh còn không biết em sao?” Doãn Vệ Hoài không chút lưu tình lộ trần nàng, phong thái hoàn toàn không có vẻ cung kính trước mặt người khác như vừa rồi.

Trữ Dư Tịch bĩu môi, phản đối: “Biểu hiện của em rõ ràng như vậy sao? Tại sao ai cũng nhìn ra vậy?”

“Còn có ai?” Doãn Vệ Hoài tò mò nhíu mày: “Tiểu Nhu?”

Thấy bộ dáng nhún vai tỏ vẻ không có gì của nàng, lòng Doãn Vệ Hoài có chút đau đớn, dang tay ra xoa xoa đầu nàng. Tâm tình Trữ Dư Tịch vất vả lắm mới có thể tốt lên nào ngờ lại bị anh ta xoa, thoáng chốc cổ họng nghẹn lại.

“Vệ Hoài “ Trong lòng nàng đang đấu tranh mạnh mẽ, thanh âm xen lẫn chút thống khổ :

“Anh thái tử, anh ấy sẽ kết hôn với chị Tử Dụ sao?”

4. Chương 4: Đi Nhờ Xe

Thấy bộ dáng nhún vai tỏ vẻ không có gì của nàng, lòng Doãn Vệ Hoài có chút đau đớn, dang tay ra xoa xoa đầu nàng. Tâm tình Trữ Dư Tịch khó khăn lắm mới có thể tốt lên nào ngờ lại bị anh ta xoa, thoáng chốc cổ họng nghẹn lại.

“Vệ Hoài “ Trong lòng nàng đang đấu tranh mạnh mẽ, thanh âm xen lẫn chút thống khổ : “Anh thái tử, anh ấy sẽ kết hôn với chị Tử Dụ sao?”

Doãn Vệ Hoài lắc đầu : “Bác Dận hẳn sẽ không đồng ý, lão gia sẽ càng không đồng ý. Nhưng mà, em cũng biết thái tử mà, ngài ấy chưa từng quan tâm những chuyện này. “

Nàng nghĩ gì Doãn Vệ Hoài đều rất rõ. Dù cho anh ta có tài giỏi đến đâu, nhưng chuyện này không phải là chuyện mà một cao thủ võ nghệ như anh ta có thể giải quyết.

Trữ Dư Tịch im lặng, hồi lâu sau mới lên tiếng : “Vệ Hoài, đưa em về nhà đi.”

Doãn Vệ Hoài rất muốn hỏi nàng vì sao nhất định phải là thái tử? Không phải không có người tốt, nhưng tại sao nhất định lại là thái tử? Tiểu tịch em có biết không, yêu một người đàn ông như vậy, em cần phải có trái tim mạnh mẽ thế nào, là mạnh mẽ để có thể chịu đựng được những tổn thương, là mạnh mẽ để có thể tự hồi phục .

Nhưng mà tiểu Tịch, em thật sự đã chuẩn bị tốt rồi sao?

.

Có thể nói Doãn Vệ Hoài và Trữ Dư Tịch kỳ thật đã quen biết nhau từ bé. Trách nhiệm lớn nhất của nhiều thế hệ nhà họ Trữ là bảo vệ nhà Hoàng Phủ. Khi quyền lực của nhà họ Trữ rơi vào tay của Trữ Chiêu Nhân, Trữ Dư Tịch còn chưa sinh ra. Sở thích lớn nhất của Trữ Chiêu Nhân chính là thu nhập và bồi dưỡng nhân tài.

Doãn Vệ Hoài và Lạc Dương, chính là thành quả đáng tự hào nhất của Trữ Chiêu Nhân. Khi hai người mới bốn tuổi đã được đem đến nhà Hoàng Phủ, ở cạnh hai vị thiếu gia là thái tử và Triệt nhị thiếu, bảo vệ cho bọn họ. Doãn Vệ Hoài ấm áp, Lạc Dương âm lãnh. Cho nên trước đây Trữ Dư Tịch luôn theo Doãn Vệ

Hoài, nhưng cũng không nảy sinh chút tình cảm nào khác. Khi đã trưởng thành Doãn Vệ Hoài mới hiểu được lí do tại sao Trữ Dư Tịch lại bám theo mình, thì ra cha nàng đã sớm cho nàng biết được anh ta sau này sẽ ở bên cạnh thái tử. Lúc ấy Doãn Vệ Hoài còn giấu cột nàng âm hiểm.

“ Em thật giỏi, tiểu Tịch, thì ra còn có dụng ý khác”

Trữ Dư Tịch xấu hổ đánh anh ta. Kỳ thật nàng cũng không có ý đồ gì khác, chỉ đơn giản là muốn biết thêm tình hình của thái tử gần đây thôi.

Khi ấy tâm tư của Trữ Dư Tịch vẫn còn rất đơn thuần, gần như không có dục vọng gì cả, trong lòng chỉ có mình thái tử. Thời gian dần trôi, nàng dần lớn lên, hiểu được bản thân đối với hắn ra sao, thì ra cảm giác đó được người ta gọi là yêu.

Nàng đối với hắn, là yêu.

Yêu sâu đậm sao?

Nếu không nhờ có Hạ Tử Dụ, nàng vẫn sẽ mơ mộng, trong lòng hoàn toàn bị hắn chiếm cứ.

Cơ thể của thái tử dễ bị lạnh. Trữ Dư Tịch ngẫu nhiên biết được điều này, trở về hỏi mẹ Đường Yên, Đường Yên bị nàng quấy rối không chịu đựng được, mới liệt ra danh sách các loại thức ăn phù hợp với cơ thể dễ bị lạnh đưa cho nàng. Vú nuôi trong nhà nấu canh rất ngon. Trữ Dư Tịch mỗi ngày đều rất nhẫn nại học ở trong nhà bếp. Rốt cục cũng có một ngày, vú nuôi nếm thử canh mà nàng nấu liên tục khen ngợi, trình độ của nàng đã khá lên, nàng cuối cùng cũng học được cách nấu.

Nàng ôm chặt chiếc bình giữ nhiệt màu xanh trong lòng như bảo vật, về mặt hưng phấn ngồi xe đến nhà Hoàng Phủ. Nàng kích động chạy vội vào xe, giơ giọng như ra mệnh lệnh : “ Tài xế lái xe!”

Tài xế nghiêng đầu “ Đi đâu vậy tiểu thư?”

“ Trường học!” Đáng chết, nàng thế nào lại quên mất hôm nay chỉ mới thứ sáu thôi?

Về sau nàng lại nghĩ, nếu ngày đó không đến trường tìm hắn, nàng sẽ không phát hiện ra chuyện khiến nàng khó chịu như vậy.

Đó là sân thượng của trường học được xây theo lối kiến trúc Hồi giáo. Về sau nàng lại nghĩ, Doãn Vệ Hoài là cố ý không đến đón nàng, cho nên nàng thấy hắn cùng Hạ Tử Dụ.

Thì ra, hôn nhẹ chính là như vậy

Thì ra, người mà anh thái tử muốn hôn cũng không phải là mình.

Trong lòng chua xót, mũi nàng sụt sịt, cười ngọt ngào “ Anh thái tử, canh.”

Thái tử gần mười sáu tuổi đã dụ hoặc người, gương mặt càng thêm phần yêu nghiệt. Cánh tay to lớn của hắn ôm lấy eo Hạ Tử Dụ, nhãn mặt nhưu mày nhìn Trữ Dư Tịch.

“ Anh đã ăn cơm trưa rồi, em tại sao lại chạy đến đây?”

Trữ Dư Tịch mím môi, nàng muốn nói nàng cố ý học nấu canh là vì hắn, vậy mà lời ra khỏi miệng lại khác hẳn “ Mẹ em đặc biệt nấu canh này, uống ngon lắm, anh thái tử nếm thử nha, còn có vị này”

“ Gọi người này là chị Tử Dụ, còn đây là tiểu Tịch, bảo bối của chú Chiêu.” Thái tử đúng lúc nói ra một câu, xem như là giới thiệu hai người với nhau.

Hạ Tử Dụ thật xinh đẹp, chỗ nào cũng rất xinh đẹp. Khi mỉm cười giống như phát ra luồng sáng chói mắt. Trữ Dư Tịch theo bản năng dụi dụi đôi mắt : “ Chị Tử Dụ, em là tiểu Tịch.”

Hạ Tử Dụ ngồi xổm xuống, âu yếm vuốt ve nàng “ Thật là một cô bé ngoan ngoan đáng yêu, em cố tình chạy vội đến đây đưa canh cho thái tử sao?”

“ Là mẹ em làm, em mang cho chị Nguyệt Như, anh hai và tiểu Nhu.” Nàng còn muốn trở về làm thêm chút ít mang cho bọn họ...

Thái tử có chút thiếu kiên nhẫn, ở một bên hút thuốc nói chuyện phiếm với Doãn Vệ Hoài, có chút hứng thú với món canh của nàng. Trữ Dư Tịch đang cầm bát đứng tại chỗ, không biết phải làm sao. Hạ Tử Dụ đẩy đẩy thái tử “ Tiểu Tịch đã cố ý mang đến, anh cũng nên nếm thử.”

Hạ Tử Dụ hồn dỗi, thanh âm ôn nhu, cô ở trong lòng thái tử không ngừng kêu gọi, khiến cho hắn nghĩ muốn hung hăng hôn cô thêm lần nữa, nhưng nơi này lại có chướng ngại vật này ... Hắn quay đầu đi, trừng mắt nhìn Trữ Dư Tịch, trong lòng nhất thời phiền não, thầm nghĩ phải nhanh nhanh đuổi nàng đi, hắn kéo nàng lại, nhận lấy cái bát, uống ừng ực.

Hắn uống hết rất nhanh, cho đến khi đã uống hết ngụm canh cuối cùng, chút hương vị còn sót lại vẫn vương vấn, lông mi hắn trĩu nặng, ngoài ý muốn lại có cảm giác với món canh này.

“ Dì Yên cũng giỏi cái này sao?”

“ Uống có ngon không?” Nàng chờ mong, hai tay nhỏ bé thiếu chút nữa đã tạo thành hình chữ thập trước ngực.

“ Cũng không tệ lắm” Hắn chưa từng keo kiệt trong việc khen ngợi người khác. Từ trước đến giờ hắn cũng chưa từng chia sẻ những thứ tốt đẹp của mình với người khác. Cho nên cuối cùng vẫn uống hết canh còn thừa trong bình giữ nhiệt, Trữ Dư Tịch cúi đầu mỉm cười, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Bắt đầu từ lúc đó, mỗi lần Trữ Dư Tịch nấu canh mang đến, cũng đều dùng danh nghĩa của mẹ Đường Yên. Thái tử chỉ hưởng thụ mỹ vị, đối với chuyện này một mực mặc kệ. Một lần nào đó gặp được Đường Yên, hắn có nhắc đến việc này.

“ Tay nghề nấu canh của dì Yên cũng không tệ nha.”

Đường Yên giật mình trong giây lát, liền hiểu ra, vô tình liếc mắt đến Trữ Dư Tịch đang khẩn trương sốt ruột liên tục nháy mắt ra hiệu ỉn, ngoài miệng vẫn bình tĩnh che dấu cho con gái. Trữ Dư Tịch về nhà năn nỉ nữ vương lão mẹ, cho dù thế nào thì cũng không được tiết lộ chuyện này.

Nữ vương không còn cách nào khác đành giúp con nhưng có chút cáu kỉnh “ Mẹ làm sao lại có thể sinh ra một đứa con gái như vậy? Chỉ mới vài tuổi đầu đã đi học người ta nói dối? Mới vài tuổi đầu đã đi học người ta theo đuổi con trai? Vẫn là ... Yêu nghiệt! A? Con còn không phải như thế sao, ngay cả canh mình nấu mà cũng không dám nói? Đường Yên này tại sao lại sinh ra đứa con gái như con!”

Trữ Dư Tịch bị quở trách có chút khổ sở, nàng cũng rất muốn nói, nhưng mà, nàng lại không dám, Hạ Tử Dụ là cô gái xinh đẹp như vậy. Ngày đó ở sân thượng trường học, nửa người của thái tử dựa vào thành lan can, một tay ôm lấy eo của Hạ Tử Dụ, cúi người hôn cô, ánh mặt trời chiếu rọi trên người bọn họ, hai con người xinh đẹp dị thường, xứng đôi như thế ...

Hình ảnh ấy đã khắc sâu trong lòng của Trữ Dư Tịch, là giấc mộng hằng đêm tra tấn nàng trong rất nhiều năm.

.

Doãn Vệ Hoài đưa Trữ Dư Tịch về nhà họ Trữ, về đến nơi cũng đã quá nửa đêm. Nàng tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, tâm trí càng tỉnh táo hơn. Nàng đơn giản là đứng lên tập yoga. Khi ánh đèn bên giường lại thêm lần nữa bật sáng thì cũng đã ba giờ rưỡi sáng hôm sau.

Một đêm bồn chồn, mơ thấy một giấc mơ dài rồi rầm. Nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi bên trong, nàng bỗng mở to mắt, nhìn trần nhà vài giây, sau đó nhảy dựng lên. Không cần nhìn cũng biết là nàng đã trễ giờ. Đáng chết! Nàng thể nhưng lại quên đặt đồng hồ báo thức!

Nàng đứng trong nhà tắm miệng dính đầy bọt kem đánh răng, ảo não xoa đầu của mình. Hôm qua không nên uống nhiều rượu như vậy, huống chi nàng luôn rất thích ngủ nướng. Khi nàng đã vệ sinh cá nhân sạch sẽ, mặc quần áo xong, vội chạy xuống lầu dưới, tránh không được bị nữ vương nhắc tới.

“ Ai, nha đầu nhà ai đây?”

“ Nhà họ Trữ.” Trữ Dư Tịch ngồi trên sàn nhà mang giày, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

Đường Yên ngồi trên ghế sofa, tiện tay lật vài trang tạp chí, giọng điệu lạnh lùng : “ Họ Trữ, con còn biết tới nhà này sao? Còn biết trở về sao?”

“ Ngày hôm qua là sinh nhật chị Tử Dụ, con đi chơi, nhớ nhằm giờ của ký túc xá.”

Vừa nghe lời này nữ vương đã nhú mồm, dương tay ném tạp chí xuống bàn trà “ Có bản lĩnh con đừng về nữa! Mẹ coi như không có đứa con gái như con! Dù sao con càng lớn càng không nghe lời, lúc nào cũng theo thái tử, theo người nào thì theo, nhưng không được theo loại người này!”

Trữ Dư Tịch cắt lời “ Anh thái tử làm gì mẹ sao?”

“ Không phải là mẹ, mà là con.” Đường Yên hừ lạnh, ôm lấy bả vai đi tới.

“ Những việc làm của thái tử có cần mẹ liệt kê hết một lượt cho con nghe không? Chuyện của nó với Hạ Tử Dụ lẽ nào con không biết? Nó bên ngoài có nhiều cô gái như vậy, con nghĩ nó đối với con là thật lòng thật dạ sao? Đó không phải là đùa bỡn à? Người như thế mà con còn nhớ mãi không quên, con thật sự là”

Trữ Dư Tịch biết đây là bài thuyết giáo bất tận của mẹ, nàng đứng ở trước gương, tay lưu loát cột mái tóc dài thành kiểu tóc đuôi ngựa.

“ Con hiểu anh thái tử là người như thế nào, bao nhiêu năm nay con đã biết, không cần mẹ phải nhắc nhở con. Con chuyển ngành học là lỗi của con, mẹ mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, giận cũng đã hết rồi, bây giờ mẹ còn muốn con như thế nào nữa? Không phải là muốn đuổi con ra khỏi cái nhà này thì mẹ mới vừa lòng?”

Giọng điệu của nàng đều đều, bộ dáng chẳng có chút đau khổ nào khiến Đường Yên xem thường. Con bé chết tiệt này đúng là hết thuốc chữa rồi. Nó nghĩ là nó có thể điều khiển được loại đàn ông như thái tử sao?

Bà còn tưởng rằng tình cảm của Trữ Dư Tịch ngày bé dành cho thái tử chỉ là tình cảm nhất thời , nên cũng không nhúng tay vào. Sau đó lại phát hiện mọi chuyện rất nghiêm trọng thì đã muộn rồi, mỗi lần nói đến đề tài này thì hai mẹ con đều như ăn phải lửa, nhất định phải cãi nhau một trận mới dễ chịu. Bà nghĩ không ra, trên người tên đàn ông thối tha tà ác biến thái này rốt cuộc có sức hút gì lại khiến cho con gái yêu đến ngu muội? Bề ngoài xuất chúng sao? Trừ bề ngoài của thái tử ra thì bà thật không thể tìm ra những ưu điểm khác Nhưng mà nhị thiếu cũng không thua kém thái tử ở điểm nào cả, nếu người trong lòng của con gái là nhị thiếu, bà cũng sẽ không phản đối ác liệt như vậy, mặc dù nhị thiếu cũng chẳng phải là người đàn ông tốt! Nhưng so với thái tử thì khá hơn.

“ Con cho là mẹ không quản được con hả? Mẹ cho con biết Trữ Dư Tịch, muốn bước vào cửa nhà Hoàng Phủ, con nghĩ cũng đừng nghĩ tới!”

Trữ Dư Tịch đặt chiếc lược lên bàn, quay mặt lại , nghiêm chỉnh mở miệng nói.

“ Vậy con cũng nói ẹ biết, con chỉ muốn anh thái tử! Trừ anh ấy ra, ai con cũng không cần.”

“ Con thử xem! Có tin mẹ cho con sang Mỹ để cả đời này con cũng không thể thấy mặt của nó!” Đường Yên tức giận bắt lấy cánh tay nàng. Trữ Dư Tịch trốn không thoát , quật cường ngược đầu lên, nhìn thấy người mẹ xinh đẹp đứng trên bậc thang, từng chữ từng chữ kiên định làm người ta kinh hãi.

“ Con là con gái ai, con giống ai không phải mẹ rõ lắm sao?”

“ Lúc đầu nhà họ Đường phản đối như vậy, nhưng mà cuối cùng không phải mẹ vẫn chọn gả cho ba con sao?”

Dáng vẻ kiêu căng của Đường Yên nhất thời bị diệt đi một nửa. Đôi mắt xinh đẹp vì chuyện cũ mà vài lần loé lên, bà đắm chìm trong khoảng thời gian chua cay đã qua đóm đọi đến khi bà bừng tỉnh, Trữ Dư Tịch đã đẩy cửa chính ra, trước khi đi còn bỏ lại một câu.

“ Tại sao mẹ không thể dùng tâm tình khi đó của mẹ, để nghĩ đến tâm tình hiện tại của con chứ?”

.....

Cho nên buổi sáng hôm nay, Trữ Dư Tịch bị trễ giờ. Đường Yên đã sớm hạ thánh chỉ trong nhà , tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong nhà không được hầu hạ tiểu thư, cả tiền tiêu vật cũng cắt. Mọi chuyện đã thành ra như thế chứ đừng nói đến việc cho tài xế đưa nàng đi học.

Nàng nhìn đồng hồ, khẽ cắn răng, chỉ có thể bắt xe đi, trường học lại ở xa, nhìn số tiền màu đỏ trên đồng hồ từng chút từng chút nhảy lên, nàng mới cảm nhận được cái gì gọi là đau lòng!

“Làm phiền bác có thể chạy nhanh thêm chút nữa được không ạ?” Trữ Dư Tịch nhìn cái tốc độ nhanh như rùa này càng sốt ruột.

Tài xế chậm rãi liếc nàng một cái, quái gở nói: “Nhanh hơn nữa thì thành siêu tốc rồi, xe này cũng không phải xe thể thao mấy triệu, còn muốn nhanh nữa à?”

Trữ Dư Tịch không nói thêm, nghĩ thầm tài xế này hẳn là người ghét nhà giàu, nhà nàng ở một trong những khu nhà giàu có nổi danh của thành phố T, có mấy nhà ở khu này ra cửa còn bắt xe

....

....

Người ta có câu gì, hoạ vô đơn chí? Uống nước lạnh cũng tê răng?

Giờ phút này Trữ Dư Tịch bất đắc dĩ rất muốn kêu lên! Tốc độ “nhanh” như rùa bò của chiếc xe này có thể xem là một trong những nguyên nhân gây ùn tắc giao thông

Đúng là ngày thứ hai đen đủi.

Nàng còn ở ven đường đón xen thì tiếng điện thoại di động vang lên, là Hoàng Phủ Dĩ Nhu.

“Mình còn trên đường Cậu giúp mình nhé! Mình đang đón xe, được rồi không nói nữa.”

Vừa mới kết thúc cuộc đối thoại, đầu xe màu bạc đã lặng lẽ xuất hiện bên người nàng, người bên trong xe còn huyết sáo gọi nàng.

“Em có muốn đi nhờ xe không?”

5. Chương 5: Không Chịu Thua

“Em có muốn đi nhờ xe không nào!”

Vừa nghe thấy thanh âm lỗ mãng phảng phất chút tà khí này, lòng Trữ Dư Tịch bỗng căng thẳng. Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên!

“Anh thái tử Chào buổi sáng.” Trữ Dư Tịch bất gặp ánh mặt trời, cười có chút miễn cưỡng.

Thái tử mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương, cổ áo mở rộng, nhàn nhã dựa vào mui chiếc Bugatti, đẩy gọng kính mát màu trắng trên sống mũi lên, tay khoác lên trên tay lái, nhìn Trữ Dư Tịch đứng ven đường qua tròng kính mát. Sau đó vồ vồ ghé phụ lái.

“Lên đi, không phải là chờ anh ôm em lên chứ?”

Trữ Dư Tịch bị ánh mắt mơ hồ của hắn nhìn chăm chú có chút luống cuống, không biết tay đặt ở đâu, nghe hắn nói như vậy liền ngoan ngoãn lên xe.

....

Trên đường đi không khí giữa hai người cực kỳ an tĩnh. Trữ Dư Tịch liếc trộm vẻ mặt của hắn qua kính chiếu hậu. Lại phát hiện khoé miệng của hắn nhếch lên, một tay tựa vào cửa sổ xe vô tình xoa xoa cằm, hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Nàng nhìn hắn, chợt nhớ đến chuyện ngoài ý muốn tối hôm qua, nhớ đến đôi môi của hắn, mềm mại, lạnh lạnh

Tim đập thành thịch. Nàng càng nghĩ càng Hưng phấn. Đây là lần đầu tiên bọn họ có cử chỉ thân mật vượt quá giới hạn ôm ấp. Mặc dù Hoàng Phủ Triệt chỉ là vô tình gây ra, mặc dù cả hai đều không xem trọng việc này.

Nàng vờ như ngắm cảnh quay đầu đi, tay chống cằm, len lén mỉm cười.

Nàng không biết, hiện tại thái tử đang nghĩ đến một chuyện rất xấu xa.

Nàng không phát hiện ra thái tử cũng nhìn qua kính chiếu hậu đồng phục Cửa người bên cạnh. Mái tóc dài của nàng buộc đằng sau ót, lộ ra cái cổ nhỏ, đường cong tuyệt đẹp . Nhìn xuống chút nữa Chắc chắn.

Trữ Dư Tịch mặc đồng phục mới, khác với kiểu đồng phục cũ rộng thùng thình kia, là chiếc áo sơ mi nhỏ nhắn ngắn màu trắng bó sát người, chiếc váy ngắn màu xanh đen, cà vạt tơ nới lỏng thả trước ngực. Mặc dù kiểu dáng đơn giản nhưng có thể để lộ triệt để đường cong của phái nữ.

Trữ Dư Tịch khác với những người phụ nữ son nhiều phần dày xinh đẹp phong tình khác bên cạnh thái tử, vẻ đẹp của nàng phần lớn là tự nhiên, làn da nàng đẹp đến mê hồn, mềm mại khiến người ta muốn cắn một cái.

Hơn nữa ánh sáng tươi mát buổi sớm, cũng khiến cho cả người Trữ Dư Tịch tỏa ra hơi thở đầy sức sống của tuổi trẻ.

Người bình thường thấy vậy phản ứng đầu tiên sẽ là, thanh thuần, động lòng người ... Mà trong đầu của thái tử, xuất hiện liên tục bốn chữ “ Đồng phục gợi cảm”. Dĩ nhiên thứ quyến rũ hẳn không phải là Trữ Dư Tịch, mà chỉ là quần áo nàng mặc. Trong tiềm thức của hắn cũng chưa từng liệt Trữ Dư Tịch vào loại phụ nữ “ có thể xuống tay “.

Khi nhìn lại nàng thêm một lần nữa qua kính chiếu hậu, thái tử trong lòng thì thầm : Có phải đã lâu không chạm qua nữ sinh không?

Hai người mãi mê theo đuổi tâm tư của mình, mãi cho đến khi thái tử trực tiếp lái xe đưa nàng đến trước cổng lớn của ký túc xá. Trữ Dư Tịch trước khi xuống xe sửa sang lại quần áo, tay dừng lại. từ phía sau lấy ra một thứ vải nhỏ mềm mại màu tím. Nàng không nhìn kỹ, trực tiếp giơ lên trước mắt thái tử.

“ Anh thái tử, đồ của anh rơi này.”

“ Cái này ... Không phải của anh.” Thái tử liếc mắt một cái, bình tĩnh nhún vai.

“ À? Cái đó đúng ...” Giờ phút này Trữ Dư Tịch mới phát hiện thứ đồ trên tay mình rất giống với ... quần lót của phụ nữ. Cũng may các học sinh ở đây hiện tại đều đã đi học, trước ký túc xá không có ai, nếu không nàng thật muốn tự vẫn!

“ Có thể là vừa rồi khi đưa Tử Dụ về nhà thì để quên ở đây, ném nó đi.” Thái tử bình thản nói, cũng không cảm thấy có gì bất ổn. Mặt Trữ Dư Tịch một lát sau liền đỏ lên, chị ấy đã ở đây, vừa rồi đã xảy ra chuyện kịch liệt nào đó, kịch liệt đến mức Hạ Tử Dụ thậm chí quên mặc quần lót đã về nhà rồi ...

Nhớ không lầm thì, nơi nàng gặp thái tử cách nhà của Hạ Tử Dụ cũng không xa.

“ Ác, vậy em lên lớp, anh thái tử , không làm phiền anh .” Trữ Dư Tịch nói một hơi mà ngay cả dấu chấm câu cũng không có, mở cửa, xuống xe, tự nhiên lên thang lầu, vào cửa chính. Cho đến khi vào được thang máy mới thở dài một hơi.

Trong tay còn siết chặt cái vật nhỏ nhỏ kia, trong lòng nàng rất không vui. Khi đi ngang qua thùng rác, liền tiện tay vứt vào.

.

Thời điểm khi thái tử về đến công ty cũng đã hơn mười giờ. Hắn vút chìa khoá xe, không chút lo lắng tiến vào thang máy chuyên dụng, một khắc trước khi cửa thang máy suýt đóng, đã bị một đôi tay cường tráng thon dài đẩy ra.

Người đàn ông ngạo mạn đi vào, tựa vào một bên kia. Thái tử nhướng lông mày, ấn nút. Cửa thang máy chậm rãi khép lại, không gian bởi hai người đàn ông cao lớn mà thoáng chốc có vẻ chật chội. Thái tử khom người về phía trước người người kia, môi khẽ cong.

“ Túng dục (buông thả dục vọng!?) quá độ nha nhị thiếu.”

Hoàng Phủ Triệt cúi đầu mắt cũng rủ xuống, ngón cái và ngón trỏ bóp ấn đường (huyệt vị chữa các chứng đau đầu)

“ Ít khi thấy cậu đến trễ thế này!” Thái tử tốt bụng trêu ghẹo, không thèm để ý đến thái độ lạnh lùng của Hoàng Phủ Triệt.

Hắn ngậm nga hát nhìn chăm chăm vào con số hiện trên đầu mình, vuốt vuốt chìa khoá xe, động tác chợt dừng lại. “ Hôm nay cậu đến trễ như vậy, hội nghị do ai chủ trì thế?”

“ Anh còn biết lo lắng về cái này cơ đấy?” Hoàng Phủ Triệt một tay dứt vào túi quần, đem tài liệu kẹp ở dưới nách, một tay nhanh nhẹn vuốt mái tóc ngắn.

“ Hắc, tôi dĩ nhiên không lo cái này.” Thái tử cợt nhả đi tới, “ Cậu là cố ý đến trễ? Bởi vì biết lão già đó trở về?”

“ ...”

“ Đây, thật ra thì cậu cố ý muốn chọc lão già đó tức giận phải không?”

“ Cả đêm qua, anh ở cùng một chỗ với Tử Dục sao?” Về mặt Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt, giọng nói nhàn nhạt.

“ A, ở chung một chỗ a.” Thái tử không hiểu tại sao anh lại đổi đề tài, ngơ ngác gật đầu, sau đó lại xấu bụng cười “ Không tính là nghỉ ngơi .”

Hoàng Phủ Triệt khinh bỉ liếc hắn “Vậy tại sao còn chưa khoá cái miệng của anh lại?”

.....

Thang máy “ đình” một tiếng chậm rãi dừng lại, cửa mở ra. Hoàng Phủ Triệt bước ra đầu tiên.

Để lại thái tử lặng đi trong hai giây, sau đó đuổi theo bước chân của anh. “ Vậy cũng không dùng miệng được nha ...”

Đẩy cửa phòng họp ra, tầm mắt người hai bên bàn hội nghị dài đồng loạt bắn tới, Hoàng Phủ Triệt đảo mắt nhìn qua, mọi người yên lặng cúi đầu, người làm bộ như uống nước, người vờ như xem văn kiện. Nơi chỉ dành riêng cho thái tử ngồi thường ngày nay xuất hiện một người đàn ông trung niên khí thế cường đại, đang nắm quai tách , cử chỉ ưu nhã uống cà phê, chẳng thèm nhìn hai người đột nhiên xông vào. Không ai khác có thể ngồi ở vị trí này lại còn chẳng thèm nhìn hai vị thiếu gia.

Thái tử và Hoàng Phủ Triệt một trái một phải cùng ngồi xuống. Thái tử vẫn là bộ dáng không tập trung mấy “ Lão già ...”

Hoàng Phủ Dận khẽ nâng mắt, thái tử khẽ ho nhẹ một tiếng, sửa lại cách xưng hô “ Ngài đây là vi phục tư phóng (cải trang) sao?”

Hoàng Phủ Dận buông tách cà phê xuống, thân thể vùi trong ghế da, mắt ưng lợi hại bắn thẳng tới thái tử xuyên qua lớp kính mát. Thái tử bị ông ta nhìn chăm chú như vậy có điểm không được tự nhiên, liền điều chỉnh lại tư thế.

Hoàng Phủ Dận tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) mở miệng, học cách xưng hô của người bên ngoài đối với hắn : “Thái tử gia từ chỗ nào đến đây vậy?”

Thái tử cố giữ thẳng lưng cho cơ thể : “ Đừng, ngài sẽ làm cho tôi tổn thọ mất, nhi thần không dám nhận, nhi thần rất sợ.”

Vừa dứt lời, bên dưới truyền tới vài tiếng cười nhẹ. Hoàng Phủ Triệt nghiêng người, cây bút nguyên tử chuyển động linh hoạt, khoé miệng âm thầm cong lên một chút.

Hoàng Phủ Dận lạnh lùng nhìn hần “ Không biết người đến đi làm hay là đến làm khách du lịch nữa.”

Thái tử bày ra biểu tình chẳng biết xấu hổ, thanh âm cố ý đè nén “ Ông phải người theo dõi tôi trong phòng massage? Làm sao biết được Tử Dụ nói với tôi là muốn đi Maldives*?”

Thanh âm hần tuy thấp, nhưng đủ cho Hoàng Phủ Triệt có thể nghe được, anh kết luận thái tử là cố ý. Nghe được tên của Hạ Tử Dụ, sắc mặt của Hoàng Phủ Dận quả nhiên trầm xuống. Ông ra hiệu một cái, những người khác trong phòng liền lấy tốc độ nhanh như chớp rút khỏi phòng, chỉ chừa lại ba cha con bọn họ.

Không có người ngoài, Hoàng Phủ Dận cũng không cần giữ mặt mũi “ Cái tên súc sinh này! Còn dám cùng Hạ Tử Dụ ở chung một chỗ! Nhất định phải khiến ta mất hết thể diện sao?”

Tiện tay ném kính mát lên bàn, thái tử lười biếng ngửa ra sau, chân dài gác ở mặt bàn, tư thế ngạo mạn không ai bì kịp.

“ Con chó của ông cập nhật tin tức cuộc sống riêng tư của tôi cho ông rất nhanh đó.”

Mỗi năm Hoàng Phủ Dận dành khá nhiều thời gian sống ở nước ngoài, thái tử không nghĩ tới ông ta vừa về nước liền bắt đầu lôi chuyện của hần với Hạ Tử Dụ ra.

“ Chuyện xấu đó của người mọi người ai cũng biết rồi! Còn cần ai hỏi báo nữa!” Hoàng Phủ Dận nghĩ hần là đời trước ông ta đã tạo nghiệt, nên đời này mới sinh ra những đứa con khiến ông thêm phiền não.

“ Nguyệt Như đắm mình thì cũng thôi đi, người còn hận không làm mọi chuyện thêm loạn! Còn người nữa!” Mắt chỉ hướng về Hoàng Phủ Triệt bên kia không nói lời nào, đối diện với đứa con thứ hai trước sau điềm tĩnh như một luôn đối chọi với mình, Hoàng Phủ Dận nuốt xuống câu nói kế tiếp.

Thái tử xem như việc không liên quan đến mình, bình thần lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi “ Ông không phải còn có một tiểu công chúa ngoan ngoãn sao?”

Vừa nhắc tới cái này, Hoàng Phủ Dận còn nhức đầu hơn. Vốn cho là đứa con gái nhỏ này là khôn khéo nhất, nhưng người đàn ông của nó rốt cuộc là thân thể thế nào cũng không thể tra được ... Chỉ biết người này tuyệt đối không phải người lương thiện.

Hoàng Phủ Dận tức giận, gắng thở lại bình thường, ổn định tâm tình “ Quan tâm em gái người, Quan Thánh Hi không phải nhân vật đơn giản.”

Thái tử lười phản ứng, hần cũng không phải là bảo mẫu của Hoàng Phủ Dĩ Nhu.

“ Hạ Tử Dụ là cháu gái ta, là em gái của người, các người ... Các người đây là loạn luân! Người có biết hay không!” Hoàng Phủ Dận thấy thái tử không có phản ứng với lời nói của mình, trầm ngâm một chút, trực tiếp ném ra một quả bom

“ Năm năm nữa, người phải kết hôn! Ta sẽ an bài đối tượng kết hôn cho người, người hãy sớm chia tay Hạ Tử Dụ.”

“ Kết hôn?” Thái tử cười gượng hai tiếng, “ Ông không sao chứ lão già, mới 46 tuổi đã trở nên hồ đồ rồi sao?”

“ Khi ta bằng tuổi các người, mấy tên oắt con các người cũng đã gần năm tuổi! Ba năm sau người cũng đã 28, cũng đã đến lúc phải kết hôn rồi.” Khẩu khí của Hoàng Phủ Dận là một bộ đại cục đã định, thái tử tức giận, đập bàn đứng lên.

“ Thích hợp cái rắm, cho tôi liên hôn, gia (tôi) không cần! Muốn kết hôn thì ông đi mà kết hôn, chuyện như vậy ông cũng làm cũng không ít!”

“ Hoàng Phủ Luật! Người thật láo xược!” Hoàng Phủ Dận cũng đập bàn, khí thế hoàn toàn chẳng thua kém gì con trai. Bầu không khí bên trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

6. Chương 6: Ông Xứng Sao?

Hoàng Phủ Triệt chậm rãi đứng lên, chỉnh lại cổ áo : “ Hai người nói tiếp đi, tôi đi trước đây.”

“ Triệt, người ở lại đây, ta còn có chuyện muốn nói với người.”

Hoàng Phủ Dận gọi Hoàng Phủ Triệt lại, vừa mạnh mẽ trừng mắt liếc thái tử, ngón tay chỉ vào trước ngực hằn cảnh cáo “ Người chơi, có thể, nhưng chuyện kết hôn là do bậc bề trên quyết định, đừng nghĩ tới việc giở trò! Nếu cần thiết, ta không ngại dùng chút thủ đoạn đâu.”

Giằng co trong chốc lát, thái tử chợt cười, lấy kính mát lần nữa đeo lên trước mặt cha mình, lộ ra nụ cười kinh diễm xen chút nghiêm chỉnh.

“ Kia, chúng ta liền thử xem, xem xem đến lúc đó ông có thể sử dụng biện pháp gì để tôi đứng trong giáo đường, cùng cô gái kia kết hôn.”

...

Thái tử đá cửa đi ra. Hoàng Phủ Triệt nhàn nhã dựa vào bàn hội nghị, nhìn về phía Hoàng Phủ Dận, trong tầm mắt không có lấy một tia gọi là tình thân, hoàn toàn giống như đang nhìn người xa lạ.

“ Ông không phải là muốn nói cũng đã chuẩn bị cho tôi một cô gái để kết hôn chứ?”

“ Nếu vậy thì sao?”

“ A, vậy xem ra ông cũng sẽ dùng chút thủ đoạn với tôi.” Hoàng Phủ Triệt cười lạnh, nét mặt lạnh lùng đó trong mắt của Hoàng Phủ Dận có chút chói mắt. Ông ta vuốt trán, miệng nhấp ngụm cà phê đã lạnh.

“ Người nhất định phải dùng giọng điệu này nói chuyện với ta sao?”

“ Tôi còn chịu nói chuyện với ông, ông hẳn nên cảm ơn rồi rít, ông không thể quá tham lam, như vậy cũng không hay.” Hoàng Phủ Triệt lạnh lùng nhạo báng, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt và động tác đều mang tư thái phòng vệ xa cách.

“ Ta là cha người, người gọi ta một tiếng hẳn cũng không quá đáng chứ?”

Trong những lần trò chuyện khác, ông cũng chưa từng nghe từ này phát ra từ miệng của Hoàng Phủ Triệt. Ông đương nhiên biết lí do tại sao, nhưng máu mủ tình thâm, dù Hoàng Phủ Dận là người như vậy nhưng khi đối mặt với đứa con trai xuất sắc như thế cũng sẽ vô cùng hy vọng được nghe một tiếng gọi mà ông đã chờ đợi hơn hai mươi năm nay.

Cha ...

Về mặt Hoàng Phủ Triệt không thay đổi, mắt cũng không động, không chút do dự thốt lên. “ Ông xứng sao?”

Hoàng Phủ Dận cảm thấy vô lực. Hai đứa con trai một đứa khó trị, một đứa lại phách lối, một điểm cũng không để ông vào trong mắt.

“ Người là mầm giống của ta, máu chảy trong người người chính là máu họ Hoàng Phủ chúng ta, điểm này người không cách nào phủ nhận.”

“ Tôi không phủ nhận, quan hệ của chúng ta chỉ tới giới hạn đó thôi. Ông có gì muốn nói thì nói nhanh đi, tôi không muốn lãng phí nhiều thời gian cho ông.”

Anh không thể lựa chọn ai sẽ làm cha mẹ mình, nhưng muốn anh gọi ông ta một tiếng cha, đừng mơ tưởng!

Hoàng Phủ Dận cúi đầu thở dài : Quả nhiên ông đời trước đã tạo nghiệt.

...

Chuyện kết hôn, thái tử không quá quan tâm, hẳn biết rằng chỉ cần hẳn không muốn, ai có thể làm gì được hẳn chứ? Dù có là cha hẳn thì cũng không thể được! Nhưng quả thật nếu muốn phá, cha của hẳn cũng không phải dạng dễ đối phó được. Hoàng Phủ Duyệt tuổi tác tuy đã cao, nhưng trong lòng hiểu rất rõ.

Thái tử không có cái mỹ đức kính già yêu trẻ, nhưng nói cho cùng Hoàng Phủ Duyệt cũng là người đứng đầu họ Hoàng Phủ, thái tử dầu có được cưng chiều bao nhiêu nhưng vẫn luôn phải kính nể mấy phần.

Hoàng Phủ Dận không quản được hấn, liền sẽ mang ông cụ ra dọa hấn, khiến hấn vô cùng khó chịu. Thái tử sẽ là loại dễ mặc người ta chà đạp sao? Dĩ nhiên không phải. Cho nên người nào khiến hấn khó chịu, hấn sẽ khiến cho người đó cũng không được vui sướng, dù cho đối phương là cha hấn. Theo bản tính có thù tất phải báo của hấn, quả thật đã mang đến cho Hoàng Phủ Dận rất nhiều phiền toái. Không khí ở tập đoàn Hoàng gia vì hấn mà trở nên ngột ngạt, vậy mà hấn lại vung hai tay, không hề quan tâm đến toàn bộ cục diện rối rắm. Cùng đám bạn xấu sa vào lối sống phóng túng, xa xỉ, hủ bại, trở thành phú gia công tử (kẻ giàu có) chỉ biết hưởng lạc mà không làm việc.

Cũng giống như hiện tại, hấn nằm trên một đôi chân mềm mại thơm ngát nhắm mắt hưởng thụ, một đôi tay mềm mại nhỏ nhắn xoa bóp đầu hấn.

Trong không gian cũng xuất hiện hai người đàn ông xuất sắc khác, một người có bộ dáng giống như mới bò về từ Châu Phi, một thân phong trần mệt mỏi, trên mặt không thể che giấu được vẻ mệt mỏi của mình.

“Tôi tưởng cậu gặp phải chuyện lớn gì, khiến tôi phải chạy vội về đây! Kết quả chỉ bởi vì cậu buồn?” Lôi Khải giật nhẹ cà vạt, vẻ mặt từ ưu nhã hoặc là bất cần đời tiến hoá thành vẻ tức giận cực độ.

“Bạn tốt, mấy ngày cậu rời đi, thằng nhóc này giày vò tôi muốn chết đây.” Tiết Tử Dương không kìm được mà oán trách. Mất thái tử không mở, tiện tay nhặt một cái gạt tàn thuốc trống không ném tới, bị Tiết Tử Dương nhanh tay nhanh mắt bắt được.

“Tôi giày vò cậu khi nào?” Thái tử mắng.

Tiết Tử Dương cũng không giận, chợt hào hứng, bắt ngờ ôm lấy bả vai của Lôi Khải. Thái tử bỉ ổi thế nào, biến thái thế nào. Trước đó vài ngày còn coi trọng một người mẫu trẻ, có gương mặt theo tiêu chuẩn tiêu chuẩn chính thái (những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ, nữ tính,...), làn da non mềm, nhéo một cái đã sợ nặn ra nước. Nhưng tiểu chính thái kia cũng rất nóng nảy, vẻ ngạo nghễ đã thấm đầy từ trong xương cốt, khiến trong lòng hấn ngứa chết được. Khẩu vị của thái tử luôn nặng, hấn rất ít khi đụng vào loại chủ động đánh sất mình, hấn thích kiểu trinh nữ cương trực, có chút cay nghiệt. Hấn dùng rất nhiều tiền, thậm chí còn dựa vào chút quan hệ để tăng bốc người kia, ai biết tiểu chính thái kia thà chết cũng không theo, thậm chí còn bỏ mặc hấn.

Thái tử có thể kiên nhẫn bao nhiêu – Tiết Tử Dương còn cố ý gơ ngón út lên, tay nắm chặt, đầu ngón út khoa trương lắc lư ngụ ý: chỉ bé thè này. Thái tử nổi giận, Doãn Vệ Hoài và Tiểu Cửu mang những người không có nhiệm vụ khác đi. Mất nhìn thấy màn biểu diễn sôi xám lớn ăn cô bé quảng khăn đỏ, tất cả trang phục đều bị lột ra, ai có thể nghĩ tới...

Tiết Tử Dương “Chắc chắc” hai tiếng, cố ý thu hồi khẩu vị, miệng uống ly rượu, chờ Lôi Khải hỏi, lại chỉ thấy bộ dạng không hứng thú lắm của Lôi Khải, liền thúc một cái. Lôi Khải bất đắc dĩ “Ai mà biết ra sao?”

Thấy Lôi Khải phối hợp, Tiết Tử Dương hăng hái, hai tay vỗ mạnh vang lên những tiếng “bùm bùm” vang dội “Hắc, mẹ nó, thật kích thích.”

Ghé vào tai Lôi Khải thì thầm vài lời, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lôi Khải, Tiết Tử Dương không nhịn được cười lớn.

“Tiết Tử Dương, cậu đúng là đồ đàn bà!” Thái tử mặt mũi mắng.

“Tôi là nam hay nữ cậu còn không biết à, dầu gì thì cậu cũng có thể tự mình nghiệm chứng nha.” Bộ dáng khinh bỉ của Tiết Tử Dương là đang chế nhạo.

“Nhưng tiểu chính thái kia của cậu rốt cuộc được coi là đàn ông hay phụ nữ đây?” Lôi Khải còn chưa nói hết, cả người liền ngã trên ghế sofa, cười không ngừng, không chú ý tới việc thái tử đang đến gần.

Lôi Khải với ánh mắt “Bản thân chỉ cầu thêm phúc” nhìn thấy Tiết Tử Dương nửa điểm cũng chẳng nhận ra nguy hiểm đang đến gần, liền thông minh đứng dậy nhường lại toàn bộ không gian, tránh bị vạ lây.

Hoàng Phủ Triệt đẩy cửa vào được chiêm ngưỡng một cảnh rất đáng giá. Tiết Tử Dương bị thái tử đè lên, tay không ngừng dùng quyền đánh, gào khóc kêu la, quần áo xốc xếch chật vật. Lôi Khải xem như việc không liên quan đến mình, chỉ ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, ngoảnh mặt làm ngơ việc Tiết Tử Dương kêu gào nhờ giúp đỡ.

“Cút ngay! Cậu động dục thì đi mà tìm tiểu chính thái của cậu đi, tôi cũng không phải loại của cậu đâu!”

“Không phải nói để tự tôi kiểm tra cho cậu sao, đây không phải là điều cậu cầu sao? Tôi thoả mãn yêu cầu của cậu!” Thái tử độc ác trừng trị người bên dưới mình, cái việc kia vốn đã khiến hắn ghê tởm chết rồi, cái tên Tiết Tử Dương này lại còn cả gan cố tình muốn dí vào họng súng, cậu ta không cho hắn chút mặt mũi sao được chứ?

“Cút đi! Ai cần cậu thoả mãn hả! Bản thiếu gia thích phụ nữ!...Dừng ngay! Hoàng Phủ Luật, cậu muốn tôi trở mặt với cậu à!” Mặc cho Tiết Tử Dương phản kháng thế nào, thái tử cũng không chịu dừng tay.

“Vậy cậu trở mặt cho tôi nhìn chút nào!” Tay của thái tử càng dùng sức, Tiết Tử Dương đau đến chảy nước mắt, liền liên tục chửi rủa.

Hoàng Phủ Triệt ngồi xuống, thờ ơ nói một câu “Hồi này tôi có gặp mẹ anh, Tử Dương.”

Nhảy cảm phát hiện thân thể của Tiết Tử Dương hơi chậm lại, thái tử lộ ra nụ cười quỷ dị, đầu gối dùng sức thúc vào hông của cậu ta một cái “Mắng tôi?”

“Không có không có! Thái tử, mau buông tay! Đau nha!” Tiết Tử Dương trước khi chết cũng không thoả hiệp với việc trong nháy mắt bị Hoàng Phủ Triệt đùa bỡn.

“Gọi tôi là gì?” Thái tử nhất quyết không tha nói.

“Thái tử—” cánh tay đau nhức, Tiết Tử Dương kêu thảm đỗi lời nói, trong lòng lại không ngừng mắng hận “Thái tử—gia vậy không được sao?”

Rất thoả mãn với câu trả lời đã cố ý tăng thêm chữ “gia” kia của Tiết Tử Dương, thái tử nhẹ buông tay, xấu xa đá thêm một cước “Có chút tiền đồ đấy.”

Nếu nói họ Trữ có một nữ vương bạo lực, vậy nhà Tiết Tử Dương có một phúc hắc. Tiết Tử Dương không sợ trời không sợ đất, duy chỉ sợ chọc phải mẹ mình, đến lúc đó chết thế nào cũng không hay.

Tiết Tử Dương nhe răng trợn mắt, vậy muốn đứt cả tay, xoa xoa phần eo, khó khăn kéo quần lên, rón ra rón rén thận trọng núp sau cửa nhìn quanh. “Cậu thật sự đã thấy mẹ tôi hả?”

Mặt Hoàng Phủ Triệt hờ hững, giọng nói nghiêm chỉnh khiến người ta không nhìn ra chút ý đùa cợt người.

“Tôi nói là “hình như”.”

.....

Cả đêm cảm xúc của Hoàng Phủ Triệt và Lôi Khải cũng không khá lên. Tiết Tử Dương cũng không lạ gì Hoàng Phủ Triệt, bởi vì Hoàng Phủ Triệt luôn khiến người ta có cảm giác như thế, rất ít khi thấy anh thích thú với việc gì cả. Phần lớn là bộ dáng, song nước chẳng xao, tôn vinh ưu nhã, xử sự trầm ổn, bộ dáng lý trí.

Lôi Khải lại khác, anh ta thường ngày luôn có vẻ bất cần đời chẳng thua Tiết Tử Dương, ở trong nhóm cũng là tên có tên sẽ chơi. Cho nên Tiết Tử Dương dường như hiểu rõ, võ vai Lôi Khải “Khiến cho đàn ông đầu đầu chỉ có 2 nguyên nhân, một là tiền, hai là phụ nữ. Cậu định nói với chúng tôi là cậu thiếu tiền à?”

Lôi Khải chỉ cười không nói. Chẳng ai hiểu được nỗi buồn trong lòng anh.

Là vì phụ nữ sao? Anh (Lôi Khải) khi nào lại rơi vào cái tình trạng mất hồn vì một người phụ nữ? Anh tại sao có thể cho phép chính mình biến thành thế này?

Cô gái đó ... Thậm chí còn không được tính là một người phụ nữ chân chính, cô non nớt như một thứ trái cây còn non. Anh đang đợi cô trưởng thành, lại không thể chân chính biến cô thành của mình. Giữ lại cô, cho những mục đích khác.

Thái tử luôn có khứu giác nhạy bén với phụ nữ, Lôi Khải đùa giỡn chẳng phải ở Nhật Bản Kim ốc tàng kiều sao, nếu không tại sao lại thường xuyên chạy đến đó. Nhất là tháng ba hàng năm, anh đều ngây ngốc ở đó chừng một tháng, chắc chắn không phải là vì thưởng thức hoa anh đào rồi!

Lời của thái tử gợi lại những kí ức đã qua của Lôi Khải, có thể nói đó là thời khắc đẹp nhất của anh. Trong cơn mưa bất chợt kéo đến, sẽ có một cô gái dáng vẻ thanh lệ thoát tục như cánh hoa anh đào, sẽ chờ anh vào ngày một tháng mười hàng năm, cô gái đó, cái cô gái cam tâm tình nguyện để anh lợi dụng ... Anh biết, đó là thứ ấm áp, mềm mại nhất trong lòng anh.

Nếu như lòng anh còn lời muốn nói.

Nhưng như vậy lại quá nguy hiểm! Cô gái kia chính là liều thuốc độc mãn tính, từ từ thấm vào tư tưởng của anh, linh hồn của anh, lặng lẽ chờ đợi đã thành căn bệnh không liều thuốc nào có thể chữa khỏi. Anh không cho phép, anh không cho phép chuyện xảy ra như vậy.

Anh ép mình không được nghĩ về mọi thứ thuộc về cô. Để quên một người phụ nữ, phương pháp tốt nhất chính là tìm thêm một người phụ nữ. Lôi Khải kéo cô bạn gái mới rời đi trước. Tiết Tử Dương cảm thấy nhàm chán, liền đi sà n nhảy.

Thái tử nói chuyện điện thoại với Hạ Tử Dụ, chỉ còn thấy Hoàng Phủ Triệt cả người ẩn trong góc sâu như bóng ma, anh tiến lên lại gần quá khứ.

“Lão già đã nói gì với cậu? Tâm trạng cậu có vẻ không tốt nha.”

Thế nào đi nữa bọn họ cũng là anh em, người khác không nhìn ra nhưng hắn cũng có chút hiểu rõ Hoàng Phủ Triệt.

“...”

“Ông ta cũng bức hôn cậu à? Không thể nha.”

“.....”

“Tôi hỏi thì cậu phải đợi đến câu thứ ba mới chịu trả lời sao?” Thái tử có chút buồn bực, giọng điệu tăng lên.

Hoàng Phủ Triệt lạnh nhạt nói “Tôi cho là anh cũng biết tôi không quan tâm đến anh mà.”

Thái tử không nhịn được mà phun ra câu chữ.

7. Chương 7: Đoán

Trong phòng PUB tầng kế, Trữ Dư Tịch đang cùng một đám bạn học điên cuồng vui đùa, có ca hát, có uống rượu, cũng có chơi những trò chơi nhàm chán ... Lần triển lãm tranh lần thứ nhất của họ tổ chức thành công tại thành phố T, nay tất cả mọi người tụ họp chung một chỗ để ăn mừng.

Ngành nghệ thuật của thành phố T khá nổi danh, Trữ Dư Tịch không thích tiếp xúc với buôn bán, có tài hội họa, nên từ nhỏ đã yêu thích nó. Thật ra thì cô là một người rất nhàm chán, từ nhỏ đến lớn học rất nhiều thứ, khiêu vũ gì đó, Piano, Violin, trà đạo, chờ đợi, những thứ mà thiên kim nhà giàu bình thường cần học thì cô cũng đã học. Nhưng đến cuối cùng kiên trì học đến cùng cũng không nhiều, đếm tới đếm lui cũng chỉ có 2-3 cái: vẽ tranh, nấu canh và chờ đợi.

Trong đó hết hai cái cũng là vì người kia, nàng nghĩ nàng đơn giản cũng phải làm chút gì đó vì mình, vì vậy dưới ánh mắt của Đường Yên nàng lại to gan sửa lại chuyên ngành, từ đó trở thành một sinh viên nghệ thuật. Nàng ngày thường rất nghe lời, nhưng chỉ trừ chuyện này ra, nàng tới tận bây giờ cũng sẽ không nhượng bộ.

Nàng là hậu duệ duy nhất của họ Trữ, tương lai của nàng, cuộc đời của nàng đã sớm bị lên kế hoạch rồi. Nàng chỉ cần làm theo kế hoạch, thực hiện từng bước một, tốt nghiệp, kết hôn, đón nhận sự nghiệp của gia tộc

Cho nên khi Đường Yên biết nàng sửa lại chuyên ngành, tức giận là điều đương nhiên. Đường Yên là nữ vương, làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc mình bị con gái coi rẻ chứ? Hơn nữa chuyện của thái tử, Trữ Dư Tịch đã sớm có lập trường rõ ràng và quyết tâm, khiến Đường Yên còn giận hơn.

Trữ Dư Tịch bề ngoài khéo léo, nhưng bên trong cũng là cô gái rất kiên cường. Nàng luôn kiên trì với những ý tưởng của mình. Mặc cho Đường Yên có uy hiếp, dụ dỗ cỡ nào cũng không lay động được nàng. Cuối cùng hai mẹ con hoàn toàn trở mặt. Đường Yên hoàn toàn cắt đứt kinh tế của nàng, nàng ôm một túi hành lý, ngẩng đầu bước ra khỏi cửa chính của nhà họ Trữ, thoát khỏi ánh hào quang của sự giàu có mà biến thành một nữ sinh đại học cực kì bình thường.

Ngày ngày cũng không có ai quản, sinh hoạt của nàng thoải mái hơn một chút, nhưng cũng bắt đầu đối mặt với thực tế. Xã hội này không có tiền làm sao có thể tiếp tục sống đây? Đi làm sao? Nhưng nàng biết cái gì đây?

Bối cảnh nhà nàng đặc biệt, từ nhỏ đã không hề được như Hoàng Phủ Dĩ Nhu, đơn giản được tôn làm công chúa để dung dưỡng, là đứa con gái duy nhất của nhà họ Trữ, nàng nhất định phải học rất nhiều thứ đặc biệt. Nhưng mà dù sao nàng cũng từng sống cuộc sống không cần phải lo lắng đến cái ăn cái mặc hay có thể nói là cuộc sống xa xỉ của xã hội thượng lưu. Mà bây giờ ...

Nàng còn đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề ẩm no, chợt bị một người đẩy một cái, nàng liền lấy lại tinh thần.

“ Em thua rồi, ván này đến phiên em, Trữ Dư Tịch!”

Trữ Dư Tịch mờ mịt. Một học tử đẩy nàng đi ra ngoài vài bước, tay chỉ vào một người đàn ông anh tuấn trong sàn nhảy.

“ A, có thấy không? Người đàn ông kia.”

Nàng gật đầu một cái. Học tử thì thầm vài câu bên tai nàng.

“ Đi đi, không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng quay về, bọn chị sẽ nhìn đấy!” Học tử cười đùa đẩy nàng về phía trước, trong trò chơi này, người thua sẽ phải bị phạt.

Trữ Dư Tịch có chút khó xử, khe cau mày “ Chỉ cần số điện thoại không được sao?”

“ Dĩ nhiên không được! Ai bảo em đăng trí hả, đây là trừng phạt! Đi, nhanh đi đi.” Các bạn học ở đây đều ồn ào hơn, hấp dẫn một lượng lớn người chú ý tới nơi này. Không muốn xé to chuyện, Trữ Dư Tịch nhắm mắt xuyên qua đám người, thẳng tắp đi tới trước mặt người đàn ông kia.

Người đàn ông phát hiện ra nàng thì ánh mắt sáng lên, cột nhả nhú mày nhìn nàng.

Trữ Dư Tịch có chút xấu hổ, cười, khoát tay lên áo anh ta, người đàn ông theo nàng ra khỏi sàn nhảy.

“ Có chuyện gì?” Tiết Tử Dương vô lại cười. Anh nhìn cô gái nhỏ này hình như có chút quen mặt, trong lúc nhất thời cũng không nhớ qua đã gặp ở đâu.

Trữ Dư Tịch cầm nín nửa ngày, khoe miệng cong lên, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đi thẳng vào vấn đề “ Số điện thoại của anh là số mấy?”

Tiết Tử Dương lập tức biết chuyện gì đang xảy ra, phóng tầm mắt tìm kiếm chung quanh, quả nhiên thấy một đám nam nam nữ nữ căng mắt nhìn về phía bên này. Anh bình thần cười cười, bồng thò tay vòng qua phía sau nàng, rút chiếc điện thoại từ trong túi nàng, tay đề xuống một dãy số.

“ Đây là điện thoại cá nhân của anh, người biết cũng không nhiều đó.”

Trữ Dư Tịch nắm lấy điện thoại, đầu rủ xuống thấp hơn.

Thấy nàng cũng không có ý rời đi, suy nghĩ xấu xa của Tiết Tử Dương cũng gia tăng, cố ý cúi đầu.

“ Ngoài số điện thoại ra, bạn em còn giao cho em nhiệm vụ gì đó à?”

“ Em ...”

“ Để anh đoán chút ... Là muốn anh hôn em sao?” Một cô gái nhỏ ấp a ấp úng khó có thể mở miệng, đoán không sai thì chỉ có loại yêu cầu này thôi. Tiết Tử Dương ngược lại đã sớm nhận ra nhưng không thể trách nàng được.

Trữ Dư Tịch lắc đầu một cái. “ Không phải ...”

“ Vậy là cái gì? Nói một chút nào? Nếu không phải quá giới hạn, anh rất vui lòng phối hợp.” Anh bày ra bộ dáng rất mê người, trong lòng suy nghĩ, con bé này đã trưởng thành sao? Nếu là lừa đảo, thì cũng không thể tính là tội phạm.

Anh lại “ khéo hiểu lòng người” như thế, Trữ Dư Tịch cũng không nhăn nhó nhí nhí, cũng chỉ là trò chơi mà thôi, huống chi nàng quả thật không phải đứa trẻ nhỏ hay dối.. Nàng thở một hơi thật dài, lấy hết dũng khí.

“ Anh ở trên Sao?”

“ Cái gì” Tiếng nhạc quá lớn, anh không có nghe rõ.

Trữ Dư Tịch cắn môi, lần đầu tiên hỏi đàn ông vấn đề này, nàng vẫn còn thẹn thùng

Thở sâu hơn, hít vào, thở ra, đã điều chỉnh xong. Nàng không biết gân trong người muốn đứt hết, cơ hồ là rống lên.

“ Anh, đêm, nay, có, muốn, người, theo, cùng , không! —“

.....

Mặt Tiết Tử Dương chốc lát trở nên kinh ngạc, lúc này anh nghe rất rõ . Không chỉ anh nghe rõ, mà ngay cả thái tử đứng sau lưng nàng cũng nghe không sót một chữ nào, rất rõ ràng.

.....

“ Cái ... Sao?”

Tiết Tử Dương không xác định, hỏi lại một lần.

Trữ Dư Tịch còn chưa mở miệng, đã nghe được tiếng cười quen thuộc vang lên sau lưng.

“ Tiết Tử Dương, tiểu tử này tối nay lại được ái mộ vô cùng nhà!”

Giọng nói này ... Đầu óc Trữ Dư Tịch nổ tung. Nàng không dám quay đầu, thừa dịp ánh sáng xám lướt qua Tiết Tử Dương mà chui ra ngoài, ai còn quan tâm đến trò chơi nữa chứ, chỉ cầu cho thái tử không chú ý tới là nàng.

“Hả?” Tiết Tử Dương gãi đầu, gương mặt khó hiểu, tại sao cô bé con lại chạy mất rồi?

Thái tử vốn là không quá để ý đến cô gái quay lưng về phía mình, bộ dáng chạy trốn chết kia hình như hắn đã nhìn thấy mấy lần rồi. Ánh đèn quá mờ, tốc độ của nàng lại quá nhanh, thái tử chỉ cảm thấy tấm lưng kia có chút quen thuộc.

“ Chuyện gì vậy? Tại sao vừa nghe giọng tôi lại chạy?”

“ Cậu thật xấu xa!” Tiết Tử Dương bắt mẫn đám hắn một cái.

Trữ Dư Tịch vội vàng chạy về, giống như phía sau có quỷ đuổi theo. Trở lại chỗ ngồi uống mấy ngụm nước trái cây lớn, lạnh lẽo, chất lỏng làm trĩ trĩ về khăn trưng của nàng. Đám học tử học trưởng bọn họ lú lú vậy tới.

“ Trữ Dư Tịch tại sao em lại chạy về hả? Có điện thoại có phải không?”

“ Có thấy người đàn ông sau em không, oa oa còn hơn yêu nghiệt nữa!”

“ Chết mất, tại sao lại có người đàn ông đẹp đến thế?”

“A, tới rồi! Bọn họ đi tới phía này!”

....

Lòng Trữ Dư Tịch cả kinh, liếc một cái, quả nhiên Tiết Tử Dương đang tiến về phía này, mà thái tử vừa gọi điện thoại vừa đi theo anh ta,

Oh my god, không phải chứ!

Trữ Dư Tịch giống như kiến bò trên chảo nóng, rất nhanh đã muốn dẫm phải chân mình. Nàng khẳng định là bây giờ rời đi đã không còn kịp rồi, còn có thể thu hút thêm sự chú ý của bọn họ thôi.

“ Mọi người đừng ai gọi tên em, ngàn vạn lần đừng gọi!” Nàng không còn thời gian để ý tới ánh mắt thăm dò của mọi người, đem tóc buộc ở sau ót xoã xuống, miễn cưỡng che kín khuôn mặt, cảm thấy như cũ không ổn, đổi vị trí ngồi với người bạn học ngồi tận bên trong. Vừa mới ngồi xuống, Tiết Tử Dương đã đến trước mặt bàn bọn họ.

“ Đây, tiểu mỹ nữ, tại sao vừa rồi lại chạy đấy hả?” Tiết Tử Dương nhìn quanh một vòng, nhìn một cái liền đi tìm cô gái vừa rồi, lời của anh là hỏi nàng, lại vô tình hướng tới vị học tỷ xinh đẹp ngồi kế Trữ Dư Tịch, đôi con ngươi hẹp dài dường như đếm như đoá hoa đào. Khiến học tỷ một hồi mặt hồng tim đập, che miệng cười duyên.

Trữ Dư Tịch cúi đầu, cơ hồ muốn trốn sau lưng vị học trưởng bên cạnh.

Không thấy đáp lại, Tiết Tử Dương rất kiên nhẫn hỏi lại lần nữa. “ Em tên là gì? Đây, cô gái nhỏ kia, tại sao vẫn cúi đầu vậy? Em vừa rồi cũng đâu có nhát như vậy.”

Mọi người ai cũng không lên tiếng, dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía Trữ Dư Tịch. Bầu không khí trở nên lúng túng. Trữ Dư Tịch trong lòng niệm kinh, đi nhanh đi đi nhanh đi

Thái tử lúc này đã gọi điện thoại xong, vỗ vai Tiết Tử Dương thúc giục “ Cậu có đi hay không hả? Chơi với một đám nhóc chưa đủ lông đủ cánh có gì thú vị.”

Tiết Tử Dương bữu môi có chút tiếc nuối, hướng về cô gái phía trong góc , ném một câu “ Chờ điện thoại của em nha, tiểu mỹ nữ.”

Báo động được giải trừ, Trữ Dư Tịch thở phào nhẹ nhõm.

Mỹ nam yêu nghiệt vừa rời khỏi cửa, đám người này đã xông vào.

“ Em vừa rồi làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?”

“ Chính là nha, em biết họ hả? Trữ Dư Tịch?”

Thái tử đi sau lưng Tiết Tử Dương, mới vừa đi chưa được hai bước, tai thính liền nghe được một cái tên khá quen thuộc từ những câu đối thoại của đám người ồn ào kia, bước chân hắn dừng lại.

Trữ Dư Tịch thầm kêu tệ rồi! Đột nhiên hốt hoảng ngẩng đầu lên, lại trùng hợp bắt được tầm mắt của thái tử, nội tâm hồi hộp.

Ánh sáng ẩn trong mắt thái tử chợt tắt. Trữ Dư Tịch không thấy rõ vẻ mặt hắn. Nhưng tầm mắt sắc bén như dao của hắn khiến nàng đứng ngồi không yên.

Chỉ thấy môi thái tử cong lên lộ ra chút ý cười, rõ ràng mà chậm rãi phun ra ba chữ.

“ Trữ — Dư — Tịch?”

Thanh âm thật thấp này xuyên qua các loại tạp âm huyền ảo chung quanh, như một con giun chui vào trong tai nàng, nàng không chịu được cơn lạnh xẹt qua người.

Tiết Tử Dương quay lại, vẻ mặt nghi ngờ “ Thế nào?”

“ Không có việc gì.” Thái tử liếc mắt nhìn về phía nàng, xoay người rời đi.

...

Thái tử và Tiết Tử Dương tựa vào đầu xe hút thuốc lá. Cửa PUB loé ra một bóng dáng gầy yếu, hình như có chút do dự, tiến về phía này.

“ Anh thái tử.” Trữ Dư Tịch vâng vâng dạ dạ gọi hần, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiết Tử Dương, cười cười xấu hổ.

“ Đây ~”

Thái tử dập lửa, không nói lời nào. Tiết Tử Dương Sững sờ này một tiếng.

Tiết Tử Dương lúc này mới nhớ tới tại sao nhìn nàng lại cảm thấy quen mắt rồi, trước đó hình như có gặp vài lần, là khi Trữ Dư Tịch còn nhỏ.

“ Cô bé này là em gái nhỏ họ Trữ của cậu phải không?” Anh bưng tỉnh, hiểu ra hỏi.

Thái tử không lên tiếng, hưng át hít một hơi khói, ném tàn thuốc xuống đất, quay đầu đi, Trữ Dư Tịch nghe lời lên xe của hần.

Tiết Tử Dương không vui “ Ê, cậu không thể”

Thái tử hất cánh tay của anh ra, dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được, nửa cảnh cáo nửa nghiêm túc động trong một câu nói

“ Tử Dương, cậu nhớ lấy, ai cũng không được phép chơi đùa trên người cô ấy.”

“ Nhưng”

“ Không có nhưng nhị gì hết, cậu nhớ là được rồi.”

Nhìn đèn đuôi xe của thái tử loé sáng trong đêm tối, Tiết Tử Dương sờ lên cảm cảm thán, cô gái nhỏ ban đầu tầm thường là thế nhưng nay đã trở mã biến thành tiểu mỹ nhân, ừ, có tiền đồ.

Bằng lòng theo thái tử Ừ, tiền đồ mù mịt.

Bởi vì thái tử là một mảnh vụn, mấy câu nói vừa rồi không đại biểu được gì cả.

8. Chương 8: Nhan Loan Loan

Vận lỏng nắp chai nước ướp lạnh đưa tới trước mặt hần, thái tử cho là lẽ đương nhiên liền nhận lấy. Trong tay Trữ Dư Tịch lại nắm lấy một chai trà chanh khác, an tĩnh ngồi đối diện với hần trên xích đu, biên độ ngày càng chậm lại

Chiếc vòng sắt trên xích đu kêu kết — kết.

Thái tử nhìn cô gái này. Nàng còn rất trẻ, không chỉ về tuổi tác. Ngay cả hình dáng của nàng cũng trẻ trung non nớt, sức sống bừng bừng. Làn gió nhẹ thổi qua, sợi tóc tung bay giữa không trung, làn váy bay múa. Theo góc độ của hần, suýt đã thấy được cảnh tượng dưới váy nàng.

Nàng hồn nhiên không biết, ngửa đầu, miệng ừ ừ ừ ừ uống chai nước. Chân tay nàng thon dài, gầy, nhưng cũng không phải yếu, do hàng năm nàng đều tham gia những cuộc thi thể thao, vừa khoẻ mạnh lại vừa cân đối, hoàn toàn không giống với những cô gái nhu nhược, gió vừa thổi đã gục. Cổ ngửa lên lộ ra đường cong tuyệt đẹp như thiên nga.

Môi bị thứ đồ uống lạnh băng làm cho đỏ bừng, đầu lưỡi nhỏ ló dạng, liếm láp trên bờ môi. Mặt rất thoả mãn.

Làn môi mềm bóng bẩy

Nếu là cô gái khác, hần nhất định cho đó là hành động cố ý dẫn dụ (dụ dỗ). Về kỹ xảo này của phụ nữ, hần hiểu rất rõ. Tâm tình tốt, hần sẽ phối hợp. Tâm tình không tốt, hần cũng sẽ không liếc đến.

Nhưng người trước mặt này lại không phải là người khác.

Tay nàng giương lên, chai nước rỗng di chuyển thành một vòng cung trong không trung, một tiếng “ loảng xoảng”, rơi thẳng vào trong thùng rác.

“ Tại sao lại chuyển ra khỏi nhà?” Hắc phá vỡ sự im lặng.

Trữ Dư Tịch thờ ơ đáp. “ Cãi nhau một trận với nữ vương.”

“ Nghiêm trọng vậy sao? Có cần anh nói một tiếng với dì Yên không?”

Nói gì? Còn không phải vì anh, lửa giận của nữ vương sẽ không tăng Trữ Dư Tịch oán thầm, đầu ngón tay chạm vào xiềng xích sần sùi của chiếc xích đu.

“ Không cần, em cũng lớn rồi, chuyển ra cũng thoải mái hơn một chút.”

Trước tiên nàng vẫn phải ở chen chúc cùng đám bạn học trong kí túc xá, nhưng tóm lại đây cũng không phải là biện pháp, huống chi nàng cũng không quen ở ký túc xá của trường, nên tự mình tìm lấy một căn phòng cách trường không quá xa.

Thái tử hiển nhiên hiểu lầm ý nàng “ Bởi vì Đàn ông?”

“ À?” Nàng ngẩng đầu, thái tử đã đứng trước nàng, tay bắt được hai dây xích, khiến nàng bị bao vây. Thái tử cẩn thận xem xét nàng, hơi híp mắt, vẻ mặt nghiêm chỉnh. Hắc như vậy, nàng có chút không thích ứng.

“ Anh thái tử?”

Tay của thái tử xuyên qua làn tóc của nàng, trượt xuống khuôn mặt, nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng lên. Một tác một tác, tầm mắt dán chặt trên mặt nàng lại chuyển động một tác một tác, giống như đang quan sát con mồi.

Trữ Dư Tịch không khỏi rung động, hắc nhìn nàng như vậy, sau đó thì sao, hắc có thể hay không Có thể hay không chột cúi đầu

Hôn nàng.

Lòng nàng thất chặt lại.

Không biết tâm tư của nàng, một giây kế tiếp hắc chợt nhếch môi cười.

“ Quả nhiên là trưởng thành.”

“”

“ Anh không để ý, thì ra em cũng đã đến tuổi cần đàn ông rồi.” Thái tử buông tay ra, khôi phục như bình thường, lui về vị trí cũ. Mở nắp, ngửa đầu uống nước.

Lòng của Trữ Dư Tịch trầm xuống. Nhìn yết hầu của hắc di chuyển lên xuống, đột nhiên cảm thấy cổ họng nóng ran, lại khát rồi.

Nàng quay mặt.

“ Anh không để ý đến nhiều chuyện nữa kia.”

.

Đây là Duyên phận?

Hoàng Phủ Triệt cảm thấy buồn cười, nhưng trong nháy mắt đó, trong đầu anh cũng chỉ có ý ác tục như vậy.

Thái tử cố ý tạo ra cục diện rối rắm không ngừng hại khổ Hoàng Phủ Dận, cũng liên lụy đến anh. Vất vả lắm mới được rảnh rỗi, anh hẹn những người bạn tốt đi đánh bóng bàn, lại không nghĩ sẽ gặp lại cô gái kia lần nữa.

Xuyên qua chiếc cửa sổ thủy tinh lớn, anh chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, liền nhận ra cô.

Nửa đêm hôm đó, cô xuất hiện rất đặc biệt ... Anh rất kinh ngạc khi mình còn nhớ rõ cô, nhớ rõ đến thế. Mà trước đó anh vẫn lo lắng sốt ruột, ngủ ít.

Phí hội viên của câu lạc bộ rất đắt, như cũ có rất nhiều người, bởi vì nơi này tụ tập đông đảo những chàng trai, cô gái xuất sắc.

Một mình cô chiếm cả bàn đánh bóng (bàn đánh bóng bàn), khi khom lưng, cặp hông bị chiếc quần bó sát lại trùng hợp đưa về phía anh, hai chân hơi giang rộng ra, cực kỳ giống với tư thế vận động nào đó.

Tầm mắt Hoàng Phủ Triệt lưu luyến bộ dáng ngạo nghễ của cô. Tinh ý nhận ra vài chuyện không mấy phù hợp cho lắm : cô mang chính là giày cao gót, nếu cao hơn một chút, với độ cao này ... Ừm, gần như.

Anh đang suy nghĩ, cô gái đã điều chỉnh lại tư thế, hai chân thon dài giang rộng ra nay khép lại.

Ánh mắt Hoàng Phủ Triệt lại không thuần khiết : kẹp chặt như vậy, chẳng phải sẽ vô cùng ... mất hồn sao?

Nhắm trúng, phát lực, liên tiếp ba trái bóng rơi chính xác vào lỗ.

Động tác đẹp , tư thế chuẩn. Trong mắt Hoàng Phủ Triệt lộ ra tia tán thưởng, mặc dù đối thủ là đàn ông nhưng kỹ thuật của cô cũng không kém chút nào. Những cô gái đến đây vui đùa hoặc là chủng loại tiêu chuẩn hoặc là phượng mao lân giác (vô cùng hiếm có). Đối với họ chơi bóng là việc sẽ làm tiếp theo, của đàn ông mới quan trọng.

Cô, lại khác biệt.

Cô một tay cầm gậy đánh golf, vỗ trán, chân mày nhíu lại, dường như suy nghĩ xem nên đánh vào đâu.

Ai nói đàn ông nghiêm túc mê người nhất? Phụ nữ, cũng thế.

Mới gặp cô, tóc cô thẳng, vậy mà hôm nay tóc cô lại quăn hết như rong biển, càng thêm phong tình, quyến rũ. Thời điểm cô hất đầu, anh cảm giác ngón tay mình có chút nhột. Thậm chí anh có thể tưởng tượng, ngón tay anh xuyên giữa làn tóc của cô.

“ Nhị thiếu, đến cậu, nghĩ gì thế?” Trình Diệp gọi anh, cắt đứt cái ảo tưởng tà ác kia.

Hoàng Phủ Triệt rất ít khi đánh bóng thua. Hôm nay, anh thua.

Bị bạn bè nhạo báng, anh chỉ ngoắc ngoắc khoe miệng, lơ đãng. Khẳng định sẽ phải đãi một bữa lớn, thua hết một trăm vạn cũng chỉ là chuyện ngón tay anh khêu khêu sẽ xong.

Trở lại nơi đó, cô vẫn còn đó. Dựa lưng dọc theo cạnh bàn, mặt hướng về ngoài cửa sổ, hai mắt nhìn nơi xa xăm, trên mặt không biểu cảm, Hoàng Phủ Triệt cực tuyệt bệ ngoài xinh đẹp của cô, anh đọc được nội tâm hiện tại của cô.

Cô đơn.

Cô xem qua chỉ chừng hai mươi tuổi, làm sao lại mang đến cho người ta cảm giác cô đơn như thế.

Trình Diệp lấy áo khoác, xoay người kêu Hoàng Phủ Triệt, theo tầm mắt nhìn hướng đối diện của anh, sáng tỏ nhíu mày, tiến đến vỗ vỗ vai anh.

“ Cũng không tệ lắm phải không? Rất có mùi vị, rất đặc biệt.”

Hoàng Phủ Triệt ý cười sâu xa.

“..... Là rất đặc biệt.”

“ Có hứng thú? Tôi giúp cậu tra một chút.” Trình Diệp là ông chủ lớn của câu lạc bộ này, tìm tư liệu của một hội viên nào có khó khăn gì.

“ A, cô ấy, cô ấy không phải là cô gái mà tiểu Nguyễn sống chết cũng không buông sao?” Tả Thiệu Thần cũng đi tới, nhíu mày nhìn cô gái này.

“ Xinh đẹp là xinh đẹp, chính là chinh phục quá khó, bao nhiêu tiền cũng vô ích, tiểu Nguyễn bị thương mà hiện giờ đang được nuôi trong nhà thương này.”

“Dưỡng thương?” Trình Diệp nghi ngờ. Chẳng lẽ cô gái này có khuynh hướng bạo lực?

“Tình cảm bị tổn thương.”

Tả Thiệu Thần cười hắc hắc, có chút hả hê.

Nguyễn Diệc Hàn còn biết đến là tên hoa hoa công tử (playboy), sở trường và yêu thích lớn nhất của hắn là tán gái. Tả Thiệu Thần và Nguyễn Diệc Hàn quen biết từ nhỏ, anh em cùng chịu khổ, anh ta tự nhiên cũng thấy cô gái này không thuận mắt.

“Cô ta rất đáng đá, đoán chừng thái tử nhà cậu có thể bắt được, dùng sức mạnh, ha ha.”

Hoàng Phủ Triệt nghe thấy thái tử, không để ý liền hỏi. “Có gia cảnh?”

“Hắn không phải là người thành phố T, nhị thiếu, cậu cũng thử à.” Tả Thiệu Thần liếc xéo anh.

Trình Diệp giơ ba ngón tay lên. “Tôi cá ba trăm vạn nhị thiếu thành công.”

Tả Thiệu Thần vô cùng không nể mặt, giơ một tay lên “Năm trăm vạn nhị thiếu thất bại.”

Khoẻ miệng Hoàng Phủ Triệt chậm rãi nâng lên, đáy mắt âm u đi vài phần.

....

Nhan Loan Loan đánh trái cuối cùng, tầm mắt vừa nhắc lên, dừng lại mấy giây, đi tới bên này Hướng về phía bọn họ, hơi khom người sửa tóc lại một chút.

Cô không biết trước mặt mình là một khối kính mờ, chứ không phải là gương mặt đơn thuần. Khuôn ngực đầy đặn ẩn sau cổ áo chữ V kia như dụ hoặc lấy lực chú ý của đàn ông.

Trình Diệp phát ra tiếng chặc chặc tán thưởng. Tả Thiệu Thần thậm chí còn huýt sáo.

“Trình Diệp, cô gái này thực là quá—”

Lời của Tả Thiệu Thần còn mắc lại trong cổ họng, chưa kịp nói hết, đã có một màn xảy ra khiến khí huyết người ta dâng trào hơn.

Cô gái chợt đưa tay vào cổ áo, lộ ra bộ ngực trắng đầy đà biến thành trung tâm, nhất thời làn sóng lớn càng thêm mãnh liệt.

“Mẹ kiếp! Trình Diệp...” Tả Thiệu Thần nổi nóng rồi.

“Tôi hiểu, tôi hiểu...” Trình Diệp cũng mất bình tĩnh.

Hoàng Phủ Triệt hồi lâu trầm mặc không nói một lời, rốt cuộc cũng lên tiếng. “Tả Tả.”

“Cái gì...” Tả Thiệu Thần nhìn bóng lưng đã rời đi của Nhan Loan Loan, hồn xiêu phách lạc.

“Tôi đặt thêm năm trăm vạn.”

“Cái gì?”

“Cược cô ấy nằm trên tay tôi.”

“Cái – sao!” Tả Thiệu Thần cơ hồ nhảy dựng lên, không thể tin.

Hoàng Phủ Triệt cũng xoay người, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, trong bụng cũng đang lăm bầm lăm bầu : mình đang làm gì đây

Nhan Loan Loan trên hành lang hắt hơi một cái. Cô xoa xoa lỗ mũi, có phải cô ăn mặc quá mát mẻ, nên bị cảm rồi chứ?

9. Chương 9: Mars

Nhan Loan Loan đẩy kính mát trên sống mũi, bước chân chậm rãi, vòng qua chiếc Canyenne của mình, nhìn lại chiếc Maybach 62S màu trắng đậu ngang trước đầu xe cô mấy bước. Hơn nữa kí hiệu M đôi hoa lệ đó thật khiến người ta muốn ngửa tay phải lột xuống.

Cô nhìn quanh, không có ai cả.

Ngồi vào xe mình nghịch điện thoại di động một lát, còn chưa thấy bóng người nào. Nhan Loan Loan bắt đầu khí vận đan điền ...

XXX! Tên khốn kiếp nào điên khùng lại còn không có đạo đức! Chỗ đỗ xe nhiều thế này, lại nhất định đỗ trước xe cô! Hai bên cô cũng có xe, phía sau là lan can...

Cô lại xuống xe xem xét lại từ trên xuống dưới, đi tới đi lui hai lần, chống cằm đứng trước chiếc Maybach, xem xét khoảng cách giữa hai xe, dù có chút miễn cưỡng, nhưng nếu như cô cẩn thận một chút, cũng còn có thể vượt qua.

Nhưng ngộ nhỡ Kỹ thuật của cô cũng không siêu như vậy, nếu không cẩn thận xảy ra xây xát, vậy phải bồi thường bao nhiêu tiền cho người ta....

Cho nên thật là, mẹ nó!

“ Tiểu thư, em có thể tránh ra chút không?” Sau lưng đột nhiên xuất hiện một giọng nam dọa cô gật mình, âm điệu khá cao, trong giọng nói hình như có chút vui vẻ.

Nhan Loan Loan quay đầu lại, thấy rõ người tới, lại thấy trong tay anh ta cầm chìa khoá xe, không khỏi cười lạnh “ Tôi muốn rời đi, nhưng không biết tên đề tiện nào lại chặn đường của tôi.”

Tả Thiệu Thần ngẩn ra, nhấp môi dưới, vừa ra khỏi thang máy liền quay đầu tìm hiểu chuyện mới diễn ra, sau đó lại nói chuyện điện thoại với người nào đó

“Em nói là xe này cản đường xe em?”

Nhan Loan Loan liếc mắt, lắc đầu chê cười một cái, khoanh tay đứng nghiêm một bên, cô khinh thường việc phải trả lời vấn đề này của cái tên ngu ngốc này.

Tả Thiệu Thần âm thầm mắng : Cô chẳng gì hả? Khinh cái gì? Ngực lớn là rất giỏi sao? Chờ đi, sớm muộn gì cũng có người phải khiến cô kêu cha gọi mẹ!

Bởi vì Nguyễn Diệc Hàn, nên cô và Tả Thiệu Thần cũng tự nhiên quen biết. Đoạn thời gian trước kia Nguyễn Diệc Hàn theo đuổi cô, Tả Thiệu Thần cũng không ít lần quạt gió thổi lửa giúp đỡ. Vừa bắt đầu cô đã từ chối khéo, Nguyễn Diệc Hàn lại làm như không thấy, mỗi ngày một bó hoa tươi lớn, tặng cả quần áo hàng hiệu, giày, đồ trang sức... Thứ gì thịnh hành thì tặng, thứ gì đắt thì mua, rat ay dứt khoát, chân mày chưa bao giờ nhăn lấy một cái. Vung tiền như rác chỉ vì nụ cười của người đẹp.

Phụ nữ ,bên cạnh có dạng đàn ông vui mắt vui tai này đối tốt với mình, lòng sẽ dần không từ chối nữa, tổn thương.

Mờ ám nha, thỉnh thoảng vui đùa một chút không bị tổn thương về mặt tình cảm , thân thể cũng không, có gì lại không thể chứ.

Đàn ông muốn cái gì, cô đương nhiên biết. Cô không ngốc, lấy mập mờ làm đường, sẽ không chịu lui về phía sau nửa bước.

Nếu như nói thái độ ban đầu của Nguyễn Diệc Hàn là vui đùa một chút thôi, vậy càng về sau, hẳn là thật lòng. Ân cần hỏi han, cẩn thận che chở ... Nhan Loan Loan rốt cuộc phát giác ra, một hoa hoa công tử đã thật lòng động tâm.

Cho nên giữa bọn họ từ nay chấm dứt. Hẳn tốn bao tiền bạc và thời gian trên người cô, cô có thể hơn hớn tiếp nhận. Nhưng tình cảm của hắn, cô không có hứng thú. Đó là điều cấm kỵ trong trò chơi.

Nhất phách lưỡng tán (nghĩa đen là một đập vỡ đôi, là câu thành ngữ ý chỉ chia đôi đường, không còn dính líu gì tới nhau), cô vẫn là Nhan Loan Loan tự do tự tại, phóng khoáng, mỹ lệ. Mà Nguyễn Diệc Hàn, lại gặp nạn.

Tả Thiệu Thần không rõ nguyên do, hỏi cậu ta, không phải cô gái đó đã thuộc về cậu rồi sao? Đến tay thì đúng. Nguyễn Diệc Hàn thu lại dáng vẻ vô lại ngày thường, cười khổ. Cậu ta nói Tả Tả cậu không hiểu, Nhan Loan Loan không phải là cô gái mà tôi có thể làm những việc vô lại đó được. Vậy thế nói mới tính là đến tay? Tôi cả hôn cũng chưa từng hôn qua cô ấy.

Tả Thiệu Thần kinh hãi, dáng vẻ khổ sở của Nguyễn Diệc Thần khiến Tả Thiệu Thần nhớ mãi đến nay. Cậu ta nói, Tả Tả, không phải tôi không muốn, mà là tôi không dám. Vui đùa, chọc phá cô ấy thì có thể, nhưng ... Khi cô ấy cô đơn một thân một mình, thật khiến cho người ta đau lòng, đau đến mức tôi không thể dùng phương thức với những người phụ nữ khác với cô ấy. Cô ấy không muốn tôi cũng không thể xuống tay, xuống tay không được.

Tả Thiệu Thần buồn bực, hẩn tỉ mỉ quan sát Nhan Loan Loan từ trên xuống dưới, hẩn lại không cảm thấy trên người cô gái này có điểm nào khiến người ta đau lòng?

Thấy anh không có ý dời xe, Nhan LoanLoan không nhịn được.

“ Anh có thể nhanh lên không? Sợ người ta không biết chiếc Maybach này của anh à? Anh đẹp trai này, Maybach cũng là loại hàng hoá thôi, mà hẩn người sở hữu nó cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì! Bề ngoài đẹp để vinh quang bên trong lại kinh tởm xấu xí, trong đầu chỉ nghĩ những chuyện bỉ ổi!”

Tả Thiệu Thần cảm thấy uất ức, có mắc mớ gì đến anh ta à?

“ Nhan Loan Loan cô ...”

Khi Hoàng Phủ Triệt nghe thấy chút “ lý luận” của Nhan Loan Loan, rất muốn tiến lên nói một tiếng “ Lại gặp mặt”, lại muốn hỏi cô một chút, làm sao biết anh đang nghĩ gì.

Mà thời điểm Nhan Loan Loan nhìn thấy Hoàng Phủ Triệt, lại nhướn mày, tại sao lại là anh ta? Đêm hôm đó, anh ta đã thấy thời điểm chặt vật nhất của cô...

Thấy cô theo bản năng kéo áo khoác, chỉ một động tác này thôi, mà lòng Hoàng Phủ Triệt đã cực kỳ vui mừng.

Xem ra cô ấy cũng nhớ rõ mình.

Nhan Loan Loan có chút không thoải mái, người đàn ông kia tư thái thanh thản, vẻ mặt xen chút hồ hững, hẩn là anh ta cũng không nhận ra cô, dù sao ấn tượng đêm hôm đó cũng không quá sâu. Cô còn mang kính mát to cơ hồ che nửa gương mặt, cô trang điểm còn là tóc quăn

Nhan Loan Loan không quên lúc ấy anh ta đang thân thiết với một phụ nữ xinh đẹp. Trong lòng ngực kia chính là một người phụ nữ, dù ai cũng sẽ không nhớ đến những chi tiết vật vụn ấy, nhưng cô nhớ.

Cô nhìn lại bóng mình qua cửa xe, càng thêm tin tưởng ý nghĩ của mình. Nghĩ đến đây, cô không khấn trương nữa, hất cằm thoải mái nhìn lại phía sau. Vài giây sau da đầu cô bỗng chốc tê dại, người đàn ông này... Rõ ràng bộ dáng lạnh lùng, đơn thuần xem như vô hại, nhưng tầm mắt lại giống như lưỡi dao sắc bén xuyên qua tròng kính , bắn thẳng vào đáy mắt cô, cô cảm thấy mình tựa như đang lơ đãng trước mặt anh ta!

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Tả Thiệu Thần cảm thấy quái lạ, Hoàng Phủ Triệt vừa xuất hiện, thì khí điểm nhất thời của Nhan Loan Loan liền giảm mất một nửa.

Hoàng Phủ Triệt nắm chiếc chìa khoá tiến về phía Nhan Loan Loan, cả người Nhan Loan Loan cũng vào tư thế chuẩn bị chiến đấu : anh ta muốn làm gì!

Ngoài dự liệu, anh chỉ gặp cô thoáng qua, mở cửa xe, trước khi ngồi vào buồng lái giống như chợt nghĩ đến gì đó, nghiêng người nhìn cô.

Nhan Loan Loan chỉ thấy làn môi mỏng của anh giật giật “Màu đen hợp với em đây.”

....

Không, biết, đâu!

“À, còn nữa, xe này Là của anh, rất xin lỗi đã cản đường của em.”

Cô rút cục đụng phải vận gì đây?

Nhan Loan Loan buồn bực cắn ngón tay. Khi thay đồ không quên liếc nhìn bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của người đàn ông kia qua gương.

Nhớ lại khoảng thời gian này, số lần bọn họ “vô tình gặp được” rất nhiều. Vô luận là ở nơi nào, cô luôn đúng lúc gặp được anh. Cũng giống như hôm nay, cô cùng Hạ Tử Dụ ra ngoài shopping, cô vốn là không muốn đến. Buổi tối một mực ở lại làm việc, đến sáng mới dừng, tắm rửa sạch sẽ vừa muốn lên giường ngủ, liền bị Hạ Tử Dụ gọi điện kêu réo.

Cô đã từng là bạn học đại học một năm với Hạ Tử Dụ. Quan hệ của hai người coi như không tệ, Hạ Tử Dụ là người bạn đầu tiên trong đời cô được giao lưu. Sau cô vì ít chuyện phải chuyển đi du học. Hơn ba năm qua. Cô quanh quẩn lại về nước, lại trở về cái thành phố này. Cô vốn không thuộc về cái thành phố này, ấy vậy mà lại phải trở về. Cũng không nói rõ được nguyên nhân tại sao, đây hẳn là vận mệnh của cô.

Cô không thuộc về nơi này, cô không thuộc về bất kỳ nơi nào, thậm chí cũng không thuộc về mình.

Mọi người thường hay nói số mạng luôn liên tục thay đổi. Vậy mà vận mệnh của cô chỉ có một, nó cũng không nằm trong tay cô.

Kể từ buổi tối đó, cô không biết là lần thứ mấy cố gắng phản kháng số mệnh, vào lúc cuối cùng thoát khỏi nó... Cô gặp được anh, cứ thế sau này lại “gặp mặt” theo nhiều cách, trong mi mắt anh lạnh lẽo mà kiên định, ý cười lạnh nhạt mà sâu xa, anh không giống những người đàn ông khác dùng nhiều thủ đoạn nhiệt liệt theo đuổi cô, cả số điện thoại của cô anh cũng chẳng hỏi qua, cô gặp qua oanh oanh yến yến bên cạnh anh, anh khách sáo lễ độ với cô, gần như kiểu lễ độ xa cách. Giữa bọn họ có lẽ cũng không có cái gọi là bạn bè.

Mặc dù vậy, Nhan Loan Loan vẫn luôn rất lo lắng. Loại cảm giác này ngày càng tăng.

Trong đầu lại có một giọng nói nhắc nhở, không nên đến gần anh, người đàn ông này sẽ chỉ mang đến nguy hiểm không lường trước được ày.

....

“Tiểu thư, cái này thế nào?” Thanh âm ngọt ngào kịp kéo lại thần chí đã bay xa của cô. Phụ nữ quanh thái tử không ngừng, nhưng Hạ Tử Dụ cũng theo hẳn rất lâu. Hạ cô ngưỡng quang lâm, cô dĩ nhiên không thể chậm trễ, một đám phụ nữ đến đây cũng không phải là người tầm thường, toàn bộ đều được quản lý tự mình chiêu đãi.

Nhan Loan Loan bấm bấm chiếc đầm hồng, xoay người nhìn một chút. “Hơi lớn, còn cái nào nhỏ hơn không?”

“Phiền cô chờ, tôi giúp cô tra một chút.” Quản lý quay người lại, thiếu chút nữa đụng vào người, đến khi thấy rõ Hoàng Phủ Triệt, liền cung kính hành lễ lui xuống.

Anh đứng sau lưng cô vài mét, từ một nơi khác nhìn cô. Nhan Loan Loan không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được tầm mắt của anh, quay đầu làm bộ như không thấy. Loay hoay muốn vào phòng thay váy, lại bị Hạ Tử Dụ kéo lại.

Hạ Tử Dụ nhiệt tình giới thiệu hai người. “Loan Loan, đây là người mà chị nói với

em, em trai của thái tử, Triệt nhị thiếu. Triệt, đây là học muội của tôi, cũng là chị em tốt nhất.”

“Tôi hiểu rõ, Nhan tiểu thư.” Hoàng Phủ Triệt thật ra cũng không thích giới thiệu như vậy, làm em trai của loại người như vậy cũng không phải chuyện về vang danh tự hào gì.

Nhan Loan Loan trong bụng căng thẳng “ Thì ra anh là Hoàng Phủ”

“Họ kếp rất phiền, Nhan tiểu thư không ngại có thể gọi là Mars.”Hoàng Phủ Triệt đã trước một bước nói, nếu có thể, anh tình nguyện làm một người bình thường nhất, cũng không nguyện ý có quan hệ với nhà Hoàng Phủ.

“Mars....” Nhan Loan Loan trong miệng nỉ non tên anh. Mars? Chiến thần nay...

Nhan Loan Loan hí mắt cười “ Tên này cũng không tệ, có khí thế.”

Hạ Tử Dụ vừa mừng vừa sợ. “Hai người quen nhau? Vậy thì tốt quá, không bằng như vậy, cùng nhau ăn cơm trưa nha? Triệt, cậu có rảnh không?”

“ Dĩ nhiên.” Hoàng Phủ Triệt hờn hờ đồng ý. Sau đó xoay người gọi điện thoại cho trợ lý, huỷ việc xã giao buổi trưa thậm chí là buổi chiều.

Nhan Loan Loan vốn muốn từ chối, nhưng lời còn chưa bay khỏi miệng, mặt Hạ Tử Dụ đã sưng lên “ Không được nói bậy, em về lâu như vậy cũng chưa ăn một bữa đằng hoàng với chị, hôm nay dù có thể nào em cũng không thể đi.”

Nhan Loan Loan không thể làm gì hơn , bắt đầu dĩ đồng ý.

Quản lý áy náy trở lại nói cho cô biết chiếc váy đó chỉ có hai size, loại khác nhau, mà cái cô muốn sớm đã bị người khác chiếm.

“ Vậy....” Nhan Loan Loan có chút tiếc nuối, đứng trước gương thử đồ quay qua quay lại hai vòng, căn căn môi, luyến tiếc vào phòng thay quần áo đã đổi.

“ Bị ai mua? Không nhường lại cho cô ấy được sao?” Đại tiểu thư Hạ Tử Dụ tức giận, làm khó quản lý.

“ Hạ tiểu thư, chúng tôi có quy định, không thể tiết lộ tài liệu của khách hàng, cô xem có phải hay không”

“ Vậy ông gọi cho cô ấy, chúng tôi trả gấp đôi.”

“Hạ tiểu thư” Quản lý len lén xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, người trước mắt không thể đắc tội, nhưng chủ nhân của bộ váy càng không thể đắc tội nha.

“Tử Dụ.” Hoàng Phủ Triệt giao phó xong công việc liền đi tới, phát tay một cái đuổi quản lý đi.

“Ông trước đi xuống đi, chuyện này giao cho tôi.”

Hạ Tử Dụ cũng không phải người thích gây sự, thấy chủ trung tâm thương mại này lên tiếng , cô cũng không lo lắng nữa.

“ Được rồi nhị thiếu, hai người quen nhau khi nào vậy?”

“Không lâu, tối sinh nhật của cô.” Hoàng Phủ Triệt rất thành thực.

Hạ Tử Dụ nhớ lại, khi đó cô còn không biết Nhan Loan Loan trở về. “ Hai người.... hả ?

Đầu ngón tay cô chỉ về hướng phòng thay đồ, lời nói đầy mập mờ không rõ.

Hoàng Phủ Triệt chỉ cười không nói, mà cười, chợt thoáng nhìn thấy một bóng người nơi xa , bỗng cứng đờ.

Có lẽ là anh nhìn lầm rồi?

Có lẽ đó không phải là anh ta.

Có lẽ

10. Chương 10: Thi Dạ Triều

Đây là đâu?

Nàng không biết. Xung quanh chỉ có đêm tối vô tận, lạnh lẽo vây lấy nàng.

Không có tiếng người, không có ai cả. Bên trong này yên tĩnh như vậy, nàng hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian. Nàng đã bị bắt đến đây bao lâu, một ngày? Ba ngày? Mười ngày ...

Toàn bộ thế giới, chỉ có mình nàng. Tay chân bị trói, mắt bị miếng vải đen bịt chặt. Đối với những thứ không hay biết, con người luôn sợ hãi.

Nàng co rúc trong góc.

Nàng khát, nàng lạnh, nàng thương, nàng sợ Nhưng nàng không khóc, nàng tin chắc sẽ có người đến cứu nàng.

Tiếng “loảng xoảng” thức tỉnh nàng, cửa mở ra, là tiếng bước chân.

Có người đi vào. Dừng trước mặt nàng.

Có người nhìn nàng. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt không giống người, rắn độc bình thường làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta lo lắng.

Người nọ ngồi chồm hổm xuống, bàn tay nhẹ nắm lấy cằm nàng, quay lại.

Đầu ngón tay người này lạnh như băng. Bàn tay lau mặt nàng, đầu vai... Lòng bàn tay người này lại càng thêm lạnh lẽo, khí lạnh xâm nhập da nàng, theo huyết mạch lên vào cơ thể, cơ hồ muốn đông cứng cả người nàng.

Trên mặt có xúc cảm êm dịu, giống nhau không có nhiệt độ.

Người này đang hôn nàng!

Cảm giác ghê tởm tràn ra, nhưng nàng bị giam cầm, không cách nào tránh thoát.

“ Không cần” Đã lâu không được ăn cơm, tiếng nàng giống như đang rên rỉ.

Người đàn ông cười khẽ. Môi dời đến bên tai nàng. “ Không cần sao? Tiểu Tịch của tôi.”

Cả người Trữ Dư Tịch như bị sét đánh, không thể nhúc nhích. Giọng nói này, khiến nàng sợ đến thất thanh.

Trên đôi môi trắng nõn bắt đầu có thứ dạng sinh vật dài mảnh , lạnh lẽo ngo nguậy.

Cái đó đúng Cái đó đúng

Người đàn ông thấy sắc mặt trắng bệch, hết sức vui sướng. Nắm lấy mặt nàng, hôn. Động tác êm ái, giống như đối đãi với thứ bảo vật trân quý nhất.

“ Rốt cuộc Tiểu Tịch, tiểu Tịch của tôi, tôi thích thứ gì, chúng đều nằm trong tay tôi.”

Người đàn ông cầm lấy thứ sinh vật quấn quanh trên chân nàng, lại gần môi của nàng.

Nàng thậm chí nghe thấy tiếng “Xè xè”, cùng lưỡi thỉnh thoảng quét qua khoé môi nàng, cảm xúc kinh khủng, trong đầu nàng trống rỗng, cử động cũng không dám, cả phát run cũng không dám.

“Thân ái, đừng sợ, nó sẽ không làm đau em ... Tôi cũng không rõ.” Người đàn ông bế nàng vào lòng, đặt nàng lên chiếc giường nệm mềm mại. Nghiêng người ghé vào người nàng, mỗi một tác yêu thương đụng chạm nàng, lại hà hơi trên cổ nàng.

“Nhìn em bây giờ, nhu thuận cỡ nào, nghe lời cỡ nào, tiểu Tịch, tôi thích em như vậy, biết không?”

Nàng cố nén tất cả sợ hãi và khó chịu, nàng nhin....

Bàn tay lạnh lẽo của người đàn ông cướp dần nhiệt độ cơ thể nàng, cởi áo nàng ra, nàng kiên cùng cùng tin tưởng lại biến mất một chút.

Cuối cùng một khắc kia, miếng vải che mắt đen kia bị tháo ra, nàng trước cái đau đớn thấu xương, nhờ ánh trắng mà thấy rõ dung mạo của người kia, thấy cả nụ cười quỷ dị vặn vẹo của anh ta.

Thi Dạ Triều!

Một tiếng sét xé rách đêm đen.

Trữ Dư Tịch đột nhiên thức tỉnh ngồi dậy trong bóng tối. Mồ hôi lạnh khắp lưng, cặp mắt tròn tròn, môi giống như cá thiếu nước. Nàng mở đèn đầu giường, chút ánh sáng yếu ớt, ấm áp làm dịu đi trái tim đập loạn nhịp.

Nàng ở đầu giường một lát, xuống giường rót ỉnh một ly nước đá, đầu lưỡi cảm nhận hơi lạnh xuyên thấu qua lớp thủy tinh, nàng giống như chạm phải điện liên ném cái ly đi, ly thủy tinh tiếp xúc thân mật với mặt đất, bên tai vang đầy tiếng bể bèn nhọn chói tai.

Nàng chống vào cạnh tủ, nhìn những mảnh vỡ bừa bãi.

Tại sao lại mơ thấy giấc mơ này? Nàng đã thật lâu chưa từng mơ thấy nó rồi.

Nàng kéo áo ngủ che kín mình. Ngoài cửa sổ vẫn là những tiếng sấm vang dội, giống như đang báo trước điều gì đó.

Nàng lo lắng, tự an ủi bản thân.

Đã qua, đều đã qua rồi. Không cần tự hù dọa mình.

Cả đêm chưa chợp mắt. Ngày thứ hai, nàng đi học bị Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhìn chăm chăm vào hai mắt thâm quầng của nàng, giễu cợt, nàng không cãi lại. Bởi vì thiếu ngủ, đầu vẫn hỗn loạn. Không phải là tiết học quan trọng, nàng định gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật.

Nàng ngồi gần cửa sổ. Ngoài cửa sổ, trời đã sớm sáng lại sau cơn mưa hôm qua. Ánh nắng tươi sáng, thời tiết xuân – hạ tinh tế giao hợp, đây là khoảng thời gian nàng thích nhất. Lúc này sẽ không quá nóng, còn có cơn gió ấm áp thổi qua người, là loại hưởng thụ.

Bỗng nhiên có người đẩy cánh tay nàng. “Tiểu Tịch! Tiểu Tịch!”

Nàng hoảng hốt dần tỉnh táo lại. Ngẩng đầu, lại là hình ảnh Thi Dạ Triều đang cười, không có chuẩn bị, nàng sợ giật mình, kêu khê một tiếng, cơ thể co lại.

Nửa định thần nhìn lại, thì ra là Dĩ Nhu.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu hiển nhiên cũng bị nàng làm cho sợ hết hồn. Ôm lấy ngực “Cậu làm gì đấy, làm mình sợ muốn chết!”

“Cậu hù mình thì có.” Trữ Dư Tịch không còn hơi sức để oán giận, lúc này mới phát hiện ra cả phòng học chỉ còn lại hai người bọn họ. Đồng hồ điện tử trên tường cho nàng biết đã là buổi trưa.

Nàng giữ vững một tư thế lại ngủ đến trưa . . . Không trách được cổ lại đau như vậy.

Dĩ Nhu hình như nhận ra được sự khác thường của nàng, bàn tay nhỏ bé đặt lên trán nàng. “Không có sốt nha, cậu không thoải mái sao? Cả người phờ phạc rồi rụi.”

“Mình không sao, tại tối ngủ không ngon.” Nàng gom bài thi, khoá cửa, kéo cánh tay Dĩ Nhu rời đi.

Dĩ Nhu cười nàng, có phải vì nghĩ tới thái tử mới khó ngủ không. Mặt Trữ Dư Tịch đỏ lên.

Đúng là rất muốn hấn. Từ lần gặp gỡ tình cờ ở PUB lần trước, nàng cũng chưa từng gặp lại hấn. Mặc dù hấn chỉ xem tình cảm như quyển sách giải trí. Đơn giản cùng một nữ sinh tình dùng bữa tối lãng mạn, sau lại có tin hai người cùng đến hộp đêm chơi, hạ lưu không chịu được.

Nắm lấy tờ báo, Hoàng Phủ Dĩ Nhu vỗ trán. “Thật là gia môn bất hạnh mà, mình không hiểu được, rốt cuộc cậu thích điểm gì ở anh ấy chứ? Toàn thân không có lấy 1 điểm tốt, rõ là cận bã mà.”

Trữ Dư Tịch vốn đã quen với những chuyện lộn xộn lùm xùm này của thái tử. Nói nàng không khó chịu sao? Cũng chưa chắc. Chỉ là nhìn nhiều, để bản thân biết điều chỉnh. Nàng tự nhủ, thật ra thì thái tử có

chút phong lưu, bướng bỉnh kiên cường một chút, còn lại không có gì. Hấn còn trẻ, chỉ mới 25, đàn ông trẻ tuổi luôn làm chút chuyện xấu. Nàng hiểu, hấn luôn có ... Luôn sẽ có ngày hấn xoay người lại thấy nàng, để ý đến nàng.

Nàng sẽ chờ hấn chơi chán. Chờ đến khi hấn thấy nàng sẽ tốt hơn.

....

Nhan Loan Loan vừa dừng xe thì có cuộc điện thoại gọi đến. Cô lấy chiếc điện thoại trong túi ra, vừa phải phải nấp nhón trên váy, không để ý đến tên của người đang gọi.

“Hi, Hello?”

Giọng nam bên đầu kia nghe thấy tiếng cô xen chút giận dữ, động tác dừng lại một chút, thử dò xét.

“Loan Loan?”

Nét mặt Nhan Loan Loan nhất thời lạnh đi mấy phần, bước chân liền chậm lại, thanh âm cẩn thận. “Ừ là tôi.”

“Đang làm gì?” Người đàn ông tiếp tục vùi đầu xem văn kiện, thỉnh thoảng lại ký tên mình trên đó.

“Tôi đang ở bên ngoài.” Cô suy nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu. “Đi dạo một mình, anh ...Có chuyện gì sao?”

Người đàn ông trầm mặc hồi lâu, bút trong tay theo tiết tấu gõ lên mặt bàn. “Buổi tối anh sẽ cho người sang đón em, ăn cơm tối, món Thái em thích ăn.”

Cô dừng bước, cách một con đường cái, nhìn thấy chiếc Maybach 62S đậu ở đó, lòng lại có chút gợn sóng.

“Loan Loan? Em có nghe không?” Người đàn ông lại hỏi.

“Tôi nghe ... Tối nay sao?” Nhan Loan Loan thu lại tầm mắt, trong lòng đang nghĩ lý do để từ chối.

“Đúng.” Giọng điệu người đàn ông không phản bác.

“Hôm khác được không? Tôi còn công việc mới làm một nửa thôi, tôi —“

“Bây giờ tối này, ở nhà sẽ có người đến đón em.” Người đàn ông không tiếp nhận lời cô... Bàn giao toàn bộ sau đó trực tiếp cúp điện thoại, không cho cô đường lui.

Nhan Loan Loan nhìn màn hình đã tắt, đôi lông mày nhíu lại. Lộ ra nụ cười khổ. Anh ta luôn như thế, tự ý quyết định, không thèm nghe ý kiến của người khác. Cũng không cho phép có người phản kháng mình.

Buổi tối, tối hôm nay, có lẽ lần này cô không thể trốn rồi.

Trốn, giã giũa thế nào cũng đã không còn quan trọng. Kết quả thế nào cũng giống nhau, cho dù cô như thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta.

Cuộc đời của cô là như thế, thứ cô xem trọng là tự do, nhưng lại chưa từng có một cái tự do chân chính nào. Lại lần nữa ngẩng đầu lên nhìn chiếc xe đối diện bên đường cái, mắt loé lên, sau đó lại âm u, xoay người tiến vào cửa hàng ven đường.

.....

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Triệt rời khỏi toà nhà lớn đối diện, theo thói quen sẽ nhìn sang xung quanh, đi về phía xe của mình, mở cửa xe, cơ thể dừng lại, tay khoác lên cửa xe, xoay người lại nhìn chiếc Cayenne đối diện.

Là xe của cô.

Phóng tầm mắt nhìn chung quanh, không phát hiện được bóng dáng của cô. Do dự có nên đi tới không...

“Anh hai!”

Hoàng Phủ Triệt quay đầu lại, sau lưng là một cô gái mặc đồ thể dục đứng thẳng, anh cười nhạt.

“ Tiểu Tịch, thật là đúng lúc.”

“Đúng vậy nha, em thường chạy bộ ngang qua con đường này, ít xe lắm.” Trữ Dư Tịch không ngừng trao đổi , lại còn làm động tác chạy bộ tại chỗ. Mái tóc dài được buộc thật cao sau ót, vung vung. Áo thun trắng xen chút xanh dương, cùng quần thể thao ngắn, hơi hở tràn đầy sức xuân tràn mát quanh người nàng.

“Thói quen tốt đó, tối nay ăn cơm trong nhà, Tiểu Nhu hẳn đã nói cho em biết.” Bởi vì quan hệ đặc biệt giữa nhà họ Trữ và nhà Hoàng Phủ, nên thái tử và Hoàng Phủ Triệt lại đối xử tử tế với cô, khác hẳn với các cô gái khác.

“ Ừm, em biết rồi.” Một tháng phải có một lần liên hoan gia đình. Nhà Hoàng Phủ rất yêu thương Trữ Dư Tịch, hơn nữa quan hệ hai nhà khá tốt, thường muốn ở cùng nhau .

“Này, cùng về chứ?” Hoàng Phủ Triệt xem giờ, thật ra thì còn sớm một chút.

“Không, em chạy xong còn có chút bài tập phải làm, tối em sẽ tự đến, anh hai có chuyện thì cứ đi trước đi.”

“Cũng được, tối nên cẩn thận một chút, mọi chuyện đã qua rồi, lão già kia cũng hay nhắc em lắm.” Hoàng Phủ Triệt nhìn khuôn mặt trẻ tuổi sinh động, lòng lại không nhịn được mà thốt ra. Anh biết chuyện Thi Dạ Triều ảnh hưởng đến Trữ Dư Tịch, anh không muốn kích thích cô. Có lẽ anh thật sự đa tâm.

“Yên tâm đi~ vậy em đi trước nha.” Trữ Dư Tịch cười rất ngọt ngào, rất có sức hút, khiến cho lòng người ta cũng cảm thấy ấm áp theo.

Trữ Dư Tịch thế này là điều vui nhất mà anh muốn được nhìn thấy, anh không cần vất vả giúp cô khôi phục lại cuộc sống bình thường. Hoàng Phủ Triệt hiếm khi để lộ nụ cười tự nhiên chân thành trước mặt người khác, tay anh vỗ vỗ vào gương mặt cô, động tác trìu mến.

“ Đi đi, tối gặp.”

“Tối gặp lại.” Trữ Dư Tịch phất tay một cái, bóng dáng linh động dọc đường xa dần.

Gương mặt tuần mỹ của Hoàng Phủ Triệt lại khôi phục lại hình nét cũ, vẻ lạnh lùng xa cách.

Anh lại đến chiếc xe đối diện xem, lại chỉ thấy đuôi xe lấp lánh xa dần. Anh nhíu mày, ngồi vào trong xe, khởi động động cơ,tăng tốc độ đuổi theo nó.

Từ kính chiếu hậu, Nhan Loan Loan nhìn thấy bóng xe màu trắng, trên gương mặt xinh đẹp không rõ là vẻ mặt gì. Cô tăng tốc, anh cũng tăng tốc. Cũng không vội vã vượt qua cô, chỉ theo sát.

Anh không phải truy đuổi, mà rõ ràng là bức bách.

Nhan Loan Loan có chút tức giận, thay đổi tốc độ, gần như vượt qua, tưởng như hất anh ra.

Dần không thấy bóng dáng anh. Cô lộ ra nụ cười giảo hoạt của kẻ chiến thắng, quá khinh thường bản cô nương rồi!

.....

Anh thật sự không đuổi theo nữa, nụ cười của cô đã phai đi chút ít, tốc độ xe chậm dần, cuối cùng dừng lại ven đường vắng vẻ.

Cô nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, giống như đang mong đợi

Trong lòng cô bắt đầu có chút hốt hoảng.

Mở cửa xe, đi vòng qua đuôi xem phóng mắt nhìn, là ánh đèn neon nhấp nháy của thành phố. Ngẩng đầu, không thấy sao, chỉ có đêm tối hỗn độn.

Năm phút.

Mười lăm phút.

Nửa tiếng ... Cô vẫn chờ. Chờ anh xuất hiện.

Cô ngồi trên đuôi xe, tầm mắt vẫn nhìn chằm chằm vào con đường.

Chợt, cô cười, tự giấu.

Cô rút cuộc đang đợi gì?

Anh là ngọn tháp cao nhất, nếu anh có tâm, với kỹ thuật của cô sẽ thật sự bỏ rơi anh sao?

Cô rõ là ... thật là một kẻ ngốc, lòng thật tham lam, trong lòng cô cũng không nên tồn đọng ảo tưởng, chút ảo tưởng cũng không thể có. ..

Cuộc đời của cô, cũng giống như bầu trời đêm tối nay, không có lấy một ánh sao hi vọng nào, dù là một phần ít ỏi ... cũng không.

Chấp nhận, là từ mà cô đã sớm được học.

.....

Nhan Loan Loan thở một hơi thật dài, nhìn bên ngoài một chút, giờ cũng trễ rồi, cô nên về thôi, trở về đối mặt với số mệnh của mình.

Cô xoay người lại, có chút chán nản, giày cao gót gõ lên âm thanh rầu rĩ tịch mịch, ngón tay vừa chạm vào cửa xe, cô dường như đã không còn lực để kéo nó ra.

Cô cúi người, khoanh tay ngồi chồm hổm xuống. Nghĩ đến mọi việc lại trở về như thuở ban đầu, cô không rõ chỉ là, người đàn ông kia làm sao sẽ cho phép cô lại chạy trốn, kháng cự

Bỗng dưng ánh đèn chói mắt đánh trước người cô.

Cô lấy mu bàn tay che mắt, mượn khe hở nhìn lại, không dám tin trọn tròn hai mắt —

Maybach màu trắng. Chỗ tài xế ngồi, là anh. Anh Đã đã ở đó bao lâu?

Chỉ thấy những bước đi trầm ổn của anh từng chút nện xuống nền đất, đi về phía cô. Mỗi bước đi, tim cô lại đánh trống.

Cô chậm rãi đứng lên, nhưng lại giống như bị dính phải ma pháp, không thể nào động đậy.

Không! Trong lòng lại có một tiếng nói cảnh báo thét gào: Không được! Đừng đến gần nữa, đừng!

Nhưng anh đã đến tới trước người mình, cô phát hiện đôi con ngươi của người đàn ông trông đêm tối càng đẹp, càng mê hoặc lòng người.

Anh giật giật môi, bộ dáng vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thanh thản)

“Này ~”

11. Chương 11: Trốn Anh Sao?

Họ Hoàng Phủ là đại gia tộc có danh tiếng, quyền thế nhất thành phố T. Duy chỉ có gia tộc Lôi thị mới có thể chống lại. Chỉ tiếc hơn hai mươi năm trước trong đêm mưa nọ, họ Lôi huy hoàng nhất thời trong một âm mưu cuối cùng hoá thành một đồng phế tích. Họ Lôi bằng tốc độ kinh người suy vong, thay vào đó là nhà Thành Tây Phong.

Thế lực của gia tộc Hoàng Phủ Rất rộng lớn. Hoàng Phủ Duyệt là ông của thái tử, đại gia trưởng của họ Hoàng Phủ, cuối cùng là người nắm quyền, yêu thương hai đứa cháu trai.

Kể từ lần đó vì chuyện kết hôn của thái tử mà cãi nhau ầm ĩ một trận với cha, lấy kết quả việc thái tử đại náo tập đoàn Hoàng gia, thái tử đã hơn một tháng chưa về nhà.

Hoàng Phủ Triệt chỉ có thành kiến với cha mình, còn đối với ông lại rất tôn kính. Hoàng Phủ Duyệt gia phó cho Hoàng Phủ Triệt, lần này dù thế nào đi nữa cũng phải gọi thái tử về, muốn trối thì cũng phải trối đem về. Nên khi thái tử bị Hoàng Phủ Triệt mạnh mẽ đem về, sắc mặt hắn tự nhiên cũng không tốt lắm.

Những lúc này, Tân Tiệp luôn muốn tự mình xuống bếp làm vài món ăn sở trường mà mọi người yêu thích, nên lúc này đang bận việc trong bếp. Đường Yên luôn có nhiều đề tài nói không hết với Tân Tiệp, cũng theo giúp bếp một tay. Hoàng Phủ Dĩ Nhu từ trước đến giờ là thiên kiêu tiểu thư, chỉ có thể ngồi há miệng chờ cơm, vậy mà gân đây không biết nổi điên gì, nhất định phải học nấu nướng. Nhưng cô lại chẳng có nửa điểm tài năng nấu nướng, chân tay vụng về, bàn tay nhỏ mềm mại bị dao cắt phải thành rất nhiều vết thương nhỏ. Tân Tiệp không khuyên được cô, mà mắt cô đã đỏ cả lên cũng không chịu thua.

“Cháu còn biết trở về!” Mặt Hoàng Phủ Duyệt khiển trách.

Thái tử sống ở đâu thì ở yên ở đấy, hai chân vắt chéo, ngồi trên ghế sa lon.

“Khỏi phải giả bộ, Lão Nhân Gia hạ thánh chỉ trời cháu lại, không phải muốn nhìn đứa cháu đích tôn này đến sao, cháu cũng về rồi, ngài còn cố tình nghiêm mặt cho ai nhìn đây?”

“Cái tên nghịch tử này, ai....” Hoàng Phủ Duyệt không giả bộ được, vuốt ve bộ râu xám của mình, thở dài.

“Các cháu chỉ biết ở bên ngoài rong chơi, chỉ có tiểu Tịch còn nhớ đến lão già như ta thôi.”

“Anh thái tử bận rộn, cháu không phải thường đến thăm ông sao.”

Trữ Dư Tịch ở cạnh Hoàng Phủ Duyệt, bóc từng quả nho cho ông, chỉ sợ ông lại giận thái tử, lại đưa một quả vào miệng Hoàng Phủ Duyệt, Hoàng Phủ Duyệt vui mừng, lông mày cũng hất lên.

“Đúng vậy nha, cháu bận lắm. Ngài cũng muốn cháu giống như con bé bóc nho cho ngài ăn à? Việc đó cứ để tiểu Tịch làm đi, chuyện đó, toàn là phụ nữ đứt nho cho cháu ăn thôi.” Thái tử vô liêm sỉ nói.

Hoàng Phủ Duyệt cười lạnh: “Cháu cho rằng ta già rồi nên hồ đồ sao? Đừng cho rằng ta không biết những chuyện bại hoại xấu xa bên ngoài của cháu, cháu cũng nên chừng lại đi, nếu cứ như vậy thì còn con gái nhà ai nguyện ý gả cho cháu.”

Nói đến đề tài này, thái tử ghét vô cùng, làm bộ đứng dậy: “Chuyện này không nhọc ông phí tâm, bắt đắc dĩ thì đem bảo bối tiểu Tịch của ông gả cho cháu, biết gốc biết rễ, ngài cũng thích, thật tốt.”

Trữ Dư Tịch cầm ít nho trong tay, vừa bóc một viên ra, nghe vậy tay liền run lên, quả nho ấy từ trên tay rớt xuống đất, lăn lăn đến bên chân Hoàng Phủ Triệt đang loay hoay viết.

“Cháu nghĩ thì hay lắm, cháu cũng biết bảo bối tiểu Tịch của ta, sao lại chịu cho cháu đùa đùa chứ!” Hoàng Phủ Duyệt dựng râu trợn mắt hung hăng nhìn hấn, thái tử thờ ơ nhún vai, lười cãi lại, trực tiếp chạy lên lầu.

Trữ Dư Tịch khom người xuống nhặt quả nho, Hoàng Phủ Triệt đã nhanh hơn một bước. Nàng vội rút khăn giấy trên bàn trà đưa cho anh lau tay.

Hoàng Phủ Duyệt nhìn thấy tất cả, giữa hai hàng lông mày hơi có vẻ trầm tư. “Tiểu Tịch này, cháu thấy anh hai thế nào?”

“Anh hai rất tốt.” Trữ Dư Tịch không hiểu lắm, thành thật nói. Hoàng Phủ Triệt đối xử rất tốt với cô.

Hoàng Phủ Triệt vừa nghe cũng biết ông muốn hỏi cái gì, không nhận được nâng trán.

Hoàng Phủ Duyệt gật đầu một cái “Này, mấy năm nữa, chờ cháu tốt nghiệp, cháu có nguyện ý gả cho anh hai không, làm cháu dâu của nhà ta?”

“Ông Ông hãy tha cho cháu đi, cháu với anh hai là anh em, chỉ là tình anh em thôi, ông cũng đừng nghĩ nhầm là uyên ương phổ nha.”

Trữ Dư Tịch bắt đắc dĩ, miễn cưỡng nặng nề ra nụ cười tươi một chút. Nàng muốn làm cháu dâu nhà họ, nhưng người nàng muốn gả không phải là Hoàng Phủ Triệt ...

Hoàng Phủ Duyệt cười ha ha, ông thật sự rất thích đứa bé này.

Đường Yên bưng đến hoa quả và các món nguội khác, gọi mọi người đến ăn, tiện thể liếc mắt nhìn con gái một chút, giọng lạnh lạnh nói.

“ Con xem Tiểu Nhu kia, cũng đã đốt nửa cái bếp rồi, đứa bé kia không có chút tài năng nào, món ăn nó làm nhìn không ra hình dạng , còn tự làm cho mình bị thương, làm ình mệt mỏi. Mấy đứa trẻ các con không làm cho người ta lo lắng là không được.

Trữ Dư Tịch đang gặm một miếng dưa hấu, nghe Đường Yên nói như vậy, chút cảm giác trong lòng cũng không có. Từ ngày chuyển ra nàng vẫn chưa về nhà. Nàng cũng không muốn như vậy, chỉ là hiện tại hai người không có biện pháp thống nhất ý kiến. Nàng kiên quyết, Đường Yên lại càng kiên quyết hơn, không chịu đồng ý chuyện nàng và thái tử.

Nàng còn trẻ, cò thời gian chờ, có thời gian hao tổn, nàng không sợ.

.....

Hoàng Phủ Dĩ Nhu cầm một khay đen thùi lùi, mặt mày ủ rũ, trên tay dán đầy băng keo cá nhân. Mười phần thất bại cũng được viết lên gương mặt nhỏ nhắn.

“Nhu, cậu làm gì vậy? Là cậu tham ăn sao?” Trữ Dư Tịch còn cắn dưa hấu, cổ liếc nhìn thứ không ra hình dạng trong khay, trêu ghẹo.

Dĩ Nhu đã không còn tâm tư, cầm dưa gấp một miếng bỏ vào miệng, cau mày vội vàng nhổ ra, vẻ mặt càng thêm khó coi.

“Mình sao lại dần như vậy, chẳng lẽ chỉ có thể làm một thiên kim tiểu thư?”

“Tại sao nhất định phải học nấu ăn chứ?” Trữ Dư Tịch cũng không hiểu. Hoàng Phủ Dĩ Nhu do dự chốc lát, thì thầm bên tai nàng. Trữ Dư Tịch chau mày “ Cậu xác định lời của anh ta là nói cậu? Là ám chỉ cậu?”

Mặt Dĩ Nhu ửng đỏ, ngón tay co lại “ Mình chẳng thèm quan anh ta đâu, mình thấy có chút món nghề thành thạo cũng không tồi nha.”

“ Thứ mà cậu giỏi nhất là ăn ngủ tiêu tiền.” Trữ Dư Tịch vứt vỏ dưa hấu, rửa tay, thất tap dề, bắt đầu cọ nôi : “ Học hỏi chút đi, chị dạy em.”

Trữ Dư Tịch từ nhỏ đã bắt đầu học làm bếp, tài nấu nướng đương nhiên sẽ tốt. Kỹ thật cắt rau thuần thực khiến Dĩ Nhu hoa cả mắt, trong lòng tự nhiên sùng bái.

Không khí bữa ăn tối coi như không tệ, vì Hoàng Phủ Dĩ Nhu đi HongKong xử lý công việc nên không ở nhà, người cảm thấy thoải mái nhất là thái tử và Hoàng Phủ Triệt. Vốn là Dĩ Nhu ngồi kế thái tử, Trữ Dư Tịch ngồi đối diện, bên cạnh nàng là Hoàng Phủ Triệt. Nhưng để báo đáp Trữ Dư Tịch đã truyền thụ kỹ năng nấu nướng, Dĩ Nhu lấy lý do muốn ngồi đối diện với những món ăn mình thích ăn để đổi chỗ với Trữ Dư Tịch.

Không ai chú ý đến tiếng chút việc nhỏ này, trừ Đường Yên. Hai cô gái cúi đầu len lén cười, Đường Yên chỉ biết lắc đầu thờ dãi.

Thái tử nhấp một hớp canh, chép chép miệng lại uống thêm một ngụm “ Canh này Là đầu bếp làm?”

“Kia a, là tay nghề của dì Yên con đó.” Tân Tiệp lại múc thêm một chén “ Hương vị thế nào?”

“Rất ngon , chỉ là cái mùi này ... Khác với lúc trước.” Thái tử hình như đang lăm bằm gì đó, hẳn đã quen uống canh mà Trữ Dư Tịch đưa tới, nên khẩu vị vô cùng kén chọn.

Lời nói vô tình trên bàn ăn của hắn khiến động tác của hai mẹ con dừng lại, đồng thời “ A ” một tiếng.

Cảm nhận được ánh nhìn nghi ngờ của mọi người, Đường Yên phải ứng kịp thời, vội vàng nói: “ Gần đây quá bận rộn, đã lâu không nấu ăn, không quen tay, thái tử muốn uống lại món canh mà tiểu Tịch mang cho nó.”

Ánh mắt của mọi người lại chuyển đến bên người Trữ Dư Tịch, nàng trừng mắt nhìn, tay chỉ vào miệng đã há to “ Con ... đầu lưỡi con bị nóng phỏng rồi.”

.

Đầu lưỡi

Hoàng Phủ Triệt cúi đầu ăn cơm, đưa một miếng thịt vào miệng, miếng thịt mỏng, trắng lại mềm khiến anh nhớ đến người kia, khoé miệng không tự chủ được lại nhếch lên.

“ Cậu nghĩ gì vậy? Cười quỷ dị như vậy.” Thái tử ngồi đối diện với hắn khó hiểu nhìn biểu hiện khác thường của anh. Hoàng Phủ Triệt dù không phải là yêu nghiệt bằng sơn tiêu chuẩn, chỉ là vẻ mặt bình thường mang đến mười phần cảm giác xa cách, hững hờ cho người ta.

“Mắc mớ gì đến anh?” Giọng điệu Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt, thái tử nghe thấy, tâm tình không khỏi chấn động. Con người hắn hơi động một cái, nghiêng đến trước người.

“Tôi nghe Tử Dụ nói, cậu quen với bạn cô ấy?”

Thấy dáng vẻ chẳng nói đúng sai của Hoàng Phủ Triệt, thái tử cười rộ lên “ Khi nào thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi, mang theo để anh nhìn một chút.”

“Vậy anh chờ xem.” Anh mới không ngu đến mức đem cô đến trước mặt thái tử, Nhan Loan Loan từng là người phụ nữ bị thái tử vui đùa, mà thái tử trước kia có không ít phụ nữ muốn theo hắn.

Tốc độ nhai đột nhiên chậm lại, trong đầu có vật gì đó thoáng qua.

Đồ của mình

Anh vừa nghĩ như vậy sao?

.....

Khi nào thì bắt đầu, anh đã xem Nhan Loan Loan là đồ của mình rồi?

Anh và cô gái ấy rốt cuộc được xem là gì đây? Nhiều nhất có thể xem là mờ ám thôi.

Anh đã từng vô tình thử dò xét, thái độ của cô không từ chối cũng không tiếp nhận.

Cô là người phụ nữ thay đổi nhanh nhất mà anh từng gặp. Không phải chỉ khác bề ngoài, mà còn cả phong cách. Anh đã biết cô rất lão luyện, sự quyến rũ của cô, vẻ đẹp của cô, nét gợi cảm của cô, vẻ lạnh lùng, cứng rắn của cô ...

Đâu mới là con người thật của cô?

Có lẽ tất cả đều không phải.

Cô diễn rất tốt, rất giỏi nguy trang. Bản năng của anh nói cho anh biết, anh muốn xé rách lớp nguy trang của cô, để khám phá bộ mặt thật, bí ẩn của cô.

Càng tiếp xúc với cô, anh càng thấy hình như cô đang cực lực trốn tránh, kháng cự.

Sự tự tin của anh lại không giống như người thường. Anh nghĩ, anh biết lý do tại sao cô trốn tránh, kháng cự.

Sự tự tin này đã được chứng thực trong đêm nay.

Xe của anh vốn là theo sát cô, phát hiện hình như cô muốn vứt bỏ anh. Anh liền giảm tốc độ, đến đầu một con đường thì quẹo cua.

Anh nắm rõ thành phố này trong lòng bàn tay. Từ đại lộ, những con đường, thậm chí đến cả ngõ nhỏ.

Muốn chơi với anh?

Quả nhiên. Anh ở một con đường nhỏ phát hiện ra xe cô. Mà cô đang ngồi ở đuôi xe.

Anh lặng lẽ đậu xe trước đầu xe cô.

Từng giây từng phút trôi qua trái tim anh lại dần thay đổi, sinh ra một loại tâm tình.

Anh chưa từng, âm thầm quan sát một cô gái. Chưa từng, tốn nhiều thời gian trên người cô gái nào. Ngoại trừ ... Lam Tiêu Nhĩ.

Anh ngần ra, tiếp theo xuất hiện nụ cười yếu ớt thoải mái. Anh đã bao lâu rồi không nhớ đến cô gái kia? Quả thật anh và Lam Tiêu Nhi chính là thật sự đã là quá khứ, như vậy, là tốt nhất.

Lần gần nhất muốn cô ấy, chính là buổi tối mới gặp Nhan Loan Loan.

Anh dập diêm thuốc, mở đèn xe, ánh đèn chói mắt sáng ngời trước mặt cô gái đang ngồi chồm hổm co ro trên mặt đất.

Anh xuống xe đến gần cô, dường như mỗi một bước đi, trong đầu đều có giọng nói nói với anh : Hoàng Phủ Triệt, tại sao lại cảm giác này càng ngày càng nguy hiểm đây?

Nét mặt của cô là ngạc nhiên, thậm chí đôi mắt cũng có chút ươn ướt ánh sáng trong.

Anh nói : “Này ~”

Nhìn cô có chút hoảng hốt, cũng không dám tin dần dần mới tỉnh lại, đến khi quần bách, mới bình tĩnh che giấu Và dè dặt.

Cô cũng nói “ Này Khéo thật.”

Khéo?

Người phụ nữ này.

“A, thật là đúng lúc, chúng tay thường trùng hợp gặp nhau thế này Em vừa rồi là không thoải mái?” Một tay gân xanh sau lưng, toàn bộ sức lực đều tập trung vào cánh tay này, hơi nghiêng về phía trước, ở trước mặt cô nửa vây quanh, giam cầm cô trong vòng tay.

“Không có, tôi không sao.” Cô cười quyến rũ, hả hê xem thường ngụ ý trong lời của anh, mượn động tác nghịch tóc lui về phía sau nửa bước, liền không còn đường lui.

“ Vậy vừa rồi em là đang đợi anh sao?” Nhìn thấy vẻ mờ ám của cô, Hoàng Phủ Triệt giật giật môi, một câu vạch trần.

“ Không có, không có.” Cô khẩn trương, tầm mắt bắt đầu tránh né.

Hoàng Phủ Triệt không nói, vẻ mặt cũng không nhìn rõ. Chỉ là theo động tác của cô, hơi đến gần cô.

.....

Nhan Loan Loan cuối cùng không chịu nổi luồng khí lạnh tản mát quanh người anh, nuốt ngụm nước bọt.

“Cái đó, tôi còn có chuyện, tối hẹn ăn cơm với người ta, tôi phải đi, xin ... Tránh ra.”

Cô không nghĩ Hoàng Phủ Triệt lại dễ dàng thu tay về như vậy, thậm chí còn lui về phía sau một bước, cho cô đầy đủ không gian. Trong nháy mắt đó, lòng cô dâng lên chút ... mất mát.

“Bye.” Cô che giấu tâm tình, khẽ mỉm cười, chỉ là nụ cười kia có chút tái nhợt. Thôi, cái gì cũng không muốn nghĩ đến.

Cô xoay người, muốn mở cửa xe. Giọng nói của anh lại bỗng nhiên vang lên sau lưng cô.

“ Anh có nói để cho em đi sao?”

Hô hấp của cô cứng lại, mắt thấy hoa đi, chợt một lực đã man kéo cánh tay cô lại, mang cô đang phải kháng lên xe, sau đó cơ thể anh dính chặt, áp chế cô.

Trong tầm nhìn của cô, khuôn mặt kia tràn đầy vẻ lạnh lùng, cùng chút đến trai dường như sẽ quyến rũ linh hồn của người ta khiến người ta bị lạc mất. Một tay anh nắm cầm cô, nâng lên.

“ Anh có nói để cho em đi sao? Nhan Loan Loan.”

Anh dùng lực hơi mạnh, khiến cho cô cảm thấy đau. Nhưng cái đau đớn này, không sánh bằng cử động của anh khiến cho trái tim cô rung động, đập nhanh.

Lần đầu tiên anh gọi đầy đủ tên cô, Khi anh mở miệng nói ra tên cô, giọng nói nhẹ nhàng giống như lời tâm tình.

Anh cách cô rất gần, gần đến có thể nghe được hơi thở của anh. Lúc anh nói chuyện, có chút hơi thở nóng bỏng xẹt qua môi cô, làm tim cô ngứa ngáy.

Lại đến! Cô lại là dạng này, lại đang trốn tránh.

Hoàng Phủ Triệt không rõ thế nào, cũng có chút không vui.

“Tôi ...” Chuyện này biến hoá quá nhanh, cô cũng không biết phải nói gì nữa.

“ Nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng nói ra những thứ chọc anh mất hứng, được không?” Hoàng Phủ Triệt cúi đầu nhìn cô, không bỏ lỡ những biểu hiện dù cho nhỏ nhất trên gương mặt cô.

Nhan Loan Loan dù chậm chạp thế nào cũng đã thấy được tâm tình của anh rồi. Cô không hề chớp mắt, nhìn ánh mắt của anh, chỉ chốc lát sau, tầm mắt lại bắt đầu dao động.

Tay Hoàng Phủ Triệt lại tăng thêm lực, ép cô nhìn mình. “ Em tránh cái gì? Anh khiến em sợ như vậy sao? Chán ghét như vậy sao? Đến mức mỗi lần nhìn thấy anh, em cũng muốn trốn?”

Lời của anh hình như đâm vào cô, đau đớn biết bao, cô phản ứng kịch liệt.

“ Tôi không có! Tôi nào thấy anh liên trốn, tôi nào có — ưm!”

Lời còn chưa dứt, đã bị Hoàng Phủ Triệt nuốt vào miệng. Anh mang theo ý muốn trừng phạt hôn cô, gặm cắn, mút thỏa thích. Anh hí nức con người nhìn cô, cảm thấy có chút buồn cười, cô gái này chưa từng hôn sao? Mắt lại trợn to như vậy.

Anh chỉ lướt qua rồi dừng lại , dù vẫn chưa thỏa mãn.

Mặt cô từ từ ngẹn ngào đỏ hồng lên, đến khi anh vỗ vỗ gương mặt cô “ Có thể thở.” Cô mới bắt đầu thở hổn hển.

Anh Anh hôn cô sao?

Anh lại hôn cô rồi?

Trong đầu cô trống rỗng, trừ mấy chữ này ra hoàn toàn trống rỗng.

Hoàng Phủ Triệt nhếch khoé miệng “ Có phải không? Có phải trốn anh không?”

“Tôi không có!” Nhan Loan Loan nhìn môi anh, cười yếu ớt, mới hoàn toàn tỉnh ngộ, có chút tức giận.

“ Không? Được.”

Anh lại cúi đầu hôn cô. Lấy khí thế Phong Quyển Tần Vân xâm chiếm khoảng không tư mật trong miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô cùng nhảy múa. Cánh tay thép bóp chặt hông cô, dán chặt vào mình. Một tay khác lại vòng sau cổ cô.

Không tệ, lần này biết phản kháng.

Chỉ là sức lực này, không hề hấn gì với anh.

“Có phải không?”

“Không có! Anh đừng —”

Không nói hai lời, lại hôn.

“ Có phải không?”

“”

“Tại sao không nói chuyện? Lưỡi em đâu rồi?” Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt cười, liếm láp cánh môi ẩm ướt sưng đỏ của cô, giọng nói đã hơi khàn khàn.

“ Không trả lời?”

Lại hôn

Hương vị của cô Thật tốt. Cô không có kỹ thuật cao siêu như anh nghĩ, thậm chí thời điểm cô dùng đầu lưỡi kháng cự anh lại vô tình phối hợp với anh.

Có chút ngoài ý muốn, nếm được chất lỏng lạnh lẽo, chua xót.

Ngẩng đầu lên, lại phát hiện cô khóc.

Hoàng Phủ Triệt cau mày “ Tại sao khóc?”

Cặp mắt Nhan Loan Loan phủ đầy sương, chân mày nhíu lại. Nhìn anh, lặng lẽ rơi lệ.

Lần này sẽ để cho cô buông thả, chỉ một lần thôi.

Chỉ một lần, sẽ không có chuyện gì.

Cô thật sự có phản kháng.

Cô chợt ôm lấy cổ anh, nhón mũi chân, lại gần bờ môi anh.

12. Chương 12: Là Anh Hai ?

Bọn nhỏ bên ngoài đều có chỗ ở, sau bữa cơm chiều, cũng đến lúc mọi người phải giải tán.

Hoàng Phủ Triệt có chuyện nên đi trước. Hoàng Phủ Dĩ Nhu có Quan Thánh Hi đến đón.

Mới ra khỏi nhà, đã trùng hợp gặp phải Quan Thánh Hi. Dĩ Nhu như con bướm nhỏ mềm mại bay múa quanh người, ôm lấy cánh tay anh ta làm nũng. Quan Thánh Hi hình như không để ý đến cô, ngũ quan thâm thúy hiện ra mấy phần mệt mỏi, nháy mắt với thái tử.

Thái tử để Trữ Dư Tịch chờ một chút, cùng Quan Thái Hi đến dưới gốc cây cách đó không xa nói chuyện. Trữ Dư Tịch ăn anh đào trong tay ngon lành, đưa một quả cho Dĩ Nhu, hai cô gái ngồi ở ghế mây bên cửa trò chuyện.

“Nhu, Quan Thánh Hi nhà cậu rốt cuộc là làm gì vậy?” Thân phận Quan Thánh Hi như trước vẫn rất bí mật.

Dĩ Nhu duỗi lưng một cái “ Mình nói mình cũng không rõ lắm, cậu có tin không?”

Trữ Dư Tịch trừng cô “ Vậy cậu còn dám ở cùng anh ta ?”

Mặt Dĩ Nhu ửng đỏ, hốt hoảng che miệng nàng lại “ Nhỏ giọng một chút! Để anh mình biết mình chết chắc đó!”

Trữ Dư Tịch nghiêng đầu, buông tay cô ra “ Nói không chừng anh thái tử đã biết rồi, lười quản cậu thôi.”

“Thật ra thì Ừm, bọn mình chỉ ở cùng một chỗ thôi, chưa từng làm gì cả.” Dĩ Nhu bướng bỉnh cắn anh đào , có chút thẹn thùng.

“Không phải chứ? Làm sao có thể?” Trữ Dư Tịch trợn to hai mắt, liếc nhìn thân thể Dĩ Nhu, lại nhìn bóng dáng cao lớn của Quan Thánh Hi đưa lưng về phía họ.

“Anh ta không phải là có bệnh chứ?”

“Làm sao có thể!” Dĩ Nhu vờ giận dỗi, gõ đầu nàng. Dĩ Nhu khác với chị Hoàng Phủ Nguyệt, cô nhỏ nhất trong nhà, lại được tất cả mọi người từ trên xuống dưới cưng chiều. Cô yếu ớt, sợ đau, không chịu được khổ cực, nên từ bé không có ai ép buộc cô tập võ phòng thân, chẳng khác gì một tiểu thư khuê các. Hiện tại cô ở cùng với Quan Thánh Hi, giữa hai người từng có vài cử chỉ thân mật, đối với những chuyện này Dĩ Nhu non nớt làm sao có thể sánh bằng Quan Thánh Hi lão luyện.

Cô nghĩ mình rất thích anh, cũng có thể nói là yêu, cô sớm đã chuẩn bị tâm lý để hiến thân. Nhưng mỗi lần đến thời điểm quan trọng thì hô hấp lại muốn ngừng lại, Quan Thánh Hi cũng vậy. Cô cảm nhận được anh muốn cô, nhưng lại không hiểu được tại sao anh lại không chịu biến ý muốn đó thành hành động, thành sự thật.

“Nhưng ...” Trữ Dư Tịch cũng có chút xấu hổ, Dĩ Nhu cũng ngầm hiểu ý nàng.

“ Nhưng mình nghe nói, đàn ông nếu thích một người phụ nữ, nhất định muốn làm chuyện kia với cô ấy.”

Dĩ Nhu gật đầu một cái “ Mình cũng nghe vậy, vậy là anh ấy không quan tâm thì mình cũng không thể mặt dày chủ động ><>

Hai người lâm vào trầm mặc, nhét anh đào vào miệng mình. Chút ý nghĩ tình quái loé lên trong đầu Dĩ Nhu, lay lay cánh tay nàng.

“Cậu, anh ấy có nhớ cậu không vậy?”

Trữ Dư Tịch không ngờ cô sẽ hỏi đến vấn đề này, sợ run chốc lát, còn chưa kịp ăn anh đào đã nghẹn họng, ho lên ho xuống. Người khởi xướng cười hì hì nhìn bộ dáng lúng túng của nàng.

Sau lưng có một lực đánh , khiến anh đào bị chấn động ho ra ngoài. Thái tử dùng sức đánh vào đầu Dĩ Nhu “ Em lại khi dễ tiểu Tịch? Trách sao mà ông cụ thích tiểu Tịch hơn em.”

Dĩ Nhu che cái trán , nhảy sang bên cạnh Quan Thánh Hi, có nơi để dựa dẫm, ưỡn thẳng người.

“Con mắt anh nhìn thấy em khi dễ tiểu Tịch thôi hả? Cho là em khi dễ, lòng đau sao? Em thân là em gái anh, sao anh lại bảo vệ tiểu Tịch, từ trước đến giờ chẳng bảo vệ em?”

Ý tứ của câu nói sau cùng , đại khái chỉ có Trữ Dư Tịch hiểu. Cô muốn phân rõ sự khác nhau giữa mình và nàng cho thái tử biết. Hắn không thể vẫn đối đãi với nàng như em gái.

Trữ Dư Tịch hiểu nhưng thái tử không hiểu.

“Anh sao lại không bảo vệ em? Anh không cho em ở cùng với hắn ta, em nghe sao?”

Từ “hắn” này, hiển nhiên ám chỉ người đàn ông bên cạnh Dĩ Nhu.

Quan Thánh Hi nhíu nhíu mày “ Lời này của anh rất đáng ăn đòn.”

Dĩ Nhu ở một bên quạt gió thổi lửa, núp sau lưng Quan Thánh Hi, chỉ lộ ra cái đầu.

“ Đúng vậy nha, rất đáng ăn đòn, trách sao mà ông muốn tiểu Tịch với anh hai chứ không phải anh! Hừ!”

Thái tử vờ muốn đánh nàng, công phu trốn chạy của Dĩ Nhu tương đối nhanh,sớm đã chuẩn bị kỹ càng, trực tiếp chạy đến xe người đàn ông của mình. Quan Thánh Hi cũng không ngó lơ, anh ta ngăn cổ tay thái tử lại.

“Anh không được quản chuyện của chúng tôi.”

Thái tử hừ lạnh “ Cậu nghĩ tôi muốn quản sao? Đừng cho là tôi không biết quy củ của “ Tập Lạc Tu” , hoặc là cậu rời khỏi tổ chức.”

“Không thể nào.” Quan Thánh Hi ngược lại không có nửa điểm do dự.

“Vậy cậu cẩn thận một chút cho tôi, nếu Dĩ Nhu có chuyện, tôi san bằng “ Tập Lạc Tu”.” Hợp táp là hợp tác, làm ăn là làm ăn, thái tử vẫn còn có chút lương tri. Người khác sống chết ra sao ánh mắt hắn cũng chẳng nháy , Dĩ Nhu dù sao cũng là em gái hắn.

Mặt Quan Thánh Hi lộ vẻ khinh thường, ngụ ý như cam kết.

“Sẽ không có ngày đó đâu.”

.

Dọc theo con đường này, Trữ Dư Tịch cũng không biết thái tử đang bực bội chuyện gì. Gương mặt không thấy được nửa điểm tà khí, xác xược ngày thường. Nghiêm túc hoàn toàn chẳng giống hắn. Trữ Dư Tịch thậm chí còn hoài nghi không biết người ngồi bên mình là Hoàng Phủ Triệt, chứ không phải là Hoàng Phủ Luật.

Không khí quá căng thẳng. Trữ Dư Tịch mở radio, để giảm chút căng thẳng. Tiếng nhạc tung bay , Trữ Dư Tịch dùng đưa mái đầu theo làn nhạc, sau mê.

“Ồn quá!” Thái tử đưa tay tắt đi. Hấn nhìn dáng vẻ nàng nhắm mắt say mê qua kính chiếu hậu, trong lòng nổi lên chút phiền não.

Trữ Dư Tịch nhượng mày, lại mở nó lên.Ồ ào? Điệu nhạc rõ ràng chậm rãi lại nhẹ nhàng.

Thái tử cau mày, trầm mặc tắt nó đi.

Mở lên ... Tắt đi ... Mở lên ... Tắt đi.

Hai người lập đi lập lại động tác đó giống như đang so tài. Thái Tử rốt cuộc cũng bộc phát, chột một cước thắng xe lại, dừng xe ở ven đường. Trữ Dư Tịch không có chuẩn bị, cơ thể theo quán tính bật ra ngoài, lại bị dây đai an toàn kéo vào ghế ngồi, hoảng sợ.

“ Trữ Dư Tịch em xong chưa! Sao không thể cho anh yên tĩnh một chút vậy?” Hấn tháo dây đai an toàn, hô lên.

Trữ Dư Tịch ngẩn ra, nháy nháy mắt. “ Làm gì hung dữ với em vậy, là anh không đúng, Schubert*, âm điệu nhẹ nhàng , bộ ồn ào lắm sao?”

Thái tử buồn phiền không nói gì, lại ngồi nhóm điều thuốc, bình tĩnh lại một chút.

“Trước khi đi, dì Yên nói với anh, em có bạn trai, có phải không? Em đơn độc dọn khỏi nhà, là vì đàn ông, có phải không?”

“A?” Trữ Dư Tịch không rõ chân tướng, nhưng hiểu được dụng ý của Đường Yên, có chút tức giận “ Không phải vậy”

Cô chuyển ra ngoài, đúng là vì một người đàn ông, người đàn ông này, chính là hấn. Vì hấn, nàng cãi nhau dữ dội với Đường Yên như vậy, tất cả đều là vì hấn. Thế mà hấn lại tin những lời đồn đại bên ngoài ...

“Không hoàn toàn là Em ra ở riêng vì đàn ông, nhưng em không có bạn trai.”

“Những năm nay dì Yên khó khăn, một mình chống đỡ họ Trữ, em không phải là không hiểu chuyện.” Hấn hút từng điều thuốc, tầm mắt chăm chú nhìn vào một điểm phía trước.

Những lời này phát ra từ miệng thái tử, cảm thấy rất khó chịu.

Trữ Dư Tịch tự giấu cười cười “ Từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ em chỉ luôn ‘không hiểu chuyện’”

“Tiểu Tịch”

“Hiểu chuyện có gì tốt chứ, không thể làm những việc mình muốn làm, anh thái tử, cái này anh là người hiểu nhất, anh không phải cũng không muốn bị người khác quản lý sao?”

Trữ Dư Tịch thật sự là đứa bé biết nghe lời, những thứ Đường Yên cho là tốt với nàng, chưa chắc nàng thích. Nàng đương nhiên biết được Đường Yên một thân một mình khó khăn cỡ nào. Cho nên bà ấy nói gì, nàng đều làm theo. Nhưng những thứ nàng cần, phải làm, Đường Yên lại không cho phép.

Những lời này lọt vào tai thái tử có chút khó chịu. Nàng có ý gì?”

Trong trí nhớ của hấn, Trữ Dư Tịch nhận nhục chịu đựng nhưng cũng rất quật cường. Lần đầu tiên thấy nàng thuở bé, hấn khi dễ nàng, nàng chưa bao giờ phản kháng. Thậm chí ngay cả khi bị thương, cũng sẽ chịu đựng, mỉm cười với người khác. Thân phận của nàng được bảo mật với bên ngoài. Họ Trữ tồn tại cũng chỉ có người trong hội mới biết. Khi còn bé hấn thường phát hiện ra những vết thương trên người nàng, hấn nhìn thấy trên người nàng đầy thuốc, thuốc nhỏ trên vết thương tạo thành bọt khí màu trắng sần sùi , nàng chỉ cắn môi , một tiếng cũng không phát ra.

Hấn biết nàng là nha đầu bướng bỉnh, nhưng không biết là nàng lại bướng bỉnh như vậy. Bị hấn tra hỏi, nàng mới nói đó là kết quả của việc tập võ. Hấn nói nàng không muốn cũng không cần phải học, nhưng nàng lại không chịu. Nàng nói mình là con nhà họ Trữ làm sao có thể không học, đồng thời cũng không muốn làm cha mẹ thất vọng. Nàng nói nàng thích võ thuật, dù cho khó khăn, khổ cực hơn nữa, cũng muốn bắt chước.

Nhưng chuyện này ... Rốt cuộc lại vì đàn ông, khiến nàng kiên quyết thành ra thế này.

Thái tử ném điều thuốc đi.

“Đừng có chuyển sang anh, em làm sao giống anh?”

“Khác nhau thế nào?”

“Anh là đàn ông, em là một cô bé, em nói khác nhau thế nào!” Thái tử xuống xe, tựa vào đầu xe.

Trữ Dư Tịch lẳng lặng nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, chợt nhớ đến lúc trước cùng thảo luận vấn đề kia với Dĩ Nhu : đàn ông nếu thích một người phụ nữ, nhất định muốn làm chuyện kia với cô ấy ...

Lòng vốn bình tĩnh trong chốc lát lại kích động, nhen nhóm ngọn lửa nhỏ trong lòng.

Không phải là người trong đêm tối cũng sẽ trở nên khác mình?”

Nàng nghĩ, có một số việc, muốn phát điên, phát khùng một chút mới có thể thực hiện được.

Thái tử rũ mắt “ Thế nào?”

“ Anh thái tử, nếu em thích một người, anh cũng sẽ phản đối em giống như phản đối tiểu Nhu sao?”

Bắt gặp ánh mắt to tròn của nàng, thái tử có cảm giác hoảng hốt, trước mặt cô bé con này, chuyện này có gì khác gì nhau?

“ Tại sao lại phản đối em? Quan Thánh Hi không phải người thường, hắn ta rất nguy hiểm, tiểu Nhu không thích hợp với hắn.”

“ Em thích một người, cũng không phải người thường, em thích anh ấy, cũng sẽ có nguy hiểm.”

Khoé miệng thái tử dần dần nhếch lên.

“ Vậy rời khỏi hắn đi.”

“ Không kịp nữa rồi.”

“ Tại sao?”

“ Em sẽ không rời khỏi anh ấy Em chỉ muốn anh ấy.”

Nàng gần từng tiếng, thâm trầm, kiên quyết, trong lòng của thái tử bỗng nhiên bị đâm một nhát. Hắn đánh giá nàng một lần nữa. Áo thun bó sát người, váy màu xanh lam ngấn, nhìn qua khá bình thường. Đầu ngón tay của thái tử nắm lấy cằm nàng, nâng lên.

Đột nhiên xuất hiện cơn gió nhẹ, thổi qua trán, lộ ra đôi tròng mắt loé sáng của nàng.

“ Em nói ... chính là “ Thâm muốn” ?”

“ Anh nói đi?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, đôi đồng tử của thái tử khẽ nháy.

Một giây trôi qua.

Nàng khẩn trương nắm chặt tay.

Trong phút chốc , tà khí phảng phất quanh người thái tử, khoé miệng hắn cong lên : “ Anh không phải đã bỏ lỡ gì chứ? Không ngờ, Tiểu Tịch của chúng ta đã lớn như vậy, đã nôn nóng muốn có người đàn ông của mình.”

Tiểu Tịch của chúng ta, tiểu Tịch của chúng ta....

Hắn nói, chúng ta. Không phải, của anh.

Nàng có cần phải thêm chút sức lực không? Khiến cho địa vị của mình thay đổi, nghe hắn nói “ của anh”.

“ Anh thái tử, có thể giúp em không?”

“ Ừ?”

“ Dạy em....”

“ Cái gì? Dạy em cái gì?”

Trữ Dư Tịch cắn cắn môi, móng tay bấu chặt vào thịt.

“ Dạy em cách khiến cho đàn ông yêu thích, khiến họ muốn ngừng mà không được, yêu thích không thể buông”

Thái tử nghe vậy nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng “ Muốn ngừng mà không được, yêu thích không thể buông?”

“Phải!”

Vẻ mặt hắn nhanh chóng lạnh đi. “ Em bị coi thường sao? Đàn ông nếu thích em, mặc kệ hình dáng em ra sao cũng sẽ thích, em cần gì phải thay đổi bản thân mình.”

Đáy mắt nàng thoáng qua một tia đau đớn, nhưng rất nhanh được che dấu.

“Bởi vì, em nghĩ anh ấy có thể không thích bộ dáng hiện tại của em, em đã ở bên anh ấy lâu lắm rồi, anh ấy chưa bao giờ để ý đến em.”

Rất lâu

Thái tử nhíu nhíu mày. Trừ hắn ra, còn có người đàn ông nào ở bên người nàng lâu như vậy?

“Người mà em nói, là anh hai?” Hắn không phải là không có nghe Hoàng Phủ Di Nhu nói, ông cụ cố ý muốn Trữ Dư Tịch với Hoàng Phủ Triệt? Hắn cho đó chỉ là lời đùa giỡn mà thôi.

Nàng và Em trai hắn?

Hắn nên vui mừng, tại sao lại Mất hứng?

“ Em có thể không nói không? Đến lúc đó sẽ tự biết là ai. Anh thái tử, anh có nguyện ý không?”

“.....” Thái tử trầm ngâm hồi lâu, cơ hồ là cắn răng nói ra một câu. “ Tốt, dạy cho em, em muốn bắt đầu từ đâu?”

“.....”Bắt đầu từ đâu, nàng làm sao biết.....

Nàng đang nghĩ gì đây? Đang nghĩ xem Hoàng Phủ Triệt thích gì sao?”

Thái tử bỗng dưng siết lấy eo nàng kéo gần vào lòng ngực mình, giữ chặt lấy gáy nàng, buộc nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cúi đầu.

“Vậy bắt đầu từ hôn đi!”

Âm thanh cuối cùng cũng tan biến mất , hắn đè lên làn môi mềm của nàng.

... ..

Franz Peter Schubert (1797-1828) : là một nhà soạn nhạc người Áo. Ông đã sáng tác 600 Lieder, 9 bản giao hưởng trong đó có bản giao hưởng nổi tiếng “Unfinished Symphony” cùng các thể loại nhạc nghi lễ, nhạc thánh phòng và solo piano. Ông được biết đến với các tác phẩm có giai điệu nhẹ nhàng và du dương

13. Chương 13: Anh Đói Bụng

Lại là một cơn ác mộng. Mồ hôi lạnh chảy đầy người. Trữ Dư Tịch không còn buồn ngủ. Ngồi ở ghế nằm bên ban công, rót một ly trà nóng. Nâng niu chiếc ly nóng trong tay, một sự ấm áp từ lòng bàn tay lan truyền đến toàn thân, trong giấc mơ những thứ kinh khủng kia, cảm giác kinh hãi từ từ vơi đi.

Nhớ đến đêm hôm đó thái tử đưa nàng về từ dạ tiệc nhà Hoàng Phủ, nàng to gan thậm chí cò chút hoang đường hành động, còn có Nụ hôn kia, đầu ngón tay mơn trớn cánh môi, tựa như nơi ấy còn lưu lại xúc cảm khi hắn chạm qua. Nàng không kiềm được khoe miệng lại nhếch lên, mỉm cười.

Đây là nụ hôn đầu của hai người. Nàng đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc, rốt cuộc.

Anh thái tử, nếu anh không nhìn đến em, không thấy được lòng em, vậy em cũng chỉ có thể, chỉ có thể lấy hết can đảm tiến gần đến anh. Cho dù phương pháp tiếp cận này có chút nguy hiểm.

Thái tử ghét nhất là bị người khác sắp đặt.

Nàng không dám tưởng tượng đến một ngày kia hắn biết được chân tướng, cho nên chỉ có một con đường, trước đó, phải làm cho hắn yêu nàng

Yêu, lại gần nhau.

Chuyện này cơ hồ là điều lớn lao nhất, xa xăm nhất mà nàng hằng cầu mong kiếp này.

Người kia, đang làm gì?

Nàng cười cười, thời điểm này, sợ rằng chỉ có nàng không ngủ được.

Nàng không biết, không thể ngủ được, không chỉ có nàng.

Hoàng Phủ Dận lại xuất ngoại. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của công ty lại rơi trên người hai anh em. Hắn bận rộn đến bể đầu sứt trán. Về đến nhà đã nửa đêm.

Tắm rửa xem TV, quanh đi quẩn lại cũng là mấy bộ phim truyền hình nhàm chán.

Không biết rõ tình tiết đó là gì, nữ chính cất giọng gọi một tiếng “Anh trai” khiến hắn không khỏi phì cười. Tắt TV, căn hộ to như vậy, trong nháy mắt trở nên im ắng.

Hắn nằm ở trên giường, song cơn buồn ngủ lại biến mất tự bao giờ, lẩn qua lẩn lại, chính là không tìm được một tư thế thoải mái, trong bụng bắt đầu có chút cảm giác đói bụng.

Vào bếp kiểm đồ ăn, nhưng một chút cũng chẳng có, con nhà giàu như hắn, chẳng lẽ phải nấu ăn?

Cuối cùng đành phải rót cà phê.

Chất lỏng màu đen rót vào trong khoang miệng, mảy rậm nhú lại, nở ra. Bình thường thường uống cà phê đen tại sao hiện tại nuốt lại không trôi.

Mẹ kiếp!

Hắn lấy điện thoại, chuẩn bị đặt đồ ăn bên ngoài. Khi ngón tay ấn phím số điện thoại, mắt lại tình cờ liếc thấy bình giữ nhiệt màu xanh dương kia.

Giật mình, bỏ điện thoại xuống.

Nàng đã đến?

Mở nắp ra, mùi thơm quen thuộc bay ra. Còn là mùi vị đó, lại vì lạnh nên hơi thiếu chút vị.

Thái tử do dự một chút, vào nhà thay quần áo để ra ngoài, cầm chìa khoá xe, cùng bình giữ nhiệt xuống lầu.

.....

Trữ Dư Tịch nghe tiếng chuông cửa, trong bụng không khỏi nói thầm, người nào lại biết giờ giấc tìm nàng thế này? Người biết nàng ở chỗ này không nhiều lắm.

Từ trong cửa kính nhìn ra ngoài, không có ai? Nàng không có để trong lòng, vừa muốn xoay người lại, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Nhìn lại, vẫn không thấy ai.

Nàng cảnh giác, để ly xuống. Kéo cửa ra một chút, lộ ra một khe hở, đèn hành lang bật sáng.

Yên tĩnh, bốn bề vắng lặng, ánh đèn dập dờn, tầm mắt bên trong đều là bóng tối.

Nàng không thích bóng tối, nói đúng hơn là ghét nó. Trong nháy mắt cửa lại đóng, nàng cảm thấy có một tầm mắt đáng sợ bắn về phía nàng.

Loại cảm giác này, giống như đã từng trải nghiệm qua.

Thậm chí còn khiến tóc gáy nàng dựng lên.

Nàng đóng khoá cửa, thậm chí đóng cả cửa kính ... Hình như ánh sáng nho nhỏ có thể xuyên thấu qua cửa kính đang dôi theo nàng.

Nàng tự an ủi mình có lẽ là tên quỷ say nào đó hay chỉ là trò đùa quái đản của ai đó , hoặc là Tóm lại, không phải anh ta! Không phải là người kia!

Nhưng trừ Thi Dạ Triều ra, lại có người có ánh mắt khác người đến thế!

Nàng càng nghĩ càng sợ, sợ những thứ đáng sợ kia, đoạn ký ức ngắn ngủn xẹt qua trong đầu nàng. Ngón tay nàng run rẩy bấm số của Hoàng Phủ Triệt.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy.

“Tiểu Tịch?”

“Anh hai! Anh ta đang ở Canada phải không? Anh ta không trở lại có phải không?” Nàng ôm điện thoại, đốt ngón tay dùng quá nhiều sức nên trắng bệch.

“.....”

Hoàng Phủ Triệt bên kia trầm mặc khiến lòng nàng rơi xuống vực thẳm. “ Anh hai...?”

“Hắn ta đang ở Canada, vẫn có người theo dõi hắn, tiểu Tịch em lại mơ rồi hả? Còn Thấy cái gì? Có muốn anh đến đó không?” Không đợi nàng trả lời, anh nhìn chiếc đồng hồ ở đầu giường.

“Anh lái xe sẽ nhanh đến đó, em chờ anh đến đi.”

Hoàng Phủ Triệt đã bắt đầu mặc quần. Để điện thoại xuống, anh bắt đầu suy nghĩ, thế nào lại trùng hợp như vậy? Anh trước đó không lâu mới thấy một bóng lưng rất giống Thi Dạ Triều, tiểu Tịch liền bắt đầu

Nơi làm việc của anh cách Trữ Dư Tịch không tính là quá xa, trên đường lại không có chiếc xe nào, anh lái chiếc Maybach với tốc độ tối đa, trong nháy mắt đã ở dưới nhà Trữ Dư Tịch.

Cơ hồ là cửa vừa mở ra, Trữ Dư Tịch liền nhào vào lòng anh.

“Anh hai”

Hoàng Phủ Triệt trở tay ôm lấy nàng, phát hiện cả người nàng đang run rẩy. Anh ôm nàng đến ghế sofa, giống như người lớn an ủi một đứa trẻ, vuốt ve tấm lưng cứng ngắc của nàng.

“Đừng sợ, đều đã qua rồi, gặp ác mộng?”

“Em không biết ... Rốt cuộc là vì cơn ác mộng, hay là thật” Lời của nàng có chút không mạch lạc. Cảm giác ánh mắt đó, nàng vẫn không thể vượt qua cái ám ảnh đó sao?

Anh thương yêu ôm nàng trong lòng. “ Tiểu Tịch Đừng sợ, anh hai ở đây, chúng ta đều ở đây, sẽ không bao giờ để cho em xảy ra chuyện như vậy nữa. Thi Dạ Triều đã không thể làm hại em.”

Nàng nghe thấy tên người đàn ông kia, càng thêm cứng ngắc.

“Tiểu Tịch kiên cường, đúng không nào?”

.....

Hoàng Phủ Triệt có rất ít kiên nhẫn để dỗ ngọt phụ nữ. Anh thậm chí còn chưa từng đối xử dịu dàng, kiên nhẫn như thế với Dĩ Nhu.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe như tiếng đàn vi-ô-lông-xen của anh rốt cuộc cũng khiến cho Trữ Dư Tịch bình tĩnh lại.

Nàng dụi mắt, ngồi dậy trong lòng anh. Trên gương mặt tái nhợt khôi phục được chút máu.

“Em không sao anh hai, trẻ thế này lại làm phiền anh.”

Hoàng Phủ Triệt xoa xoa mái tóc của nàng, nhàn nhạt cười.

“Đường nói bậy như vậy, ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai anh tan sở dẫn em đi ăn mỳ Ý, được không?”

Hoàng Phủ Triệt mang xong giày, tay vừa mở cửa lộ ra một khe hở nhỏ, lại có chút do dự, xoay người nói với nàng.

“ Nếu không, tối anh không đi? Một mình em thế này anh không yên lòng.”

Trong lòng Trữ Dư Tịch rất áy náy, đã nửa đêm rồi lại gọi anh đến đây, nói gì cũng không chịu.

Hoàng Phủ Triệt nhìn thấy tình trạng của nàng đã khá hơn lúc nãy, cũng không kiên trì.

“Ngày mai chờ điện thoại của anh.”

Trữ Dư Tịch lúc này mới luôn miệng đồng ý.

Hoàng Phủ Triệt cười cười, kéo cửa ra — nụ cười ngưng lại một chút, nhú mày nhìn người đàn ông bên ngoài cửa.

“Sao anh lại đến đây?”

“Cậu cũng có thể, tôi sao lại không thể?”

Trữ Dư Tịch nghe được tiếng nói này đầu óc muốn nổ tung!

Hoàng Phủ Triệt không nói gì, nghiêng người, ánh mắt thăm báo cho Trữ Dư Tịch biết, vỗ vỗ vai thái tử.

“Vậy tôi đi trước.”

.....

Thật yên tĩnh.

“Anh thái tử Sao anh Tại sao lại đến đây?”

Trữ Dư Tịch không biết vì sao vẻ mặt thái tử rõ ràng rất bình thường, nhưng nhịp tim nàng lại không yên, da đầu tê dại.

Thái tử nhẹ giọng bật cười một tiếng, trực tiếp đi tới trước mặt Trữ Dư Tịch, ầm ầm va vào cửa, bình giữ nhiệt nặng nề được đặt trên khay trà!

Khoanh tay trước ngực, viên đá đen phát ra ánh sáng tựa như con người trong suốt nhìn chăm chăm nàng.

“Cũng chỉ có câu này, hai người ăn ý vậy?”

“Anh sao lại đến, Anh sao lại đến? ...”

Đúng vậy, hẳn tại sao lại đến, bởi vì đói bụng? Là vì đói bụng?

Thái tử liếm liếm khoe miệng, trong con ngươi lộ ra ánh sáng xanh u tối.

“Trong khoảng thời gian này anh bận rộn, không rảnh dạy em, anh thấy xấu hổ, đến Anh sao lại đến đây, đó là bởi vì...”

Hắn đến gần nàng, nàng lại bị khí thế của hắn dọa cho sợ hãi, liền tiếp lui về phía sau. Cho đến khi sau lưng đụng phải vách tường lạnh lẽo.

Không còn đường lui.

Hắn không nhốt chặt nàng, nàng lại không có hơi sức trốn chạy.

Cũng không muốn chạy trốn.

Thái tử bỗng nhiên thò tay nắm được cổ nàng, hắn cúi người.

“Bởi vì anh đói bụng.”

14. Chương 14: Anh Đói Bụng 2

Hắn đói bụng, đói bụng nên cái gì cũng sẽ ăn.

Ví dụ như, môi nàng.

Phủ lấy bờ môi nàng, thoả thích mút. Trữ Dư Tịch cả người bị hắn ép, áp sát vào tường. Dưới lực tay nặng nề của hắn, nàng giãy dụa, mờ mịt.

“Anh thái tử Không thoả mái”

Không thoả mái?

Nàng dám nói không thoả mái!

Thái tử nặng nề cắn lấy môi nàng, giống như trừng phạt. Nhìn nàng che miệng chau mày lại, hắn mới hả giận. Thả nàng ra, đi tới ghế sa lon.

“Anh đói bụng, cho anh chút gì ăn đi.”

Trữ Dư Tịch không dám nhiều lời, ngoan ngoãn nấu canh, mở tủ lạnh tìm nguyên liệu để nấu, trong phòng bếp làm vội, một lát sau đã có mùi thơm bay ra.

Mở cửa phòng bếp, ở góc độ của thái tử có thể nhìn thấy bóng dáng bận rộn của nàng.

Hắn xoa xoa cằm nhìn một lát, đứng dậy dạo quanh một vòng. Đầu tiên là phòng ngủ của nàng, phòng vệ sinh, thư phòng, ban công Xem qua một vòng, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Trên giường có chút bừa bộn, bàn chải đánh răng cũng chỉ có một cái, không có bất kỳ đồ của đàn ông nào Hắn chợt tỉnh lại, mẹ kiếp! Chuyện này thì liên quan gì đến hắn?

Hắn ôm vai dựa vào cửa nhìn nàng. Nửa người nàng mặc chiếc áo ngủ tơ tằm có đai thắt, dáng vẻ cực kỳ bình thường, màu cà phê tôn lên da thịt trắng nõn như sữa tươi thường ngày của nàng, mái tóc dài thả sau ót, đuôi tóc hơi xoắn, càng thêm mấy phần quyến rũ.

Đây là tiểu Tịch ngày đó sao?

Không, không phải. Nàng đã không còn như hình với bóng với Dĩ Nhu, thích bám theo hắn và Hoàng Phủ Triệt, cô gái nhỏ nghe lời mọi người nữa rồi.

Nàng cao hơn, trưởng thành hơn. Tuổi đã lớn hơn, vóc dáng cũng đã lớn hơn.

Mười chín tuổi.

Năm hắn mười chín tuổi, nàng vẫn còn đang học năm nhất trung học. Năm Hạ Tử Dụ mười chín tuổi, đã nằm trên giường hắn 4 năm rồi.

Đến năm nàng mười chín tuổi

Trữ Dư Tịch đang chuyên tâm nấu cơm, căn bản không chú ý đến thái tử chỉ đứng sau nàng vài mét. Cho đến khi nàng khom người cầm chén đĩa trong tủ, tất cả mọi chuyện đều đã quên sạch.

Bóng đen giữa hai chân nàng, khiến thái tử hí hí mắt. Chân của cô bé này, thật là đẹp.

Thon dài, cân xứng, mảnh khảnh, lại ẩn chứa chút lực nào đó. Cổ chân trái còn mang một chiếc vòng chân bạch kim nhỏ.

Mắt cá chân và bắp chân, ngón tay và cổ, là những nơi thái tử cảm thấy có sức hấp dẫn lớn nhất của phụ nữ. Mà hắn phát hiện, những nơi này của Trữ Dư Tịch, cơ hồ là hắn đã thấy được trên người con gái xinh đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.

Con mắt sắc bén tối dần lại, hắn trước kia tại sao lại không chú ý đến, vóc người của bé con này cực phẩm thể này.

Nàng ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, trong tiềm thức hắn phần lớn hai chữ “ em gái” đã gắn liền với nàng. Hắn cảm thấy nàng và Dĩ Nhu có điểm gì khác nhau?

Hắn chưa từng cẩn thận nghĩ đến. Nhưng hôm nay, hắn không phải phải nghĩ lại xem, nàng và em gái khác nhau thế nào?

Theo động tác của nàng, hắn có thể thấy được dưới lớp áo ngủ đó, thân thể nàng uyển chuyển chuyển động.

.....

Trữ Dư Tịch đang cúi đầu cắt dưa chuột, dao nâng lên lại rơi xuống, độ dày lớn nhỏ chính xác, gần như không có chút khác biệt.

Chợt một bóng đen bao phủ từ phía sau, cơ thể nàng cứng đờ, động tác dừng lại.

Thái tử đứng sau lưng nàng, một tay khoác lên eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tay của hắn thật nóng...

“.....Anh thái tử?” Nàng muốn xoay người lại, hắn lại không cho phép, không chế thân thể nàng, tiếp tục buộc nàng đưa lưng về phía hắn.

“Em tiếp tục đi.” Hắn cúi đầu, hơi thở lất phất thổi lên da nàng, chọc cho bả vai nàng hơi co rúm lại.

Nàng bắt đầu quên đi, chỉ là tốc độ rõ ràng chậm dần lại. Từng dao từng dao, mọng tiếng một tiếng, rất có tiết tấu. Mà tim nàng cũng đã bắt đầu đập loạn nhịp.

“Tiểu Tịch ... thích anh hai sao?” Hắn trầm giọng hỏi.

Hắn dán chặt vào thân thể của nàng, một chân chen vào giữa hai chân nàng. Một tay trước chạm vào thứ xanh xanh trước mắt, một tay lại hoạt động bên eo nàng, tựa như đang đo đạc số đo của nàng.

“Hả?” Trữ Dư tịch bắt đầu xắc thức ăn, nóng đầu, Chú ý đến những cử chỉ làm loạn trên tay.

Tay hắn giống như châm lửa cho thân thể nàng, đến mức dấy lên từng ngọn lửa. Đầu ngón tay ở phần bụng bằng phẳng của nàng, lại nhích lên, một tắc một tắc, cố ý giảm tốc độ, để nàng cảm nhận rõ hơn, hiểu rõ hơn.

Nếu nàng thật sự thích Hoàng Phủ Triệt, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Đây chính là nhị thiếu yêu nghiệt nhà họ. Đã rất lâu hắn cũng không chịu được sức quyến rũ của Hoàng Phủ Triệt, lạnh lùng, lại đẹp đến mê người.

Ông cụ lại từng nói, nếu nàng thật sự đi theo Hoàng Phủ Triệt

Nhưng Hoàng Phủ Triệt không thích bộ dáng trước đó của nàng, nếu không tại sao nàng lại muốn tìm mình để dạy nàng? Bọn họ là an hem, hắn hiển nhiên hiểu rõ loại phụ nữ hạp khẩu vị với em trai mình.

“Nha đầu chết tiệt, em thật đúng là mưu mô ...” Hắn có chút hận, bàn tay trực tiếp vuốt ve nơi mềm mại của nàng Thế nhưng nàng không có mặt áo lót.

Hắn đang vui mừng, hàm răng khê cắn lên cổ nàng, thoả thích cắn mút. Trên chiếc cổ trắng nõn lập tức in lại một vết hôn rõ ràng.

Dễ dàng như vậy ... in lại dấu ấn của hắn.

Một tay khác của thái tử lại nhéo cằm nàng, uốn éo hướng về phía mình, dùng miệng thổi vài sợi tóc bay phất phơ của nàng, có chút sốt ruột hận không thể hôn môi nàng. Tư thế kỳ cục mặc người chém chết như thế, còn có bàn tay đang làm loạn trước ngực, hô hấp của nàng cũng dần khó khăn.

Nàng có chút giãy dụa, thế nhưng lại bị môi hắn phủ lên môi nàng. “Đừng động ... Anh đang dạy em ... Bây giờ là thời gian lên lớp....” (=w= Anh gian lắm nha ...)

Ngón tay dài trêu đùa hạt trân châu trước ngực nàng, lòng ngón tay xoa nhẹ lại xoa nặng, thổi mạnh lên đầu ngón tay, rất nhanh liền phát hiện được phản ứng của nàng.

Đã có đoá hoa dưới lòng bàn tay hắn, song tay hắn vẫn chưa an phận, muốn tiến vào từ cổ áo, nhưng cổ áo lại quá nhỏ.

Hắn hí nửa con người ngấm nàng xác thức ăn. Bàn tay vẫn trượt theo cánh tay nàng xuống bàn tay, một dao một dao lại được nàng vung lên, nàng nắm chặt cán dao giơ lên trước ngực.

Sóng dao lạnh lẽo dính trên da thịt nàng, nàng run lập cập, không rõ ý đồ của hắn, có chút khẩn trương.

Hắn dường như cảm nhận được sự khẩn trương của nàng, nắm lấy tay nàng, vung mũi dao lên, lưỡi dao lại hướng ra ngoài, đưa vào cổ áo, dùng sức — nàng nghe thấy tiếng vải bị lưỡi dao kim loại sắc bén cắt, vang lên tiếng “xoẹt xoẹt”, lòng nàng chấn động!

Hắn muốn làm gì! Áo ngủ này rất đắt!

Hắn muốn làm gì, mục đích đã rất rõ ràng. Áo ngủ bị cắt đến bụng. Hắn buông dao ra, ngẩng nhìn phong cảnh tuyệt đẹp bên dưới. Nàng không ngờ hắn lại làm như vậy ... Theo bản năng xấu hổ của phụ nữ, nàng giơ hai tay che lấy thân mình.

Hắn làm sao sẽ cho phép?

Giữ chặt lấy cổ tay nàng, kéo về phía sau, chỉ một tay đã trói được hai cổ tay nàng. Bàn tay trực tiếp không chút trở ngại nào che lấp thân thể mềm mại của nàng.

“.....Anh thái tử, đừng như vậy”

Nàng không thể động đây, chỉ đành cắn môi, quay mặt không dám nhìn bộ dạng quần áo xốc xếch của mình, nàng không biết làm thế nào cho phải, tiến triển này.... Hoàn toàn không ngờ đến.

“Đừng thế nào? Hả?” Cảm giác thật tuyệt, co dãn mười phần, lớn nhỏ vừa phải. Dưới lòng bàn tay kiêu ngạo kia nắm giữ thứ mềm mại, trắng nõn.

Hắn thu lại ngón tay dài, nơi trắng như tuyết xuất hiện vài dấu tay đỏ, nhìn thấy mà đau lòng. Nàng cảm thấy xấu hổ, thế nhưng hắn lại cảm thấy kích thích.

Không giống với những người phụ nữ tán tỉnh hắn trước đó, càng không phải cái loại muốn từ chối lại làm vẻ mời chào đùa bỡn. Phản ứng của nàng hoàn toàn là loại không biết phải làm sao, điểm này thoả mãn lòng hư vinh của hắn.

“Đừng như vậy sao?” Hai ngón tay đang kẹp nàng, hơi lôi kéo “ Hay là đừng thế này?”

Lòng bàn tay thô ráp cố ý ma sát khiến nàng đã sớm cương cứng. Cảm giác tê dại từ đó đánh thẳng vào tim, nàng gắt gao cắn môi, không dám nhìn tới. Nhấn nại thế này đối với nàng mà nói là một khoái cảm mới mẻ xa lạ.

Thái tử tà ác, nàng càng như vậy, hắn càng phải bắt nàng đổi mặt. Chợt kéo hai cổ tay bị bắt giữ của nàng lên, buộc nàng uốn ngược nghiêng hợp tay hắn.

“Tiểu Tịch Em, chỗ này, cứng lên.” Hắn ác ý thì thầm những từ ác ý bên tai nàng, ngón cái không ngừng trêu chọc nàng.

Nha đầu này thật đúng là nhạy cảm, hắn chỉ vừa mới bắt đầu, nàng liền

“Anh thái tử Đừng” Trữ Dư Tịch cơ hồ muốn khóc lên, giọng nói run rẩy.

Thái tử cười liếc mắt nhìn chiếc nôi . “ Trước đến đây, lần sau”

Tay của hắn trượt xuống, dò xét, tiến vào dọc theo quần lót của nàng, lướt qua nơi bụi cỏ rậm rạp, đến cửa khẩu hơi ướt của nàng, lòng bàn tay dùng sức nhấn một cái. “Là nơi này.”

Hô hấp của Trữ Dư Tịch cứng lại, trái tim co thắt.

Hắn buông nàng ra, cởi chiếc áo sơ mi, khoác lên cơ thể nửa trần chuồng của nàng. “ Mau nấu cơm, mới đến trình độ này thôi, còn chưa đủ cho anh ăn no.”

.....

Hắn đi vào phòng tắm, cởi bỏ chiếc quần dài, mở nước lạnh như mưa.

Trong lòng nặng nề mắng.

Mẹ kiếp! Thiếu chút nữa! Thiếu chút nữa muốn ăn hết nàng rồi!

Tiểu Tịch! Con yêu tinh ... nhỏ này!

.....

Sau khi hấn rời đi, Trữ Dư Tịch chống hai tay trên mặt bàn, hai chân nhũn ra, run rẩy, từng ngậm từng ngậm thở dốc, tim dường như muốn vọt ra khỏi miệng!

Quá Quá

Quá kích thích.

Nàng bắt đầu chạm quanh thân mình, thân thể còn lưu lại cảm giác khi hấn đụng chạm, rõ ràng khiến cho tim nàng đập nhanh.

Anh thái tử, tiến triển của khoá học này của anh, không phải nhanh quá à....

15. Chương 15: Tôi Cũng Nhấn Mạnh

Chiều nay thái tử ngủ cũng không ngon giấc. Mơ mơ màng màng không ngủ được.

Nằm trên giường của Trữ Dư Tịch, gối, chăn, ga giường, cả căn phòng đều là mùi vị của nàng. Hương thơm nhàn nhạt, như có như không, treu chọc hấn, vất vả lắm dục vọng mới hạ xuống.

Trời tờ mờ sáng, hấn đứng dậy tìm nước uống. Vài hộp nước lạnh leo xâm nhập ngũ tạng, ức chế không ít. Hấn trừng mắt liếc nhìn bóng dáng nhỏ bé nằm co rúc trên ghế sa lon, trở lại phòng ngủ.

Hai phút sau, hấn lại đi ra, cẩn thận ôm lấy nàng, đặt lên giường, mình nằm vật xuống một bên, để cho nàng gối đầu lên cánh tay mình, cảm giác trong ngực hết sức phong phú.

Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, xao động lại từ từ trở lại bình thường, cơn mệt mỏi xông đến, hấn rất cuộc cũng có thể an tâm ngủ.

Thật ra nhiều năm qua, dù những phụ nữ mà thái tử và nhị thiếu chơi đùa đếm không hết, nhưng có thể chân chính ngủ chung một giường, cùng nhau đón chào ánh bình minh, ít lại càng ít. Thái tử cũng như vậy, Hạ Tử Dụ dù theo hấn nhiều năm nhưng cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt đầu tiên của hấn khi tỉnh giấc buổi sớm.

Thân phận của hấn quá chói mắt, quá đặc biệt. Kẻ muốn mạng của hấn lại không ít. Trừ một số là ám sát, đa phần là mỹ nhân kế. Thái tử yêu thích mỹ nhân, đây là chuyện mọi người ai cũng biết. Hơn nữa một số người trong hắc đạo, vô luận là muốn nịnh bợ hấn, hay muốn hại hấn, cũng sẽ chọn những mỹ nữ thượng đẳng, tài nghệ cao siêu đưa lên giường hấn. Nếu xem trọng, thái tử cũng sẽ hờn hờ tiếp nhận.

Hấn đương nhiên biết sau lưng những mỹ nhân đó là những nguy hiểm cỡ nào. Cho nên hấn từ trước đến giờ chỉ làm, không ngủ cùng. Khi cần thiết, Doãn Vệ Hoài và Tiểu Cửu sẽ âm thầm bảo vệ thái tử khi hấn vui đùa. Bao người vọng tưởng nghĩ thời điểm người đàn ông vui sướng nhất chính là lúc tính mạng hấn khó bảo toàn. Nhưng quay đầu lại hoá ra kẻ chết lại là mình.

Có lúc hấn thậm chí không ra tay, hấn chưa từng hoài nghi năng lực và lòng trung thành của Doãn Vệ Hoài. Bên người thái tử còn có một cận vệ khác, Tiểu Cửu, nhưng cô không theo hấn từ nhỏ. Tiểu Cửu là do một người có chút địa vị muốn tỏ lòng thành kính của mình cho thái tử, cố ý huấn luyện một cô gái theo ý thích của thái tử.

Không chỉ phải bản lĩnh, mà các phương diện khác đều phải tốt. Nói cách khác, vừa có thể mang theo bảo vệ bên người lại vừa có thể làm ấm giường ... Với thân phận của thái tử, hấn không thể tùy ý tin tưởng người khác, người kia lại không thể đắc tội, nên mới nhận Tiểu Cửu.

Thái tử chưa từng ôm một người phụ nữ nào, khi tỉnh dậy cả người lại vui vẻ thế này ...

Hắn mở mắt, đập vào mắt chính là hình ảnh Trữ Dư Tịch ngây thơ non nớt ngủ trước mặt mình. Cánh tay hắn đã có chút tê dại, nhưng nàng tựa đầu trên nó, hắn cẩn thận rút ra, cố không làm nàng tỉnh giấc. Vén chăn lên, lại thờ người.

Tay của nàng, vẫn ôm bên hông hắn. Tự nhiên, thân mật, nhưng hắn lại không phát hiện ra.

Loại cảm giác này, cũng không quá tốt, còn có chút nguy hiểm.

Là phòng bị của hắn đã dần bị hạ xuống?

Còn có nguyên nhân gì khác.

.....

Hắn híp híp mắt, động tác không còn dịu dàng nữa, gần như hất cánh tay nàng ra, tiến vào phòng tắm. Trữ Dư Tịch nhú chân dậy, đôi lông mi dài, rậm vụt sáng, mở ra. Lại phát hiện mình đang ngủ ở trên giường, vậy hắn đâu mất rồi?

Chiếc gối bên cạnh bị lồm xồm, cho nàng biết đáp án. Nàng giống như gắn mô tơ vào mông, bốc lên cả người.

.... Không thể nào!

Nàng không phải ngủ trên ghế sa lon sao? Làm sao lại chạy đến nằm trên giường?

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, một cảm giác lạ lẫm ập đến trong lòng nàng.

Kéo màn cửa sổ ra, hai con chim nhỏ đậu trên lan can phát ra những tiếng kêu “chíp chíp”

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng. Nàng tự nhiên tỉnh lại, nàng thích đàn ông tắm

Loại cảm giác này, không tồi.

Nàng thay xong quần áo, dọn lại giường, ra ngoài sớm một chút.

.....

Hết lòng làm hai phần ăn sáng, vậy mà cuối cùng chỉ có mình nàng ăn.

Hắn cho người mang quần áo đến đây, thay quần tây áo sơ mi, lại là một thái tử tuần mỵ yêu nghiệt.

Trữ Dư Tịch có chút luống cuống, đứng ở một bên. Tiểu Cửu thuần thực đeo caravat cho thái tử, thái tử khẽ nâng cổ lên. Nhìn động tác phối hợp rất ăn ý của hai người, nàng có cảm giác mình đã hoàn toàn bị người ta xem là vô hình.

Thái tử mặc áo khoác vest, sửa sang lại ống tay áo, gương mặt nhìn nàng một chút.

“Anh thái tử, anh không ăn sáng sao?” Mặc dù thái tử vẫn mang bộ dáng tà tứ kia, nhưng Trữ Dư Tịch nhận ra thái độ của hắn khác với tối qua.

“Không, anh đi trước.” Hắn trước khi đi, chợt nhớ đến cái gì đó. “Có thời gian người của anh sẽ mang chìa khoá nhà trọ của anh đến cho em.”

“A?!” Hắn, đưa cho nàng chìa khoá?

Thái tử siết chặt gương mặt của nàng, vẻ mặt xấu xa. “Anh cũng phải thu học phí phải không nào?”

...Học phí? Thu thế nào? Dùng thân thể để trả?

Nhưng nếu thái tử có ý với nàng, nàng cũng không cần phải chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng buộc phải ra hạ sách này.

Vấn đề này khiến nàng nghĩ không thông từ sáng đến xế chiều. Biết được toàn bộ câu chuyện, Hoàng Phủ Dĩ Nhu kinh ngạc không thôi, chắc chắn ngợi khen dũng khí của nàng. Đồng thời không khỏi lo lắng thay cho nàng.

Rất rõ ràng, Trữ Dư Tịch và thái tử không cùng một đẳng cấp. Thái tử nếu có lòng đã ăn sạch nòng, cơ hội để nàng phản kháng từ chối cũng không có, huống chi có lẽ nàng cần bản cũng không muốn phản kháng. Điểm này cô hiểu, nếu Quan Thánh Hi muốn cô, cô sẽ mặc cho anh ta muốn chiên xào hầm luộc thế nào cũng được.

Phụ nữ nha, ai

16. Chương 16: Tôi Cũng Nhấn Mạnh 2

Hoàng Phủ Triệt rất đúng giờ, tan tầm trực tiếp đến đón Trữ Dư Tịch ăn cơm. Nhà hàng này mới vừa khai trương, khách đến ăn rất nhiều, bình thường phải đặt trước. Ba ngày trước, anh đã đặt một chỗ khá đẹp, muốn đưa Nhan Loan Loan đến. Kết quả tối hôm qua lại nhận được điện thoại, cô có chuyện. Anh còn chưa kịp huỷ chỗ, vừa vặn hôm nay mang Trữ Dư Tịch đến.

Nàng một đêm nay có chút mất hồn mất vía, trò chuyện một chút đã ổn hơn. Hoàng Phủ Triệt còn tưởng rằng nàng không nghỉ ngơi tốt, đặt nĩa xuống, dùng khăn lau khoé miệng, mỗi một động tác như một quý ông thanh lịch.

“Ăn cơm xong anh đưa em về nhà, tối nay ngủ ngon.”

“Đúng rồi, hôm qua thái tử qua chỗ em làm gì? Tính khí của anh ta hôm nay là lạ.” Thật ra thì anh cũng chỉ chọn đại một đề tài nào đó, chuyện thái tử anh rất ít khi hỏi đến. Nhưng hôm nay cách nói chuyện của thái tử khiến anh hoài nghi.

Chỉ là anh không biết vấn đề này khiến cho gương mặt của Trữ Dư Tịch nóng như lửa đốt. “Không có, không có gì.”

Hoàng Phủ Triệt dường như phát hiện được vẻ khác thường của nàng, lông mày tuấn mỹ giương cao, khiến nàng càng lúng túng hơn, vội vàng lấy cớ đi toilet để tránh đi.

Hoàng Phủ Triệt đối với hành động chạy trốn chết của nàng, hết sức không hiểu. Vừa muốn thu hồi tầm mắt, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc. Ánh mắt dịu dàng nhất thời trở nên sắc bén.

.....

Nhan Loan Loan rời khỏi toilet, lại đụng phải Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch luôn miệng xin lỗi. Nhan Loan Loan chỉ cười nhẹ, tỏ vẻ không sao. Nhưng khi xoay người đi, vẻ hoảng hốt lại hiện rõ trên gương mặt.

Cô gái này, chính là người nói chuyện với Hoàng Phủ Triệt ở trước xe anh hôm nọ. Con đường kia có một cửa hàng nghệ thuật, cô thường đến đó mua các tác phẩm bằng đất sét. Lúc rời đi, liền nhìn thấy một màn kia. Cô đã từng thấy Hoàng Phủ Triệt ở cùng người phụ nữ khác, nhưng chưa từng thấy anh để lộ nụ cười chân thật, vẻ thân mật đó với ai.

Cô thừa nhận lòng mình lúc đó có chút khó chịu – không, là rất khó chịu.

Cho nên cô phải rời khỏi đó trước khi anh phát hiện ra, nhưng vẫn bị anh đuổi theo được. Cô không ngờ Hoàng Phủ Triệt sẽ hôn mình, càng không nghĩ đến bản thân sẽ dễ dàng đầu hàng như vậy.

Như vậy rất không giống cô. Nhưng cô không khống chế được trái tim mình, rõ ràng nghĩ như vậy tiến gần lại

Cô gái này đang ở đây, vậy anh Có phải cũng ở đây ?

Điện thoại trong túi đột nhiên rung lên, dọa cô giật mình. Liếc nhìn tên hiện trên màn hình, cô nhú mày, trực tiếp từ chối cuộc gọi.

Người đàn ông này sao cả thời gian cô đi toilet mà cũng keo kiệt như vậy. Oán hận thì oán hận, cô không thể phản kháng được, chỉ có thể lấy lòng. Chỉ cần anh ta vui vẻ, việc thi hành hình phạt của cô mới có thể được hoãn lại.

Vừa đi qua khúc cua, điện thoại lại rung lên.

Lần này, cô không trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Hoàng Phủ Triệt!

Cô cắn cắn môi, nhận cuộc gọi.

“Mars?”

“Em ở đâu?” Giọng nói của anh lạnh lạnh trước sau như một.

“Ừ, ở nhà bạn bè hội họp, không nói nữa, họ đang đợi em, khi về sẽ gọi cho anh.” Cô càng sợ, sợ hãi càng nhiều.

“Họ?Bọn họ?”

“...Gì cơ?” Nhịp tim cô đập loạn xạ. Hoàng Phủ Triệt không phải là người đàn ông đơn giản, anh thông minh, sáng suốt lại tương đối nhạy bén. Cô bắt đầu nhớ lại xem, mình có chỗ nào sơ hở không để còn có thể bù vào.

“Loan Loan, em ở đâu? Anh hỏi lại một lần nữa.”

“....” Làm sao đây?

Nhan Loan Loan chau mày lặn, cô không thể nói, không có cách nào nói. đành phải làm một kẻ độc ác. “Em đang ở nhà bạn, Mars, anh, anh làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Triệt trầm mặc chốc lát, lại mở miệng, như cũ vẫn không nghe ra bất kỳ điều gì khác thường.

“Khi nào thì xong? Anh đến đón em?”

“Cũng khuya lắm rồi, anh đừng đến, sẽ có người đưa em về, không cần lo lắng.” Cô tỉnh táo lại, thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, vậy mai gặp.”

Hoàng Phủ Triệt cúp điện thoại, ngón tay nắm thật chặt, vừa buông ra. Thả điện thoại lại vào túi, dựa vào cây cột bên cạnh, nhìn bóng lưng Nhan Loan Loan đi vào phòng VIP.

Anh trở lại chỗ ngồi, vẻ mặt như cũ, uống một ngụm nước.

Vừa đúng lúc Trữ Dư Tịch trở lại. Hai người lại tiếp tục vừa nói vừa cười.

Hoàng Phủ Triệt đưa Trữ Dư Tịch về nhà, sau đó trên đường về nhà, tâm tình anh mới bình tĩnh trở lại.

Đèn đỏ.

Ngón tay theo tiết tấu gõ lên vô lăng.

Đèn xanh.

Anh đột nhiên đánh vô lăng, chuyển hướng. Chân dẫm ga lên mức lớn nhất, ánh neon ven đường sáng lập loè nhanh chóng xẹt qua gương mặt lạnh lùng của anh. Lúc sáng lúc tối, làm cho lòng người kinh sợ.

.

Người đàn ông chậm rãi đậu chiếc Bentley ở nhà trọ của Nhan Loan Loan.

Tay Nhan Loan Loan mới đụng phải cửa xe, liền bị sức kéo mạnh mẽ của đàn ông kéo vào trong ngực.

“Mới vậy đã muốn đi rồi? Có phải quên mất gì đó không?”

Người đàn ông chạm khẽ vào viền tai mềm mại của cô, âm thanh thật thấp nện lên màng nhĩ của cô. Nhan Loan Loan khéo léo xoay người, nhanh nhẹn tránh môi của ông ta, đặt một nụ hôn lên gương mặt hắn.

“Vậy hẳn là đủ rồi.”

Cô cười quyền rũ, có chút hư hỏng. Nhìn trong mắt người đàn ông, cũng là hấp dẫn.

“Không đủ.” Người đàn ông kéo cô lại, đè lên đùi, cúi người hung hăng hôn. Mạnh mẽ không thể kháng cự.

Nhan Loan Loan chịu đựng ghê tởm, vẫn như cũ làm bộ khéo léo. Người đàn ông hình như cảm thấy chưa đủ, cọ xát trước ngực cô, ra hiệu.

Tay cô siết chặt thành quyền, cẩn thận hôn trả. Hôn đến khi môi cô sưng lên, người đàn ông kia mới hài lòng cười, tay vuốt ve bên má cô.

“Em thật sự đang kiểm tra sự kiên nhẫn của tôi đấy, không phải mỗi lần như vậy em cũng thoát được đâu.”

“Tôi không chạy được đâu, trốn ở chỗ nào trên lòng bàn tay ông đây?” Nhan Loan Loan giả vờ phối hợp.

Người đàn ông cười, hôn lên cái trán cô, trong giọng nói có tiếng thở dài, tràn đầy thương tiếc.

“Ý vào việc tôi cưng chiều em, em lại càng không biết phép tắc, coi trời bằng vung, nhưng đừng đùa quá trớn, em đang nằm trong tay tôi.”

Mà Nhan Loan Loan hiểu rõ, tất cả đều là những biểu hiện giả dối, cô đã thấy diện mạo thật của người đàn ông này, không thể tiếp tục tin tưởng về mặt dịu dàng bên ngoài của hắn như vậy.

Mất thấy xe của người đàn ông rốt cuộc đã biến mất khỏi tầm nhìn, cô mới dám hạ lớp nguy trang, vẻ kiên cường của mình xuống. Hung hăng lau đi vết hôn trên mu bàn tay, dường như làm vậy là có thể lau hết những dấu ấn sỉ nhục của hắn trên người cô.

Cô sống ở một biệt thự tách biệt. Đàn ông cho cô.

Nơi này là thành phố T tắc đất tắc vàng. Đàn ông tiêu tiền như nước, nhưng cũng không thể cho cô tự do chân chính, dù cô có đi bao xa, đều sẽ có một cộng dây thừng kiểm soát cô, mà đầu của cộng dây nằm trong tay ông ta.

Nhan Loan Loan cười cười tự giễu, lấy chìa khoá.

Cửa hàng rào gỗ khép hờ, cô nghi ngờ đẩy ra, mới đi được mấy bước, một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra từ bóng râm.

Trong đêm tối người đàn ông lộ ra đôi con ngươi xinh đẹp vô cùng, gương mặt điển trai phi phàm, nụ cười lạnh nhạt như có như không bên môi.

“Thì ra đúng là có người đưa.”

Nhan Loan Loan như bị sét đánh, đứng yên tại chỗ, không thể động đậy.

17. Chương 17: Bản

Đùng đưa ly sâm banh chứa thứ chất lỏng thơm mát, ngón tay thon dài kết hợp với chiếc ly thủy tinh trong suốt nhìn vui tai vui mắt.

Người đàn ông này tùy ý ngồi trên sofa, tản mát quanh người là một cỗ khí thế vương giả.

Quả nhiên là thiếu gia nhà Hoàng Phủ, giờ tay nhắc chân cũng tao nhã, đẹp mắt không ai có thể tùy tiện bắt chước theo được

Nhưng hiện tại Nhan Loan Loan không còn lòng dạ nào thưởng thức vẻ đẹp của anh, Hoàng Phủ Triệt cười như không cười nhìn cô, rất kiên nhẫn chờ đợi đáp án của cô.

Hoặc là, giải thích.

Nhan Loan Loan lại bắt đầu cảm thấy ánh mắt của anh dường như có thể xuyên thấu cô, từng chút từng chút cắt bỏ lớp nguy trang của cô, sau đó, có thể nhìn thấy cô, ngay cả máu đều rất bẩn thỉu.

Sau đó, anh sẽ nhục mạ cô, thậm chí không chịu nhìn cô lấy một cái.

Cô không muốn! Không muốn!

“Anh đợi bao lâu rồi?” Nhan Loan Loan mới vừa tắm đã vội ra ngoài, đang dùng khăn lông lớn lau khô tóc.

“Không lâu lắm, 3 tiếng 40 phút.” Hoàng Phủ Triệt nhìn đồng hồ một chút.

Nhan Loan Loan nhìn anh qua tấm kính lớn, giọng giống như oán giận. “Sao lại không gọi cho em, nếu biết anh đang đợi, em sẽ về sớm chút rồi.”

“Không sao.” Anh đặt ly xuống, đến phía sau cô, nhận lấy khăn lông trong tay cô, động tác dịu dàng lau mái tóc dài ướt nhẹp của cô.

“Anh có thể dùng chút thời gian, để nghĩ về chút chuyện.”

Là cô chợt dạ sao? Cô cảm giác trong lời nói của anh muốn ám chỉ điều gì đó.

Cô nhú mày, có chút nhạo báng. “Có chuyện gì khiến nhị thiếu phiền não như vậy?”

Khoẻ miệng Hoàng Phủ Triệt hơi nhếch lên, cũng không trả lời. Một lần lại một lần nữa, lặp đi lặp lại động tác lau khô mái tóc ẩm ướt của cô. Sau đó khăn lông lớn bị ném sang bên cạnh.

Từ phía sau ôm chặt lấy eo cô, ngón tay lại trêu đùa với tóc cô, dường như cảm thấy giờ phút này yên lặng, đẹp để biết bao.

“Nói phiền não, cũng không hẳn. Chỉ là, anh không thích làm việc hồ đồ, ví dụ như ... Một đồ vật, là muốn nó, hoặc là không cần, đều phải có một lý do đủ thuyết phục.”

“Ví dụ như ... Anh tốn gần bốn tiếng chờ một cô gái, rất cuộc, cô gái này đánh giá anh thế nào đây?”

Cô kiềm chế sự lo lắng của mình, quay người lại trong lòng anh, ngửa đầu lên nhìn anh.

“Em cũng muốn hỏi vậy, rất cuộc em có điểm nào đáng giá để nhị thiếu làm vậy?”

Hoàng Phủ Triệt nhìn cô rất lâu. Nhan Loan Loan cơ hồ muốn chạy trốn chết, từ ánh mắt anh, cô không thể nhìn ra được bất kỳ ý nghĩ gì của anh. Nếu nói cô giả tạo, vậy người đàn ông này chỉ có hơn chứ không kém.

Ngón trỏ của anh khẽ vờ về cánh môi đỏ tươi của cô, nhẹ giọng chê cười. “Đừng học người khác gọi anh như vậy, anh không thích.”

Cô cố ý dán chặt vào anh, trong bụng mừng thầm. Điều này có nghĩa là trong mắt anh, cô khác với những người khác sao?

“Vậy anh thích gì?”

Hoàng Phủ Triệt định tránh nụ hôn của cô, đặt môi hôn lên gương mặt đã tẩy trang của cô. Anh phát hiện đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô thế này, không bị các loại mỹ phẩm che giấu, vẻ đẹp của cô càng thêm thuần khiết.

Thuần khiết. Nếu cơ thể của cô, cũng có vẻ đẹp thuần khiết như vậy

Môi của anh lưu luyến bên tai cô, tay vòng quanh eo cô, chợt bỗng cô lên, sải bước đến phòng ngủ của cô.

Hai tay cô vòng trên cổ anh, một mặt chịu đựng sự trêu đùa của anh, một mặt lại lo sợ.

Làm sao, làm sao

Cô chau mày lại, cô phải làm sao?

Cô muốn sa vào càng sâu sao? Còn

Cô càng nhắm hai mắt , lại càng có thể cảm nhận thật rõ nụ hôn của anh, làn môi nóng bỏng, in ấn trên cổ cô, xương quai xanh, thậm chí cô mềm mại Dây áo ngủ lúc này bị anh kéo ra, cô lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Có phải đôi tay hoàn mỹ của đàn ông đều giống như anh có kỹ thuật tán tỉnh khiến cho người ta mê muội?

Cô tình nguyện lún sâu trong mớ cảm giác mà anh đã tạo nên, vĩnh viễn không tỉnh lại. Tay của cô chen vào trong tóc anh, không biết là muốn đẩy anh ra, hay là muốn khích lệ anh tiếp tục. Ngón tay anh theo quần lót cô mà tham lam tiến vào ...

Chốc lát dịu dàng, thỉnh thoảng lại chậm rãi vuốt ve. Cố ý trêu đùa ở lõi vào, rất nhanh một luồng nhiệt, chậm rãi dâng lên trong bụng cô.

Răng của anh, nhẹ nhàng cắn vào vai cô, ngón tay bỗng nhiên xông vào giải đất cấm, nếp nhăn trơn trượt kẹp chặt, đây hẳn là bản năng kháng cự khi bị xâm lấn.

Anh âm thầm hít sâu một hơi.

Nhan Loan Loan không biết anh lại to gan như vậy, không hề báo trước. Kích thích mãnh liệt, khiến nơi sâu thẳm nóng lên, chậm rãi có luồng khí nóng xông ra.

Hoàng Phủ Triệt cười khê, ngón tay bị hút chặt, động tác ngón tay anh ra vào không khỏi ướt át, còn khiến sắc mặt cô ửng hồng, thân thể chột căng thẳng, tất cả những phản ứng này cũng nói cho anh biết một sự thật.

“ Loan Loan ... Loan Loan ... “ Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng gọi, dịu dàng tốt cùng, bách chuyển thiên hồi. (trăm lần nghĩ ngợi)

Cô vẫn còn chưa thoát khỏi cao trào, nghe tiếng anh gọi, chỉ cảm thấy cả người giống như mây trôi, mềm mại vô lực.

Anh hôn đôi mắt nhắm nghiền của cô, hơi thở trêu chọc cô. “ Cảm nhận được ... Vậy em, chính là thích tôi.”

Cô không hiểu, hai mắt híp lại nhìn anh. Hoàng Phủ Triệt lúc nói chuyện, vẫn như cũ ở trong cơ thể cô. Đầu ngón tay sờ vào hoa tâm yếu ớt của cô, ngón cái như bốn cột với vật nhạy cảm nhất.

“Có biết không, một khắc kia, em rất mê người”

“Có biết không, nơi này của em, từng chút từng chút, bao bọc lấy tôi không muốn thả ra?”

“Còn có”

Nếu hiện tại có cái hồ, Nhan Loan Loan nhất định bắt chấp tất cả chui vào. Người đàn ông này thật tà ác, thật là tà ác! Tại sao có thể nói những lời như vậy với cô?

Cô che mặt, xấu hổ muốn chết.

“Đừng nói ahhh ... Cầu xin anh đó”

Hoàng Phủ Triệt trầm thấp cười lên, cúi đầu hôn vội cảm cô. “ Tôi chỉ muốn nói cho em biết, tôi thích em như vậy, tất cả những phản ứng của em, đều do tôi kiểm soát, đều là vì tôi”

Anh tăng thêm lực trên ngón tay, cố ý muốn nghe tiếng thở dốc dồn dập của cô.

Cô che mắt, cảm giác càng thêm sâu sắc. Cũng bởi vì cô che mắt, đã bỏ lỡ vẻ mặt bí ẩn của anh.

“Nhìn , em thở dốc, gương mặt em ửng hồng, bao gồm cả khoái cảm của em, tất cả đều là tôi mang đến cho em.”

Anh ghé sát tai cô. “ Nhớ nó, nhớ lấy cảm giác này, Loan Loan, một ngày nào đó, tôi sẽ tăng nó lên gấp bội Đây đủ.... Cho em.”

Từng dấu chấm câu, anh đều dùng lực.

Nhan Loan Loan không phải đối thủ của Hoàng Phủ Triệt, cô không đoán ra được lòng của Hoàng Phủ Triệt đang nghĩ gì. Cô vẫn lo lắng, song không có chuyện gì xảy ra, anh không hỏi thêm cô bất cứ việc gì, cô cuối cùng cũng không cho anh một lời giải thích.

Cô càng không để ý đến trong lời nói của anh có một tầng ý nghĩa cao thâm khác.

Cô chỉ nhớ một chuyện, anh cho đến cuối cùng, cũng không có hôn môi cô.

18. Chương 18: Thi Dạ Triều Trở Về!

Hoàng Phủ Triệt rất hài lòng với hiệu suất làm việc của Lạc Dương. Những tư liệu cơ bản của Nhan Loan Loan cũng không khó điều tra, tìm hiểu sâu thêm, chút tài liệu lại bị người ta cố ý che giấu, đây cũng là chút chuyện ngoài ý muốn.

Ánh chiều tà như máu, phản chiếu trên mặt biển. Từ phòng làm việc của Hoàng Phủ Triệt nhìn ra xa, có một loại cảm giác rung động không thốt nên lời.

Nghe Lạc Dương báo cáo, khoé miệng của anh càng mím chặt lại.

“Còn nữa không?”

Lạc Dương nghiêng đầu, đem những gì mình biết hết trong đầu nhanh chóng nói hết, cung kính trả lời.

“Không có.”

Hoàng Phủ Triệt gật đầu, dường như nghĩ đến điều gì đó. “Hồi lại tình hình bên Canada.”

Lạc Dương nhận lệnh lui ra ngoài. Hoàng Phủ Triệt đứng sát bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn xuống thành phố này.

Nhan Loan Loan, tôi ngược lại muốn xem xem, em có ý định gì ở đây.

.....

Trữ Dư Tịch tan lớp về nhà, vừa vào đến cửa đã phát hiện ra vị khách không mời mà đến.

Tiểu Cửu vẫn như cũ, gương mặt lạnh lùng, quyến rũ, hình như đối với cô ấy việc mỉm cười được xem là rất lãng phí. Trữ Dư Tịch ngồi đối diện Tiểu Cửu, kinh ngạc nháy nháy mắt.

“Chị vào bằng cách nào?”

Tiểu Cửu từ trong ngực móc ra một cái chìa khoá, một tiếng “lạch cạch” rơi trên khay trà, đẩy về phía trước.

Trữ Dư Tịch có chút ngượng ngùng, hơi mím môi. Thì ra chị ấy đến đưa chìa khoá...

“Làm phiền chị” - rồi Lời cảm ơn còn chưa thoát khỏi miệng, liền bị ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Cửu làm cho chấn động.

“Không cần nói cảm ơn tôi, tôi chỉ làm việc mà thái tử gia phân phó, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một chút.” Tiểu Cửu khoanh tay trước ngực, khoé mắt nhàn nhạt liếc nàng một cái.

“Xin Trữ tiểu thư bảo quản chiếc chìa khoá này cẩn thận, nhà riêng của thái tử gia là một nơi nhạy cảm, chìa khoá này ngài ấy không đưa cho bất kỳ cô gái nào – không, là bất luận kẻ nào. Hi vọng Trữ tiểu thư không phụ lòng tin tưởng của thái tử gia.”

Trữ Dư Tịch há miệng, không nói gì, chỉ thận trọng gật đầu một cái. Thân phận của thái tử, nàng là người nhà họ Trữ sao lại không rõ, cũng không cần ai đến nói cho nàng biết chiếc chìa khoá này quan trọng cỡ nào.

Nàng hiểu đây là chức trách của Tiểu Cửu, cũng là vì an nguy của thái tử. Nhưng Trữ Dư Tịch không phải kẻ ngu ngốc, nàng hiểu được lời cảnh cáo cũng như vẻ khinh thường đằng sau lời nói của Tiểu Cửu.

Cô ấy, cũng thích thái tử sao?

Trữ Dư Tịch tự giễu cười, buổi sáng hôm đó Tiểu Cửu vội đến đưa quần áo cho thái tử, nhìn thấy ánh mắt của cô ấy lộ ra chút ánh sáng lạnh lạnh. Trước khi đi còn cố ý nhìn nàng một cái, Trữ Dư Tịch thậm chí còn cho rằng, nếu nàng không phải là Trữ Dư Tịch, đổi thành một cô gái khác, trong nháy mắt Tiểu Cửu cũng khiến cho hô hấp của nàng ngừng lại.

Nàng không có cơ hội được thấy bản lĩnh Tiểu Cửu tài giỏi bao nhiêu, chỉ là trước kia nghe Doãn Vệ Hoài nói nàng cũng biết sơ sơ một vài điều. Tiểu Cửu là bị đưa đến bảo vệ bên người cho thái tử, mà từ bên người này hàm nghĩa rất nhiều ý, không chỉ đơn giản là bảo vệ như vậy.

Nhìn trình độ thất caravat thuần thục của cô ấy cũng biết, đó không phải là lần đầu cô ấy làm chuyện này.

Nàng cũng không bằng Tiểu Cửu, lúc nào thì, nàng mới có cơ hội có thể tự tay thất caravat cho hắn đây?

.....

Nhận được điện thoại của thái tử, Trữ Dư Tịch đang chuẩn bị đi làm. Đường Yên không còn cho nàng tiền tiêu vặt nữa, tiền mướn phòng, tiền điện nước, tiền điện thoại, Internet, phí sinh hoạt, đi đâu cũng cần có tiền. Nàng không thể chỉ ngồi không, chút tiền mang theo lúc trước đều đã dùng hết, nàng nhất định phải học được cách tự mình kiếm tiền.

Nàng làm việc khá xa nhà, nàng làm phục vụ ở một quán bar mới mở, công việc rất bình thường. Quán bar này không tính là lớn, nhưng cũng rất có phong cách. Mặc dù chỉ mới làm ăn, nhưng việc buôn bán lại rất đắt khách. Hôm nay vừa đến phiên nàng trực ban.

Nàng thay xong quần áo, vừa muốn ra ngoài, thái tử đã gọi điện đến.

Nàng vốn định bỏ qua, nhưng Doãn Vệ Hoài đã lái xe đến dưới lầu nàng. Nàng nhìn đồng hồ, chỉ còn một tiếng nữa nàng phải đi làm, cùng lắm thì tìm cơ để chạy.

Nhưng xe càng mở ra, lòng ngực nàng lại càng bắt đầu đánh trống, cho đến khi xe đã xuống cầu, nàng rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa. Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

“Chúng ta đi đâu vậy?” Nàng nghiêng đầu hỏi Doãn Vệ Hoài.

“Một người bạn của thái tử, em cũng biết.” Doãn Vệ Hoài lòng hoài nghi, Trữ Dư Tịch không điềm đạm như thường ngày.

Cho đến khi xe dừng lại, nàng nhìn thấy biển hiệu quán bar quen thuộc đó, lòng đã lạnh ... Quả nhiên là nơi này! Tại sao có thể như vậy? Nàng cố ý tìm chỗ làm xa một chút để tránh tai mắt của người khác, quan trọng nhất là không muốn thái tử biết. Kết quả cuối cùng lại thế này.

Ông trời ơi, ông có mở to con mắt của ông không?

Thở một hơi thật dài, nàng cố giả vờ bình tĩnh theo Doãn Vệ Hoài quẹo trái, quẹo phải đến cửa phòng VIP. Nàng cũng thật may mắn, dọc theo đường đi không đụng phải ai biết công việc phục vụ của nàng.

Doãn Vệ Hoài đang muốn đẩy cửa vào, một loại cảm giác khủng hoảng tràn ngập trong đầu của Trữ Dư Tịch. Nàng kéo Doãn Vệ Hoài.

“Là người bạn nào của thái tử?”

Doãn Vệ Hoài cười cười. “Sợ cái gì? Vào rồi em sẽ biết.”

Sau đó đẩy cửa ra, tiếng nhạc ồn ào bên trong cơ hồ muốn thổi bay nóc quán bar này, xen lẫn cả tiếng cười của đàn ông lẫn phụ nữ.

Bên trong rất tối, Trữ Dư Tịch nhất thời còn chẳng nhìn thấy rõ người đang ngồi là ai, liếc mắt nhìn khắp nơi tìm đến chỗ của thái tử.

Thái tử ôm Tiểu Cửu trong lòng, đang chơi trò tù xì uống rượu. Sắc mặt Doãn Vệ Hoài trầm hơn, vỗ vỗ vai Trữ Dư Tịch ý bảo nàng đi tới. Thái tử ngửa đầu uống cạn một ly rượu, lại trùng hợp nhìn thấy Trữ Dư Tịch, liền buông tay ra, Tiểu Cửu rất tự giác lui ra ngoài.

Trữ Dư Tịch không hiểu, thái tử rõ ràng thấy nàng, lại làm như không thấy. Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn đến, an tĩnh ngồi bên cạnh hắn.

“Anh thái tử.”

Có thể là do tiếng nhạc quá lớn, thái tử dường như không nghe thấy, tiếp tục oanh tù xì, tiếp tục uống hết rượu. Trữ Dư Tịch lại gọi hắn một tiếng, hắn vẫn như cũ không nghe thấy.

Nhìn hắn chơi vui, nàng cũng không quấy rầy nữa.

Trước khi nàng đến, thái tử đã uống hai chai. Đến bây giờ mặt đã lộ ra vẻ ngà ngà say. Vận may tối nay của hắn không tốt lắm, lại thua. Lại uống không ít. Trữ Dư Tịch không thể nhìn tiếp nữa, không biết dừng khí từ đâu đến, tay trực tiếp ngăn lại ly rượu của hắn.

“Anh thái tử, anh đừng uống nữa!”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng, không khí nhất thời yên tĩnh trở lại. Chỉ có tiếng nhạc còn không ngừng vang lên, một nửa sân khấu, ba người phụ nữ đeo mặt nạ múa quanh chiếc cột lớn góp vui cho không khí bên trong.

Lực chú ý của thái tử, cả những người đàn ông xung quanh đều đặt trên người nàng.

Trong bụng nghĩ, cô gái này, lá gan cũng khá lớn. Chưa từng có ai dám cản thái tử uống rượu. Trong đó có người biết chút quan hệ của thái tử và Trữ Dư Tịch, lại khinh thường, mượn rượu làm cho không khí ồn ào, náo nhiệt trở lại.

“Thái tử, có chơi có chịu, không thể quyt nợ được.”

Có người theo sau nhất quyết không tha, cố ý nói khích, để được xem cuộc vui.

Thái tử mắng. “Bớt nói nhảm, không phải là uống rượu thôi sao, gia (ta) khi nào thì quyt.”

Dứt lời đem ly rượu đưa đến bên môi, động tác trên tay lại dừng lại – lần nữa bị Trữ Dư Tịch ngăn lại.

“Anh thái tử, anh uống nhiều rồi, không thể uống nữa.”

Thái tử nhú nhú mày, môi bắt đầu mím chặt. Mọi người lại muốn xem màn kịch hài của thái tử, hút thuốc lá, uống rượu, lại không ai liên tiếng nữa, cũng không muốn lên tiếng. Tính khí của thái tử được gọi là: Hoả Bạo, theo tính tình thường ngày của thái tử, cô gái này bây giờ đã sớm bị mang ra ngoài chém đầu rồi.

Mà cô gái này, khiến ắt bọn họ sáng lên. Hai lần, lại ngăn cản thái tử những hai lần.

Còn không có chút sợ sệt nào.

Bầu không khí quỷ dị này chỉ kéo dài mấy giây, thái tử chợt nhếch môi cười, không ngờ đến nụ cười lại quyến rũ, yêu nghiệt vô cùng. Tay nhàn rãi kéo vai Trữ Dư Tịch ôm vào lòng, bộ dáng công tử phóng đảng.

“Anh không thể uống, vậy, em thay anh uống?”

Trữ Dư Tịch mấp máy môi. “Được.”

Nàng tiếp lấy tay của thái tử, uống hết sạch. Gần như là thái tử tự tay đút cho nàng.

Mọi người sững sờ, cứ như vậy sao? Thật quá thất vọng!

“Này không được nha ... thái tử, làm gì có đạo lý phụ nữ uống thay, nên phạt, phạt thêm một ly nữa!”

“Đúng! Phạt rượu phạt rượu!”

Mọi người lại nhón nháo. Trữ Dư Tịch có chút gấp gáp, vừa muốn nói gì đó, lại thấy bên hông căng thẳng, tay thái tử dùng chút lực đặt trên eo nàng.

“Phạt rượu, phạt ai nào?”

“Đương nhiên là phạt ngài rồi ...!”

Có người đưa cho thái tử ly rượu, thái tử không nói hai lời liền uống sạch.

Trữ Dư Tịch chỉ kịp “A!” một tiếng, chỉ thấy thái tử để ly rỗng xuống, hướng về phía nàng, cười tà mị. Hai tay bên hông nàng, bế nàng lên đùi, giữ chặt cầm nàng, cúi đầu hôn.

Đang lúc mọi người huyết gió vỗ tay, tay thái tử hơi dùng sức, Trữ Dư Tịch vì đau mà hàm lại há to ra, đầu lưỡi của thái tử khéo léo luồn vào trong.

Một cổ chất lỏng nóng bỏng chảy từ miệng hắn vào cổ họng nàng, nàng nắm lấy cổ tay hắn, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. Mặc cho vừa rồi nàng cho là tất cả rượu trong bụng thái tử đều vào bụng mình hết.

Lưỡi thái tử, đang dứt hết rượu, có chút treu đùa trong miệng, nàng còn chút tỉnh táo liền ngừng lại.

Trữ Dư Tịch thở hổn hển, khó mà tin được những việc hắn vừa làm. Nhưng nụ cười bên môi hắn lại rõ ràng như vậy.

Nàng ... Lòng của nàng thật rối rắm, đây là lần đầu tiên hắn công khai hôn nàng ở bên ngoài. Nhưng nàng lại biết rõ, đây không có ý nghĩa gì cả. Nàng biết thái tử ngay từ trước khi vào quán ...

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lại không phát hiện ra có người đi vào. Cho đến khi một tiếng cười nhẹ của đàn ông vang lên, như con rắn chui vào trong tai nàng.

“Sao tôi vừa ra ngoài một lát, lại náo nhiệt như vậy? Tôi bỏ lỡ trò vui gì đây?”

Trữ Dư Tịch thề trong một khắc kia, trái tim nàng cơ hồ muốn ngừng đập. Thân thể, tất cả tế bào cũng co rút kịch liệt, tóc gáy dựng lên, da đầu tê dại.

Giọng nói này Giọng nói của người đàn ông này, giống như cơn ác mộng thường ngày bám lấy nàng.

Nàng thậm chí còn không có dũng khí để chứng thực.

Thái tử hình như cảm nhận được vẻ cứng ngắc của nàng, bàn tay khẽ vuốt sau lưng nàng.

“Tiểu Tịch, quên nói cho em biết, Thi Dạ Triều, anh ta đã về rồi.”

Trữ Dư Tịch cả người như thể đã quên mất cả thời gian, không gian, thái tử vỗ vỗ nàng, mặt tươi cười.

“Mau gọi.”

Nàng giống bức tượng gỗ ngẩng đầu lên, hai mắt dè dặt sợ hãi, hô hấp dồn dập, khó khăn nặn ra nụ cười mỉm.

“Dạ ... Dạ Triều ... Anh, anh, về rồi ...”

Từng chữ dường như đã rút hết hơi sức, dũng khí của nàng.

Đối diện với người đàn ông này, tư thế ngửa ra phía sau, biến thành tư thế cơ thể nghiêng về phía trước, ánh đèn rơi vào gương mặt xinh đẹp dị thường của hắn ta.

Đôi con ngươi màu hổ phách đẹp đến chói mắt. Khoé miệng Thi Dạ Triều khẽ cong lên, nụ cười lộ vẻ mê hoặc mang hàm ý sâu xa nhìn cô.

“Phải, tiểu Tịch, tôi đã về rồi.”

19. Chương 19: Những Đau Thương Nàng Gây Ra Cho Hắn Ta, Hữu Hình, Vô Hình Đều Ở Đây.

“Phải, tiểu Tịch, tôi đã về rồi.”

.....

Tiểu Tịch, tôi đã về rồi ...

Tôi đã về rồi ...

Những lời này thật giống như ma chú, không ngừng lẩn quẩn trong đầu nàng.

Nàng cắn chặt răng kiềm chế không kích động tông cửa xông ra ngoài.

Trong mắt Thi Dạ Triều hoàn toàn thấy rõ phản ứng của nàng, đôi con ngươi màu hổ phách loé lên dưới ánh đèn, nụ cười phát ra càng thâm trầm.

“Mấy năm không gặp, tiểu Tịch cũng đã trưởng thành.”

Lông mày thái tử chau lại, đầu lưỡi quét qua răng hàm, cảm xúc trong bụng khá thâm sâu, đưa tay xoa xoa đầu nàng.

“Đúng vậy, không thể lại xem nha đầu này như đứa bé được.”

Thi Dạ Triều gạt đầu tán thành. “Nhớ khi tôi rời đi, bé con này chỉ thiếu ba tháng nữa là tròn mười sáu tuổi ... Tôi nhớ không lầm chứ, tiểu Tịch?”

Tên của nàng, được thốt ra từ miệng Thi Dạ Triều, nàng lại cảm giác giống như vô số con rắn kinh khủng bò trên người nàng. Hắn ta cố ý nhắc tới khi đó, cố ý hỏi nàng như vậy, chính là muốn khiến nàng nhớ lại đoạn kí ức không chịu nổi đó sao?

Trữ Dư Tịch không dám nhiều lời, rất sợ thái tử sẽ phát hiện ra tất cả, nhưng nàng càng vờ như bình tĩnh, lại càng không thể bình tĩnh lại, khoé miệng mỉm cười cũng không thể chịu được nữa.

Nàng vẫn ngồi trên đùi thái tử, thái tử sớm đã cảm thấy nàng có cái gì đó không ổn, cúi đầu xem nàng, tay áo sơ mi cơ hồ bị nàng túm chặt, đôi mắt tối dần. Bề ngoài không biến sắc, xem ra tư thế ôm lấy nàng lại cực kỳ mờ ám, nghiêng đầu hỏi bên tai nàng.

“Còn rất đau sao? Nói em gần đây không cần mặc ít vải như vậy rồi, vừa rồi còn phô trương cản anh uống rượu, thật là không có tình người.”

Hắn tuyệt đối là cố ý!

Giọng nói không lớn không nhỏ nhưng người ta lại có thể nghe được.

Mấy người đàn ông bên cạnh thậm chí còn có người không chịu được phải ho nhẹ, tỏ vẻ kháng nghị. Thái tử bình thường đối đãi với phụ nữ đều là theo tâm tình lúc đó của hắn. Loại chuyện thương hoa tiếc ngọc như vậy cũng không phải là chưa từng có, thời điểm tâm tình hắn tốt, phụ nữ muốn thế nào cũng được, tài cứng chiều phụ nữ của hắn chẳng thua gì những tài năng khác của hắn ... Nhưng điều kiện trước đó là chớ dẫm lên cơn giận của hắn. Nếu không tốc độ trở mặt của hắn khó ai bằng, chọc hắn, sẽ thấy việc còn sống là một loại tội lỗi.

Trữ Dư Tịch không còn tâm sức để cãi lại, xoay đầu hướng hắn, nhìn bộ dáng giống như vùi vào trong ngực hắn.

“Em ... đi ra ngoài ...”

Bộ dáng yếu ớt của nàng làm người ta khó có thể cự tuyệt, thái tử ôm lấy nàng cố ý lộ ra nụ cười xấu xa.

“Tôi đi trước, các người cứ chơi đi.”

Thi Dạ Triều tự nhiên ra dấu tay, đợi thái tử ra ngoài, ánh mắt gã mới thâm thúy, nóng rực vài phần.

.....

Quản lý cố ý vì hắn mở một phòng không người.

Vừa đóng cửa, bên trong phòng cách âm rất tốt, tất cả những tiếng ồn ào bên ngoài đều bị ngăn cách.

Thái tử đặt nàng trên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống nàng, lời ít mà ý nhiều.

“Nói.”

Rời khỏi cái nhìn chăm chú của Thi Dạ Triều khiến người ta sợ hãi, hô hấp của nàng cũng bình thường lại một chút.

“.....Nói gì?”

Thái tử cau mày, hiển nhiên mất hứng với lời ứng phó của nàng.

“Thi Dạ Triều —“

“Thật ra thì em ... thật ra chỉ là đau sinh lý mà thôi.” Nàng không muốn nghe đến cái tên kia, không muốn thái tử biết nàng sợ Thi Dạ Triều, lại càng không muốn hắn biết đoạn quá khứ xấu xí của nàng và Thi Dạ Triều.

Thái tử xì mũi coi thường, căn bản không tin. Đây chẳng qua là hắn tùy tiện nói để người khác nghe. Từ lúc Thi Dạ Triều xuất hiện, nàng liền bắt đầu trở nên khác thường.

“Em nói là, từ lúc bắt đầu em không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt như người chết, nói năng cũng không hoàn chỉnh, tất cả đều vì vậy?”

Thấy nàng nặng nề gật đầu, hắn bỗng thò tay khéo nàng, khoá chặt hông nàng, một cái tay trụ tiếp tiến vào dưới váy.

“A! Anh thái tử ...”

“Đừng động!”

Tay của hắn lần mò đến giải đất tư mật giữa hai chân.

Sắc mặt càng thay đổi – quả nhiên là thật

Trữ Dư Tịch tránh khỏi ngực hắn, phủi lại váy, trên mặt nhuộm màu phấn hồng nhàn nhạt.

“Em đã nói rồi, anh còn không tin ...”

Thái tử không nói, chân mày vẫn chau lại không giãn ra. Hắn hoài nghi không phải là không có cơ sở, mấy năm trước hắn đã cảm thấy Thi Dạ Triều có chút tình ý với Trữ Dư Tịch. Sau đó hắn ta lại đột ngột rời đi, sau khi hắn ta đi, Trữ Dư Tịch cũng biến mất một khoảng thời gian. Đường Yên nói nàng bị bệnh, sang nước ngoài để trị liệu.

Nhưng bệnh tình ... thế nào cũng không nói, hắn nói trong điện thoại đến thăm nàng, nàng lại lấy cớ bộ dáng hiện tại rất xấu để từ chối. Thái tử không suy nghĩ, vô tư, nhẹ dạ, không thận trọng, khinh suất, không chín chắn, không cẩn thận, không ân cần, quá thâm sâu, cũng không kiên trì nữa. Nàng về nước nếu không sai là một năm sau đó.

Nàng vẫn là Trữ Dư Tịch, chỉ là thích ngẩn người so với trước một chút, những thứ khác đều không có gì thay đổi. Thái tử dần quên mất chuyện này.

Hôm nay Thi Dạ Triều trở về, nhìn thấy phản ứng của nàng, hắn không thể không sinh nghi.

Giữa nàng và hắn ta ... Từng có cái gì?

Suy đoán này khiến trong lòng hắn có chút khó chịu, mỗi lần nghĩ về chân tướng hắn trăm lần ngứa ngáy. Hắn vài lần muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại không hỏi gì, đi ra ngoài. Nhìn thấy bộ dáng vắng lời của nàng, hắn ngược lại nhớ lại một chuyện khác.

Trữ Dư Tịch khó hiểu, nghi ngờ nhìn hắn.

“Anh thái tử?”

Thái tử cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nhét vào trong tay nàng. “Mật mã em cũng biết rồi, đủ để em dùng, dù có tiêu tiền như nước cũng đủ cho sau khi tốt nghiệp.”

“.... Cho em cái này làm gì? Em, em không thiếu tiền.” Đầu óc Trữ Dư Tịch xoay vòng thật nhanh, không phải là hắn đã biết chuyện nàng đi làm ở chỗ này chứ.

“Không thiếu? Không thiếu tiền em đến làm phục vụ ở quán bar? Trữ đại tiểu thư.” Nói đến đây hắn cũng có chút khó chịu. Khó chịu khi nàng gặp khó khăn cũng không nói với hắn, khó chịu nàng rõ ràng là vì người đàn ông khác trở mặt với gia đình, hắn còn phải thanh toán “tên đàn ông “ này, khó chịu khiến hắn muốn tình nguyện thanh toán bản thân cũng không muốn nàng nhận tiền của “tên đàn ông ấy” , lại càng khó chịu khi “tên đàn ông ấy” chính là Nhị thiếu gia nhà bọn họ.

Quả nhiên!

Nàng nhắm mắt miễn cưỡng cười cười. “Coi như trải nghiệm cuộc sống, cũng không tồi nha.”

Thái tử không nhịn được khoát khoát tay. “Bảo em lấy thì lấy đi, anh không muốn em trả,”

Trữ Dư Tịch khó xử nhìn về chiếc thẻ vàng lấp lánh. Đây xem là gì đây?

Thái tử đột nhiên thay đổi tâm niệm, nâng chiếc cằm của nàng lên cao. Một tay chống vào tường, cười tà nịnh: “Nếu em thấy không an tâm, vậy làm gì đó đi, bồi thường cho anh một chút thì bản thân cũng an tâm rồi phải không?”

Không phải Trữ Dư Tịch cố ý hiểu sai, nhưng chính nét mặt, ánh mắt, giọng điệu của hắn không chỗ nào là không ám chỉ phương diện kia.

Làm gì? Bồi thường cho hắn chút gì?

Đàn ông cho phụ nữ tiền, lại không cần trả, phụ nữ trừ bản thân ra không có gì cả, kết quả thường là ...

Trữ Dư Tịch chớp chớp mi, cơ hồ sự giận dữ đều khoá ở đáy mắt.

“Anh thái tử, anh xem em là gì?”

Vấn đề này khiến hắn ngẩn ra.

Đúng vậy, hắn xem nàng là gì?

Nàng luôn miệng gọi hắn là anh thái tử, hắn thì ra vẫn xem nàng khác với Dĩ Nhu, mà bây giờ hắn biết rõ bản thân không thể đặt nàng và Dĩ Nhu ở cùng một vị trí. Ví dụ đơn giản nhất, hắn biết Dĩ Nhu ở cùng một chỗ với Quan Thánh Hi, hắn nhiều nhất chỉ lo lắng cho an toàn của Dĩ Nhu. Nhưng nếu đổi lại là Trữ Dư Tịch ở chung với Hoàng Phủ Triệt, ngoài an toàn ra, hắn cũng không rõ hắn muốn lo lắng, quan tâm cái gì? Đó là em trai hắn, là đứa em trai xuất sắc ...

Mà hắn chỉ cho hai loại phụ nữ tiền. Một là người nhà, giống như Dĩ Nhu. Hai là, người phụ nữ của hắn.

Trữ Dư Tịch, hắn xem nàng là gì đây?

Nếu cô bé này là người phụ nữ của em trai hắn, vậy cũng coi như chưa tính là ... người nhà của hắn?

...

Quan hệ không rõ ràng, đầu nghĩ không ra đáp án, khiến hắn phiền lòng.

Hắn mơ hồ đưa mắt nhìn nàng, khiến sau lưng nàng lại càng thêm lạnh lẽo.

Đúng vào lúc này, lại truyền đến tiếng gõ cửa. Không biết ai đến giải cứu cho bọn họ đây?

Là Doãn Vệ Hoài.

Doãn Vệ Hoài ghé vào bên tai thái tử nói nhỏ mấy câu, sắc mặt thái tử liền thay đổi.

“Chuyện khi nào?”

“Mới tối nay.”

Thái tử quay đầu lại liếc mắt nhìn Trữ Dư Tịch. “Anh có việc, chờ anh tìm người đưa em về.”

Trữ Dư Tịch không ngờ người đưa nàng về, lại là Thi Dạ Triều.

Thái tử đi gấp, trái với vẻ công tử phóng đảng ngỗ ngược, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin tưởng Thi Dạ Triều.

20. Chương 20: Những Đau Thương Nàng Gây Ra Cho Hấn Ta, Hữu Hình, Vô Hình Đều Ở Đây. 2

“Lên xe đi, còn chờ gì vậy? Em không phải nói là thân thể không thoải mái sao? Tôi đưa em về nhà sớm để nghỉ ngơi.” Thi Dạ Triều tự mình mở cửa xe cho nàng, mắt mang theo ý cười dịu dàng.

Trữ Dư Tịch không dám nhìn vào ánh mắt của anh ta, trong lòng thậm chí còn tính toán tìm cơ hội để chạy.

Thi Dạ Triều dường như có thể nhìn thấy tâm tư của nàng, nụ cười càng sâu.

“Chỗ này, thuê xe không tốt đâu, hơn nữa, chưa kể đến là thái tử cố ý nhờ tôi đưa em về, em nghĩ ... Tôi sẽ cho em chạy mất sao?”

Nhìn nàng theo bản năng lui về phía sau hai bước, con người Thi Dạ Triều rũ xuống vài phần. “Em phải ngoan một chút, tôi, sẽ không như vậy với em nữa.”

Trữ Dư Tịch sợ hấn, nhưng nàng lại biết, thay vì chọc giận hấn, không bằng nghe lời hấn, Nếu như nàng mạnh mẽ từ chối hấn, có lẽ cái chết sẽ đến nhanh hơn!

Cho nên cuối cùng, nàng vẫn ngoan ngoãn lên xe hấn.

Hấn ngồi vào, “ầm” một tiếng cửa xe bị đóng lại. Trước khi khởi động xe, anh ta liếc sang kính chiếu hậu nhìn nàng, chợt nghiêng người đến.

Cơ hồ hấn vừa mới động, Trữ Dư Tịch liền rúc người vào trong thành ghế, toàn thân hiện lên tình trạng báo động.

Khoé miệng Thi Dạ Triều nhếch lên, nửa giờ hai tay. “Đừng khẩn trương như vậy, tôi chỉ muốn đeo dây an toàn cho em thôi.”

“Tôi tự làm được rồi.” Nàng hoảng hốt kéo dây an toàn, tầm mắt đề phòng không rời hấn, càng hoảng hốt càng không tìm được nơi cắm vào.

Tay hấn chợt lạnh đi, hấn nắm lấy tay nàng, giúp nàng tìm nơi cắm vào, rắc một tiếng, dây đai được cắm vào.

Trữ Dư Tịch như bị điện giật theo quán tính rút tay về. Thi Dạ Triều thờ ơ nhún vai.

....

Tốc độ xe của hấn không nhanh không chậm, giống như cố ý hành hạ nàng. Dọc theo đường đi, đều là hấn hỏi, nàng lại chưa từng trả lời lấy một câu, nhiều nhất chỉ gật đầu, hoặc là lắc đầu.

Nhưng Thi Dạ Triều vẫn rất dễ chịu vẫn giữ nụ cười bên môi.

Cho đến khi xe dừng sát ở dưới lầu nhà nàng, Trữ Dư Tịch mới thốt nên hai chữ cảm ơn, liền lấy tốc độ chạy trốn chết lao xuống xe.

Tay nàng vội vàng bấm loạn mật mã khoá điện tử, lại tiên tục bị nhắc nhở mã đã sai.

Phía sau là tiếng đóng cửa xe, và tiếng bước chân trầm ổn của hấn ta, càng ngày càng gần, tim nàng cũng đã nhảy đến tận cổ họng rồi.

Hấn ta cố tình bước chậm lại, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung thưởng thức vẻ khủng hoảng của nàng.

“Tích tích —“

Mật mã đúng rồi!

Cửa chính mở ra, thời điểm nàng muốn bước bước chân đầu tiên vào trong, ngang hông lại căng thẳng, bị anh ta mạnh mẽ kéo vào lòng, xoay người lại, giữ chặt lấy cằm nàng, nâng lên.

Hắn buộc nàng phải nhìn vào mặt hắn. Hắn ta đọc được trong mắt nàng rất nhiều thứ, nhiều đến có thể đả thương hắn.

“Không muốn gặp lại tôi đến vậy sao? Để phòng tôi đến vậy sao? Một câu cũng không chịu nói với tôi?”

Nàng nuốt tiếng thét chói tai xuống, tay nắm thành quyền, phảng kháng trước ngực hắn, cố tách khỏi hắn.

“Anh ... buông tôi ra!” giọng nói của nàng toàn là run rẩy.

Thi Dạ Triều không thể nghe thấy tiếng thở dài nhỏ ấy, không để ý đến kháng cự của nàng, đè đầu nàng trước ngực, đè tóc nàng vào lòng. Con người màu hổ phách dưới ánh đèn mờ như phủ một lớp sương.

“Tiểu Tịch, em có biết không, ba năm nay, tôi ... nhớ em biết bao.”

Trữ Dư Tịch không ngừng giãy giụa trong vòng tay hắn ta, ngực hắn khiến nàng ghê tởm, tất cả mọi thứ của hắn ta đều khiến nàng ghê tởm.

“Em còn kích động như vậy, tôi liền” Lời còn chưa dứt, hắn cảm thấy thất vọng đau khổ.

Hắn thậm chí không cần nói hết lời, nàng đã sợ không dám làm một cử động nhỏ nào.

Hắn ta cười khổ, người thấy mùi thơm thoang thoảng trên người nàng, mùi này, hắn giống như đã mắc vào cơn ghiền trong ba năm qua.

Muốn, nhưng không được.

“Còn sợ tôi như vậy, không cần, không cần, tiểu Tịch, em ngoan ngoãn, nghe lời, tôi sẽ không tổn thương em.”

“Anh nói nếu tôi nghe lời, chính là khiến tôi sống bên cạnh anh ...” Trữ Dư Tịch làm sao lại nghe không hiểu lời của hắn?

Thi Dạ Triều cười khê. “Thật thông minh, sống bên cạnh tôi không tốt sao?”

“Anh,mơ,đi!” Nàng kiên quyết gần từng chữ, rốt cuộc khiến cho nụ cười trên mặt Thi Dạ Triều dần ra hết mức.

Nhưng động tác trên tay lại vẫn dịu dàng như cũ. Hắn khê vuốt sống lưng nàng, giọng nói đều đều.

“Thái tử chưa biết, phải không?”

Nàng cau mày cắn môi chịu đựng, không biết hắn sẽ nói ra thứ gì.

“Có phải em không muốn cho hắn biết chuyện chúng ta phải không?”

“Câm miệng! Tôi với anh không có chuyện gì cả! Không có chuyện gì cả!” Nàng không thể chịu đựng nữa, bắt đầu liều mạng muốn tránh thoát gã.

Thi Dạ Triều thả lỏng vòng tay ôm nàng trong ngực, nhưng lại tiếp tục kiềm chế nàng.

“Đừng phủ nhận tàn nhẫn vậy, mặc dù nó không chỉ khiến mình em đau đớn, nó cũng khiến cho tôi đau.” Hắn ta nắm lấy tay nàng, đè chặt vào lồng ngực mình.

“Nơi này, nó đau lắm, tiểu Tịch, em xuống tay ác như vậy, thiếu chút nữa muốn mạng của tôi.” Dưới lớp sơ mi mỏng, nơi đó có một vết dao rất sâu. Những đau thương nàng gây ra cho hắn ta, hữu hình, vô hình đều ở đây.

“Tôi nên xuống tay chính xác một chút, đã có thể hoàn toàn lấy mạng anh!” Nàng hận, hân một dao kia không thể đâm chết hắn ta!

“Tôi cũng hy vọng là vậy, chết rồi, sẽ không muốn em phát điên lên, rồi lại không thể chiếm được em.”

Hắn nhìn nàng thật sâu, xem nàng như trân bảo.

“Tiểu Tịch, tôi trở về, chỉ vì muốn làm một chuyện.”

Gương mặt nàng hiện vẻ sợ hãi và hận thù, in rõ trong mắt hắn.

Trong mắt hắn hiện lên lời thề son sắt quét phải thực hiện, lại khiến lòng nàng kinh khiếp.

“Em nói xem, nếu thái tử biết chúng ta đã từng” Anh ta khéo léo đến bên tai nàng, mùi hương ngọt ngào bám lấy nàng. “Biết chúng ta đã từng lên giường, hắn sẽ thế nào đây? Còn có khả năng sẽ yêu em sao?”

Rõ ràng cảm nhận được sự cứng ngắc của nàng, tâm trạng như tro tàn tựa bi thương của nàng. Hắn ta cười tùy ý làm bày.

“Tôi trở về, chỉ có một mục đích.”

“Hoặc là hoàn toàn chiếm được em, hoặc là hoàn toàn....”Hoàn toàn

“Thi Dạ Triều! Anh đừng ép người quá đáng! Anh dám động đến anh thái tử tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Nàng không thể nhịn được nữa hét lên, nước mắt không kìm được mà xõng ra.

Thi Dạ Triều dường như muốn bật cười,ưng chiều lại dịu dàng lau nước mắt nàng, những hạt nước mắt ấy quả thật muốn đốt phỏng tay hắn.

“Rất tốt, tôi rất vui được gặp lại em lần nữa, rất quyến rũ, rất khác Trữ Dư Tịch, khiến tôi ... càng muốn cột em vào bên cạnh, từ từ thuần phục.”

“....”

“Tiểu Tịch, tin tôi đi, em sẽ thuộc về tôi, không bao lâu nữa.”

21. Chương 21: Nhịn

Trong mắt Hoàng Phủ Triệt, thật sự anh đã đôi lần bị Nhan Loan Loan hấp hồn.

Giống như bây giờ, xuyên qua chiếc ly thủy tinh, anh nhìn thấy Nhan Loan Loan xinh đẹp phong tình trong sân nhảy, nhìn cô uống rượu một ly lại một ly như uống nước. Cuối cùng, cô chống đầu, tựa như nằm trên quầy bar, ngăn người nhìn cái gạt tàn thuốc, cô nhắm mắt, hai phần ba gò má đã đỏ ửng, vài sợi tóc rũ xuống trước trán.

Những chỗ thế này, loại phụ nữ như Nhan Loan Loan được mang hai chữ : báu vật.

Đàn ông không ngừng đến gần, tuy nhiên cũng mất hứng mà về.

Lại hai người đến, một trái một phải, đàn ông phát huy mọi mưu mẹo của mình để gây sự chú ý với cô. Cô lại chẳng xem ai ra gì, hoàn toàn bị cuốn vào thế giới của riêng mình. Một trong số những người đàn ông đó dường như không thể chịu đựng thêm nữa, cố bắt tay, chạm vào vai cô, sau lại trượt xuống bên hông cô.

Hoàng Phủ Triệt đứng trước lan can lầu hai, tất cả đều thu vào tầm mắt mình. Chút tia sáng u ám ẩn dật trong gương mặt mờ mịt, không rõ là vui mừng hay đang tức giận.

“Cậu không ngăn lại sao, cứ đứng nhìn như vậy?” Trình Diệp đập tắt điếu thuốc, rốt cuộc không nhịn được liền hỏi.

Hoàng Phủ Triệt xem thường, mặc cho người phụ nữ bên cạnh cười híp mắt, chui rúc vào lòng mình, tay vuốt ve mái tóc của cô ả. Chân mày không khỏi chau lại.

Mái tóc của người phụ nữ này, không bằng được lấy một nửa của Nhan Loan Loan.

Tả Thiệu Thần chà chà cằm, hai cùi chỏ đặt trên chất gỗ. “Hai người đến bước nào rồi? Ra tay chưa?”

“Nó không phải là vấn đề. Nhanh quá, cũng không tốt.” Mục đích của Hoàng Phủ Triệt, không chỉ dừng ở đây. Cho nên, anh không vội. Ánh mắt lạnh nhạt của anh, trong nháy mắt bắn ra vài tia nhìn sắc nhọn. Anh chợt nhớ đến cô, bao gồm cả thứ cảm giác tốt đẹp ấy, mỹ ngữ quả nhiên từ trong ra ngoài đều hút hồn.

Tả Thiệu Thần cười xấu xa, vung tay vung chân. “Đồ đàn bà xấu xí, tôi sẽ chờ xem cô khóc thế nào! Nhịn thiếu, cậu cũng đừng để an hem mất thể diện.”

“Cậu không phải cực cậu ta thua sao?” Trình Diệp chau mày.

“A...” Trên mặt Tả Thiệu Thần lập tức xuất hiện vẻ mâu thuẫn.” Nhị thiếu, cậu không phải đã quá khinh thường Nhan Loan Loan này sao, cô ta không phải dạng ngoài mặt để đối phó như vậy.”

Anh ta gãi gãi đầu.

“Thật ra thì tôi muốn nhìn thấy cả hai bên.”

Anh ta vừa muốn nhị thiếu trả thù cho tiểu Nguyễn, lại muốn thấy vẻ kinh ngạc của nhị thiếu, người ở phương diện phụ nữ đều thuận lợi.

Ai nha, bây giờ phải làm sao cho phải?

...

Hoàng Phủ Triệt cúp điện thoại, chào hỏi hai người, đẩy người phụ nữ dính chặt trên người mình ra. Ánh mắt dán chặt vào Nhan Loan Loan, vô ý lại chạm vào, tay của người đàn ông cơ hồ muốn luồn vào trong quần áo cô từ phía sau tấm lưng loã lồ của cô.

Người đàn ông nọ thấy mỹ nữ không có phản kháng, mừng rỡ trong lòng, đang muốn tiến thêm một bước, chỗ cổ tay căng thẳng, kèm theo một tiếng “rắc”, đau đớn kịch liệt khiến người nọ thiếu chút nữa không còn hơi để thốt lên. Tức giận xoay người lại xem, lại bị ánh mắt hung ác, nham hiểm của Hoàng Phủ Triệt hù dọa, ảo não né ra. Một người đàn ông khác cũng nhận ra Hoàng Phủ Triệt, thấy tình hình không ổn, liền chuồn mất.

Hoàng Phủ Triệt cơ hồ nửa kéo Nhan Loan Loan rời đi.

Trình Diệp và Tả Thiệu Thần hứng thú theo dõi một màn này từ lâu hai. Nhị thiếu thường ngày rất ít khi ra tay đánh thương người, cũng không cần anh ra tay, một câu nói của anh, thậm chí một cái nháy mắt, tự nhiên sẽ có người xử lý thay anh.

Tả Thiệu Thần cười hắc hắc “ Tôi nói, nếu cả hai người đều thất bại, vậy tiền tính thế nào đây?”

....

Cánh tay mềm mại thơm tho, anh dừng bước, kéo cơ thể của cô lại, nâng gương mặt của cô lên nhìn một chút, không khỏi cau mày.

Người phụ nữ này thật sự đã uống say?

Nhan Loan Loan nửa hí mắt, còn tưởng đây là ảo giác của mình, đưa tay lên vỗ vỗ gương mặt anh tuấn của anh. “ Này, tại sao lại là anh ~”

“Nếu không em nghĩ là ai?” Hoàng Phủ Triệt gỡ tay cô ra, nghiêng đầu nghĩ, nên xử lý cô gái này thế nào. Anh có việc, không có thời gian đưa cô về nhà.

“Ai cũng được, nhưng mà không phải anh thì tốt hơn.” Nhan Loan Loan dựa vào người anh, trong cơn say nói, ngửi được trên người anh có mùi nước hoa phụ nữ, không vui bĩu môi.

Thấy cô cả đứng cũng không đứng vững, anh cuối cùng cũng không có cách để ném cô đi, nhét vào chỗ ngồi phía sau, thời điểm xe nổ máy, chợt nhớ đến lời cô vừa nói.

“ Tại sao không phải anh thì tốt hơn? Em còn nhận ra anh là ai?”

Nhan Loan Loan lẩn qua lẩn lại ở ghế sau rộng rãi, trong miệng lầm bầm lẩm bẩm “ Em đương nhiên nhận ra anh, anh là ... Mars, Mars.”

Mars ... Cô đã từng một lần nhớ đến tên anh, ở đáy lòng cô, đó là một loại hy vọng xa vời. Mars, anh sẽ là Mars của cô chứ?

Cái anh có là sức mạnh, nó có thể mang cô thoát khỏi vận mạng bị trói buộc sao?

Có lẽ, anh cũng không làm được. Anh cũng không làm được

Cô cứ như vậy suy nghĩ miên man, dần dần cũng an tĩnh lại.

Hoàng Phủ Triệt ở phía trước lái xe, nghe thấy tiếng cô ngày càng nhỏ, trong miệng lại thỉnh thoảng lẩm bẩm tên anh. Tiếng nói êm ái của cô, hoàn toàn khác với vẻ ngày thường của cô, ngược lại lại nhu nhược muốn người ta ôm vào ngực để che chở. Anh không biết tâm tình hiện tại của cô, nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy cô đang tuyệt vọng, nhưng dường như, trong cơn tuyệt vọng ấy, còn có chút chờ đợi.

Còn có, từ tận đáy lòng phảng phất, vẻ bi thương.

Cánh tay của Hoàng Phủ Triệt tì vào cửa sổ xe, lái xe ra khỏi nội thành, ngày càng hướng gần đến vùng ngoại ô, tiếng ồn chốn thành thị cũng nhỏ dần, lòng anh ngập tràn một loại cảm giác vi diệu (tinh tế màu nhiệm không thể nói hết)

Anh muốn biết những chuyện cô giấu diếm anh. Anh muốn biết rốt cuộc sự tình thế nào, khiến cô mâu thuẫn như vậy.

Giống như, đêm hôm đó mới gặp gỡ vô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người đàn ông lái chiếc Bentley có quan hệ thế nào với cô ...

Giống như, cô ở chung một chỗ với anh, vậy mục đích là gì ...

Rất muốn biết rõ chân tướng, khiến anh rục rịch góc đầu dây.

Loan Loan, Nhan Loan Loan

Em cũng đừng khiến tôi thất vọng

22. Chương 22: Nhịn 2

Thời điểm anh đến thái tử cũng vừa đến.

Quan Thánh Hi dựa vào đầu xe, ngũ quan thâm thúy lộ vẻ lo lắng.

Một màu đỏ nhuộm đầy trên cơ thể trắng kiện của anh, vết thương khá rộng, vết máu loang lổ. Bên cạnh có một người đàn ông nho nhã vận áo trắng xử lý vết thương nghiêm trọng trên vai anh.

“Xảy ra chuyện gì? Cậu mới từ chiến trường về sao?” Thái tử vẫn có thể thanh thoi chế giễu.

Quan Thánh Hi mở mắt, đôi con ngươi lộ ra vẻ trầm lắng, lạnh lẽo. “ Anh xem bên kia đi.”

Thái tử nhìn theo hướng anh ta nói, sắc mặt nhất thời rũ xuống.

Đó là kho hàng tư nhân, vậy mà giờ khắc này, lại bị nổ hết một phần ba, một mớ hỗn độn, đã có người được phái đến đang dọn dẹp tàn cuộc.

...

“ Kể nào chán sống dám giường oai ở địa bàn của gia (tôi)? Hàng đâu?”

Thái tử nổi giận mắng to. Đây là vũ khí đạn dược vừa được chuyển về từ nước ngoài, mới vừa nhập kho. Nơi này được bảo vệ nghiêm ngặt, là ai, lại có thể lên vào trong?

“Tổn thất cũng không nhiều, chỉ sợ người nay không phải nhằm vào Carlos, cũng không phải tôi.” Quan Thánh Hi cầm khăn lông trong tay, kim nén song vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Thái tử cau mày suy nghĩ chốc lát, tầm mắt lại nhìn về phía Hoàng Phủ Triệt vẫn đang trầm mặc.

Vốn hôm nay người đến phải là Hoàng Phủ Triệt ...

Hoàng Phủ Triệt và Doãn Vệ Hoài cẩn thận kiểm tra thì thể sát thủ tập kích Quan Thánh Hi, kết quả đúng như dự đoán, không có bất kỳ vật gì có thể chứng minh thân phận hắn, cũng như không có bất kỳ điều gì đặc biệt.

“Tại sao không giữ mạng hần?” Thái tử nghi ngờ nhìn gương mặt của người nọ, có chút không vui chất vấn Quan Thánh Hi.

Quan Thánh Hi lặng lẽ nghiêng đầu, cử động bên dưới có chút đau đớn và khớp xương sát thương tay phải
“ Không cần thận, lực hơi mạnh.”

Thái tử phun ngược bọt vào người anh ta.

Làm người đàn ông nho nhã tuần tú chữa thương cho Quan Thánh Hi không nhịn được cười khẽ một tiếng
“ Vết thương bên ngoài nhìn sơ qua cũng không đáng ngại, về Carlos sẽ kiểm tra kĩ hơn cho ngài.”

Quan Thánh Hi gật đầu. Cũng tốt. Dáng vẻ này của anh cũng không muốn bị Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhìn thấy, không khéo cô lại lo lắng.

...

Việc khắc phục hậu quả của sự việc đã được giao phó rõ ràng, sau khi Quan Thánh Hi rời khỏi, thái tử không nhịn được đâm đâm Hoàng Phủ Triệt.

“Cậu chọc đến người nào?”

Nét mặt của Hoàng Phủ Triệt thoáng chút nặng nề. Anh làm sao biết mình đã chọc đến ai?

“Tại sao nhất định là tôi? Kẻ muốn giết anh nhiều hơn tôi cơ mà.”

Hoàng Phủ Triệt luôn làm việc khá khiêm tốn, thái tử cũng không biết sống chết lên giọng.

Doãn Vệ Hoài thừa dịp không có người chú ý, kéo Tiểu Cửu sang một bên, sắc mặt như chết trôi. Tiểu Cửu khẽ ngước mặt lên.

“Anh nhìn tôi thế này có ý gì?”

“Tiểu Cửu, tôi hi vọng chuyện lần này không liên quan gì đến em.” Doãn Vệ Hoài thật lâu sau mới nói ra những lời này.

Tiểu Cửu ôm vai khinh thường. “ Chuyện liên quan gì đến tôi, Doãn Vệ Hoài nào anh có vấn đề à?”

Doãn Vệ Hoài hơi cúi người, nói nhỏ ở bên tai cô. “ Trên người của kẻ kia, cũng có dấu hiệu như em.”

Tiểu Cửu hơi ngẩn ra, trừng mắt nhìn căm tức. “ Anh không tin tôi? Từ ngày tôi đến đây, tôi đã không còn là người của Âm Đường rồi. Bọn họ làm gì có liên quan gì đến tôi?”

“Em biết nhị thiếu hôm nay sẽ đến.” Doãn Vệ Hoài cũng tình nguyện tin tưởng Tiểu Cửu không có nói láo, nhưng đây là việc rất quan trọng, anh không thể phớt lờ.

Buổi chiều chỉ có Tiểu Cửu và thái tử ở trong phòng, điện thoại thái tử để quên ở bên ngoài. Điện thoại của Hoàng Phủ Triệt hẳn là được anh ta mang vào theo..

Nhớ đến một màn kia, anh nắm chặt hai quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng. Sắc mặt Tiểu Cửu ửng hồng, gần như là nửa người loả lỏ, nằm trong ngực thái tử.

Đổi lại là người khác, buổi sáng đã đại khai sát giới rồi. Nhưng người đó lại là thái tử. Với anh , thái tử vừa là chủ vừa là an hem.

Vì vậy, anh cái gì cũng không thể làm.

Chỉ có thể im lặng, lui ra ngoài.

Tiểu Cửu cười lạnh, thay anh phỉ phỉ những nếp nhăn của áo sơ mi, tay chỉ trước ngực anh.

“Doãn Vệ Hoài, anh đại khái có thể nêu suy nghĩ của mình cho Thái Tử Gia hay, để ngài ấy quyết định xem có nên tin tôi không, chứ không phải giống bây giờ, lén lút đến cảnh cáo tôi, làm vậy có ý gì?”

Cô cười, anh lại cảm thấy rất chói mắt. Bỗng dưng anh giữ chặt lấy cổ tay đang làm loạn của cô, bẻ tay cô về phía sau lưng, khống chế đôi chân không ngừng đá tới. Anh dính chặt vào người cô, mà cô chỉ đứng vịn vịn trên 1 chân, cơ thể giang rộng ra, mỹ nhân băng sơn Tiểu Cửu cũng không tài nào chống cự được.

Cô hạ thấp giọng quát lớn “ Anh buông ra!”

Doãn Vệ Hoài có chút tức giận “Em thật sự không hiểu hay đang giả vờ với tôi! Ngài ấy là Thái Tử Gia nhà Hoàng Phủ, tính mạng của ngài ấy dù có mấy trăm cái mạng của em cũng không gánh nổi! Nếu tôi nói với thái tử, em chỉ có một kết quả! Chuyện ngài ấy có tin em hay không cũng chẳng liên quan gì!”

“Vậy thì thế nào!”

“Em biết tôi là ai! Biết sự mạng của tôi, tôi không thể để bất kỳ thứ gì uy hiếp an nguy của thái tử, bất luận đối phương là ai! Số người chết trên tay tôi nhiều đến mức em không nghĩ đến đâu! Nhưng ...” Tiếng của anh chợt êm dịu trở lại, bất lực, tựa như đang thở dài.

“Tiểu Cửu, anh không hy vọng, có một ngày, người đó ... là em.”

“ ... ”

“Đừng làm chuyện điên rồ, hãy vứt bỏ những ý tưởng trong đầu có thể khiến em mất mạng đi, ngoan ngoãn làm Tiểu Cửu Trừ lần đó ra, tôi cái gì cũng Có thể nhìn.” Hai chữ cuối cùng kia nhỏ đến gần như không thể nghe được.

Gần như.

Nhưng cô vẫn nghe thấy.

Tiểu Cửu nhìn anh gần trong gang tấc trước mắt, bên trong ẩn dấu rất nhiều, rất nhiều tâm tình.

...

Giọng nói của cô vẫn lạnh lùng như cũ “ Anh buông ra.”

Doãn Vệ Hoài nghe theo liền thả lỏng tay ra, Tiểu Cửu xoa xoa vết thương trên tay do anh gây ra, nhàn nhạt liếc anh một cái.

“Tôi cũng có sự mạng của mình.”

Nhiệm vụ của cô, cô bất lực, cô cũng ở đây ... nhẫn nại.

23. Chương 23: Loạn

Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Say rượu, mắt còn chưa mở hẳn, cảm giác đầu tiên chính là đầu đau muốn nứt ra. Theo thói quen tay với chiếc điện thoại ở đầu giường, không với được, điện thoại vẫn đang vang.

Cố gắng lần theo tiếng chuông, lật người, lại không ngờ, cả người và chân đều rơi vào trong ngực một người đàn ông.

Đàn ông? Không sai ...Bởi vì dưới lòng bàn tay cô, là cơ bụng rắn chắc, bàn tay lần theo bắp thịt nhấp nhô.

Cảm giác cũng không tệ lắm, rắn chắc còn có tính đàn hồi lại mịn màng ...

Nhan Loan Loan rốt cuộc cũng ý thức được cái gì, mở to mắt , thứ đầu tiên nhìn thấy là gương mặt tuấn mỹ tựa như vị thần của Hoàng Phủ Triệt, đôi con ngươi sáng chói như tinh tú của anh, sau đó là nụ cười mơ hồ bên khoé môi anh.

“Này – điện thoại ở đây.”

Hoàng Phủ Triệt một tay chống đầu nằm nghiêng người bên cạnh cô, trong tay cầm điện thoại di động của cô, lắc lư trước mắt cô.

Nhan Loan Loan kinh ngạc, vẻ mặt mờ mịt, thật là đáng yêu.

Cô ngơ ngác, nhận lấy điện thoại, nhấn phím “Gọi”.

“Xin hỏi là ai?”

Ư a a mấy tiếng, cô cúp điện thoại. Đôi con ngươi long lanh mở to, nhìn hẩn không hề chớp mắt, Hoàng Phủ Triệt nhượng mảy, vỗ vỗ tay trước mặt cô mấy cái, thành công gọi lực chú ý của cô trở về.

“Còn chưa tỉnh? Nếu không em có thể sờ thêm cái nữa, xác định anh không phải là ảo giác của em.”

Nhan Loạn Loạn kích động, vùi mặt vào lớp chăn mềm. “ Anh ... Tại sao lại ở đây?”

“Vậy em nghĩ anh nên ở đâu?” Hoàng Phủ Triệt lật người xuống giường, anh cũng đang trần như nhộng. Bờ lưng rộng rãi, thắt lưng rắn rỏi, phần bắp thịt ở lưng theo động tác kéo duỗi mà khẽ động. Thật may là dưới người anh mặc một cái quần dài cotton màu xám tro nhạt.

Khác với lớp tây trang trắng thơm gọn gàng ngày thường, cả người anh tản ra hơi thở đàn ông hiem thấy. Lớp vải mềm mại lại mỏng, lộ ra miếng xương hông, ánh sáng bên ngoài chiếu vào người của Hoàng Phủ Triệt, tay thuận nắm chặt một chỗ, đốt thuốc.

Phảng phất làn khói mù, phảng phất những tia sáng, tựa như những bức tượng thần sáp vàng Phnôm Pênh. Nhan Loạn Loạn nằm trên giường không chớp mắt, chợt có cảm giác đẹp mắt. Người đàn ông này, mặc kệ lúc nào nhìn thấy, đều xuất sắc như thế, hấp dẫn mê người đến thế.

Hơn nữa Hoàng Phủ Triệt vẫn ung nhàn tựa vào nơi đó, nhận thấy được ánh mắt của cô, lười biếng giương mắt, khoé miệng ngậm lấy điệu thuốc khẽ nhếch lên lộ nụ cười bốn cột yếu ớt.

“Định nằm trên giường một ngày à, anh bị em sai cả đêm, cũng không giống em, chẳng có chút tinh thần gì.”

Nhan Loạn Loạn chẳng kịp xấu hổ nữa, trong đầu xông ra 4 chữ : say rượu mất trí!

Tối qua, cô nhĩ nhớ cô đi uống rượu, bị người ta bắt uống rất nhiều, trong lúc hoảng hốt dường như đã thấy Hoàng Phủ Triệt, sau đó, sau đó thì cái gì cũng không nhớ

Sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô không cần nhìn cũng biết.

....Nhưng là, ngoài nhức đầu, dạ dày không thoải mái ra, trên người cô cũng không có bất kì cảm giác nào khác. Cô không cách nào xác định được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Phủ Triệt cố ý trêu cô, nói chuyện khá mờ ám : “ Không nghĩ ra? Ai.....Anh cho là chỉ có đàn ông muốn trốn những chuyện như vậy, không ngờ phụ nữ cũng thế.”

Nhan Loạn Loạn bị nét mặt của anh chọc cười, đánh giá bốn phía xung quanh, chỉ nhìn mấy lần đã xác định được, đây là nhà anh. Phong cách bố trí và bản thân anh đều giống nhau, lạnh lạnh, như làn nước trong suốt.

Cô cuộn mình trong ra giường. “ Cho em mượn phòng tắm một chút, lát nữa chúng ta nói đến việc khắc phục hậu quả.”

....

Cô chói lợi bước ra ngoài, mặc áo sơ mi của anh.

Áo sơ mi của đàn ông được mặc trên người phụ nữ, luôn luôn là sự kết hợp gợi cảm nhất. Quần áo và đồ lót của cô cũng đã được đem đi giặt khô, chiếc áo sơ mi khá lớn so với cô, chân đã mất hết cảm giác, không cảm giác được sự an toàn.

Cô không thường dùng máy sấy, xoa mái tóc hầy còn ướt sũng trên vai.

“Uống cái này đi, đầu sẽ đỡ nhức hơn một chút.” Đưa cho cô một chiếc ly không rõ là nước gì, nhìn cô uống hết, anh lại tiến vào phòng bếp.

Nhan Loan Loan không biết vị thiếu gia này vẫn biết nấu ăn, nhìn bữa sáng tinh xảo được sắp trên bàn, kinh ngạc một phen, hơn nữa mùi vị thật sự cũng không tệ,

Ăn uống no đủ, cô phát hiện anh còn ở nhà. “ Anh không cần đi làm sao?”

“Nghỉ ngơi.” Hoàng Phủ Triệt khép laptop lại, đôi tròng mắt đen quét qua cổ áo mở rộng của cô, đôi chân trắng nõn dưới áo sơ mi.

Nhan Loan Loan bị anh nhìn có chút không thoải mái, liền ho một tiếng.

“Này, ừ Tối qua, em ...”

“Em? Em giãy vò anh đến tận sáng.” Anh bắt lực nói. “ Anh không biết thì ra em sẽ dính chặt như vậy.”

Sắc mặt Nhan Loan Loan hồng đi, rất nhanh lại bình tĩnh , tự nhiên trở lại. Cô biết những cô gái khác có lẽ sẽ thẹn thùng, có lẽ sẽ tức giận , nhưng cô không làm được.

“Cảm giác thế nào? So với những người phụ nữ trước kia của anh thế nào?”

Sâu trong tròng mắt đen của Hoàng Phủ Triệt bắn ra một tia sáng, hơi trầm ngâm, đề ra đáp án.

“Rất ... khác so với những người khác, chỉ là tối qua em say quá, anh đề nghị chúng ta làm lại một lần nữa khi em tỉnh táo, có như vậy, em cũng có thể so sánh xem, anh với những người đàn ông khác khác nhau thế nào.”

“...Em nghĩ không cần nữa, nếu em cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ sợ cũng không có gì khác nhau cả.” Nhan Loan Loan cố ý không nhìn vào mắt anh, xoay người đi lấy nước.

Mới đi được mấy bước, liền bị anh kéo lại, ngã vào lòng anh. Trên đỉnh đầu là giọng nói danh thép của anh.

“Người phụ nữ này, thật không đáng yêu.”

24. Chương 24: Loạn 2

Không đợi cô mở lời, nụ hôn của anh đã đáp xuống, điên cuồng, bừa bãi tấn công cô. Môi lưỡi quấn quít, thật làm cho anh hoài niệm. Bắt đầu từ tối hôm đó, anh đã bao lâu không hôn cô rồi?

Đến bây giờ anh đã có vô số mỹ nhân, người phụ nữ này, cũng là ngoại lệ. Cô trừ anh ra, còn có người đàn ông khác.

Mà anh biết rõ, nhưng vẫn chưa có bất kỳ hành động nào. Anh nghĩ một chút, cô rốt cuộc muốn làm gì.

Bị người ta lừa, không phải là chưa từng bị. Bị phụ nữ lừa gạt như vậy, cũng là lần đầu tiên trong đời được trải nghiệm.

Dưới lòng bàn tay, cô mềm mại, nhẵn nhụi, trong nháy mắt, tất cả đều là mùi hương quen thuộc. Người phụ nữ này lại hấp dẫn anh như vậy.

Cô không tự chủ cong người, nẩy mình lên, lấp đầy lòng bàn tay anh. Từ từ nở rộ giữa ngón tay anh. Cô giang chân trên đùi anh, kích thích ngày càng dâng cao, anh chỉ cách cô một lớp rất mỏng.

“Loan Loan” Anh bao lấy môi cô, giọng nói trầm thấp, từng tiếng gõ vào màng nhĩ của cô.

“Có nhớ anh không?”

Nhớ.

Từ này mắc trong cổ họng. Nhan Loan Loan quên mất câu trả lời, trong lòng căng thẳng, trái tim yếu ớt của cô chấn động.

Hoàng Phủ Triệt khó nhịn được, kích động đến thật nhanh. Anh từ trước đến giờ không phải là người đàn ông buông thả dục vọng, anh khác với thái tử. Nhưng giờ phút này, ngọn lửa rực nóng dưới bụng ngày càng bùng cháy, anh thế nào cũng không thể trấn áp được, hơn nữa, hình như anh cũng không muốn trấn áp.

Từng chút từng chút cương cứng, cho đến khi phát hiện ra động tình của cô. Một tay giam cầm bờ eo của cô, cởi quần mình ra, kéo xuống dưới. Thứ đó đã sớm nháo động muốn nhanh chóng nhảy ra, anh thậm chí còn không để ý cởi quần áo của cô, liền muốn trực tiếp tiến vào.

Anh đè đầu cô ra, hung hăng hôn. Năm vật nóng bỏng, trước cửa khẩu ướt át.

Cô ý loạn tình mê, lý trí và lòng đang đánh nhau.

Thế nhưng anh lại cảm giác tội qua mình nên làm như vậy. Cô ới đến rồi tỉnh rồi mù, núm lấy anh không buông. Hoàng Phủ Triệt cởi bỏ quần áo bản của cô, ôm người phụ nữ lơ đãng, ý thức đã không rõ, tắm rửa sạch sẽ cho cô.

Bọt xà phòng được thoa khắp thân thể cô, tay anh di chuyển uyển chuyển theo đường cong xinh đẹp của cô. Anh không phải hạng quân tử gì, thừa nhận bản thân chỉ thuận tiện đùa giỡn với cô.

Báu vật trong ngực anh không thể nào không có phản ứng.

Cô giãy dụa trong lòng anh, uốn éo trước “ngọn lửa” lớn của anh, anh đã trong tư thế sẵn sàng, dùng chút sức cũng có thể tiến vào. Ấy vậy mà khi nhìn thấy cô nhú chặt mày, đành phải kiềm chế kích động. Anh muốn, cũng không phải chưa từng cùng trải qua với phụ nữ say rượu, vừa vận người phụ nữ bên dưới, là cô, không phải ai khác.

“Loan Loan Loan Loan” Anh nhẹ nhàng gặm lấy chiếc cổ nhỏ dài của cô, giọng nói vì cố khắc chế dục vọng mà khàn khàn không thôi.

“Mars, Triệt”

Tiếng của cô, nhẹ nhàng lại mềm mại, gọi tên anh, anh cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn.

“Có muốn không? Có muốn anh không?”

Ngọn lửa lại bùng cháy mãnh liệt hơn. Không kịp đợi cô trả lời, anh đã tự mình dẫn dắt, trước cửa khẩu của cô, khẽ dùng sức, một tắc, một tắc đâm vào.

Hạ thân đột nhiên căng thẳng, khiến cô trong nháy mắt liên tưởng. Cô muốn đẩy anh ra, lại bị anh kìm kẹp ở eo, không thể đẩy ra, lại càng làm anh đâm sâu hơn một chút.

“Không cần! Không được! Mars! Dừng lại, dừng lại!”

“Chậm.” Anh dùng sức mút lấy lớp da mỏng ở xương quai xanh, in lại một vết hôn.

“Anh không dừng được.”

Chỉ có thể tiến vào thêm một chút, sự khít khao khác thường này cơ hồ muốn khiến anh điên dại.

Muốn thời khắc này anh dừng lại, đừng mơ tưởng!

....

Nhan Loan Loan nhanh chóng rơi nước mắt, bàn tay nhỏ bé đâm vào người anh. “Dừng lại! Xin anh!”

Hoàng Phủ Triệt không chút cử động, nước mắt của phụ nữ, có đôi khi nó có thể giúp cho A-đrê-na-lin tăng cao kịch liệt, người đàn ông lúc này hoàn toàn là người với nửa thân dưới là động vật.

“Em nên xin anh dừng dừng lại mới đúng.”

.....

Tiếng chuông điện thoại réo rất, quấy rầy việc anh chuẩn bị tiến vào, chút lý trí trở về trên người anh. Nhan Loan Loan nhân lúc anh còn đang do dự, dùng hết sức thoát khỏi người anh.

Sắc mặt Hoàng Phủ Triệt trầm xuống, bả vai và lỗ tai kẹp điện thoại, dễ dàng bắt được người phụ nữ lâm trận bỏ chạy, ép sát vào tường, mò lên chân cô, ôm chặt hông mình.

“Chuyện gì? Tiểu Tịch.”

Một bên anh điều chỉnh tư thế của mình, tay kia che miệng Nhan Loan Loan.

Nhan Loan Loan không tin người đàn ông này thế nhưng có thể như vậy ...

“Cái gì?” Anh kiểm chế bản thân, một khắc trước đè sát vào người cô, bỗng dừng lại. Tay nắm lấy điện thoại, giọng nói cũng nghiêm túc.

“Anh hiểu rồi, em ở đó chờ anh.”

Nhan Loan Loan xác định người bên kia điện thoại là một người phụ nữ. Mặc dù không biết là ai, nhưng chính cú điện thoại này đã cứu cô ...

Hoàng Phủ Triệt vứt điện thoại, hung hăng hôn thêm một lần nữa, trong giọng nói không khỏi có chút thất vọng.

“Lần sau tiếp tục.”

Anh liếm láp cánh môi đỏ tươi sưng tấy của cô. “Lần sau, sẽ khiến em chỉ biết xin anh đừng ngừng lại.”

....

Trữ Dư Tịch lại nhìn điện thoại một lần nữa, đúng lúc ấy, sau lưng vang lên một giọng nam.

“Chờ anh à, tiểu Tịch.”

Trữ Dư Tịch vừa nghe thấy giọng nói này, cả người liền bắt đầu cứng ngắc.

Người đàn ông trực tiếp vòng tới đối diện cô, ngồi xuống. Nở nụ cười mê hoặc với cô.

“Trùng hợp vậy, chúng ta thật có duyên.”

Thái tử không có ở đây, nàng không cần phải làm bộ, đứng dậy liền muốn rời đi. Tốc độ của Thi Dạ Triều như bay, bắt được cổ tay nàng kéo lại, tay khoác lên vai nàng, động tác êm ái lại mạnh mẽ kéo nàng về chỗ cũ.

“Nếu đã gặp, vậy cùng nhau ăn cơm trưa thôi.”

Lật được nửa thực đơn, hần giống như nghĩ đến điều gì đó, đôi con ngươi màu hổ phách xinh đẹp vì nhớ lại mà chuyển thành màu nhạt hơn khiến người ta say mê.

“Đây là lần thứ ba chúng ta ăn cơm riêng, còn nhớ không?”

.... Nàng tình nguyện cái gì cũng không nhớ, những thứ kia nàng đã cho là mớ kí ức bám đầy bụi, thật ra thì chỉ là chúng bị nàng giam giữ tận đáy rương. Thi Dạ Triều lại có thể chính xác tìm được, nhẹ nhàng thổi cái rương bụi bặm ấy, cái rương bị nhiều sợi xích khoá chặt như vậy lại bị lật trần trắng trợn.

Ba năm sau, hôm nay, gương mặt hần dưới ánh mặt trời, rõ ràng đến mức khiến nàng sợ hãi.

Nàng đời này, chẳng lẽ không thể thoát khỏi hần?

25. Chương 25: Tiếng Tim Đập Thành Thịch.

Ánh mặt trời buổi trưa thật ác độc, xuyên thấu lớp thủy tinh, mang tất cả các ý định của cô gái này, hoàn toàn bại lộ trước mắt hần.

Mấy năm trước Thi Dạ Triều thế nào cũng không nghĩ đến, bản thân sẽ thua trong tay một cô gái nhỏ nhắn trẻ trung như vậy. Hần nhớ rất rõ, đó cũng là ánh mặt trời ác độc giữa trưa ấy.

Một câu gọi giòn giã “ anh thái tử “ và vẻ mặt có hơi ngây thơ, nụ cười tươi tắn, giống như một loại thuốc tăng lực, được tiêm vào cơ thể hắn, theo tứ chi huyết mạch chảy vào tim hắn với tốc độ không tưởng.

Đó là buổi giao mùa giữa mùa xuân và mùa hè, từng cơn gió ấm áp thổi quanh, mang theo hương thơm của người đó thổi vào mặt hắn. Hắn hít hít mũi, mới có thể nhìn rõ cô gái ngoài ý muốn xuất hiện trong đời hắn dưới thứ ánh sáng chói mắt ấy.

Nàng giống như nụ hoa cúc chớm nở, trái tim trống rỗng trước đó của hắn kể từ đó mà loạn nhịp. Nàng giống như con bướm nhỏ vừa phá kén, thời điểm đôi cánh của nàng động, hắn chỉ muốn bắt lấy nàng, giam lại, một mình thưởng thức mọi thứ thuộc về nàng.

Chưa từng đối với cô gái nào như vậy, hắn chưa từng có ham muốn độc chiếm mãnh liệt như vậy. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, nghe thấy nhịp tim mình, hắn đã biết, đó là tiếng tim mình đập thành thịch.

Lần đầu gặp gỡ, nàng thậm chí còn chưa đầy 16 tuổi, hắn 22 tuổi, cũng đã gặp qua vô số người.

“Anh thái tử, anh chừng nào mới về nhà? Có mang quà cho em không?” Con bướm nhỏ vây lượn bên cạnh thái tử, bay tới bay lui. Hắn nhếch môi cười tà tử.

“Hả?” Thi Dạ Triều bốn cột nhìn thái tử. Thái tử cũng làm bộ không thèm để ý, ném quạ sang, vẻ mặt như đang cưng chiều một loại súng vật.

Ánh mắt của con bướm nhỏ này nhìn thái tử, và Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhìn thái tử, hoàn toàn khác nhau. Thi Dạ Triều rất giỏi quan sát, thâm nghĩ. Cho dù nàng muốn che dấu, nhưng cũng không thể dấu được con mắt của hắn.

Nàng, thích cái kẻ được gọi là anh thái tử.

Tâm tư của thiếu nữ, hắn rất nhanh liền nhìn thấu. Có lẽ là bởi vì, tâm tình của một kẻ thích người khác, hắn cũng có, nên mới nhìn đã có thể biết được lòng nàng.

Chuyến đi Trung Quốc lần này của hắn, quả nhiên không ổng phí. Thậm chí, hắn còn bắt đầu thích cái thành phố này, thích mảnh đất này. Bởi vì nơi này có nụ cúc non của hắn ở đây, có con bướm nhỏ của hắn ở đây.

Thái tử dường như không muốn để nàng xuất hiện trước mặt người khác, hắn (thái tử) không phải là kẻ có tấm lòng thiện lương gì, nhưng lại bảo vệ nàng rất tốt. Trong thế giới của thái tử, hắn là kẻ chuyên quyền, trừ Dĩ Nhu, cô gái này hắn rất đặc biệt mới có thể ở bên thái tử. Thi Dạ Triều cảm thấy rất hứng thú với nàng.

Hắn nhớ Trữ Dư Tịch khi đó, nụ cười ngọt ngào, tinh thần phấn chấn hơn so với bây giờ. Giống như ánh mặt trời, xoá tan cái tối tăm của hắn.

Nàng ở bên mình, hắn sẽ không tự chủ được sẽ mỉm cười. Nàng cười, nàng nháy mắt, nàng cau mày, nàng bĩu môi, nàng nghịch ngợm, nàng điềm tĩnh, dường như hắn đều thích tất cả.

Tất cả, bao gồm cả thứ tình cảm cố chấp của nàng dành cho thái tử.

Cô bé này rất đáng yêu, khiến hắn muốn bảo vệ, ôm vào lòng ngực, nhẹ nhàng hôn nàng. Hắn nghĩ hắn yêu nàng, mà hắn vốn không hiểu yêu là gì, đến khi gặp nàng, cứ như vậy, dễ dàng hiểu được.

Thì ra yêu, có thể hay không cũng là một loại bản năng?

Con bướm nhỏ của hắn

“Anh Dạ Triều, anh là người Canada sao?”

“Anh Dạ Triều, nghe nói ở đó có cây phong đẹp nhất?”

“Anh Dạ Triều, thì ra anh đã cứu anh thái tử sao?”

“Anh Dạ Triều, anh và anh thái tử quen biết nhau thế nào?”

“Anh Dạ Triều, anh thái tử anh ấy”

Ngày càng nhiều, nghe thấy tên của thái tử trong miệng nàng. Nàng tin tưởng hẳn, nếu không làm sao lại có thể dễ dàng biểu lộ niềm ái mộ đối với thái tử trước mặt hẳn.

Nhưng hẳn muốn lấy loại tâm tình gì để đối mặt đây?

Lặng lặng, làm người lắng nghe nàng?

Không. Đó không phải là hẳn. Không phải là phong cách của Thi Dạ Triều.

Cô bé này rất tốt, khiến hẳn thiếu chút nữa đã quên mất bản tính của hẳn. Đến tận bây giờ, nếu hẳn muốn liền chiếm đoạt. Không có được, sẽ phá hủy nó.

Phá hủy vẻ đẹp của nàng? Hẳn không nỡ.

Thi Dạ Triều nhếch môi, hừ nhẹ, chôn sâu đáy mắt ác độc đi. “Tiểu Tịch, ăn trưa với tôi nhé, tôi cho em biết chút chuyện thú vị về thái tử, thế nào?”

Ý nghĩ muốn giết người kích thích hẳn.

Cô bé con này quá ngây thơ, ông trời ơi, hẳn thật muốn nghiền nát đôi cánh xinh đẹp của nàng. Bởi vì nàng cũng không phải xé rách chiếc kén kia vì hẳn. Mọi vẻ đẹp này, đều không phải vì hẳn.

Hẳn có nên dạy cho nàng biết, lòng người hiểm ác thế nào, xấu xí thế nào không?

Hai anh em nhà Hoàng Phủ đối xử quá tốt với nàng, nàng liền cho rằng trên cõi đời này không có người xấu sao?

Về mặt hẳn rũ xuống, cắt bỏ bít tết, kiểm chế cơn giận. Từng lát cắt từng lát cắt, tựa như cắt vào lòng hẳn.

Cũng không cảm thấy đau.

Bên tai đều là tiếng nói ngọt ngào giòn giã của nàng, nàng lại cười. Vẫn không phải vì hẳn.

Không phải vì hẳn, giống như đã trở thành tội lớn nhất trên đời này. Mà hẳn không thể tha thứ.

Nhìn hẳn từ trên xuống dưới, là người đàn ông hoàn hảo. Đặt dao xuống bàn, đứng dậy tiến tới, nâng cằm của nàng lên, nàng đột nhiên im lặng.

Bởi vì trong mắt hẳn không hề che giấu chút sát ý nào.

“Anh Dạ Triều?” Nàng có chút khẩn trương.

“Đừng.” Hẳn quơ quơ ngón trỏ. “Đừng gọi tôi là anh Dạ Triều, tôi không phải anh trai em.”

Không cho nàng cơ hội để nói tiếp, lao đến chỗ nàng, khoá nàng vào lòng ngực, hung hẳn hôn.

Là trừng phạt sao?

Hẳn không biết, nhưng hẳn đã sớm muốn làm vậy rồi. giữa răng và môi, tất cả đều là hương thơm nhàn nhạt của nàng. Theo hô hấp, thấm vào tim phổi hẳn.

Tiểu Tịch tốt như vậy, tại sao lại không thuộc về hẳn?

Nàng giãy giụa, hẳn không để vào mắt, cho đến khi cái tát kia hăng lên khuôn mặt tuần mỹ của hẳn.

Năm đầu tay rõ ràng, tiếng vang thanh thúy.

Dấu vết rất nhanh mờ đi. Hẳn không buồn không giận, lại cười. Không che dấu cảm xúc dưới đáy mắt.

“Tiểu Tịch ...” Khẽ vuốt ve cánh môi bị hẳn hôn sưng húp.

“Đây là nụ hôn đầu của em, có đúng không?”

Hẳn cười khê, vẻ hả hê hiện rõ.

“Anh Dạ Triều! Sao anh có thể như vậy?”

Mặt nàng ửng đỏ, hiển nhiên là vì giận.

Rốt cuộc cũng có loại tâm tình , là vì hấn.

Hấn có nên vui không?

“Suyt...”Thi Dạ Triều nhẹ chau lông mày, ngón trỏ điểm trên làn môi nàng. “ Tôi vừa rồi không phải đã nói, tôi không phải anh trai em, tôi không muốn làm anh trai em.”

Hấn cưỡng chế kéo cánh tay của nàng, chạy thẳng đến bãi đậu xe. Không quan tâm đến nàng giãy giụa thế nào, tức giận mắng , nhét vào trong xe, nhào tới, tiếp tục hôn.

Dường như muốn cố ý trút hết tâm tình bị dồn nén trước đó ra ngoài, xé rách quần của nàng, hấn lại quên nàng chỉ mới 15 tuổi. Nàng hấp dẫn hấn, không chỉ thân thể. Mà thứ hấn muốn cũng không chỉ thân thể của nàng.

Nhưng thứ trước mắt hấn có thể dễ dàng lấy được, dường như chỉ có thân thể.

Thứ tự trước sau này, hấn không ngại đánh loạn.

Trên người thiếu nữ là mùi hương vốn có, đường cong non nớt , cơ hồ lại muốn bức hấn nổi điên, hoá thân thành bạo thú.

“Tiểu Tịch, tiểu Tịch, tôi đã sớm muốn làm như vậy”

“Buông em ra! Buông em ra! Anh Dạ Triều , anh tỉnh táo một chút!” Nàng luống cuống, sợ hãi, chẳng lẽ đáng về thật sự của người đàn ông này là thế này sao?

“Không buông, tiểu Tịch, tôi nghĩ tôi đã không thể buông em ra rồi.” Hấn thở gấp, bên trong cơ thể dâng lên thứ dục vọng là “muốn nàng”.

Điện thoại di động vang lên, hấn một tay ngăn lại sự phản kháng của nàng. Nhận cuộc gọi.

“Anh đủ thông minh mà, mau buông con bé ra.” Giọng nói đầu bên kia điện thoại, lạnh lẽo giống như đến từ vùng địa cực.

Thi Dạ Triều chau chau mày, lật người ngồi dậy, quả nhiên vài mét ở bên ngoài, Hoàng Phủ Triệt nắm điện thoại di động tựa trước đầu xe.

“Nếu tôi nói không?” Thi Dạ Triều cười, không chút kiêng kỵ nói.

Hoàng Phủ Triệt cũng nhẹ nhàng cười. “ Có cần tôi nhắc cho anh nhớ, chỗ này không phải Canada, đây là địa bàn của nhà Hoàng Phủ.”

Anh ta nói rất đúng.

Tay Thi Dạ Triều thả lỏng ra. Nhìn nàng lão đảo rời khỏi mình, nhào đến bên cạnh Hoàng Phủ Triệt.

Hấn nên tán thưởng dũng khí của nàng và vẻ kiên cường ấy, nàng không khóc lóc, chỉ dùng ánh mắt chán ghét trừng hấn.

Chán ghét?

Cũng là một loại tâm tình vì hấn mà có.

26. Chương 26: Tiếng Tim Đập Thành Thịch 2

(Phần 1 là hồi tưởng lại, phần 2 mới là hiện tại.)

Thi Dạ Triều cắt từng lát bút tết, thỉnh thoảng giương mắt nhìn cô gái cúi đầu phía đối diện, vẫn đang mỉm cười.

Nàng hiện tại, cũng không muốn dùng cái ánh mắt chán ghét đó trừng hấn.

Nàng không muốn nhìn hấn lấy một cái. Điều này khiến hấn rất đau lòng.

“Tại sao lại không ăn? Mùi vị cũng không tệ lắm.”

“....”

“Nói với tôi một câu đi, tiểu Tịch, không khí bữa trưa nặng nề như vậy, sẽ khiến tôi khó tiêu hoá.”

Khó tiêu hoá? Nàng hận hấn không đi chết đi.

Hấn xem như đã nhìn ra được tâm tư của nàng. “ Khó tiêu cũng không đến mức chết người, tôi có thể cho em một cơ hội, đâm tôi 1 dao.”

Giọng điệu của hấn giống như đang bàn về thời tiết. Lại dễ dàng khiến nàng nhớ lại mớ ký ức khó chịu, thâm, thậm chí là kinh khủng kia.

Tay Trữ Dư Tịch siết chặt thành quyền, nhẫn nại, nhẫn nại. Nhưng sâu trong ánh mắt, lại nhìn thấy hấn nhẹ nhàng gơ con dao lên, gương mặt đầy khiêu khích.

“Mùi vị bị lưỡi dao đâm xuyên qua, thật là không dễ chịu chút nào.” Hấn cố tình lộ ra vẻ khổ sở, sau một khắc, mặt mày liền hớn hở. “ Nếu là em, tôi nguyện sẽ chịu thứ cảm giác đó lần nữa.”

Đứng phắt dậy, Trữ Dư Tịch gắt gao nhìn hấn, thân thể khẽ run, giống như một giây tiếp theo sẽ nhào tới giết chết hấn.

Thi Dạ Triều liếc nhìn người sau lưng nàng, ánh mắt nặng nề, chỉ cười mà không nói.

Đột nhiên vai lại nặng thêm, người đó nhẹ nhàng đè nàng ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp, Thi Dạ Triều, trở về cũng không chào hỏi gì sao?” Hoàng Phủ Triệt đường hoàng ngồi xuống, khoe miệng lấp ló nụ cười yếu ớt, lạnh lùng lại xa cách.

Trước khi anh đến đây, đã nhận được tin tức của thuộc hạ. gián điệp bên Canada, toàn bộ đều biến mất. Người anh phái sang đó, đều là những kẻ tử trung (chết cũng trung thành) với anh. Sẽ không phản bội anh, vậy chỉ có 1 lời đáp.

Gặp bất trắc. Kẻ xuống tay, dĩ nhiên chính là Thi Dạ Triều. Đáng lý ra, lúc ấy anh nên bắt chấp tất cả chém chết hấn ta, chứ không phải giữ 1 cái mạng cho hấn ta sau khi hấn làm chuyện như vậy với Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch nhìn thấy Hoàng Phủ Triệt rốt cuộc cũng xuống hiện, thần kinh căng thẳng rốt cuộc đã bình tĩnh hơn một chút. Đe nén ý muốn trốn thoát, kích động ngồi trở lại.

“Thật xin lỗi, tôi qua đã cùng thái tử ăn cơm xong rồi, hình như ngài ấy có gọi cho ngài, ngài hình như đang bận, nên đã lỡ mất.” Thi Dạ Triều nở nụ cười. “Nhị thiếu đã ăn rồi sao? Có muốn ném thử chút gì không, tôi mời.”

Hoàng Phủ Triệt cười nhạt, không hề che giấu sự khinh bỉ anh dành cho hấn. “ Miễn, tôi không có khẩu vị tốt như anh.”

Vài câu đối đáp, Hoàng Phủ Triệt không muốn nhiều lời thêm với hấn. “ Thi Dạ Triều, còn nhớ lời tôi từng nói không.”

Thi Dạ Triều dùng khăn nhấp nhấp khoe miệng. “ Trí nhớ của tôi luôn rất tốt, dù đã 3 năm rồi, chuyện kia, tôi vẫn còn có ... ấn tượng sâu sắc.”

Rất dễ nhận thấy câu “ ấn tượng sâu sắc “ kia chính là nói cho Trữ Dư Tịch nghe thấy.

Hoàng Phủ Triệt từng chia súng vào đầu hấn, nếu hấn còn dám trở lại gây tổn thương cho Trữ Dư Tịch, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn lần thứ hai.

“Rất tốt, anh cũng nhớ, người nợ anh là thái tử, không phải là Hoàng Phủ Triệt tôi!” Thanh âm của anh không nặng , nhưng ý cảnh cáo rất rõ.

“Tôi thăm lại chốn xưa, cũng không cho sao?” Thi Dạ Triều cười. “ Cậu không phải nói, tôi thiếu chút đã quên, nhân tình này, tôi sẽ đòi của thái tử.”

Vừa dứt lời, liền nhận được ánh mắt căm ghét của Trữ Dư Tịch. Hoàng Phủ Triệt nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. Thi Dạ Triều thu hết vào tầm mắt, khoẻ miệng lại càng giãn ra.

“Nhị thiếu, đó là hành động của người anh trai nên làm hay thật sự là tận sức tận trách , có một chút tôi không hiểu, hai nhà các người rốt cuộc là ai bảo vệ ai?”

“Tôi nhớ không lầm, tiểu Tịch, bảo vệ hai vị thiếu gia này, là chức trách của người nhà họ Trữ.”

“Nhưng xem em bây giờ, làm sao có thể bảo vệ họ đây? Lại nói, tôi thích em khi ấy, đó mới giống đứa con gái nhà họ Trữ.” Trữ Dư Tịch dám dùng dao đâm hấn, Trữ Dư Tịch thân thủ rất tốt, nếu không phải hấn phản ứng nhanh, đã sớm mất mạng trong tay nàng.

Hấn không hận nàng, không hận nàng muốn giết hấn. Lại hận tại sao mình có thể tránh được lưỡi dao sắc bén kia, lại không thể tránh khỏi lưới tình.

....

Ba năm trước, khi đó Hấn lại nhắc nhở nàng, lại ép nàng nhớ lại tất cả, rốt cuộc là vì cái gì!

“Thi Dạ Triều! Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Câu hỏi này, không phải là Hoàng Phủ Triệt, mà phát nó được phát ra từ miệng của Trữ Dư Tịch.

Hoàng Phủ Triệt cảnh giác, vì Thi Dạ Triều mà đứng dậy đi tới.

“Tôi muốn thế nào, chẳng phải tối qua đã nói cho em hay sao.” Hấn bất chợt cúi người, nói nhỏ bên tai nàng.

“Cơ hội kia, em có nên suy tính chút không? Giết tôi rồi, em có thể được giải thoát ... Tôi chờ em trở về, tiểu Tịch thân yêu.”

Hoàng Phủ Triệt chỉ nghe thấy câu nói sau cùng kia, anh kéo tiểu Tịch lại phía sau, trong lòng mắt bắn ra tia bén nhọn.

“Anh không có cơ hội đụng vào con bé đâu!”

Thi Dạ Triều hừ lạnh. “ Cậu có thể một tác cũng không rời, chăm sóc cô ấy? Bảo vệ cô ấy? Cả mỹ nhân kia của ngài, cậu cũng không cần sao?”

“Nhị thiếu, tôi cũng tốt bụng nhắc nhở cậu, muốn bảo vệ người khác, trước tiên hãy cố bảo vệ ình đã , cậu nói xem có đúng không?”

.....

Hoàng Phủ Triệt nguy hiểm nheo mắt lại. Quả nhiên, kho hàng bị nổ, chuyện tập kích Quan Thánh Hi, thật ra đều nhắm vào anh.

“Là anh.” Anh dùng giọng khẳng định, hơi tản ra vẻ sát ý.

Thi Dạ Triều chưa trả lời. “ Mọi người đều là người thông minh, tôi cũng vô ý lại đối đầu với nhà Hoàng Phủ, chỉ là, tôi đã quay về, tất nhiên không muốn hai tay trống trơn, cô gái này, sớm muộn gì đều là của tôi, lần này tôi rất kiên nhẫn.”

Sắc mặt của cô gái sau lưng Hoàng Phủ Triệt đã biến sắc rõ rệt, hấn dằn đặc bổ sung thêm một câu.

“..... Ba năm tôi cũng đợi được, cho dù có phải đợi thêm, tiểu Tịch, tôi đợi em, chủ động trở lại tìm tôi.”

27. Chương 27: Không Cho Phép!

Thái tử mấy ngày nay rất buồn bực.

Luôn là âm tình bất định.

Lúc nào đi họp cũng không yên lòng. Giám đốc kinh doanh ở trước mặt hắn run rẩy báo cáo, thế nhưng hắn lại ủ rũ, mắt nhìn thẳng vào mắt của đối phương, gương mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Giám đốc kinh doanh len lén lau mồ hôi, không biết nên đứng lên hay nên ngồi yên thế này.

Hoàng Phủ Triệt đóng tài liệu trong tay, dưới mặt bàn đá hắn một cước. Thái tử mới hồi hồn, ho khan một cái.

“Tan họp.”

Mọi người trầm mặc ... Cuộc họp này vừa tiến hành 45 phút, mà thái tử lại ngẩn người hơn nửa tiếng. Cả quá trình chỉ nói một câu là “Tan họp.”

Nhận được ánh mắt dò xét của mọi người, Hoàng Phủ Triệt day day huyết thái dương.

Đến tận gần giờ nghỉ trưa, thái tử sáng ngời bước vào phòng làm việc của Hoàng Phủ Triệt.

Hoàng Phủ Triệt đang mặc áo khoác, liếc hắn một cái. “ Có chuyện gì sao?”

“.....Không có.”

Thái tử xem xét chung quanh, giống như du khách đến tham quan.

“Vậy tan việc rồi, tôi đi đây.” Hoàng Phủ Triệt nói qua, cầm chìa khoá đi ra cửa.

Thái tử đuổi theo, cùng vào thang máy với anh.

“Có chuyện thì nói đi, ấp a ấp úng không phải là phong cách của anh, hơn nữa lại khiến tôi rất ghét.” Hoàng Phủ Triệt không chịu được, chủ động mở miệng.

Thái tử cọt nhả kéo vai anh. “ Cùng ăn cơm trưa thôi.”

“Anh phải hẹn trước.” Hoàng Phủ Triệt liếc nhìn điện thoại di động một chút, chiếc máy đã khôi phục lại như cũ.

“Vậy bây giờ tôi hẹn cậu.”

“Hôm nay không được.”

“Vậy ngày mai?”

“Cũng không được.”

“Vậy cậu khi nào mới rảnh?” Thái tử không nhịn được hỏi.

“Hai tuần sau, lịch trình cũng không bận rộn lắm.”

“Mẹ nó! Sao cậu còn bận hơn cả tôi?”

Hoàng Phủ Triệt đẩy cánh tay của hắn đang ôm bả vai mình ra, còn dùng đầu ngón tay phẩy phẩy, giống như phía trên bị hắn làm dơ.

“Bởi vì công việc anh phải làm, giờ tôi phải xử lý.”

Thái tử sờ sờ chop mũi. “ Vậy thật khổ cho cậu.”

Cuối cùng thái tử còn chưa xem xem anh đã khỉ gió hẹn với ai, mặt dày mày dạn nhất định đi theo.

Thấy Nhan Loan Loan cả người khoác lớp trang phục nhẹ nhàng khoan khoái vẫn không mất đi vẻ quyền rũ, thái tử nhếch ày, bụng liếc nhìn Hoàng Phủ Triệt.

Còn Hoàng Phủ Triệt bên cạnh lại khẽ cau mày, có chút hối hận khi để hắn theo tới đây. Rất lịch sự kéo ghế ra cho cô, nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi.

“Tại sao lại mặc như vậy?”

Nhan Loan Loan cúi đầu nhìn lại mình, không cảm thấy có gì không ổn. “ Khó coi lắm sao?:

“Không được.” Không phải là không được, lớp vải hồng phấn ước chừng quá mỏng, cô giống như một cây đào mặt trưởng thành, quá mê người.

Nhan Loan Loan nghe anh nói như vậy có chút uất ức, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều sẽ cố ý ăn mặc như vậy, muốn bày ra hình ảnh đẹp nhất của mình.

Mà thái tử hiển nhiên biết ngụ ý của Hoàng Phủ Triệt, vừa đốt thuốc vừa vỗ vai anh. “ Một mỹ nhân quý báu như vậy, không trách được cậu lại kiên quyết không muốn để thôi thấy.”

Nhan Loan Loan lễ phép cười khách khí. “ Thái tử gia nói đùa.”

Chân mày Hoàng Phủ Triệt càng nhíu chặt hơn. “ Không cần khách khí với anh ta như thế.”

Gia* với cả gia , người phụ nữ của anh gọi anh trai anh là gia, vậy anh là cái gì?

(*Gia : dùng để gọi 1 cách tôn trọng, tôn kính)

Bữa cơm này ăn xem ra khá hài hoà, trừ Hoàng Phủ Triệt trên mặt có chút lạnh lùng ra.

.....

Nhan Loan Loan từ phòng vệ sinh bước ra ngoài, dùng tay chỉnh lại kiểu tóc, có chút ngoài ý muốn nhìn đến thái tử đứng dựa vào tường, hình như đang chờ người.

Lên tiếng chào hỏi, lướt qua hắn.

“Nhan tiểu thư xin dừng bước.” Thái tử ngậm lấy điều thuốc, hít một hơi, chậm rãi phun ra một ngụm khói.

Nhan Loan Loan chần chừ dừng lại, thái tử lộ vẻ mặt thờ ơ, đôi mắt hẹp dài đào hoa nửa hí lại quan sát cô, nhưng không nói lấy 1 lời nào.

“Thái tử, có chuyện gì không?”

Thái tử nhìn từ trên xuống dưới, nhìn cô gái này, nhếch môi cười. “ Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó không?”

“Hả?” Nhan Loan Loan hơi ngẩn ra, lắc đầu cười khẽ. “ Những lời tán tỉnh này không phải đã hơi cũ rồi sao.”

Nụ cười trên môi thái tử vẫn không đổi. “ Nếu tôi muốn sẽ trực tiếp tiếp cận cô, không cần phí thời gian nói nhảm đâu.”

Nhan Loan Loan cười nói. “ Đây cũng là lần đầu chúng ta gặp mặt, bằng không theo trí nhớ của thái tử, tôi sẽ là người phụ nữ đã gặp qua sẽ không thể quên được à.”

“Vậy sao?” Thái tử vén vài sợi tóc bên tai cô lên, cử chỉ lỗ mãng. “Vậy tại sao, hôm nay tôi vừa thấy cô, đã cảm thấy Giống như đã từng quen biết?”

Nhan Loan Loan nhanh nhẹn tránh hắn, đi vòng đến bên người hắn. “ giữa người với người, quả thật có một loại cảm giác như vậy, có lẽ tôi với ... hai người có duyên phận.”

“Hạ Tử Dụ là đàn chị của tôi, thái tử đã từng thấy tôi chụp chung với chị ấy không chừng.”

Thái tử chỉ cười không nói, trong tròng mắt đen mơ hồ loé lên, nhìn Nhan Loan Loan sợ hãi.

....

Chờ thái tử trở lại chỗ ngồi, Hoàng Phủ Triệt vừa nói chuyện điện thoại xong. Thái tử thấy sắc mặt anh sa sầm, hỏi.

“Thế nào?”

“Tiểu Nhu xảy ra chút chuyện, buổi chiều công ty còn phải ký hợp đồng. Anh đi hay tôi?”

So sánh giữa Hoàng Phủ Dĩ Nhu và Trữ Dư Tịch, nghĩ đến cô gái kia, thái tử theo bản năng muốn nâng và Hoàng Phủ Triệt bắt tiếp xúc với nhau đi một chút.

“Vậy tôi đi, cậu đưa Nhan tiểu thư về đi.”

Trong lúc nói, thái tử cố ý liếc Nhan Loan Loan 1 cái. Cô nghiêng đầu, lấy tay nâng má, phát hiện được ánh mắt chăm chăm của hắn hướng về phía mình, lại hào phóng nở nụ cười đẹp rạng ngời.

28. Chương 28: Không Cho Phép 2

Bãi đậu xe.

Nhan Loan Loan thắt dây an toàn, lại không thấy anh khởi động xe, ngón tay chỉ siết chặt.

“Mars? Anh làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Triệt nghiêm mặt, hồ hững. Nhan Loan Loan kéo kéo tay áo anh. “Mars?”

“Không sao.” Anh nửa ngày mới thốt được ra 2 chữ. Suốt cả đoạn đường đều im lặng, xe dừng ở trước nhà cô, cô cũng không vội xuống xe.

Nhan Loan Loan không biết có phải nguyên nhân là vì mình hay vì cú điện thoại kia, mới khiến anh mặt ủ mày chau.

“Anh hẳn rất lo lắng, hay là đi xem Dĩ Nhu xem có ổn không.”

Anh chẳng thể nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ của cô, cởi dây an toàn của cô, duỗi cánh tay dài, dùng sức ôm lấy eo cô, bế cô từ tay lái phụ bên cạnh lên trên chân mình.

“Hả?”

Nhan Loan Loan không biết vì sao, con người loé sáng. Đôi con người của anh quá mức thâm thúy, sâu không đáy.

Mặt Hoàng Phủ Triệt càng lúc càng gần, con người Nhan Loan Loan loé lên, không chớp mắt dõi theo anh, chợt bắt đầu khấn trương. Đây không phải lần đầu hôn anh, nhưng đây lại là lần đầu cô khấn trương thế này.

Ánh mắt của người đàn ông này vô cùng mê người, Nhan Loan Loan cảm giác như bị bắt sống mỗi khi nhìn vào đôi mắt này.

Cô thật vô dụng, nhưng lại không còn sức để chống đỡ. Đột nhiên cô cảm thấy căm hận, buộc mình nghiêng đầu.

Động tác của Hoàng Phủ Triệt nhanh hơn cô một bước, bỗng bắt lấy cằm cô, xoay lại, áp môi xuống.

Khoảng không giữa răng môi còn vương vẩn hương bơ thơm phức ngọt ngào, béo ngậy. Anh hôn cô có chút gấp gáp, lại có chút táo bạo. Ấn bả vai cô xuống, cho đến khi cô ngây ngất, cánh tay nhỏ bé nhẹ rũ xuống sau lưng anh, trước ngực đã ngừng phập phồng.

Buông môi cô ra, như gửi lời nhắc nhở của mình lên chiếc cổ dài nhỏ nhắn của cô.

“Về sau em không được như vậy nữa, có biết không?” Chui đầu vào cổ cô, giọng anh khàn khàn, buồn bực nói.

“...Cái gì?” Nhan Loan Loan nhắm mắt lại thở gấp, không hiểu ra sao.

“Không cho phép em mặc như vậy, không cho phép em cười với người đàn ông khác.”

Nhan Loan Loan bật cười, người đàn ông này là Mars sao? Hay là Hoàng Phủ nhị thiếu?

“Em chỉ muốn mặc đẹp một chút để gặp anh mà thôi, “người đàn ông khác” kia là anh trai anh nha.”

“Đừng gộp chung anh với anh ta.” Anh giống như trừng phạt, cắn cô một cái. Anh không thể không nhìn thấy làn sóng ngầm giữa thái tử và cô, dù anh có tin tưởng cô vào lúc này đi nữa, nhưng mà người phụ nữ này lại cười rạng rỡ với anh như vậy!

“Còn nữa, không cho phép em ... quyến rũ anh.” Anh nói xong, tay bắt đầu không thành thật, vuốt ve cô.

“Em nào có quyến rũ anh?”

Rõ ràng người đàn ông này đang quyến rũ cô, từng bước từng bước luân hãm

“Em có.” Hoàng Phủ Triệt dùng răng cắn nút áo ngực của cô, đầu lưỡi liếm láp, môi in ấn trên da thịt trắng nõn của cô.

Anh quyến rũ em, hay tại em quyến rũ anh.

“Em có Lần đầu tiên gặp mặt, em quyến rũ anh.” Lần đầu tiên giữa bọn họ, ấn tượng về lần đầu tiên ấy đã khắc sâu trong anh. Cô đáng vẻ nhếch nhác lại quyến rũ, bông nhiên xuất hiện trước mắt anh

Chợt, anh dừng lại động tác, híp mắt nhìn cô . “ Đêm hôm đó , em”

Nhan Loan Loan từ trong ý loạn tình mê chợt hiểu ra, vội tỉnh táo lại, sắc mặt biến sắc.

Hoàng Phủ Triệt thử thăm dò. “ Có phải gặp phải Chuyện xấu?”

Cô cau mày, cắn môi không nói.

Hoàng Phủ Triệt trong nháy mắt vẻ mặt u ám, từ phản ứng của cô, cũng có thể đoán được 89%. “ Có nhìn thấy tướng mạo của người kia không?”

Cô nhẹ lắc đầu, thò tay ôm lấy cổ anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, giọng nói buồn bã truyền tới.

“Em không muốn nhớ lại, anh ... sẽ ghét bỏ em sao?”

Trong lòng Hoàng Phủ Triệt bỗng thất lại. Nhắm mắt lại, nhớ lại mấy năm trước khi anh nhìn thấy Thi Dạ Triều đối xử với Trữ Dư Tịch một màn kia, Trữ Dư Tịch gần như trở nên điên cuồng, khi đó Trữ Dư Tịch đã thay đổi hoàn toàn, thay đổi đến mức thiếu chút nữa ngay cả anh cũng không nhận ra.

Mà cô gái nằm trong lòng anh, thế nhưng cũng đã trải qua chuyện đó. Lòng anh đau đớn, ánh mắt càng hung ác, động tác lại dịu dàng hơn.

“Cô gái ngốc này, anh làm sao sẽ ghét em.”

Giống như nghĩ đến điều gì đó, hai cánh tay anh ôm sát cô.

“Em từ chối anh, có phải vì như vậy không? Trong lòng có ám ảnh?”

“”

“Có cần anh dẫn em đi gặp bác sĩ?” Anh nhớ lần đó , thời điểm anh thiếu chút nữa muốn cô, trên mặt cô lộ đầy vẻ hoảng sợ.

“Em không sao, em không yếu đuối như vậy, chỉ làm cần chút thời gian ... được không?”

“Yên tâm, anh sẽ không ép em, lúc nào em nguyện ý chấp nhận anh, anh mới trừng phạt em.” Nụ cười của anh chứa đầy ngụ ý, hôn lên trán cô xem như lời cam kết.

Hoàng Phủ Triệt không nhìn thấy nét mặt của Nhan Loan Loan, cực kỳ mâu thuẫn.

Cô nên làm gì đây? Cô là một kẻ xấu xa, nhất định là vậy.

Anh đã bắt đầu quan tâm cô, có phải không?

Chỉ là như vậy, nhưng vẫn không đủ.

Hoàng Phủ Triệt, em muốn anh quan tâm đến em một chút, quan tâm nhiều hơn nữa.

Cho đến khi anh yêu em.

.....

Không gọi được cho Hoàng Phủ Dĩ Nhu, điện thoại vẫn tắt máy. Chỉ có thể gọi cho Trữ Dư Tịch.

“Anh thái tử?”

“Em đang ở đâu?” Thái tử khoá xe, đứng giữa sân trường rộng lớn, lăm lét liếc trái nhìn phải. Rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

“Được rồi, anh thấy em rồi.”

Trữ Dư Tịch xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi sọc xanh dương nhạt, mang kính mát màu trắng đi tới.

Nút áo chỉ cài đến nút thứ 3 trước ngực, theo động tác, lồng ngực rắn chắc như ẩn như hiện, sợi dây chuyền bạc lấp lánh hiện lên ở xương quai xanh.

“Anh thái tử, sao anh lại đến đây?”

Trữ Dư Tịch từ dưới bóng râm cây ngô đồng chạy đến, buộc đuôi ngựa ở sau ót, dưới ánh mặt trời gương mặt nàng toát lên vẻ mỹ lệ. Hắn nhiều ngày nay tâm tình tầm tối nhất thời trở nên tốt hơn phân nửa.

Giữ chặt lấy cái đầu nhỏ đang lắc qua lắc lại của nàng.

“Nha đầu kia đâu rồi, lại gây chuyện gì?”

Trữ Dư Tịch có điểm không tự nhiên. “Thật ra thì mọi chuyện cũng ổn thoả rồi, cũng không phải là chuyện lớn gì, đều là Tiểu Nhu nhất định làm lớn chuyện, gọi cho anh hai...”

Không đợi thái tử tiếp tục hỏi, chỉ nghe thấy người trong đám con gái bên kia hét chói tai.

“Hoàng Phủ Dĩ Nhu mày ày là ai? Trữ Dư Tịch cũng không nói gì, mày lại hung hăng như vậy! Theo tao thấy chúng mày đều cùng 1 loại, cậ bản thân có chút xinh xắn, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông con trai, phi! Cả kỹ nữ cũng không bằng!”

Thái tử chau mày, khoé miệng nhất thời nhấc lên thành đường cong mờ.

Trữ Dư Tịch nhìn thấy nụ cười này, lạnh cả người. “Cái đó, anh thái tử, em có thể xử lý.”

.....

Hoàng Phủ Dĩ Nhu bên này mặt đã thoát trắng thoát đỏ, trong lòng cảm hận đến nghiến răng, ngoài miệng lại nói không ra nửa câu thô tục. “Mày!”

“Tao cái gì? Cãi nhau cũng không được để người khác thách thức mình.” Một đám nữ sinh mang thất lưng in hoa vênh váo tự đắc đứng trước mặt Hoàng Phủ Dĩ Nhu, trong miệng không ngừng nói những lời khó nghe.

“Cô đủ chưa! Cố Thắm, tôi khuyên cô nên sớm câm miệng lại đi.” Trữ Dư Tịch không thể nhịn được nữa, nàng liền rời đi, mũi dùi lại chĩa về hướng Dĩ Nhu.

“Mày còn chưa bị chửi đủ à Trữ Dư Tịch, còn dám tới –“ Cố Thắm khinh thường Trữ Dư Tịch, cái loại chỉ liếc mắt một cái đã bỏ đi, nhưng nói được một nửa, liền nhìn thấy người đàn ông đáng đẹp trai như ma quỷ đứng cạnh bên Trữ Dư Tịch.

Khoé miệng người đàn ông cong lên, cười bốn cợt, do mang theo kính mát nên không thấy rõ diện mạo, song chỉ với khuôn mặt tuấn mỹ, chiếc cằm tinh tế cũng đủ kết luận người này thuộc hàng cực phẩm.

Nhìn xuống chút nữa, vóc người này càng là ... tất nhiên không cần nhiều lời – là cực phẩm trong cực phẩm!

Hoàng Phủ Dĩ Nhu theo chú ý đảo tầm mắt nhìn sang, sau lại nghiêng đầu bĩu môi nhìn bộ dáng hoa si hưng phấn đến thiếu chút đã ngất xỉu của Cố Thắm, khoe miệng ngay sau đó nhếch lên nụ cười “Mày chờ chết đi”.

Thái tử cười tiến lên vài bước, cũng không thèm nhìn đến Dĩ Nhu, đẩy cô ra. Nhìn thẳng vào Cố Thắm.

“À, cô là Cố Thắm?”

Cố Thắm đã sớm mất hết khí thế ban nãy, như con cừu nhỏ nghe lời, đổ mặt liên tục gật đầu.

Thái tử khoanh tay trước ngực, trầm ngâm chốc lát, sau đó một tay nâng cằm cô ả lên, dịu dàng như nước. “Cố Hoàn của Cố thị ở thành phố phía Nam, là cha cô?”

Cố Thắm mừng thầm trong bụng. “Anh biết ba em?”

Thái tử cười mà không đáp, hạ kính mát xuống, chỉ chỉ sau lưng Trữ Dư Tịch. “Cô gái này chọc cô sao?”

Hắn là đầu óc Cố Thắm đã ngưng trệ, cô ả khinh bỉ liếc mắt nhìn Trữ Dư Tịch, còn tưởng mình gặp được chân mệnh thiên tử.

“Con nhỏ này rất hèn hạ, đi quyến rũ đàn ông, nó cũng không phải hạng tốt lành gì.”

Trữ Dư Tịch trợn mắt một cái, bất đắc dĩ nâng trán.

Thái tử gật đầu một cái, tay đưa về phía sau kéo Trữ Dư Tịch vào lòng, cương chịu xoa xoa mái tóc của nàng. “Tiểu Tịch này, em muốn xử lý cô ta thế nào đây?”

29. Chương 29: Là Ghen Tỵ , Không Cam Lòng.

Thái tử gật đầu một cái, tay đưa về phía sau kéo Trữ Dư Tịch vào lòng, cương chịu xoa xoa mái tóc của nàng. “Tiểu Tịch này, em muốn xử lý cô ta thế nào đây?”

Trữ Dư Tịch né tránh cánh tay của hắn. “Anh thái tử ...”

Thật ra nàng chỉ hơi nghiêng đầu thôi. Nhưng , thái tử vẫn có thể cảm nhận được. Đôi mắt hắn nặng trĩu, cười nói.

“Muốn xử lý thế nào cũng được, đốt , giết, đánh, chửi, em cứ làm đi, có anh làm hậu thuẫn bảo vệ em.”

Cố Thắm sững sờ.

“Mày, các người ...”

Đến tận bây giờ Trữ Dư Tịch chưa từng được diện kiến qua cái ý tưởng “Thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay tôi, luật pháp chỉ là rác rưởi” của thái tử. Chuyện vốn không hề nghiêm trọng đến vậy, nhưng Cố Thắm lại không biết trời cao đất rộng, cố tình mắng chửi Dĩ Nhu, cái này có chút phiền phức rồi. Mặc dù thái tử là một tên cặn bã, không biết đến luật pháp kỷ cương , hành động ngang ngược, nhưng đối với nàng và Dĩ Nhu trước giờ đều có một loại ý thức che chở nhất định.

Hắn mất hứng có thể mắng chửi vài câu, tuyệt đối sẽ không để người ngoài xúc phạm.

Trữ Dư Tịch biết rõ, thái tử rất có thể đang nổi điên, còn muốn đại khai sát giới thế nào. Nàng thở dài, bảo Dĩ Nhu gọi cho Hoàng Phủ Triệt, cũng vì tính tình của Hoàng Phủ Triệt không nóng nảy như thái tử. Phần lớn thời gian anh sẽ phân rõ phải trái, cho dù không phải là không có trường hợp động tay động chân, hay giết người trong vô hình, nói chung là trường hợp đổ máu sẽ rất ít.

Hơn nữa, Hoàng Phủ Triệt cũng không so đo với đàn bà con gái, nhưng thái tử lại khác, hắn rất ngoan độc, không quan tâm đối phương là trai hay gái, là con cái nhà ai, tàn phế hay đang mang thai, hắn chỉ có độc nhất cái ý nghĩ: người khiến gia khó chịu, gia khiến người sống dở chết dở?

Trữ Dư Tịch kéo thái tử lại “ Anh thái tử, trừng phạt cái gì đó nhỏ coi như xong chuyện đi, em và tiểu Nhu cũng không phải vậy, chuyện cũng không phải không thể giải quyết, không cần xé to chuyện.”

Thái tử nhất thời mỉm cười “ Em từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh anh, tại sao lại còn ngại thơ tốt bụng như vậy?”

Trữ Dư Tịch nghe được ý châm chọc của hắn, cũng không thèm để ý, lắc lắc tay hắn. “ Có được không anh thái tử?”

Thái tử giật mình. Hắn nghe được trong lời nói phát ra có chút nũng nịu Hắn chợt không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này nữa, lấy thân phận của hắn đi đối phó với một con nhóc hỉ mũi chưa sạch, thật là quá phí phạm.

“Được rồi, anh sẽ cố gắng ... khiêm tốn một chút.”

Thái tử gọi Doãn Vệ Hoàn đến nói nhỏ mấy câu. Doãn Vệ Hoàn đi về phía Cố Thắm, vẻ mặt khách khí làm cho Cố Thắm yên tâm hơn một chút, nhưng nhìn sang người đàn ông với đôi mắt lạnh khốc thì lại không khỏi rung mình một cái.

“Cố tiểu thư, xin hãy theo tôi đến đây một chút,”

...

Thái tử bảo Doãn Vệ Hoàn trừng phạt Cố Thắm thế nào, Trữ Dư Tịch không biết. Nhưng náo loạn như vậy, mấy lời đồn nhảm trong trường có liên quan đến nàng đều được xem là thật, tiếp đó là cái thân phận nhị tiểu thư nhà Hoàng Phủ của Dĩ Nhu bị lộ.

Đã sớm tan học, trong phòng hoạ chỉ còn mỗi Trữ Dư Tịch. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã chín giờ tối rồi.

Trữ Dư Tịch vừa liếc đến tin nhắn vốn vẹn 8 chữ liền ngây người.

“Mười giờ tối, nhà anh, bữa ăn khuya.”

Người gửi : anh thái tử.

Nếu là lúc trước, lòng Trữ Dư Tịch nhất định đã tràn đầy vui sướng, sẽ sớm chạy đi bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng bây giờ

Nàng thu gom xong bút vẽ, dao vẽ, bấm khoá khoá chặt cửa.

Đến cửa mới phát hiện, bên ngoài mưa rất lớn. Thật may buổi sáng lúc ra cửa nàng có xem dự báo thời tiết, mới mang theo dù.

Một mình đi trên đường, bởi vì trời mưa, nên đi chậm hơn so với ngày thường. Nàng che dù, dừng bước ở một ngã tư.

Dưới ánh đèn đường, từng hạt mưa rơi xối xả, vang lên rõ từng tiếng “lộp bộp” va chạm với thành dù. Nàng chợt cảm thấy trong lòng có chút khó chịu

Tiếng “lộp bộp” này khiến nàng phiền lòng.

Bóng dáng nàng hiện lên trên tấm tủ kính lớn bên góc đường , Nàng đi tới, nhìn hình ảnh của mình trên cửa sổ.

Tâm tình trong phút chốc lại thêm rối rắm, hơn nữa còn có ghen tỵ, không cam lòng, và cả dục vọng.

Sau lưng nàng là một nhà hàng cao cấp, gần cửa sổ có một đôi trai gái.

Cô gái kiều mỹ mê người, người đàn ông tà tứ tuấn mỹ.

Nàng không nhìn thấy rõ gương mặt của cô gái. Mà khuôn mặt của người đàn ông, từng cử chỉ, từng vẻ mặt, nàng dường như đã nhớ tạc hết mọi thứ của hắn.

Nhìn lại cái bóng của mình, trong đôi mắt rõ ràng là dục vọng.

Tại sao có thể như vậy?

Trữ Dư Tịch, mày cũng có dự vọng sao?

Tại sao?

Nhiều năm như vậy, không phải vẫn có thể tiếp tục như vậy sao?

Nàng vút chiếc dù, mặc cho làn nước lạnh đổ xuống người, dường như chỉ như thế mới có thể rửa sạch lòng nàng, dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng.

Tại sao mưa mùa hạ cũng lạnh như vậy?

....

Có lẽ nàng sai rồi. Ngọn lửa kia chẳng những không thể dập tắt, ngược lại còn bùng nổ.

...

Anh thái tử, làm sao đây? Em hình như, không thể nhìn được nữa rồi....

30. Chương 30: Là Ghen Ty, Không Cam Lòng. 2

Ấm hiệu của cô gái bên cạnh, hẳn không phải là không hiểu. Nhưng chẳng biết tại sao, lại bắt đầu có vẻ ghét gương mặt xinh đẹp này.

Đột nhiên lại ghét loại phụ nữ son phấn đầy mặt, ưa ông ọ làm dáng với hắn.

Mùi nước hoa này khiến hắn nhức đầu.

Trong trí nhớ, hình như có một loại hương thơm tươi mát hợp ý hắn.

Nhưng trong lúc nhất thời, lại quên mất nguồn gốc của nó.

Đề huyết Thái Dương, dường như một khắc cũng không làm dịu đi cơn đau, hắn đẩy người phụ nữ ở bên người ra, không thêm quay đầu lại mà đi mất.

“Dừng ở đây, ngày mai cô sẽ nhận được chi phiếu.”

Đối với phụ nữ, hắn luôn rất hào phóng. Thứ hắn có thể cho bọn họ, dường như chỉ có tiền bạc, vật chất.

Hắn không nghĩ ra trừ những thứ ấy, hắn còn có thể bỏ ra thứ gì khác.

Thời tiết quái quỷ này! Hắn thấp giọng mắng.

Xe dừng lại bên trong garage, nhớ tới lúc này, Trữ Dư Tịch hẳn đang chuẩn bị bữa ăn khuya rồi, tâm tình của hắn xem ra khá hơn được một chút.

Nhưng cả căn phòng tối đen, khiến lòng hắn cũng trầm xuống. Nhắc cổ tay nhìn đồng hồ : mười giờ một phút.

Móc điện thoại ra dò danh bạ.

“Nhóc con xấu xí này, em ở đâu vậy? Không phải em đến làm bữa ăn khuya cho anh sao?”

“Em lập tức đến ngay, đợi em thêm mười phút nữa.” giọng nói của cô trong cơn mưa to mơ hồ không rõ, hắn nhíu nhíu mày.

“Em bây giờ đang ở đâu?”

“Em-a!”

Một tiếng thét chói tai ngăn ngủi, tiếp theo đó là tiếng tút tút tút.

Gọi lại, là tiếng nhắc nhở của tổng đài không thể liên lạc được.

...

Xe của Thi Dạ Triều bám theo nàng. Nàng đi một chút dừng một chút, hắn cũng cẩn thận, sợ bị phát hiện.

Hắn nhìn vào kính chiếu hậu, không khỏi bật cười.

Thi Dạ Triều, mày xem xem cái dáng vẻ của mày bây giờ, có phải buồn cười lắm không?

Hắn rất muốn trực tiếp lôi nàng lên xe, nhưng nghĩ đến khoảnh khắc nàng sợ hãi đối diện với mình, ánh mắt của nàng. Hắn có chút không đành lòng, hoặc là sợ.

Nhìn nàng ngửa đầu mặc cho làn mưa xối vào người, hắn ngồi trong xe, cái đầu cũng dựa vào ghế dựa.

Tiểu Tịch, em lại đang nhớ hắn ta phải không?

Buồng xe ngột ngạt, trong bóng tối xẹt qua tiếng thở dài.

Cô gái này, hắn nên làm gì với nàng bây giờ?

Dịu dàng, nàng xem như không thấy hắn, không nhìn thấy tấm chân tình của hắn.

Cưỡng chế ép buộc, nàng sợ hắn, chán ghét hắn. Bị nàng chán ghét, giống như dính phải lời nguyền, nó miễn cưỡng tiến vào tim hắn, làm hắn đau đớn.

Tổn thương nàng, là do bất đắc dĩ. Chỉ vì, hắn không thể buông tay.

Không phải là không kìm chế, không phải là không nguyện ý, không phải là không thể, chính là không buông tha.

Sớm một chút, chúng ta biết nhau sớm một chút thì tốt quá. Để tôi gặp em sớm hơn thì tốt quá. Sớm hơn thì hắn khi ấy em còn không biết yêu thương hắn ta, vậy có phải hay không, em sẽ yêu tôi?

Hắn vẫn bám theo nàng, đôi con ngươi màu hổ phách thâm trầm hơn ngày trước. Ngón tay nắm thật chặt lấy tay lái, nếu không làm vậy, hắn sẽ không khống chế được bản thân, sẽ kích động xuống xe bắt lấy nàng.

Cho đến khi phát hiện ra hướng nàng đi tới là nhà trọ của thái tử. Ánh mắt của hắn lạnh xuống.

Dừng xe, mở cửa, xuống xe.

Hắn giống như con báo nhỏ sẵn mồi, tiến từng bước một lại gần nàng.

“Em muốn đi đâu vậy tiểu Tịch?” Hắn cười, một tay giựt chiếc di động của nàng, bẻ thành hai nửa. Nắm cánh tay của nàng kẹp vào trong ngực, cố ý không nhìn vào trong đôi mắt đầy hoảng sợ của nàng, giữ chặt cằm, ép nàng nhìn thẳng vào mình.

“Trễ thế này không về nhà sao?”

“Tại sao anh lại ở đây! Buồng tôi ra!” Trữ Dư Tịch giãy giụa kịch liệt, vẫn không thể thoát khỏi sức lực của người đàn ông này.

“Đi tìm thái tử? Hả?” Hắn biết rõ, giữa thái tử và nàng không có gì, nhưng vẫn không nhịn được nổi giận.

“Chuyện không liên quan đến anh, anh đừng đụng vào tôi!”

Nàng sợ sự đụng chạm của hắn, nhiệt độ của bàn tay hắn, vĩnh viễn lạnh lẽo như vậy. Cũng giống như những con sủng vật mà hắn yêu thích, nuôi dưỡng, khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

Việc hắn giam cầm nàng, là cơn ác mộng đã đeo bám nàng ba năm nay, thủy chung khiến người ta không trốn thoát.

Hắn thật ra cũng không dùng quá nhiều sức, thậm chí có chút thương thức tâm tình bối rối của nàng. Khoé miệng hơi nhếch lên.

“Vẫn chưa rõ sao, em trốn không thoát đâu, tiểu Tịch.”

Nàng mệt mỏi, yếu ớt, cúi thấp đầu, giọng nói tràn đầy sự mệt mỏi : “Tại sao, anh nhất định phải bám lấy tôi, nhất định phải ép tôi điên, anh mới bằng lòng dừng tay sao?”

“....”

“Thả tôi.”

“Tôi cũng muốn vậy.” Hấn khoá chặt eo nàng, vén mái tóc bị mưa xối dính vào mặt.

“Nhưng tôi không làm được.”

Hấn cúi đầu, đối với nàng, hấn xem nàng như báu vật. Khẽ hôn lên trán nàng, ấn đường

“Tôi không làm được” Hấn rên rỉ, hấn cũng đã mệt mỏi rồi.

Chóp mũi, sau đó là

“Bóp!” một tiếng.

Một cái tát tát hơi lệch trên mặt Thi Dạ Triều.

“Lần thứ hai, tiểu Tịch, đây là lần thứ hai em đánh tôi rồi.” Hấn tà ác liếm vết máu nơi khoé miệng. Cười nhạt.

Thật ra hấn có thể tránh được cái tát đó, nhưng hấn đã không làm vậy.

“Cả đời này kẻ có thể động thủ với tôi mà không bị thương chút nào, dường như chỉ có mình em.”

Không bị thương chút nào? Trữ Dư Tịch lại bật cười.

“Tôi thật sự không bị thương chút nào sao?”

Thi Dạ Triều nhìn ánh mắt bốn cột của nàng. “ Phụ nữ sớm muộn gì cũng sẽ trải nghiệm qua cảm giác đau đớn đó, em chỉ hơi sớm một chút đã trải qua nó, hơn nữa lúc đó em quá khẩn trương Tôi bảo đảm lần sau sẽ không đau.”

Trữ Dư Tịch cười cũng không cười nổi, nụ cười cứng nhắc trên gương mặt.

Bởi vì nàng nhìn thấy dáng vẻ cao lớn sau lưng Thi Dạ Triều, hình như là ... khuôn mặt sát khí của người đàn ông nọ.

“Anh ... thái tử?”

Giọng nói của nàng run rẩy, nhưng lại không biết rốt cuộc đang sợ cái gì.

31. Chương 31: Anh Thái Tử, anh Ở Đây Sao?

Đêm tối, mưa lạnh.

Thi thoảng tiếng sấm vang rền trên nền trời, Tia chớp xé rách bầu trời. Chiều sáng nét mặt của cả ba người.

Trữ Dư Tịch không dám xác định thái tử xuất hiện từ lúc nào, cũng không dám xác định hấn đã nhìn thấy bao nhiêu, nghe được những gì.

Chỉ là nét mặt căng thẳng kia, khiến nàng mất hết dũng khí để gọi hấn một tiếng. Nàng ngơ ngác nhìn hấn ngày càng tiến gần hơn, thậm chí còn quên mất bản thân bị Thi Dạ Triều ôm trong ngực.

Thi Dạ Triều không cần quay đầu lại, cũng biết ai ở phía sau.

Là người mà nàng luôn gọi nhỏ tên “ Anh thái tử”, tiếng gọi ấy khiến hấn tức giận, bất mãn vô cùng.

Cô gái này, ngay cả khi ở trong tầm mắt hấn, nàng cũng có biện pháp khiến hấn mất khống chế. Nhưng hấn lại phải nhẫn nại.

Thái tử mở miệng –

Anh cho là em đã xảy ra chuyện gì. Điện thoại của em không cách nào có thể liên lạc được.

Tại sao em lại ở chung một chỗ với Thi Dạ Triều?

2 người

.....

“Mưa lớn thế này, 2 người đang làm gì vậy?” Thái tử cười lạnh, giọng nói phát ra đầy lửa giận.

Thi Dạ Triều buông Trữ Dư Tịch ra, khom người nhặt chiếc điện thoại vỡ thành hai mảnh trên đất nhét vào tay Trữ Dư Tịch, nhếch miệng nhìn thái tử một cái.

“Tiểu Tịch thiếu chút nữa thì trượt chân, tôi đỡ em ấy.”

“Hả?” Tầm mắt thái tử quét qua khuôn mặt của Trữ Dư Tịch. “Có bị thương không?”

Mặt Trữ Dư Tịch trắng bệch, hé miệng, sưng sờ lắc lắc đầu một cái.

“Về với anh.” Thái tử cầm đôi tay vào túi quần, sắc mặt lại thêm một tầng sát khí.

Trữ Dư Tịch theo bản năng liếc mắt nhìn Thi Dạ Triều.

Chỉ cần cái nhìn này thôi cũng đủ khơi mào ngọn lửa giận dữ trong lòng thái tử.

Thi Dạ Triều cười ôn hoà, quay đầu đi. “Đi đi, tắm nước nóng, cẩn thận không bị cảm.”

Dứt lời chột cú thấp người, ghé bên tai nàng nhắc nhở.

“Trở lại em nên cảm ơn tôi đã giúp em diễn một màn này.”

Trữ Dư Tịch thật giống như đã mất đi khả năng giao tiếp, chỉ biết ngây ngốc đứng đó.

Cho đến khi xe của Thi Dạ Triều biến mất. Dưới ánh đèn đường chỉ còn lại nàng và thái tử, hai người cách nhau mấy bước, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Ý lạnh trong mắt thái tử ngày càng đậm hơn, tay rút trong túi quần siết chặt thành nắm đấm, bỗng xoay người rời đi.

Trữ Dư Tịch không còn lựa chọn nào khác, chỉ biết cắn môi theo sau.

...

Trong thang máy, Trữ Dư Tịch cúi đầu, ôm bọc sách ướm, chiếc điện thoại đã hư của mình đứng sau thái tử, lòng rối như tơ vò.

Nàng có nên giải thích không? Phải giải thích thế nào đây? Bắt đầu từ đâu ?

Nàng thậm chí còn không biết rốt cuộc thái tử xuất hiện từ lúc nào

Vào nhà, thái tử trực tiếp vào phòng để thay quần áo, lúc đi ra toàn thân chỉ còn độc nhất cái quần lót.

Thấy Trữ Dư Tịch cả người ướm nhẹp đứng giữa phòng khác, nét mặt lúng túng. Hắn chỉ chỉ phòng tắm bên trong.

“Vào tắm trước đi.”

Trữ Dư Tịch vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy cơ thể lơ lửng của người đàn ông, lại vội vã mở to mắt, chạy trốn chết vào phòng tắm.

....

Hơi nước nóng vắn vít quanh thân thể, từ đầu xuống chân, nước gội vào da, đuổi đi cái lạnh lẽo trước đó. Trữ Dư Tịch nhắm mắt lại, để mặc cho làn nước nóng cọ rửa.

Trong lòng sốt ruột, sợ hãi, rối loạn, lo lắng, phần hận ... Quá nhiều tâm tình chứa đựng trong lòng khiến nàng khó thở.

Nàng trêu ai ghẹo ai? Nàng cũng chỉ là yêu một người đàn ông mà thôi ...

Thái độ của thái tử đối với nàng, đã thay đổi.

Trước kia không phải không có kẻ làm phiền nàng, luôn là chưa cần nàng quan tâm đến, thái tử chỉ cần phát tay một cái, chẳng còn kẻ nào dám bước lên phía trước.

Nhưng lần này

....

Cũng trong lúc đó, trong bồn tắm ở một phòng tắm khác, thái tử nhắm mắt ngâm mình trong bồn. Tay chống đầu, dựa vào thành bồn tắm, nhắm mắt lại, miệng nhả ra ngum khói.

Trên khuôn mặt tuần mỹ đầy những hạt nước, theo gò má góc cạnh rõ ràng chảy xuôi đến cổ, theo xương quai xanh chảy xuống đến bộ ngực ngâm trong nước.

Từ từ mở mắt, đôi con ngươi đen như mực chứa đựng ngọn lửa hừng hực.

Chỉ là ngọn lửa này, chẳng hiểu sao lại bùng cháy.

Ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu. Tại sao khi nhìn thấy Thi Dạ Triều ở cùng một chỗ với nàng, hắn sẽ tức giận.

Hắn bắt nàng phải về với mình, mà nàng vẫn còn lưu luyến nhìn Thi Dạ Triều rời đi một cái.

Giữa bọn họ, thật ra là gì?

Chuyện gì đang xảy ra....

Tình thế của nàng cấp bách, quên hỏi hắn về quần áo để thay. Chỉ có thể lấy khăn tắm lớn bao lấy thân thể của mình. Chiếc gương bên cạnh rơi xuống đất, nàng dừng lại động tác của mình, đi tới, lấy tay lau đi lớp hơi nước thật mỏng phía trên nó.

Nó phản chiếu khuôn mặt xinh xắn, trẻ trung của nàng.

Cái trán bằng phẳng đầy đặn, cặp lông mày tinh tế, đôi mắt phân rõ trắng đen, cái mũi nhỏ ngoạ nghễ nhô cao Đôi môi không có chút sắc máu.

Đầu ngón tay vuốt ve hình ảnh phản chiếu của mình trên gương.

Không có hình ảnh phản chiếu của ánh gương, nàng thậm chí còn không thể tìm ra được bất kỳ đặc điểm nổi bật nào của mình. Nàng hơi rũ đầu xuống, chống vào mặt gương.

Ngay cả thân thể này, cũng không còn nguyên vẹn

Nàng có tư cách gì, khiến cho hắn có thể chú ý tới mình, thích thú, hay thậm chí là yêu?

Con nhóc xấu xí

Đây là ấn tượng đầu tiên của nàng trong lòng hắn.

“Anh thái tử, em đã trưởng thành rồi, bộ dáng của em, cũng không xấu xí” Nàng nhìn chằm chằm vào gương, miệng lẩm bẩm.

“Nhưng mà, thân thể này”

Nàng nghẹn ngào, đôi mắt ướt át. Giọt nước mắt đầu tiên chảy ra từ khoé mắt, nàng giơ tay lau nó đi. Nhiều năm như vậy, nàng chưa từng khóc vì không được thái tử yêu thương. Nàng không cho phép bản thân yếu đuối như vậy.

“Anh thái tử, anh ở đây sao?”

Sẽ để ý em ... không còn trong sạch sao?

....

Anh thái tử, cho em....

Một chút dũng khí có được không?

Cho em một chút dũng khí, để em có thể tiếp tục cố gắng...

Trong giây lát nàng chợt giật mình, khuôn mặt của Thi Dạ Triều bỗng xuất hiện.

Nàng giống như chạm phải điện lièn tránh ra.

32. Chương 32: Anh Thái Tử, Anh Ở Đây Sao? 2

Cửa phòng tắm bỗng nhiên bị người ở ngoài cửa kéo ra. Thái tử còn đang ngâm mình trong nước, có chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào cô gái quần khăn tắm ở cửa.

Trữ Dư Tịch bước vào, tiện tay đóng cửa. Vẻ mặt nghiêm túc trang trọng, đến gần bồn tắm.

Thái tử dừng hút thuốc.

“Anh thái tử, em có lời muốn nói với anh.”

“.....Nói”

“.....”

“.....”

“.....Thi Dạ Triều –“

Thi Dạ Triều.

Chỉ nghe thấy ba chữ Thi Dạ Triều này, tay thái tử đã siết chặt thành nắm đấm, cái gạt tàn thuốc bằng sứ bóng loáng bị ném ra ngoài. Rơi xuống trên nền đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Tiếng chiếc gạt tàn rơi xuống đất chói tai khiến cho nàng thức tỉnh.

....

Thật yên tĩnh. Gần như chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp xen lẫn nhau.

Ánh sáng trong mắt Trữ Dư Tịch ngày một ảm đạm, tu tối.

Nàng ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhặt từng mảnh vỡ.

“Để xuống.” Thái tử nhíu mày, nàng lại tai điếc mắt mù làm ngơ.

“Anh kêu em để nó xuống!”

Nàng bị tiếng rống của hắn làm cho hoảng sợ, hai tay run rẩy, mảnh vỡ sắc nhọn chĩa vào ngón tay nàng.

Giọt máu đỏ tươi, bắt mắt rơi xuống.

Không quá đau đớn, chỉ có chút tê dại. Máu hoà lẫn với nước trên nền đất gạch, biến thành một vùng nước đỏ thẫm.

Nàng không chớp mắt, nhìn chăm chăm vào thứ màu sắc chói lọi này, giống như trước mắt chỉ có mỗi thứ màu sắc này ... Con người dần co rúc lại.

Thái tử nhỏ giọng nguyên rửa một tiếng. Bước ra khỏi bồn tắm, xé một mảnh áo choàng tắm trên kệ, kéo lấy cổ tay nàng, lại không ngờ bị nàng đột ngột hất ra.

“Đừng chạm vào tôi!”

Tiếng của nàng có chút khàn khàn.

Thái tử chưa từng thấy nàng tỏ thái độ như thế này. Hắn trong nhất thời liền nghĩ xấu.

Thật giống như đang kiên nhẫn chờ đợi thứ gì đó, cái thứ ấy giống như , là sự chán ghét

Nàng chán ghét hẳn?

Thái tử tức giận xông tới, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, liền nắm lấy cổ tay nàng kéo ra ngoài phòng khách, tìm hộp cấp cứu, rửa sạch vết thương, cầm máu trừ độc, bôi thuốc băng bó.

Vết thương này sâu hơn một chút so với tưởng tượng của hắn.

Cả quá trình, nàng vẫn giãy giụa, thậm chí đánh hắn.

Hắn chộp lấy cái kéo ở trên bàn, tay còn lại bắt lấy hai cổ tay của nàng khoá ngược lại từ phía sau. Nắm lấy phần tóc phía sau của nàng buộc nàng phải ngẩng mặt lên.

“Em nổi điên làm gì! Hả? Nổi điên làm gì!”

“Đừng chạm vào tôi! Buông ra, buông ra!” Nàng nháo đến mức muốn cắn cái cổ của hắn.

Thái tử bị đau, liền quăng nàng lên ghế sofa. Rút tay về sờ sờ cổ, thiếu nữ ở tuổi này thật lợi hại, cắn ra cả máu.

Thái tử liếc mắt thấy nàng đang cố chộp lấy cây kéo trên khay trà. Hắn nhanh một bước khống chế nàng, càng thêm giận dữ.

Lại nhìn thấy đáy mắt lạnh lẽo của nàng, trong lòng lại thất lại.

“Đây là ánh mắt gì?” Thái tử cắn răng chất vấn.

“Buông – tôi – ra.” Nàng gần từng chữ, kiên quyết thét lên. Lại không biết đã kích thích cơn giận trước nay chưa từng có của thái tử.

Khoé miệng hắn cong lên tạo thành nụ cười lạnh mĩa mai, trở lại phòng ngủ chính, ném nàng lên giường, liền nằm đè lên người nàng.

“Không cho tôi chạm? Sao? Ai có thể chạm vào em? Thi Dạ Triều?”

Nàng ngoảnh mặt đi, thân thể bị hắn đè lên, hai tay gắt gao níu chặt lấy ga giường.

Nàng chưa từng thấy đôi mắt sắc nhọn kinh người này, hắn cũng chưa từng thấy vẻ hoảng loạn trong mắt nàng.

Tay hắn bắt đầu tháo chiếc khăn tắm trên người nàng xuống. “Thằng khốn đó có thể hôn em, tôi cả đống cũng không được sao?”

Đây là tiểu Tịch sao? Là đứa bé luôn vâng lời hắn, thích bám theo hắn, là tiểu Tịch miệng luôn gọi hắn anh thái tử ngọt ngào đó sao?

“Mẹ kiếp!”

Trong đầu hắn đầy ắp hình ảnh Thi Dạ Triều ôm hôn nàng.

“Tôi không được chạm vào em hả? Phải không?”

Người con gái bên dưới nhanh chóng bị lột sạch. Xé rách nội y, dây áo choàng tắm của hắn đã sớm bị tháo ra.

“Em quên tôi là ai rồi sao?” Nụ hôn của hắn đáp xuống đầu vai mềm mại của nàng, tức giận cắn gặm, mút lấy thỏa thích. Hắn tinh tế khống chế cánh tay của nàng, kéo đến đỉnh đầu. Một tay cởi bỏ áo choàng tắm vứt trên đất.

“Tôi muốn , còn đến phiên em từ chối sao?” Hắn là ai? Hắn đường đường là thái tử gia nhà Hoàng Phủ. Ai dám chống lại hắn? Ai dám từ chối hắn? Ai dám dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn?

Cô gái này dám!

Cô gái này cái gì cũng dám!

Hắn thế nào lại không biết, nàng lại có lá gan lớn như vậy?

Nàng nhìn dịu hiền, lại có thể ngang bướng như vậy.

Đúng! Ngang bướng!

Nàng thậm chí vì một gã đàn ông mà trở mặt với Đường Yên.

Đàn ông, lại là đàn ông!

Trong lòng hắn có một ngọn lửa vô danh, hắn cảm thấy cả người đều bị nó thiêu đốt. Hắn muốn làm chút gì đó, để hạ ngọn lửa này.

Nàng gào thét chói tay, nàng giãy giụa, nàng không nghe theo lệnh hắn.

“Em muốn bao nhiêu?”

Rằng hắn găm chiếc xương bướm của nàng, hung ác, không chút lưu tình.

“Muốn bao nhiêu? Bao nhiêu đàn ông mới đủ cho em?”

Em trai hắn còn chưa đủ? Còn cả Thi Dạ Triều?

33. Chương 33: Anh Thái Tử, Anh Ở Đây Sao? 3

Nàng ở dưới thân hắn nhích qua nhích lại, nhanh chóng khời mào một ngọn “lửa” khác trong hắn.

Hắn cong lưng, nằm trên người nàng, một chân chống giữa hai chân nàng. Cặp mông với đường cong xinh đẹp của nàng hoàn toàn khớp với bụng dưới của hắn.

Dục vọng thức tỉnh. Vật nào đó cứng rắn như sắt, chống đỡ lại khe hở mềm mại của nàng.

“Đừng động nữa!”

Nàng còn có thể nghe thấy sao? Giờ phút này trong lòng nàng chỉ nghĩ đến mỗi cách để thoát khỏi sự trói buộc của hắn.

“Tôi bảo em đừng động nữa! Mẹ kiếp!” Tay thái tử trượt xuống, kẹp lấy cặp mông của nàng, lại bị nó hấp dẫn.

Trái tim hắn rung động, tà ác. Ngón tay thon dài trượt theo khe nứt, đến giải đất tư mật đó, lưu luyến, ra vào.

Đôi môi nàng nhả bóng, lưng trần bị một lực siết nhẹ một chút.

“Em không nghe lời, đừng trách tôi trừng phạt em ...”

Hắn nhỏ giọng nói, mê hoặc nàng.

Chỉ là hắn không biết, giờ phút này, trong đầu Trữ Dư Tích đầy ắp hình ảnh của những năm về trước, Thi Dạ Triều làm những chuyện kinh khủng đó với nàng

Sợi dây chuyền bạc trên cổ thái tử, theo động tác cúi đầu của hắn, dao động trên lưng nàng.

Tiếp xúc với thứ kim loại lạnh lẽo ấy, khiến nàng nhớ đến sinh vật đó, nhớ lại cảm giác bị nó quấn quanh trên người mình.

Nàng mở to mắt, con ngươi vì nhớ lại những thứ kinh khủng ấy mà kịch liệt co lại. Ngón tay

Buổi tối hôm ấy, cũng giống như hiện tại.

Một người đàn ông giam cầm nàng, chiếm đoạt nàng. Cánh tay cứng rắn, bá đạo, ép buộc nàng phải tiếp nhận sự xâm chiếm của hắn.

Hơi thở cô đứt quãng, bắt đầu không kiềm được mà run rẩy. Cả kêu cũng không kêu lên được.

Nàng đau đớn, nàng sợ hãi, nàng hy vọng, rồi lại Tuyệt vọng.

Yêu xà của Thi Dạ Triều.

Đủ các loại rắn, đáng dấp, ngấn, thô mảnh, có độc, không độc

(Đây là phần Trữ Dư Tịch nhớ về quá khứ, khi nàng bị Thi Dạ Triều giam cầm)

Cổ tay nàng bị buộc chặt bởi một thứ sinh vật lạnh lẽo nào đó, nàng không thể phân biệt được đó là loài rắn gì, nàng cũng không dám nhìn. Trừ những vết hôn của hấn (Thi Dạ Triều) trên người nàng, còn có cả loài sinh vật giống với hấn ở cùng một chỗ, thường thức cơ thể chưa trưởng thành của nàng.

Nàng cắn chặt môi. Nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được lưỡi rắn quét qua thân thể nàng. Ngón tay hấn giống như đùa bỡn trên cơ thể nàng.

Hấn thành kính, sùng bái vẻ đẹp của nàng, làn da trắng như tuyết, mịn màng không tỳ vết của nàng.

Thi Dạ Triều nói, tiểu Tịch, em thật đẹp.

Hấn nói, tiểu Tịch, thả lỏng một chút.

Hấn tách hai chân của nàng ra, nâng mông của nàng, vật cứng của hấn, chĩa vào nơi yếu ớt của nàng, mat.

Hấn ghé vào tai nàng, dịu dàng đến cực độ.

Tiểu Tịch, thả lỏng một chút, nơi này ... Ngón tay hấn đột nhiên đâm vào, từng chút từng chút xâm nhập, sau đó lại rút ra.

“Nơi này quá chật, anh không muốn em đau.”

Hấn nỗ lực, kiên nhẫn, nhưng vẫn không có cách nào khiến cho nàng thêm ướt át.

“Tiểu Tịch, em không muốn sao? Không muốn tôi sao?”

Giọng nói của hấn, dường như là tiếng thở dài.

Má ánh mắt của nàng, làm tim của hấn nhói đau. Hấn khẽ nhếch mép, gương mặt xinh đẹp, mang theo chút cười tàn nhẫn.

“Em không muốn, cũng phải muốn. Tiểu Tịch, bởi vì tôi muốn em, em phải là của tôi.”

Hấn nuốt trọn môi nàng, theo bản năng của đàn ông, thúc mạnh vào.

Một loại cảm giác đau nhức xé rách khiến nàng ngẩng đầu lên, kìm nén hơi thở, xấu hổ đến mức chẳng dám ngẩng đầu để đối diện với hấn. Con người sáng trong, phản chiếu gương mặt điên cuồng, chứa đầy dục vọng của hấn.

Nàng gần như co rút lại, bị kìm kẹp đến không thể động đậy. Hấn gắng kiềm chế không để mồ hôi nhỏ xuống gương mặt nàng, đôi mắt nàng.

Tiểu Tịch, tiểu Tịch của tôi, cuối cùng em cũng là của tôi

Trên gương mặt điển trai của người đàn ông không chút che giấu vẻ vui mừng khi chiếm đoạt được nàng. Nàng giương mắt nhìn, rốt cuộc không kiềm được từ khoé mắt chảy ra một hàng nước mắt long lánh.

(Phần hồi tưởng kết thúc)

.....

(Hiện tại)

Thái tử không biết những việc này, nếu hấn biết được, giờ phút này hấn nhất định sẽ không đối xử tàn nhẫn với nàng như thế này.

Hấn chỉ, cuối cùng chỉ vì không thể chịu đựng thêm, liền ra vào thăm dò nàng Nhẹ nhàng ma sát.

Chẳng mấy chốc, hần cuối cùng cũng phát hiện được sự khác thường của nàng.
Nàng không chống cự nữa, nhưng cả người run rẩy.
Nàng không kêu, cả rên rĩ cũng không bật thành tiếng.
Hần lật người nàng lại, không ngờ phát hiện gương mặt đầy lệ của nàng, cả vẻ mặt chân thật.
“....Tiểu Tịch?”
Hô hấp của hần cứng lại.
Cánh tay chống ở hai bên người nàng, chau mày, trong lòng thậm chí còn có cảm giác tội lỗi.
Hít một hơi thật sâu, ghé vào người nàng, cúi đầu sát cổ nàng thì thầm.
“Đừng khóc....”
“Đừng khóc nữa được không!”
Giọng điệu của hần vừa cứng rắn, lại vừa mềm mại, dường như là tiếng thở dài, vội vàng hôn nàng.
“Ngoan, đừng khóc, em không muốn, anh sẽ không chạm vào”
Nơi đó của hần, vật cứng nóng bỏng dường như muốn vỡ tung.
Khẽ cắn răng “ Anh sẽ không đụng”
Tạm thời!

34. Chương 34: Đừng Sợ, Anh Ở Đây.

Mưa không ngớt.
Trong phòng ngủ bị bao bầu không khí ướt át trầm.
Trữ Dư Tịch co ro người lại, nằm nghiêng trên giường. Không nhúc nhích. Không còn sức sống.
Thái tử khoác chiếc áo ngủ, ngồi gác chân ở phía đối diện.
Hần thậm chí không thể thấy được ánh mắt của nàng, nàng dường như đang nhìn chăm chăm vào hần, nhưng ánh mắt đó cứ như thể đang nhìn một kẻ xa lạ.
Hần hơi dịch người, cả người nàng liền cứng đờ, nàng vẫn rất cảnh giác.
Thái tử híp mắt, hần rất buồn bực, rất khó hiểu, rất nghi ngờ.
Rốt cuộc không kiềm được, liền kéo lớp chăn mỏng đắp lên người nàng, nhưng nàng lại không chịu.
Mặt hần đen lại, với lấy chiếc áo ngủ của nữ, đắp lên người nàng, nhưng lại bị nàng gạt bỏ. Hần không biết, giờ phút này Trữ Dư Tịch sợ hãi những thứ quanh cơ thể nàng.
“Em rốt cuộc muốn thế nào? Không cho tôi chạm vào em, thế mà lại không mặc quần áo, trần truồng quyền rũ tôi?” Thái tử tức giận nói. Thật là khiến hần tức chết mà!
Tiểu nha đầu này rõ ràng không có dáng người nóng bỏng, chỉ nằm yên ở đó, vậy mà hần còn không chịu nổi. Bụng dưới trướng to, sôi sục kêu gào. Trong đầu vang vọng tiếng nói muốn nàng, muốn nàng, muốn nàng, muốn nàng
Nhưng nàng lại chẳng phải ai khác, chính là tiểu Tịch đã theo hần từ bé, là tiểu Tịch mà hần vẫn luôn xem là em gái, hần tại sao có thể liều mạng cưỡng bức nàng?
Nàng vòng hai tay bao quanh mình, trừng mắt nhìn hần, khiến cho “ngọn lửa” của hần ngày càng lớn hơn.

Hắn cúi đầu nhìn lại bản thân mình, sau đó lại ngẩng đầu lên, vật cứng đã cứng lên, trong lòng nặng nề rửa.

Em gái?

—Đó là em gái hắn!

Hắn đã muốn thì còn kẻ nào dám lên tiếng? Hạ Tử Dụ vốn là em họ của hắn, chẳng phải đã theo hắn tám năm rồi sao?

Huống chi Trữ Dư Tịch và hắn còn chẳng có nửa điểm quan hệ máu mủ. Cả nhà họ Trữ đều là của nhà họ Hoàng Phủ, hiển nhiên nàng cũng là của hắn!

Hoàng Phủ Triệt, Thi Dạ Triều! Trữ Dư Tịch vốn dĩ đã thuộc về Hoàng Phủ Luật này rồi!

Hắn chẳng thể hiểu được, nàng có thể trốn nhà đi vì Hoàng Phủ Triệt, có thể để mặc cho Thi Dạ Triều ôm hôn, nhưng tại sao lại không cho hắn chạm?

Quả nhiên, tay hắn vừa chạm vào nàng, ánh mắt của nàng liền như muốn ăn thịt hắn.

Hắn hung ác đè vai nàng, tay giữ lấy cổ tay nàng kéo lên đến tận đỉnh đầu, mà ** trắng như tuyết của nàng phơi bày trước mắt hắn.

Con người hắn chợt trở nên u ám, ngón tay từ hàm dưới thuận lợi trượt xuống, nằm trước bộ ngực đầy đà của nàng, lưu luyến, vuốt ve.

Nghiêng người ghé sát bên tai nàng, bao bọc lấy vành tai mềm mại, xinh xắn của nàng. “Tiểu Tịch, đừng náo loạn nữa Cho anh được không?”

Hắn ác ý, cọ sát vật cứng rắn của hắn vào người nàng. “Anh thái tự chịu đựng rất khó chịu, em nhẫn tâm sao?”

Trong lời nói của hắn khiến nàng xúc động, rốt cuộc ngoài sợ hãi và chán ghét ra, nàng cũng có một phản ứng khác.

“Anh thái tử?” Nàng thì thầm, cố gắng dời tầm mắt trên người hắn.

Anh thái tử Người nàng thích, nàng quan tâm, nàng thầm yêu ... Anh thái tử.

Mà không phải cái gã Thi Dạ Triều đó?

Nàng không thể xác định, chau mày lại, cẩn thận phân biệt không biết đây là mộng cảnh hay là thực.

Gương mặt này rất quen thuộc với nàng, hàng lông mày này, đôi mắt này, thật sự là hắn?

Nếu thật sự là vậy, vậy thì tại sao, hắn lại dùng ánh mắt này nhìn nàng?

Có lẽ đây chỉ là mộng, cũng chỉ có mộng hắn mới nói muốn nàng.

“Hả?” Thái tử dường như cũng cảm nhận được sự biến chuyển của nàng, nâng cằm của nàng lên, nhẹ nhàng hôn, kiên nhẫn dẫn dụ.

Bỗng nhiên nàng bật khóc, nếu như là mộng, nàng có thể mặc cho bản thân trở nên yếu đuối như vậy không? Không cần phải mạnh mẽ chịu đựng, không cần phải làm bộ, không cần cố ý giấu giếm, không cần buộc chính mình phải trở nên kiên cường.

Nàng ôm lấy cổ hắn, nước mắt như dây trân châu đứt đoạn.

“Anh thái tử, em sợ, em sợ”

“Anh thái tử, đừng để bọn chúng đến gần em ...”

“Anh thái tử, tại sao anh còn chưa đến cứu em ...”

“Anh thái tử, em đau, em đau lắm”

.....

Thái tử vì những lời của nàng mà hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại. Ôm lấy nàng cũng để mặc cho nàng ôm mình.

Nàng quá kì lạ, thái tử rốt cuộc cũng nhận ra được tính chất nghiêm trọng của sự việc này, nàng không phải sợ bị hắn xâm phạm!

“Tiểu Tịch, đừng sợ, anh ở đây, anh ở đây này.” Hắn lật người nàng lại, tựa vào đầu giường ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng nàng.

“Anh thái tử” Nước mắt của nàng một giọt lại thêm một giọt nữa luân phiên nhau rơi trên ngực hắn. Nàng uất ức khóc. Giống như bị tổn thương rất lớn rồi cũng không dám vui vẻ, phóng túng phát tiết.

Lòng thái tử thất lại. Đây là lần đầu tiên Trữ Dư Tịch yếu đuối như vậy.

Thái tử trước đó đã bị cơn giận làm cho đầu óc mê muội, nhưng bây giờ, khi hắn đã bình tĩnh lại, hồi tưởng lại những chuyện trước đó : vẻ hoảng sợ của nàng, niềm phần hận, chán ghét, đề phòng của nàng

Tất cả các phản ứng của nàng, dường như đã đưa hắn đến một ý nghĩ.

....Không thể nào!

Nàng một mực nói nàng sợ, nàng đau, nàng đang đợi hắn đến cứu nàng

Trong tiềm thức của hắn không nghĩ đến việc nàng bị tổn thương.

Tiểu Tịch, em rốt cuộc là thế nào?

35. Chương 35: Đừng Sợ, Anh Ở Đây 2

Vừa uống hết một ly rượu mạnh .

Ánh mắt ghen tị, không cam lòng của Thi Dạ Triều loé lên trong bóng tối.

Tại sao? Có thể nói cho tôi biết tại sao không? Tiểu Tịch, tại sao cho dù tôi đối xử với em thế nào, trong mắt của em thủy chung chỉ có một mình hắn ta!

Gia thế, năng lực, tôi cũng chẳng thua kém hắn ta! Quan trọng hơn cả, tôi yêu em hơn hắn , còn hắn cả yêu cũng chẳng biết là gì!

Nhưng em đối với tôi, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?

Tôi rốt cuộc thua ở điểm nào?

....

Người phụ nữ nằm trên giường lật người, tay vồ hụt, khi tỉnh lại, phát hiện vị trí bên cạnh đã lạnh.

“Đừng bật đèn.”

Thi Dạ Triều lên tiếng ngăn cản động tác của A. (Nguyên văn trong convert @@)

A nhảy xuống giường, đến bên cạnh hắn, ngồi trên sàn, đầu tựa vào đùi hắn.

“Dạ....”

Thi Dạ Triều rũ mắt ngắm nhìn mái tóc của Phủ Thuận A.

Người phụ nữ này giống như sủng vật của hắn. Đi theo hắn, nghe lời hắn, xử lý những chuyện thường ngày của hắn, giúp đỡ công việc của hắn, thậm chí, còn giết người vì hắn.

Hắn thích nụ cười của A.

Bởi vì khi cô cười, có năm phần giống với Trữ Dư Tịch mà hắn lần đầu gặp gỡ.

Hắn thích bộ dáng nhu thuận của A.

Bởi vì cũng giống ba năm trước, Trữ Dư Tịch nằm bên dưới hắn, mặc cho hắn tùy ý chiếm đoạt.

Hắn thích A thi thoảng lại ác độc, nóng nảy.

Bởi vì cũng giống như ba năm trước, Trữ Dư Tịch không chút lưu tình đâm hắn một nhát.

Hắn thích A, bởi vì hắn tìm được điểm giống nhau giữa cô và Trữ Dư Tịch.

Hắn kéo cô vào lòng, để cô ngồi trên chân mình. Nhờ ánh trăng, mắt hắn mới nhìn rõ dung nhan của cô.

“Tại sao lại nhìn em như vậy?” A cười, hơi xấu hổ.

Thi Dạ Triều nhếch môi, con mắt sắc lạnh, âm thầm “ Hôn tôi.”

Là một sủng vật, A rất nghe lời. So với rắn còn ngoan hơn, ít nhất khi nổi nhớ nhung của hắn khó lòng đè nén, thời điểm dục vọng u tối bùng nổ, khi bị nổi ghen ghét hành hạ muốn giết người, khi

Hắn có thể, đem tất cả những khổ sở ấy trút hết lên người cô ta.

Chỉ là môi lưỡi quân quit đơn thuần, dường như còn chưa đủ!

Hắn giữ chặt lấy ót cô, áp vào mình, ở trong miệng cô điên cuồng. Một cánh tay khác lột áo ngủ của cô, tay xoa nắn nơi yếu ớt giữa đùi cô.

Cô rất nhanh động tình, ít nhất nhanh hơn so với Trữ Dư Tịch.

Hắn nghĩ, hắn đã từng cố gắng, kiên nhẫn như vậy để dụ hoặc nàng, nhưng nàng lại cứng ngắt như tảng đá. Vẻ khô khốc ấy của nàng khiến hắn ảo não.(Ồ đây đang nói về Trữ Dư Tịch)

Giờ phút này, A ở trên người hắn, đầu ngón tay hắn đã ướt, lại khiến lòng hắn thêm bi thương.

“Cởi ra giúp tôi.” Hắn thấp giọng ra lệnh.

Tay của A cũng trắng nõn khéo léo như tay nàng, thứ đó nằm trong lòng bàn tay của A, khuấy động lên xuống. ** khó mà nhịn được.

Đôi bàn tay ngọc ngà nhỏ bé này, đã vì hắn giết bao nhiêu người? Hôm nay, mệnh căn của hắn cũng nằm trong bàn tay cô.

Nhưng hắn tình nguyện được chết trong tay của Trữ Dư Tịch, nhưng nàng lại mềm lòng, không đâm hắn một nhát mất mạng.

Trong đầu toàn là Trữ Dư Tịch Giọng nói của nàng, vẻ mặt khổ sở của nàng khi bị hắn tiến vào.

Anh Dạ Triều, anh Dạ Triều

“Ngồi lên, A.”

Thi Dạ Triều nắm lấy hông cô, liếm láp, hôn lên bộ ngực mềm mại của cô.

Đối với lời hắn nói, A là nói gì nghe nấy. Cô nguyện ý bán mạng vì hắn, thậm chí làm thể thân của người khác. Chỉ cần để cô ở bên cạnh hắn, ít nhất cô không hoàn toàn vô dụng.

Khêu gợi ngọn lửa nóng bỏng của hắn, nhắm ngay cửa khẩu của cô, chậm rãi thúc vào. Thế nhưng hắn lại ngại thiếu, liền đè lấy hông cô, chọt tiến mạnh vào phía trước. Không cho cô thời gian để thích ứng, hắn đã phát điên lên.

“A! Dạ!” A không khỏi kêu lên, nắm lấy áo sơ mi của hắn.

“Thế nào?”

“.....Không có, không có gì.”

Thị Dạ Triều trong lòng hiểu rất rõ, người phủ nữ này từ trước đến giờ ở trước mặt hắn luôn như vậy.

Cô đau.

Nhưng đau đớn ấy vẫn chưa đủ.

Nét mặt của cô, có quá nhiều dục vọng, không đủ khổ sở.

Cô hèn mọn, hần không thích. Hần nắm rất chặt, để lại dấu vết đỏ hồng trên người cô. Hần căn bản cũng không phải là loại người dịu dàng, vẻ dịu dàng của hần, chỉ có thể biểu lộ với Trữ Dư Tịch.

A hiểu. A hiểu tất cả.

Nhìn hần đắm chìm, đáy mắt cô chỉ là một mảnh lạnh lẽo.

Cô không nhận được, những tiếng rên rỉ vụn vặt bật lên. Vang vọng bên tai, **kích thích.

Hần nắm lấy tóc cô, như muốn thấy rõ mặt cô, rốt cuộc là ai?

Không. Không phải nàng ta, không phải Trữ Dư Tịch.

“Gọi tôi.” Hần lạnh lùng, vẫn ra lệnh.

“Dạ”

“Không phải câu này!” Đường như muốn trừng phạt cô, hần đâm vào sâu hơn.

“.....Anh Dạ Triều”

Giọng nói run rẩy của cô, không biết có phải vì không chịu nổi động tác kịch liệt của hần, hay do cô kiềm nén những giọt nước mắt bị thương.

Anh Dạ Triều

Khoẻ miệng hần nhếch cao, dường như hài lòng với biểu hiện của cô.

Hần không hiểu được trái tim mình. Hần rõ ràng không thích Trữ Dư Tịch gọi hần như vậy, bởi vì hần không muốn nàng xem hần là anh trai, ấy vậy mà mỗi lần vào khoảnh khắc này, thứ hần muốn nghe, chỉ có câu này.

Có phải vì ngày trước, khi nàng gọi hần như vậy, trong mắt nàng không có chán ghét, không có sợ hãi, cũng không có cả hận thù?

“Đừng hận tôi, được không”

Hần bỗng tiếc thương ôm lấy cô, bế cô lên giường. Nhẹ nhàng đặt lên, tiếp tục động tác kịch liệt.

Đầu khẽ chạm vào chóp mũi cô, yêu thương, quý trọng. Trong âm thanh kia, ẩn hiện vẻ cô đơn, lại mang thêm tia cầu khẩn.

“Đừng hận tôi”

“Được, em không hận, thật sự không hận.” A ôm lấy đầu hần, chau mày lại, nói những lời hần thích nghe.

Lại tự nói với mình, không cần phải vì thế mà khó chịu.

Cô ôm lấy cổ hần, chủ động hôn môi hần. Hần vĩnh viễn lạnh lẽo như vậy. Cho dù cô có nghĩ bao nhiêu cách để sưởi ấm hần, cũng không được.

“Anh uống say rồi...”

Thì Dạ Triều nheo mắt.

Hần có uống, nhưng không say.

Hần nhớ, tửu lượng của Trữ Dư Tịch rất tốt, có mấy gã cũng vì nàng mà liều mạng. Hần cố ý cùng nàng uống rượu, chúc say nàng. Thời điểm nàng ngã xuống, hần cũng đã say tám phần.

Đôi gò má ửng hồng ấy, tiểu nha đầu ấy vẫn còn luôn miệng nói em không say. Tựa đầu vào vai hần.

Lúc ấy nàng vẫn còn tin tưởng hần.

Hắn còn nhớ rất rõ, hơi thở nóng của nàng, thổi lát phát vào cổ hắn, giống như một chiếc lông chim trên gheo khả năng tự chủ của hắn.

Hắn cẩn thận chạm vào nàng, bị nàng từ chối, còn nghe thấy trong miệng nàng gọi “Anh thái tử...”

Bỗng dưng, hắn giống như vừa chạm phải thứ gì đó nóng hổi, phải rút tay về.

Tiểu Tịch a tiểu Tịch, em quả nhiên yêu hắn ta.

Bên tai là tiếng của A, lửa giận trong lòng của Thi Dạ Triều lại một lần nữa bùng nổ. Hắn không thêm để ý xem A có thể chịu được hay không, đã kéo cao chân cô, nặng nề đâm vào, thống hận.

Cho đến luồng khí phía dưới bụng tuôn trào, hắn lại đâm vào sâu hơn, chạy nước rút, hắn không kiềm chế nữa, liền xuất ra bên ngoài.

Hắn không dừng lại thêm một giây nào, rút lui khỏi cơ thể cô. Hắn vốn có thói quen, dù có mệt mỏi thế nào, sau khi hoan ái, đều muốn tắm rửa, thật ra hắn biết, chỉ là hắn không muốn để lại mùi của người khác trên người mình. Chỉ vì đó không phải là của nàng.

A ngồi phịch trên giường, nhìn cánh cửa nhà tắm đã khép chặt, cả hơi sức để oán trách cũng không có.

Oán giận cái gì, tất cả đều do cô tự tìm.

Yêu người không thương mình, nỗi khổ này, cô hiểu hơn hắn.

36. Chương 36: Vì Yêu Nên Sẽ Tham Lam

Cúp điện thoại của Hạ Tử Dụ, lưng của Nhan Loan Loan muốn rã ra.

Ánh mặt trời ấm áp buổi chiều hắt vào, màn cửa mà hồng cánh sen xen lẫn với hoa tiết hoa nhỏ nhẹ nhàng tung bay theo làn gió nhẹ, nền đất lộng lẫy, hết mực yên lặng.

Cô bất ngờ bị bức tượng điêu khắc làm cho ấn tượng, Nhan Loan Loan nghiêng đầu, hình như đang nhớ lại cái gì đó, trong mắt hàm chứa tia nhu hoà hiếm thấy. Trong tay của bức tượng cầm một thanh kiếm bay múa, không lâu sau, khuôn mặt hoàn mỹ, đôi lông mày nom rất sống động, tay cô dần dần lộ ra.

Chiếc mũi cao thẳng, còn có nét cười yếu ớt kia

Cô chưa từng nói với Hoàng Phủ Triệt rằng, cô chết mê cái lạnh lạnh tản ra trong đôi mắt anh, cái nụ cười yếu ớt bên môi Đáng vẻ lạnh nhạt xa cách.

Cô có cảm giác, bề ngoài anh lạnh nhạt như vậy, nhưng thật chất bên trong lại tràn đầy năng lượng.

Trên bàn tay trắng nõn dính đầy bùn, đầu ngón tay lướt đến giữa hàng lông mày của tượng, cẩn thận, cẩn thận, khẽ vuốt ve từng tác.

Nhắm mắt lại, trong đầu cô là hình ảnh của anh, ở dưới anh, cùng hoà làm một.

“Mars.....” Đầu lưỡi khẽ luống cuống, cô thích gọi tên anh. Lại thích ý nghĩa của cái tên ấy hơn

Cô biết.

Nhưng nếu có thể có được kết quả mà cô mong muốn, cô nguyện ý đổi vật quý giá nhất của mình, chỉ vì kết quả kia, quan trọng hơn tất cả.

Không sớm, không muộn, trời cao lại để cô gặp được Hoàng Phủ Triệt lúc này, cũng cho cô cơ hội để đến gần anh, cô có thể bỏ qua sao? Mặc dù, cô cũng từng do dự.

Không tốt để bị lợi dụng, trong cuộc đời này cô xứng đáng, vô số lần chạy trốn lại bị bắt về, vô số lần phí công giấy giụa, vô số lần hy vọng lại tuyệt vọng, vô số lần mặc cho người ta chém giết, vô số lần tự ái bị giẫm đạp, vô số lần đụng phải người đàn ông kia, bị ông ta làm nhục

Cuộc đời của cô, dường như chỉ có phản kháng, người đàn ông kia nếu nói cho cô tự do, cô luôn tự cho rằng có thể trốn thoát, nhưng kết cuộc vào lúc cuối cùng mới tàn nhẫn nói cho cô biết, cô dưới mắt ông ta, chỉ như một vai diễn trong màn kịch nằm trong lòng bàn tay ông ta.

Cô hơi động, trong mắt ông ta giống như con hề nhảy nhót làm trò bình thường.

Đây có lẽ là lần cuối cùng cô chống lại ông ta.

Cô không ngại bản thân mình luân hãm, bởi mỗi con đường, đều có lý do để bước tiếp trên nó. Đó là cái giá đắt đỏ, nhưng cô càng phải tiến lên.

Có một loại luân hãm, vì đối phương mà càng sa chân vào vũng bùn.

Nhưng thật ra, ở cái thời đại coi trọng vật chất, lại xem là gì đây? Dù cô chỉ mới hai mươi mốt tuổi, nhưng đã sớm thấy được bản chất tham lam bị che khuất của con người.

Cô không thể xác định được Hoàng Phủ Triệt đối với cô có bao nhiêu dụng tâm, liệu cô có thể chờ đợi xem anh cuối cùng có yêu cô không, hẳn là quá trình ấy rất dài? Trong quá trình ấy, cô có thể yên tâm hưởng thụ một phần tình cảm hay không, hưởng thụ hơi ấm cuối cùng trong đời cô.

.....

Cosmo tựa vào khung cửa nhìn cô gái đứng trước bức tượng kia, mở rộng áo khoác tây trang trắng thóm , đã giảm bớt vài phần cứng nhắc lạnh lẽo, tăng thêm mấy phần giản dị.

Cô gái này, lần đầu tiên nhìn thấy cô, ông liền bị mê hoặc.

Khi đó, cô chỉ mới 11 tuổi. Ông còn nhớ rõ đôi mắt đồng trinh của cô, khát vọng trong mắt cô đối với cuộc sống tốt đẹp phía trước.

Ông đã gặp qua rất nhiều kẻ đầy tham vọng, đều xấu xí không chịu được, nhưng cô lại tinh khiết như vậy.

Tham vọng cũng có thể thuần khiết?

Thật châm chọc.

Viện trưởng Kha nói cho ông biết, đó là đứa bé mới đến.

Tay của ông chỉ vào gương mặt non nớt như vỏ trứng gà mới bóc vỏ của cô.

“Có tên không?”

“Loan Loan, cháu tên là Loan Loan.” Cô mở đôi mắt ngập nước, không chút sợ hãi nào – là không chút sợ hãi.

Đáy mắt trong suốt ấy giống như một khe suối nhỏ, thanh thuần ngọt ngào.

“Họ gì?”

Cô lắc đầu. “ Loan Loan không biết cha mẹ mình là ai, Loan Loan không có họ.”

Lúc nói chuyện, không nhìn thấy được một tia khổ sở nào.

Ông giễu cợt cười, cô bé này, chưa biết cái gì gọi là khổ sở sao?

“Ở một mình, không sợ cô đơn sao?”

Cô vẫn như cũ lắc đầu. “Không ạ, có chó nhỏ, mèo nhỏ theo cháu, còn có rất nhiều bạn nhỏ trong cô nhi viện nữa, ông viện trưởng ơi, làm sao lại cô đơn ạ?”

Ông nhú mày, mím môi cười. Bàn tay chà xát gương mặt mềm mại của cô.

Loan Loan bắt lấy tay ông, túm lấy ông, ngẩng đầu lên hỏi.

“Ông tên là gì?”

“Tôi này Cos-mo.” Người đàn ông thành thật trả lời.

“Cos-mo này, chẳng lẽ ông cũng sợ cô đơn?”

“.....”

Trong nháy mắt đó, mấy người trong căn phòng đó cũng ngừng thở, có chút bận tâm không biết tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này có thể bị người đàn ông này bóp chết không.

Nhưng Cos-mo lại như đã phát hiện ra kho báu, trong tròng mắt đen loé tia sáng.

Cô bé này Thật là có ý tứ.

“Có nguyện ý về sau đi theo tôi không?”

Khi đó Loan Loan cũng không hiểu, “đi theo” có nghĩa gì. Cô cơ hồ có thể gọi người đàn ông này là chú, gò má tuấn mỹ lãnh khốc, mang theo nụ cười kỳ bí đối với cô. Nhiều năm về sau, cô mới hiểu được cô vì việc này đã trả giá đắt thế nào.

.....

Cô gái nhỏ không hiểu chuyện đời, trong nháy mắt đã lớn, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng khó kiềm chế muốn bắt giữ làm báu vật.

Dường như rút cuộc cũng cảm nhận được ánh mắt của ông ta, Nhan Loan Loan cũng không lập tức ngoảnh đầu lại, tay cô âm thầm siết chặt lấy cây kiếm của bức tượng, bình tĩnh dùng vải lau lớp bùn.

Quay người lại, vẻ mặt nho nhỏ vờ kinh ngạc, mỉm cười đi tới.

“Cos-mo? Về khi nào?”

Người đàn ông nọ không biến sắc nhìn má trái của cô, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm tinh tế của cô. “Tôi không về, sợ rằng em lại muốn trốn đi với ai đấy?”

Nhan Loan Loan cười lấy cùi chỏ huých nhẹ vào vai ông ta. “Năng lực của ông tôi còn chưa rõ sao, ông khi nào mới thật sự để tôi trốn thoát?”

Con người ông ta trầm xuống, bỗng dưng bắt được cánh tay cô, ôm ngang lên, áp đảo trên giường, vừa cởi cà vạt của mình, cởi áo khoác xuống, tay vừa thăm dò dưới váy cô, xé rách quần lót của cô.

Nhan Loan Loan trong lòng cả kinh, lăn đến trên giường “ Cos-mo, trên người tôi bẩn lắm, cả người đầy bùn, ông lại vừa xuống máy bay, mệt chết đi được, không bằng tôi giúp ông pha nước tắm nhé?”

Người đàn ông nhếch miệng châm chọc.

Trì hoãn thời gian, được, để xem em có thể kéo dài được bao lâu.

Cởi áo sơ mi, quần tây, cuối cùng chỉ còn một cái quần lót che đậy thân thể, người đàn ông để cô tự tay cởi toàn bộ xuống.

Vật hùng dũng , oai vệ, khí phách hiên ngang đó, diều võ dương oai trước mắt cô. Nhan Loan Loan cũng không tính là xa lạ với nó, nhưng vĩnh viễn không cách nào thích ứng.

Khi cô sắp xoay người, Cos-mo đã kéo cô lại, hai ba lần tháo chiếc tạp dề, quần ngủ rộng thùng thình trên người cô, ôm cô cùng nhau tắm.

“Cos-mo, đừng, đừng nóng vội” Nhanh Loan Loan tránh né nụ hôn của ông, lại bị ông ta xoay người đè vào thành bồn tắm, tự mình ngăn cản khiến cô không thể động đậy.

“Tôi không vội, nhưng mà em làm cho chúng ta mất quá nhiều thời gian, Loan Loan.” Ông kiên nhẫn đợi cô trưởng thành, cô nói có thể đợi đến khi cô tốt nghiệp không.

Được, vậy thì chờ đến khi cô tốt nghiệp.

Cô nói có thể để cho cô chơi đùa nữa được không, được, ông cho cô thời gian để vui đùa. Cô nói là ngày giỗ của người nọ, cô nói thân thể cô khó chịu, cô nói

Cô luôn lấy vô số lí do, một đằng là đợi đến sinh nhật 21 tuổi của cô.

“Mấy tuần nữa là sinh nhật em rồi, Loan Loan, sớm muộn gì ngày này cũng đến, em chạy không thoát đâu.” Ông không chấp nhất với môi cô, nắm lấy cằm cô buộc cô phải ngẩng đầu lên, hôn lên cổ cô, hôn lên xương quai xanh, từ từ hôn xuống dưới....

Bàn tay bao trùm lấy cô, vuốt ve, trêu chọc, thời điểm khi đôi môi thay thế bàn tay, thân thể cường tráng của ông ta đã ở giữa hai chân cô, ép chặt lấy eo cô.

Nhan Loan Loan hốt hoảng, cuối cùng giãy dụa, tay ngăn ông ta trước ngực. “ Chờ một chút.”

“Còn chờ cái gì? Lần này em lại muốn lấy cái cớ gì đây?” Người đàn ông nọ lại nhỏ giọng hỏi, giọng nói trầm thấp, khàn khàn xen lẫn dục vọng. “Em nghĩ lý do lần này có thể thuyết phục tôi bỏ qua em sao?”

Ông ta đè lên người cô, rất kiên nhẫn chờ đợi cô ở dưới lên tiếng.

Trong con người sáng trong của Nhan Loan Loan, phản chiếu hình ảnh người đàn ông nọ, bộ dáng vẫn như nhiều năm trước, không ai bì nổi, nhưng tất cả đều không lọt vào mắt ông ta. Ông ta chỉ nghĩ, hoặc là không muốn, ông ta không lường lự có thể, hoặc không thể.

Nhan Loan Loan biết, nếu như ông ta cố ý muốn cô, bất kỳ lý do buồn cười nào của cô cũng chỉ uống phí mà thôi. Mà cô quả thật đã để ông ta đợi rất lâu.

Nhưng may thay, ông ta xem như cưng chiều cô, cô vẫn chưa đạt đến mức độ chọc giận ông ta, ông ta cũng sẽ nghe theo cô, thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

.....

Giải cứu cô, là một cuộc điện thoại. Một cuộc điện thoại gọi cho ông ta,

Ông ta mặc lại quần áo, đỡ lấy khung cửa rồi đi, trước khi đi ông ta tặng cho cô một nụ hôn sâu, sau đó mới bằng lòng buông tay.

“Lần này xem như vận may cứu em, tôi bảo đảm lần sau em cũng không may mắn như vậy đâu Em có vẻ thân mật với Hoàng Phủ Triệt?”

Nhan Loan Loan khép hờ mắt, khoe miệng ngoan ngoãn cong lên. “Tôi hiểu rõ...”

Ngay cả khi ông ta không nói gì nữa, cô cũng biết, đây là một lời cảnh cáo.

.....

Hạ Tử Dụ hẹn cô buổi trưa ra ngoài uống trà, nhưng giờ khắc này Nhan Loan Loan, chỉ lo cúi đầu khuấy bột trong ly, vẻ mặt mất tự nhiên, Hạ Tử Dụ tỉ mỉ cũng không khỏi nhíu mày.

“Loan Loan, có phải em có tâm sự không?”

“Tâm sự gì cơ ạ?” Nhan Loan Loan cười hỏi ngược lại. “ Em trông giống như có tâm sự sao?”

Hạ Tử Dụ vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa, trêu ghẹo nói.

“Theo chị thấy, em nhìn giống như đang yêu, những cô gái bình thường đang yêu đều giống em, không phải vẻ phấn khởi, hả hê, đầy gió xuân, mà chính là vẻ lo lắng, suy tính hơn thiệt.”

Nhan Loan Loan bị cô chọc cười. “ Đây là kinh nghiệm mà chị nhớ được à?”

Hạ Tử Dụ nhún nhún vai, từ chối góp thêm ý kiến, tùy ý lật một trang của tờ tạp chí trong tay, đột nhiên cảm thấy tiêu đề của bài viết có hơi chướng mắt, liền tiện tay bỏ sang một bên, nhưng vẫn nở nụ cười như cũ.

Nhan Loan Loan tình cờ liếc sang nội dung của tạp chí, nhìn lại Hạ Tử Dụ bên này ưu nhã uống Hồng Trà.

“Chị không để ý, không tức giận sao?”

Hạ Tử Dụ mấp máy môi, ngó về phía có ánh sáng, nghĩa xem móng tay mới làm của mình một chút. “À, đàn ông ấy hả, nhất là loại đàn ông như thái tử, chị sớm quen rồi, quan hệ của chị và anh ấy, chị lấy tư cách gì để nói anh ấy đây?”

Nhan Loan Loan thốn thức, cô ít nhiều cũng biết chút chuyện của thái tử và Hạ Tử Dụ. Đối với tác phong của thái tử cô chẳng có gì để khen hần cả, nhưng cô khó có thể tưởng tượng, nếu đổi lại là mình, cô có thể như Hạ Tử Dụ không, có thể bình thản đàm luận về những scandal tình cảm của người đàn ông của cô với những cô gái khác,

“Tử Dụ, chị yêu anh ta sao?”

Hạ Tử Dụ giống như nghe được chuyện buồn cười nào đó. “Yêu?”

Cô lắc đầu một cái. “Yêu thì làm sao đây, chị và anh ấy nhất định không có kết quả, dì thương chị, nhưng không có nghĩa là chị có thể vào cửa nhà Hoàng Phủ.”

Mặc dù cô ở bên cạnh thái tử, là người ở lại lâu nhất, nhưng rốt cuộc hần xem cô là cái gì? Người tình, người tình, chỉ sợ cũng chỉ có từ này mới xứng với cô.

Đời đã, cô không phải người phụ nữ duy nhất bên cạnh thái tử. Thái tử không có “duy nhất”, hần không thương cô, nhưng cũng không thương bất luận kẻ nào.

Giữa bọn họ, có lẽ vĩnh viễn cũng không có tình yêu.

Cô đã từng hỏi thái tử, về mặt khinh thường của thái tử khiến cô bất lực.

“Tình yêu? Tử Dụ, em không sao chứ, đừng nói với tôi cái thứ đồ chơi hư vô mờ mịt đó, tôi không cần thứ đó, tôi sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, bất kỳ ai.”

Từ bất kỳ này, hiển nhiên cũng bao gồm cả cô.

Khi ấy cô còn trẻ, mới có thể hỏi đến vấn đề đó. Nhiều năm đã qua, Hạ Tử Dụ biết cái gì không nên hỏi, cái gì không nên làm, cô là cô gái thông minh.

Chỉ có không yêu, chỉ có không động lòng, mới có thể ở lại bên cạnh hần lâu hơn.

“Tình yêu, cũng không phải ai ai cũng có thể tùy ý chạm vào. Nói nó là tai hoạ cũng không quá đáng...” Gò má của Hạ Tử Dụ, trong mắt Nhan Loan Loan, lại có mấy phần bi thương.

“Loan Loan à, nó sẽ làm phụ nữ trở nên rất xấu xí, bởi vì khi yêu, sẽ có tham lam, sẽ muốn chiếm lấy người kia, nhìn anh ta ở cùng với người phụ nữ khác, em sẽ không nhịn được đau lòng, nhìn anh ta hôn tạm biệt người phụ nữ kia, em sẽ ghen tỵ, kẻ địch đáng sợ nhất của phụ nữ chính là ghen tỵ, nên Loan Loan, hãy giữ vững bí quyết để luôn xinh đẹp nhất, chính là không yêu, nghe lời chị sẽ không sai đâu ~”

Ánh mắt Nhan Loan Loan, từ gò má của Hạ Tử Dụ, bỗng một đôi nam nữ xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cô đột nhiên hỏi Hạ Tử Dụ.

“Tử Dụ, em bây giờ không phải rất xấu chứ?”

Hạ Tử Dụ nhú mày. “Tại sao?”

Nhan Loan Loan hơi cười. “Bởi vì, em giống như đã nếm được nỗi đau đó cùng với sự ghen tỵ”

Cô gian nan dời tầm mắt, nhưng vừa rồi mới thấy một màn kia, đã khắc sâu trong lòng cô.

Hạ Tử Dụ theo tầm mắt vừa rồi của cô, liền ngoảnh lại nhìn theo, mi tâm nhú lại.

Là Hoàng Phủ Triệt.

Trên đài anh là một cô gái xinh đẹp phong tao, không biết hai người đang nói gì, mỗi một câu nói của Hoàng Phủ Triệt, cô gái kia liền hôn môi anh một cái, thỉnh thoảng cười đến run rẩy hết cả người. Bàn tay cô ta lại còn to gan tìm kiếm phía bụng dưới của Hoàng Phủ Triệt.

Bộ dáng Hoàng Phủ Triệt như bậc đế vương thường ngồi, cũng không tránh né, chỉ nhếch môi cười yếu ớt, trong mắt rõ ràng là loại dung túng.

.....

Cười yếu ớt.

Nhan Loan Loan thừa nhận, cho dù ở thời điểm này, cô vẫn như cũ mê luyến nụ cười yếu ớt bên môi của anh.

Ừm, cô quả thật, có chút đau lòng, ghen tỵ.....

37. Chương 37: Cầu Huyết A!!!!

“Số điện thoại quý khách vừa gọi đã khoá máy –“

Hoàng Phủ Dĩ Nhu oán hận đóng nắp điện thoại di động lại.

Tắt máy! Còn tắt máy!

Đã gần 2 tuần lễ nay cô không thấy Quan Thánh Hi rồi. Ngay từ đầu anh đã gọi điện thoại đến cho cô, nói anh phải xử lý chuyện hết sức khẩn cấp, mấy ngày không về nhà, không để cô lo lắng.

Cô sao có thể không lo chứ, kể từ sau cú điện thoại kia, bọn họ cũng không có liên lạc với nhau. Quan Thánh Hi trước giờ luôn né tránh khi cô hỏi về công việc của anh, anh cũng rất ít khi cùng cô xuất hiện công khai, miễn là cô tin tưởng anh.

Cô hỏi nhiều, anh liền không nói hai lời đã định hôn cô, hôn cô say đắm, hôn đến đầu óc choáng váng, cuối cùng cũng thuận lợi làm cô quên mất nguyên nhân cãi nhau với anh, sau đó khi nhớ lại chỉ có thể ảo não đắm nền đất.

“Đàn ông thôi, có bản lĩnh đừng tìm tôi nữa! Tôi mà lại để ý đến anh thì tôi không phải là Hoàng Phủ Dĩ Nhu!”

Dĩ Nhu trở về nhà lớn của nhà Hoàng Phủ, vừa mới thay giày đi vào, trong phòng khách là một luồng khí lạnh, trầm muộn khác thường.

Ông nội ở đây, ba ở đây, mẹ ở đây, anh cả ở đây, anh hai ở đây, cả thần long kiến thủ bất kiến vĩ chi cả Hoàng Phủ Nguyệt Như (“Thần long kiến thủ bất kiến vĩ”: chỉ sự bí ẩn, tức “rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi”) cũng ở đây, lại còn ngồi trên ghế sa lon thường thức cà phê.

“Hôm nay mở cuộc họp gia đình sao? Sao cả chị cả cũng về thế này.” Dĩ Nhu rất nhanh liền quên đi tâm trạng xấu của mình khi Quan Thánh Hi biến mất, đến bên cạnh lấy lòng Nguyệt Như.

Hoàng Phủ Nguyệt Như yêu thương ngắt nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Dĩ Nhu, cầm lấy một cái túi lớn đưa đến trước mặt cô. “Ừ, những thứ này cho em và tiểu Tịch mang về.”

Dù không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng Nguyệt Như tương đối thương yêu Dĩ Nhu. Mà Trữ Dư Tịch từ nhỏ đã ở cùng với Dĩ Nhu, Nguyệt Như cũng hiển nhiên nạp năng vào hàng ngũ em gái.

Mừng rỡ cầm quà tặng một hồi, Dĩ Nhu mới phát hiện bầu không khí tối nay rất khác thường. “Ách Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Dạ, con tới xử lý đi.” Hoàng Phủ Duyệt gõ gậy trượng bằng ngà xuống mặt đất nện cái, được người làm dìu lên lầu.

Dĩ Nhu nhìn mặt quỷ của cha, nhẹ nhàng ngồi bên kia tay áo thái tử.

“Rốt cuộc thế nào nha?”

Thái tử trong lòng vì chuyện của Trữ Dư Tịch và Thi Dạ Triều mà phiền lòng, gạt tay qua.

“Cút sang một bên, đừng làm phiền anh .”

Dĩ Nhu hướng hẳn làm mặt quỷ, nhưng vẫn tránh xa ra một chút.

Hoàng Phủ Dận, đập mạnh vào bàn một cái, quát mắng. “Nguyệt như, con còn biết thân phận của mình không, thế nào lại làm ra loại chuyện khiến cả gia tộc phải hổ thẹn!”

Hoàng Phủ Nguyệt Như lạnh nhạt nhún nhún vai. “Vốn dĩ cũng không nghĩ để cha tiếp nhận đứa bé này, con chỉ trở lại nói với mọi người một tiếng thôi, nói đến đây thôi, con đi trước.”

Sau khi chào hỏi em trai em gái, cô lại xoay người thân mật hôn lên gò má của Tân Tiệp. “Con lần sau sẽ về gặp mẹ ~”

Tân Tiệp tự biết không giữ được cô, dặn dò mấy câu liền đi theo cô, lại có chút oán trách nhìn người đàn ông của mình. “Nguyệt Như lớn như vậy, biết mình đang làm gì.”

Kịch hay cũng kết thúc, thái tử và Hoàng Phủ Triệt hiển nhiên cũng không muốn ở lại ngôi nhà này thêm một phút nào.

Hoàng Phủ Dận gọi Hoàng Phủ Triệt. “Con tới thư phòng ta.”

Thái tử vỗ vỗ vai anh.

“Triệt, tôi ở bên ngoài chờ cậu, có chuyện muốn hỏi cậu.”

Dĩ Nhu còn đang kinh ngạc chuyện chị có con riêng, liền bị thái tử xách như con gà con vào trong sân.

“Đau đau đau!” Dĩ Nhu làm sao địch nổi với sức của thái tử, luôn miệng kêu đau.

Thái tử đi tới phía trước mới thả lỏng, Dĩ Nhu ngồi xuống xích đu bằng tre. Đối với cơn giận gắt gỏng của hắn cũng không dám nói gì.

“Em với tiểu Tịch quen biết nhiều năm như vậy, chuyện của con bé, em hẳn biết rõ nhất chứ?”

Dĩ Nhu bĩu môi xoa xoa cánh tay hồng hồng của mình, bất đắc dĩ hừ một tiếng.

“Tiểu Tịch Đã từng có bạn trai chưa?”

“Á? Anh cũng không biết?” Dĩ Nhu hết sức khó hiểu, thái tử lúc nào thì bắt đầu quan tâm đến chuyện này, con người đảo quanh, cô giấu đi nụ cười giảo hoạt, một tiếng “đó” thật dài.

“Theo em được biết thì cậu ấy chưa từng có bạn trai, nhưng không có nghĩa là chưa từng yêu mến ai.”

Thái tử trong lòng giật mình, nhíu nhíu mày.”Ai?”

Hoàng Phủ Dận thấy rõ trong mắt mình bộ dáng xa cách của Hoàng Phủ Triệt, trong lòng không khỏi than thở.

Bọn họ là cha con, nhưng tại sao cho đến bây giờ ông chưa từng thấy vẻ mặt vui vẻ của con trai?

“Sắp tới ngày giỗ của mẹ con rồi.” Hoàng Phủ Dận vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Hoàng Phủ Triệt trầm mặc chốc lát, dím dáp khoé miệng.

“Không ngờ ông còn nhớ.”

“Ta dĩ nhiên nhớ, không nên nghĩ cha con là kẻ vô tình vô nghĩa như vậy.”

“Ông biết đấy, tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy.” Hoàng Phủ Triệt tin tưởng, cho dù anh không giải thích, Hoàng Phủ Dận cũng có thể hiểu được hàm ý trong lời nói của anh.

“....”

Khoé miệng Hoàng Phủ Dận lặng xuống. Ý của anh là chưa bao giờ coi ông như cha.

Đề tài này, đối với đứa con xuất sắc của ông mà nói, luôn vô nghĩa.

“Ta dự định, giao công ty bên Châu Âu cho con xử lý, mấy năm nay ta ở bên kia vì con mà giải quyết xong xuôi, tất cả mọi thứ ở bên kia đều thuộc về con.”

Hoàng Phủ Triệt cười khê. “Tôi đoán một chút nhé, đây là bồi thường mà ông nói đến sao?”

Hoàng Phủ Dận giập tài liệu quan trọng vào tay anh. “ Không hoàn toàn, tính tình anh trai con, con cũng rõ, giao cho nó, ta không yên lòng.”

Hoàng Phủ Triệt tùy ý lật vài trang, giơ tay lên. “ Ông muốn dùng cái này để đổi cái gì của tôi?”

“Con là con ta, những thứ ta có thể cho con ta sẽ cho, không hơn.” Hoàng Phủ Dận không biết quan hệ này của bọn họ phải đến khi nào mới kết thúc, ông bắt lực siết chặt mi tâm.

“Ông sợ tôi tranh cái gì với thái tử sao?” Trong mắt Hoàng Phủ Triệt viết đầy khinh thường.

“Ông yên tâm đi, những thứ không thuộc về tôi, một chút hứng thú tôi cũng không có, tôi càng không có hứng thú trình diễn một màn an hem tranh đoạt, chém giết lẫn nhau, nếu tôi có lòng, chính anh ta cũng không phải là không thể.”

Hoàng Phủ Dận há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

“Nghe nói gần đây con rất thân mật với một cô gái?”

“Ông ám chỉ ai?” Hoàng Phủ Triệt cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, hờ hợt.

“Sống chung với Ngải Văn thế nào rồi?”

“Vui đùa một chút mà thôi, ông tặng cô gái này cho tôi, tôi từ chối thì bất kính quá.” Hoàng Phủ Triệt không muốn ở lại lâu thêm, đứng dậy liền rời đi, phía sau ót truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của Hoàng Phủ Dận.

“Đó là cháu dâu mà ông nội con nhìn trúng, Ngải Văn là một cô gái tốt.”

Nhớ tới cử chỉ phóng đảng của cô ta ở trên giường, Hoàng Phủ Triệt giễu cợt.

Cô gái tốt?

Tìm cách lên giường với anh, đây là cô gái tốt?

.

Trữ Dư Tịch lang thang trên đường mấy tiếng đồng hồ không có mục đích gì, bấp chân sưng lên, ê ẩm không chịu được.

Đứng ở ven đường nghỉ ngơi chốc lát, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy bảng hiệu lập loè của quán rượu, sợ run, tiến vào. Tuy tửu lượng của nàng tốt, nhưng thường ngày cũng rất ít khi chủ động uống rượu.

Nàng không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, đã tỉnh lúc nào, khi mở mắt, sắc trời đã dần tối.

Mà nàng nằm ở trên giường của thái tử.

Chăn, gối đều là mùi vị của hắn. Đầu nàng vẫn còn hơi choáng váng, trong lúc hoảng hốt, có cảm giác như nàng bị hắn ôm vào lòng ngực.

Ý thức của nàng dần được khôi phục lại, từ từ nhớ lại như làn nước thủy triều dần dâng lên.

Nàng nhớ tới Thi Dạ Triều, nhớ tới thái tử đứng phía sau hắn, nhớ lại màu máu đỏ tươi, còn cả bản thân đã trở nên điên cuồng thế nào.

Giơ tay lên, phía trên là băng gạc quấn quanh tay.

Nàng nhớ đó là vết thương được thái tử băng bó.

Vết thương trên tay, hắn có thể băng bó, nhưng vết thương trong lòng, ai mới có thể xoa dịu?

Len lén chạy ra khỏi căn hộ của thái tử, lại không dám về nhà, lang thang ở bên ngoài thật lâu, nàng nghĩ không ra nơi mình có thể đi.

Uống một ly rượu rồi lại một ly, dù uống thế nào cũng không say. Nàng nằm trên quầy bar, buồn chán lắc ly rượu.

Ở bên kia quầy rượu, Nhan Loan Loan chống cằm vẫn chăm chú nhìn vào Trữ Dư Tịch.

Cô nhớ cô bé này, cô gái nhỏ với nụ cười cuốn hút, dịu dàng, xinh đẹp, thế mà hôm nay, trông cô bé lại bi thương như vậy.

Phụ nữ cũng giống như đàn ông, đến quán rượu chuốc say, khả năng duy nhất cũng là vì đàn ông.

Vậy cô bé này, cũng vì đàn ông sao?

Cô bạn gái đi cùng đã rời đi trước, nhưng Nhan Loan Loan vẫn ngồi ở chỗ này, cái miệng nhỏ nhấp rượu. Hôm nay cô không muốn uống say, lần trước uống rượu say cũng là ngoài ý muốn, phụ nữ ở những chỗ như thế này mà say rượu thì rất nguy hiểm, nhưng cô cũng không tin mình mỗi lần cũng may mắn như vậy, gặp được Hoàng Phủ Triệt kéo cô khỏi những mối nguy hiểm.

Hoàng Phủ Triệt.

Cô còn chưa kịp lâm vào trầm tư, Trữ Dư Tịch ở bên kia đã truyền đến tiếng ly rượu bị ném bể, cùng tiếng cười đàn ông tàn ác.

Nàng nhảy xuống ghế đẩy đám người, chỉ thấy có hai người đàn ông, một trái một phải vây quanh Trữ Dư Tịch, mà nàng đã khoát tay của gã cầm đầu lên bả vai. Nhan Loan Loan không chút suy nghĩ vọt vào, đẩy cánh tay của người đàn ông kia ra, chặn ở trước người Trữ Dư Tịch.

“Mấy người muốn làm gì?”

Người đàn ông kia vừa muốn nổi giận, lại thấy một cô gái còn xinh đẹp hơn xuất hiện, sắc tâm nổi lên, lỗ mũi nắm lấy cằm Nhan Loan Loan.

“Ồ, có cả một cô gái tự động đưa tới này? Tiểu mỹ nhân, em gọi là gì?”

“Cút, loại người như anh không có tư cách biết tên tôi!” Nhan Loan Loan ác ngại né tránh, vậy mà tên đàn ông kia lại như keo dán.

Cô nói chuyện nôm nong dường như chọc giận tên kia, tay gã rũ lượt vọt đến, dễ dàng giữ chặt lấy cô. Chút sức lực cuối cùng của Nhan Loan Loan cũng không đánh lại mấy người đàn ông.

“Tôi khuyên các người tốt nhất bây giờ nên dừng tay, đừng vào chúng tôi, mấy người sẽ chết rất thảm!”

Tên đàn ông cười vuông vẹo, mở rộng áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rộng. “Thảm bao nhiêu, em nói cho anh nghe xem.”

Nhan Loan Loan cắn răng. “Người của Hoàng Phủ nhị thiếu, mấy người cũng dám đụng?”

Vừa gọi cái tên này, quả nhiên rất hữu dụng. Xem thái độ của bọn chúng cũng biết.

“Thế nào? Giản thiếu? Nếu không Coi như xong mọi chuyện.”

Người đàn ông được gọi là giản thiếu nó bị mất mặt, tức giận. Lấy tay tát cho Nhan Loan Loan một bạt tay.

“Con đàn bà thôi tha, đừng có dọa tao! Đàn bà của Hoàng Phủ Triệt thì thế nào!”

Nhan Loan Loan bị đánh té xuống đất, đột nhiên bị tát một bạt tay này khiến lỗ tai cô ông ông vang, trong đầu trống rỗng, chùng mấy giây sau mới phục hồi tinh thần.

Giản thiếu này hiển nhiên cũng có chút thế lực, người ở đây cơ hồ không có ai dám tiến lên ngăn gã làm bậy.

Nhan Loan Loan dưới tình thế cấp bách lấy điện thoại ra, theo bản năng bấm dãy số cô đã thuộc lòng.

.....

Chuyện gì vừa xảy ra?

Nhan Loan Loan khó tin chớp chớp mắt.

Mới vừa rồi bọn chúng còn quát tháo muốn làm bậy, giờ phút này lại nằm co ro trên đất, miệng kêu thảm thiết.

Mà Trữ Dư Tịch đã lắc lắc tay, kéo cô ra, ánh mắt nàng phủ một lớp sương mờ, vẻ mặt áy náy.

“Thật xin lỗi, đã khiến chị bị thương.”

Nhan Loan Loan kinh ngạc lắc đầu một cái. “Không có Không có việc gì, em....”

Cô không thể tin được, nhìn thoáng qua cô bé này rất dịu dàng, không ngờ lại cáo bản lĩnh như vậy

Trữ Dư Tịch mặt mày tươi sáng, cười một tiếng. “Em không sao, lại khiến chị bị thương, để em đưa chị đi bệnh viện.”

Dứt lời, liền kéo tay cô đi ra ngoài.

“Đứng lại! Đả thương người của tao còn muốn đi như vậy? Không dễ vậy đâu!”

Trữ Dư Tịch quay đầu lại, trong lòng cả kinh.

Giảm thiểu đau đớn ôm lấy ngực, đứng sau 2 người, nắm chặt họng súng, đối diện mi tâm của nàng.

38. Chương 38: Dưới Nước

Họng súng màu đen , ngấm vào mi tâm của Trữ Dư Tịch.

Nhan Loan Loan chợt giật mình, ký ức nhiều năm trước bỗng chốc vọt đến. Cô theo bản năng, đẩy cô gái nhỏ này về phía sau.

Cô không muốn nhìn thấy, có người lại chết trước mắt cô.

Vậy mà lại bị một cánh tay mạnh mẽ, nhỏ bé kéo lại. Cô quay đầu lại, trong mắt Trữ Dư Tịch vẫn như cũ mang theo chút men say, không thấy bất kỳ vẻ sợ hãi vào, ý bảo cô lùi lại.

“Nhưng-“

Trữ Dư Tịch mỉm cười. “Không có gì, yên tâm.”

Giọng của nàng mặc dù không lớn, nhưng lại vừa đủ để Giảm thiểu nghe thấy, bị một con nha đầu coi rẻ, gã ta càng thêm tức giận, nắm chặt súng trong tay.

“Con nha đầu thôi, mày quá càn rỡ rồi đấy!”

“Vậy anh muốn thế nào đây?” Trữ Dư Tịch không kiêu ngạo, không tự ti hỏi. Nàng muốn tránh viên đạn rất dễ, nhưng lại không cách nào bảo đảm có thể liên lụy tới người vô tội hay không.

“Muốn thế nào? Hừ! Biết điều thì tới đây cho gia hưởng thụ, có lẽ còn có thể giữ ày một mạng!” Bọn chúng , một đám đàn ông ngu dại tam thô, dưới con mắt của mọi người, lại bị một tiểu nha đầu đánh đến không còn lực để đánh lại, gã thật sự mất mặt không chịu được!

Trữ Dư Tịch cười lạnh. “ Được, thế anh muốn vui vẻ thế nào?”

Nói xong, liền từng bước, từng bước, thử thăm dò tiến lên. Giảm thiểu hơi giật mình, tiểu nha đầu này thật sự không biết cái gì gọi là sợ sao? Thứ trong tay gã cũng không phải là món đồ chơi!

Đạn bắn vào trước mũi chân Trữ Dư Tịch, trên mặt đất hiện ra một dấu vết rõ ràng.

“Mày tiến lên thêm một bước nữa, tao bắn ắt mày không thể mở to nữa đấy!” Giảm thiểu tàn ác cảnh cáo.

“Không để tôi sang đó, vậy làm sao anh hưởng thụ?” Ánh mắt Trữ Dư Tịch đơn thuần, mờ mịt, nhìn giảm thiểu trong lòng ngứa ngáy.

.....

Nhan Loan Loan dưới tình thế cấp bách, lại lần nữa lấy điện thoại ra xem, vừa đúng lúc Hoàng Phủ Triệt lại gọi đến, cô lén lút bắt máy.

“Mars? Anh đang ở đâu, có thể nhanh lên một chút không?”

Trong giọng nói của cô rõ ràng rất vội vàng, nhưng ngữ điệu của Hoàng Phủ Triệt phát ra lại bình thản vô cùng.

“Ừ, hướng 9 giờ của em.”

Nhan Loan Loan nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, vốn là một đám người vây lại thành hình tròn, bên kia đã sớm tự động tách ra thành một cái lỗ hổng.

2 người đàn ông ở ngoài còn cách vài mét, thái độ của hai người hoàn toàn trái ngược với bầu không khí căng thẳng ở hiện trường.

Điện thoại vẫn còn dính bên tai Hoàng Phủ Triệt, Nhan Loan Loan nhìn thấy khoé miệng của anh vẫn còn có chút ý cười.

Anh đi tới, nheo mắt một cái, ngón tay dịu dàng chạm vào gương mặt sưng đỏ của cô, Nhan Loan Loan bị đau hít vào một cái, nghiêng đầu né tránh.

Hoàng Phủ Triệt cười cười nhìn tên đàn ông cầm súng đứng còn không vững. “Giản thiếu, cậu xuống tay cũng quá nặng đấy, cô gái này tôi cũng không nỡ động.”

Nụ cười âm hiểm của anh không nhìn ra nổi là hỉ nộ, khiến hai chân gã như nhũn ra, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Nhị thiếu, cái đó Tôi”

Lời còn chưa dứt, trên cổ tay đã đau nhức kịch liệt, nhẹ buông tay, súng trong tay đã rơi vào trong tay Trữ Dư Tịch.

Ngón tay Trữ Dư Tịch đung đưa bên trong, khẩu súng đã bị tháo rời thành bảy tám phần ném đến trước mặt gã.

....

Thái tử ở phía sau vừa hút xong liều thuốc, lấy tay ra dấu cho Doãn Vệ Hoài đằng sau lưng. Doãn Vệ Hoài dùng tốc độ nhanh nhất, sạch sẽ nhất để kết thúc. Quán rượu to như vậy trong nháy mắt chỉ còn lại mấy người này.

Thái tử từ đầu đến đuôi cũng không nhìn qua người khác lấy một cái, tất cả chú ý đều đặt trên người Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch biết, hần một mực nhìn mình, gương mặt nàng cả dửng dưng khí cũng chẳng còn.

“Anh hai, anh đến xử lý nha.” Nàng đáp một tiếng, liền muốn rời đi. Thời điểm lướt qua thái tử, nàng cúi đầu, im lặng một hồi mới lên tiếng. “Anh thái tử, em về trước đây.”

Không đợi nàng bước thêm, thái tử dùng sức buộc người nàng phải quay lại. “Gấp cái gì?”

Hoàng Phủ Triệt sau khi nghe Nhan Loan Loan kể lại, lông mày nhíu lại, ném cho thái tử một câu. “Thì ra là muốn đánh nhau với tiểu Tịch.”

Gương mặt thái tử trong nháy mắt liền đen lại.

Cố Giản sống hơn 20 năm, chưa từng trải nghiệm qua giờ khắc tuyệt vọng thế này. Nhất là thấy thái tử cũng ở phía sau, gã cảm giác cái chết cách mình không xa đâu.

Thái tử buông Trữ Dư Tịch ra, từ từ dạo bước đến. “Cố giản, lâu rồi không gặp, mày muốn thế nào, hay là cứ thế này mà chết đi?”

“Khụ, thái tử - “ Phía dưới, bị một lực hung bạo kẹp lấy cổ.

Thái tử chợt nhấc chân lên, đập mạnh vào ngực Cố Giản, chỉ nghe thấy một tiếng rắc thanh thủy, âm thanh ấy truyền vào trong tai Nhan Loan Loan thật đáng sợ, theo bản năng nhích lại gần bên cạnh Hoàng Phủ Triệt.

Thái tử bạo lực như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy,

Tay Hoàng Phủ Triệt khoá chặt eo cô trên chiếc ghế sa lon, nếu như Nhan Loan Loan không nhìn lầm, đắm chìm trong gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia, đang kìm nén sát ý kinh người.

“Đánh em mấy cái?”

“..... Một cái.”

Anh gạt đầu, thuận tay mò cục đá trong thùng đá trên bàn, xoa lên mặt cô.

Anh càng bình tĩnh, thì trong lòng Nhan Loan Loan càng sợ hãi. Giống như người chọc anh mới là mình.

Anh vừa muốn đứng dậy, Nhan Loan Loan đã theo phản xạ nắm lấy tay anh.

Hoàng Phủ Triệt hiểu ý cô, gạt đầu. “ Ở đây, chờ một lát, anh giải quyết chuyện này cho em.”

....

Cố Giản biết mình nhất định đã bị gãy xương sườn, không màng đau đớn, bò dậy, cầu xin tha thứ. “Thái tử, tôi thật sự không biết –”

Thái tử nheo mắt, một cước vừa sồi, tàn nhẫn hơn bao giờ hết, tiếng xương gãy lìa, hấn liều mạng, nhấc chân bước lên vết thương của Cố giản, ngoan độc vẫn về.

“Gọi gia! Mày nghĩ thái tử mày có thể gọi sao?”

Cố giản đau đớn, hơi thở ngắt quãng, tự biết đã gặp phải đại hoạ, đừng nói gọi gia, gọi tổ tông gã cũng nhận. “ Gia....Thái tử gia”

Trữ Dư Tịch dù sao cũng không phải không biết thái tử ác độc như vậy, nhưng có chút không nhịn được sự tàn nhẫn của hắn. “Anh thái tử, coi như mọi chuyện kết thúc rồi.”

May mắn thay, nàng không cầu tình, song một câu cầu xin này còn khiến thái tử tức giận hơn, chân vẫn còn giẫm trên người Cố giản, còn hướng về phía Trữ Dư Tịch nói chuyện.

“Chịu nói chuyện với anh rồi? Chịu nhìn anh rồi?... .. Thằng này muốn chạm vào em, còn dám nổ súng vào người em, em lại cầu xin cho nó?”

Trữ Dư Tịch quyết tâm mạnh mẽ lôi thái tử đi, nàng cọ sát vào người thái tử khiến hắn không nhịn được, hấn liếc mắt nhìn nụ cười yếu ớt bên khoe miệng của Hoàng Phủ Triệt, thở dài nhìn về phía Cố giản. “Rất nhanh mày sẽ biết rõ, rơi vào tay người khác, không bằng bị tao giày vò.”

.....

Hoàng Phủ Triệt đi tới,hạ thấp thân thể tôn quý của mình xuống, bấu cầm, giọng nói thản nhiên giống như đang hỏi thời tiết.

“Tay nào? Mày dùng cái nào đánh cô ấy?”

.....

Vừa ra khỏi cửa quán rượu, Trữ Dư Tịch cố bước nhanh hơn, lại bị thái tử từ phía sau níu lại, nhét vào trong xe mình.

Thái tử không đưa nàng về nhà, mà lái xe đến bờ biển.

Hắn đi ở phía trước, Trữ Dư Tịch đi chân không xách theo giày, đi theo sau hắn.

Nơi này là bãi tắm ven biển do tập đoàn Hoàng Gia xây dựng, trước mắt là bãi tắm ven biển sang trọng nhất, lớn nhất thành phố T, chỉ là không mở cửa cho bên ngoài.

Ban ngày còn có vài nhân viên làm việc, đến tối, cả bờ cát chỉ có 2 người bọn họ.

Làn cát trắng mỏng dưới chân, nông nông sâu sâu, mềm mại, còn mang thêm chút ẩm áp. Giống như hấn ở trong lòng nàng, thuỷ chung mang đến cho nàng sự ẩm áp.

Thái tử chợt dừng bước, xoay người lại. Trữ Dư Tịch cúi đầu không nhìn thấy, đã đụng vào lồng ngực hấn.

Trong nháy mắt ấy, hấn vịn lấy thân thể loạng choạng của nàng, kéo lại.

Tầm mắt hai người bất ngờ giao nhau. Một dòng điện kì lạ chạy quanh người thái tử.

Trữ Dư Tịch bị hấn nhìn hơi chợt dạ, mở to mắt, nhẹ giọng nói. “Buông em ra.”

Tiếng của nàng rất nhẹ, gần như bị tiếng sóng biển át đi.

Nơi này không có ánh đèn nào, chỉ có ánh trăng trong suốt, tĩnh mật đổ xuống, chiếu vào gương mặt nàng, thái tử đột nhiên cảm thấy cô gái trong ngực này cực kỳ xinh đẹp.

Nàng không đánh nhiều phần, hấn nhìn thấy gương mặt mộc thuần túy, không có thứ gì che giấu, tất cả đều lộ lộ dưới mắt hấn. Cánh môi trơn bóng đầy đặn, gần ngay trước mắt, hơi thở này cũng là mùi vị của nàng.

Hấn thậm chí còn bị kích thích, muốn hôn nàng.

Hấn khẽ cúi đầu tiến đến gần, nàng lại trùng hợp quay mặt đi. “Nơi này khi nào thì chính thức mở cửa nhà?”

Cô bé này, thật là mất hứng.

Mặt thái tử hướng về phía biển rộng, ngồi trên làn cát mịn màng, hat tay chắp ở sau lưng. Nhìn cô gái đang trôi chọc làn nước.

Sóng biển từng cơn, từng cơn xô bờ, nàng đuổi theo, chơi không biết chán.

Rất ngây thơ... Thái tử nghĩ thầm, ánh mắt vẫn dán chặt như cũ.

Nàng khom người, như đang tìm kiếm thứ kho báu nào đó trong làn nước biển. Cánh tay cùng bắp chân, dài tinh tế, trắng nõn, sáng ngời trong tầm mắt hấn. Hấn chợt nhớ đến nàng trần trường bị mình đè ở dưới, nhất là cái mông co dãn mười phần của nàng....

Trữ Dư Tịch đã lâu không được đến biển, nàng có thể chơi rất hăng hái. Thậm chí còn không phát hiện đường người đàn ông của nàng đang lặng lẽ tiến đến.

Thái tử ở dưới nước mang nàng bơi đến nơi sâu, không biết bơi, thể lực Trữ Dư Tịch cạn kiệt, lơ lửng trên mặt nước, thở dốc. “Anh thái tử, em bơi không nổi nữa, về thôi.”

“Không còn sức nữa hả?” Hấn bơi tới bên người nàng, một tay nâng eo nàng, kéo vào trong ngực. Rất tốt, hấn chính là muốn nàng không còn hơi sức.

“Ừ, chúng ta về thôi – ưm!” Nàng chưa nói xong, phía dưới đã bị hấn nuốt vào miệng.

Nàng theo bản năng kháng cự, nhưng hấn không cho phép, hấn còng lấy tay nàng ở phía sau, cố áp nàng vào người mình, cái lưỡi linh hoạt trượt vào trong, trôi chọc nàng.

Cởi áo lót của nàng ra, bàn tay không khách khí, trực tiếp vuốt ve nơi mềm mại của nàng.

Trữ Dư Tịch hoảng hốt, bắt đầu dỗi, nhưng không thoát ra nổi sự giam cầm của hấn, chỉ đành cắn cái lưỡi đang làm loạn trong miệng nàng.

Thái tử bị đau, liền rời khỏi môi nàng, vẻ mặt tức giận. “Em từ khi nào thì bắt đầu có cái tật xấu này? Cắn anh cắn đến nghiệm rồi?”

Lại nhìn thấy cô gái này bắt đầu cắn môi mình, hấn chợt động tâm. “Tiểu Tịch, đi theo anh, hít một hơi sâu nào.”

Sau đó vào thời điểm nàng hãy còn nghi ngờ, hấn đã lôi nàng cùng lặn xuống nước, lại lần nữa hôn lên môi nàng.

Khi thái tử bắt đầu xé rách quần nàng thì Trữ Dư Tịch mới biết được ý đồ của hắn. Nhưng khả năng ở dưới nước của hắn cực tốt, hắn có thể nín thở rất lâu, vượt qua được cực hạn của người thường. Nàng rất nhanh không còn sức để thở, bắt đầu thiếu oxy.

Thái tử cũng quyết tâm không để nàng trôi lên, từng chút từng chút thổi hơi vào miệng nàng. Đồng thời tay dùng sức, biến quần lót của nàng thành một manh3vai3 vụn.

Nàng lắc đầu đẩy hắn ra, vô số bong bóng bị khạc ra khỏi miệng, dường như nàng chỉ có thể nghe thấy nhịp tim mình.

Thái tử cởi khoá quần của mình, trong lỗ hổng này, Trữ Dư Tịch rốt cuộc mới có cơ hội chạy thoát, bơi lên mặt nước, vừa nổi lên, chỉ vừa kịp hít một hơi, đã bị thái tử lôi xuống dưới.

Hắn lộn qua người nàng, đối diện với mình, đem chân nàng đặt lên hông cường tráng của mình, chỗ dưới bụng ** đã sớm cứng như sắt.

Hắn ở rất gần với cửa vào nơi tư mật của nàng, từng từng lớp lớp cọ xát. Ngón tay hắn tiến vào thăm dò bên trong trước

Cơ thể Trữ Dư Tịch căng cứng, hai tay ra sức đâm vào vai hắn. Chút sức lực này dưới nước đối với hắn mà nói là không hề hấn gì.

Nàng luống cuống, hắn có thể thấy được.

Đôi mắt nàng đã đỏ đỏ, liều mạng lắc đầu phản đối hắn. Vật nóng bỏng của thái tử đã rất gần với nàng, khoá lấy hông nàng, ấn xuống, chỉ cần dùng sức, đã có thể hoàn toàn tiến vào bên trong nàng....

Trong một khắc kia, biểu tình trên mặt nàng gần như là tuyệt vọng, khiến thái tử trong lòng nặng nề.

Cùng hắn ân ái khổ sở như vậy sao?

39. Chương 39: Cái Gai Trong Lòng.

Hắn làm sao vậy!

Thái tử đứng trong phòng tắm của phòng khách ở bãi tắm ven biển, chống nạnh, tắm rửa thân thể loã xích. Nước nóng tụ thành một dòng ở chiếc cầm cương nghị của hắn.

Đ

ôi con người như Hắc Diệu Thạch trong Thuỷ Mạc mở ra, không hề chớp mắt, chăm chú , chờ đợi.

Hắn làm sao thế này?

Nhiều lần buông tha nàng.

Hắn không phải xử nam, cũng không phải chưa từng gặp qua loại phụ nữ mạnh mẽ, nước mắt của phụ nữ, đối với hắn không có tác dụng. Trái tim hắn luôn hung ác, chỉ cần hắn muốn, nơi nào quân người khác sống chết.

Nhưng, nước mắt của Trữ Dư Tịch, vẻ sợ hãi trong mắt nàng cùng với kháng cự của nàng, khiến trong lòng hắn sinh ra loại cảm giác “Không đành lòng.”

Hắn nhìn tay mình, còn nhớ khi đó mình nắm chặt lấy hông nàng, vật đó chĩa vào nàng.

Lúc ấy, chỉ cần hắn dùng lực, đã có thể tiến vào, có thể chiếm lấy, nhưng hắn lại...Buông tay.

Nét mặt của nàng, giống như một cái gai đâm vào lòng hắn. Không thể xem là đau đớn, nhưng lại hết sức khó chịu.

Nhân viên lấy quần áo mới ra, hắn ăn mặc chỉnh chu, đi ra, Trữ Dư Tịch không biết còn đứng ở trên cầu thang đó làm gì.

Trữ Dư Tịch nhìn những bậc thang thật dài phía dưới, từ tận đáy lòng sinh ra một loại cảm xúc chán đời.

Từ nơi này nhảy xuống, không chết cũng tàn phế, nói không chừng, sẽ giống như trong phim, bị mất trí nhớ.

Quên đi thái tử, quên đi Thi Dạ Triều.

Quên đi hận thù, quên đi tình yêu

Vai phải đột nhiên có một vật nặng đè lên, nàng sợ hết hồn.

“Em không phải muốn lấy cái chết mình chứ?”

Vừa quay đầu lại, là vẻ mặt hài hước của thái tử.

Trữ Dư Tịch mím môi, không biết phải nói gì mới được.

Ngược lại, thái tử lại tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, cánh tay tự nhiên khoác lên vai nàng.

“Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút.”

.....

Ban công có diện tích cực lớn, thái tử tùy ý chọn lấy một chiếc ghế trên bãi cát ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, lại đổi tư thế, giang rộng hai chân ra, kéo Trữ Dư Tịch lại, để nàng ngồi giữa hai chân mình.

Giống như khi nàng còn bé, ôm lấy nàng. Cầm cách mái tóc ướt của nàng.

“Đã nhiều năm rồi không ôm em như vậy, thì ra em còn nhỏ như vậy, chớp mắt đã lớn thế này.” Nụ cười của hắn rất rõ ràng, bọn họ chênh lệch 6 tuổi. Khi hắn là thiếu niên, nàng vẫn còn là một đứa bé.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rất mỏng. Lưng Trữ Dư Tịch dán vào người hắn, ngay cả lúc nói chuyện, hắn cũng thấy lồng ngực rung động.

Một làn hơi ấm xâm nhập từ sau lưng. Vì hơi ấm này thật mỏng manh, nàng thế nào lại nhấn tâm quên mất hắn chứ?

“Ừm.” Nàng nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Nàng nhớ. Khi còn bé, nhất là khi trời lạnh, thái tử sẽ ôm nàng, vùi mình trên ghế salon xem ti vi, chơi game hoặc là cùng Hoàng Phủ Triệt chơi bài.

Lúc ấy trời còn lạnh hơn cả bây giờ, cả tay chân đều lạnh, nhưng cũng là thời khắc ấm áp, nàng thường bị hắn biến thành thịt người, bị hắn ôm vào trong ngực như lò lửa nhỏ để sưởi ấm.... Cũng giống như giờ phút này.

Hắn còn là hắn, nàng còn là nàng, nhưng những năm tháng của mối quan hệ ngây ngô đó đã không còn nữa rồi.

Hắn thay nàng chải mái tóc ướt.

“Tóc cũng đã dài rồi, mềm mại hơn nhiều.” Tiếng của hắn dường như hắn đang vui lấp trong hồi ức. Nàng khi còn bé, tóc chỉ có chút xít thôi, thường bị hắn gọi là con sư tử nhỏ lông lá. Bởi vì chuyên tâm tập võ, bị Trữ Chiêu Nhân cấm để tóc dài, buộc nàng phải cắt ngắn đi. Vì thế mà nàng né thái tử mấy ngày, vậy mà vẫn bị hắn phát hiện.

“Tóc ngắn như vậy, thật xấu xí, chỗ nào trông giống như con gái chứ?” Thái tử vô tâm vô phẩy giễu cợt, Trữ Dư Tịch sờ sờ mái tóc ngắn của mình, hào phóng cười một tiếng. “ Nhưng mà mát mẻ nha.”

Nhưng nàng không trách được cha. Vì nàng biết nàng là đứa con duy nhất của Trữ Chiêu Nhân, phải cố gắng tập võ, cần có người bảo lãnh, bảo vệ người của nhà Hoàng Phủ, đây là sứ mạng của nàng.

So với những khổ sở sau này, nàng tình nguyện vĩnh viễn cùng không lớn thêm. Nhưng nàng nghĩ, coi như cho nàng thêm một cơ hội, nàng còn có thể chọn ở bên cạnh hắn từ bé đến lớn, nàng không muốn tình cảm của mình vĩnh viễn cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nàng đã sớm ước mơ, một ngày kia được làm người phụ nữ của hắn.

Nàng giống như một hạt mầm bị vùi sâu trong đất. Ở dưới lớp đất tối âm u, không chút ánh sáng, kiên cường, lặng lẽ mọc rễ, nảy mầm... Sau đó, bị Thi Dạ Triều vô tình bẻ gãy.

Nàng dùng một năm để trị liệu, nỗ lực khiến vết thương từ từ khép lại, sau đó Tiếp tục sinh trưởng.

Ngay cả vết thương này, cũng sẽ đau, nàng cũng có thể nhẫn nại, vì nàng muốn cho thái tử thấy, một ngày kia, nàng sẽ nở hoa.

Tất cả mọi thứ do nàng mừng tượng đều do bản thân nàng cho rằng Thi Dạ Triều sẽ không trở về nữa, nàng cho là bản thân còn vương lại những dưng khí, loen6 cường kia, đủ để nàng chịu đựng trong cuộc sống khá dài này, nhưng lại không biết rằng, nàng một mực cố ý sao lãng những thứ đó, một khắc kia khi Thi Dạ Triều trở về, vô tình bị vạch trần.

Nàng sợ

Nàng sợ Thi Dạ Triều, càng sợ bản thân mình vĩnh viễn không cách nào đợi đến khi hoa nở.

.....

“Tiểu Tịch, có phải... ghét anh thái tử không?” Thái tử hỏi, một mực chải mái tóc dài của nàng. Nó còn hơi ướt, dường như khảm vào lòng bàn tay hắn.

Trữ Dư Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt bắt đầu ửng hồng.

Ghét, làm sao sẽ ghét....

“Tiểu Tịch có chuyện gì, nguyện ý nói với anh không?”

Nàng hơi chần chờ, rồi gật đầu.

“Vây, em có phải có chuyện gạt anh không?” Thái tử trầm mặc hồi lâu, xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào đáy mắt nàng.

Ban công không có mở đèn, chỉ có thể mượn ánh trăng sáng, hắn có thể thấy khoảng không gian đen kịt trong mắt nàng.

“.....Em có chuyện gì gạt anh?”

“Cần anh nhắc nhở em? Được, về Thi Dạ Triều.” Ánh mắt thái tử sắc bén, nhìn hơi thở dồn dập của nàng.

Thi Dạ Triều. Người đàn ông đó đối với nàng mà nói giống như một cơn ác mộng.

“Anh Thi – Dạ Triều thế nào cơ?”

“..... giữa em và hắn, từng có chuyện gì mà anh không biết có phải không?” Hắn cuối cùng vẫn phải hỏi cho rõ.

Nàng mím môi không nói, hắn đang đợi câu trả lời của nàng, chờ đợi dáng vẻ nóng nảy, hắn muốn biết đáp án, muốn biết được chân tướng.

“Không có.” Trữ Dư Tịch bình tĩnh, móng tay bấm vào lòng bàn tay mềm mại, đau. “Anh ấy là anh trao, cũng giống như anh thái tử, đều là Anh trai.”

Hắn im lặng nhếch miệng, trong mắt là tia lạnh lẽo, đầu ngón tay điểm vào mi tâm của nàng. “Tiểu Tịch, em nói láo.”

Nàng nói, hắn là anh trai.

Mà hắn, lần đầu tiên cảm thấy 2 chữ này không nghe lọt tai.

“Em không có...”

“Không? Tiểu Tịch, em cho anh là thằng ngốc sao?” Hấn bồng siết chặt lấy vai nàng, bàn tay lớn dính sát trước bộ ngực đầy đà của nàng, nội y của nàng trước đó đã bị rơi hết ở biển rồi, dưới lòng bàn tay hấn, là thứ ẩm áp, nhẵn nhụi đỏ của nàng.

Nàng giơ tay lên định ngăn lại, đã bị hấn nắm lấy hai cổ tay kéo đến bên người. Hấn hôn lên cái cổ tinh tế của nàng, nhẹ nhàng gặm mút thoả tính. Bàn tay xảo trá trượt xuống lưng, eo nàng.

“Anh thái tử! Đừng.”

Hấn mặc kệ, nghiêng người đè nàng xuống ghế, sờ lên bắp đùi nàng....

“Tiểu Tịch, anh muốn em, em có nguyện ý cho anh không?” Ngón tay hấn chạm vào nơi tư mật, dính chặt giữa hai chân nàng. Nhớ tới vừa rồi ở dưới biển, guồn lót của nàng cũng bị hấn xé rách, nơi nào đó dưới bụng lại rục rịch.

“Anh thái tử, có thể.... Đừng như vậy không?” Tiếng của nàng run rẩy, có chút bất lực.

Hấn mạnh mẽ tách chân của nàng ra, ngón trỏ hoạt động ở nơi nào đó. “Là em bảo anh dạy em, anh chỉ muốn để cho em quen thuộc với những thứ này, sau đó em mới có thể học được cách không chế dục vọng, khoái cảm, anh nói này, một khoá... là nơi này.”

Theo tiếng kết hợp, là ngón tay thon dài của hấn. Ngón tay chai lì, bị nhiều lớp bao bọc, xoắn chặt.

Chặt

Hấn cố không để bản thân mình chú ý đến nơi mang cho hấn ** xúc cảm, chậm rãi rút ra, nhàn nhạt tiến vào.

Trữ Dư Tịch cắn chặt môi, vẫn cố gắng kháng cự hấn, nhưng thân thể nàng ngược lại, lại không kháng cự hấn. Trong bụng bắt đầu nóng lên, nương theo một loại cảm giác kỳ diệu.

Loại cử động này khiến trong lòng thái tử mơ hồ tức giận. Ngón tay hấn mạnh mẽ đâm vào bên trong, nghiêng đầu ngậm lấy vành tai nàng. “Nếu như tôi khẳng khẳng muốn, em nghĩ, em có thể chống cự sao?”

“Thỏ không ăn ... cỏ gần hang.” Nàng không tránh thoát hấn trêu đùa, nghĩ đến hay là cứ như vậy mà đắm chìm đi, nhưng nàng không thể

“Tôi không phải thỏ, em cũng không phải cỏ.”

Trữ Dư Tịch không biết mình còn có thể chống cự hấn bao lâu, hấn cố ý trêu đùa nàng, với kinh nghiệm phong phú của hấn, nàng chỉ biết là, không thể trầm luân như vậy.

“Anh thái tử, đừng làm em Hận anh.” Nàng nói nhỏ, kiên quyết.

Cuối cùng cũng thành công, khiến thái tử dừng động tác lại. Hấn kéo váy nàng lên, lải nhải như cũ phóng túng trên người nàng. Nụ cười bên môi hấn lạnh lẽo.

“Rốt cuộc nói ?”

“.....”

“Trong lòng em có một người đàn ông, nên mới không muốn bị tôi đụng.” Hấn dừng một chút.

“Là anh hai em, đúng không?”

“Không phải! Em không phải!”

Nàng phủ nhận quá nhanh, nhanh đến mức không cách nào có thể làm cho người ta tin tưởng.

“Mà mấy năm trước, em và Thi Dạ Triều đã có cái gì?”

“Không phải...”

Lời phủ nhận lần này vẫn không có sức thuyết phục.

“Tiểu Tịch, tôi khinh thường em, thời điểm em biết Thi Dạ Triều, khi đó em còn chưa trưởng thành, em cùng hấn ta...” Con người hấn sắc bén càng phát ra vẻ thâm trầm, giọng nói ngày càng lạnh lẽo.

“Tôi không biết giữa các người xảy ra chuyện gì, hẳn ta bất ngờ trở về Canada, em lại đột nhiên biến mất một năm.”

Một năm kia, là khoảng thời gian đó không phải là đi chữa bệnh, mà là vết thương lòng....

Nói không chừng, sự thật đúng như hẳn đang nghĩ.

.....

Nàng thoát khỏi sự giam cầm của hẳn, đẩy hẳn ra, đứng dậy đưa lưng về phía hẳn, sửa sang lại quần áo của mình, thuận tay lau khoé mắt.

Thái tử thuận thể ngồi dậy, quăng cho nàng một câu. “Nếu như tôi đoán không sai, Thi Dạ Triều lần này về đây là vì em.”

Thấy bóng lưng nàng cứng đờ. Hẳn chậm rãi mở miệng, tiếp tục suy đoán.

“Mà em đối với hẳn Chẳng lẽ là tình cũ chưa dứt?”

.....

Tiếng sóng biển ban đêm, dường như càng hung hãn hơn so với ban ngày, đồng thời cũng vô tình hơn. Tiếng từng đợt thủy triều, như có như không, xa xôi, lại rõ ràng rất đáng sợ.

Nàng lắng nghe, trong lòng một mảnh hoang vu.

Nàng không cách nào xoay người sang chỗ khác, nói với hẳn rằng, em yêu, là anh, là anh.

Nàng len lén, gắt gao cắn mu bàn tay, đau, đau quá, dường như liên tiếp muốn cắn khối thịt đau đớn như thế này.

Trầm mặc lan tràn giữa hai người. Thái tử nghe thấy tiếng của nàng, kèm theo tiếng sóng truyền đến.

“Anh thái tử.... Chẳng lẽ em không thể có người mình thích sao? Anh hai cũng được, anh Dạ Triều cũng được, hay người con trai khác cũng được, bộ không thể được sao?”

“Em là em gái ruột thịt của anh sao? Anh quân Tiểu Nhu, cũng muốn quân em ở chung với ai sao?”

“Anh thái tử, anh như vậy khiến em Ghét vô cùng.”

40. Chương 40: Lòng Của Em, Tôi Không Dám Hy Vọng Xa Vời.

Hạ Tử Dụ đi liên tiếp mấy ngày, lúc về đến nhà đã rất mệt mỏi, sức cùng lực kiệt.

Mở cửa, tiện tay ném túi xách xuống, thả mái tóc dài bồng bềnh của mình xuống, tay khẽ xoa bóp cái đầu còn hơi đau nhức. Từ cửa trước đến phòng tắm, quần áo đã bị cởi xuống ở trên đường, vừa mới kéo cửa phòng tắm ra, một lực khổng lồ đằng sau lưng đã kéo cô về.

Tiến lại chạm vào khuôn ngực bền chắc của người đàn ông nọ, cô còn chưa kịp thét lên, đã bị người đó xoay cầm mình lại, môi bị vật gì đó mềm mềm chặn lại, cái lưỡi trơn trượt lăn vào bên trong.

“Ừm!”

Sức của người đàn ông nọ rất lớn, còn thô lỗ nữa. Cô hơi đau, ồm ồm chịu đựng. Hẳn từ sau cần lấy cổ cô, hàm răng gặm, cắn, không chút lưu tình.

Hạ Tử Dụ bị hẳn đè vào tường liền chau mày thở dốc. “Em vừa từ Nhật về Mệt quá.”

Người đàn ông mất điếc tai ngơ, bàn tay mò đến sau lưng cô, thuận thực cởi móc áo lót của cô ra, tay còn vuốt ve trên chọc ở trên.

“Vậy Ít nhất cũng phải cho em tắm trước đã”

....

Trong phòng tắm, trần ngập xuân sắc, yêu kiều cuồng quit.

Hai tay Hạ Tử Dụ chống bên thành bồn tắm, thân thể mảnh mai như chiếc lá đung đưa trong ngọn gió. Ướt át dính sát vào lưng, trên vai, nửa mê nửa tỉnh. Về mặt động tình, ánh mắt ướt át của cô, đường cong uyển chuyển, động tác ngày một kịch liệt

Trong mắt thái tử đều là say mê, cô gái này, lúc này là yêu nữ. **lên, bọn họ cứ như thế mà tương khớp, kết hợp tương đối hoàn mỹ. Có thể nói đây là lần đầu hẳn chứng kiến cô thuần thực ở phương diện này.

“Gọi anh!” Hận ngậm lấy đỉnh hồng đung đưa trước mắt hắn, giọng ồm ồm.

“Thái tử Luật.....”

Tiếng cũng giống như người, đủ để khiến đàn ông càng thêm hưng phấn. Nhưng rốt cuộc thái tử lại cảm thấy đầu óc không được thoải mái.

Hạ Tử Dụ là cháu gái của Tân Tiệp, hẳn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô trưởng thành sớm hơn những cô gái bình thường, 15 tuổi đã theo hắn lên giường.

Hạ Tử Dụ, Hạ Tử Dụ Là người phụ nữ ở lại bên hắn lâu nhất. Cô, cũng chỉ có thể xem là em gái của hắn thôi. Còn chưa gọi hắn một tiếng anh trai thôi.

Khi nhớ lại, là do hắn không cho phép, Trên đời này chỉ có một cô gái mới được phép gọi hắn là anh thái tử, những người khác đều gọi hắn thái tử, hoặc là....Thái Tử Gia.

Một tiếng anh thái tử, đó là đặc quyền mà trong lúc vô tình hắn đã ban cho cô gái kia.

Đã nhiều năm như vậy, hắn chưa từng phản đối, bảo vệ người nào như vậy, nói năng sáng sủa hoạt bát, đồng thời cũng lãnh đạm. Khi đưa bé khác khi dễ nàng, nàng rất ít khi phản kháng, ít khi lộ bộ dạng chém giết ai. Lần đó cũng do hắn ra mặt giải quyết.

“Em là đứa ngốc sao? Học võ đều là uống phí công sức rồi hả? Không biết tự bảo vệ mình sao?”

Hắn khiển trách, nàng lại mím cái môi nhỏ nhắn của mình lại, cười. “Em thật sự không bị thương, nhiều người nữa đánh cũng không sao đâu!”

Hắn làm sao biết được cái sự nhỏ mọn của nàng, làm sao hiểu được trong lòng cô gái, muốn được nghe nam sinh chần trước người mình nói “Các người còn dám khi dễ em ấy xem!” như thế nào.

....

Mẹ kiếp! Tại sao lại nghĩ đến nàng!

Thái tử nặng nề mắng trong lòng, xoay người Hạ Tử Dụ đang chần lầy hồng hắn lại, tách chân nàng ra, bắt đầu cọ xát để hả giận. Lòng bàn tay mạnh mẽ xoa bóp thứ mềm mại bên dưới.

Cô vừa thấy đau, lại vừa kích thích, nơi tư mật co chặt lại.

Thái tử cắn lấy cái cổ mềm mại của cô, dùng sức cắn lấy trái dâu tây “Đã lâu em không làm phải không Dễ dàng như vậy đã không chịu được?”

“Anh cũng thật lâu không tìm em rồi? Khốn kiếp.....”Hạ Tử Dụ thở gấp, vịn lấy vai hắn.

Thái tử thấp giọng cười, lời nói ra càng khó mà lọt nổi vào tai. “Anh khốn kiếp, em còn cần không thả?”

Hắn nói xong, liền hung ác chầm chọc. “Hả? Còn cần chặt thế này?”

Hạ Tử Dụ không chống đỡ được, nằm dưới người hắn, tay nắm lấy cánh tay hắn, chân mày chau chặt, làn môi đỏ mọng vô thức giương lên, giống như cá thiếu nước.

Hôm nay thái tử thô bạo khác thường, hẳn nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc này, thế nào cũng không lên đỉnh được. Tiện tay kéo chiếc khăn tắm bên cạnh, che đầu cô. Nhắm mắt lại, trong đầu luôn nghĩ về thân thể của Trữ Dư Tịch, về mặt ẩn nhẫn của nàng, cùng phản ứng non nớt của nàng.

Ngón tay hắn lần theo khăn tắm luồn xuống dưới thăm dò vào miệng Hạ Tử Dụ, cô phối hợp mút lấy thỏa thích.

Nhiệt cùng sự ẩm ướt trong cổ họng cô, khiến hắn nhớ đến, bên trong Trữ Dư Tịch thật chặt, bao gồm cả xúc động.

Không thể tưởng tượng nổi, hắn lại Lên đỉnh rồi.

....

Đêm khuya, ôn hương noãn ngọc trong lòng, hắn vẫn tỉnh.

Lật người xuống giường, Hạ Tử Dụ xoa xoa lấy đôi mắt mờ mịt buồn ngủ, ngồi dậy. “Trễ thế này, còn đi sao?”

Thái tử mặc quần áo, đến hôn lên trán cô. “Ngủ tiếp đi, anh đi đây.”

Theo tiếng động ở cửa, cả phòng lại rơi vào tĩnh mặc. Hạ Tử Dụ ôm lấy cái gối còn lưu lại hương vị của hắn, tự giễu cười một tiếng.

....

Giữa hè.

Đây là ngày nóng nhất hè. Đường như mỗi ngày, đều là loại đau khổ này.

Từ ngày đó, Trữ Dư Tịch cố ý tránh những cuộc gặp mặt riêng tư với thái tử.

Việc này trùng hợp lại hợp với ý của Thi Dạ Triều.

Trữ Dư Tịch cũng không hiểu được, Thi Dạ Triều rốt cuộc muốn làm gì. Hắn thi thoảng xuất hiện trước mặt nàng, tuy lễ độ nhưng vẫn như cũ thâm dùng thủ đoạn để ép buộc nàng bởi hắn.

“Tiểu Tịch, đừng khẩn trương như vậy được không? Tôi nói rồi, tôi sẽ không vô lễ với em, tôi không nghĩ thật sự bị Hoàng Phủ Triệt tiêu diệt ở thành phố T, chỉ là bạn bè bình thường lui tới, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

Về mặt của hắn hẳn là vô tội, sau một khắc âm điệu bỗng nhiên lại hạ thấp thêm một chút. “Chẳng phải em hề nhìn thấy tôi là tức giận sao? Hiện tại em đang tức giận, chuyện gì cũng làm được.”

May thay, hắn cũng không làm chuyện gì quá phận, cả nắm tay cũng chưa nắm qua.

Theo ý hắn, những thứ kia là chuyện giữa những người đang yêu nhau. Hắn thậm chí sẽ tặng hoa, tặng quà cho nàng.

Dù mỗi lần nàng ở trước mặt hắn vứt bỏ tất cả những thứ ấy. Chỉ cần đụng vào những thứ hắn đã chạm qua, nàng đã cảm thấy ghê tởm.

Xe dừng trước một nhà hàng Italy nổi tiếng.

Thi Dạ Triều tự mình mở cửa xe cho nàng, tay xoa xoa đầu nàng, hành động tỉ mỉ ấy cũng không chiếm được sự chú ý của nàng, nàng vẫn cảnh giác với hắn.

“Anh còn nhớ em thích nhất là món Ý.” Hắn cười, trong mắt loé lên ánh sáng, như đứa bé con bình thường vui vẻ.

Các món ngon lần lượt được bưng lên, Trữ Dư Tịch hào hứng dùng nĩa cuộn vài sợi mì, cho vào miệng, từ từ nhai, trên mặt không có chút vẻ như đang hưởng thụ thức ăn ngon.

“Một bàn mỹ Ý đã có thể thỏa mãn em, rất khó có thể có được một người phụ nữ như vậy, nếu cưới em về nhà, tôi sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền.” Hắn vừa ăn vừa cười nói, giọng nói tự nhiên như thể đang thật sự cùng nàng yêu đương.

Trữ Dư Tịch siết chặt nĩa, thức ăn nhặt như nước ốc, khó mà nuốt nổi.

Đối diện với người đàn ông này, vô luận là ở đâu, đều rất chói mắt. Theo tiếng gọi của lương tâm mà nói, chỉ với bề ngoài xuất sắc này của hắn chẳng thua kém thái tử, năng lực của hắn càng được mọi người công nhận. Chút màu hổ phách lẩn trong con ngươi, dường như sẽ rất đẹp mắt khi nó lưu chuyển, khoé miệng nhếch lên, nụ cười bí hiểm khiến cho người ta loá mắt, chết mê chết mệt.

Thế lực sau lưng hắn và nhà Hoàng Phủ cũng ngang nhau.

Chỉ nhìn thoáng qua người đàn ông này rất hoàn hảo, nhưng nội tâm hắn cũng đáng sợ, âm u.

Cho dù hắn đứng dưới ánh mặt trời, Trữ Dư Tịch cũng có thể cảm nhận được cái lạnh lẽo bao bọc quanh hắn. Hắn và những thứ sủng vật mà hắn nuôi dưỡng kia, đều là thứ động vật máu lạnh.

Nghĩ đến loài động vật mà nàng sợ nhất đời này, nàng đột nhiên cảm thấy phần mỳ ý trước mặt mình thật dữ tợn, dường như có sinh mệnh trong đĩa đang chậm rãi ngọ nguậy, một sợi kẻ với một sợi, chen chúc nhau, hướng lên bên trên cũng có, mà chui xuống phía dưới cũng có.

Nàng hít một hơi, đột nhiên đẩy ghế đứng lên, tay vữ cái nĩa sang một bên, trong miệng không nuốt nổi thứ trước mắt.

Nàng che môi trực tiếp chạy về phía toilet, đẩy nắp bồn cầu lên nôn dữ dội, giống như muốn đem tất cả dịch mật nôn ra ngoài.

Từ từ bình tĩnh lại, như làn nước trôi. Mở vòi rửa tay, dội nước vào mặt. Nhìn vào gương mặt trắng bệch trong kính của mình, trong mắt nàng còn có sợ hãi, nàng sờ tới điện thoại, nhấn vài phím, chờ, lại thôi.

Nàng có thể gọi ai đây?

Hoàng Phủ Triệt làm sao có thể vẫn bảo vệ nàng chứ?

Nàng chỉ có thể dựa vào bản thân mình, hung hăng vỗ vỗ vào mặt, cho đến khi mặt đã đỏ ửng.

Kiên cường lên, Trữ Dư Tịch, kiên cường lên.

Nàng thâm động viên bản thân mình.

Trốn đi toilet, không bắt ngờ mấy, Thi Dạ Triều đang hút thuốc chờ nàng ở bên ngoài,

Nàng không muốn nhìn thấy hắn, trực tiếp lướt qua hắn về chỗ cũ. Thi Dạ Triều đưa tay nắm lấy cánh tay nàng, nàng chậm rãi quay đầu lại, lại nghe thấy thanh âm hài hước của hắn.

“Em không phải đang mang thai chứ?”

Trữ Dư Tịch bắt lực nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra.

“Của thái tử sao?”

“Tôi mang thai con ai cũng không can hệ gì tới anh!”

Thi Dạ Triều cười khê, từ phía sau nắm lấy vai nàng, không để nàng tránh thoát, môi dính gần vào bên tai nàng.

“Tại sao không? Em chỉ có thể mang thai con tôi, cha của nó, cũng chỉ có thể là tôi.”

Hơi thở hắn phất vào bên tai nàng, bên mặt nàng, khiến cả người nàng nổi hết da gà, giọng điệu hắn rõ ràng đang ám chỉ.

Trữ Dư Tịch tức giận xoay người, vung tay muốn tát hắn một cái, tay vung được một nửa đã bị hắn chặn lại, nắm ngược cổ tay nàng, siết chặt, đặt lên ngực hắn.

“Bạo lực như vậy cũng không hay, tôi đã nói thích phụ nữ nghe lời mình, em chung quy lại không ngoan như vậy, khiêu khích tính nhẫn nại của tôi? Tôi sẽ trừng phạt em.” Trong giọng điệu của hắn mang theo cứng chèo, khiến Trữ Dư Tịch thấy buồn nôn.

Hắn vuốt ve cánh môi nàng, dường như đang nghĩ xem nên trừng phạt nàng thế nào, chợt đau đớn truyền đến ngón giữa.

Nàng không tránh được hắn, định cắn ngón trỏ của hắn. Không sợ chết cắn rất chặt, miệng không buông. Cho đến khi một cổ ẩm áp nào đó từ ngón tay hắn chảy ra, lưu lại trên bờ môi nàng. Trong mắt nàng mang theo hận ý, nhìn chằm chằm vào hắn, trên mặt hắn vẫn là nụ cười.

“Sắc máu, xinh đẹp cỡ nào, còn nhớ không?”

Nàng giật mình, hắn liền rút ngón tay bị thương ra, ngậm vào miệng, liếm sạch vết máu bên trên.

Nàng quay đầu đi, ép mình không được nhìn.

Thi Dạ Triều nhếch môi, tiến sát nàng. “Sư tử nhỏ muốn phát uy sao? Hả?”

“Cút! Anh chạm tôi vào khiến tôi thấy ghê tởm.”

Thi Dạ Triều bỗng đèn nàng vào tường hành lang, buộc nàng phải đối diện với mình. Thấy một màu đỏ tươi lưu lại trên cánh môi nàng, ánh mắt càng phát ra tia thâm trầm.

“Tiểu Tịch thật đẹp đấy, màu đỏ này quả nhiên hợp với em nhất, em dính thêm màu máu, khiến tôi hưng phấn, lại làm tôi nhớ đến lần đầu tiên của em” Hắn chợt ghé sát đến môi nàng, nhìn thẳng vào đôi con ngươi đang kịch liệt co rút của nàng, đáy mắt đen nhánh. “Máu ở dưới em, thấm ướt tôi, ừ ...Một lần kia, vô cùng”

Cánh môi lạnh lẽo của hắn cơ hồ dán lên nàng, thậm chí còn cảm nhận được nàng đang khẽ run rẩy. Hắn cố ý dừng lại, đáy mắt rỉ ra ý cười. Phản ứng của nàng, thật đáng yêu.

“Rất**....”

Hắn rút cuộc hôn nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội để phản kháng, hắn đang đợi, đợi hơn ba năm, rốt cuộc lại một lần nữa nếm được thứ mềm mại, thơm mát, non nớt này.

Tiểu Tịch, tiểu Tịch của tôi.

Đầu tiên là môi em, sau đó là thân thể của em, về phần lòng của em, tôi ... không dám hy vọng xa vời.

41. Chương 41: Thi Dạ Triều : Tôi Muốn Tiểu Tịch.

Đã rất lâu không được thưởng thức mùi vị của nàng, Thi Dạ Triều nhất thời khó mà kiềm chế được bản thân. Giữa mũi và môi đều là hương vị mà hắn mộng tưởng, hơi thở cũng là loại xa xỉ. Có trời mới biết hắn đã sớm muốn hôn nàng như vậy, ôm lấy nàng. Nhiều ngày như vậy chỉ sợ hù dọa nàng, hắn như 1 tên ranh con , từ tặng hoa tặng quà mời nàng ăn cơm, xem phim rạp ... Hắn thử dùng cách yêu một cô gái, theo đuổi của người thường. Hắn cố gắng ngó lơ vẻ khinh thường, lạnh lẽo trong mắt nàng, càng bỏ qua vẻ ác ngại hiện rõ.

Nàng là người con gái duy nhất hắn muốn nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng cũng là người con gái hắn hận nhất cõi đời này.

Hắn vốn dĩ không muốn tổn thương nàng, tình yêu làm người ta mất đi tỉnh táo, lý trí. Thế giới hàng ngày này đã dạy cho hắn biết, chỉ có cực đoan, chỉ có cường thủ hào đoạt (mạnh mẽ chiếm lấy), mới có thể đoạt được thứ mình muốn.

Hắn không phủ nhận bản thân trước đó máu lạnh thế nào, mà lần đầu tiên nàng cho hắn biết, con người cũng cần có tình cảm.

Trữ Dư Tịch không thoát nổi khỏi sức lực của hắn, nhớ lại chuyện kia, nhanh chóng thay đổi tâm trí, đột nhiên lấy đầu gối đá vào giữa hai chân hắn.

Thi Dạ Triều bị đau, vòng tay buông lỏng, để nàng chạy thoát. Hắn rên lên một tiếng, chống vào tường, tay che lấy nơi vừa bị tập kích.

Mày nhíu chặt lại, nhìn cái bóng dáng nhỏ nhắn đó, bất đắc dĩ cười khổ.

“Em luôn có bản lãnh tổn thương tôi”

....

Trữ Dư Tịch vừa chạy vừa lau môi mình, như cố xoá đi vết nhơ bẩn.

Nàng chỉ cố chạy, đụng phải người khác cả xin lỗi người ta còn không kịp.

Đến khi bóng dáng của nàng chạy ra khỏi cửa chính nhà hàng, thái tử mới thu hồi tầm mắt. Vừa đi được mấy bước liền dừng lại.

Là Thi Dạ Triều.

Khoé miệng Thi Dạ Triều trở nên cứng ngắc. “Sao lại trùng hợp thế này?”

Thái tử tháo kính mát xuống, tiến đến chỗ mấy người đàn ông gần đó, ra hiệu. “Xã giao.”

Thi Dạ Triều sáng tỏ gật đầu, vô tình hỏi hẩn một câu. “Có thấy tiểu Tịch chưa?”

Thái tử nhú mày, không phản ứng, môi cong lên.

Thi Dạ Triều bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ. “Tôi nói vài câu cô ấy không thích” Buông ta. “Phụ nữ, cũng hơi cáu kỉnh.”

“.....”|feifan|

Trong nháy mắt, bầu không khí giữa hai người trở nên ngột ngạt, nhiệt độ xung quanh chợt giảm. Đó là một cuộc chiến ngầm, phải tinh tế lắm mới có thể nhận ra được.

Từ đầu đến cuối thái tử luôn mang vẻ mặt tà ma, cột nhả, chậm rãi đeo lại kính mát lên sống mũi. Tròng kính đen như mực giấu đi ánh mắt sắc nhọn của hẩn.

Hồi lâu, thái tử mới mở miệng, giọng nói cũng không khác thường ngày là bao, nhưng dù thế nào đi nữa cũng lộ ra một cỗ âm hàn.

“Là nói những lời em ấy không thích, hay là làm những chuyện em ấy không thích?”

Hẩn có thể nhìn thấy Trữ Dư Tịch vừa lau cánh môi sưng đỏ, vừa chạy ra ngoài.

Thi Dạ Triều cười khê, từ chối cho ý kiến.

Hẩn ta không biết điệu bộ cười khê này của mình, đã chạm phải sợi dây nào đó của thái tử, căng thẳng, ngày càng căng thẳng.

Thái tử muốn nói chút gì đó, chợt nghĩ đến lời nói của Trữ Dư Tịch “Anh thái tử, anh như vậy khiến em rất ghét.”

Tay của hẩn đút trong túi quần, nắm lại thật chặt, kiềm chế. Sau đó vỗ lên vai Thi Dạ Triều.

“Đừng đùa giỡn với con bé, cậu cũng biết con bé khác với những cô gái khác.”

Dứt lời liền muốn rời đi. Thái tử trong lòng phiền não.

Mẹ kiếp! Tôi như vậy em cũng không ghét đấy chứ? Tôi mặc kệ em ở chung với ai, mặc kệ em qua lại với ai, có phải như vậy em mới hài lòng?

Em không ghét, nhưng tôi ghét! Tôi con mẹ nó ghét như vậy!

....

“Thái tử.” Thi Dạ Triều ở phía sau gọi hẩn lại.

Thái tử vô thức dự cảm rằng mình sẽ không thích điều mà Thi Dạ Triều sắp nói. Nhất là khi thấy được ý cười sâu xa bên môi Thi Dạ Triều, thái tử cảnh giác nheo mắt lại.

“Cậu còn nợ tôi một ân tình, còn nhớ không?” Thi Dạ Triều đứng dưới ánh mặt trời, còn thái tử đứng trong bóng râm.

Thái tử không chút do dự gật đầu. “Dĩ nhiên.”

“Vậy có chút thất lễ, chỉ là, tôi muốn cậu cho tôi thứ này.” Thi Dạ Triều đi tới, nhìn thẳng vào hắn.

Thái tử nhíu mày không nói.

“Tôi, muôn, tiểu, Tịch.” Hắn ta gằn từng chữ một, ghép thành một câu rõ ràng, nhìn thấy vẻ mặt thái tử đột nhiên cứng đờ.

“....”

“Là anh cả của cô ấy, tôi hi vọng cậu sẽ ủng hộ tôi, chứ không phải Làm kỳ đà cản mũi.” Khoé miệng âm thầm vẽ nên nụ cười nhàn nhạt/

Đáy mắt thái tử càng thêm lạnh lẽo, càng thêm mịt mù, sắc mặt càng lạnh lùng.

Súng ở ngay dưới nách.

Cánh tay hắn hơi kẹp chặt lấy, bàn tay siết chặt mới có thể kiềm chế bản thân không bùng nổ, lấy súng ra bắn người đàn ông trước mặt.

42. Chương 42: Thi Dạ Triều : Tôi Muốn Tiểu Tịch 2

Nhan Loan Loan ngậm ống hút hút trà sữa trong miệng, trên tay mang 4-5 chiến lợi phẩm giành được sau cuộc đổ máu, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Tv LCD trong tủ cửa hàng đối diện.

Trên tin tức đều là bóng dáng thanh nhàn, mạnh mẽ, rắn rỏi của Hoàng Phủ Triệt, phía dưới còn hiện cả phụ đề, tất thấy ở trong mắt cô đều rất chói mắt.

Cô vuốt vuốt tóc, cổ thả lỏng. Đi ngang qua thùng rác tiện tay vứt ly trà sữa rỗng.

Lúc này cô đang lái xe đến gian phòng ở câu lạc bộ kia của Trình Diệp, chơi đùa như điên trong sàn nhảy ở lầu 8, một đám nam nữ cởi quần áo cùng nhau đánh bóng bàn.

Không khí xung quanh dâng cao, rượu cồn mê say, tiếng nhạc điện tử cuồng nhiệt.

Đàn ông, xem là gì?

Cô cũng không nên có cái ý tưởng không thiết thực đó, dựa vào đàn ông, không bằng dựa vào bản thân mình.

Trình Diệp quan sát cô gái xinh đẹp đó từ xa, tốt bụng gọi cho Hoàng Phủ Triệt. “Cậu mà không tới đây, người phụ nữ kia sẽ bị người khác ăn mất đấy.”

Hoàng Phủ Triệt đang làm thêm giờ, vừa nhận được cú điện thoại này, liền ném một đồng việc đi, lái xe chạy tới đây.

....

Nhan Loan Loan nghe có người gọi tên mình, tiếng nhạc quá lớn, giọng nói kia thật giống như từ viễn cổ xuyên qua, nghe không rõ lắm.

Trên vai cô có một vật nặng, bị một bàn tay bám lên.

Cô dùng sức rất lớn, nhận ra khuôn mặt của người đàn ông tài năng này, ngăn lại nụ cười bên khoé miệng, chân nhũn ra, cả người nghiêng qua, ôm lấy cái cổ của người đàn ông nọ.

“Tiểu Nguyễn, đã lâu không gặp.”

Bộ dáng ngây ngô của cô, khiến Nguyễn Diệc Hàn khinh rẻ.

Nguyễn Diệc Hàn thuận thế đỡ được người cô, một mùi rượu nồng nặc đập vào mặt anh.

Anh nhặt lấy quần áo bị cởi ra bên cạnh Nhan Loan Loan sau khi cô thua trận bóng bàn, khiến mọi người ồn ào, anh đỡ cô ra ngoài.

.....

Hành lang. Nguyễn Diệc Hàn cầm một chai nước suối, đứng ở đó.

Nhan Loan Loan chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình, nằm nghiêng trên chiếc ghế dài. Anh thở dài, đẩy đẩy cô. “Loan Loan, Loan Loan? Ngồi lên uống nước.”

Nhan Loan Loan bị anh gọi, dần tỉnh lại, nheo mắt nhìn chăm chăm vào người anh như đứa trẻ con ngoan. “Tiểu Nguyễn? Thật là anh à?”

Nguyễn Diệc Hàn đỡ khोक đỡ cười, không còn cách nào liền đỡ cô ngồi lên, giúp cô chải lại mái đầu đã hơi rối. “Nếu không, em cho là ai?”

Nước suối lạnh lẽo chảy xuống bụng, luồng khí mát phả ra từ máy điều hoà trên đỉnh đầu khiến cô tỉnh táo hơn.

Chỉ là ý thức vẫn còn hơi chậm chạp, dừng lại ở câu nói đầy tổn thương của Nguyễn Diệc Hàn.

Tay Nguyễn Diệc Hàn đương sờ soạng chiếc eo trần trụi của cô, thì bị Nhan Loan Loan hất ra, hung hăng trừng mắt một cái.

“Cút sang một bên, tôi còn không có say đâu, nhớ kỹ đừng chiếm tiện nghi của tôi.”

“Còn chưa say? Vừa rồi cũng ôm ấp yêu thương anh như vậy rồi.” Gương mặt anh tuấn của Nguyễn Diệc Hàn cố ý nháy mắt trêu chọc cô. “Đã lâu không gặp, để anh sờ một chút thì thế nào? Coi như bồi thường sự cuồng dại anh dành cho em nha!”

Nhan Loan Loan bị anh ta chọc, liền bật cười.

Thấy nụ cười nở rộ trên gương mặt cô, khoe miệng của Nguyễn Diệc Hàn cũng vô thức nhếch lên.

Cô gái này, vẫn có thể làm tim anh rung động.

Nhan Loan Loan cười cười, chợt ngừng lại, gối đầu trên vai Nguyễn Diệc Hàn. “Cho anh cơ hội an ủi tôi đây.”

Nguyễn Diệc Hàn trong lòng khê động, tim đập rộn ràng, ngoài miệng vẫn nói những lời lưu manh. “Được, anh giỏi nhất là an ủi phụ nữ, nói đi, nhà em hay là nhà anh, hay là mướn phòng đây?”

Nào ngờ, cô không hùa theo lời trêu đùa của anh, chỉ trầm mặc, một lát sau hỏi một vấn đề.

“Loại chuyện đó, đối với đàn ông mấy anh mà nói, quan trọng đến vậy sao?”

“Hử?”

“Tiểu Nguyễn, nếu như ban đầu tôi dễ dàng đi theo anh, anh sớm đã vứt tôi rồi phải không?”

“Ách....”

“Nói thật đi, không được gạt tôi.”

Nguyễn Diệc Hàn sờ sờ chop mũi, gật đầu thừa nhận. “Không sai – Ôi, anh nói này, em không phải cố ý chơi trò vờ tha để bắt thật chứ?”

“Hả?”

Nguyễn Diệc Hàn khê nghiêng đầu, mùi hương từ tóc cô vẫn vây quanh anh, khiến anh sợ rằng mình không khống chế được bản thân, mắt nhìn chăm chăm vào hàng chữ sỡ trên máy bán hàng tự động.

“Em thật ra yêu anh, lại sợ anh không nhớ em, mới cố ý trêu anh, thật là người phụ nữ xấu xa.”

Nhan Loan Loan buồn cười, ngẩng đầu lên nhìn anh. “Vậy tôi không đùa với anh, anh còn muốn tôi sao?”

“Trò đùa này cũng không thể tùy tiện đùa giỡn, anh không chịu nổi cảm dỗ đâu.” Nguyễn Diệc Hàn rút một điều thuốc dút vào miệng, tay mò mẫn kiểm chiếc bật lửa.

“Tôi không đùa với anh.”

“....” Cái bật lửa phùng phùng ngọn lửa sáng chói, Nguyễn Diệc Hàn lại quên mất việc nhóm điều thuốc, giống như bị người khác phong ấn trong chốc lát.

Một đôi tay nhỏ bé sờ mặt anh, chống lại đôi con ngươi phủ sương mờ mịch. “Tôi không giỡn với anh, tiểu Nguyễn, anh còn muốn tôi sao?”

Lạch cạch.

Vẻ mặt Nguyễn Diệc Hàn dờ dẩn, cả điều thuốc trong miệng cũng rơi xuống đất.

Nhan Loan Loan cướp lấy cái bật lửa trong tay anh, nhặt điều thuốc vừa rơi xuống lên, đặt ở bên môi, nhóm lửa, nhét vào phần môi khe nhếch lên của anh, cười nhẹ. “Nói chuyện nào?”

“..... khụ khụ -“

Nguyễn Diệc Hàn vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị sắc khói, ho kịch liệt.

Nhan Loan Loan nhú mày, không vui đẩy anh ra. “Không muốn tiếp tục, tôi cũng không làm đâu.”

Nguyễn Diệc Hàn sải bước đuổi theo, giữ chặt lấy cổ tay cô, kéo cô lại. “Muốn muốn muốn! Anh bị em làm cho sợ hết hồn, nhất thời không kịp phản ứng, à, cái kia, em nói đi đâu? Nhà anh?”

“Nhà anh xa quá.” Nhan Loan Loan mân mê cánh môi đỏ mọng, nũng nịu. Bộ dáng kia khiến Nguyễn Diệc Hàn trong lòng hận không thể lập tức ăn cô ngay lập tức.

“Vây....” Anh nhớ tới Trình Diệp có một phòng trọ ở câu lạc bộ này, anh liền kéo lấy tay Nhan Loan Loan, trực tiếp đi thang máy đến phòng trọ trước sân khấu thuê phòng.

Cà thẻ mở cửa phòng, liền bước vào bên trong.

Dọc đường đi cũng không buông cô ra.

Chân của anh khá dài, một bước bằng mấy bước chân của Nhan Loan Loan, cô mệt mỏi theo sau, thở hổn hển. “Chậm một chút, anh gấp cái gì?”

Cà thẻ mở cửa phòng, đẩy cửa bước vào, anh thậm chí còn không thèm mở đèn. Nhan Loan Loan trong bóng tối bị anh đè vào cửa, tay sờ lấy gương mặt cô, ánh mắt chăm chú.

Ánh mắt của anh sáng quắc, hơi thở rối loạn, dường như tất cả thanh âm đều đang run rẩy. “Loan Loan, em nhất định phải thế này? Không phải lời khi say đấy chứ?”

Nhan Loan Loan cười khê. “Anh ở đây sợ cái gì?”

“Anh chỉ muốn nhắc em, em không muốn anh cũng không ép em, em say, nhưng anh không say, em nói em ở đây trêu chọc anh, chơi anh, anh đều chấp nhận, em chỉ cần nói một chữ “không”, anh sẽ buông tay, nếu không một khi bắt đầu, em có khóc chết đi anh cũng không dừng đâu.”

Từng câu từng câu nối đuôi nhau, nói một hơi tới đây, anh đương nhiên biết chuyện của cô và Hoàng Phủ Triệt, anh không muốn suy đoán giữ bọn họ đã xảy ra vấn đề gì, không muốn suy đoán thái độ khác thường của Nhan Loan Loan, kể từ trước đến giờ chỉ chơi đùa mập mờ, phải chăng cô đã động lòng với Hoàng Phủ Triệt rồi.

Anh chỉ Không muốn cô phải hối hận.

.....

Lòng Nhan Loan Loan như đang đánh trống, trầm mặc

Nguyễn Diệc Hàn cắn răng, kiên nhẫn chờ đợi đáp án của cô. Dường như mỗi giây mỗi phút trôi qua đang hành hạ anh.

Hồi lâu, Nhan Loan Loan tránh ra khỏi ngực anh, đến bên giường, cởi chiếc áo lót xuống, để lộ nội y màu đen.

Bộ ngực mềm mại, theo hơi thở của cô, nhịp nhàng lên xuống.

Nguyễn Diệc Hàn cảm thấy mình giống như đã bị cấm dục rất lâu, như con thú bị kích động muốn xé rách cơ thể cô.

“Vậy thì, dừng ngừng lại.” Cô nói.

43. Chương 43: Bị Coi Thường.

Tay của người đàn ông ấy thi thoảng nhẹ nhàng, thi thoảng lại nặng nề, thân thể trắng kiêu dề lên cô, bàn tay vòng qua sau tấm lưng bóng loang của cô, vuốt ve từng tắc da, cổ ý lượn lờ quanh ở móc áo ngực. Hơi rượu, còn quấy phá trong cơ thể, cô hỗn loạn, lại càng thêm nhạy cảm.

Cô có thể nghe thấy tiếng, là tiếng anh thở hổn hển, còn cả nhịp tim mình.

Tay cô lại len lén nắm lấy ga giường, ai nói cô không khản trương, không sợ chứ.

Bộ ngực đã thoát khỏi trói buộc, cô chau mày, quay mặt đi.

Nguyễn Diệc Hàn theo cô nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể hôn lên khoé miệng mím chặt của cô. Đặt nụ hôn xuống, tay anh thận trọng chạm vào thứ mềm mại của cô, dường như đang thử dò xét xem sự tồn tại của cô có phải là ảo giác của mình không.

Mà xúc cảm non mềm dưới lòng bàn tay, cho anh biết đáp án.

Quần áo trên người ngày càng ít đi. Nhan Loan Loan nghiêng đầu, đồng hồ trên đầu tủ, từng giây từng phút trôi qua trước mắt cô.

Nguyễn Diệc Hàn chậm rãi cởi quần lót của cô ra. Anh tách hai chân cô ra....

“Tiểu Nguyễn” Cô chợt bắt lấy cổ tay anh, còn chần chừ mở miệng. Tốc độ trở tay của Nguyễn Diệc Hàn cực nhanh, đã đặt tay cô ở bên đầu.

“Anh nói rồi, một khi bắt đầu sẽ không dừng lại, cho dù em muốn nói, cũng đã muộn rồi.” Làn môi nóng bỏng của Nguyễn Diệc Hàn phủ lên cổ cô.

“Anh cố ý chạm vật cứng rắn dưới bụng vào chân cô. “Đã muộn rồi, Loan Loan.”

Thật sự đã muộn rồi sao?

Thật sự ... Đã muộn sao?

Nhưng cô rõ ràng đã nghe thấy, tiếng bước chân dồn dập của Hoàng Phủ Triệt.

Chẳng lẽ tất cả đều là ảo tưởng của cô?

Cô cắn chặt môi, đốt ngón tay trắng bệch nắm lấy ga giường. Nguyễn Diệc Hàn đã nắm lấy tay cô, tách từng ngón ra, hôn lấy lòng bàn tay ướt ươn của cô.

“Dù hiện tại cậu ta có tới cũng không kịp rồi!” Nguyễn Diệc Hàn nâng chân của cô lên, phóng túng nâng người cô, nhẹ nhàng nói ra câu nói này,

.....

Nhan Loan Loan mở to hai mắt, thân thể cứng đờ. “Cái....cái gì?”

Nguyễn Diệc Hàn cười khê, đáy mắt đều là tia lạnh lẽo. “Em cho rằng anh không biết?”

“....Biết cái gì?”

“Em đang lợi dụng anh.” Anh chon vùi trên cổ cô, lời nói có chút thâm lương.

“Em lợi dụng anh, để thử dò xét cậu ta.”

“.....”K cô cất chứa.(l mình cũng không hiểu được cái câu này là gì, cv viết sao mình để v

“Loan Loan, anh và nhị thiếu là an hem, em để anh ... để anh....”

Nhan Loan Loan đợi thật lâu cũng không nghe được nửa câu sau của anh, trong bóng tối, cô thấy lòng dạ của mình thật ác độc.

Cô lợi dụng Nguyễn Diệc Hàn,mà trên thực tế, mục đích của cô chỉ có duy nhất Hoàng Phủ Triệt.

“Tiểu Nguyễn thật xin lỗi.”

Nguyễn Diệc Hàn trầm mặc, chợt lật người sang bên cạnh cô, nằm ngửa, nhìn một mảnh mờ mờ che phủ trên đầu, cảm thấy mình thật buồn cười.

Anh lật người xuống giường, đốt điều thuốc, bắt đầu mặc quần. “Em làm rồi, Loan Loan, nhị thiếu không phải loại đàn ông sẽ vì phụ nữ mà điên cuồng, mất trí, vì loại chuyện này mà đập cửa xông vào.”

“Em tin không, cậu ta bây giờ đang ở bên ngoài.” Nguyễn Diệc Thần ném quần áo trên sàn lên cho cô. “Mặc vào, ra ngoài đó nói chuyện thẳng thắn với cậu ta, có lẽ chiêu này sẽ hiệu quả hơn đấy.”

Anh mặc áo sơ mi, tựa vào cạnh bàn, kéo màn cửa sổ ra, cảnh đêm kiêu diễm bên ngoài phản chiếu vào đáy mắt anh, vẻ hoảng hốt không rõ. “Đoán tâm tư này của phụ nữ mấy em, quá dễ, không cần tí sức nào, vừa rồi em ở hành lang nói gì là anh biết ngay.”

“Tiểu Nguyễn.....”Nhan Loan Loan ôm lấy quần áo ngồi trên giường, không biết phải nói gì cho phải.

Nguyễn Diệc Hàn nhất thời liền cười, híp mắt hít một ngụm khói thuốc, anh vẫn là chàng hoa hoa công tử (playboy) anh tuấn, lưu manh. “Trong lòng hổ thẹn rồi hả?”

“Ừm.”

“Em thật sự cho là anh bị lừa à? Anh là ai? Anh là Nguyễn thiếu của thành phố T, vì không muốn bị đám nhóc kia chê cười cũng không thể ngã vào vòng tay em a!” Nguyễn Diệc Hàn nhìn cánh cửa khép chặt, đầu nghiêng nghiêng. “Không đi ra ngoài tìm cậu ta sao?”

“Em...không dám.”Cô quả thật không dám. Cô sợ anh tức giận không kiềm được, càng sợ anh căn bản không quan tâm.

Nguyễn Diệc Hàn tiện tay khoác áo vest lên vai, tay vỗ vỗ đầu cô, vốn muốn nói một câu không nên nói.

“Anh thật sự coi thường em.”

.....

Sau khi Nguyễn Diệc Hàn rời đi hồi lâu, Nhan Loan Loan mới mè nheo bước ra ngoài.

“Nghỉ ngơi thoải mái chứ?”

Giọng nói lạnh lẽo từ phía đối diện truyền tới. Nhan Loan Loan giả vờ trấn định, ngẩng đầu lên, quả nhiên bắt gặp vẻ mặt vắng lạnh của Hoàng Phủ Triệt, không hề có chút tức giận nào.

“Mars....”

Hoàng Phủ Triệt nheo mắt,nhanh chóng quét mắt qua cô một lần. “Lâu như vậy mới ra ngoài, xem ra tiểu Nguyễn rất gắng sức.”

Sắc mặt Nhan Loan Loan trắng nhợt, có cảm giác như bị chồng bắt gian tại trận. “Em.....”

Hoàng Phủ Triệt ngăn tay lại. “Dừng lại đi, tôi không muốn nghe. Nhan tiểu thư, chúng ta- cứ như vậy đi.”

Dứt lời, anh tiêu sái xoay người rời đi.

Nhan Loan Loan đứng chết trân tại chỗ.

Cái gì gọi là “cứ như vậy đi”? Tại sao?

Cô mang đôi guốc 7 phân đuổi theo, thế nhưng anh lại nhanh hơn một bước bấm thang máy. Cô chỉ có thể đi thang máy kế bên xuống, trực tiếp đến bãi đỗ xe. Vừa đúng lúc Hoàng Phủ Triệt vừa ngồi vào trong xe, khởi động xe.

Cô liều mạng, trực tiếp xông tới chắn ở trước đầu xe anh.

Hoàng Phủ Triệt vội thắng gấp, vẻ mặt anh như muốn giết người.

“Em không phải muốn sống nữa chứ! Nhan Loan Loan!”

“Em không muốn sống nữa! Em chết ai quan tâm chứ?” Cô dùng âm lượng đồng dạng rống to.

Hoàng Phủ Triệt cười lạnh. “Nhiều người ủng hộ em thế kia, còn sợ không ai quan tâm?”

“Hoàng Phủ Triệt, tên khốn kiếp!” Nhan Loan Loan ném mấy cái túi vào người anh.

“Cám ơn, tôi tới bây giờ không phải là người tốt lành gì cả.” Hoàng Phủ Triệt nhanh tay lẹ mắt bắt được, ném trả lại cho cô.

“Muốn nổi điên thì tự mình tiếp tục điên đi, tôi rất bận.”

Vẻ mặt của anh, ánh mắt, cả giọng nói đều lạnh lùng.

Nhan Loan Loan không biết vì sao nước mắt lại đột nhiên chảy xuống. “Anh bận, phải anh bận, bận phải theo vị hôn thê của mình, em biết điều, em không làm phiền anh nữa, em nhường đường cho anh.”

Tay Hoàng Phủ Triệt đã gần kéo cửa ra, song động tác lại dừng lại, nhìn sang bên kia, vừa đúng lúc cô quay lưng về phía anh.

Cô bước từng bước dài, đi rất gấp, cách anh ngày càng xa. Bãi đỗ xe dưới tầng hầm vắng vẻ, làm nổi bật hình ảnh nhỏ nhắn mỏng manh của cô.

Anh tựa trước đầu xe nhìn, gương mặt bình tĩnh, sóng nước chẳng xao nhuyển nhìn cô rời khỏi nơi này.

Chợt Nhan Loan Loan dừng bước, hít một hơi thật sâu, xoay người lại, đứng nhìn người đàn ông cao lớn tuấn kiệt đứng trước chiếc Maybach trắng.

Cô thầm lẩm bẩm. “Người bị coi thường là em.”

Từng bước đi nặng nề, như chao lượn trở lại bên cạnh anh. Cô thế giờ khắc này, chỗ chỉ muốn trở lại trong lòng anh, muốn lại ở bên anh, không có bất kỳ mục đích gì. Cô chỉ là một cô gái, cô cũng không mạnh mẽ, cô chỉ muốn được anh ấm áp ôm vào lòng.

Cô bất chấp tất cả, nhào đến trong lòng anh, ôm chặt lấy cổ anh, đánh anh.

“Chắc em điên mất! Chỉ có điên mới có thể yêu anh! Mới có thể khó chịu khi thấy anh cùng với người phụ nữ khác.”

Cô không thể chịu được nữa, rõ ràng cô mới là người động tâm trước, là người luân hãm trước, có tình muốn bày ra bộ đánh thanh cao như vậy làm gì, tại sao nhất định phải khiến bản thân mệt mỏi như vậy?

Cô thật không có tiền đồ, nhưng đó là yêu, cô có thể làm gì khác?

Đôi mày của Hoàng Phủ Triệt ngưng lại, không nói lời nào, mặc cho cô phát tiết xong, tay bế cô ném vào trong xe, lái đi mất.

....

Hoàng Phủ Triệt cả một đoạn đường chẳng nói lời nào, sắc mặt cũng không khác với thường ngày là bao, mắt chỉ nhìn đường. Trong lòng Nhan Loan Loan lại đang đánh trống, không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, vừa mới thổ lộ với anh, nhưng lại cô có bất kỳ đáp lại nào, cô vừa thẹn lại vừa căm.

Đến nhà anh, Hoàng Phủ Triệt cơ hồ kéo cô vào trong, anh nhanh chóng cởi bỏ áo vest, cả vạt vút lên ghế sofa.

Nhan Loan Loan vẫn còn khom người cúi gầy, bị anh thô lỗ kéo lại, lần nữa bế cô lên, một tiếng “ào ào” trực tiếp ném cô vào bồn tắm, thậm chí còn không để ý là một bồn nước lạnh.

Nước không quá đỉnh đầu, cô chạm được đáy bồn tắm, giùng giàng trôi lên mặt nước, chưa kịp hoàn hồn, lại bị bàn tay to lớn của anh nhấn xuống.

Cô nôn ra rất nhiều bong bóng, ở trong nước không thấy rõ bóng dáng của anh, trong lòng bắt đầu sợ hãi, anh sẽ không phải muốn giết cô chứ

Hoàng Phủ Triệt vừa khống chế lấy cô gái ngâm trong nước, vừa cởi quần áo trên người mình xuống, nhảy vào bồn tắm, kéo cô lên, bắt đầu xé toạc quần áo trên người cô.

“Cậu ta hôn em rồi sao?”

Nhan Loan Loan chỉ nghe thấy bên tai có tiếng “lắc rắc” nước chảy, hàm răng đã tê lạnh.

Cho đến khi anh hỏi đến lần thứ ba, cô mới miễn cưỡng nghe rõ.

“Không có....”

Cô không ngừng rung mình, rụt vai, môi đã trắng bệch. Hoàng Phủ Triệt vờ như không thấy, lột sạch đồ trên người cô ra, tay ấn sửa tắm, xoa xoa, bọt phủ khắp của người cô. Tay vẽ loạn ở trước ngực cô hỏi.

“Đã đụng chỗ này của em rồi hả?”

Thấy cô chần chừ gật đầu, sắc mặt trở nên cứng ngắc đến đáng sợ.

Thời điểm tay anh trượt đến giữa đùi cô, cảm căng thẳng, kìm chế giọng nói. “Còn chỗ này....”

Anh chưa nói hết, lại một lần nữa nhấn cô xuống nước, tay dùng một lực mạnh chà xát da cô, không quan tâm trên da cô đã đỏ cả lên. Vừa giống như xách con gà con đến tắm, mở nước nóng cọ rửa thân thể của hai người.

“Mars, em....”

“Câm miệng!” Giọng của anh âm hiểm, khiến Nhan Loan Loan hoảng sợ chỉ có thể cắn chặt môi, mặc anh định đoạt.

.....

Anh tiện tay vợ lấy một cái khăn tắm lớn, sau khi lau khô cho cô thì bọc người cô lại, sau đó ôm vào phòng ngủ, thô lỗ ném lên giường lớn.

Cô bị ném mạnh xuống gần như bất tỉnh, trong đầu vẫn còn tiếng “ong ong”, cũng cảm giác được một sức nén đang rơi xuống, tiếp đó, cô bị anh hôn.

Hung hăng hôn, tuy tiện như cơn goings bão, thậm chí còn như dã thú xé rách môi cô.

Là gặm cắn, chứ nào phải là hôn?

Tay cô vừa chạm được vai anh, đã bị gạt ra.

Tay anh, môi lưỡi anh, giống như đang cố ý trừng phạt cô, dùng sức, dã man dạy dỗ cô.

Khiến cô đau, khiến cô phải nhớ lấy phản bội lần này, cô phải trả giá đắt thế nào.

“Cô bé, lá gan em thật lớn!” Anh dùng sức liếm mút làn da nhạy cảm của cô, từng cái hôn để lại trên da cô vết hôn hồng hồng tím tím. “Em dám! Lại còn dám!”

“Em....” Anh thành công chiếm đoạt, anh lấp lấy miệng cô, anh như tử thần phủ phục, chẳng còn cái vẻ ôn hoà lạnh lạnh, đây là người đàn ông vĩnh viễn chỉ có nụ cười lạnh nhạt, yếu ớt sao? Anh khiến cô sợ hãi.

“Câm miệng!” Anh nhỏ giọng quát, tay bóp lấy cổ cô, hận không thể cắt cô ra. “Cho là tôi không biết câu hỏi? Hình như tôi bình thường quá dịu dàng với em, quá dung túng, còn nuông chiều em!”

Anh cúi thấp người, ngậm lấy nhũ hoa mềm mại của cô, răng cắn nhẹ.

“Nhan Loan Loan! Em hôm nay –“ Anh bá đạo chen vào giữa hai chân cô, dùng sức nắm lấy cổ chân cô tách ra.

Tay nắm chặt lấy vật cứng rắn hừng hực lửa nóng, vừa ngăn cô lại, vừa tiến vào cửa . “- hoàn toàn chọc giận tôi rồi!”

Anh đột nhiên động thân tiến vào, có cố phản kháng cũng như không, nhưng lại không ngờ Đâm thủng một lớp màng mỏng, động tác cứng lại.

44. Chương 44: Mất Hồn Không?

Nhan Loan Loan không nghĩ tới tình huống mình bị ăn lại kinh hãi như vậy.

Cô vì bị xâm nhập nên đau đớn ngẩng đầu lên, cả người căng cứng, hơi thở bị dồn nén trong lồng ngực, thật lâu sau mới thở ra được.

Tại sao ... lại đau như vậy!

Cả người như bị một lực khổng lồ xé rách thành hai miếng, nước mắt đau thương chảy đều muốn chảy hết cả ra ngoài, nhưng cô lại cố chịu đựng, không để một giọt nào rơi ra khỏi khoé mắt.

Hoàng Phủ Triệt hoảng hốt, chốc sau lại cứng ngắc, vẻ vui mừng ngăn ngủ bị một cổ lửa giận thay thế, lúc này lửa giận từ Tứ Chi Bách Hải đã xông vào đầu.

Anh thu lại ngón tay mình, hận không thể cứ như vậy mà bóp chết cô.

“Em lừa tôi! Nhan Loan Loan, em lại dám lừa tôi!” Cái gì mà bị đụng chạm qua bị cường bạo qua chứ, cái gì mà cho cô chút thời gian chứ, tất cả đều là chó má mà!

Nghĩ đến anh đường đường chính chính là Hoàng Phủ Nhị thiếu, vậy mà lại bị cô sỏ mũi thế này, anh thật sự ... tức chết mất!

Nhan Loan Loan kiềm chặt nước mắt, đôi mắt đã ửng hồng, cô bị anh trói buộc đến khó thở. “Thật xin lỗi ... em không phải ... cố ý...”

....

Tiếng của anh trầm thấp nho nhỏ, hơi thở tà ác phả trên mặt cô, tiến vào.

“Còn nhớ không, cái lần anh chỉ dùng ngón tay đã làm em thỏa mãn ấy?” Anh cố nghiền nát nó, nhưng mà vẫn không vào được bên trong.

“Nhớ....” Cô không biết tại sao ở bụng dưới đã bắt đầu mỗi nhừ, trống rỗng, ngày càng lo lắng giãy dụa.

“Rất tốt! Anh nói rồi, sẽ tăng những thứ kia lên gấp bội, hoàn chỉnh cho em. Hiện tại đã đến lúc thực hiện cam kết rồi.” Anh khẽ nhếch môi, nụ cười tà tứ mà tàn khốc, nâng cằm của cô lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mình.

“Tôi nay không giết chết em, anh không phải là Hoàng Phủ Triệt!”

Anh hài lòng nhìn thấy vẻ hoảng sợ dưới đáy mắt cô, trong nháy mắt anh liền cuồng mạnh chiếm lĩnh, mục đích chỉ có một, hoàn toàn công hãm nơi yếu ớt nhất của cô, cô bắt lực chống cự anh, sức lực ngày càng yếu đi.

Anh đã nắm trong tay toàn bộ cục diện, ngày càng tiến sâu vào bên trong, vẻ mặt vẫn tỉnh táo đến kỳ cục như trước.

Nhan Loan Loan giương môi, miệng há to thở dốc, tất cả thanh âm ứa đọng ở trong cổ họng cũng không được phát ra hết. Cô gần đây mới biết được, thì ra người đàn ông này rất đáng sợ.

Con mắt sắc bén của anh càng phát ra vẻ thâm trầm, trong mắt đều là tấm lưng trần bóng loáng như vàng trắng sáng, vì mồ hôi long lánh từng hạt rơi vãi, thế nên càng giống như thứ bảo bối trân quý nhất trong cả thế gian này.

Bảo bối này, là của anh. Chỉ thuộc về một mình Hoàng Phủ Triệt anh thôi, anh không cho phép bất kỳ gã đàn ông chạm vào, dù chỉ là một phần nhỏ.

Anh thoả thích cắn mút thân thể cô, tùy ý chiếm đoạt lấy.

“Còn dám lừa anh sao? Còn dám dây dưa không rõ với gã đàn ông khác sao?” Nghĩ đến chuyện này, một bụng lửa giận lại muốn phun trào.

“Không ...không...” Bị anh công kích, không thể chống cự lại, cô chỉ có thể chịu đựng. Cái vấn đề lừa gạt hay không lừa gạt này, cô đã cố ý né tránh nó. Cái bí mật không ai được biết của cô, một ngày nào đó anh nhất định sẽ tìm ra được nó. Trong mắt cô chứa đầy hi vọng, hi vọng rằng trong mắt anh vĩnh viễn luôn là hình ảnh Nhan Loan Loan như hiện tại, hi vọng rằng anh vĩnh viễn cũng không thấy được bộ mặt dơ bẩn của mình.

Trong khoảnh khắc sinh tử bị dồn đến vực thẳm, cô không thể quay đầu được nữa, chỉ có thể bất chấp tất cả nhảy xuống. Không còn đường lui nào cho cô cả, anh chính là lối thoát duy nhất cô có thể lựa chọn.

Hoàng Phủ Triệt nhếch môi, khẽ sát vào tai cô. “Có biết không, anh đã sớm muốn làm như vậy.”

Để hai chân cô chụm lại, lại một lần nữa thâm nhập vào bên trong cô.

“Em hẳn không biết, khi gặp em ở chỗ đánh bóng bàn của Trình Diệp, lúc ấy anh đã nghĩ, nếu tiến vào người em Từ phía sau, em sẽ co chặt đến thế nào, mất hồn đến thế nào.”

Nhan Loan Loan im bật, người đàn ông này ... hình như có phần hơi tà ác.

“Kết quả, so với những gì anh tưởng tượng, còn chặt hơn, mất hồn hơn.” Anh khẽ cắn chặt vành tai mịn màng của cô, tăng nhanh tần số, hô hấp ngày càng nặng nhọc, khoá chặt thân thể của cô, muốn nuốt vào bụng.

“Lại đang cắn anh rồi? Muốn sao?” Nhìn thấy anh thoải mái đặt câu hỏi như vậy, thân thể cũng không kịp đợi câu trả lời của cô, như đã lên dây cót, thẳng tắp tiến vào nơi sâu nhất trong linh hồn cô. Khoái cảm vui sướng như từng đợt sóng biển đánh tới, anh ra sức vùi mình vào nơi sâu nhất của cô, bóp chặt chắc nỏi hơn hẳn, hàm răng tỉ mỉ gặm lấy cổ cô, rên lên một tiếng, đưa cả hai người lên đến đỉnh cao tột cùng.

Nhan Loan Loan nghĩ mình sắp chết mất rồi, mới cảm nhận được một nguồn nhiệt mạnh mẽ được rút ra khỏi bụng mình.

Phải nói thế nào nhỉ? Thật là Một cô vợ nhỏ.

Mà cả đêm hãy còn dài lắm đấy.

45. Chương 45: Mất Hồn Không? 2

Nể tình đây là lần đầu của cô, mặc dù Hoàng Phủ Kiệt không chính cô đến chết, nhưng cũng chơi đùa Nhan Loan Loan đến bất tỉnh.

Cô xụi lơ như bùn, chỉ còn chút sức để thở, khi ở trên giường với anh cũng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mà cái người khởi xướng, cũng chỉ chống đầu, nửa nằm bên cạnh người cô, đầu ngón tay vén tóc cô lên, nhờ ánh trăng mới nhìn thấy được bộ dáng bận rộn ngủ ngê của cô.

Cô gái này, ngay cả khi ngủ thiếp đi cũng xinh đẹp động lòng người, tấm mắt anh khó mà rời đi được. Cô nằm, mái tóc mới nhuộm màu nâu xoã dài sau chiếc lưng trần bóng loáng. Hơi thở nhẹ nhàng nhàn nhạt, bình yên ngủ như vậy.

Nhưng chân mày của cô lại nhíu lại.

Tay anh cố vuốt nó lên, nhưng kết quả vẫn không đổi.

Anh cúi đầu, khẽ hôn, len lỏi giữa hơi thở đều là mùi vị của cô.

Anh cố lật người một cách nhẹ nhàng nhất có thể, bước xuống giường, vội vàng tắm rửa, tựa người vào lan can hút thuốc lá. Chỗ vừa rồi cùng cô kịch liệt triển miên. Anh lại không tự chủ được môi đã cong lên.

Đây là lần đầu tiên, anh cho phép một cô gái yên giấc trên giường anh.

Lần đầu tiên, đặt được khoái cảm mãnh liệt như vậy trên cơ thể của một cô gái, khiến một kẻ xưa nay vẫn luôn là một kẻ tỉnh táo như anh suýt chút nữa đã mất trí, một lần nữa lại muốn ăn cô suốt cả đêm.

Chuyện mất trí như vậy đối với anh mà nói cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Trên thực tế, tối nay là lần đầu tiên anh bị kích động vì cô.

Khi anh chạy như bay đến câu lạc bộ của Trình Diệp thì lão thần Trình Diệp đang cùng một vị thiếu gia không biết điều nào đó chơi bài.

Hoàng Phủ Triệt đảo mắt nhìn qua, không phát hiện thấy bóng dáng của Nhan Loan Loan. “Người đâu?”

Trình Diệp ném tấm ảnh trong tay mình cho người khác, bá lấy vai anh, tay chỉ chỉ vào cái bảng hướng dẫn với ba chữ màu đỏ khá bắt mắt .

Phòng trọ. (Cv là :phòng khách bộ)

Lông mày Hoàng Phủ Triệt nhướng lên. “Có ý gì?”

Khoé miệng Trình Diệp thấp thoáng nụ cười hả hê, lại gõ gõ vào một cái cửa nho nhỏ ý bảo phòng trọ. “Nhan mỹ nữ ở phòng này.”

Hoàng Phủ Triệt nghe được cái ý vị sâu xa hằm chứa trong câu nói đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Trình Diệp ném một viên đậu phộng vào miệng. “Tiểu Nguyễn cũng ở đây.”

.....

Chỉ sợ run mấy giây, Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt gạt đầu, vẻ mặt không đổi nháp thang máy tới phòng trọ.

Trình Diệp được xem kịch vui thế là chút ảo tưởng cũng tan biến, nghĩ lại, nhị thiếu từ khi nào đã bắt đầu luống cuống thế này rồi?

Vì phụ nữ, càng chưa từng có qua.

Mà trong lúc Trình Diệp hây còn chơi vui, lại nhìn thấy Nguyễn Diệc Hàn xoa ngực, hùng hùng hổ hổ đập phá mấy chai rượu trong tủ rượu của anh ta, Trình Diệp không biết mình có bị hoa mắt không đây?

Anh ta rõ ràng đã thấy, khoé miệng của Nguyễn Hàn Diệc có vết máu

Anh ta tiến đến cười hì hì nhìn Nguyễn Diệc Hàn, Nguyễn Diệc Hàn biết anh đến sinh sự, cũng không che giấu. Phun một ngụm, hung tợn đổ rượu vào trong miệng.

“Mẹ kiếp! Hoàng Phủ Triệt, thằng khốn này, sớm biết tôi đã trực tiếp ngủ với cô ấy! Ít nhất ăn phải quả đấm này cũng đáng!”

.....‘FEIFAN’

Hoàng Phủ Triệt ngậm lấy điều thuốc bên môi, anh gơ tay phải lên, làm nóng cổ tay, ngón tay.

Có chút cảm giác khó chịu.

Mấy cái đấm này, đã dùng quá sức rồi Vì một người phụ nữ, lại động tay với anh em. Chuyện này không giống với tác phong làm việc của anh, như vậy, cũng không hay ho gì.

Anh rút điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Tiếng của Trình Diệp vẫn còn ngái ngủ.

Hoàng Phủ Triệt nắm lấy điện thoại, có một tia do dự.

Hoàng Phủ Triệt cười khẽ, tầm mắt rơi vào người con gái vẫn còn đang ngủ say trên giường. " Báo cho Tả Tả chuẩn bị chi phiếu đi."

Trình Diệp kêu rên. " Làm sao có thể? Cô ta, Nhan Loan Loan, cậu xác định không phải ... ách, là giả?"

"Xác định."

Hoàng Phủ Triệt nhẹ nhõm thốt ra hai chữ, cắt đứt ảo tưởng của Trình Diệp. " Thu hoạch ngoài ý muốn, tư vị thế nào? Có mất hồn không?"

Anh dừng một chút, xem xét trong vốn từ hiểu biết trong đầu anh, có từ nào có thể dùng để hình dung. "Cực phẩm trong cực phẩm."

Trình Diệp cười rộ. "Cậu sẽ làm tiểu Nguyễn tức chết đấy."

Hoàng Phủ Triệt cũng cười, như thể chuyện không liên quan đến mình.

Không sai. Đây vốn dĩ chỉ là một cá cược. Chỉ là một kế hoạch buồn cười.

Anh tự nói với mình như thế.

Cô gái này chỉ là phần gia vị trong cuộc sống của bọn anh, anh và cô chỉ là phong hoa tuyết nguyệt, nhất thời ham vui, trừ lẫn đó ra, cái gì cũng không có.

Ánh trăng phủ lấp. Lòng anh luôn là sóng nước chẳng xao, nay đã bắt đầu nổi lên chút gợn sóng.

Có thật là cái gì cũng không có?

Như vậy tại sao khi cô nói yêu anh, anh lại có cảm giác như một hòn đá lớn bị quăng xuống đất?

Có thật là cái gì cũng không có?

Vậy thì tại sao khi thấy Nguyễn Diệp Hàn ra khỏi căn phòng đó, quần áo của cậu ta xốc xếch, đầu tóc lại rối bời, đôi mắt lại còn nhuộm đầy ham muốn, hành động của anh đã nhanh hơn trí óc, đâm cho cậu ta một cái?

Hoàng Phủ Triệt ngồi dọc theo cạnh giường, không nhận được hôn lên thân thể mềm mại xích loã của cô. Tất cả những vết tích ở phía trên kia đều là do anh trong lúc kích tình gây nên.

Con người xinh đẹp ngày càng thâm yểu. Vết sạm màu lưu lại trên ga trải giường kia chính là chứng cứ anh đã chinh phục cô.

Thì ra cô là xử nữ, anh kinh ngạc đến thất thanh. Cô đã giữ tằm thân xử nữ 21 năm, lại bị anh công phá. Anh nên cảm thấy vinh hạnh? Đắc chí? Dương dương tự đắc?

Anh giũ cột cong cong khoé môi, nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Là anh làm cho cô mệt mỏi, nhưng không ngờ cô lại ngủ sâu như thế.

Nghe thấy hơi thở đều đặn của cô, lần đầu tiên anh không thể xác định được tâm tình của mình, chỉ có một buổi tối, cô đã khiến anh phá lệ rất nhiều lần.

Anh không nhận được thăm hỏi.

"Loan Loan, chúng ta rốt cuộc xem là gì đây?"

46. Chương 46: Đừng Nói Dối Anh Nữa.

Năm đó, thái tử đích thân sang Mi để bàn bạc chuyện buôn bán súng ống, trên đường đi bị chèn ép, có người ra tay ám sát, dùng cách này để trả thù, giở hết mọi thủ đoạn hạ lưu. Ròng rã có mạnh thế nào cũng khó mà diệt hết bọn rắn rết, hưởng chi người của thái tử bị thương vô số, Doãn Vệ Hoài cũng bị trọng thương

suýt nữa thì mất mạng, sống chết tồn vong trước mắt cũng nhờ có Thi Dạ Triều rat ay cứu giúp ... Vì thế mà tránh được Quỷ Môn quan một kiếp, mấy trăm hòng súng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Đó là trải nghiệm mạo hiểm nhất trong hơn hai mươi năm qua của thái tử. Lúc ấy, cả người Doãn Vệ Hoàng trúng mấy phát súng, mạng treo lơ lửng. Anh dốc cả hơi sức cuối cùng của mình để bảo vệ thái tử, thái tử cũng rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, lần sau khi gặp lại, hẳn sẽ gặp thi thể của Doãn Vệ Hoàng, hoặc cả thi thể của anh ta cũng không tìm được.

Bảo vệ an nguy của thái tử là chức trách của Doãn Vệ Hoàng, từ khi đến nhà họ Trữ đến ngày đó, anh đều rõ cả. Nhưng không nghĩ đến thái tử cuối cùng cũng không vứt bỏ anh. Khi anh cuối cùng cũng không thể cầm cự nổi nữa, rơi vào màn đêm mật mù thì anh đã nghĩ, ân tình với Trữ Chiêu Nhân, cuối cùng anh cũng có thể trả hết rồi.

Nhưng lại chưa từng nghĩ đến lần tiếp theo khi anh mở mắt ra, bản thân mình đã nằm trong viện điều dưỡng của nhà Hoàng Phủ ở thành phố T. Đây đã là chuyện của một tháng sau, cả người anh cảm đầy ớn lạnh, đeo mặt nạ dưỡng khí, y tá khi thấy anh tỉnh lại, việc đầu tiên chính là thông báo cho thái tử.

So với sắc mặt tái nhợt, suy yếu của anh, thái tử vẫn là tên yêu nghiệt thối tha, phong lưu phóng khoáng như ngày nào.

Thái tử đốt điều thuốc, bắt được ống ô xy nhét vào phần môi khô khốc của anh, y tá không dám đến gần cản thái tử, chỉ đành khoanh tay đứng sau lưng hắn, giương mắt nhìn Doãn Vệ Hoàng. Doãn Vệ Hoàng hít một hơi thật sâu, lực phủ ngũ tạng như vừa được hoàn hồn.

Anh không thể nói chuyện, thái tử vừa nhìn thấy ánh mắt của anh cũng biết anh muốn nói gì. “Không cho cậu chết, cũng không phải là cho cậu đến đây nghỉ ngơi.”

Doãn Vệ Hoàng khẽ cong cong khoe môi, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào tiểu mỹ nhân mặt lạnh bên cạnh thái tử. Thái tử chế nhạo anh. “Cậu đừng nghĩ nữa, cô gái này là người tiến cống cho tôi.”

Mỹ nhân từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng, nói tiếp, lời của cô cũng không thiếu ba phần lạnh lẽo. “Tôi là Tiểu Cửu, xin chỉ giáo thêm.”

Thái tử cười, ôm chầm lấy Tiểu Cửu. “Doãn Vệ Hoàng nửa sống nửa chết thế kia làm sao có thể chỉ dạy, để tôi dạy cô một chút? Nhé?”

Đó là đầu xuân, đó là mùa vạn vật được hồi phục, cùng là mùa Doãn Vệ Hoàng được sống lại lần thứ hai.

Lần này thì hay rồi, chẳng những chưa báo được ân của Trữ Chiêu Nhân, ngược lại đã nợ thái tử. Nhìn những mầm cây chớm nở ngoài cửa sổ, trong lòng Doãn Vệ Hoàng là một vẻ bình tĩnh đại nạn không chết.

.....

Thời gian trôi cực nhanh, hiện tại đã vài năm sau.

Đã trải qua quá nhiều tình huống sinh tử, rung động lòng người, rất ít có chuyện gì khiến Doãn Vệ Hoàng bị dao động.

Cũng giống như hiện tại, vị mỹ nhân băng giá Tiểu Cửu vừa ra khỏi phòng của thái tử, khi xuất hiện trước mắt anh lại chói mắt như vậy, sau đó còn đến phòng tắm để tắm. Anh còn có thể tỉnh táo như thế

Nhìn bản thân trong gương, anh siết chặt quả đấm, mạch máu trên cánh tay tuôn ra.

Nếu như cũng có thể có đủ tỉnh táo như lời nói.

Anh cười trào phúng.

.....

“Vệ Hoàng, đưa cái này cho cô ấy.” Thái tử giao một túi giấy cho anh.

“Cho ai?” Doãn Vệ Hoàng cầm lấy chìa khoá xe hỏi.

Thái tử ngăn người một lúc. “Thôi ... để vậy đi.”

....

Tối nay là ngày nhà Hoàng Phủ họp mặt, trong lúc thái tử đang ở bên ngoài xã giao, Hoàng Phủ Dĩ Nhu gọi đến hẳn mới nhớ đến chuyện này. Vốn là muốn mượn cơ không về, nhưng trong điện thoại lại nghe loáng thoáng thấy tiếng của Đường Yên.

Hắn liền thay đổi chủ ý, trong bữa tiệc chỉ cần ăn một nửa là được rồi.

Về đến nhà nhìn trái ngó phải lại không thấy bóng dáng của tiểu nha đầu kia, chỉ thấy Hoàng Phủ Dĩ Nhu đang cắn miếng bánh chocolate ưa thích của mình, thái tử đến gần ho khan vài tiếng.

Dĩ Nhu tốt bụng lấy miếng xán một miếng nhỏ đút cho hắn, hắn lại hung tợn tránh đi. “Sao lại về?”

“A, Quan Thánh Hi không quan tâm đến em nữa, vứt em mất rồi, nếu không em còn muốn dẫn anh ấy về gặp ông với ba.” Dĩ Nhu không chút để ý nói.

Thái tử gật đầu. “Đây là một tin tốt, rảnh rồi anh sẽ giới thiệu chàng trai tốt cho em, nói yêu đương, vui đùa gì đó vậy là đủ rồi.”

Dĩ Nhu lườm hắn một cái. “Bên cạnh anh có chàng trai tốt á? Lời này anh hai nói em có lẽ còn tin, có người tốt bên người thì anh tự đi mà giữ lấy, em không cần đâu, em chỉ muốn Quan Thánh Hi.”

Thái tử hung hăng kí đầu cô. “Tại sao lại không có tiền đồ như vậy, Quan Thánh Hi có gì tốt chứ.”

Dĩ Nhu ngậm lấy cái miếng, tay che lấy cái đầu bị đau, đôi mắt ửng hồng. “Em chỉ muốn anh ấy! Chỉ có thể là anh ấy! Nói với anh anh cũng không hiểu đâu, tại vì anh làm gì yêu ai chứ.”

“.....”

“Trừng em đủ rồi đó, em nói sai sao?” Dù là anh em, Dĩ Nhu cũng là một con quỷ ma mãnh. “Chẳng lẽ anh thật sự yêu chị Tử Dụ?”

“Làm sao có thể?” Hắn yêu Hạ Tử Dụ? Tuyệt đối không có.

Dĩ Nhu khép hờ mắt, trong lòng mừng thầm. Ừm, lấy được một tin tình báo, phải về tranh công với tiểu Tịch mới được!

Qua quýt gần nửa ngày, hắn rốt cuộc cũng khó chịu hỏi. “Tiểu Tịch không cùng về với em à?”

“Hôm nay vừa thi xong môn cuối, em thấy hình như thân thể thân thể cậu ấy không được thoải mái, chưa cùng nhau đi dạo phố đã về nhà ngủ rồi, buổi tối cũng không gọi được cho cậu ấy.

.....

Cuối cùng chiều nay, thái tử chỉ nhớ đến câu nói kia “thân thể không được thoải mái”.

Kỳ Ngải Văn là đứa cháu dâu được ông cụ Hoàng Phủ Duyệt đề cử cho Hoàng Phủ Triệt, để bồi dưỡng tình cảm cho cả hai người nên cố tình mời cô đến ở trong nhà. Hoàng Phủ Triệt mặt lạnh nhìn người phụ nữ này khéo léo ra vẻ trang thuận, hiểu chuyện dù dễ khiến ông cụ và Tân Tiệp vô cùng vui vẻ. Trong mắt anh chứa đựng tia châm chọc, quả nhiên phụ nữ đều rất giỏi nguy trang, Kỳ Ngải Văn ở trước mặt người khác thì biểu hiện biết trong biết méo, lúc lén lút chung đụng với anh thì rất phóng đãng. . Đúng là một người vợ mẫu mực, dưới giường là thực nữ, trên giường là người phụ nữ phóng đãng.

Ông cụ không thấy tiểu Tịch đến, cảm thấy rất nhớ, vẫn nhủ thầm. “Đứa bé tiểu Tịch kia gần đây cũng không còn về gặp ta nữa rồi, hiện tại còn không tìm được người.”

Tầm mắt nhìn về phía thái tử. “Cháu đi xem nó xem, hay là một mình ở bên ngoài bị bệnh không có ai chăm sóc.”

Hiển nhiên lời này còn hữu hiệu hơn cả thánh chỉ, thái tử đã sớm rời đi. Lái xe đến dưới nhà Trữ Dư Tịch, cũng đang do dự ra khỏi thang máy.

Trữ Dư Tịch sắc mặt trắng xanh ra ngoài mở cửa, thái tử thấy mà sợ hết hồn.

“Em nơi nào không thoải mái? Có muốn đi bệnh viện không?”

Hắn tự tay sờ lên trán của nàng, lại tẩy tay sờ lên trán mình để xem nhiệt độ của cô.

Tất cả động tác đều rất vô tư.

Cũng may, không phải phát sốt.

Hắn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã phát hiện khoảng cách hai người rất gần, đầu kề đầu, con ngươi đen sẫm của cô phản chiếu mắt anh. Mà trong ánh mắt kia, mang đầy vẻ ân cần.

Trữ Dư Tịch không ngờ lại là thái tử.

Nghĩ lại thì từ lần đó, bọn họ cũng chưa từng gặp riêng nhau lần nào, sự đụng chạm như vậy càng không có.

Tay của hắn đang khoắc lên vai nàng, mà nàng chỉ mang dây thắt lưng nhỏ, và cái quần ngắn.

Bởi vì họ dựa rất gần vào nhau, hơi thở nam tính của hắn gần như đập vào mặt nàng. Mùi vị quen thuộc, gương mặt quen thuộc, sự đụng chạm quen thuộc.....

Nàng mím chặt môi, nếu không nàng sợ sẽ thốt nên điều gì đó.

Hiện tại hắn đang đứng ngay trước mắt, những nỗi nhớ nhung tê tâm liệt phế trước kia, cuối cùng cũng khiến cô cảm thấy đau đớn khó nhịn, thậm chí, dưới đáy mắt còn phủ một đám sương.

Nàng không biết thái tử hiện tại như đang giẫm trên miếng băng mỏng.

Đây là tiểu Tịch, là tiểu Tịch mà hắn xem thường từ nhỏ đến lớn, là tiểu Tịch nói ghét hắn. Hắn vẫn biết mình là hạng người gì, cũng giống với những gì tối nay Dĩ Nhu đã nói, đám thanh niên bên cạnh hắn đều là vật hợp theo loài, loại đàn ông hư hỏng như thế, chỉ vì có năng lực xuất sắc, vẻ ngoài xuất chúng và bối cảnh vững vàng, ở phương diện phụ nữ bình thường mọi việc đều thuận lợi. Không nói đến những thứ khác, chỉ cần ba yếu tố này cũng đủ làm cho tất cả các cô gái chết mê chết mệt, cũng không ít cô vì vẻ “hư hỏng” của hắn mà chạy theo như vịt.

Nhưng hắn phát hiện ra rằng, năng lực của hắn, vẻ bề ngoài của hắn, và cả bối cảnh, tất cả của hắn, trước mặt cô gái này cũng vô dụng

Từ khi sinh ra, hắn đã là Thái Tử Gia ngậm thìa vàng, nhưng một câu nói nhẹ nhàng của nàng “Anh khiến em chán ghét” dường như đã đập đổ hết thấy sự kiêu ngạo của hắn.

Hắn đã quen nghe phụ nữ nói yêu hắn, cho dù là yêu người hắn, tiền hắn hay địa vị của hắn. Nhưng đối mặt với Trữ Dư Tịch, cô gái “đặc biệt” này, hắn thật sự có chút mù mờ, thậm chí không biết phải làm gì.

.....

“Anh thái tử, sao anh lại đến đây?”

Người đầu tiên phá vỡ trầm mặc là Trữ Dư Tịch, nàng thật sự không thể khống chế được mình. Từ khi Thi Dạ Triều trở lại, nàng liền trở nên yếu ớt, nhạy cảm hơn, vẻ kiên cường trước đó cũng không biết chạy đi đâu mất rồi.

Nàng giỏi nhất là nhẫn nại, nhưng sự kiên trì ấy cũng bắt đầu bị lung lay mất rồi.

Thái tử buông nàng ra, vờ như vô tình vuốt lấy tóc. “Tiểu Nhu nói em không khỏe, ông cụ lo lắng nên bảo anh sang đây xem.”

“À....” Trữ Dư Tịch miễn cưỡng cười cười. “Em thật sự không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là khẩu vị không tốt, tiêu hoá không tốt, chút tã xấu không có gì đáng ngại.”

“Đã ăn tối chưa? Nếu không anh dẫn em ra ngoài một chút?” Thái tử vừa hỏi, mắt liền liếc sang hai hộp thức ăn, lông mày nhíu lên. Lần lượt đến mở xem từng hộp.

“À, cái đó là đồ buổi chiều lúc về em mua ở bên ngoài, chuẩn bị tối ăn.” Trữ Dư Tịch vội vàng đem hộp thức ăn cất vào bếp.

“Chiều? Cái đó còn nóng hổi.” Thái tử cười lạnh một tiếng. “Là phần cơm hai người, còn là món của tình nhân.”

Trữ Dư Tịch nắm chặt lấy cạnh hộp, ném thẳng vào thùng rác. Đưa lưng về phía anh rửa tay một cái, mè neho nửa ngày mới xoay người lại. “Em Em mệt rồi, đi ngủ trước.”

Thái tử không lên tiếng, chỉ khoát tay đứng đó nhìn cco.

Trữ Dư Tịch bị nhìn khiến cho da đầu tê dại, trốn vào phòng. Nằm trên giường mở to mắt.

Cửa mở ra, Trữ Dư Tịch nghe thấy tiếng anh đang bước đến. Sau đó một phần của nệm cũng bị lún xuống.

Nàng nghiêng người giả bộ ngủ, bàn tay nhỏ đan chặt vào nhau.

Thái tử ngồi ở bên giường, tầm mắt quét qua thân thể nàng. “Thị Dạ Triều đã đến?”

“.....”

“Đạo gần đây, hai người ở cùng nhau.” Hắc không thể làm như không biết chuyện gì cả. Lại không nói đến những lời mập mờ do Thị Dạ Triều tiết lộ, chỉ từ trong miệng Dĩ Nhu cũng đã nghe được nhiều thứ. Trong trường học có lời đồn liên quan đến nàng, mà hơn phân nửa đều có liên quan đến Thị Dạ Triều.

Nữ sinh viên đại học, và người đàn ông anh tuần nhiều tiền, thường có xe sang trọng đến đưa đón, không ngừng nhận được quà tặng, hoa tươi, chỉ cần dựa vào mấy điểm này A.

“Cậu ta nói chuyện với anh, về chuyện của anh ta và em.” Thái tử cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh, không mang theo bất cứ tia cảm tình, sắc thái nào.

Nào biết lời vừa nói ra này, khiến Trữ Dư Tịch liền đột nhiên lật người ngồi dậy trên giường. “Anh ta nói gì với anh!? Anh ta tại sao lại muốn nói với anh?”

“.....”

“.....”

“Khẩn trương vậy?” Thái tử neho mắt, khoé miệng giạt nhẹ. “Anh ta nói anh ta muốn em, anh ta nói mong anh không cản trở chuyện hai người.”

Trữ Dư Tịch thở nhẹ một hơi, không ngờ lại bị thái tử nhìn thấy. “Chẳng lẽ giữa hai người còn có chuyện gì không thể nói cho anh biết?”

“Dĩ nhiên không có” Mặt mày Trữ Dư Tịch kém đi, sợ hắc lại nhìn ra được vẻ khác thường. “Vậy anh nói sao?”

Thái tử nở nụ cười giấu cợt. “Anh còn có thể nói thế nào, chỉ cần em muốn, ở cùng một chỗ với gã nào, anh thân làm anh trai cũng không quản nhiều như vậy.”

“Anh và anh ta quen biết nhiều năm như vậy, anh ta lại không hỏi anh muốn cái gì, anh và anh ta đều muốn em, anh ta lại trịnh trọng mở miệng ra nói với anh chuyện này, anh không phải nên tin tằm chân tình mà cậu ta dành cho em chứ?”

“Vậy còn em, tiểu Tịch, em có thật sự thích anh ta không? Nói thật với anh, đừng nói dối anh nữa.” Thái tử bỗng vỗ nhẹ trên gương mặt cô, đầu ngón tay vuốt ve khoé mắt ướt át của cô.

47. Chương 47: Em Không Thích Anh Ta

Mấy ngày nay Trữ Dư Tịch có rất nhiều tâm sự, lo âu chồng chất, không có nổi khẩu vị để ăn uống. Ngày đó bị Thị Dạ Triều cường hôn, làm cho nàng có cảm giác như nuốt phải con ruồi, thứ còn trùng ghê tởm nào đó.

Nàng đánh răng hết lần này đến lần khác, nhưng xúc cảm trong khoang miệng bị đầu lưỡi của hân khuấy đảo vẫn rõ ràng như vậy. Nàng ngồi trên sàn ban công, vì đó là nơi có nhiều ánh sáng nhất, vùi đầu vào trong gối lặng lẽ rơi lệ. Kí ức về ba ngày ba đêm của mấy năm trước như địa ngục, là cơn ác mộng cả đời nàng.

Thế là từ đó về sau nàng đều có tâm lý phòng bị với những thứ dài và hẹp.

Gần một năm nàng ở Mi trị liệu, mới miễn cưỡng vượt qua. Trong khoảng thời gian đó, nàng đã nổi điên lên, gần như suy sụp, nàng mắc phải chứng icteri(*), nàng sợ bóng tối, nàng không đắp chăn, thậm chí đến quần áo còn không dám mặc, cả tóc mình nàng cũng sợ.

... ..

(*) chứng icteri (hysteria) :là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc.

... ..

Nàng không muốn người khác chạm vào mình,tự tay dùng kéo cắt từng đoạn từng đoạn của mái tóc dài mất vài năm mới dưỡng thành của mình.

Nàng sợ phải trông thấy những thứ có màu sắc sặc sỡ, tất cả những thứ trong phòng nàng đều là màu trắng. Nàng tắm suốt, thường xuyên ngâm mình trong bồn tắm, ngâm đến tận một ngày.

Không đợi cho đến khi nước đã nguội lạnh đã đổi nó đi,nàng không thể chịu đựng được cái thứ lạnh lẽo đó, nó sẽ khiến cho nàng nhớ đến cánh tay và bờ môi lạnh tanh của Thi Dạ Triều.

Không thể nhìn thấy máu, sẽ khiến cho nàng mất đi lý trí biến thành một con người khác.

Đã từng có lúc nàng có ý định muốn tự sát, bác sĩ của nàng trong quá trình ngăn cản bị nàng đâm trúng, máu tươi chảy đầy đất.

Trong căn phòng chỉ toàn sắc trắng ấy, một màu máu đỏ tanh òm đập vào mắt nàng, hết sức ngứa mắt. Nàng đột nhiên bình tĩnh trở lại, khi đó cả người cũng buông lỏng cảnh giác, một thân thể cao hơn 1m85, trẻ trung tráng kiện, người đàn ông người Mi như búp bê ấy dễ dàng bẻ lấy hai cánh tay nàng, con dao găm chỉ thiếu vài cm nữa thôi là ghim vào tim anh ta.

Đường Yên nhanh tay lẹ mắt lấy ống chích từ trong tay y tá tiêm thuốc an thần cho nàng, mới cản được sự việc.

Nàng mấy tháng cũng không mở miệng ra nói một câu, nhưng khi thái tử gọi điện thoại vượt biển đến cho nàng, nàng lại có thể cười nói với hân, biểu hiện ấy thật khác xa với ngày thường. Nhưng sau khi cúp điện thoại, soi gương, tay nàng lạnh mướt, vuốt ve lấy mái tóc ngắn củn bị cắt hết sức cầu thả, khuôn mặt gầy yếu tái nhợt, còn cả thân thể nhợt nhạt không chịu được, hai tay nàng che lấy mặt thất thanh khóc rống lên.

Đó là lần đầu tiên Đường Yên thấy Trữ Dư Tịch rơi nước mắt từ sau sự việc đó

Nàng uống thuốc ngủ, miễn cưỡng lắm mới đi vào giấc ngủ. Đường Yên lẳng lặng ngồi bên mép giường nàng, đau lòng đến chảy nước mắt.

“Mẹ biết con hận cậu ta, nhưng mẹ còn hận cậu ta hơn con, nếu có thể mẹ đã sớm phái người đi phanh thây cậu ta báo thù cho con rồi.”

“Nhưng mà tiểu Tịch ơi, cậu ta lại có ơn cứu mạng thái tử, ông cụ cũng có chuyện muốn nói với cậu ta, không thể để cậu ta bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ ... Tiểu Tịch, con nói xem mẹ phải làm gì bây giờ?”

Đường Yên không biết, Trữ Dư Tịch vẫn còn tỉnh, cho dù nàng đã uống thuốc ngủ, nhưng vẫn chưa ngủ sâu. Lời của Đường Yên, nàng một chữ cũng không nghe sót.

Nàng bắt đầu phối hợp trị liệu, đối diện với những chuyện nàng không thể chịu đựng được, nàng buộc bản thân mình phải thử tiếp thu, một lần không được thì hai lần, một tháng không được thì hai tháng.

Bác sĩ dự tính đợt trị liệu khôi phục tâm lý phải kéo dài ít nhất hai năm, nhưng nàng chỉ mất một năm.

Trong lòng Đường Yên có đủ loại cảm xúc, nhưng chỉ có thể thở dài. Bà còn có thể nói gì chứ, quả nhiên là con gái bà, con bé sẽ không dễ dàng bị đánh bại, quả nhiên là con gái bà, rất kiên cường, đến mức người ta phải đau lòng.

Lại trở lại một giờ trước.

Thị Dạ Triều có gọi điện đến, nàng vừa nghe thấy tiếng hân, liền trực tiếp rút dây điện thoại, lên giường ngủ.

Nhưng trong bụng lại truyền đến từng trận bỏng rát, khiến nàng khó có thể đi vào giấc ngủ. Nàng rất ít khi ngã bệnh, lần qua lần lại, cuối cùng mới đi uống thuốc. Cái hương vị vừa ngọt lại vừa chua chát đó khiến nàng muốn nôn ra.

Nàng nằm nhoài người trên sofa xem tivi, nhưng căn bản cũng không xem nội dung chương trình. Nàng biết hôm nay chính là ngày họp mặt của nhà Hoàng Phủ, nàng cố ý không về, vì sợ gặp phải thái tử....

Mà Thi Dạ Triều lại không mời mà đến, nàng nghĩ có khi về còn tốt hơn. Hân điềm đạm cười, bỏ hộp cơm xuống.

“Tôi nghĩ em chưa có ăn cơm chiều, lại không chịu ra ngoài ăn, nên mang qua đây cho em.” Hân tự mình mở hộp cơm ra, dọn xong chén đĩa. “Ăn đi.”

Thấy nàng chẳng thèm động tới, hân cũng không có khẩu vị. “Nhất định phải bày ra bộ mặt này với tôi sao? Mấy ngày không gặp, một chút cũng không muốn nghĩ đến tôi sao?”

Trữ Dư Tịch chẳng thèm để ý đến hân, trực tiếp kéo cửa ra, ý muốn đuổi người đã quá rõ ràng.

Thị Dạ Triều chỉ hơi cười, đến cạnh cửa, nhưng lại trực tiếp đóng cửa lại, đồng thời khóa chặt nó.

Trữ Dư Tịch lập tức cảnh giác lùi lại phía sau vài bước, bảo trì khoảng cách an toàn với hân.

“Từ ngày đầu tiên tôi trở về, em đã đề phòng tôi thế này.” Thị Dạ Triều lại tiến lên một bước, thấy nàng cũng đồng thời cách xa hân hơn một chút.

“Anh rút đi.” Ngữ khí lạnh lùng của Trữ Dư Tịch làm Thị Dạ Triều nhăn mày.

“Tiểu tịch ... Hai chúng ta không thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện sao?” Hân gần như bất lực. Hân cực kỳ nhớ những ngày bọn họ không có gì giấu diếm nhau, nàng tin nhiệm hân, nàng kính trọng hân, vì ... hân đã cứu mạng thái tử. Nhưng hân lại lợi dụng sự tin nhiệm của nàng, làm nên một chuyện vĩnh viễn cũng không có cách nào có thể bù đắp cho nàng.

Trữ Dư Tịch như nghe được câu chuyện cười. “Tôi tình nguyện chưa từng quen biết anh.”

Vừa dứt lời, động tác hân cực kỳ nhanh nhẹn tiếp sát vào người nàng, Trữ Dư Tịch đã sớm có chuẩn bị, vung nắm đấm, hung bạo đá chân. Thị Dạ Triều né tránh, tránh được sự tấn công của nàng, tìm cơ hội để không chế nàng.

“Vài năm không gặp, thân thủ tiến bộ nhiều như vậy, em thật làm cho người ta kinh hãi.” Hân có thể tưởng tượng được nàng đã cố gắng bao nhiêu, nhưng mà hân không biết, nàng tiến bộ thần tốc như vậy, là vì muốn giết chết hân hay do muốn bảo vệ thái tử.

“Nhưng mà chỉ như thế này em cũng chưa phải đối thủ của tôi, nếu muốn giết tôi, tôi đã nói sẽ cho em cơ hội, còn nhớ không?”

Trữ Dư Tịch cong chân tấn công lại bị hân cản được. “Chiêu này không phải lần nào cũng dùng được đâu.”

Ánh mắt phần hận của nàng, Thị Dạ Triều nhếch môi cười, kiềm chế buông nàng ra. Buông cả vạt và cổ áo sơ mi ra, công khai ngồi lên sofa, hai tay duỗi dài đặt ở trên ghế sofa.

“Tôi đến đây để giải thích với em, tôi không nên làm vậy với em, Sorry.”

“Ý tôi là, chuyện nọ hôn ngày đó, còn cả chuyện năm đó.”

“Tôi với anh không có chuyện gì cả, anh rút đi, về sau đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa.”

Thi Dạ Triều nở nụ cười. “Tại sao nhất định phải nói như vậy, đã xảy ra thì cũng đã xảy ra, nếu không em đã không hận tôi nhiều năm như vậy?”

Tại thời điểm nàng để lộ biểu tình như muốn giết người, hần từ từ cởi bỏ từng cúc áo sơ mi, vạch cổ áo sang hai bên, để lộ ra lồng ngực rắn chắc màu mật ong. Hần vợ lấy con dao gọt trái cây trên mâm trà, mũi dao hướng vào mình, chĩa vào một vết sẹo khá rõ trên ngực.

“Có muốn đánh cược một lần không? Xem bây giờ, em có thể giết chết tôi không?”

“Thi Dạ Triều! Tôi đã khác xưa rồi! Tôi sẽ không tùy tiện đụng vào anh đâu!” Nàng siết chặt nắm đấm, kiềm chế hận ý cùng lửa giận.

“Tôi biết, em thay đổi thế nào tôi nhìn cũng biết, nên em có thể chấp nhận đề nghị của tôi, giết tôi, em có thể hoàn toàn thoát khỏi tôi, không giết được tôi, thì mọi chuyện vẫn như cũ.” Giọng hần bỗng chốc lại trầm thấp, cố ám chỉ. “Bây giờ, không có rắn, chỉ có tôi, em và tôi.”

Nàng cũng không phải đứa ngốc, làm sao không hiểu được hần ám chỉ cái gì, nếu chấp nhận lời đề nghị của hần nàng sẽ phải trả cái giá đắt cỡ nào! Nàng làm sao có thể chịu được cái cảnh bản thân mình lại một lần nữa cùng hần tiếp xúc thân mật!

“Cuối cùng anh muốn bức tôi đến mức nào mới hài lòng? Tôi rõ ràng đã nói với anh, đời này tôi khó có thể yêu anh, tuyệt đối không có khả năng!”

Ánh mắt Thi Dạ Triều âm u, ánh mắt hổ phách hỗn loạn lóe lên một tia không cam lòng cùng vẻ cô đơn, sắc màu đổ tanh.

Nàng tuyệt đối sẽ không yêu hần, cũng giống như hần, hần tuyệt đối không thể ngừng yêu nàng.

Không, cho dù hần có ngừng, thì nàng cũng sẽ không.

“Vậy còn thái tử? Hần yêu em sao?” Hần cười nàng, nhưng cũng cười bản thân mình. “Em ở cạnh hần ta nhiều năm như vậy, nếu có thể hần đã sớm yêu em, không phải sao?”

“Tôi không hiểu được, thái tử tốt ở điểm nào? Thời điểm em cần hần nhất, hần đang ở đâu? Cũng như bây giờ, cũng như năm đó...”

“Tiểu Tịch, giữa em và hần, cho dù không có tôi, cũng sẽ cực kỳ khó khăn, em cũng biết, còn cần tôi nhắc em sao?”

Mặt Trữ Dư Tịch trắng toát. “Tôi không cần anh nhắc tôi, tôi chỉ cần anh tránh xa tôi một chút!”

Hần đứng dậy cài lại cúc áo, vẻ mặt rất nghiêm túc. “Đừng nói tôi không cho em cơ hội, chúng ta có thể cá cược, khi mà tôi còn có chút nhẫn nại, em có thể làm thái tử cam tâm tình nguyện yêu em, tốt thôi, tôi sẽ rời khỏi.”

“Tôi về Canada, sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, em cứ coi như tôi chết rồi.”

“Nếu hần không thể yêu em, vậy tiểu Tịch, dù có phải vận dụng hết lực lượng của nhà họ Thi đối địch với nhà Hoàng Phủ để dẫn em về Canada tôi cũng không tiếc, tôi cưới em, em coi như bản thân mình chết rồi cũng được. Tôi không cần tình yêu của em, chỉ cần thân thể em.”

... ..

Trữ Dư Tịch cắn chặt môi, làm thái tử cam tâm tình nguyện, yêu mình. Nàng cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới

“Tôi vì sao phải nghe anh? Tôi vì sao phải tin anh sẽ rời khỏi?”

Thi Dạ Triều cười nhẹ. “Không biết phải nói em giỏi ở điểm nào, thứ tình yêu thâm lắng của em, chẳng là cái thá gì với loại đàn ông như thái tử, em không chủ động, hần vĩnh viễn cũng không chú ý đến em.”

Yêu thầm một người, cái loại chờ đợi đau khổ vô vọng này, cái loại gần ngay trước mắt xa tận chân trời này, có lẽ đến cuối cùng chỉ có bản thân mình mới nếm trải. Khi bạn yêu người kia, bạn vĩnh viễn cũng không quan tâm đến bản thân mình.

Bạn vĩnh viễn cũng không muốn dừng bước.

Đời người rất dài, có thể bạn cam chịu dùng cả đời mình để chờ đợi, dù có là công dã tràng đi nữa

.....

Cho dù Trữ Dư Tịch không muốn thừa nhận, nhưng ở phương diện nào đó nàng rất giống với Thi Dạ Triều.

Nàng không muốn phải ở bên cạnh người đàn ông này cả đời, mà hẳn lại không biết được nàng yêu hắn như sinh mạng. Nhưng cũng không thể trực tiếp nói cho hắn biết tình cảm của nàng. Bởi vì những thứ quá dễ dàng đạt được, sẽ không biết quý trọng. Thứ nàng muốn, không phải cho hắn biết lòng mình, mà nàng muốn thái tử thật sự yêu nàng, vì yêu mà yêu.

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm.(Tình không biết tự bao giờ, chỉ hướng về một người yêu say đắm.)

Trữ Dư Tịch đã quên mất bản thân mình chính xác bắt đầu yêu hắn từ bao giờ, chỉ biết rằng trong đời nàng đã không thể thừa nhận có thứ gì đó đã mất. Chỉ biết cái loại tình yêu này thống khổ nàng không muốn nhả nài nghĩ nữa.

“Mặc kệ hai người trước đó đã từng có cái gì, tiểu Tịch, bây giờ em thích Thi Dạ Triều sao?” Thái tử vẫn còn đang chờ đáp án của nàng.

Đáy mắt nàng hơi ướt, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người đàn ông này, gần từng tiếng trả lời.

“Không.”

“Em không thích anh ta.”

Thái tử bỗng nhiên nhếch môi cười. “Tốt.”

“Anh thái tử, em không muốn ở cùng một chỗ với anh ta, em. ...”

Thái tử vỗ vỗ đầu nàng. “Yên tâm, em không muốn, sẽ không ai bắt ép em.”

Ngay cả lúc đó hẳn cuối cùng cũng không xuống tay cưỡng bức nàng sao

Tâm tình của hắn vì một câu của Trữ Dư Tịch “Em không thích anh ta”, lập tức tươi sáng trở lại.

48. Chương 48: Mang Thai

Đây là mùa mưa nhiều nhất ở thành phố T. Nhưng mà lúc này thời tiết vẫn oi bức như trước khiến người ta khó thở, cũng may mà thành phố T gần biển, gió biển hiu hiu thổi mang đi bớt vài phần nóng bức.

Kỳ nghỉ hè này của Trữ Dư Tịch và Hoàng Phủ Dĩ Nhu khá nhàm chán. Hơn nữa Dĩ Nhu lại vừa thất tình, mặc kệ thời tiết nóng bức đến bốn mươi độ, vẫn bắt Trữ Dư Tịch cùng đi shopping. Một tuần cũng đã dạo qua mấy vòng ở các khu thương mại ở thành phố T. Chiến lợi phẩm xếp thành một núi, nhưng chưa cái nào được mở cả. Trữ Dư Tịch từ trước đến nay vẫn luôn là người chăm tập thể dục, hai chân cũng muốn rã ra, vậy mà nhị tiểu thư mảnh mai kia vẫn còn rất hăng hái. Đôi tay ngọc ngà không ngừng chỉ chỗ, cầm héch lên, chuyên chọn những thứ quý giá nhất.

“Cái này, cái này, cả cái này nữa, tất cả gói lại hết cho tôi.”

Tài xế ở phía sau hai tay một mỗi xách đầy các túi lớn lớn nhỏ nhỏ, theo sau hai vị tiểu thư nào đó đi dạo.

Trữ Dư Tịch cuối cùng cũng phải hàng thua, sau khi uống được miếng nước lạnh thì bắt đầu ngồi trên ghế dài than vãn, oán giận. “Tha cho em đi chị hai, em đi không nổi nữa, cứ tiếp tục như vậy sẽ hại chết người đó.”

Dĩ Nhu xoay người lại, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn đã bị chiếc kính mát bằng lớn che mất phân nửa, làn môi mềm mại, khoe miệng thẳng băng, mọi cảm xúc đều được viết hết lên trên mặt. Cô đi tới rồi ngồi xuống, ném cái túi xách lớn sáng lấp lánh sang bên cạnh, khoanh hai tay, trào phúng.

“Thế lực cậu cũng chẳng tốt hơn tớ là bao.”

“Trách không được mọi người đều nói không thể hiểu được phụ nữ khi thất tình.” Trữ Dư Tịch uống từng ngụm đồ uống lạnh lẽo, nhưng vẫn không có cách nào có thể chống lại thời tiết oi nóng thế này. “Việc cậu đốt tiền nên dừng lại tại đây, mấy ngày nay cậu cũng đã tiêu hơn trăm vạn rồi.”

Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhẹ giọng hừ lạnh, thờ ơ đáp. “Là thế của Quan Thánh Hi, tớ không dùng còn chờ cho anh ta đem cho người phụ nữ khác tiêu hết sao?”

“Người phụ nữ khác? Thật sự có người phụ nữ khác?” Trữ Dư Tịch ngạc nhiên, nàng còn tưởng hai người bọn họ chỉ cãi nhau thôi, không ngờ họ lại thật sự chia tay. “Cậu thật sự chia tay?”

“Tớ tận mắt nhìn thấy, đó có thể là giả sao? Anh ta vẫn còn vờ như không quen tớ, cũng chẳng thèm liếc tớ một cái.” Thấu kính dày kia đã che khuất tia sáng yếu ớt trong mắt cô. Quan Thánh Hi đã biến mất lâu như vậy, đến cả cô cũng thực sự cho rằng một người cũng có thể tan biến trong không khí. Mãi đến khi cô nhìn thấy một màn kia.

Vóc người tinh tráng hoàn mỹ, ngũ quan khôi ngô tuấn tú, con người màu xanh thâm thúy đẹp mắt, tay anh kéo một người phụ nữ ngoại quốc xinh đẹp, thân mật khắng khít bên cạnh cô ta, như một người khác vậy. Rõ ràng anh đã thấy cô.

Cô không tin Quan Thánh Hi lại bắt cá hai tay, nhưng mà anh cũng chưa từng nói yêu, nhưng về sủng nịch quý trọng mà anh đối với cô khó có thể xem là giả được. Quen biết anh lâu như vậy, đến tận bây giờ, cô vẫn luôn một mực chờ đợi anh, nhưng anh lại không báo cho cô đến nửa điểm tin tức nào.

Thì ra anh không phải tan biến trong không khí, anh chỉ là theo một người phụ nữ khác ... Trước mặt cô, không hề kiêng dè, cũng không có lời giải thích nào. Cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đều đã bày ra trước mắt rồi.

Trữ Dư Tịch còn muốn an ủi cô, có lẽ những thứ tận mắt thấy được cũng không nhất định là sự thật, hơn nữa nàng cảm thấy Quan Thánh Hi khác với thái tử. Thái độ của anh ta đối với phụ nữ, sẽ không tùy tiện như thái tử. Tóm lại nàng không tin Quan Thánh Hi sẽ bỏ Dĩ Nhu.

Đột nhiên có một ánh sáng lấp lóe hiện lên trong đầu, nàng như đã nghĩ ra chút gì đó. “Người đàn ông nhà cậu thần bí như vậy, có khi nào là đặc công không? Khi cậu gặp anh ta, anh ta đang chấp hành nhiệm vụ nào đó, nên không tiện liên lạc với cậu?”

Lời vừa dứt thì cái tròng mắt đầy khinh bỉ của Dĩ Nhu cũng ngày càng dịu lại. “Anh thái tử đã nói Quan Thánh Hi rất nguy hiểm.”

.

Hạ Tử Dụ vừa dừng xe, đôi chân dài mảnh khảnh mang giày cao gót dài mảnh vừa bước vào một nhà tình chế, cô đến để lấy đôi giày số lượng có hạn đã đặt tháng trước. Vừa ra khỏi cửa đã ngửi được mùi đồ ăn béo ngậy của quán ăn ven đường, nhất thời một thứ nước chua cuộn cuộn dâng trào trong bụng, cô nôn kham ở một bên, hốc mắt đã ươn ướt.

Một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên.

Sắc mặt Hạ Tử Dụ lập tức trắng bệch, nguyệt sự của cô đã trễ nhiều ngày, từ trước đến giờ chưa từng có chuyện này, nó luôn đến rất đúng ngày. Khả năng duy nhất là ...

Cô thất thần đứng ngây ra, bỗng nhiên lại bị một người ở phía sau đụng trúng, cổ chân mềm nhũn ra, phía bụng dưới đụng vào lan can ven đường, nhất thời bụng co rút đau đớn.

Trữ Dư Tịch thoải mái thu phục tên cướp, lấy lại được chiếc túi cho Dĩ Nhu. Đang do dự chưa biết nên xử lý thế nào, lại thấy Hạ Tử Dụ khom người vồ về bụng dưới.

“Chị Tử Dụ? Chị làm sao vậy? Không khỏe ở đâu sao?”

Hạ Tử Dụ gặp được Trữ Dư Tịch, sắc mặt lại càng thêm trắng bệch, cơ hồ muốn chạy mất dép. Lúc này Dĩ Nhu đã đuổi kịp, chưa kịp giáo huấn tên trộm đáng giận kia, cô đã trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào vết máu giữa hai chân Hạ Tử Dụ, che miệng kinh hô.

“Chị Tử Dụ chị chảy máu kìa!”

Trữ Dư Tịch theo phản xạ nhắm mắt lại, bảo bản thân mình đừng nhìn, hít thật sâu, rút chiếc chìa khóa trong tay Hạ Tử Dụ ra. “Tiểu Nhu nhanh lên xe đi, đưa chị Tử Dụ đi bệnh viện.”

....

Hạ Tử Dụ được đẩy từ phòng phẫu thuật sang một phòng bệnh đơn.

Trữ Dư Tịch bảo Dĩ Nhu về trước, cô không thích hợp để ở lại những nơi thế này. Còn nàng ở lại chăm sóc cho Hạ Tử Dụ.

Khi Hạ Tử Dụ tỉnh lại, đã là buổi chiều. Lần đầu tiên mở mắt, đã bắt gặp trần nhà trắng tinh. Mùi nước sát trùng thoang thoảng.

Đây là bệnh viện. Trong lòng cô căng thẳng, hai tay lập tức xoa xoa phần bụng dưới của mình.

“Đứa bé vẫn còn, đừng lo lắng, chị Tử Dụ.”

Một giọng nói êm ái truyền đến, gương mặt trắng bệch của Hạ Tử Dụ hơi ngẩng lên, ánh mắt có chút run sợ nhìn Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười, đưa ly nước nóng cho cô. “Bác sĩ nói đã hai tháng rồi, đứa bé rất kiên cường, vẫn ở trong bụng chị, nhưng mà về sau nên cẩn thận hơn.”

Hạ tử Dụ hoàn toàn thất thần, tay run lên, cái ly rơi trên giường, lại lăn xuống mặt đất.

Trữ Dư Tịch im lặng.

Im lặng nhạt chán lên. “Có cần em báo cho anh thái tử , để anh ấy đến đây?”

Thái tử...

“Không!Không cần nói cho anh ấy!” Hạ Tử Dụ buột miệng nói, cô kích động, nắm chặt lấy tay Trữ Dư Tịch. “Để chị, chuyện này, chị muốn....tự mình nói với anh ấy.”

Trữ Dư Tịch bị nắm nên hơi đau, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, mỉm cười. “Được rồi, bác sĩ nói chị không nên quá kích động, đứa bé mới có thể khỏe mạnh”

Hạ Tử Dụ nhè nhẹ vỗ về phía bụng dưới vẫn chưa nhô cao của mình, ánh mắt khi thì dịu dàng, khi lại phiền muộn.

Trữ Dư Tịch nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt cũng tập trung về bụng của cô.

“Ở đây thật sự có một sinh mệnh nhỏ?...”

Trữ Dư Tịch gật gù đầu, “Ừ” nhẹ . Nơi đó, có một sinh mệnh nhỏ, một đứa bé, là con của người đàn ông nàng yêu với một người phụ nữ khác.

.

Hạ Tử Dụ không muốn nằm viện nên được người làm đến đón về.

Trữ Dư Tịch vừa về đến nhà, còn chưa kịp tháo giày, đã nhận được điện thoại của thái tử.

Ba chữ “Anh thái tử” lấp lánh nhảy ra trên chiếc di động màu trắng.

Chiếc điện thoại này, là thứ ngày đó hắn đưa cho nàng. Từ khi điện thoại của nàng bị Thi Dạ Triều bẻ gãy, nàng vẫn chưa đổi cái mới. Nàng không biết chiếc điện thoại mới này thái tử đã mất nhiều ngày để chuẩn bị, đã vài lần hắn định bảo Doãn Vệ Hoài mang đến, nhưng vẫn thấy không thích hợp lắm.

Trước kia việc tặng quà cho những cô gái khác cũng chưa từng mất tự nhiên như vậy, tại sao chỉ đưa cho nàng cái điện thoại thôi lại khó vậy.

Là số của hần, tên của hần, tất cả đều là tự tay hần lưu vào.

Cho đến bây giờ trong chiếc điện thoại này chỉ lưu mỗi một số.

Nàng đợi một hồi lâu sau mới bắt điện thoại, khẩu khí thái tử cũng không có vẻ gì là hương giận cả, bên ngoài hơi ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe rõ giọng nữ ở nơi yên tĩnh phát ra. “Anh lập tức lên máy bay, 11 giờ rưỡi sẽ đến thành phố T.”

“Tiểu Tịch? Tiểu Tịch? Em có nghe không?”

“A! Đang nghe, em biết, em sẽ làm bữa khuya cho anh.”

Thế alf nàng chẳng thềm nghỉ ngơi, đã chạy thẳng đến nhà của thái tử. Căn nhà to như vậy, được sơn phết một sắc trắng, sáng sủa, xa hoa cực độ. Nàng một mình đi lòng vòng quanh căn nhà.

Nơi này, nơi nơi đều là dấu vết của hần. Trong tủ quần áo, trừ quần áo của hần ra, còn có chút nữ trang, đó rõ ràng đều là phong cách của Hạ Tử Dụ.

Nàng ôm chân ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa để trên bàn trà.

Nàng có chỉ là chiếc chìa khóa nhà hần, nhưng Hạ Tử Dụ lại có con hần. |-Hạ Mạt|

Tuy Dĩ Nhu đã từng nói, thái tử không thích Hạ Tử Dụ, nhưng hần lại để cô mang thai con hần Trước kia không phải nàng chưa từng nghe mấy tin đồn hần có con riêng, hần trước giờ không quan tâm lắm mấy cái tin vịt vớ vẩn đó, nên cứ để tùy mọi người muốn viết thể nào thì viết, cũng chưa từng thấy có người phụ nữ nào có thể mượn chuyện này để một bước hoá phượng hoàng.

Nhưng Hạ Tử Dụ thì khác. Cô là người phụ nữ đã theo thái tử tám năm. Cho dù bên người thái tử có đổi bao nhiêu người đi nữa, vĩnh viễn luôn có một Hạ Tử Dụ ở bên cạnh hần. Thái tử đối với Hạ Tử Dụ khác với những cô gái khác, chuyện này hầu như ai cũng biết.

Nàng cực kỳ kinh ngạc bản thân mình sao có thể bình tĩnh như thế đối mặt với chuyện này. Là do chính ánh nhìn hoa tâm của hần đã tôi luyện nên nàng của ngày hôm nay chăng?

...Thời gian dần trôi.

Cũng không lâu lắm, nàng thu lại tâm tình đi làm cơm. Cắt thức ăn rất nhanh, nhưng đầu óc lại không nhận được nhớ đến đứa bé kia...

Một bàn ngào ngạt mùa thơm đều có đủ bốn món mặn một canh, nhìn lại đồng hồ, đã nửa đêm rồi.

Tay nàng chống cằm, ngồi ở trước bàn. Vị canh nhẹ nhẹ, kích thích vị giác của nàng. Bao tử đã kêu gào, lúc này nàng mới nhớ ra , hoá ra nàng cũng chưa ăn cơm chiều.

.....

Khi thái tử về đến nhà, mồ hôi đã thấm ướt chiếc áo sơ mi, hần trực tiếp bỏ mọi công văn sang một bên để đi tắm. Khi hần đã tắm rửa sạch sẽ, mới phát hiện ra cô gái nhỏ kia đã ngủ thiếp đi trên bàn ăn.

Hần dùng khăn lông lớn lau tóc ngồi xuống bên cạnh nàng, đồ ăn đã nguội lạnh, nhưng vẫn rất ngon miệng.

Trên người nàng vẫn còn mặc chiếc tạp dề, tóc đã che mất nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt đã nhắm nghiền. Lúc này hần mới quan sát kĩ hơn, hóa ra lông mi của nàng cũng dài như vậy, dày như vậy, giống như một cây quạt nhỏ.

Hần nhẹ nhàng vén tóc nàng lên, để lộ gương mặt đã say ngủ của nàng.

Thái tử bỗng nhiên nhớ tới cảm giác của đêm hôm ấy, khi được ôm nàng cùng ngủ, thật sự không khác nhau là mấy, không chỉ không khác biệt lắm, mà cảm giác ấy là cảm giác tuyệt vời nhất hần từng được nếm trải.

Vậy mà hiện tại, lại có một cô gái làm một bàn cơm ngon, chờ hần trở về.

Thái tử bỗng cảm thấy, như thế này so với lúc ôm nàng ngủ, cảm giác có vẻ dễ chịu hơn.

Hần cuối cùng cũng nhận ra rằng khoẻ miệng của mình đã cong lên tự bao giờ, hần nhú nhú mồm, “làm” với một cô gái ngọc ngà thế này, chẳng phải sẽ cảm thấy rất tuyệt mỹ sao.

Hắn gõ gõ mặt bàn, Trữ Dư Tịch liền bừng tỉnh, cảm thấy cả kinh, thầm mắng bản thân mình đã thiếu cảnh giác! Còn chưa thấy rõ ai đang đến đã theo phản xạ đá chân tấn công, thái tử đem toàn bộ phản ứng của nàng nhét vào trong mắt, một tay khổng chế sức của nàng, một tay nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của nàng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn.

“Nhìn rõ rồi hãy đánh, vạn nhất em làm anh bị thương, em phải chịu trách nhiệm đấy.” Thái tử cười, hắn cảm thấy việc này khá buồn cười, hơi tiếc nuối không muốn buông cổ chân của nàng ra. Trong lòng nghĩ thầm : hôm nay mặc màu xanh, ừm ...

Trữ Dư Tịch thè lưỡi, dễ dãi dễ bảo tiếp nhận, đáp rằng. “Được, em chịu trách nhiệm, em chịu trách nhiệm.”

Vừa dứt lời liền nhận ra, hình như có cái gì đó không phải cho lắm. “Đồ ăn nguội rồi, để em đi hâm lại.”

Nàng chỉ lo nói lảng sang chủ đề khác, mà quên mất bản thân mình đã ngủ rất lâu, chân đã hơi tê. Nhà ăn cách nhà bếp một cái bậc nhỏ, nàng trong lúc mơ mơ màng màng đã vấp phải.

“Cẩn thận!”

Lời thì chậm nhưng diễn biến thì rất nhanh, phản ứng của thái tử cực nhanh, hắn đã nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy thân thể lảo đảo sắp ngã của nàng

Còn Trữ Dư Tịch vốn chỉ nghĩ phải tóm lấy cái gì đó không thì mình ngã mất, thế nên, trong lúc bối rối, nàng đã tóm được cái khăn quần ngang hông hắn ...

49. Chương 49: Dọn Qua Đây Ở Đi Tiểu Tịch

Trước đó mọi chuyện vẫn không có gì nhưng so với hiện tại, Trữ Dư Tịch chỉ muốn chui vào một góc ngách nào đó để tránh đi.

Một chân nàng đã nửa quỳ trên mặt đất, trong tay là chiếc khăn tắm kéo ra từ người thái tử. Thái tử “khàn khàn” hít vào luồng khí lạnh, vẻ mặt cực kì khó coi. Nguyên nhân là thời điểm cái khăn tắm bị nàng kéo xuống lại trùng hợp quét qua cái bộ phận nào đó của hắn.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, ở cái góc độ này nhìn thấy nàng quỳ gối dưới trước bụng dưới mình.....

Tuy trước đó từng có vài lần tiếp xúc thân mật, thiếu chút nữa là bị hắn ăn mất, nhưng việc gần gũi “tham quan” đàn ông như thế này vẫn là lần đầu. Nhất là nhìn thấy trạng thái mềm nhũn của tiểu thái tử (*khụ khụ* mọi người tự hiểu cái gì nhé , dưới ánh nhìn chăm chú của nàng từ từ thức tỉnh, cho đến khi dựng đứng lên

Nàng chỉ có thể tròn tròn mắt, hé môi, vẻ mặt sững sờ.....

Ách, trưởng thành

.....

Thái tử cắn răng kéo nàng đứng dậy, giật lại chiếc khăn tắm trong tay nàng, không nhanh không chậm quần ở bên hông. “Em còn ngây ngốc làm gì?”

“Thực xin lỗi, em không cố ý Em đi hâm thức ăn!” Ý thức được vừa rồi chính mình đã thất lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức biến thành trái cà chua màu hồng, không đợi hắn nói tiếp đã trực tiếp trốn vào phòng bếp.

....

Hai người cùng nhau ăn cơm cũng đã gần một giờ khuya rồi. Trữ Dư Tịch còn đang suy nghĩ, thần trí vẫn còn ở phương xa, tiện lúc nghe thấy tiếng thái tử gọi tên nàng trong phòng ngủ.

Thái tử ngửa mặt nằm trên giường, bộ dáng khá mệt mỏi, tay ngoắc ngoắc cô lại. “Lại đây mát xa cho anh, mấy ngày nay chỉ ngồi chết dí trên cái máy bay, không làm gì cả.”

Trữ Dư Tịch dĩ nhiên là đối với bất kì yêu cầu nào của thái tử cũng không có cách nào từ chối, nàng quỳ gối bên cạnh hắn, xoa bóp bả vai hắn.

Tay nàng rất mềm mại, lại có lực, kĩ thuật mát xa có thể so sánh với các thợ mát xa chuyên nghiệp khác. Xoa bóp làm bắp thịt căng thẳng của hắn được giãn ra, thoải mái, thái tử cảm thấy khá buồn ngủ.

Hoàng Phủ Triệt sắp tiếp nhận công ty bên Châu Âu, công việc bên này cũng từ từ được chuyển giao cho hắn, hắn không phải là không có năng lực, chỉ là đã quen tản mạn, bất thành hình có một lượng công việc lớn như vậy phải giải quyết, cũng phải cần chút ít thời gian để thích ứng.

“Nghỉ hè có kế hoạch gì chưa?” Hắn thoải mái nằm sấp, khép hờ mắt, nhìn bóng người mảnh khảnh của nàng ở đầu giường.

“Vốn dĩ muốn đến thành phố C vẽ cảnh, nhưng mà bây giờ lại muốn theo Tiểu Nhu.” Tuy Hoàng Phủ Dĩ Nhu không có vừa khóc vừa nháo, nhưng hai người từ nhỏ đã ở cùng nhau, nàng cực kỳ hiểu tính cách của Dĩ Nhu, nhìn thoáng qua là ngậy thơ khờ dại, nhưng thực chất thương tâm nhất định đã bị chôn giấu trong lòng.

Thái tử thôi không nói tiếp nữa, bỗng nhiên lật người lại kéo nàng nằm xuống, hắn chống đầu cười tít mắt nhìn nàng. “Kĩ thuật này học của ai? Làm xương cốt anh mềm hết ra rồi này.”

“Em học từ mẹ.” Ngày trước luyện võ, khó tránh cả người đau nhức, đau nên cả tối ngủ không được. Đường Yên luôn vừa massage nàng vô dụng, một bên lại mát xa cho nàng đến tận đêm khuya.

Đường Yên nói năng chua ngoa, nhưng thật ra lại khá mềm lòng, Trữ Dư Tịch thật sự đã hết cách với bà. Nàng tháng này có về nhà một lần, nhưng hai người chưa nói được vài câu đã cãi nhau. Nàng biết, Đường Yên là lo lắng cho nàng. Trên con đường tình yêu này, nó quá gian nan để nàng bước đi.

Yêu thương bản thân mình cũng không phải là chuyện phức tạp, đáng yêu ví như khi đề cập đến một chữ tình, tính chất của nó lại hoàn toàn bị thay đổi, một chữ tình, rất gay gắt. Trong tình yêu, cho đến tận bây giờ đều là hồng nhan bạc mệnh, vì tình mà khổ đốn, vì tình mà hao tổn tinh thần.

Không muốn bạc mệnh, thì cũng bạc tình.

Mà bạc tình, nàng tự nhủ rằng mình không làm được, không phải nàng đánh giá thấp bản thân mình, người đàn ông này, vài năm trước đó cũng gần như hòa lẫn với máu thịt của nàng. Bảo nàng không thích, bảo nàng bạc tình, thì cũng như đang muốn lóc thịt nàng ra.

Nàng là một cô gái có dã tâm, nàng yêu hắn, càng muốn hắn yêu mình. Đây vẫn là mục tiêu, cũng như động lực để nàng chờ đợi nhiều năm như vậy. Nàng an ủi bản thân mình, nàng là người giàu nghị lực, có một nguyện vọng vẫn chưa được thực hiện, nên phải tính toán lại chuyện hạnh phúc, khiến nàng mỗi ngày đều khích lệ bản thân mình, ngày càng có thêm hi vọng mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

An Ủy bản thân mình như vậy, khiến ngay cả khóe miệng đều đã nhếch lên.

Thái tử đương nhiên không biết nàng đang nghĩ cái gì, nhưng lại bị vẻ mặt điềm tĩnh của nàng cuốn hút. Nàng mỉm cười nhạt nhẽo như một dòng nước trong vắt, chảy vào trái tim đã thấm nhuần mệt mỏi của hắn. Từ từ, chậm rãi, chảy vào nơi sâu thẳm.

Bên cạnh hắn làm sao lại có cô gái như nàng? Nàng xinh đẹp, chưa nói đến sắc đẹp ấy, xinh đẹp đến kinh ngạc, khi nàng cười, có thể khiến mọi người xung quanh đều vui lây. Khi nàng nhíu mày, hắn cũng sẽ nhíu mày theo.

Nàng luôn ở cạnh bên hắn, nhưng lại không nghe lời hắn. Hắn thậm chí còn chưa từng thấy nàng làm nũng, tùy hứng, nàng giống như một bông cúc nhỏ, sinh trưởng bên cạnh hắn, yên lặng, khi hắn còn chưa chú ý đến, nụ hoa đã sắp nở mất rồi. Tản ra vẻ âm ỉ, nhạt nhẽo nhưng vẫn vô cùng thơm ngát.

Những năm tháng ăn chơi phóng đãng như vậy mà vẫn còn một đóa hoa dung dị, đóa hoa nhỏ đặc biệt như vậy bên cạnh hắn, hắn cảm thấy bản thân mình thật may mắn. May mắn vì bản thân là Hoàng Phủ Luật,

mới có thể gặp được một Trữ Dư Tịch như vậy.

Đột nhiên, có một ý nghĩ nảy sinh trong đầu hắn. Đây là tiểu Tịch của hắn, tiểu Tịch chỉ thuộc về hắn, hắn muốn nhìn thấy, nàng dần lớn lên, nàng nở rộ.

Hắn nghĩ như vậy, đầu lại nóng lên đột nhiên lại cúi đầu.

“Mấy ngày nay có nhớ anh không....” Hắn không có hôn sâu, chỉ là lướt qua, chạm nhẹ vào cánh môi nàng.

Lời vừa thốt ra, trong lòng lại cảm thấy là lạ. Lời này cũng giống như những lời mà các cặp tình nhân khác thủ thỉ với nhau, cứ như vậy mà nói với một cô gái không phải người của hắn.

Không phải người phụ nữ của hắn Sự thật này càng làm hắn nhú mào.

Đàn ông đều hi vọng có thể độc chiếm thân thể của một người phụ nữ cũng như cảm tình của cô ta, cũng giống như phụ nữ hy vọng có thể độc chiếm tình yêu của người đàn ông.

Tất cả đều là ham muốn chiếm hữu nổi loạn. Mà những thứ hắn muốn, đều sẽ đạt được. Nàng nói không thích Thi Dạ Triều, còn Hoàng Phủ Triệt hiện tại vẫn còn đang nóng như lửa với Nhan Loan Loan và Kỳ Ngải Văn, hắn biết Hoàng Phủ Triệt cũng không có cảm tình gì khác với Trữ Dư Tịch.

Nếu đã vậy, hắn còn chờ gì nữa?

Nghĩ đến đây, hắn buông thả mọi trần trọc, làm nụ hôn này càng thêm sâu.

....

Trái tim nhỏ của Trữ Dư Tịch nhảy loạn nhịp. Nụ hôn này đến quá đột ngột, cũng qua tự nhiên, tay nàng bị hắn nắm chặt. Nàng thậm chí còn không tìm ra lý do gì để cự tuyệt.

Mà, vì sao phải cự tuyệt chứ

Thái tử mừng thầm trong lòng, vì sự đáp lại vụng về của nàng. Đầu lưỡi hắn tham lam tiến vào, câu cuốn nhảy múa cùng lưỡi nàng. Tay không tự giác sờ lên thân thể của nàng, chặt chẽ đè lấy nàng ở phía dưới. Luôn tay vào bên trong từ kẽ hở bên hông nàng, ôm lấy thứ mềm mại của nàng.

Bầu không khí hiện tại rất ổn, tình cảm dồn nén bấy lâu nay của nàng cuối cùng cũng có cơ hội để được buông thả, đầu óc nàng mê man cứ để mặc hắn lột sạch quần áo trên người, hôn liếm | lấy, vuốt ve đè ép.

Hơi thở ổn định thâm trầm của hắn, phì phèo nện lên màng nhĩ của nàng, trên đùi chống đỡ với cái thứ nào đó đang ngày một cứng hơn, đầu nàng hơi đau. Thái tử xâm nhập vào giữa đùi nàng, không gấp gáp vội vã của nàng ra, chỉ cách quần lót của nàng, từng phát từng phát khiến lòng nàng thăng hoa. Nàng thừa nhận bản thân mình khá kích động, đã quên mất đêm nay là đêm nào. Thỉnh thoảng không cẩn thận lại truyền đến tiếng rên rỉ, giống như ban cho hắn thêm một liều thuốc kích thích. Hắn cảm giác mình đã bắt đầu cứng rắn thấy đau rồi.

Có thể do đã có kinh nghiệm từ trước, vật đó của hắn cũng không gấp gáp cương lên.

“Tiểu Tịch.” Hắn nỉ non gọi tên nàng, giọng nói khàn khàn làm lòng nàng xúc động.

“Dọn qua đây ở nhé.”

.

“Ở chung một chỗ với anh. Thế nào?”

50. Chương 50: Dọn Qua Đây Ở Đi ... Tiểu Tịch 2

Trữ Dư Tịch như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu, nhất thời tỉnh táo lại: “Anh thái tử, Anh có ý gì.”

Thái tử cười tà mị, siết chặt lấy cái mũi nhỏ của nàng: “Anh ngán ngấy đồ ăn bên ngoài rồi, em làm chút gì đó hợp khẩu vị của anh đi, lý do này có được không?”

Thấy nàng hơi nhăn mày lại, thái tử khẽ hôn lên mi mắt nàng. “Không đùa với em đâu, anh đột nhiên thấy, có vật nhỏ như em ở bên cạnh cũng không tồi.”

Hắn cúi đầu cọ xát vào bả vai nàng. “Tiểu Tịch, ở chung với anh, nhé? Buổi tối anh muốn ôm em ngủ, sau khi tan việc về đến nhà muốn ăn những thứ em làm, bắt em phải massage cho anh, như hôm nay, nhé? Có đồng ý không?”

Lời hắn nói là thật lòng, nếu như tất cả các cô gái trên thế giới này đều không đáng tin, thì Trữ Dư Tịch là ngoại lệ duy nhất.

Ngay cả hắn cũng không biết tại sao, hắn theo trực giác tin tưởng, nếu không có mối quan hệ đặc biệt giữa nhà Hoàng Phủ và nhà họ Trữ, Trữ Dư Tịch cũng là người duy nhất sẽ không đâm sau lưng hắn, nên hắn có thể yên tâm ôm nàng ngủ mà không cần sợ khi hắn hãy còn đang say giấc sẽ mất mạng dưới tay một cô gái nào đó. Nàng mang đến cảm giác an tâm cho hắn.

Loại cảm giác an tâm này hắn cũng chưa từng thấy khi ở bên Hạ Tử Dụ Giờ phút này, Trữ Dư Tịch phải mạnh mẽ cỡ nào mới có thể kiềm chế được luồng xúc cảm trào trong mình?

“Nghe cứ như em là bảo mẫu của mình anh ấy.”

Thái tử mập mờ cười. “Anh chưa từng cho bảo mẫu ngủ cùng bao giờ cả. Hơn nữa tiểu Tịch, anh.”

Hắn ngừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đáy mắt của nàng. “Anh hơi thích em.”

Nếu không thì những dao động kỳ cục trước đó phải giải thích thế nào đây? Những ngày hắn rời khỏi thành phố T thì thoáng đều sẽ nhớ tới nàng, trước kia không phải bận rộn như vậy, thời gian bọn họ gặp mặt khá nhiều nên không cảm thấy gì, trong mấy tháng này quan hệ giữa hắn và nàng rõ ràng có biến hóa. Không có nàng ở bên mình, như thể hắn có một khiếm khuyết nào đó. Loại cảm giác khó nói nên lời. Thất hồn lạc phách có vẻ hơi khoa trương một chút, nói đúng hơn là buồn bã. Hắn cũng không thích cảm giác này lắm. Hắn không thích bị tình cảm ràng buộc. Hắn đã quen tự do, đột nhiên cảm thấy bản thân mình dường như đã khuất phục, đối với hắn đó là nguy cơ. Người mang lại cảm giác này cho hắn không ai khác, là Trữ Dư Tịch. Hắn nhất thời lại cảm thấy tình huống này dường như cũng không tệ mấy. Nếu vấn đề là ở nàng, vậy thì nhân lúc hắn còn chưa khuất phục, vậy thì phương pháp giải quyết tốt nhất chính là chinh phục nàng trước. Hắn vĩnh viễn phải làm cái kẻ chinh phục người khác. Hắn đã nhìn cô gái nhỏ trước mắt này từ bé đến lớn, trong tương lai, cô gái này hắn cũng không thể là đối thủ của hắn.

Gương mặt Trữ Dư Tịch bình tĩnh, sợ run chốc lát, khẽ mỉm cười. “Anh thái tử, còn chị Tử Dụ?”

“Tử Dụ thì sao? Đây là chuyện của chúng ta, không phải em thích anh sao?” Hắn hỏi, nhưng không nghĩ sẽ nhận được hồi đáp từ nàng, hắn mạnh mẽ hôn lên cánh môi của nàng.

“Không sao, em sẽ thích anh.”

Làm sao lại không liên quan đến chị ấy chứ?

Chị ấy mang thai, chị ấy có con của anh, sao lại không liên quan đến chị ấy? Trữ Dư Tịch gặng nhấn nhìn không nói ra.

Hôm nay dường như nàng đã trải qua rất nhiều việc kích động, lòng nàng chết lặng.

Thái tử không cho nàng cơ hội kháng cự, xem chuyện này như chuyện làm ăn đã chắc như đinh đóng cột rồi. Hắn quả thật đã mệt chết đi được, không có hành động quá phận nào, cứ như vậy mà ôm nàng ngủ.

Ánh trăng trầm tĩnh, chiếu vào bên trong. Ánh trăng lớn sáng ngời như muốn rơi khỏi bầu trời, cao vút trên đỉnh đầu, làm nàng không thở nổi. Nàng cũng mệt mỏi, mệt chết đi được. Nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Cánh tay của thái tử lộn xộn đặt trên eo nàng, khoá nàng lại, một chân đè lên người nàng. Tư thế chiếm hữu.

Sau lưng chính là nhịp thở trầm ổn của hắn. Nàng nghe thấy hơi thở của hắn, hốc mắt ướt át, trong lòng chưa xót đau thương, như bị kim đâm vào lòng, đau đớn khó chịu muốn nổ tung.

Từng hạt nước mát lớn như hạt đậu lăn xuống mặt gối, nàng cắn góc chăn, cổ không khóc ra tiếng.

Đây là trời cao đang trêu đùa nàng sao?

Cuối cùng hẳn cũng có chút cảm giác với nàng, hẳn thậm chí còn nói thích nàng, còn muốn ở chung với nàng.

Nhưng đứa bé trong bụng Hạ Tử Dụ phải làm sao đây?

Làm sao.

Ba, ba không phải nói là sẽ ở trên trời phù hộ cho tiểu Tịch sao? Tại sao ba nói mà không giữ lời? Tại sao lại nhẫn tâm, nhìn tiểu Tịch yêu quý của ba khổ cực như vậy ?

Nàng khóc thút thít thân thể không ngừng run rẩy. Thái tử trong cơn ngủ mê mơ màng ôm sát người nàng. Tư thế kéo lòng hai người hướng gần vào nhau hơn, chính là tư thế hiện tại của bọn họ. Nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập của hắn, mạnh mẽ như vậy, dường như mỗi nhịp đập, đều là một lần nàng chết đi rồi sống lại.

Trong cuộc sống, luôn có vài việc buộc con người ta phải một mình đối mặt với nó, một mình tiến bước, dù con đường hãy còn xa rất xa, hay mà đêm hãy còn tối mịt mù, cũng phải một mình lặng lẽ bước đi.

Nàng không sợ đường dài, cũng không sợ màn đêm u tối. Nàng chỉ sợ con đường này, căn bản không có đích đến, không có hi vọng. Nàng chỉ sợ, cả đời này, cho dù nàng trao đi hết thảy, ngoảnh đầu lại, nàng vẫn còn phải bước tiếp, vẫn trong bóng tối, vĩnh viễn không chạm được vào tim hắn.

Yêu một người, tại sao lại mệt mỏi như vậy?

51. Chương 51

Thi Dạ Triều từng dao từng dao cắt thịt bò bít tết, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô gái ngồi cúi đầu đối diện, cười rộ lên.

Còn cô, đến cả việc nhìn hắn một cái cũng lười.

Điều này làm cho hắn cảm thấy thật đau lòng:

“Tại sao không ăn? Mùi vị cũng không tệ lắm mà.”

“.....”

“Nói một chút đi, Tiểu Tịch, không khí bữa trưa rất nặng nề sẽ làm cho anh không tiêu hóa nổi!”

Không tiêu hóa được? Cô chỉ hận hắn chết ngay tức thì đi được. Dường như hắn nhìn thấu tâm tư của cô.

“Không tiêu hóa được rất khó chết đó, anh có thể cho em cơ hội lại đâm một nhát trên người anh.”

Khẩu khí của hắn, dường như đang nói về thời tiết. Điều đó dễ dàng gợi lên một đoạn quá khứ thảm khốc, thậm chí là khủng bố mà cô không thể chịu nổi.

Tay Trữ Dư Tịch nắm thành quyền ở dưới bàn, dặn lòng mình phải thật nhẫn nại, nhẫn nại. Nhưng trong con mắt cô liên tục truyền đến hình ảnh hắn cầm lồng dam găm, gương mặt đầy khiêu khích.

“Bị dao găm đâm vào cơ thể, cảm giác thật khó chịu a.”

Hắn làm ra bộ dáng thống khổ, nhưng chỉ một thoáng qua sau đó gương mặt đậm ý cười “Nhưng nếu là em, anh nguyện ý trải nghiệm thêm một lần nữa.”

Đột nhiên đứng lên, Trữ Dư Tịch gắt gao nhìn hắn, thân thể khẽ run lên, tựa như một giây kế tiếp sẽ nhào tới mà giết hắn.

Thi Dạ Triều thấy người sau lưng cô, con người trầm xuống, cười mà không nói.

Trên vai bất chợt thấy nặng nề, cô cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình.

“Đã lâu không gặp, Thi Dạ Triều, trở lại cũng không chào hỏi sao?”

Hoàng Phủ Triệt ngồi xuống một cách rất tự nhiên, khéo môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Trước khi anh (Hoàng Phủ Triệt) tới, đã nhận được tin tức của thủ hạ. Những thuộc hạ của anh nằm vùng ở Canada đều biến mất. Tất cả những người được anh phái qua đều là những người tuyệt đối trung thành, tất nhiên sẽ không phản bội anh. Như vậy, chỉ có một cách giải thích.

Gặp bất trắc.

Và người hạ thủ dĩ nhiên là Thi Dạ Triều. Anh nên bắt chập tất cả để loại bỏ hẳn ta, chứ không phải để hẳn ta làm ra cơ sự như vậy với Trữ Dư Tịch mà sau còn lưu tình tha cho hẳn một cái mạng.

Trữ Dư Tịch thấy Hoàng Phủ Triệt cuối cùng cũng xuất hiện, căng thẳng trong lòng cũng vui đi không ít. Vốn muốn chạy đi nhưng lại ngồi trở về.

“Thật xin lỗi, vừa tới hôm qua ăn cơm cùng thái tử, hình như anh ấy cũng gọi anh, nhưng chắc do anh bận quá, cho nên chúng ta mới chưa có cơ hội gặp mặt”. Thi Dạ Triều bày ra bộ mặt tươi cười

“Hai người ăn ít như vậy sao? Có muốn ăn thêm chút gì không, tôi mời khách.” Hoàng Phủ Triệt giấu cợt, nét khinh bỉ đối với Thi Dạ Triều không chút che giấu trên mặt

“Miễn, tôi không có khẩu vị tốt như anh.”

Đối đáp qua loa mấy câu, Hoàng Phủ Triệt không còn đủ kiên nhẫn nói nhảm với hẳn, trực tiếp đi vào chủ đề chính

“Thi Dạ Triều, còn nhớ những lời tôi từng nói?!”

Thi Dạ Triều dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khéo miệng.

“Trí nhớ của tôi trước giờ vẫn luôn tốt, mặc dù đã hơn ba năm trôi qua, chuyện kia, còn là... ấn tượng sâu sắc với tôi.”

Hắn cố ý nhấn mạnh “ấn tượng sâu sắc” chính là để cho Trữ Dư Tịch nghe.

Hoàng Phủ Triệt từng dùng súng định lấy mạng của hẳn, nhưng vẫn là chừa lại cho hẳn một cái mạng nhỏ, nếu như hẳn còn dám trở làm Trữ Dư Tịch tổn thương, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hẳn lần thứ hai.

“Rất tốt, cậu cũng nhớ được, người mắc nợ cậu chính là thái tử, chứ không phải là Hoàng Phủ Triệt tôi!” Giọng nói của anh không nặng, nhưng ý vị cảnh cáo lại rất đậm.

“Tôi về thăm lại chốn xưa, cũng không được phép sao?” Thi Dạ Triều cười. “Cậu không nhắc tới, thiếu chút nữa tôi cũng quên mất, món nợ này, tôi sẽ đòi lại từ thái tử.”

Vừa dứt lời, hẳn liền nhận được ánh mắt phẫn hận của Trữ Dư Tịch. Hoàng Phủ Triệt nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Thi Dạ Triều nhìn thấy vậy, nụ cười càng rõ.

“Nhị thiếu làm ca ca không ngờ tất có tinh thần trách nhiệm, tôi thật không hiểu hiểu, hai nhà các người rốt cuộc là ai bảo vệ ai đây?”

“Tôi nhớ không lầm, Tiểu Tịch, bảo vệ hai vị thiếu gia này là trách nhiệm của nhà họ Trữ của em.”

“Nhưng là với tình hình hiện tại của em bây giờ, có thể bảo vệ người kiểu gì đây? Lại nói, anh càng thích em lúc trước, khi đó em mới giống như con gái nhà họ Trữ.” Trữ Dư Tịch dăm vung dao đâm hẳn, thân thủ của Trữ Dư Tịch khá chuẩn, nếu như không phải hẳn phản ứng nhanh, chắc tính mạng đã sớm nằm trong tay cô rồi.

Hắn không hận cô, không hận cô muốn giết hẳn. Nhưng lại hận mình tại sao có thể theo bản năng tránh được lưỡi dao sắc bén đó mà lại không có khả năng tránh được tình yêu theo bản năng đó.

...

Ba năm trước, khi đó... hắn lại một lần nữa muốn nhắc nhở cô nhớ lại, lần nữa ép cô nhớ lại tất cả, rốt cuộc là vì cái gì?!

“Thi Dạ Triều! Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Câu hỏi này, không phải là của Hoàng Phủ Triệt, mà là xuất phát từ miệng Trữ Dư Tịch.

Hoàng Phủ Triệt cảnh giác, bởi vì thấy Thi Dạ Triều đứng dậy đi tới.

“Anh muốn thế nào ư? Không phải tối hôm qua đã nói với em rồi sao?!” Hắn chợt cúi người, thì thầm bên tai cô.

“Cơ hội kia, em có muốn suy nghĩ lại một chút không? Giết anh, em có thể được giải thoát... Anh chờ em đáp lại, Tiểu Tịch thân yêu”

Hoàng Phủ Triệt chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng của hắn, anh kéo Tiểu Tịch qua phía sau mình, ánh mắt sắc bén.

“Cậu sẽ không có cơ hội gặp lại cô ấy!”

Thi Dạ Triều hừ lạnh.

“Anh có thể nửa bước không rời cô ấy sao? Bảo vệ cô ấy? Hay là vị Nhan mỹ nhân kia cũng không cần anh nữa sao?”

“Nhị thiếu, tôi cũng có lòng tốt nhắc nhở anh, muốn bảo vệ người khác, điều đầu tiên chính là làm mình không gặp phải chuyện không may, anh nói có đúng không?”

.....

Hoàng Phủ Triệt nheo mắt lại. Quả nhiên, kho hàng bị nổ, tập kích Quan Thánh Hi, thật ra đều là nhằm vào anh.

“Là mày!”

Anh khẳng định, có phần đầy sát ý.

Thi Dạ Triều chưa trả lời.

“Mọi người đều là người thông minh, tôi cũng không có địch ý với gia tộc Hoàng Phủ, chẳng qua là, nếu tôi đã trở lại, tất nhiên là không muốn hai tay trắng trơn, cô gái này, sớm muộn gì cũng là của tôi, đối với kết quả lần này tôi thật có thừa kiên nhẫn.”

Nhìn sắc mặt của cô gái sau lưng Hoàng Phủ Triệt rõ ràng đã sớm thay đổi, hắn lại rành mạch bổ sung thêm một câu:

“... Ba năm chờ đợi, không kém nửa giây phút lúc này, Tiểu Tịch, anh chờ em, chủ động tìm anh.”

Không cho phép!

52. Chương 52

Mấy ngày nay, Thái tử rất hay buồn bực.

Tâm tình luôn bất định.

Lúc đi họp cũng không yên lòng. Trước mặt thái tử, một vị quản lý đang nơm nớp lo sợ báo cáo, mặt hắn tối sầm, tầm mắt nhìn thẳng vào mi tâm (điểm giữa 2 lông mày đấy ạ!) đối phương, như có điều gì suy nghĩ.

Vị quản lý liên tục len lén lau mồ hôi, không biết nên tiếp tục đứng hay tìm một chỗ nào đó mà ngồi.

Hoàng Phủ Triệt khép lại tập tài liệu trong tay, đồng thời đá vào chân ở dưới bàn của thái tử một cái. Thái tử hồi hồn, ho khan hai tiếng.

“Tan họp.”

Mọi người im lặng..... Cuộc họp này mới tiến hành được có bốn mươi lăm phút, mà do thái tử ngăn người hơn nửa giờ. Cả quá trình chỉ nói đúng một câu, đó chính là câu nói “tan họp” kia.

Nhận ra được nghi vấn trong mắt mọi người, Hoàng Phủ Triệt lấy tay vuốt nhẹ mi tâm đồng thời khoát khoát tay, ý bảo mọi người rời đi.

....

Buổi trưa, gần tới giờ tan sở, thái tử bước vào phòng làm việc của Hoàng Phủ Triệt.

Hoàng Phủ Triệt đang mặc áo khoác, liếc nhìn anh một cái.

“Có chuyện gì?”

“..... Không có.”

Thái tử ngó nghiêng xung quanh, giống như là đi tham quan vậy.

“Đã đến giờ tan làm, tôi đi đây.” Hoàng Phủ Triệt vừa nói vừa cầm cái chìa khóa đi ra phía cửa.

Thái tử đuổi theo, cùng bước vào thang máy với anh.

“Có chuyện gì thì nói mau, ấp a ấp úng không phải là phong cách của anh, sẽ rất dễ làm cho người ta chán ghét.” Hoàng Phủ Triệt có chút không kiên nhẫn, chủ động mở miệng.

Thái tử cọt nhả khoác vai anh.

“Cùng nhau ăn cơm trưa đi.”

“Anh có thể hẹn trước.” Hoàng Phủ Triệt liếc mắt nhìn điện thoại di động, trả lời một cách máy móc.

“Vậy hiện tại, tôi hẹn với cậu.”

“Hôm nay không được.”

“Vậy ngày mai?”

“Cũng không được.”

“Vậy lúc nào thì cậu mới có thời gian rảnh rỗi?” Thái tử có chút mất kiên nhẫn.

“Trong vòng hai tuần này, lịch trình đã được sắp xếp kín”

“Cái gì?! Tại sao cậu lại bận rộn hơn tôi được?”

Hoàng Phủ Triệt kéo cánh tay thái tử khoác ở trên vai mình ra, còn dùng đầu ngón tay phải một cái, tưởng như trên vai mình bị thái tử làm bẩn vậy.

“Bởi vì vốn đó là công việc của anh, tất cả lại đổ hết sang cho tôi gánh vác.”

Thái tử sờ sờ chóp mũi.

“Thật là vất vả cho cậu rồi.”

Cuối cùng, thái tử vẫn mặc kệ việc anh đã có hẹn, mặt dày mày dạn đi theo.

*

Thấy Nhan Loan Loan trong trang phục nhẹ nhàng khoan khoái mà vẫn không mất đi vẻ quyền rũ đi tới, thái tử nhướng mày cao, lại chuyển tầm nhìn không có ý tốt sang

Hoàng Phủ Triệt.

Chân mày Hoàng Phủ Triệt có hơi nheo lại, anh cảm thấy hơi hối hận vì đã để cho thái tử theo tới. Anh lịch sự kéo ghế ra cho Nhan Loạn Loạn, nhân cơ hội đó thấp giọng hỏi cô.

“Tại sao lại ăn mặc như vậy?”

Nhan Loạn Loạn cúi đầu nhìn lại trang phục của bản thân, không cảm thấy có gì không ổn mới cất giọng hỏi ngược lại.

“Trông khó coi sao?”

“Không tốt.”.....

Không phải là không tốt, váy voan hồng phấn quá mỏng, cô tựa như một quả hồng đào, quả thực trông rất mê người.

Nhan Loạn Loạn nghe thấy anh nói như vậy, cảm thấy có chút ảm ức, mỗi lần gặp anh, cô sẽ đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc của mình, muốn bản thân mình trông thật xinh đẹp ở trước mặt anh.

Trước tình hình như vậy, thái tử chợt hiểu ra dụng ý của Hoàng Phủ Triệt, vừa vỗ nhẹ vai anh vừa nói.

“Thật là một mỹ nhân tuyệt diệu, không trách được cậu nhất quyết không chịu để cho tôi gặp mặt.”

Nhan Loạn Loạn lễ phép lịch sự mỉm cười.

“Thái tử ngài thật biết cách nói đùa.”

Chân mày Hoàng Phủ Triệt nhíu lại chặt hơn.

“Không cần khách khí với anh ta.”

Cái gì mà ngài với chả không ngài, người phụ nữ của anh lại gọi anh trai của anh là ngài, vậy là coi anh là cái gì?

Không khí bữa ăn trôi qua coi như hài hòa, ngoại trừ vẻ mặt Hoàng Phủ Triệt có chút lạnh lùng.

.....

Nhan Loạn Loạn từ phòng vệ sinh đi ra, lấy tay chỉnh lại mái tóc của mình, ngoài ý muốn, cô trông thấy thái tử đang đứng dựa vào tường, dường như đang đợi người.

Cô lịch sự chào, rồi nhẹ nhàng lướt qua người hắn đi qua.

“Nhan tiểu thư xin dừng bước.”

Thái tử ngậm điều thuốc, hít một hơi, rồi chậm rãi nhả ra một vòng khói.

Nhan Loạn Loạn chần chừ dừng lại, thái tử lộ ra vẻ mặt thờ ơ, con mắt đa tình hẹp dài khép hờ quan sát cô gái đối diện, nhưng không nói lời nào.

“Thái tử, có chuyện gì không?”

Thái tử từ trên cao nhìn xuống, nhìn cô gái này, trên môi nở nụ cười nhạt.

“Có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi hay không?”

“Hả?”

Nhan Loạn Loạn hơi ngẩn ra, lắc đầu cười khẽ.

“Những lời này dùng để tán gái, xưa rồi.”

Thái tử vẫn duy trì nụ cười trên môi.

“Nếu như tôi thích cô, sẽ trực tiếp nói với cô, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian nói nhảm cùng cô.”

Nhan Loạn Loạn cười nói.

“Đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nếu không với trí nhớ của ngài, một cô gái như tôi đã gặp qua là nhớ mãi không quên.”

“Phải không?”

Thái tử vén lên sợi tóc bên tai cô, cử chỉ lố mãng.

“Vậy tại sao, hôm nay tôi vừa nhìn thấy cô, đã cảm thấy.... dường như đã từng quen biết đây?”

Nhan Loan Loan nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn, vòng một vòng đến bên người hắn.

“Giữa người với người, thật ra sẽ có loại cảm giác này, có lẽ tôi cùng với..... cùng các anh có duyên phận chăng.”

“Hạ Tử Dụ là chị khóa trên của tôi, có khi anh đã từng nhìn thấy ảnh chụp chung của chúng tôi ở chỗ chị ấy.”

Thái tử chỉ cười nhưng không nói, trong con mắt đen mơ hồ lóe lên, nhìn Nhan Loan Loan khiến cô cảm thấy vô cùng lo sợ.

.....

Chờ thái tử trở lại chỗ ngồi, Hoàng Phủ Triệt cũng vừa mới kết thúc cuộc gọi điện thoại. thái tử thấy sắc mặt của anh có chút sa sầm, liền hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Ở chỗ của Tiểu Nhu xảy ra chuyện nhỏ, buổi chiều công ty còn một hợp đồng cần phải kí. Anh đi hay là tôi đi?”

Hoàng Phủ Luật nghĩ đến Tiểu Nhu và Trữ Dư Tịch học cùng một trường, nghĩ đến cô gái đó, thái tử cảm thấy Hoàng Phủ Triệt tiếp xúc với cô ít chút nào thì hay chút đó.

“Vậy tôi đi, cậu đưa Nhan tiểu thư về đi.”

Trong lúc nói, thái tử cố ý liếc nhìn Nhan Loan Loan một cái. Cô nghiêng đầu lấy tay nâng má, phát hiện ra tầm mắt của hắn nhìn đến mình, tự nhiên nở nụ cười trang nhã.

53. Chương 53

Bãi đậu xe.

Nhan Loan Loan đeo dây an toàn xong xuôi, nhưng chờ mãi không thấy anh khởi động xe, chỉ thấy bàn tay siết chặt vô lăng.

“Mars? Anh làm sao vậy?”

Mặt Hoàng Phủ Triệt lạnh tanh, hững hờ. Nhan Loan Loan kéo kéo tay áo anh.

“Mars?”

“Không có sao.”

Nửa ngày anh mới nói ra hai chữ. Trên đoạn đường đi vô cùng yên lặng. Xe dừng trước cửa nhà cô, cô cũng không vội xuống xe.

Nhan Loan Loan không biết là nguyên nhân vì mình hay vì cú điện thoại kia khiến sắc mặt anh trở lên khó coi như vậy.

“Nếu như anh lo lắng, hãy đi xem xem Dĩ Nhu ra sao.”

Anh thở nhẹ một tiếng không thể nghe thấy, tháo dây an toàn của cô ra, cánh tay dài duỗi ra, ôm chặt hông cô từ ghế phụ ngồi lên chân mình.

“Hà?”

Nhan Loan Loan không hiểu tại sao, chớp đôi mắt long lanh nhìn. Đôi mắt anh quá mức sâu thẳm, nhìn vào không thấy đáy.

Thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Triệt càng ngày càng gần mặt mình, mắt Nhan Loan Loan lấp lánh không hề chớp nhìn anh, bắt đầu khẩn trương. Không phải là lần đầu tiên anh hôn cô, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy khẩn trương như thế này.

Ánh mắt người đàn ông này vô cùng mê người, Nhan Loan Loan cảm giác mỗi lần nhìn vào đều sẽ bị chìm vào trong đó không sao thoát ra được.

Cô thật vô dụng, nhưng lại không có khả năng chống đỡ. Đột nhiên, cô cảm thấy rất cảm hận bản thân mình, buộc mình nghiêng đầu.

Động tác của Hoàng Phủ Triệt nhanh hơn cô một bước, bắt lấy cằm cô, trực tiếp áp môi xuống môi cô.

Hô hấp thân mật, còn có hương vị của bơ mới vừa rồi ăn vừa thơm vừa ngọt, khiến anh hôn cô gấp gáp và táo bạo. Đề bài vai của cô, hôn đến khi cô cảm thấy khó thở, tay nhỏ bé nhẹ ôm lấy thắt lưng anh, thở gấp.

Anh mới buông môi cô ra, kề sát vào chiếc cổ nhỏ dài của cô, hôn nhẹ.

“Sau này không cho phép em như vậy nữa, có biết không?” Vùi đầu vào trong cổ cô, anh khàn giọng không vui nói.

“..... Cái gì?” Nhan Loan Loan nhắm mắt lại thở hổn hển, không hiểu tại sao.

“Không cho phép em ăn mặc như vậy, không cho phép cười với người đàn ông khác.”

Nhan Loan Loan bật cười, người đàn ông này..... là Mars? Hay là nhị thiếu nhà Hoàng Phủ?

“Em chỉ muốn mặc thật xinh đẹp trước mặt anh thôi, còn “người đàn ông khác” chính là anh trai của anh đó.”

“Không cho phép nhắc đến anh ta trước mặt anh!”

Anh cắn nhẹ môi cô, coi như là trừng phạt. Không phải anh không phát hiện sóng ngầm giữa cô và thái tử. Mặc dù anh vẫn tin tưởng cô, nhưng cô lại dám cười xán lạn với anh ta (ý chỉ thái tử đấy ah!).

“Còn nữa, không cho phép em..... Quyến rũ tôi.”

Anh vừa nói, tay bắt đầu không thành thật, cách một lớp voan mỏng vuốt ve nơi mềm mại của cô.

“Em đâu có quyến rũ anh?”

Rõ ràng là người đàn ông này đang quyến rũ cô, mà cô lại từng bước đắm chìm.....

“Em có.”

Hoàng Phủ Triệt dùng hàm răng để cởi cúc áo váy trước ngực cô ra, đầu lưỡi liếm nhẹ, đôi môi dán lên trên da thịt trắng nõn của cô.

Em đứng trước mặt tôi, chính là quyến rũ tôi.

“Em có..... Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, em đã bắt đầu quyến rũ tôi.”

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, đã để lại cho anh ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đáng vẻ chật vật nhưng hấp dẫn của cô, chợt xuất hiện trước mặt anh.....

Chợt, anh dừng động tác, hí mắt nhìn cô.

“Buổi tối hôm đó, em.....”

Tinh thần Nhan Loan Loan từ tình loạn ý mê bắt đầu tỉnh lại, sắc mặt thay đổi.

Hoàng Phủ Triệt thử thăm dò.

“Có phải đã gặp..... Chuyện không tốt?”

Cô cau mày lại, cắn môi không nói.

Thần sắc Hoàng Phủ Triệt bắt đầu trở nên thâm trầm, từ phản ứng của cô, cũng đoán được tám chín phần mười.

“Có nhìn thấy diện mạo của người kia không?”

Cô nhẹ lắc đầu, đưa tay vòng qua cổ anh, vùi đầu trước ngực anh, giọng nói buồn bã.

“Em không muốn nhớ lại, anh..... Sẽ ghét bỏ em sao?”

Tim Hoàng Phủ Triệt nhói lên một cái. Nhắm mắt lại, nhớ lại mấy năm trước, lúc anh chạy tới nhìn thấy hành động kia của Thi Dạ Triều đối với Trữ Dư Tịch, dáng vẻ gần như điên cuồng của Trữ Dư Tịch khi đó, và sự thay đổi của cô (Trữ Dư Tịch) thành một con người hoàn toàn khác, khiến cho chính anh thiếu chút nữa cũng không nhận ra.

Mà người con gái hiện đang trong ngực anh đây, vậy mà cũng trải qua sự việc đó. Trong lòng anh vô cùng buồn bực và luống cuống, ánh mắt càng trở nên thâm trầm, động tác lại dịu dàng hơn.

“Cô gái ngốc, anh làm sao có thể ghét bỏ em được.”

Dường như nghĩ tới điều gì, cánh tay anh ôm chặt lấy cô.

“Có phải vì trong lòng có bóng ma đó nên em mới cự tuyệt anh?”

“.....”

“Có muốn anh dẫn em đi bác sĩ không?”

Anh nhớ lại lần đó thiếu chút nữa muốn có được cô, lại thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô.

“Em không sao, em không có yếu ớt như thế, chẳng qua là, cần một chút thời gian..... Có được không?”

“Yên tâm, anh sẽ không ép em, cho đến khi em nguyện ý tiếp nhận anh.”

Anh chỉ cười cười, và in trên trán cô một nụ hôn dịu dàng.

Hoàng Phủ Triệt không nhìn thấy vẻ mặt hết sức rối rắm mâu thuẫn của cô.

Cô nên làm gì bây giờ? Cô nhất định là một cô gái tồi tệ.

Có phải anh đã bắt đầu quan tâm cô rồi hay không?

Nhưng mà, chỉ quan tâm như thế thì vẫn chưa đủ.

Cô nghĩ trong lòng: “Hoàng Phủ Triệt, em muốn anh quan tâm em nhiều một chút, càng nhiều càng tốt.”

..... Cho đến khi yêu em.

54. Chương 54: Chương 40

55. Chương 55: Chương 41

56. Chương 56: Chương 42

57. Chương 58: Chương 44

58. Chương 59: Chương 45

59. Chương 60: Chương 46

Editor: Chuongnhobe

Bởi vì yêu, nên sẽ sinh ra tham lam ích kỉ.

Kết thúc cuộc điện thoại, Nhan Loan Loan kéo lê thân thể vô cùng mệt mỏi của mình ngồi xuống.

Ánh nắng buổi chiều âm âm chiếu vào, những bông hoa nhỏ màu hồng cánh sen cùng tấm rèm thưa theo gió nhẹ nhàng phấp phơ, trên mặt đất ánh lên màu rực rỡ của vạn vật, cảnh đẹp lại rất yên tĩnh.

Bức tượng điêu khắc, rõ ràng đã được tạo hình ban đầu của một người, Nhan Loan Loan nghiêng đầu, dường như nhớ ra điều gì, trong mắt ẩn chứa ánh mắt dịu dàng hiếm thấy. Trong tay uyển chuyển cầm một con dao điêu khắc nho nhỏ, không bao lâu sau, một khuôn mặt hoàn mỹ xuất hiện, một đôi mắt vô cùng sống động dần lộ ra dưới bàn tay khéo léo của cô.

Cái mũi cao thẳng, và cả cái miệng nở nụ cười yếu ớt...

Cô không trực tiếp thừa nhận với Hoàng Phủ Triệt rằng cô mê đắm ánh mắt trong veo mà tản ra sự lạnh lùng, môi nhếch miệng cười nhẹ của anh tản ra sự xa cách mà lạnh nhạt.

Cô cảm thấy được rằng sự lạnh nhạt ngoài mặt này ẩn chứa sau lưng nó là một nguồn năng lượng âm áp vô hạn.

Trên tay trắng nõn dính đầy bùn, đầu ngón tay lại lướt qua thật cẩn thận một lượt trên bức điêu khắc vừa mới được hoàn thành, cô vuốt ve thật cẩn thận như vuốt ve giữa lông mày của một con người bằng xương bằng thịt vậy.

Cô nhắm mắt lại, để cho trong đầu cô hiện lên hình ảnh của anh một cách chân thực nhất, cùng với bức tượng cô điêu khắc hòa làm một vậy.

“Mars...”

Đầu lưỡi động nhẹ, cô thích cái cách phát âm ra tên của anh, lại càng thích cái ý nghĩ tên anh....

Đúng là cô vẫn không thể kiềm chế được lòng mình, muốn kiềm hãm không nhớ, không động lòng với anh. Như vậy, sẽ rất không tốt.

Cô biết rõ.

Nếu như thật sự có được kết quả như cô mong muốn kia, cô nguyện ý lấy tất cả những thứ trân quý khác của cô đem ra mà đánh đổi, chỉ vì cái kết quả kia, so với bất cứ điều gì đều rất quan trọng.

Không sớm một bước và cũng không chậm một bước, ngay thời điểm thích hợp nhất ông trời để cho cô gặp được Hoàng Phủ Triệt, cũng cho cô cơ hội tiếp cận anh, sao cô có thể bỏ qua cho được? tuy nhiên, cô cũng có một chút do dự.

Không lợi dụng thật tốt cơ hội này, sẽ làm cô ngày càng thất bại về cuộc đời này của cô, đã có vô số lần trốn chết thất bại, cô sợ lần vùng vẫy vô ích của cô, vô số lần hi vọng lại tuyệt vọng, vô số lần mặc cho người ta xâu xé, vô số lần tự tôn bị chà đạp, vô số lần phải chịu đựng sự đụng chạm, chịu chà đạp của người đàn ông kia...

Từ trước đến nay trong cuộc đời cô, dường như đều tồn tại bằng việc phản kháng, người đàn ông kia cho cô cái gọi là tự do, khiến cho cô tự cảm thấy có hi vọng có thể trốn thoát hẳn, lại chọn đúng thời điểm khi cô đã chịu biết bao khổ ải mà tàn nhẫn nói với cô rằng mọi hành động của cô đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, đối với hắn, cô chỉ có tác dụng diễn viên đóng duy nhất một vai mà thôi.

Những hành động này của cô, trong mắt hắn chỉ như một tên hề làm trò cười mà thôi.

Có lẽ vĩnh viễn cô chỉ có thể đấu tranh mà tồn tại thôi.

Cô không ngại bản thân mình rơi vào tay giặc, mỗi một con đường, đều có một lý do không thể đi. Đó là một cái giá rất cao nếu cô muốn đi qua đó, một cái giá mà cô mãi sẽ không trả nổi.

Có một cách rơi vào tay giặc, đó chính là để cho đối phương ngày càng sa chân vào vũng bùn.

Mà thật tình, tại cái thời đại coi vật chất là trên hết này, có thể tính được cái gì đây? Mặc dù cô mới chỉ có hai mươi mốt tuổi, lại biết sớm hơn những người cùng trang lứa về bộ mặt tàn nhẫn của thế giới tham lam xấu xa này.

Cô không thể xác định được Hoàng Phủ Triệt yêu thương cô bao nhiêu, có thể chờ đợi quá trình khiến cho anh yêu cô, có lẽ sẽ rất lâu? Bởi trong quá trình này, cô có thể yên tâm hưởng thụ một phần tình cảm, hưởng thụ sự ấm áp hiếm có trong đời cô?

...

Cosmo (Chuong: ứ biết là cái gì luôn, trong bản chính cũng để như thế nên t cũng đành để vậy, chắc là tên người chẳng?! *cảm thấy mịt mờ*@@) dựa vào khung cửa nhìn một đám phụ nữ nói chuyện, áo khoác tây trang để ngổ (p/s: k cài cúc á, hé hé), sự lạnh nhạt giảm đi rõ rệt, lại tăng lên sự tùy ý của người mặc.

Người phụ nữ này, lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã bị bộ dáng như thế của cô mê hoặc.

Thời điểm đó, cô mới chỉ có mười một tuổi. Hắn còn nhớ rõ, trong mắt cô vô cùng trong sáng không hề có chút vẩn đục, trong mắt cô ngập tràn khát vọng, hướng tới cuộc sống tươi đẹp.

Hắn đã nhìn qua quá nhiều người đầy tham vọng, ánh mắt họ xấu xí không chịu nổi, mà đôi mắt cô lại trong sáng đến như vậy.

Tham vọng nhưng vẫn có thể trong sáng?

Thật sự là vô cùng chiêm chọc.

Viện trưởng Kha nói với hắn, đó là một đứa trẻ mới tới.

Bàn tay của hắn chạm vào khuôn mặt cô, cảm giác trơn mềm như quả trứng chim đã được bóc vỏ vậy.

“Có tên sao?”

“Loan Loan, tôi tên là Loan Loan.”

Cô mở to đôi mắt tựa như bi thủy tinh trong suốt, không hề sợ hãi—là không một chút sợ hãi nào.

Đáy mắt trong suốt kia, giống như một vũng nước suối từ khe núi chảy ra, một vẻ đẹp thanh thuần mà ngọt ngào.

“Họ gì?”

Cô lắc đầu.

“Loan Loan không biết cha mẹ là ai, Loan Loan không có họ.”

Thời điểm nói chuyện, nhìn không ra bất kỳ một tia khổ sở nào.

Hắn nở nụ cười trào phúng, đứa bé gái này, chưa bao giờ biết cái gì gọi là khổ sở?

“Một người, không cảm thấy sợ hãi hẳn là không cảm thấy cô đơn đúng không?”

Cô vẫn lắc đầu như cũ.

“Chắc không đâu, có con chó và con mèo đi theo giúp đỡ tôi nha, còn có trong cô nhi viện nhiều bạn bè như vậy, có ông nội viện trưởng, làm sao có thể cô đơn được?”

Hắn nhíu mày, khỏe mệnh nhếch lên một nụ cười. Bàn tay to lớn của hắn lại xoa xoa khuôn mặt trơn mềm của cô.

Loan Loan bắt lấy tay hắn, túm lấy ngón tay của hắn, ngẩng đầu lên hỏi.

“Ngài tên là gì?”

“Ta ư... Cosmo.”

Người đàn ông thành thật trả lời.

“Cosmo này, chẳng lẽ ngài lại sợ hãi cô đơn sao?”

“...”

Trong nháy mắt, đã có vài người trong căn phòng dường như ngừng thở, có chút lo lắng cho đứa trẻ không hiểu trời cao đất dày là gì có khả năng sẽ bị người đàn ông này nhẹ nhàng dùng lực bóp chết.

Cosmo lại như phát hiện ra một kho báu vậy, trong con ngươi đen hiện lên một tia ánh sáng.

Đứa bé gái này... Thật có ý tứ.

“Có nguyện ý hay không từ nay về sau sẽ đi theo ta?”

Thời điểm đó, Nhan Loan Loan không hề hay biết ý nghĩa của việc “Đi theo” này. Điều này được cô hiểu như là có thể xưng hô với người đàn ông này là chú, khuôn mặt đẹp trai nhưng lại rất lạnh lùng, đối với cô mà nói thì nói thì điều vui vẻ này rất khó khăn. Nhiều năm sau, cô mới hiểu được, vì điều đó mà cô đã phải rất nỗ lực mới có thể trả cho cái giá ngốc nghếch của ngày đó được.

...

Cô gái nhỏ không hiểu thế sự kia, trong nháy mắt đã trưởng thành theo mệnh lệnh của người đàn ông đó, cho dù mệnh lệnh đó khó khăn đến mức nào, và cho dù khó có thể tự nắm giữ được thứ trân quý của bản thân mình.(p/s: ed đoạn này t cứ thấy mình hồ đồ hay sao ấy, hichic, mong các bạn ình ý kiến T__T)

Cuối cùng như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Nhan Loan Loan vẫn chưa lập tức hồi tỉnh lại

tỉnh thần, tay nắm chặt con dao điêu khắc, trấn định lại bản thân lấy mảnh vải dầy lên bức tượng.

Bất ngờ xoay người lại, lại thành thực giả bộ ngạc nhiên, mỉm cười, đi tới.

“Cosmo? Đã trở về từ bao giờ?”

Khuôn mặt người đàn ông không biến sắc nhìn cô có chút nghi ngờ, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của cô.

“Nếu như tôi không trở lại, chỉ sợ cô lại muốn chạy trốn cùng ai?”

Nhan Loan Loan bật cười, cánh tay đặt lên vai hắn.

“Năng lực của ông còn chưa biết hay sao, bao giờ thì ông thật sự để cho tôi chạy trốn sao?”

Ánh mắt hắn trầm xuống, bỗng dưng bắt lấy cánh tay cô, bế cô lên, áp đảo trên giường, một bên tay cởi bỏ ca-vat, áo khoác của chính mình, một bên tay bắt đầu tham lam tiến vào đúng vậy cô mà xé rách quần lót của cô.

Trong lòng Nhan Loan Loan cả kinh, lăn ra một bên giường.

“Cosmo, người tôi rất bản, dính đầy bùn trên người, vả lại ông vừa mới xuống máy bay, chắc chắn là thân thể mệt mỏi, hay là để tôi đi bật nước nóng giúp ông tắm?”

Người đàn ông nhếch miệng, châm chọc.

Kéo dài thời gian, được, xem xem cô có thể kéo dài được bao lâu.

Áo sơ mi, quần tây, sau cùng chỉ còn lại quần lót che đậy thân thể, toàn bộ trang phục trên người đàn ông đều yêu cầu cô phải cởi bỏ giúp.

Vật kia hùng dũng oai vệ hiện lên, khí phách hiên ngang gì đó, khi đối diện với cô đều điều vô dương oai. Nhan Loan Loan không hề có cảm giác xa lạ, nhưng lại không cách nào có thể thích ứng với nó được.

Cosmo xoay người cô lại, ôm cô trở lại, hai lần ba lượt kéo kéo chiếc tạp dề và vấy ngả rộng thùng thình của cô, ôm lấy cô xuống giường cùng nhau đi tắm.

“Cosmo, đừng, đừng nóng vội...”

Nhan Loan Loan hết né sang bên trái lại bên phải khỏi nụ hôn của hắn, lại bị hắn xoay người đặt ở trên vách tường, lấy thân thể to lớn của hắn làm thành tường rào, khiến cho cô không thể động đậy.

“Tôi không vội, nhưng em khiến tôi phải chờ đợi rất lâu, Loan Loan.”

Hắn kiên nhẫn đợi cô trưởng thành, cô lại nói vẫn chưa thể được, mà hãy đợi cho đến khi cô tốt nghiệp.

Được, vậy thì đợi cho đến khi cô tốt nghiệp.

Cô lại nói có thể để cho cô chơi đùa một chút, được, hắn cho cô thời gian chơi đùa. Cô nói là ngày giỗ của người nọ, cô nói thân thể cô không được khỏe, cô nói...

Cô có rất nhiều lý do, trên đó có một cái, là đợi cho qua sinh nhật hai mươi mốt tuổi của cô.

“Bây giờ chỉ còn cách sinh nhật của em có mấy tuần lễ, Loan Loan, sớm muộn gì ngày này đều phải tới, em chạy không thoát được đâu.”

Hắn không chấp nhất ở tại môi cô, nắm lấy cằm cô buộc cô phải ngẩng đầu, nụ hôn của hắn rơi xuống trên cổ, trên xương quai xanh, một đường trượt xuống...

Bàn tay hắn chu du khắp trên thân thể cô mà vuốt ve, mà đùa nghịch, có lúc thì đôi môi của hắn cũng làm nhiệm vụ thay thế bàn tay trên cơ thể cô, khi ấy, vật nam tính của hắn đã ở giữa hai chân cô, bàn tay đặt trên lưng cô cứ thế một đường đi xuống.

Nhan Loan Loan bối rối không chịu nổi, vùng vẫy giãy dụa, nhưng đôi bàn tay lại đặt trước ngực hắn.

“Chờ một chút!”

Còn chờ cái gì? Lần này em lại nghĩ ra được cái cớ gì có thể thuyết phục tôi đây?”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp của người đàn ông bị tình dục kích thích vang lên.

“Em cảm thấy lần này có thể lấy cớ thuyết phục tôi lại buông tha em lần nữa sao?”

Hắn đè trên người cô, mà lại rất kiên nhẫn chờ cô đang nằm dưới thân mình cất tiếng nói.

Sâu trong đôi mắt trong sáng của Nhan Loan Loan, hiện lên hình ảnh của người đàn ông, bộ dạng khó ai bì kịp vẫn giống như nhiều năm trước kia, cũng không khiến hắn để vào mắt. Chỉ có suy nghĩ khác, hoặc là nghĩ không muốn, đối với hắn chỉ là có thể hoặc không thể.

Nhan Loan Loan biết, nếu hắn cố ý muốn cô, bất luận là lý do lý trấu sứt sọ buồn cười gì của cô chỉ là lãng phí nước bọt. Mà cô quả thật đã làm cho hắn phải chờ đợi lâu lắm rồi.

Có thể được một chút may mắn, đã là do hắn cưng chiều cô mà ra, không kể đến cô chọc giận hắn, hắn đều đã theo lời cô, thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của cô.

.....

Giải cứu cô, chính là một cuộc điện thoại. Chính là cuộc điện thoại gọi đến máy của hắn.

Hắn mặc lại quần áo chỉnh tề, rời khỏi người cô, lại tiếp tục cúi xuống hôn cô một cái thật sâu mới bằng lòng buông tay ra.

“Lần này coi như em may mắn, tôi bảo đảm với em lần sau chắc chắn sẽ không gặp may mắn như thế nữa đâu, mặt khác....Có phải hay không, em với Hoàng Phủ Triệt đã đi đến tình trạng thân mật quá mức?”

Đôi mắt Nhan Loan Loan khép hờ, tỏ vẻ thuận theo, khóe miệng cong lên.

“Tôi biết...”

Cho dù hẳn không nói thêm bất cứ điều gì nữa, cô cũng đã biết được, đây chính là một loại cảnh báo.

60. Chương 61: Chương 47

Editor: Chuongnhobe

Hạ Tử Dụ có hẹn cùng cô uống trà chiều, mà giờ phút này, Nhan Loan Loan chỉ lo cúi đầu khuấy đảo bột trong chén, trái lại biểu tình thì lại rất tự nhiên, điều này không khỏi khiến cho Hạ Tử Dụ phải nhíu mày.

“Loan Loan, có phải cậu có tâm sự gì không?”

“Tâm sự gì chứ?”

Nhan Loan Loan cười cười hỏi lại.

“Bộ dáng của mình giống như là có tâm sự lắm sao?”

Hạ Tử Dụ nhẹ nhàng vuốt vuốt ngón tay đeo nhẫn, trêu ghẹo nói.

“Theo mình thấy, ngược lại dường như cậu đang yêu nha, bộ dáng giống như một cô gái nhỏ đang say đắm trong tình yêu vậy à nha, không phải dường như quan rộng mở, thần sắc phấn khởi kèm theo cơ man là lo được lo mất sao.”

Nhan Loan Loan bị cô chọc cười.

“Đây là kinh nghiệm của cậu sao?”

Hạ Tử Dụ nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, tùy tiện mở một trang tạp chí cầm trong tay, bỗng nhiên cảm thấy được nội dung trên bài viết trong đó vô cùng thú vị, tiện tay lại đặt xuống một bên mà cười, sắc mặt vẫn như cũ không biến đổi gì.

Nhan Loan Loan ngẫu nhiên nhìn đến nội dung của cuốn tạp chí kia, lại nhìn đến bộ dáng uống trà đến tao nhã của Hạ Tử Dụ.

“Cậu không để ý, không tức giận sao?”

Hạ Tử Dụ mấp máy môi, nhìn vào móng tay mới được làm một cách tỉ mỉ của mình.

“À, đàn ông sao, nhất là một người đàn ông như thái tử, mình đã sớm có thói quen, xét đến quan hệ giữa mình và anh ấy, mình có thể lấy tư cách gì mà nói anh ấy đây?”

Nhan Loan Loan thổn thức, ít nhiều gì cô cũng biết một chút về chuyện tình cảm giữa Hạ Tử Dụ và thái tử. Đối với cách hành xử của Thái tử cô cũng không lấy cái gì mà để khen ngợi, cô khó có thể tưởng tượng nổi, nếu như đặt mình vào địa vị của Hạ Tử Dụ cô sẽ có thể hay không có thái độ như vậy, có thể không chút quan tâm mà cùng một người con gái khác bàn luận về người đàn ông của mình thường xuyên có dính scandal tình cảm như vậy.

“Tử Dụ, cậu yêu anh ta sao?”

Hạ Tử Dụ như nghe được truyện buồn cười gì.

“Yêu?”

Cô lắc đầu.

“Yêu thì thế nào đây, mình cùng anh ấy nhất định là sẽ không bao giờ có kết quả, tuy vậy cũng không có nghĩa là mình không thể bước chân vào nhà Hoàng Phủ.”

Tuy vậy cô là người con gái bên cạnh thái tử lâu nhất, vậy thì đến cuối cùng thì cô được coi là gì của hắn chứ? Tình nhân, nhân tình, có thể chỉ có những danh xưng này mới có thể đúng với cô hiện nay.

Nói cho cùng, cô không phải là người con gái duy nhất bên cạnh thái tử. Đối với thái tử không có cái gì gọi là “duy nhất”, hắn không thích cô, có thể cũng không thích bất cứ người nào.

Giữa bọn họ, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tồn tại cái gọi là tình yêu.

Cô đã từng hỏi thái tử, thái tử không ngại gì cô mà biểu lộ vẻ mặt khinh thường nhìn cô.

“Tình yêu? Tử Dụ cô không sao chứ? Đừng có nói với tôi về những thứ vô nghĩa đó, tôi không cần cái thứ như thế, tôi chắc chắn sẽ không yêu bất cứ người con gái nào, bất cứ cái gì.”

Cái câu nói bất luận điều gì, tự nhiên cũng bao gồm cả cô.

Lúc ấy cô còn trẻ, nên mới có thể ngây thơ mà đi hỏi thái tử loại vấn đề này. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, Hạ Tử Dụ đã hiểu được rằng cái gì không nên hỏi, cái gì không nên làm, bởi cô là một người con gái thông minh.

Chỉ có không thích, chỉ có không động tâm, mới có thể ở bên cạnh hắn càng lâu.

“Tình yêu là cái thứ gì, cũng không phải ai ai cũng có thể chạm vào. Nói nó là lũ lụt, thú dữ cũng không đủ...”

Hạ Tử Dụ quay mặt đi, ở trong con mắt của Nhan Loan Loan lại có vài phần tang thương.

“Loan Loan à, nó sẽ làm cho người con gái trở nên cực kỳ xấu xí, bởi vì yêu, con người sẽ có tham vọng, sẽ nghĩ muốn đem người kia thành vật chiếm hữu, nhìn hắn ở cùng với những người con gái khác, cậu sẽ không nhìn được đau lòng, nhìn hắn hôn người khác, cậu sẽ ghen tị, con gái đánh sợ nhất tình địch, chỉ là do ghen tị, cho nên Loan Loan à, giữ gìn sắc đẹp là bí quyết quan trọng nhất, sau đó sẽ không yêu, nghe chị đi chắc chắn sẽ không sai đâu ~.”

Ánh mắt Nhan Loan Loan nhìn theo phía đằng sau Hạ Tử Dụ, trong tầm mắt của cô hiện lên hình ảnh một đôi nam nữ.

Cô đột nhiên hỏi Hạ Tử Dụ.

“Tử Dụ, hiện tại có phải trông mình cực kỳ xấu xí không?”

Hạ Tử Dụ nhíu mày.

“Vì cái gì?”

Nhan Loan Loan hơi cười cười.

“Bởi vì dường như mình đang nếm phải cái tư vị đau lòng và ghen tị kia rồi...”

Cô khó khăn dời tầm mắt ra chỗ khác, nhưng mới vừa rồi nhìn thấy một màn kia, tất nhiên nó đã khắc sâu ở trong lòng cô rồi.

Hạ Tử Dụ nhìn theo tầm mắt khi nãy của cô, mi tâm nhíu lại.

Là hoàng Phủ Triệt.

Một người phụ nữ xinh đẹp lẳng lơ đang ngồi lên trên đùi hắn, không biết hai người đang nói gì đó, sau mỗi một câu nói của Hoàng Phủ Triệt, thì người phụ nữ kia lại đặt một nụ hôn trên môi hắn, có lúc lại cười đến run rẩy cả người. Tay càng thêm lớn mật lần mò tìm kiếm đến trên bụng dưới của hắn.

Dáng người Hoàng Phủ Triệt ngồi như một đế vương, cũng không né tránh, chỉ nhếch môi cười yếu ớt, trong con mắt kia rõ ràng là hiện lên vài phần dung túng.

...

Cười yếu ớt.

Nhan Loan Loan thừa nhận, cho dù là vào thời điểm này, cô vẫn say mê đôi môi cười yếu ớt kia của hắn.

Ừ, quả thật trong lòng cô cũng có một chút đau đớn, một chút ghen tị....

Giả tạo một cách khoa trương!!!!

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...”

Hoàng Phủ Dĩ Nhu oán hận ném bóp điện thoại xuống.

Tắt máy! Vẫn lại là tắt máy!

Đã hơn hai tuần rồi cô vẫn chưa thấy bóng dáng của Quan Thánh

Hi. Ngay từ đầu hắn từng gọi điện cho cô, hắn nói là cần phải đi xử lý một việc rất quan trọng khẩn cấp, sẽ có vài ngày không thể về nhà, bảo cô không cần lo lắng.

Như thế nào cô có thể không lo lắng cho được, từ sau cú điện thoại đó, bọn cô liền không có thêm bất cứ một liên lạc nào. Trước đến giờ, Quan Thánh hi vẫn luôn né tránh đề cập đến công việc với cô, cũng rất ít có khi nào công khai cùng cô xuất hiện, hắn chỉ cần cô tin tưởng hắn.

Nếu như cô có hỏi quá, thì hắn sẽ không nói thêm lời vô nghĩa nào liền hôn cô, khiến cho cô tình loạn ý mê đầu óc choáng váng, cuối cùng thì sẽ thuận lợi quên đi nguyên nhân việc cô nháo loạn với hắn, lúc sau nhớ lại, chỉ có thể ảo não mà trách mình.

“Đàn ông thôi, có bản lĩnh thì anh đừng nghĩ đến việc tìm tôi nữa! Tôi mà quan tâm đến anh nữa sẽ không là Hoàng Phủ Dĩ Nhu nữa!”

Dĩ Nhu trở lại nhà lớn Hoàng Phủ, mới vừa thay giày bước vào, liền cảm nhận được một loại áp lực nặng nề bất thường trong phòng khách.

Trong phòng khách rất đông người, từ ông nội, ba, mẹ, anh cả, anh hai, tất cả mọi người đều ở đây, ngay cả người chị họ trăm năm khó gặp Hoàng Phủ Nguyệt Như cũng phá lệ ngồi trên sofa nhàn nhã uống cà phê.

“Hôm nay là đại hội gia đình sao? Tại sao ngay cả chị cả cũng đã trở lại vậy.”

Dĩ Nhu rất nhanh liền quên việc cô vừa mới vô cùng tức giận vì chuyện của Quan Thánh Hi vắng bóng đã lâu không thấy mặt, đã cọ cọ đến bên người Nguyệt Như lấy lòng.

Hoàng Phủ Nguyệt Như cưng chiều yêu thương nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Dĩ Nhu, lấy một cái túi lớn đặt trước mặt cô.

“Cái này nha, cho em và Tiểu Tịch mang về kí túc mà dùng nha.”

Cho dù không phải do cùng một mẹ sinh ra, nhưng Nguyệt Như đối xử với Dĩ Nhu vô cùng thương yêu. Mà Trữ Dư Tịch từ nhỏ đã luôn ở bên cạnh Dĩ Nhu, Nguyệt Như đương nhiên cũng sẽ coi cô như em gái mình vậy.

Cầm lấy quà mà trong lòng sung sướng một hồi, Dĩ Nhu mới phát hiện ra không khí trong nhà hôm nay quả thật là không tầm thường.

“A....Trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?”

.....

“Dạ, cậu tới xử lý tiếp đi.”

Hoàng Phủ Duyệt cầm cây trượng bằng gỗ nam ngà voi trong tay gõ gõ trên mặt đất, kêu người hầu đi bước lên lầu.

Dĩ Nhu nhìn cha khuôn mặt cha mình không tức giận nhưng tự tỏa ra uy nghiêm, nhẹ nhàng kéo kéo một bên ống tay áo của thái tử.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng thái tử vì chuyện của Trữ Dư Tịch và Thi Dạ Triều đang chiếm cứ hết cả suy nghĩ của mình, cánh tay đảo qua.

“Yên lặng ngồi xuống một bên đi, đừng làm phiền anh.”

Dĩ Nhu làm mặt quỷ trên tức hấn, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà đi ra xa một chút.

Hoàng Phủ Dận vỗ một cái mạnh mẽ trên mặt bàn, quát mắng.

“Nguyệt Như, rốt cuộc con có biết phân biệt tốt xấu gì hay không, có biết thân phận mình như thế nào không mà lại muốn vì chuyện tình cảm của mình mà làm xấu mặt gia tộc ta?”

Hoàng Phủ Nguyệt Như thờ ơ nhún nhún vai.

“Vốn cũng không định để ọi người biết đến sự tồn tại của đứa bé này, con chỉ trở về nói với mọi người một tiếng thôi, lời con muốn nói chỉ có thế, con đi trước.”

Cùng em trai và em gái chào hỏi qua loa, lại xoay người hôn lên hai gò má của thím hai một cách vô cùng thân thiết.

“Lần sau con lại về thăm người.”

Thím hai tự biết là không níu giữ được cô, dặn dò vài câu rồi để cô đi, lại có chút tức giận nhìn chồng mình.

“Nguyệt Như đã lớn như thế rồi, cũng đã biết nghĩ việc mình đang làm là thế nào.”

Trò hay tan cuộc, thái tử và Hoàng Phủ Triệt cũng không muốn ở lại đại gia đình lâu hơn một chút.

“Hoàng Phủ Dận gọi Hoàng Phủ Triệt lại:

“Con theo ta tới thư phòng một lát.”

Thái tử vỗ vỗ vai hấn.

“Triệt, tôi ở bên ngoài chờ cậu, muốn hỏi cậu một vài chuyện.”

Dĩ Nhu còn đang kinh ngạc vì nghe tin chị gái có con riêng, lại bị thái tử xách đi như xách một con gà vào trong viện.

“Đau, đau quá!!”

Dĩ Nhu sao có thể đấu lại với sức lực của thái tử, liền kêu đau liên hồi.

Thái tử buông lỏng lực kéo, đi lên phía trước, kéo Dĩ Nhu ngồi xuống trên chiếc ghế mây tre đan, mặc dù vô cùng tức giận nói hấn, nhưng không dám làm gì.

“Em cùng Tiểu Tịch làm bạn nhiều năm như vậy, chuyện của cô ấy chắc em rất rõ ràng phải không?”

Dĩ Nhu dẫu môi lên xoa xoa cánh tay hồng hồng, không tình nguyện trả lời, hừ một tiếng.

“Có phải...Tiểu Tịch đã có bạn trai?”

“A? Cái này anh cũng không biết sao?”

Dĩ Nhu cảm thấy vô cùng khó hiểu, từ bao giờ mà thái tử đã bắt đầu quan tâm đến điều này rồi, con mắt xoay xoay, cô bắt đầu âm thầm cười một cách vô cùng xảo quyệt: “À” một tiếng thật dài.

“Theo em được biết, cô ấy chưa từng có bạn trai, nhưng không có nghĩa là không có thâm yêu ai trong lòng nha.”

Trái tim thái tử đập mạnh một hồi, nhú nhú mảy.

“Người nào?”

61. Chương 62: Chương 48

Editor: Chuongnhobe

Bộ dáng Hoàng Phủ Triệt rất xa cách, Hoàng Phủ Dận rõ ràng nhận ra điều đó, trong lòng không khỏi than nhẹ.

Nói cho cùng thì bọn họ vẫn là cha con nhau, có vì sao cho tới tận bây giờ hắn vẫn không nhìn thấy được ánh mắt con trai hắn nhìn hắn một cách hòa nhã lấy một lần?

“Cũng sắp tới ngày giỗ của mẹ con rồi.”

Thái độ của Hoàng Phủ Dận trông rất nghiêm túc, nhưng âm thanh lại dịu đi đôi chút.

Hoàng Phủ Triệt im lặng trong giây lát, rồi khước miệng nhếch lên.

“Không nghĩ tới ông còn nhớ rõ như vậy.”

“Đương nhiên là ta nhớ rõ, không cần phải nghĩ về cha của con là kẻ quá vô tình vô nghĩa như vậy.”

“Ông có biết, tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy?!”

Hoàng Phủ Triệt tin chắc rằng, cho dù hắn không giải thích gì thêm, thì Hoàng Phủ Dận cũng có thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

“...”

Khước miệng Hoàng Phủ Dận trùng xuống. Ý tứ của con trai hắn, rõ ràng muốn nói là hắn chưa bao giờ coi hắn là cha...

Đề tài này, đối với đứa con trai xuất sắc này của hắn mà nói, luôn luôn không có ý nghĩa gì.

“Ta dự định đem công ty ở Châu Âu cho con quản lý, vài năm ở bên đó ta đã vì con mà chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ, bên kia bây giờ đều là thuộc quyền quản lý của con.”

Hoàng Phủ Triệt cười nhẹ.

“Tôi đoán đây là thứ được gọi là bồi thường sao?”

Hoàng Phủ Dận đem những tài liệu quan trọng đặt vào trên tay anh.

“Tính tình của anh trai con, con cũng biết rồi đấy, nếu giao công ty cho nó, ta sẽ vô cùng không yên tâm.”

Hoàng Phủ Triệt tùy ý lật qua vài trang, giơ tay lên.

“Ông muốn dùng cái này để trao đổi với tôi cái gì?”

“Con là con của ta, những gì ta có thể cho con, chắc chắn sẽ cho, không có điều gì trao đổi ở đây cả.”

Hoàng Phủ Dận không biết cho đến bao giờ quan hệ cha con hắn mới được cải thiện, hắn xoa xoa mi tâm cảm thấy vô lực.

“Ông sợ tôi tranh với thái tử cái gì?”

Trong mắt Hoàng Phủ Triệt ngập tràn khinh thường.

“Ông yên tâm đi, đối với những thứ không thuộc về mình tôi hoàn toàn không có hứng thú, càng không có hứng thú cùng anh em mình trình diễn tiết mục huynh đệ tương tàn, tôi không có hứng, nhưng cũng nói thật ra, thái tử hắn cũng không phải là không có khả năng.”

Hoàng Phủ Dận há miệng thở dốc, cuối cùng không nói được điều gì.

“Nghe nói, gần đây con có quan hệ rất thân mật với một người phụ nữ?”

“Ông nói người phụ nữ nào cơ?”

Đầu Hoàng Phủ Triệt cũng không thèm nâng nhẹ lấy một cái, băng quơ hỏi lại.

“Ta nói cùng Kỳ Ngải Văn ở chung như thế nào?”

“Chỉ là chơi đùa một chút mà thôi, ông đã đem cô ta tặng cho tôi, nếu như tôi từ chối thì thật là bất kính quá.”

Hoàng Phủ Triệt không có nguyện ý ở lại nơi này quá lâu hơn một chút nào, liền đứng dậy bước đi, ở sau lưng truyền đến tiếng nói có chút bất đắc dĩ của Hoàng Phủ Dận.

“Đó là người cháu dâu mà ông nội con nhìn trúng, Ngải Văn là một cô gái tốt.”

Nhớ tới bộ dạng và cử chỉ phóng dăng của cô ta lúc ở trên giường, Hoàng Phủ Triệt cười nhạo.

Cô gái tốt?

Tìm mọi cách để leo được lên trên giường của hắn, đây chính là một cô gái tốt sao?

62. Chương 63: Chương 49

Editor: Chuongnhobe

Trữ Dư Tịch vô thức bước đi trên đường đến hàng mấy giờ đồng hồ, bắp chân đau nhức sắp không chịu nổi.

Bèn ngồi xổm xuống ven đường nghỉ ngơi một lúc, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy bảng hiệu điện tử của một quán bar lóe lên, nhớ ra có cuộc hẹn, thì bèn bước vào. Mặc dù tửu lượng của cô cũng rất tốt, nhưng thường ngày lại rất ít khi

chủ động uống rượu.

Cô không biết chính mình đã ngủ được bao lâu, tỉnh dậy là lúc nào, chỉ biết, thời điểm cô mở mắt ra, sắc trời đã gần tối.

Mà cô lại đang nằm trên giường của thái tử.

Trên chiếc chăn cô đang đắp và cả chiếc gối cô đang gối đầu đều thoang thoảng mùi hương của hắn. Đầu óc bình tĩnh nhưng lại cảm thấy choáng váng, liền sau đó lại cảm giác mơ hồ không hiểu gì, cảm giác dường như chính bản thân mình bị hắn ôm vào trong ngực.

Ý thức của cô dần được khôi phục lại, từ trong đoạn hồi ức như thủy triều quay trở về.

Cô nhớ tới Thi Dạ Triêu, nhớ tới hình ảnh thái tử ở đằng sau hắn, nhớ tới máu đỏ tươi còn có bản thân trở nên điên cuồng.

Giơ tay lên nhìn, quả nhiên được cuốn băng gạc chằng chặt.

Cô nhớ rõ những băng gạc này được chính thái tử tự tay băng bó cho cô.

Vết thương ở trên tay thì hắn có thể băng bó được cho cô, nhưng những vết thương ở trong lòng thì ai có thể băng bó giúp cô được?

Vụng trộm chạy khỏi nhà trọ của thái tử, lại không dám quay trở về nhà, cô ở bên ngoài nghỉ ngơi hồi lâu, lại cảm thấy chính mình không có nổi một chỗ nào có thể đi đến được.

Một ly lại một ly rượu được nuốt xuống, nhưng làm thế nào cũng không cảm thấy say. Cô nằm úp trên quầy bar, chán đến mức kích động quăng cả chén rượu đi.

Ở một bên khác của quầy bar, Nhan Loan Loan vẫn chống đầu nhìn chăm chú Trữ Dư Tịch.

Cô nhớ rõ người con gái này, lúc cô ấy cười rộ lên thì sức cuốn hút lên đến mười phần, là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, tại vì sao lúc này nhìn lại có vẻ bi thương đến vậy.

Phụ nữ và đàn ông thật ra rất giống nhau, phụ nữ tới quán bar để mua say có khả năng nhất định là vì đàn ông.

Thế có nghĩa là cô ấy cũng bởi vì đàn ông mà thành ra thế này ư?

Có hẹn với bạn từ trước đó, người thì đã đi khỏi, nhưng Nhan Loan Loan vẫn ngồi ở chỗ này, nhấp từng ngụm rượu nhỏ. Thực ra, hôm nay cô không hề có dự định muốn uống rượu, phụ nữ mà say rượu ở những nơi như thế này rất nguy hiểm, mà cô không tin bản thân mình mỗi lần say rượu đều may mắn như vậy, gặp được Hoàng Phủ Triệt mang cô đi khỏi nơi nguy hiểm như thế.

Hoàng Phủ Triệt....

Cô còn chưa kịp tiếp tục suy nghĩ miên man ở bên kia đã truyền đến tiếng chén rượu bị Trữ Dư Tịch ném vỡ vụn, cũng những người đàn ông xấu xa cười một cách tùy ý.

Cô nhảy xuống ghế, đẩy đám người ra, chỉ thấy có hai người đàn ông một trái một phải đang chế trụ Trữ Dư Tịch, mà người đàn ông cầm đầu kia đang khoác trên vai cô. Nhan Loan Loan cũng không nghĩ mình sẽ đi vào để đẩy cánh tay đang che ở trước người Trữ Dư Tịch của đám đàn ông kia ra.

“Các người muốn làm gì?”

Người đàn ông kia đang chuẩn bị bùng nổ cơn tức giận, đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, sắc tâm lại nổi lên, lỗ mũi đi tới trước mặt Nhan Loan Loan.

“A, tự nhiên lại có một tiểu mỹ nhân bước tới cửa nhà, tiểu mỹ nhân, em tên là gì?”

“Biến, loại người như các người không có tư cách biết tên tôi.”

Nhan Loan Loan thật cố gắng để thoát khỏi móng vuốt của mấy người đàn ông xấu xa đó, nhưng đám đàn ông này lại giống như một tấm băng dính đã được mở ra cứ dính tới bên người cô.

Cô bắt đầu nói chuyện một cách nôn nóng, sắc mặt vô cùng nghiêm khắc khiến cho người đàn ông kia bị chọc giận, đám hạ thủ của hắn liền hiểu được đi lên dễ dàng chế trụ cô. Sức lực người con gái của Nhan Loan Loan làm sao có thể đấu lại với sức lực bọn đàn ông đó chứ.

“Tôi khuyên các người tốt nhất nên dừng tay lại ngay, nếu như các người dám đụng đến chúng tôi, các người sẽ chết cực kỳ thảm!”

Đám đàn ông cười một cách hết sức ngạo mạn, rộng mở cúc áo, lộ ra một mảng lớn ngực bên trong áo.

“Thảm hại đến bao nhiêu, cô em có thể nói cho anh đây nghe một chút.”

Nhan Loan Loan cắn chặt răng.

“Hoàng Phủ nhị thiếu các người cũng dám đụng vào sao?”

Danh hiệu này, quả nhiên vô cùng hữu dụng. Cứ nhìn biểu hiện trên mặt của đám đàn ông này thì biết.

“Làm sao bây giờ? Giản thiếu? nếu không.....Coi như hết.”

Được thủ hạ nhắc nhở, trên mặt người đàn ông được gọi là Giản thiếu không kìm nén nổi tức giận bùng nổ. Trỏ tay bóp một phát tát vào mặt Nhan Loan Loan một cái.

“Phụ nữ thôi, dám làm trò cho tao sợ! Phụ nữ của Hoàng Phủ Triệt thì thế nào!”

Nhan Loan Loan vừa bị ngã xuống đất, đột nhiên lại bị một bạt tai, khiến lỗ tai của cô trở nên ong ong, trong đầu trống rỗng, mất chừng khoảng vài giây mới hồi phục lại được tinh thần.

Cái người được gọi là Giản thiếu này xem ra cũng gọi là có chút thế lực, ở đây mọi người không ai dám lên tiếng ngăn cản việc ác của hắn.

Dưới tình thế cấp bách, Nhan Loan Loan lấy điện thoại di động ra, theo bản năng bấm dãy số đã học thuộc lòng kia.

63. Chương 64: Chương 50

Editor: Chuongnhobe

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Nhan LoanLoan khó có thể tin được vào mắt mình.

Những người đàn ông tàn ác mới vừa rồi còn quát tháo là thế, giờ phút này kêu thảm cuộn mình nằm trên mặt đất.

Mà Trữ Dư Tịch lắc lắc cánh tay, đi tới kéo cô, mở to đôi mắt có chút sương mù nhìn cô, vẻ mặt xin lỗi.

“Thực xin lỗi nha, khiến cho cô bị thương thế này.”

Nhan Loan Loan ngơ ngẩn lắc đầu.

“Không.... Không có việc gì, cô...”

Cô không thể tin được, trông mềm mại như một cô bé con, thế mà lại có thân thủ đến như vậy....

Ánh mắt Trữ Dư Tịch cười trở nên tươi sáng.

“Tôi không sao, trái lại khiến cho cô bị thương, để tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Vừa dứt lời, tiện thể lôi kéo tay cô ra khỏi quán bar.

“Đứng lại! K khiến cho tao bị thương như vậy, mày nghĩ có thể cứ như vậy mà đi sao? Không dễ dàng như vậy!”

Trữ Dư Tịch quay đầu lại, cảm thấy cả kinh.

Giản thiếu ôm ngực đau đớn, đứng ngay sau lưng các cô, mà trong tay hấn, nắm chặt súng, chìa thẳng vào mi tâm cô.

27 Dưới nước... (p/s: ừ biết là cái mần gì luôn á, hợ hợ...)

Họng súng tối om, chìa thẳng vào mi tâm của Trữ Dư Tịch.

Trong lòng Nhan Loan Loan đập mạnh liên hồi, đột nhiên trí nhớ của cô quay trở lại kí ức của nhiều năm về trước. Cô theo bản năng đứng lên phía trước, đem cô giá nhỏ bảo vệ ở phía sau.

Cô không muốn nhìn thấy bất kể người nào chết ngay trước mắt mình.

Lại bị một bàn tay nhỏ mảnh khảnh giữ chặt, cô tỉnh táo lại không ít, trong mắt Trữ Dư Tịch vẫn như cũ mang theo men say mơ hồ, không cảm thấy một chút sợ hãi, ý bảo cô đứng ra phía sau.

“Có thể...”

Trữ Dư Tịch mình cười.

“Không việc gì đâu, yên tâm.”

Giọng nói của cô không lớn, nhưng cũng đủ để cho Giản thiếu nghe thấy, bị một đứa con gái nhỏ coi thường, càng thêm tức giận, nắm chặt súng trong tay.

“Nha đầu thôi, mày quá càn rỡ rồi đó!”

“Vậy mày muốn như thế nào?”

Giọng nói của Trữ Dư Tịch không kiêu ngạo, không siểm nịnh hỏi lại. Cô mà muốn né tránh viên đạn bay tới thì cực kỳ dễ dàng, nhưng không có cách nào đảm bảo nó sẽ không làm tổn hại đến người vô tội khác.

“Muốn như thế nào? Hừ! Biết điều thì đến đây làm cho gia cảm thấy vui vẻ, có lẽ sẽ suy nghĩ lại tha cho người một con đường sống!”

Một bọn đàn ông cao lớn thô kệch trước mặt biết bao nhiêu người, lại bị một đứa con gái nhỏ trông liều yếu đào tơ đánh gục, hẳn thực sự không nuốt nổi sự xấu hổ và cục tức này.

Trữ Dư Tịch cười lạnh.

“Được a, mày nghĩ muốn vui vẻ như thế nào?”

Nói xong, tiện bước lên một bước, thử tiến lên thăm dò. Giản bất ngờ cảm thấy giật mình, tiểu nha đầu này thực sự không biết cái gì gọi là sợ hãi sao? Thứ trong tay hắn cũng không phải là thứ đồ chơi của trẻ con nhà.

“Àm!”

Một tiếng vang ngân ngủi, xung quanh hỗn loạn, tiếng phụ nữ hét chói tai.

Đạn bắn lên trên phía trước chân của Trữ Dư Tịch, trên mặt đất hiện lên vết tích rõ rệt.

“Mày mà tiến lên một bước nữa, đừng trách đạn của tao không có mắt!”

Giản thiếu hung tợn cảnh cáo.

“Không cho tôi đi tới, làm thế nào tôi có thể khiến anh vui vẻ lên?”

Bộ dạng Trữ Dư Tịch trông rất đơn thuần, ánh mắt mờ mịt, nhìn Giản thiếu mà trong lòng ngứa ngáy.

...

Dưới tình thế cấp bách, Nhan Loan Loan lại lấy chiếc điện thoại di động ra, vừa lúc có cuộc gọi của Hoàng Phủ Triệt gọi tới, cô xoay người vụng trộm nghe điện thoại.

“Mars? Anh ở đâu, có thể tới đây nhanh một chút không?”

Giọng nói của cô nghe rất vội vàng gấp gáp, mà ngữ điệu của Hoàng Phủ Triệt lại vô cùng nhàn nhã trả lời.

“Ừ, ở hướng chín giờ so với em.”

Nhan Loan Loan nghe thấy thế, ngẩng đầu nhìn lên, một đám người quây vòng ở bên kia, đã sớm tự động tách ra một chỗ trống.

Cách đó vài mét có hai người đàn ông, bộ dạng thư thái, đối lập với khung cảnh căng thẳng hỗn loạn ở bên này.

Hoàng Phủ Triệt vẫn đặt di động ở bên tai, Nhan Loan Loan còn có thể nhìn thấy thấp thoáng nét cười nhếch bên khóe miệng anh.

Hắn đi tới, ánh mắt híp lại, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa vào bên

má vẫn còn sưng đỏ của cô, Nhan Loan Loan cảm thấy đau nhói hít vào một ngụm, nghiêng đầu né tránh.

Hoàng Phủ Triệt nhìn sang người đàn ông ở bên kia nở nụ cười thương cảm.

“Giản thiếu, lần này anh xuống tay cũng quá mạnh rồi, người phụ nữ này đến cả tôi đây đều không nỡ đụng chạm mà.”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, không làm lộ ra bất cứ cảm giác tức giận hay vui buồn gì, nhưng lại khiến cho hai chân người đàn ông kia vô lực như mềm nhũn ra, thiếu chút nữa quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Nhị thiếu, cái kia... Tôi...”

Lời còn chưa dứt, liền cảm thấy một trận đau nhức xuất phát trên cổ tay, nhẹ buông lỏng, chiếc súng dĩ nhiên liền rơi vào trong tay của Trữ Dư Tịch.

Chiếc súng giữa ngón tay của Trữ Dư Tịch lắc lư một hồi, một khẩu súng liền bị tháo dỡ ra bay lên một vòng ném tới trước mặt hắn.

...

Thái tử ở phía sau rút xong một liều thuốc, nháy mắt ra hiệu cho thủ vệ Doãn Vệ Hoài ở phía sau. Doãn Vệ Hoài dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp toàn cục. Một quán bar lớn như vậy trong nháy mắt chỉ còn lại vài người.

Từ đầu tới cuối, thái tử không hề liếc mắt xem lấy một lần, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Trữ Dư Tịch.

Trữ Dư Tịch biết, hắn chỉ nhìn mình cô, nhưng cô không có dũng khí giương mắt lên nhìn hắn.

“Anh hai, anh tới xử lý nốt nha...”

Cô lên tiếng, thiết nghĩ muốn rời khỏi. Mà đoán đo một hồi, cô mới kìm nén tâm trạng một lúc lâu sau mới tiến tới nói một câu.

“Anh Thái tử, em đi về trước đây.”

Không đợi cô kịp quay người bước đi, thái tử dùng lực đem kéo cô trở lại.

“Gấp cái gì?”

Hoàng Phủ Triệt nghe Nhan Loan Loan miêu tả điều đã diễn ra, lông mi nhíu nhíu lại, nói với thái tử một câu.

“Nguyên nhân là do Tiểu Tịch bị chú ý nên đánh nhau.”

Nháy mắt, khuôn mặt thái tử liền âm trầm xuống.

Cố Giản sống hai mươi mấy năm nay, chưa từng có phút giây nào cảm thấy tuyệt vọng như giờ phút này. Nhất là nhìn đến thái tử cũng chứng kiến toàn bộ sự việc hôm nay, hắn cảm thấy cái chết đối với hắn cũng không xa là mấy.

Thái tử buông Trữ Dư Tịch ra, từ từ thông thả bước tới.

“Cố Giản, đã lâu không gặp, nhưng tại sao mày vẫn bày ra cái bộ dạng đáng chết như vậy?”

“Khụ, thái tử.”

Phía dưới bị đánh đau đớn, lại bị cường bạo, lời nói ra bị kìm nén trong cổ họng.

Thái tử bỗng nhiên nhắc chân đạp mạnh vào ngực của Cố Giản, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” thanh thúy vang lên, thanh âm kia lọt vào tai của Nhan Loan Loan nghe thật đáng sợ, theo bản năng nhích lại gần bên người Hoàng Phủ Triệt.

Thái tử bạo lực như vậy, đây là lần đầu tiên cô gặp qua.

Hoàng Phủ Triệt ôm chặt thắt lưng cô ngồi lên trên ghế sofa, nếu như không phải là Nhan Loan Loan nhìn nhầm, bên dưới khuôn mặt phi thường đẹp trai kia, hàm chứa đầy áp lực, tràn đầy sát ý khiến cho người ta sợ hãi.

“Đánh mày vài cái?”

“... Liền một trận.”

Hắn vuốt cằm, thuận tay lấy vài viên nước đá ở trên bàn, đưa lên trên mặt hắn.

Trong hắn càng bình tĩnh, thì trong lòng Nhan Loan Loan lại cảm thấy hoảng loạn. Giống như chọc vào người của hắn cũng chính là chọc tới hắn vậy.

Hắn vừa muốn đứng dậy, Nhan Loan Loan theo phản xạ cầm lấy tay hắn.

Hoàng Phủ Triệt biết suy nghĩ của cô, nhéo nhéo chiếc cằm cô bảo.

“Ở nguyên đây, anh sẽ quay lại ngay.”

...

Cố Giản biết chính mình nhất định là bị chặt đứt xương sườn, bất chấp mọi đau đớn đang hành hạ, đứng lên cầu xin tha thứ.

“Thái tử, tôi thật sự không biết - -”

Thái tử híp mắt, lại đá một cước, so với vừa rồi càng ác liệt, lực mạnh hơn, xương cốt theo như thế như rụng ra, hắn cũng không quan tâm, nhấc chân bước lên trên vết thương của Cố Giản, ngoan độc mạnh mẽ vân vân.

“Kêu gia! Thái tử là thứ mày có thể gọi sao?”

Cố Giản đau đớn cố gắng thở một hồi, tự biết mình đã gặp đại họa, đừng nói là phải kêu gia, cho dù kêu tổ tông của hắn hắn đều đã biết rồi.

“Gia... Thái tử gia...”

Dù sao Trữ Dư Tịch cũng không phải là một người độc ác như thái tử, cô nhìn thái tử tàn nhẫn không chịu được nói.

“Anh Thái tử, coi như bỏ qua đi.”

Cô cầu tình không thành, một câu cầu tình này, thái tử càng hăng máu, chân vẫn dẫm nát trên người Cố Giản, nhưng lại quay sang nói chuyện với Trữ Dư Tịch.

“Đồng ý nói chuyện với anh rồi hả? Đồng ý nhìn anh rồi hả?... cái tên không biết trời cao đất dày này muốn đụng chạm em, lại còn dám dí súng vào đầu em, em lại có thể cầu tình cho hắn?”

Trữ Dư Tịch vẫn quyết tâm lôi bằng được thái tử đi, thái tử nhịn không được bị cô lôi kéo đi, nhìn thoáng bên Hoàng Phủ Triệt nở nụ cười yếu ớt, lại quay đầu nhìn về phía Cố Giản thở dài.

“Rất nhanh mày sẽ sớm biết được, rơi vào tay người khác còn không bằng bị ta lăn qua lăn lại.”

...

Hoàng Phủ Triệt đi tới, bộ dáng tôn quý ngồi xổm xuống, bấu cầm, ngữ điệu thanh thản giống như đang nói chuyện về thời tiết vậy.

Chỉ động tay thôi? Mày đã động tay vào cô ấy như thế nào?...

64. Chương 65: Chương 51 (t)

Editor: Chuongnhobe

Mới vừa bước ra khỏi quán bar, Trữ Dư Tịch dùng hết sức để bước nhanh, lại bị thái tử đi ở phía sau túm lại, kéo đến ngồi vào chiếc xe cách đó không xa.

Thái tử không có ý định đưa cô trở về nhà, mà một mạch chạy thẳng đến bờ biển.

Hắn đi chậm chậm ở phía trước, Trữ Dư Tịch cũng chân trần dẫm lên trên vết giày của hắn ở phía sau lưng hắn.

Bãi tắm ven biển này là do tập đoàn hoàng gia bỏ vốn tu bổ kiến trúc và quang cảnh, trước mắt, đây là bãi tắm đẹp nhất, xa hoa nhất ở thành phố T này, chỉ là nó không được mở cửa tự do ọi người ra vào.

Ban ngày còn có lác đác một vài nhân viên làm công tác của mình, mà đến khi màn đêm buông xuống, khắp trên một vùng bãi biển rộng lớn chỉ có hai người bọn họ.

Bàn chân dẫm lên cát trắng tinh tẻ trên bờ biển, vừa nông vừa sâu lại mềm mại như vậy, khiến người ta có cảm giác ấm áp trong lòng. Cũng giống như trong lòng của cô chỉ có một mình hắn mới có thể giúp cô cảm nhận được sự ấm áp.

Thái tử chợt dừng bước, xoay người lại. Trữ Dư Tịch cúi đầu không phát hiện ra, nên trực tiếp va vào trong lòng hắn.

Hắn đỡ lấy cơ thể cô đang bị mất thăng bằng, kéo trở về.

Tầm mắt hai người đột nhiên đụng chạm vào nơi sâu nhất của đối phương. Bất chợt có cảm giác như có một dòng điện xẹt qua người thái tử vậy.

Trữ Dư Tịch bị hắn nhìn nên có chút chột dạ, mở to mắt, khẽ nói.

“Buông.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, dường như nó bị từng đợt sóng biển vỗ về che lấp đi vậy.

Nơi này không thấy bóng dáng một ngọn đèn nào, chỉ có ánh trăng trong vắt, yên lặng đổ xuống, chiếu lên khuôn mặt của cô, bỗng nhiên thái tử cảm thấy người con gái trong ngực mình cực kỳ xinh đẹp.

Cô không có dùng mỹ phẩm trang điểm, đôi mắt hắn thấy chính là một khuôn mặt mộc mạc sạch sẽ thuần khiết, không có bất cứ thứ gì che giấu, hiện ra trước mắt hắn. Đôi môi đầy đặn trơn bóng, gần ngay trước mắt, trong không khí lúc đó chỉ có một mùi hương từ cơ thể cô tỏa ra mà thôi.

Thậm chí hắn còn bị kích thích đến mức muốn cúi đầu xuống hôn cô.

Hắn hơi hơi cúi đầu xuống, nhưng lại trùng hợp cô lại quay mặt đi nơi khác nói.

“Nơi này chính thức mở cửa từ bao giờ thế?”

Người con gái này, thật biết cách phá phong cảnh.

Thái tử quay mặt ra phía biển khơi xa, ngồi trên bờ cát mịn, hai tay chống đỡ ở phía sau người. Ngắm nhìn cô gái đang tung tăng bọt nước ở phía trước.

Thật ngây thơ.... Thái tử trầm nghĩ, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung ngắm nhìn cô không rời lấy một giây nào.

Cô cong người, đứng trong làn nước biển mà đùa nghịch với những con sóng. Cánh tay và đôi chân thon dài, trắng trẻo nõn nà đi vào trong đôi mắt hắn khiến hắn nhìn mà phát cảm thấy hốt hoảng. Hắn bỗng nhiên nhớ lại cảnh chính mình áp chế cô toàn thân lỏa lồ bên dưới, nhất là cảm giác cặp môi tròn kia vô cùng mềm mại...

Đã rất lâu rồi Trữ Dư Tịch không được đi biển, cảm giác chính bản thân mình có thể chơi đùa trong làn nước biển một cách chăm chú như vậy. Thậm chí cô còn không phát hiện ra có một người đàn ông đang dần tiến tới gần mình.

Cô chạy tới khu nước sâu chưa tới đùi, bỗng nhiên có cảm giác có thứ gì đó trong nước bắt lấy cổ chân cô. Cô chỉ kịp hét lên “A” một tiếng liền bị ngã vào trong làn nước.

Thái tử bơi ở dưới nước kéo theo cô bơi ra phía biển sâu hơn, không biết bơi được bao xa, toàn thân Trữ Dư Tịch vô lực, cố ngoi lên trên mặt nước để thở.

“Anh thái tử, em không thể bơi được nữa, trở về đi.”

“Không còn sức lực rồi hả?”

Hắn bơi tới bên người cô, một tay cầm giữ eo của cô, kéo vào trong lòng mình. Đúng vậy, hắn chính là muốn cô không còn sức lực nữa.

“Uhm, chúng ta trở về đi - ưm!”

Cô còn chưa nói xong, đôi môi đã bị hắn ngậm lấy lời chưa nói ra bị nuốt xuống miệng.

Theo bản năng cô kháng cự, nhưng hắn không cho phép. Cánh tay ôm lấy cổ cô kéo lại gần mình hơn, chiếc lưỡi linh hoạt cứ thế đi vào chơi đùa trong khoang miệng cô.

Trữ Dư Tịch che tay ở trước ngực hắn, cũng không có đủ sức lực mà đấu lại với sức của hắn, một tay kia của hắn vòng ra phía sau vấy cô tìm kiếm vị trí cái khóa mà kéo kéo ra, thăm dò vào bên trong.

Cởi bỏ khuy áo ngực của cô, bàn tay to lớn không một chút e dè nào trực tiếp đặt lên nơi mềm mại của cô mà xoa nắn vuốt ve.

Thần trí của Trữ Dư Tịch trở nên luống cuống, không có cách nào thoát khỏi giam cầm của hắn, đành phải cắn lưỡi của hắn còn đang càn quấy ở trong miệng cô.

Thái tử bị đau, đành phải rời khỏi môi cô, vẻ mặt hờn giận.

“Từ bao giờ mà em lại có bệnh này? Cẩn anh đến nghiệm rồi hả?”

Lại thấy cô gái bắt đầu cắn môi chính mình, bỗng nhiên hắn cảm thấy hơi tự trách mình.

“Tiểu Tịch, đi theo anh, hít một hơi thật sâu.”

Mặc dù vẫn làm theo lời hắn nói, nhưng trong lòng của cô vẫn có chút nghi hoặc, hắn lại lôi kéo cô cùng nhau lặn xuống nước, lại lần thứ hai hôn lên môi cô.

Thái tử bắt đầu xé rách váy trên người Trữ Dư Tịch, khi đó cô đã biết được ý đồ của hắn. Khả năng bơi lội của thái tử vô cùng tốt, thời gian nín thở lớn hơn rất nhiều so với người thường. Rất nhanh sau đó, cô liền cảm thấy khó chịu, bắt đầu đuối dưỡng khí.

Nhưng thái tử vẫn quyết tâm không cho cô ngoi lên mặt nước, vẫn tiếp tục hôn cô, truyền từng chút từng chút dưỡng khí cho cô dễ thở. Đồng thời tay hắn chỉ cần hơi dùng một đạo lực đã khiến cho chiếc quần lót của cô tan tành thành từng mảnh vụn...

Cô lắc đầu, đẩy hắn ra, khiến vô số những bong bóng nước phun ra từ miệng cô, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập ngày càng mạnh.

Thái tử còn đang bận cởi bỏ dây thắt lưng chính mình, nhân cơ hội này, Trữ Dư Tịch nhanh chóng tìm cách thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, bơi nhanh lên phía trên mặt nước, nhưng vừa mới nổi lên mặt đất, mới chỉ hít thở được một hơi, cô lại bị thái tử kéo xuống.

Hắn di chuyển thân thể chính mình ở trong nước, khiến cho chân của cô vừa vận dụng chạm đến tấm lưng cường tráng của chính mình, còn ở phía dưới chỗ bụng dưới của hắn, sớm đã trở nên cứng rắn như sắt.

Ngón tay hắn đặt tại cửa nơi tư mật của cô, bắt đầu cọ xát, rồi lại bắt đầu từng bước từng bước đi vào thăm dò.

Thân thể Trữ Dư Tịch trở nên căng thẳng, hai cánh tay cô ra sức kéo, rồi lại đánh đánh vào vai hắn. Sức lực cô đánh vào hắn, lại ở trong nước như thế, càng không đáng nói làm gì.

Hắn nhìn ra sự luống cuống của cô.

Đôi mắt cô trở nên đỏ đỏ, nhìn hắn ra sức lắc đầu (p/s: ồ, ở trong nước, đêm khuya, chỉ có ánh sáng của ánh trăng, làm sao bà tác giả có thể miêu tả đc mắt chị í đỏ đỏ cơ chứ @@). Dục hỏa của hắn đặt ngay ở nơi mềm mại của cô, đôi tay ôm chặt thắt lưng cô, chỉ cần ấn cô đi xuống 1 chút nữa thôi là có thể tiến vào trong cô một cách triệt để...

Trong một giây kia, biểu tình trên mặt cô như là tuyệt vọng vậy, để cho thái tử đâm vào trong cơ thể mình một cái.

Làm tình cùng hắn khiến cho cô thống khổ như vậy sao?

Trong lòng như bị một nhát dao đâm vậy.

Hắn làm sao vậy!!!

Thái tử đứng trong phòng tắm của một phong VIP của một khách sạn ở ven bãi tắm, thân thể lơ lửng đang bận rộn tắm gội. Nước ấm càng khiến cho hắn cảm thấy dục vọng bên dưới khó lòng mà tiêu tan được. Đôi mắt đen láy mở to kết hợp với đá ốp trong phòng đen bóng, hắn không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào một điểm trong lòng run lên một hồi.

Rốt cuộc là hắn bị sao vậy?

Hết lần này tới lần khác buông tha cho cô.

Hắn không phải người hiền lành gì, cũng không phải không nỡ bạo lực với phụ nữ, đối với hắn, nước mắt phụ nữ cũng không có bất cứ tác dụng gì. Tính tình hắn vẫn luôn độc địa, chỉ cần những thứ mà hắn muốn sẽ không quan tâm đến sống chết của người khác ra sao.

Có thể, nhìn thấy nước mắt Trữ Dư Tịch, nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt và sự kháng cự của cô, khiến cho hắn cảm thấy không đành lòng.

Hắn nhìn xuống tay mình, còn nhớ rõ cảm giác lúc nắm lấy thắt lưng của cô, nơi mềm mại của cô ...

Lúc ấy, hắn chỉ cần dùng thêm một chút lực, là có thể tiến vào, là có thể có được cô, nhưng cuối cùng hắn lại.... buông tay.

Biểu tình của cô, giống như một con dao, đâm vào trong lòng hắn. Vẫn còn cảm giác đau đớn, vô cùng khó chịu.

...

Nhân viên phục vụ đưa quần áo mới đến, hắn mặc vào chỉnh tề, đi tới, lại nhìn thấy Trữ Dư Tịch vẫn đang ngồi ngây người trên bậc thang, không biết phát ngốc cái gì.

Trữ Dư Tịch nhìn theo bậc thang thật dài phía dưới, đáy lòng nảy sinh cảm giác chán đời.

Từ nơi này nhảy xuống, không chết cũng tàn phế thôi, nói không chừng, lại giống với kịch bản phim truyện nào đó, mất trí nhớ cũng nên.

Quên đi thái tử, quên đi Thi Dạ Triều.

Quên đi đã từng hận, quên đi đã từng yêu...

Bỗng nhiên cảm giác vai nặng nề, cô hoảng sợ.

“Không phải là em đang muốn tự tử đó chứ?”

Vừa quay đầu lại, trước mặt hiện ra khuôn mặt trêu chọc của thái tử.

Ngược lại với bộ dạng này, khiến cho người ta có cảm giác chưa có xảy ra bất cứ chuyện gì, cánh tay hắn khoắc lên vai cô một cách hết sức tự nhiên.

“Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một lát.”

...

Trên khoảng sân rộng lớn, thái tử tùy ý chọn một chiếc ghế trên bờ cát ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, hắn liền thay đổi tư thế ngồi, giang rộng đôi chân ra, lại kéo Trữ Dư Tịch để cho cô ngồi trong khoảng trống giữa chân hắn, hắn lại kẹp cô lại.

Bộ dạng ôm cô bây giờ rất giống với trước kia, hắn lại để cằm mình để ở trên cách đầu cô một khoảng, nhẹ nhàng nói.

“Hình như đã rất nhiều năm rồi không ôm em, hóa ra em vẫn nhỏ như vậy, chỉ chớp mắt một cái đã lớn lên như vậy rồi.”

Hắn nở nụ cười rất tươi, giữa bọn họ hơn kém nhau sáu tuổi. Lúc hắn là một thiếu niên cô vẫn là một cô bé con.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, mà lưng của Trữ Dư Tịch lại dấn vào lồng ngực hắn, thậm chí cô có thể cảm nhận được lồng ngực hắn hơi động trong lúc hắn nói chuyện.

Từ sâu trong lòng nhen nhói lên cảm giác lo lắng. Chỉ vì một chút lo lắng này, mà cô thật sự nhẫn tâm đem toàn bộ trí nhớ về hắn mà quên đi sao?

“Uhm.”

Cô nhẹ nhàng tiếp lời.

Cô vẫn còn nhớ rõ, mới vài năm trước đây, nhất là những lúc trời trở lạnh, thái tử lại ôm cô vào lòng, ngồi làm tổ ở trên ghế sofa xem tivi chơi game, hoặc là cùng Hoàng Phủ Triệt chơi bài.

Khi đó, hần bị chứng thể hàn rất nghiêm trọng, thường xuyên bị tay chân lạnh lẽo, trái ngược hoàn toàn với cô, lúc nào thân thể cũng ấm áp, vì thế cô thường xuyên bị hần coi là túi sưởi mà ôm cô vào trong lòng....Giống như giờ phút này.

Hần vẫn là hần, còn cô thì vẫn là cô, nhưng cũng không còn có quan hệ đơn thuần trong sáng như khi đó nữa.

Hần lấy bàn tay mình coi như một cái lược, chải tóc cho cô.

“Tóc cũng đã dài như vậy rồi, cũng mềm mại hơn.”

Giọng nói của hần giống như bị hâm lại vang vọng từ trong hồi ức ra vậy. Trước đây tóc cô thường xuyên ngắn, nên hay bị hần nói thành lông bờm sư tử. Bởi vì muốn chuyên tâm luyện võ, Trữ Chiêu Nhân cấm cô để tóc dài, buộc cô phải cắt ngắn. Vì thế, cô trốn tránh không gặp thái tử, nhưng vài ngày sau vẫn bị hần phát hiện.

“Tóc ngắn như vậy, trông thật xấu, chẳng giống với hình dáng của con gái gì cả?!”

Thái tử không quan tâm suy nghĩ gì mà ra sức trêu chọc đùa cợt, Trữ Dư Tịch sờ sờ bộ tóc ngắn cũn của chính mình, rộng rãi cười.

“Thật là mát mẻ.”

Cô không thể trách cha mình, vì cô biết cô chính là đứa con duy nhất của Trữ Chiêu Nhân, nên muốn cố gắng học võ, phải luyện thành người có thân thủ tốt, để bảo vệ người của Hoàng Phủ gia, đây chính là sứ mệnh của cô.

So với việc gặp những sự thống khổ sau này, cô tình nguyện mãi không lớn lên. Nếu cho cô cơ hội lựa chọn lại một lần, cô tình nguyện sẽ lựa chọn lớn lên từ từ bên cạnh hần, cô không muốn tình cảm của bản thân mình không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Ngày đó cô đã có mộng tưởng rằng một ngày nào đó chính mình sẽ trở thành nữ nhân của hần.

Tâm tư cô cũng giống như hạt giống bị chôn vùi sâu trong lòng đất. Ở một nơi tối tăm không có ánh sáng sống kiên cường, lặng lẽ mọc rễ, nảy mầm Sau đó bị Thi Dạ Chiêu vô tình làm dẫm đạp lên gãy đoạn.

Cô mất một năm để điều trị chính bản thân mình, cố gắng để iện vết thương từ từ khép lại, sau đó....Tiếp tục sinh trưởng.

Cho dù miệng vết thương kia, vẫn cứ âm ỉ đau, cô vẫn có thể nhẫn nại, bởi vì cô muốn để cho thái tử nhìn đến ngày cô nở hoa.

Nhưng những điều đó chỉ có thể có khi cô nghĩ rằng sẽ mãi không gặp lại Thi Dạ Chiêu nữa, cô cho rằng cô vẫn còn đủ kiên cường sống tốt, cô cố gắng che giấu và chịu đựng đau đớn trong thời gian dài dằng dặc, nhưng cô lại không biết, cho dù cô cố gắng muốn bỏ qua những thứ kia thì vào giây phút nhìn thấy Thi Dạ Chiêu trở về, tất cả đều vô tình bộc lộ ra.

Cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cô sợ Thi Dạ Chiêu, càng sợ chính bản thân mình không thể đợi đến ngày nở hoa.

...

“Tiểu Tịch, có phải....Em rất ghét anh thái tử này không?”

Thái tử nói, vẫn ở bên cạnh vuốt mái tóc dài vẫn còn hơi ẩm ướt của cô, từng lọn tóc mềm mại như chơi đùa tay hần.

Trữ Dư Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt bắt đầu phiếm hồng.

Ghét ư? Làm sao cô có thể ghét anh cho được...

“Tiểu Tịch có điều gì muốn nói với anh sao?”

Cô chần chờ một lúc sau mới gật đầu.

“Vậy có phải em có chuyện gì giấu anh không?”

Thái tử yên lặng chờ đợi câu trả lời của cô thật lâu sau, quay người lại, nhìn thẳng vào đáy mắt cô.

Sân phơi không được bật đèn, mượn ánh sáng của ánh trăng, hắn chỉ nhìn thấy một mảnh đen tối ở trong mắt cô.

“...Em gạt anh chuyện gì?”

“Cần anh phải nhắc nhở lại cho em sao? Được, chuyện về...Thi Dạ Chiêu.”

Ánh mắt thái tử nhìn cô sắc bén, khiến cho cô bắt đầu thở dồn dập.

Thi Dạ Chiêu. Cái tên người đàn ông kia đối với cô mà nói nhưng nhắc nhở cô về một cơn ác mộng.

“Anh Thi - - Dạ Chiêu làm sao vậy?”

“...Giữa em và hắn ta, đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết có phải không?”

Hắn cuối cùng vẫn cố bật ra câu hỏi cô.

Cô mím môi không nói gì, hắn đang đợi câu trả lời của cô, việc chờ đợi khiến hắn trở nên nóng vội, hắn muốn biết chân tướng, biết đáp án.

“Không có.”

Trữ Dư Tịch kiên cường trấn định bản thân trả lời, cô nắm chặt bàn tay, đến nỗi khiến óng tay đâm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay mềm mại, cảm giác đau nhói.

“Hắn là anh trai, cũng giống với anh thái tử, đều là...anh trai.”

Mới vừa bước ra khỏi quán bar, Trữ Dư Tịch dùng hết sức để bước nhanh, lại bị thái tử đi ở phía sau túm lại, kéo đến ngồi vào chiếc xe cách đó không xa.

Thái tử không có ý định đưa cô trở về nhà, mà một mạch chạy thẳng đến bờ biển.

Hắn đi chậm chậm ở phía trước, Trữ Dư Tịch cũng chân trần dẫm lên trên vết giày của hắn ở phía sau lưng hắn.

Bãi tắm ven biển này là do tập đoàn hoàng gia bỏ vốn tu bổ kiến trúc và quang cảnh, trước mắt, đây là bãi tắm đẹp nhất, xa hoa nhất ở thành phố T này, chỉ là nó không được mở cửa tự do ọi người ra vào.

Ban ngày còn có lác đác một vài nhân viên làm công tác của mình, mà đến khi màn đêm buông xuống, khắp trên một vùng bãi biển rộng lớn chỉ có hai người bọn họ.

Bàn chân dẫm lên cát trắng tinh tẻ trên bờ biển, vừa nông vừa sâu lại mềm mại như vậy, khiến người ta có cảm giác ấm áp trong lòng. Cũng giống như trong lòng của cô chỉ có một mình hắn mới có thể giúp cô cảm nhận được sự ấm áp.

Thái tử chợt dừng bước, xoay người lại. Trữ Dư Tịch cúi đầu không phát hiện ra, nên trực tiếp va vào trong lòng hắn.

Hắn đỡ lấy cơ thể cô đang bị mất thăng bằng, kéo trở về.

Tầm mắt hai người đột nhiên đụng chạm vào nơi sâu nhất của đối phương. Bất chợt có cảm giác như có một dòng điện xẹt qua người thái tử vậy.

Trữ Dư Tịch bị hắn nhìn nên có chút chợt dạ, mở to mắt, khẽ nói.

“Buông.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, dường như nó bị từng đợt sóng biển vỗ về che lấp đi vậy.

Nơi này không thấy bóng dáng một ngọn đèn nào, chỉ có ánh trăng trong vắt, yên lặng đổ xuống, chiếu lên khuôn mặt của cô, bỗng nhiên thái tử cảm thấy người con gái trong ngực mình cực kỳ xinh đẹp.

Cô không có dùng mỹ phẩm trang điểm, đôi mắt hấn thấy chính là một khuôn mặt mộc mạc sạch sẽ thuần khiết, không có bất cứ thứ gì che giấu, hiện ra trước mắt hấn. đôi môi đầy đặn trơn bóng, gần ngay trước mắt, trong không khí lúc đó chỉ có một mùi hương từ cơ thể cô tỏa ra mà thôi.

Thậm chí hấn còn bị kích thích đến mức muốn cúi đầu xuống hôn cô.

Hấn hơi hơi cúi đầu xuống, nhưng lại trùng hợp cô lại quay mặt đi nơi khác nói.

“Nơi này chính thức mở cửa từ bao giờ thế?”

Người con gái này, thật biết cách phá phong cảnh.

Thái tử quay mặt ra phía biển khơi xa, ngồi trên bờ cát mịn, hai tay chống đỡ ở phía sau người. Ngắm nhìn cô gái đang tung tăng bọt nước ở phía trước.

Thật ngây thơ.... Thái tử trầm nghĩ, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung ngắm nhìn cô không rời lấy một giây nào.

Cô cong người, đứng trong làn nước biển mà đùa nghịch với những con sóng. Cánh tay và đôi chân thon dài, trắng trẻo nõn nà đi vào trong đôi mắt hấn khiến hấn nhìn mà phát cảm thấy hốt hoảng. Hấn bỗng nhiên nhớ lại cảnh chính mình áp chế cô toàn thân lỏa lồ bên dưới, nhất là cảm giác cặp mông tròn kia vô cùng mềm mại...

Đã rất lâu rồi Trữ Dư Tịch không được đi biển, cảm giác chính bản thân mình có thể chơi đùa trong làn nước biển một cách chăm chú như vậy. Thậm chí cô còn không phát hiện ra có một người đàn ông đang dần tiến tới gần mình.

Cô chạy tới khu nước sâu chưa tới đùi, bỗng nhiên có cảm giác có thứ gì đó trong nước bắt lấy cổ chân cô. Cô chỉ kịp hét lên “A” một tiếng liền bị ngã vào trong làn nước.

Thái tử bơi ở dưới nước kéo theo cô bơi ra phía biển sâu hơn, không biết bơi được bao xa, toàn thân Trữ Dư Tịch vô lực, cố ngoi lên trên mặt nước để thở.

“Anh thái tử, em không thể bơi được nữa, trở về đi.”

“Không còn sức lực rồi hả?”

Hấn bơi tới bên người cô, một tay cầm giữ eo của cô, kéo vào trong lòng mình. Đúng vậy, hấn chính là muốn cô không còn sức lực nữa.

“Uhm, chúng ta trở về đi - - ưm!”

Cô còn chưa nói xong, đôi môi đã bị hấn ngậm lấy lời chưa nói ra bị nuốt xuống miệng.

Theo bản năng cô kháng cự, nhưng hấn không cho phép. Cánh tay ôm lấy cổ cô kéo lại gần mình hơn, chiếc lưỡi linh hoạt cứ thế đi vào chơi đùa trong khoang miệng cô.

Trữ Dư Tịch che tay ở trước ngực hấn, cũng không có đủ sức lực mà đấu lại với sức của hấn, một tay kia của hấn vòng ra phía sau vấy cô tìm kiếm vị trí cái khóa mà kéo kéo ra, thăm dò vào bên trong.

Cởi bỏ khuy áo ngực của cô, bàn tay to lớn không một chút e dè nào trực tiếp đặt lên nơi mềm mại của cô mà xoa nắn vuốt ve.

Thần trí của Trữ Dư Tịch trở nên luống cuống, không có cách nào thoát khỏi giam cầm của hấn, đành phải cắn lưỡi của hấn còn đang càn quấy ở trong miệng cô.

Thái tử bị đau, đành phải rời khỏi môi cô, vẻ mặt hờn giận.

“Từ bao giờ mà em lại có bệnh này? Cẩn anh đến nghiệm rồi hả?”

Lại thấy cô gái bắt đầu cắn môi chính mình, bỗng nhiên hấn cảm thấy hơi tự trách mình.

“Tiểu Tịch, đi theo anh, hít một hơi thật sâu.”

Mặc dù vẫn làm theo lời hắn nói, nhưng trong lòng của cô vẫn có chút nghi hoặc, hẳn lại lôi kéo cô cùng nhau lặn xuống nước, lại lần thứ hai hôn lên môi cô.

Thái tử bắt đầu xé rách váy trên người Trữ Dư Tịch, khi đó cô đã biết được ý đồ của hắn. Khả năng bơi lội của thái tử vô cùng tốt, thời gian nín thở lớn hơn rất nhiều so với người thường. Rất nhanh sau đó, cô liền cảm thấy khó chịu, bắt đầu đuối dưỡng khí.

Nhưng thái tử vẫn quyết tâm không cho cô ngoi lên mặt nước, vẫn tiếp tục hôn cô, truyền từng chút từng chút dưỡng khí cho cô để thở. Đồng thời tay hắn chỉ cần hơi dùng một đạo lực đã khiến cho chiếc quần lót của cô tan tành thành từng mảnh vụn...

Cô lắc đầu, đẩy hắn ra, khiến vô số những bong bóng nước phun ra từ miệng cô, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập ngày càng mạnh.

Thái tử còn đang bận cởi bỏ dây thắt lưng chính mình, nhân cơ hội này, Trữ Dư Tịch nhanh chóng tìm cách thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, bơi nhanh lên phía trên mặt nước, nhưng vừa mới nổi lên mặt đất, mới chỉ hít thở được một hơi, cô lại bị thái tử kéo xuống.

Hắn di chuyển thân thể chính mình ở trong nước, khiến cho chân của cô vừa vặn đụng chạm đến tấm lưng cường tráng của chính mình, còn ở phía dưới chỗ bụng dưới của hắn, sớm đã trở nên cứng rắn như sắt.

Ngón tay hắn đặt tại cửa nơi tư mật của cô, bắt đầu cọ xát, rồi lại bắt đầu từng bước từng bước đi vào thăm dò.

Thân thể Trữ Dư Tịch trở nên căng thẳng, hai cánh tay cô ra sức kéo, rồi lại đánh đánh vào vai hắn. Sức lực cô đánh vào hắn, lại ở trong nước như thế, càng không đáng nói làm gì.

Hắn nhìn ra sự luống cuống của cô.

Đôi mắt cô trở nên đỏ đỏ, nhìn hắn ra sức lắc đầu (p/s: ồ, ở trong nước, đêm khuya, chỉ có ánh sáng của ánh trăng, làm sao bà tác giả có thể miêu tả dc mắt chị í đỏ đỏ cơ chứ @@). Dục hỏa của hắn đặt ngay ở nơi mềm mại của cô, đôi tay ôm chặt thắt lưng cô, chỉ cần ấn cô đi xuống 1 chút nữa thôi là có thể tiến vào trong cô một cách triệt để...

Trong một giây kia, biểu tình trên mặt cô như là tuyệt vọng vậy, để cho thái tử đâm vào trong cơ thể mình một cái.

Làm tình cùng hắn khiến cho cô thống khổ như vậy sao?

Trong lòng như bị một nhát dao đâm vậy.

Hắn làm sao vậy!!!

Thái tử đứng trong phòng tắm của một phong VIP của một khách sạn ở ven bãi tắm, thân thể lỏa lồ đang bận rộn tắm gội. Nước ấm càng khiến cho hắn cảm thấy dục vọng bên dưới khó lòng mà tiêu tan được. Đôi mắt đen láy mở to kết hợp với đá ốp trong phòng đen bóng, hắn không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào một điểm trong lòng run lên một hồi.

Rốt cuộc là hắn bị sao vậy?

Hết lần này tới lần khác buông tha cho cô.

Hắn không phải người hiền lành gì, cũng không phải không nỡ bạo lực với phụ nữ, đối với hắn, nước mắt phụ nữ cũng không có bất cứ tác dụng gì. Tính tình hắn vẫn luôn độc địa, chỉ cần những thứ mà hắn muốn sẽ không quan tâm đến sống chết của người khác ra sao.

Có thể, nhìn thấy nước mắt Trữ Dư Tịch, nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt và sự kháng cự của cô, khiến cho hắn cảm thấy không đành lòng.

Hắn nhìn xuống tay mình, còn nhớ rõ cảm giác lúc nắm lấy thắt lưng của cô, nơi mềm mại của cô ...

Lúc ấy, hắn chỉ cần dùng thêm một chút lực, là có thể tiến vào, là có thể có được cô, nhưng cuối cùng hắn lại.... buông tay.

Biểu tình của cô, giống như một con dao, đâm vào trong lòng hắn. Vẫn còn cảm giác đau đớn, vô cùng khó chịu.

...

Nhân viên phục vụ đưa quần áo mới đến, hắn mặc vào chỉnh tề, đi tới, lại nhìn thấy Trữ Dư Tịch vẫn đang ngồi ngây người trên bậc thang, không biết phát giác cái gì.

Trữ Dư Tịch nhìn theo bậc thang thật dài phía dưới, đáy lòng nảy sinh cảm giác chán đời.

Từ nơi này nhảy xuống, không chết cũng tàn phế thôi, nói không chừng, lại giống với kịch bản phim truyện nào đó, mất trí nhớ cũng nên.

Quên đi thái tử, quên đi Thi Dạ Triều.

Quên đi đã từng hận, quên đi đã từng yêu...

Bỗng nhiên cảm giác vai nặng nề, cô hoảng sợ.

“Không phải là em đang muốn tự tử đó chứ?”

Vừa quay đầu lại, trước mặt hiện ra khuôn mặt trêu chọc của thái tử.

Ngược lại với bộ dạng này, khiến cho người ta có cảm giác chưa có xảy ra bất cứ chuyện gì, cánh tay hắn khoát lên vai cô một cách hết sức tự nhiên.

“Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một lát.”

...

Trên khoảng sân rộng lớn, thái tử tùy ý chọn một chiếc ghế trên bờ cát ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, hắn liền thay đổi tư thế ngồi, giang rộng đôi chân ra, lại kéo Trữ Dư Tịch để cho cô ngồi trong khoảng trống giữa chân hắn, hắn lại kẹp cô lại.

Bộ dạng ôm cô bây giờ rất giống với trước kia, hắn lại để cằm mình để ở trên cách đầu cô một khoảng, nhẹ nhàng nói.

65. Chương 66: Chương 52

66. Chương 67: Chương 53

Thi Dạ Chiêu: tôi muốn Tiểu Tịch.

Đã lâu lắm rồi không được thưởng thức hương vị của cô, giờ phút này Thi Dạ Chiêu đã không có cách nào kiềm chế được bản thân rời khỏi môi cô. Trong mũi, trong miệng hắn đều là hương vị của cô mà hắn đã ngày nhớ đêm mong suốt ba năm trời, với hắn, dường như đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ quá đổi xa xỉ. Chỉ có trời mới biết được hắn muốn ôm, muốn hôn cô đến nhường nào. Nhiều ngày trôi qua, mỗi lần hắn xuất hiện chỉ sợ khiến cho cô bị dọa đến kinh sợ, giờ phút này hắn giống như đứa trẻ bị bỏ đói bao ngày nay bỗng được cho ăn, ngấu nghiến hôn cô....

Hắn cũng từng dùng những phương pháp theo đuổi phụ nữ như người bình thường, theo đuổi một cô gái. Cố gắng bỏ qua sự coi thường lạnh nhạt trong mắt cô đối với mình, càng coi như không hay biết ác cảm của cô đối với hắn.

Cô là người con gái duy nhất mà hắn muốn nâng niu trân trọng, nhưng cũng là người phụ nữ hận hắn nhất trên đời.

Hắn thật sự không muốn làm tổn thương cô, tình yêu khiến con người ta trở nên mù quáng. Hắn sống trong tín ngưỡng của bản thân mình, nên hành động rất cực đoan, chỉ có dựa vào sức mạnh mà chiếm đoạt mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Hắn không phủ nhận bản thân hắn sống đến giờ phút này đã tắm bao nhiêu máu tươi, mà cô là người đầu tiên khiến cho hắn cảm nhận được tình cảm chân thành của con người là như thế nào?!

Chữ Dư Tịch dù đã tập võ, nhưng sức lực con gái của cô làm sao có thể đấu lại được với sức lực của hắn, suy nghĩ bắt đầu động thân, lên gối đập ngay hạ bộ của hắn.

Thi Dạ Chiêu bị đau đốn, liền buông tay ra, tạo cơ hội cho cô chạy thoát. Còn hắn thì kêu một đau đốn, cố gắng đứng dựa lên tường, đồng thời lấy tay che đi vị trí bị đau đốn kia

Mây nhứ chặt lại, nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang lẩn vào trong đám đông, bất đắc dĩ cười khổ.

“Em luôn có bản lĩnh khiến cho tôi phải đau đốn..”

....

Trữ Dư Tịch vừa chạy vừa chà xát môi mình, giống như chà xát một vết bẩn vậy.

Cô chỉ lo chạy, không cẩn thận đụng vào người khác cũng chỉ cúi đầu nói áy náy xin lỗi rồi chạy biến.

Mãi cho đến khi bóng dáng cô biến mất khỏi cửa nhà hàng, thái tử mới thu lại tầm mắt. Mới vừa đi được vài bước, liền bắt động dừng lại.

Là Thi Dạ Chiêu.

Thi Dạ Chiêu ngoắc miệng cười nhìn hắn.

“Thật trùng hợp!”

Thái tử tháo kính râm xuống tiến lại phía hắn mới nói.

“Xã giao.”

Thi Dạ Chiêu tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu, như vô ý hỏi.

“Có nhìn thấy Tiểu Tịch không?”

Thái tử nhíu mày không lên tiếng, chỉ hơi nhếch môi lên.

Thi Dạ Chiêu tỏ ra không biết làm sao

“Tôi chỉ nói với cô ấy vài câu mà cô ấy không thích nghe...”

Buông buông tay.

“Tính tình phụ nữ mà nói đều giống nhau cả.”

“”

Không khí giữa hai người bất chợt đông lại, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp xuống. Đó là một loại không khí mà chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Bộ dạng thái tử vẫn là âm trầm cân nhắc, thông thả đeo lại chiếc kính râm lên trên sống mũi. Kính đen có thể giúp che giấu đi một phần ánh mắt sắc bén của hắn.

Còn tầm mắt Thi Dạ Chiêu thì nhàn nhạt tiếp nhận ý của hắn, rồi ung dung nhìn lại.

Một lúc lâu sau, thái tử mới mở miệng, ngữ điệu không giống bình thường cho hắn, khiến người nghe có thể đoán ra một cỗ khí lạnh.

“Nói những điều cô ấy không thích nghe, hay là....Làm những chuyện cô ấy không thích?”

Hắn cũng nhìn thấy được Trữ Dư Tịch đang chà xát đôi môi bị sưng đỏ chạy đi.

Thi Dạ Chiêu nhẹ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Hắn không biết được rằng nụ cười nhẹ của hắn kia như chạm phải một ranh giới nào đó của thái tử, khiến thái tử cảm thấy rất căng thẳng.

Thái tử muốn nói điều gì đó, nhưng đột nhiên trong đầu lại vang lên câu nói kia của Trữ Dư Tịch với hắn.

“Anh thái tử, anh làm như thế khiến cho em cảm thấy vô cùng chán ghét.”

Tay hắn ở trong túi quần nắm chặt lại, cố kìm chế cảm xúc. Sau đó vỗ lên vai Thi Dạ Chiêu nói.

“Không được trêu đùa cô ấy, mà cô ấy khác với những người phụ nữ khác là được rồi.”

Thái tử nói xong, lập tức muốn rời khỏi, trong lòng hắn đang rất buồn bực

Mẹ nó! Làm như vậy em còn dám chán ghét tôi thử xem? Tôi mặc kệ em ở cạnh ai, mặc kệ em kết giao với ai, có phải như thế là rất hợp ý em??

Em không chán ghét tôi, đúng là tự tôi thấy chán ghét bản thân! Tôi con mẹ nó chán ghét như vậy!!

....

“Thái tử.”

Thi Dạ Chiêu gọi hắn lại từ phía sau.

Theo bản năng, thái tử dự cảm không muốn nghe Thi Dạ Chiêu muốn nói ra cái gì thì nói. Lại nghĩ nhìn đến nụ cười ý vị trên môi của Thi Dạ Chiêu, thái tử cảnh giác nheo mắt lại nhìn hắn nói tiếp.

“Anh thiếu nợ tôi một ân tình, còn nhớ rõ chứ?”

Thi Dạ Chiêu đang đứng ở ngoài ánh sáng, mà thái tử lại đang đứng trong bóng tối.

Thái tử không chút do dự, gật đầu.

“Đương nhiên.”

“Thế này thì có vẻ hơi thất lễ, nhưng, tôi muốn hỏi anh một việc...”

Thi Dạ Chiêu đi tới, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thái tử nhú mày, không nói.

“Tôi. Muốn. Tiểu Tịch.”

Hắn đồng dạng nói ra từng chữ một rất rõ ràng một câu, thấy biểu tình của thái tử bỗng nhiên cứng lại.

“....”

“Là anh cả của cô ấy, tôi chỉ hi vọng anh giúp đỡ tôi một chút, mà không phải...gây trở ngại.”

Khóe miệng hắn âm thầm hiện ra ý cười.

Trong mắt thái tử khí lạnh ngày càng dày đặc, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng.

Súng kẹp ở ngay dưới nách.

Hắn thật vất vả mới có thể khắc chế được bản thân kẹp chặt chiếc súng, chứ không phải nhanh tay rút súng ra bắn nát mặt củ tên đàn ông đầu sỏ gây ra kích thích trong lòng hắn này

67. Chương 67: Chương 53

Thi Dạ Chiêu: tôi muốn Tiểu Tịch.

Đã lâu lắm rồi không được thưởng thức hương vị của cô, giờ phút này Thi Dạ Chiêu đã không có cách nào kiềm chế được bản thân rời khỏi môi cô. Trong mũi, trong miệng hắn đều là hương vị của cô mà hắn đã

ngày nhớ đêm mong suốt ba năm trời, với hắn, dường như đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ quá đỗi xa xỉ. Chỉ có trời mới biết được hắn muốn ôm, muốn hôn cô đến nhường nào. Nhiều ngày trôi qua, mỗi lần hắn xuất hiện chỉ sợ khiến cho cô bị dọa đến kinh sợ, giờ phút này hắn giống như đứa trẻ bị bỏ đói bao ngày nay bỗng được cho ăn, ngấu ngiến hôn cô....

Hắn cũng từng dùng những phương pháp theo đuổi phụ nữ như người bình thường, theo đuổi một cô gái. Cố gắng bỏ qua sự coi thường lạnh nhạt trong mắt cô đối với mình, càng coi như không hay biết ác cảm của cô đối với hắn.

Cô là người con gái duy nhất mà hắn muốn nâng niu trân trọng, nhưng cũng là người phụ nữ hận hắn nhất trên đời.

Hắn thật sự không muốn làm tổn thương cô, tình yêu khiến con người ta trở nên mù quáng. Hắn sống trong tín ngưỡng của bản thân mình, nên hành động rất cực đoan, chỉ có dựa vào sức mạnh mà chiếm đoạt mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Hắn không phủ nhận bản thân hắn sống đến giờ phút này đã tẩm bao nhiêu máu tươi, mà cô là người đầu tiên khiến cho hắn cảm nhận được tình cảm chân thành của con người là như thế nào?!

Chữ Dư Tịch dù đã tập võ, nhưng sức lực con gái của cô làm sao có thể đấu lại được với sức lực của hắn, suy nghĩ bắt đầu động thân, lên gối đập ngay hạ bộ của hắn.

Thi Dạ Chiêu bị đau đớn, liền buông tay ra, tạo cơ hội cho cô chạy thoát. Còn hắn thì kêu một đau đớn, cố gắng đứng dựa lên tường, đồng thời lấy tay che đi vị trí bị đau đớn kia

Mày nhúu chặt lại, nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang lẩn vào trong đám đông, bất đắc dĩ cười khổ.

“Em luôn có bản lĩnh khiến cho tôi phải đau đớn..”

....

Trữ Dư Tịch vừa chạy vừa chà xát môi mình, giống như chà xát một vết bẩn vậy.

Cô chỉ lo chạy, không cẩn thận đụng vào người khác cũng chỉ cúi đầu nói áy náy xin lỗi rồi chạy biến.

Mãi cho đến khi bóng dáng cô biến mất khỏi cửa nhà hàng, thái tử mới thu lại tầm mắt. Mới vừa đi được vài bước, liền bất động dừng lại.

Là Thi Dạ Chiêu.

Thi Dạ Chiêu ngoắc miệng cười nhìn hắn.

“Thật trùng hợp!”

Thái tử tháo kính râm xuống tiến lại phía hắn mới nói.

“Xã giao.”

Thi Dạ Chiêu tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu, như vô ý hỏi.

“Có nhìn thấy Tiểu Tịch không?”

Thái tử nhúu mày không lên tiếng, chỉ hơi nhếch môi lên.

Thi Dạ Chiêu tỏ ra không biết làm sao

“Tôi chỉ nói với cô ấy vài câu mà cô ấy không thích nghe...”

Buông buông tay.

“Tính tình phụ nữ mà nói đều giống nhau cả.”

“....”

Không khí giữa hai người bất chợt đông lại, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp xuống. Đó là một loại không khí mà chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Bộ dạng thái tử vẫn là âm thầm cân nhắc, thông thả đeo lại chiếc kính râm lên trên sống mũi. Kính đen có thể giúp che giấu đi một phần ánh mắt sắc bén của hắn.

Còn tầm mắt Thi Dạ Chiêu thì nhàn nhạt tiếp nhận ý của hắn, rồi ung dung nhìn lại.

Một lúc lâu sau, thái tử mới mở miệng, ngữ điệu không giống bình thường cho hắn, khiến người nghe có thể đoán ra một cỗ khí lạnh.

“Nói những điều cô ấy không thích nghe, hay là....Làm những chuyện cô ấy không thích?”

Hắn cũng nhìn thấy được Trữ Dư Tịch đang chà xát đôi môi bị sưng đỏ chạy đi.

Thi Dạ Chiêu nhẹ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Hắn không biết được rằng nụ cười nhẹ của hắn kia như chạm phải một ranh giới nào đó của thái tử, khiến thái tử cảm thấy rất căng thẳng.

Thái tử muốn nói điều gì đó, nhưng đột nhiên trong đầu lại vang lên câu nói kia của Trữ Dư Tịch với hắn.

“Anh thái tử, anh làm như thế khiến cho em cảm thấy vô cùng chán ghét.”

Tay hắn ở trong túi quần nắm chặt lại, cổ kìm chế cảm xúc. Sau đó vỗ lên vai Thi Dạ Chiêu nói.

“Không được trêu đùa cô ấy, mà cô ấy khác với những người phụ nữ khác là được rồi.”

Thái tử nói xong, lập tức muốn rời khỏi, trong lòng hắn đang rất buồn bực

Mẹ nó! Làm như vậy em còn dám chán ghét tôi thử xem? Tôi mặc kệ em ở cạnh ai, mặc kệ em kết giao với ai, có phải như thế là rất hợp ý em??

Em không chán ghét tôi, đúng là tự tôi thấy chán ghét bản thân! Tôi con mẹ nó chán ghét như vậy!!

....

“Thái tử.”

Thi Dạ Chiêu gọi hắn lại từ phía sau.

Theo bản năng, thái tử dự cảm không muốn nghe Thi Dạ Chiêu muốn nói ra cái gì thì nói. Lại nghĩ nhìn đến nụ cười ý vị trên môi của Thi Dạ Chiêu, thái tử cảnh giác nheo mắt lại nhìn hắn nói tiếp.

“Anh thiếu nợ tôi một ân tình, còn nhớ rõ chứ?”

Thi Dạ Chiêu đang đứng ở ngoài ánh sáng, mà thái tử lại đang đứng trong bóng tối.

Thái tử không chút do dự, gật đầu.

“Đương nhiên.”

“Thế này thì có vẻ hơi thất lễ, nhưng, tôi muốn hỏi anh một việc...”

Thi Dạ Chiêu đi tới, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thái tử nhíu mày, không nói.

“Tôi. Muốn. Tiểu Tịch.”

Hắn đồng dạng nói ra từng chữ một rất rõ ràng một câu, thấy biểu tình của thái tử bỗng nhiên cứng lại.

“....”

“Là anh cả của cô ấy, tôi chỉ hi vọng anh giúp đỡ tôi một chút, mà không phải...gây trở ngại.”

Khóe miệng hắn âm thầm hiện ra ý cười.

Trong mắt thái tử khí lạnh ngày càng dày đặc, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng.

Súng kẹp ở ngay dưới nách.

Hắn thật vất vả mới có thể khắc chế được bản thân kẹp chặt chiếc súng, chứ không phải nhanh tay rút súng ra bắn nát mặt củ tên đàn ông đầu sỏ gây ra kích thích trong lòng hắn này

68. Chương 68: Chương 54

Editor: Chuongnhobe

Nhan Loan Loan vẫn đang ngậm ống hút trà sữa trong miệng, trên tay cầm một đồng chiến lợi phẩm của chuyến shopping, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình LCD tivi sau tấm cửa kính đối diện.

Trên đó đều là hình ảnh cao ráo thanh thần của Hoàng Phủ Triệt, còn có cả phụ đề của bản thân, khiến trong đôi mắt nhìn của cô vô cùng chói mắt.

Cô vuốt vuốt tóc, ra vẻ thoải mái. Đi ngang qua thùng rác gần đó, ném hộp trà sữa rỗng vào.

Lái xe đi ngang qua cầu lạc bộ Trình Diệp, trong sân nhảy trên tầng 8 một đám man nữ đang chơi điên loạn, chơi bi-a thoát ỹ.

Không khí ngày càng náo nhiệt, cùng với chút men rượu, và nhạc sàn sôi động.

Đàn ông, tính toán cái gì?

Thực ra cô không nên có cái loại suy nghĩ này mới phải, dựa vào đàn ông, không bằng dựa vào chính bản thân mình.

Thông qua video giám sát trong phòng quản lý, Trình Diệp nhìn thấy một người phụ nữ quyến rũ, vô cùng có lòng tốt gọi điện thoại cho Hoàng Phủ Triệt.

“Cậu mà không mau tới đây, người phụ nữ kia sẽ bị người đàn ông khác ăn mất đó.”

Hoàng Phủ Triệt còn đang bận rộn tăng ca, vừa tiếp nhận cuộc gọi này, liền bỏ tất cả công việc lại, chạy ô tô đi tới.

...

Nhan Loan Loan nghe thấy có tiếng người kêu tên của mình, nhạc âm quá lớn, giọng nói kia coi như từ nơi xa xăm vọng tới, không được rõ ràng.

Trên vai liền có một đạo lực đè nặng lên, bị một bàn tay đặt lên.

Cô dùng một lực khá mạnh đẩy ra, trong đầu thoáng qua một hồi liền nhận ra người đàn ông trước mắt này, khóe miệng nở nụ cười, chân nhẹ nhảy lên một cái, ôm chầm lấy cổ của người đàn ông.

“Tiểu Nguyễn, đã lâu không gặp.”

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, khiến cho Nguyễn Diệc Hàn không kiêng dè gì nhìn thẳng vào cô bằng ánh mắt khinh thường.

Nguyễn Diệc Hàn thuận thế cũng cố ôm lại cô, đột nhiên một luồng hơi rượu nồng nặc phả vào mặt hắn.

Hắn đưa tay kéo cô ra bên cạnh, thuận tiện cởi áo ra khoác lên người cô, mặc kệ bên dưới mọi người đang vui đùa ồn ào, đỡ cô đi ra ngoài.

...

Trên hành lang, Nguyễn Diệc Hàn trong tay cầm một chai nước khoáng, đứng ở nơi đó.

Nhan Loan Loan không để ý hình tượng ngã lệch trên ghế dài. Hắn thở dài, đẩy đẩy cô.

“Loan Loan, Loan Loan? Ngồi dậy uống nước.”

Nhan Loan Loan bị hắn làm cho thức tỉnh, hí mắt nhìn hắn một lượt.

“Tiểu Nguyễn? đúng là anh sao?”

Nguyễn Diệc Hàn đỡ khóc đỡ cười, không có cách nào đối với cô gái này, ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô vuốt lại mái tóc còn đang rối bời.

“Không là tôi, thì cô cho là ai?”

Nước khoáng lạnh nuốt xuống bụng, điều hòa trên đỉnh đầu phả ra gió lạnh khiến cho cô thanh tỉnh không ít.

Chỉ là ý thức vẫn còn chậm nửa nhịp, mọi suy nghĩ như dừng lại ở câu nói có vẻ tổn thương của Nguyễn Diệc Hàn.

Bàn tay Nguyễn Diệc Hàn ngả ngón sờ soạng bên hông cô một lượt, lại bị Nhan Loan Loan đẩy ra, đồng thời, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Cút sang một bên cho tôi, tôi còn chưa có say, đừng có mà lợi dụng chiếm tiện nghi của tôi.”

“Còn không có say? Vừa rồi còn không phải là do cô đối với tôi biểu lộ cảm xúc yêu thương nhưng nhớ sao?”

Trên khuôn mặt đẹp trai của Nguyễn Diệc Hàn cố ý nháy mắt làm động tác ra hiệu đùa giỡn cô.

“Đã lâu không gặp, để cho tôi sờ mó một lát thì có sao? Coi như là để bồi thường tôi đã có lòng si mê em một thời!”

Nhan Loan Loan bị hắn cười đùa một phen.

Thấy cô nở nụ cười nhẹ, Nguyễn Diệc Hàn cũng không tự giác được khoe miệng cũng nhếch lên.

Cô gái này, thế mà lại có khả năng lay động vào lòng hắn.

Nhan Loan Loan cười cười, bỗng nhiên dừng lại, ngả đầu lên vai Nguyễn Diệc Hàn.

“Cho anh một cơ hội an ủi tôi.”

Trong lòng Nguyễn Diệc Hàn bắt đầu nổi sóng gió, tim đập rộn

lên, nhưng ngoài miệng thì vẫn như có như không đùa cợt cùng cô.

“Được, an ủi phụ nữ là nghề của tôi, nói đi, nhà em, nhà tôi hay là chúng ta cùng đi thuê phòng nào?”

Ngoài ý muốn, cô chưa tiếp tục cùng hắn trêu chọc tiếp một phen, mà chỉ yên lặng trong một lát sau mới tiếp tục hỏi hắn một câu.

“Loại việc này, đối với đàn ông mà nói, quan trọng như thế sao?”

“A?”

“Tiểu Nguyễn, nếu lúc trước tôi dễ dàng đi theo anh, anh đã sớm quăng tôi đi rồi?”

“A..”

“Nói thật, không được lừa tôi.”

Nguyễn Diệc Hàn sờ sờ chóp mũi, gật đầu thừa nhận.

“Không sai biệt lắm - ôi chao, azzzz, ôi tôi nói, em hắn là không cố ý theo tôi thích chơi trò lạt mềm buộc chặt chứ?”

“Uhm?”

Nguyễn Diệc Hàn hơi nghiêng đầu, tóc của cô vương vẩn theo gió quẩn quanh hắn, khiến cho hắn cảm thấy sợ bản thân không thể kiềm chế nổi, ánh mắt hắn né tránh nhìn chăm chăm vào chiếc máy bán hàng tự động màu sắc sặc sỡ.

“Thật ra em cũng thích tôi đúng không, chỉ là sợ tôi không cần em, nên mới cố ý theo tôi, thật là một cô gái xấu xa.”

Nhan Loan Loan buồn cười, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Tôi không theo anh, anh vẫn cần tôi sao?”

“Này nhá, vui đùa cũng không thể tùy tiện như thế được, tôi chịu không nổi sự hấp dẫn đó đâu!”

Nguyễn Diệc Hàn rút ra một điều thuốc ngậm ở trên môi, tay mò mẫm cái bật lửa.

“Tôi không nói đùa với anh.”

“...”

Cái bật lửa thành linh bùng ánh sáng lửa nhưng Nguyễn Diệc Hàn lại quên mất việc mình đang làm là gì, giống như một người máy hết nhiên liệu tạm dừng mọi hoạt động vậy.

Một bàn tay quơ trên trước mặt hấn, lại còn có một đôi mắt tràn ngập sương mù nhìn hấn.

“Tôi không nói đùa, Tiểu Nguyễn, anh vẫn còn cần tôi không?”

Lạch cạch.

Biểu tình của Nguyễn Diệc Hàn trở nên thờ ơ, điều thuốc trên miệng rớt xuống từ lúc nào không hay.

Nhan Loan Loan thấy chiếc bật lửa còn ở trong tay hấn, lại nhặt điều thuốc vừa mới rơi xuống lên, đặt lên môi hấn rồi châm lửa, sau đó khẽ nhếch miệng cười nhẹ.

“Nói chuyện nha?”

“....Khụ khụ....”

Nguyễn Diệc Hàn vừa mới muốn mở miệng nói cái gì, đã bị sắc khói kịch liệt ho sặc sụa.

Nhan Loan Loan nhú mi, hờn giận nhìn hấn, đẩy hấn rồi đi ra xa.

“Không liên quan đến tôi.”

Nguyễn Diệc Hàn bước nhanh đuổi theo, giữ cổ tay kéo cô lại.

“Muốn! Tôi bị em dọa, trong lúc này không kịp thích ứng, mà em nói cái gì? Muốn đi đâu? nhà tôi?”

“Nhà anh cách đây xa quá.”

Nhan Loan Loan mân mê môi đỏ mọng, hờn dỗi. Bộ dáng đó khiến cho Nguyễn Diệc Hàn chỉ hận không thể ăn cô ngay lập tức được.

“Thế...”

Hấn nhớ tới câu lạc bộ Trình Diệp này có một vài phòng dành cho khách nghỉ ngơi, liền động tay lôi kéo Nhan Loan Loan đi, trực tiếp bước vào thang máy tìm kiếm phòng để mở ra trước.

Hấn cầm chìa khóa phòng ở trên tay mở khóa bước vào bên trong trước.

Dọc đường đi đều không hề buông tay cô ra.

Thân hình cao lớn, bước chân lại dài, một bước đi của hấn cũng bằng đến vài bước chân của Nhan Loan Loan, khiến cô phải chạy mới có thể theo kịp bước chân của hấn, liền mất sức, ở phía sau thở hổn hển.

“Chậm một chút, anh gấp cái gì?”

Quẹt thẻ rồi bước nhanh vào trong phòng, thậm chí hấn còn không thèm bật đèn lên. Trong bóng tối, Nhan Loan Loan bị hấn cố định ở trên cánh cửa, trực tiếp nhìn thẳng cô một cách chăm chú.

Ánh mắt hấn sáng quắc, hơi thở hỗn loạn, như mang theo vài phần run run.

“Loan Loan, em xác định là muốn như vậy? Chứ không phải là do suy nghĩ lúc say mà thành?”

Nhan Loan Loan cười nhẹ

“Anh sợ cái gì?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở em suy nghĩ cho rõ ràng, nếu em không muốn, chắc chắn tôi sẽ không ép buộc em, em say, nhưng tôi thì không, em nói em đang trêu đùa tôi tôi sẽ biết được, hiện tại, chỉ cần em nói ”không“, tôi sẽ lập tức buông tay, nhưng nếu như một khi để bắt đầu rồi, cho dù em có khóc lóc van xin, tôi sẽ không dừng lại.”

Hắn nói liền một mạch một hơi nói hết toàn bộ những suy nghĩ hiện tại ở trong lòng với cô, hắn vẫn biết chuyện giữ Hoàng Phủ Triệt và cô, hắn không muốn suy nghĩ về vấn đề gì xảy ra giữa bọn họ, không muốn suy đoán cái loại trò chơi mập mờ động lòng và thái độ khác thường của Nhan Loan Loan có phải đã động lòng với Hoàng Phủ Triệt hay không.

Hắn chỉ...Không muốn cô sẽ hối hận vì quyết định của ngày hôm nay.

...

Trong lòng Nhan Loan Loan như trống đánh, yên lặng...

Nguyễn Diệc Hàn cắn răng, kiên nhẫn chờ đợi đáp án của cô. Khiến ỗi giây phút trôi qua như đang dùng hình lăng trì hắn vậy.

Thật lâu sau, Nhan Loan Loan ngo ngoáy rời khỏi ngực hắn, đi đến bên rường, cởi bỏ chiếc áo bên ngoài chỉ dài đến rốn, để lộ ra áo ngực màu đen trông vô cùng quyến rũ.

Mềm mại ở trước ngực, cùng với hơi thở của cô, nhịp nhàng trông càng sinh động hơn.

Nguyễn Diệc Hàn cảm thấy bản thân như là đã bị cấm dục lâu ngày, thú tính trong người bắt đầu bùng phát, muốn một phát xé rách toàn bộ số quần áo còn lại trên cơ thể cô, để trực tiếp cùng cô dây dưa không rời.

“Vậy thì đừng ngừng lại.”

Cô nói.

69. Chương 69: Chương 55: Bị Coi Thường

Editor: Chuongnhobe

Người đàn ông dùng lực mạnh lúc nhẹ, thân thể rắn chắc đè lên người phụ nữ bàn tay to lớn vòng ra phía chiếc lưng bóng loáng, nhẹ nhàng vỗ về, đồng thời cố gắng tháo bỏ móc áo ngực. Rượu trong cơ thể người phụ nữ bắt đầu phát huy tác dụng, cơ thể càng thêm mềm mại.

Người phụ nữ có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở dồn dập của người đàn ông, còn có cả tiếng tim mình đập thình thịch.

Bàn tay dưới thân lén lút cầm chặt khăn trải giường, ai nói cô không khản trương, không sợ hãi?!

Áo ngực đã bị cởi bỏ, cô nhú mày lại, quay mặt đi.

Nguyễn Diệc Hàn hôn môi cô hồi lâu, cuối cùng mới bỏ ra, nụ hôn lại trượt xuống phía dưới, tay hắn xoa nắn nơi mềm mại của cô thật cẩn thận, giống như thăm dò xem hiện tại là thực hay chỉ là ảo giác.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại ấm áp, khiến cho hắn rất hài lòng với đáp án nhận được.

Quần áo trên người càng ngày càng ít, Nhan Loan Loan nghiêng đầu, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, từng phút từng giây trôi qua trước mắt cô.

Tay Nguyễn Diệc Hàn hơi vạch, rồi dần cởi bỏ quần lót của cô ra. Rồi tách hai chân cô ra.

“Tiểu Nguyễn...”

Bỗng nhiên cô bắt lấy cổ tay hắn, lời con chưa kịp tiếp tục nói ra, Nguyễn Diệc Hàn dùng tốc độ nhanh nhất đem tay cô vặn lại, cố định ở trên đầu.

“Tôi đã nói rồi, đã bắt đầu là không thể dừng lại, cho dù em muốn hay không, tất cả đều đã muộn.”

Đôi môi nóng bỏng của Nguyễn Diệc Hàn áp lên gáy cô hôn lên.

Bộ phận vô cùng cứng rắn dưới bụng của hắn đã đụng chạm tới chân cô.

“Đã muộn, Loan Loan.”

Thật sự đã muộn sao?

Thật sự...đã muộn sao?

Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Hoàng Phủ Triệt một cách rõ ràng.

Chẳng lẽ đây là ảo giác của cô sao?

Cô cắn chặt môi, nắm chặt ga trải giường đến mức đầu các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Nguyễn Diệc Hàn nắm tay cô, cố gắng gỡ ra, lại lên lòng bàn tay ẩm ướt của cô.

“Mặc dù hắn đã tới, nhưng hiện tại đã không còn kịp nữa rồi!”

Nguyễn Diệc Hàn nâng chân của cô lên lơ lửng trên không, nói một câu như gió thoảng mây bay.

...

Nhan Loan Loan mở to hai mắt, thân cứng đờ.

“Cái, cái gì?”

Nguyễn Diệc Hàn cười nhẹ, đáy mắt đều là ý lạnh.

“Em nghĩ rằng tôi không biết em đang nghĩ cái gì sao?”

“...Biết cái gì?”

“Em lợi dụng tôi.”

Đầu hắn như chôn ở trên cổ cô, giọng nói mang chút thê lương.

“Em đang lợi dụng tôi để thăm dò hắn.”

“...”

Nét mặt cô như một cô bé con chăm chú nhìn hắn.

“Loan Loan, tôi và nhị thiếu là bạn thân, em khiến tôi...Khiến tôi...”

Nhan Loan Loan chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn mà mãi không thể nghe thấy được gì, trong bóng tối, dường như cô nhìn thấy phần nội tâm xấu xí nhất của bản thân mình.

Cô lợi dụng Nguyễn Diệc Hàn, mà trên thực tế, mục đích của cô lại chỉ có mình Hoàng Phủ Triệt.

“Tiểu Nguyễn, thực xin lỗi.”

Nguyễn Diệc Hàn yên lặng, bỗng nhiên lật người từ trên người cô xuống một bên, nằm ngửa, nhìn một mảnh u ám trên đỉnh đầu, cảm thấy chính mình thật sự buồn cười.

Hắn xoay người xuống giường, đốt điều thuốc, bắt đầu mặc quần.

“Em sai rồi, Loan Loan, nhị thiếu không phải loại đàn ông điên cuồng mất đi ý chí vì phụ nữ, loại chuyện đánh ghen như thế này tuyệt đối hắn sẽ không làm.”

“Tin hay không, hiện tại hắn đang đứng ở bên ngoài.”

Nguyễn Diệc Hàn đem quần áo trên mặt đất ném đến cho cô.

“Mặc vào, ra nói chuyện thẳng thắn với hắn, có lẽ cách này sẽ có ích hơn.”

Hắn khoác áo sơ mi lên người, đứng dựa bên cạnh bàn, vén rèm, ngắm nhìn khung cảnh buổi đêm kiêu diễm bên ngoài lọt vào trong đáy mắt, khiến hắn không biết lý do bỗng nhiên hoảng hốt.

“Đoán ra loại tâm tư phụ nữ nay của các em, thật quá dễ dàng, không có tinh thần, vừa rồi em nói ở ngoài hành lang như vậy, tôi đã biết rồi.”

“Tiểu Nguyễn...”

Nhan Loan Loan ôm quần áo ngồi ở trên giường, không biết phải nói cái gì cho phải.

Nhất thời Nguyễn Diệc Hàn nở nụ cười, híp mắt lại hít một ngụm khói, bỗng hiện lên dáng điệu của một tên công tử đào hoa đẹp trai lưu manh.

“Trong lòng cảm thấy hổ thẹn rồi hả?”

“Uhm.”

“Em thật đúng là tưởng tôi bị em ăn hết rồi hả? Nhìn xem tôi đây là ai chứ? Tôi chính là đại thiêu gia họ Nguyễn của thành phố T nha, không thể vì không giúp đỡ em một lần đã bị em chê cười được, chắc chắn tôi sẽ rửa mối nhục này!”

Nguyễn Diệc Hàn nhìn cánh cửa đóng chặt, nghiêng đầu hỏi.

“Không đi ra ngoài tìm hắn sao?”

“Tôi...Không dám.”

Quả thật cô không dám. Cô sợ hắn vì giận mà không kiềm chế được bản thân, càng sợ hãi hắn căn bản không cần cô nữa.

Nguyễn Diệc Hàn tiện tay với lấy chiếc áo khoác lên vai cô, bàn tay to vỗ nhẹ đầu cô, trong lòng muốn nói ra một câu nhưng lại không thể phát ra.

“Tôi thật sự là bị coi thường.”

70. Chương 70: Chương 56

Editor: Chuongnhobe.

Sau khi Nguyễn Diệc Hàn rời đi một lúc lâu, Nhan Loan Loan mới chậm rãi mở cửa xuất hiện.

“Em ngủ lâu rồi sao?”

Giọng nói lạnh băng từ đối diện truyền tới. Nhan Loan Loan cố gắng giả bộ bình tĩnh, ngẩng đầu lên quả thật nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Triệt, không hề có một tia tức giận nào.

“Mars...”

Hoàng Phủ Triệt híp mắt nhanh chóng nhìn cô một lượt.

“Lâu như vậy mới đi ra, xem ra tiểu Nguyễn đã dùng không ít sức lực.”

Sắc mặt Nhan Loan Loan trở nên tái nhợt, có cảm giác như cô bị chồng bắt gian tại trận vậy.

“Em...”

Hoàng Phủ Triệt dùng tay ngăn lại.

“Dừng lại, tôi không muốn nghe. Nhan tiểu thư, chúng ta - - cứ như vậy đi.”

Nói xong, hắn thông thả rời đi.

Nhan Loan Loan đứng chôn chân tại chỗ.

Cái gì gọi là “Cứ như vậy đi”? dựa vào cái gì?

Cô đi đôi giày cao bẩy phen chạy đuổi theo hắn, nhưng hắn đã bước vào ẩn thang máy sớm hơn cô một bước. Cô chỉ có thể sang bên thang máy bên cạnh đuổi theo hắn, trực tiếp chạy đến bãi đỗ xe dưới đất. Vừa vặn lúc Hoàng Phủ Triệt đang ngồi trong xe bắt đầu khởi động.

Cô không quan tâm, trực tiếp chạy đến chắn ngay trước đầu xe hắn.

Hoàng Phủ Triệt phanh gấp, đạp cửa xe bước xuống nhìn cô với vẻ mặt như muốn giết người.

“Cô không muốn sống nữa sao Nhan Loan Loan!”

“Em không muốn sống nữa! Em chết đi cũng chẳng có ai thèm quan tâm nữa.”

Cô cũng gào lên, âm lượng không thua kém gì giọng nói của hắn.

Hoàng Phủ Triệt cười lạnh.

“Đã có nhiều người quan tâm cô như vậy, còn sợ không ai quan tâm nữa sao?”

“Hoàng Phủ Triệt anh khôn khiếp!”

Nhan Loan Loan dùng túi đang cầm trên tay ném mạnh vào người hắn.

“Cảm ơn, từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi là người tốt.”

Hoàng Phủ Triệt nhanh mắt bắt được, lại ném trả lại cho cô.

“Muốn phát điên thì cứ từ từ mà phát điên, tôi còn bận nhiều việc.”

Vẻ mặt hắn, giọng điệu trong mắt hắn phát ra đều là lãnh ý.

Nhan Loan Loan không hiểu sao bỗng nhiên nước mắt cứ chảy xuống.

“Anh vội vàng, anh đương nhiên là vội vàng, muốn đi gặp gỡ vị hôn thê sao, tôi hiểu rồi, tôi không quấy rầy anh nữa, tôi nhường đường cho anh.”

Bàn tay Hoàng Phủ Triệt đang đưa lên mở cửa xe, động tác liền dừng lại, quay lại nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy cô bước ra nhường đường cho hắn.

Cô bước từng bước dài, dần trở nên gấp gáp, khiến cho khoảng cách giữa hắn và cô ngày càng xa. Cả một khoảng bãi đỗ xe trống rỗng rãi rảnh làm bóng dáng nhỏ bé của cô trở nên cô quạnh.

Hắn tựa đầu vào thành xe nhìn phía trước, trên mặt bình tĩnh. Nhưng trong lòng thì dậy sóng nhìn cô rời đi.

Bỗng nhiên Nhan Loan Loan dừng bước, hít một hơi thật sâu, xoay người lại, đứng từ xa nhìn bóng dáng cao ngất của người đàn ông anh tuấn đứng trước chiếc xe Maybach màu trắng.

Yếu ớt nói thầm trong không khí.

“Người bị coi thường Là tôi.”

Bước chân rời đi ngày một nặng nề, bây giờ muốn quay lại với hắn cũng giống với việc con người có thể bay lượn vậy. Cô thề là vào giờ phút này, cô chỉ muốn được ở trong lòng hắn, muốn quay trở lại bên cạnh hắn, không lo nghĩ bất cứ điều gì. Cô chỉ là một người phụ nữ, cô cũng không có mạnh mẽ, cô chỉ nghĩ muốn tìm một vòng tay ấm áp để nương nhờ.

Cô liều lĩnh chạy

đến trong ngực hắn, ôm chặt cổ hắn, đánh đắm hắn.

“Tôi bị điên rồi! chỉ có bị điên mới thích anh! Mới có thể không thoải mái khi nhìn thấy anh ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác!”

Cô không thể chịu đựng nổi nữa, rõ ràng cô là người động lòng trước, là người rơi vào tay giặc trước, lại còn vẫn muốn giả bộ thanh cao, vì cái gì nhất định khiến bản thân phải mệt mỏi như thế?

Là cô không tốt, mới như thế đã thích hấn, cô có thể làm sao?

Hoàng Phủ Triệt chăm chú nhìn, không nói một lời, để cho cô tùy ý phát tiết xong, tay hơi kéo người cô ra, bế cô ném vào trong xe đi mất

Trên đường đi Hoàng Phủ Triệt không nói gì, sắc mặt cũng giống như không có chuyện gì, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn tình hình giao thông bên ngoài. Trong lòng Nhan Loan Loan cảm thấy bồn chồn, không biết hấn đang suy nghĩ điều gì, những điều cô lấy hết dũng khí để thổ lộ, hấn không đáp lại bất cứ điều gì, khiến cô vừa thẹn vừa cầu.

Đến chỗ nhà trọ của hấn, Hoàng Phủ Triệt gần như là kéo cô đi vào, vừa bước vào trong thăm đồ trải nhà, hấn liền nhanh chóng cởi bỏ áo vest và cả vạt quần loạn trên ghế sofa.

Nhan Loan Loan còn đang khom người tại chỗ đổi giày, đã bị hấn thô lỗ kéo đến, lại bế cô lên, trực tiếp ném vào trong bồn tắm lớn, thậm chí bắt chấp nước trong bồn rất lạnh.

Nước trong bồn không quá đình đầu, cô chạm xuống được dưới đáy bồn nước tắm lớn, vùng vẫy ngoi lên trên mặt nước, vẫn còn đang kinh hồn chưa định thần lại được, lại bị tay hấn đè xuống.

Cô phun rất nhiều bong bóng nước, nhìn từ trong nước không thấy rõ bóng dáng của hấn, trong lòng bắt đầu sợ hãi, hấn không định giết cô chứ?!...

Một bên Hoàng Phủ Triệt khống chế người phụ nữ ở trong nước, một bên cởi bỏ quần áo trên người mình, bước vào bồn tắm lớn, vớt cô lên bắt đầu xé quần áo trên người cô.

“Hấn đã hôn em sao?”

Nhan Loan Loan chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ầm ầm bên tai, hàm rang vì lạnh mà run cầm cập va đập vào nhau.

Mãi cho đến khi hấn hỏi đến lần thứ ba, cô mới hơi nghe ra được nội dung câu hỏi của hấn.

“Không...”

Cô không ngừng rung mình, bả vai như muốn lúi lại, môi dính vài sợi tóc. Hoàng phủ triệt làm như không nghe thấy, lột sạch quần áo trên người cô, lấy sữa tắm ra, chà chà cho ra bọt sau đó xoa lên toàn bộ cơ thể cô. Bàn tay xoa trước ngực cô lại hỏi.

“Hấn đã đụng đến nơi này của em rồi?”

Thấy cô chần chờ gật đầu, sắc mặt hấn cứng ngắc đến đáng sợ.

Lúc hấn chạm đến đùi cô, cô càng cảm thấy căng thẳng, giọng hấn đè nén.

“Nơi này...”

Hấn không nói tiếp, mạnh mẽ chà sát trên da cô lần thứ hai, đến khi đỏ lên cũng không thêm quan tâm. Lại xách cô như xách một con gà đến mở vòi hoa sen mở ra cho nước ấm chảy xuống cọ rửa thân thể hai người.

“Mars, em...”

“Ngậm miệng!”

Giọng nói hấn lạnh lùng, khiến cho Nhan Loan Loan sợ tới mức chỉ dám mím chặt môi, mặc hấn làm gì thì làm.

Hấn tiện tay tắt nước, rồi với lấy chiếc khăn tắm lớn, lau qua thân thể cô rồi quấn cho cô sau đó ôm trở lại phòng ngủ, thô lỗ ném cô lên giường lớn.

Cô bị chấn động tới mức gần như hôn mê, trong đầu còn đang có cảm giác ong ong, đã cảm thấy có một áp lực đè lên trên người, tiếp đó, cô bị hấn hôn.

Hung hăng hôn, tùy ý như gió bão mưa rào, thậm chí như dã thú xé rách môi cô.

Là cần chứ đâu phải là hôn?!

Tay cô vừa mới chạm vào vai hắn đã bị kéo ra.

Tay hắn, lời lẽ của hắn gần như tận lực mà trừng phạt cô, dung lực mạnh để giáo huấn cô.

Khiến cho cô phải đau đớn, khiến cho cô phải nhớ rõ cái giá phải trả cho sự phản bội.

“Lá gan của em thật lớn!”

Hắn dùng lực cắn vào làn da yếu ớt của cô, mút vào tạo nên một màu thâm rõ.

“Em còn dám nữa không!”

“Em...”

Hắn công thành đoạt đất, miệng cả lấp vù miệng em, hắn giống như Tử Thần cúi xuống nhìn, còn đâu cái bộ dáng lạnh lùng ôn hòa mà trong veo, người đàn ông có nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng còn đâu? Hiện tại hắn khiến cô sợ hãi!

“Ngậm miệng!”

Hắn nhỏ giọng khiến ntrachs, bàn tay bó cổ cô, hận không thể cắt đứt ra.

“Nghĩ tôi là người nhu nhược? Là do bình thường tôi đối với em quá ôn nhu, quá dung túng, khiến em quen rồi!”

Hắn cúi thả người, ngậm chặt đỉnh nụ hoa hơi mềm mại của cô, dùng rang nanh cắn mút.

“Nhan Loan Loan! Hôm nay em...”

Hắn bá đạo chen một chân vào giữa hai chân cô, điều khiển chân cô, lại dùng lực tách ra.

Tay cầm vật cứng rắn nóng bỏng của bản thân, mặc kệ cô vẫn còn đang khô khốc mà tiến vào. Khuôn mặt đẹp trai nở nụ cười tàn nhẫn, con ngươi đen láy bùng nổ tức giận,

“- thật sự chọc giận tôi rồi!”

Đột nhiên hắn động thân tiến vào, cố gắng tiến vào, lại bởi vì ngoài ý muốn... chọc thủng một lớp màng mỏng, mà động tác cứng lại.

71. Chương 71: Chương 57: Mất Hồn Không?

Editor: Chuongnhobe.

Nhan Loan Loan không ngờ tới việc mình bị hắn ăn trong tình trạng kinh hãi như vậy.

Do bị chiếm đoạt khiến thân thể đau đớn, cô ngẩng đầu lên, thân thể cứng đờ, đau đớn dồn nén trong ngực, thật lâu sau mới thở ra.

Làm sao có thể... Đau đớn như vậy!

Cả người giống như bị một sức mạnh to lớn xé rách dễ dàng thành hai nửa, nước mắt do đau đớn bị ép ngập

Cả đôi mắt, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, để cho nó không chảy ra.

Về mặt khó có thể tin được của Hoàng Phủ Triệt nhìn cô, cứng ngắc trong giây lát, sự vui mừng ngấn ngùi trong lòng bị thay thế bởi một cỗ lửa giận bùng bùng, sự tức giận từ tay chân đến các dây thần kinh truyền vào trong não. (pls; không biết có đúng hơn?! @@)

Hắn thu lại bàn tay, hận không thể cứ thế mà bóp chết cô.

“Em lừa tôi! Nhan Loan Loan em cũng dám lừa gạt tôi!”

Cái gì gọi là bị xâm phạm, bị cưỡng bạo, cái gì gọi là cho cô thời gian, tất cả đều là rắm chó!

Hắn đường đường là hoàng phủ nhị thiếu gia, lại bị một người phụ nữ nói mấy câu giọng điệu đáng thương đùa giỡn xoay vòng vòng, hắn rõ là... Sắp tức chết rồi!

Nhan Loan Loan kim nén nước mắt, đôi mắt phỉm hồng, cổ bị hắn bóp, cảm thấy rất khó thở.

“Thực xin lỗi... Không phải em... Cố ý...”

...

Giọng nói hắn trở nên trầm thấp âm trầm, tà ác phả hơi trên mặt cô, bắt đầu tiến vào.

“Còn nhớ không, chỉ một lần đó tôi dùng tay đã khiến em thỏa mãn?”

Hắn dùng lực để nghiền nát cô, nhưng lại không tiếp tục đi vào.

“Nhớ rõ...”

Cô không biết vì sao đột nhiên bụng dưới bắt đầu đau xót, trống rỗng, càng lúc càng bất an, muốn vặn vẹo cơ thể.

“Được! Tôi đã nói rồi, sẽ cho em gấp bội, khiến em no đủ. Hiện tại đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi.”

Hắn hơi cong môi lên, nở nụ cười tà tứ mà tàn khốc, khơi mào phía dưới của cô, ép cô phải nhìn thẳng vào hắn.

“Tối nay nếu không giết chết em, tôi sẽ không là Hoàng Phủ Triệt!”

Hắn thỏa mãn khi nhìn thấy sự hoảng sợ trong đáy mắt cô, trong nháy mắt hắn liền trở nên cuồng dã chiếm đoạt cô, mục đích chỉ có một, chiếm đoạt thân thể yếu ớt nhất của cô, khiến cô chỉ có thể nằm một chỗ không có sức lực chống lại hắn.

Hắn luôn luôn phải là người nắm bắt toàn bộ người khác, cho dù hắn có bị hãm sau đi chăng nữa, thái độ của hắn lúc nào cũng rất bình tĩnh.

Môi miệng Nhan Loan Loan chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc, tất cả những âm thanh khác đều bị mắc kẹt trong cổ họng không có cách nào phát ra được. Cho đến bây giờ cô mới biết, người đàn ông này thật đáng sợ.

Ánh mắt hắn ngày càng thâm trầm, trong mắt hắn thấy rõ hình ảnh tấm lưng bóng loáng như ánh trăng của cô, bởi vì mồ hôi toát ra càng thêm lóng lánh, giống như một bảo vật của thế gian vậy.

Bảo bối này là của hắn. chỉ có thể duy nhất là của Hoàng Phủ Triệt hắn, không cho phép bất cứ người đàn ông nào được đụng vào, cho dù chỉ một lần.

Thân thể của cô bị hắn coi thành loại hắn cần hắn cứ lấy, mà chỉ có hắn mới có thể tùy ý đoạt lấy mà thôi.

“Vẫn muốn lừa gạt tôi sao? Lại muốn cùng người đàn ông khác dây dưa không rõ sao?”

Nghĩ tới chuyện này, lửa giận trong hắn lại bùng bùng nổi lên.

“Không... Không...”

Cô không có cách nào chống đỡ lại công kích của hắn, cô chỉ có thể thừa nhận. vấn đề lừa gạt hay không này, cô luôn cố gắng không nghĩ đến. Bí mật kia của cô không thể cho ai biết được, nếu như một ngày nào đó bị hắn phát hiện ra, mọi hy vọng của cô với hắn sẽ hoàn toàn biến mất, và khi đó hắn sẽ cảm thấy một con người dơ bẩn ở cô.

Đã đứng ở trên vách núi cái chết cận kề rồi, cô không thể quay đầu lại được, chỉ có thể liều lĩnh nhảy xuống. không có bất cứ một đường lui nào cho cô, chỉ có thể dựa vào hắn giữ cô đi xuống.

Hoàng Phủ Triệt nhếch môi lên, dán lên tai cô.

“Có biết không, tôi đã muốn làm như vậy từ lâu rồi ?”

Hắn lấy tay đặt chân quần lấy hông hắn, rồi bắt đầu tiến vào.

“Có phải em không biết, tôi đã nhìn thấy em đánh bi-a ở chỗ của Trình Diệp ngay lúc đó tôi đã nghĩ muốn em, cứ như vậy từ phía sau... Tiến vào trong em, bị em kẹp chặt, có bao nhiêu căng cứng, bao nhiêu mất hồn.”

Nhan Loan Loan im bật, người đàn ông này... không khỏi quá tà ác rồi.

“Kết quả, so với tôi tưởng tượng còn chặt chẽ hơn.”

Hắn khẽ cắn vành tai non mịn của cô, động tác ngày một nhanh hơn, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, khiến cho hắn chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng.

“Còn kẹp tôi chặt như vậy, uhm? Muốn làm sao?”

Hắn nhìn cô như không chút để ý đến câu hỏi của mình, thân thể cũng không còn đợi đến khi nhận được câu trả lời của cô, như được lên dây cót, mạnh mẽ thẳng tiến vào nơi sâu nhất của cô. Khoái cảm giống như sóng biển đánh úp từng đợt từng đợt một, hắn liên tục tiến vào nơi sâu nhất của cô, khiến cho từng bắp thịt hắn căng lên, răng nanh ra sức gặm cắn chiếc gáy mịn màng của cô, khiến cho cô vì đau đớn mà kêu lên, đưa hai người lên đỉnh của khoái cảm.

Nhan Loan Loan cảm thấy cái chết đang rơi xuống trên người mình, lại cảm nhận được một cỗ nhiệt mạnh của hắn mạnh mẽ bắn vào trong cơ thể cô.

Câu nói kia được nói thế nào nhỉ? Rõ là... cái chết đến gần.

Mà một đêm này, còn biết bao nhiêu là triền miên...

72. Chương 72: Chương 58

Suy nghĩ bây giờ hiện lên trong đầu cô là, Hoàng Phủ Triệt không có thật sự giết chết cô, nhưng lại cũng lần qua lần lại thân thể cô khiến cho Nhan Loan Loan gần ngất đi.

Cô xụi lơ như bùn, chỉ còn một chút hơi tàn, nằm trên giường hắn, rất nhanh liền thiếp đi chìm vào giấc ngủ.

Mà cái người khởi xướng kia, lại chống đầu gần như nằm trên người cô, đầu ngón tay vén lấy vài sợi tóc của cô lên, mượn ánh trăng chăm chú nhìn hình ảnh cô lúc ngủ.

Người phụ nữ này, ngủ thiếp đi cũng đẹp đến độ khiến cho người ta kinh sợ, không thể dời mắt. Cô nằm úp sấp, mới vừa trải qua một trận kịch liệt vừa rồi, khiến cho tóc dài rối tung ở trên lưng trần bóng loáng. Nhẹ nhàng thở yếu ớt, giấc ngủ an lành.

Nhưng lòng mày, vẫn còn đang nhú lại.

Hắn cố gắng đưa tay lên vuốt cho dãn ra, nhưng làm thế nào cũng không thể dãn ra được.

Hắn cúi đầu xuống, khẽ hôn lên, trong lúc đó, hơi trở đều có mùi hương của cô.

Hắn cố gắng chống đỡ thân thể, xoay người xuống giường bước vào phòng tắm, lại đứng ra ngoài ban công hút thuốc. Cũng chính là nơi hắn và cô vừa ân ái. Không tự giác, trên môi hắn nhếch lên một nụ cười.

Thật không ngờ, đây là lần đầu tiên, hắn cho phép một người phụ nữ sau khi ân ái được phép nằm lại trên giường hắn an ổn chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu tiên, hắn ở trên cơ thể một người phụ nữ mà cảm nhận được một thứ khoái cảm như vậy, khiến cho con người xưa này vốn rất bình tĩnh của hắn thiếu chút nữa mất đi lý trí, lại một lần nữa nghĩ đến việc muốn dày vò cô cả đêm.

Loại chuyện mất đi lý trí như thế này, đối với hắn mà nói là một việc không phải là tốt.

Trên thực tế, đêm nay hắn đã bị cô làm cho kích thích.

Khi hần từ xa đi tới câu lạc bộ

Trình Diệp, tất cả mọi người nơi nơi đều đang bận rộn chơi bài.

Tầm mắt của Hoàng Phủ Triệt đảo qua một lượt, không thấy bóng dáng của Nhan Loan Loan đâu.

“Người đâu?”

Trình Diệp đem ảnh chụp trong tay ném cho người khác, ôm lấy vai hần, chỉ chỉ vào một căn phòng, trên cánh cửa có 3 chữ màu đỏ điện tử rất bắt mắt.

“Phòng khách VIP.”

Lông mi của Hoàng Phủ Triệt khê chớp.

“Có ý gì?”

Trình Diệp nở nụ cười vô cùng sung sướng khi biết có người sắp gặp họa, lại gõ gõ và cười gian nói.

“Nhan đại mỹ nữ đang ở trong căn phòng đó.”

Hoàng Phủ Triệt nghe ra ý tứ trong lời nói của hần, kiên trì cùng hần tiếp tục chờ đợi hần nói tiếp. còn Trình Diệp thì vẫn ung dung vút 1 củ lạc vào trong miệng.

“Tiểu Nguyên cũng ở trong đó.”

...

Ngớ người ra trong vài giây, Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt gật đầu một cái, trông mặt không giống với việc đi bắt gian trong phòng khách VIP là gì cả.

Bộ mặt Trình Diệp đang mong chờ để xem kịch vui tan biến mất, ngẫm lại chỉ là hần đường đường là nhị thiếu của Hoàng Phủ Gia, đã bao giờ mất bình tĩnh đâu?

Hơn nữa, vì phụ nữ thì càng chưa bao giờ có.

Đang khi Trình Diệp còn đang chơi đùa bên ngoài, lại thấy Nguyễn Diệc Hàn xoa xoa ngực đi tới, hung hung hổ hổ bước đến tử rượu, lấy một chai tu. Trình Diệp cảm thấy dường như chính bản thân mình đang bị hoa mắt rồi?

Hần có thể nhìn thấy rõ ràng trên khóe miệng của Nguyễn Diệc Hàn có một khối bầm tím...

Hần đi tới gần cười hi hi nhìn Nguyễn Diệc Hàn, Nguyễn Diệc Hàn biết hần tới tìm trò vui, cũng không che giấu gì. Nhổ một ngụm nước bọt ra, bắt đầu dốc rượu mạnh vào trong miệng.

“Mẹ nó! Hoàng Phủ Triệt này thật không biết tốt xấu gì, sớm biết thế này gia đã trực tiếp ngủ với người phụ nữ kia! Thì quả đấm này cũng đáng rồi!”

...“FEIFAN”

Hoàng Phủ Triệt phả một làn khói bên môi, giơ cánh tay phải lên, hoạt động cho giãn gân cốt.

Có cảm giác một chút ê ẩm đau.

Mấy queenfkh kia, đúng là đã dùng lực mạnh rồi... Vì phụ nữ, cùng anh em động thủ. Điều này không phù hợp với tác phong của hần rồi, như vậy, cũng không tốt.

Hần lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Giọng nói của Trình Diệp vang lên, mang theo điệu bộ rất buồn ngủ.

Hoàng Phủ Triệt cầm điện thoại trong tay, nhưng vẫn có chút do dự.

“Có thể thông báo người của cậu chuẩn bị tiền rồi.”

Cơn buồn ngủ của Trình Diệp lập tức bay biến không một dấu vết.

“Tới tay rồi hả?”

Hoàng Phủ Triệt nhẹ cười, tầm mắt nhìn đến người phụ nữ vẫn đang ngủ say trên giường kia.

“Vẫn là trẻ con” (p/s; thề k biết có đúng không@)

Trình Diệp bắt đầu kêu rên.

“Làm sao có thể? Người hụ nữ đó đúng là Nhan Loan Loan, cậu xác định không phải là... làm bộ?”

“Xác định.”

Hoàng Phủ Triệt thoải mái nói rõ ràng hai chữ, chặt đứt mọi ảo tưởng của Trình Diệp.

“Đây là thu hoạch ngoài ý muốn của cậu, cảm giác thế nào? Mất hồn không?”

Hắn yên lặng một lúc, trong đầu cố gắng tìm một từ ngữ thích hợp để miêu tả

“Trên mức cực phẩm... Cực phẩm.”

Trình Diệp cười rộ lên.

“Cậu sẽ khiến Tiểu Nguyên tức chết à coi.”

Hoàng Phủ Triệt cũng cười, cười một việc không liên quan đến mình.

Không sai, đây vốn là một ván bài. Chỉ là kết quả khiến người ta vui mừng

Hắn nói như vậy với chính bản thân mình.

Người phụ nữ này chỉ là một gia vị cho cuộc sống của bọn hắn, hắn cùng cô cũng chỉ làm một hồi Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nhất thời ham vui, trừ lần đó ra, cái gì cũng không có.

Ánh trăng chiếu rọi trên người, con người hắn từ trước đến nay vẫn luôn yên tĩnh trước mọi song gió, thế mà lần này đã nổi lên chút gợn sóng rồi.

Thật sự là cái gì cũng không có sao?

Thế thì tại sao lúc nghe thấy cô nói thích hắn, hắn lại có cảm giác như có thiên thạch rơi trúng đầu mình?

Thật sự là cái gì cũng không tính?

Thế vì sao khi nhìn thấy Nguyễn Diệc Hàn bước ra từ trong căn phòng có cô, quần áo không chỉnh tề, đầu tóc hỗn loạn, đôi mắt vẫn còn nồng đậm tình dục, vì sao hắn lại không kiểm chế được bản thân mình lao tới cho hắn mấy chưởng.

Hoàng Phủ Triệt ngồi xuống bên mép giường, không nhịn được hôn lên cơ thể ửng đỏ mềm mại của cô. Những dấu vết trên mặt kia chính là do hắn kích thích để lại.

Đôi mắt xinh đẹp càng nhìn sâu xa. Chiếc khăn trải giường đang hỗn độn kia chính là chứng cứ một hồi hắn chinh phục cô.

Thực chất, cô chính là người con gái luôn giữ mình trong sạch, điều đó khiến cho hắn cảm thấy có phần kinh ngạc. cô giữ gìn tấm thân xử nữ 21 năm trời, lại bị hắn công phá đi. Hắn nên lấy làm vinh hạnh? Đắc chí? Dương dương tự đắc?

Hắn cong khoe môi lên một cách trào phúng, nằm xuống bên người cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Là hắn khiến cho cô mệt mỏi, nhưng cô lại yên lặng mà ngủ như vậy.

Nghe tiếng thở đều đều của cô, lần đầu tiên hắn có cảm giác không xác định được suy nghĩ trong lòng mình, mới chỉ một buổi sang mà thôi nhưng cô khiến cho hắn quá nhiều thứ gọi là ngoại lệ.

Hắn không tìm được mà bật ra câu hỏi

“Loan Loan, chúng ta... tới cùng thì được tính là cái gì?”

73. Chương 73: Đừng, Nói Với Tôi Điều Đó Là Nói Đối

Editor: Chuongnhobe.

Vài năm trước, thái tử tự mình đi Mỹ để đàm phán thành công một vụ buôn bán súng ống đạn dược, trên đường đi bị một nhóm người dùng hết mọi thủ đoạn hạ lưu ám sát để trả thù. Ròng lớn khó áp rấn nhà, hạ thủ của thái tử bị thương rất nhiều, trong đó có Doãn Vệ Hoài bị trọng thương suýt chút nữa thì mất mạng, lúc này sinh tử liền trong gang tấc thì bất ngờ được Thi Dạ Chiêu ra tay giúp đỡ.... Cũng được coi là được cứu sống ngay trước cổng Quỷ Quan, hẳn cùng mấy trăm thủ hạ coi như tìm được đường sống từ chỗ chết.

Đó là lần duy nhất trong hai mươi mấy năm trong đời của thái tử trải qua trận ám sát nguy hiểm đến thế. Lúc ấy, Doãn Vệ Hoài cũng bị trúng đến vài phát đạn, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Hẳn phải dùng mọi sức lực cuối cùng để bảo vệ thái tử, thái tử biết cứ như vậy thì chỉ có thể ôm xác của Doãn Vệ Hoài, hoặc cũng có thể ngay cả để thi thể cũng không thể tìm thấy được.

Bảo vệ an nguy của thái tử là chức trách của Doãn Vệ Hoài, từ ngày được lớn lên trong Trữ gia thì hẳn đều rõ ràng một điều như vậy. Không nghĩ rằng đến cuối cùng thái tử không bỏ mặc hẳn. Khi hẳn, khi hẳn.... không thể cầm cự được mà rơi vào một mảnh đen tối. Khi đó hẳn nghĩ, đời này hẳn đã trọn vẹn ân tình đối với Trữ Chiêu Nhân rồi, cuối cùng hẳn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà trở về rồi.

Lần tiếp theo hẳn mở mắt ra, đã là lúc hẳn ở trại an dưỡng của Hoàng Phủ gia ở thành phố T rồi. Đó đã là chuyện của một tháng trở về sau, lúc đó, toàn thân hẳn cảm thấy ớn lạnh. Còn phải mang theo cả bình dưỡng khí, hộ sĩ thấy hẳn tỉnh lại liền lập tức đi thông báo cho thái tử.

So với sắc mặt suy yếu tái nhợt của hẳn khi đó, thì bộ mặt của thái tử vẫn yêu nghiệt như cũ, phong lưu phóng khoáng.

Thái tử châm điều thuốc, tháo chiếc chụp dưỡng khí của hẳn, rồi nhét điều thuốc vào trên môi khô khốc của hẳn, hộ sĩ thấy thế cũng rất cuống, nhưng không dám đi lên ngăn cản hành động của thái tử, đành phải đứng sau lưng nhìn Doãn Vệ Hoài xua tay mạnh. Doãn Vệ Hoài hít sâu một hơi, lục phủ ngũ tạng mới gọi được hồn quay trở về.

Hẳn vẫn chưa thể nói chuyện, thái tử vừa nhìn ánh mắt hẳn cũng đã biết hẳn muốn nói gì.

“Không cho cậu chết cũng không phải là để cho cậu tỉnh dưỡng.”

Doãn Vệ Hoài hơi hơi kéo khóe miệng lên, nhìn vào khuôn mặt cô gái nhỏ xinh đẹp đứng bên cạnh thái tử, chớp chớp mắt. Thái tử liền trêu hẳn.

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, cô bé này là nhân gia tặng cho tôi.”

Mỹ nhân từ đầu tới cuối trừ bỏ lạnh nhạt ra thì không có bất cứ biểu tình gì khác, nói chuyện cũng không thiếu ba phần lãnh ý.

“Tôi là Tiểu Cửu, xin chỉ giáo.”

Thái tử cười, ôm lấy bả vai của Tiểu Cửu.

“Doãn Vệ Hoài này nom bộ dáng nửa sống nửa chết thế này rồi, thì chỉ giáo cô làm sao được, để gia tới chỉ giáo cô một chút nha?”

Đó là vào mùa xuân, mùa của sự sinh sôi nảy nở, cũng là lần thứ hai sự sống của Doãn Vệ Hoài đi về từ cõi chết/

Lần này tốt rồi, chẳng những ân nhân không là Trữ Chiêu Nhân, mà lần này lại thiếu thái tử một món nợ rồi. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ phun sơn thấy những cành cây Shataqua, Doãn Vệ Hoài trông lòng càng bình tĩnh sau một cuộc đại nạn không chết.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, hiện tại đã là vài năm sau rồi.

Trải qua quá nhiều cuộc chiến sinh tử, kinh tâm động phách, có rất ít chuyện có thể khiến cho Doãn Vệ Hoài cảm thấy sao động.

Ví dụ như, hiện tại vị bằng đại mỹ nhân Tiểu Cử kia thường xuyên đi theo bên người thái tử, trần trụi trước mặt hắn, sau đó đi vào phòng tắm rửa. Hắn vẫn có thể bình tĩnh như vậy....

Nhìn chính mình trong gương, tay nắm chặt quả đấm, máu trên cánh tay tuôn ra.

Nếu như vậy cũng coi như bình tĩnh thì ... hắn tự cười giấu chính mình.

...

“Vệ Hoài, đưa cái này vào cho cô ấy đi.”

Thái tử đưa một túi giấy cho hắn.

“Cho ai?”

Doãn vệ Hoài lấy chiếc chìa khóa đang xa lại hỏi.

Thái tử ngó ra một lát.

“Thôi.... Ném đi.”

...

Đêm nay là ngày tụ họp của Hoàng Phủ gia, đang lúc thái tử còn đang tiếp khách xã giao, Hoàng Phủ Dĩ Nhu gọi điện thoại tới nhắc nhở khiến hắn mới nhớ ra. Vốn dĩ muốn mượn cớ đi tiếp khách để không quay về, lại nghe thấy tiếng quát lớn của Đường Yên trong điện thoại truyền tới. Hắn liền thay đổi chủ ý, trải qua một nửa bữa tiệc, liền rời đi.

Trở lại nhà cũ đi qua đi lại cũng không nhìn thấy bóng dáng tiểu nha đầu kia đâu, chỉ thấy Hoàng Phủ Dĩ Nhu còn đang yên lặng thưởng thức miếng bánh Socola, thái tử đi tới ngồi xuống bên cạnh cô. Dĩ Nhu có ý tốt dùng muỗng nhỏ xúc lên một muỗng bánh đưa tới bên miệng hắn, thái tử hung hăng tránh đi.

“Aizooo.... Em cũng trở về sao?”

“A, Quan Thánh Hi không cần em nữa, đem em quăng đi, nếu không em đã muốn đưa hắn về đây ra mắt ông nội và ba rồi.”

Dĩ Nhu không chút để ý gì nói.

Thái tử gật đầu.

“Đây là tin tức tốt, có thời gian để anh giới thiệu cho vài người đàn ông tốt cho em, yêu thương chơi đùa gì đó là được rồi.”

Dĩ Nhu lườm hắn một cái.

“Bên cạnh anh có đàn ông tốt sao? Lời này nếu anh hai nói em còn có thể tin, có người đàn ông tốt thì anh đi mà giữ, em không cần, em chỉ cần Quan Thánh Hi.”

Thái tử hung hăng chụp đầu cô.

“Thật không có tiền đồ, Quan Thánh Hi thì có gì mà tốt?”

Dĩ Nhu ngậm thìa trong miệng, tay ôm đầu đôi mắt phiếm hồng nhìn hắn.

“Em chỉ muốn anh ấy! Chỉ muốn anh ấy! nói với anh anh cũng không hiểu được, vì anh đâu có biết yêu ai là như thế nào!”

“...”

“Trừng mắt em làm gì, em nói sai cái gì?”

Suy cho cùng vẫn là anh em một nhà, Dĩ Nhu làm bột cái mặt quỷ nhìn hắn.

“Chẳng lẽ anh thật lòng yêu chị Tử Dụ?”

“Làm sao có thể?”

Hắn yêu Hạ Tử Dụ? tuyệt đối không phải!

Dĩ Nhu khép hờ mắt, trong lòng mừng thầm, ừm, đúng là một tin tình báo tốt lành, trong đầu đang nghĩ đến việc tranh công với Tiểu Tịch.

Tán gẫu linh tinh một lát, hắn cũng xoay vạy thân thể, hỏi vào vấn đề chính.

“Tiểu Tịch không trở về cùng em sao?”

“Hôm nay mới thi xong môn cuối cùng, thấy cô ấy không được khỏe, không bắt ép cô ấy cùng đi dạo phố với em, nên bảo cô ấy về nhà nghỉ ngơi, buổi tối có gọi điện thoại đến nhà, nhưng không thấy ai nhắc mấy cả.”

...

Kết quả của buổi trò chuyện là thái tử chỉ nhớ mỗi câu nói của Dĩ Nhu “không được khỏe” kia.

Kỳ Ngải Văn chính là người cháu dâu mà đại lão gia nhà Hoàng Phủ ưng ý để gả cho cháu trai Hoàng Phủ Triệt nhà mình, vì để bồi dưỡng tình cảm của hai người nên thường xuyên đưa cô gái này tới nhà chơi. Nhưng Hoàng Phủ Triệt lại chỉ nhìn cô gái này một cách thờ ơ nhưng không để cho ông nội hắn phát hiện ra, lại còn khéo léo cùng ông nói chuyện một hồi vô cùng vui vẻ. Trong mắt hắn, tất cả phụ nữ đều rất giỏi việc che giấu tâm trạng mình, nhìn biểu hiện biết tròn biết méo của Kỳ Ngải Văn lúc này, và bộ dáng của cô ả khi một mình ở cùng hắn, muốn bao nhiêu phóng đảng có bấy nhiêu. Tiêu chuẩn dưới giường thực nữ, trên giường dâm đảng rất phù hợp với người phụ nữ trước mặt hắn này.

Đại lão gia cũng nhớ tới việc đã lâu không có gặp Tiểu Tịch, trong lòng cũng rất mong nhớ, vẫn cố ý nhắc tới.

“Đứa bé Tiểu Tịch kia gần đây không đến thăm ta, mà hiện tại cũng không thấy bóng dáng đâu.”

Tầm mắt ông nhìn về phía thái tử.

“Con đi xem xem, có phải nó bị bệnh ở bên ngoài mà không ai chăm sóc rồi không?”

Lời này so với thánh chỉ hiển nhiên có tác dụng với hắn hơn cả, thái tử liền nhanh nhanh chóng chóng đi tìm cô. Lái xe thẳng đến dưới nhà của Trữ Dư Tịch, lại đứng trước thang máy có chút do dự.

Nhìn thấy sắc mặt Trữ Dư Tịch trắng đến xanh sao ra mở cửa, khiến thái tử nhìn thấy mà hoảng sợ.

“Có phải em không thoải mái ở chỗ nào? Có muốn đi bệnh viện không?”

Tay hắn nhanh chóng sờ vào trán cô, một tay khác lại sờ lên trán của chính mình để so sánh nhiệt độ của hai người.

Toàn bộ những hành động của hắn thành thực rất tự nhiên.

Không tồi, không phải là bị phát sốt.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện ra hai người đứng cách nhau quá gần, đầu kề tiếp đầu, con ngươi đen thẫm của cô nhìn thẳng vào trong đôi mắt sâu thẳm của hắn. Mà trong đôi mắt kia, mang theo đầy tràn tình cảm thâm thiết.

Điều này khiến Trữ Dư Tịch nghi ngờ rằng người trước mặt này không biết có phải là thái tử không.

Nghĩ lại, hai người bọn họ, từ sau lần đó, chưa bao giờ gặp nhau mà chỉ có hai người ở một chỗ. Mà kiểu đụng chạm như thế này càng không thể có được.

Tay hắn đang khoác lên vai cô, mà hiện tại trên người cô chỉ mặc một chiếc áo hai dây mỏng và một chiếc quần ngắn.

Bởi vì đứng quá gần nhau, hơi thở nam tính của hắn, hình dáng cao lớn của hắn liền tràn ngập xung quanh hô hấp của cô, ở trước mặt cô. Mà tất cả đều là gương mặt quen thuộc, mùi hương quen thuộc, cái đụng chạm quen thuộc,...

Cô mím chặt môi, chỉ lo sợ bản thân không kiềm chế được mà nói ra những lời không được hay ho gì.

Hiện tại hắn đang đứng trước mặt cô, khiến cho trái tim cô luôn nhớ đến tề tâm liệt phế bóng hình của hắn, khiến cho cô cảm thấy đau đớn đến khó chịu, thậm chí , đáy mắt nổi lên một tầng sương mù.

Cô không biết là hiện tại thái tử càng có tư vị như bước trên băng mỏng.

Đây là Tiểu Tịch, là Tiểu Tịch mà hắn vẫn luôn nhìn cô lớn lên từ nhỏ đến giờ, là Tiểu Tịch nói là chán ghét hắn. Hắn vẫn biết chính mình là loại đàn ông như thế nào, đúng như những điều Dĩ Nhu nói đêm qua, đàn ông bên cạnh hắn đúng là kiểu vật hợp theo loài, như vậy, tất cả đàn ông bên cạnh hắn và cả

chính hắn đều là đàn ông hư hỏng, bởi vì có năng lực xuất sắc, bề ngoài xuất chúng cùng bối cảnh hiển hách, trên phương diện đối với phụ nữ đều vô cùng thuận lợi. Chỉ cần với những điều kiện như trên thôi, càng làm cho gần như tất cả phụ nữ trở nên điên cuồng để cùng với bọn hắn ở một chỗ rồi, càng không ít những phụ nữ thích cái sự hư hỏng của bọn hắn.

Nhưng hiện tại hắn phát hiện ra, tất cả những lợi thế về bề ngoài, năng lực và gia cảnh của hắn mà nói, đối với cô gái trước mặt này đều trở nên vô dụng...

Hắn chính là vị thái tử từ lúc được sinh ra đã ngậm thìa vàng, chỉ vì một câu của cô nói với hắn “anh khiến cho em phải chán ghét” đã đem tất cả những thứ khiến hắn kiêu ngạo phủ định.

Hắn đã quen nghe những lời yêu thương của phụ nữ đối với hắn, bất kể con người, hay địa vị và tiền bạc của hắn cũng được, đều là một chữ yêu cả. Nhưng đối với Trữ Dư Tịch mà nói này, thật đúng là người phụ nữ “không giống người thường”, khiến hắn cảm thấy mù tịt, thậm chí là không biết làm thế nào.

...

“Anh thái tử, tại sao anh lại tới đây?”

Người phá tan những giây phút yên lặng lúc này lại là Trữ Dư Tịch, cô thật sự không khống chế nổi chính mình. Từ khi Thi Dạ Chiêu trở về, cô liền trở nên vô cùng miễn cưỡng, mọi kiên cường trước kia không biết đã chạy đi đâu mất rồi.

Sự nhần nại gấn bó với cô trước giờ đều đã bắt đầu không thể nhần nại nổi nữa.

Thái tử buông cô ra, làm bộ như vô ý vuốt tóc mình.

“Tiểu Nhu nói em không thoải mái trong người, ông nội thì lo lắng nên bảo anh đến xem em một chuyến.”

“A...”

Trữ Dư Tịch miễn cưỡng cười cười.

“Em không sao, khẩu vị không được tốt cho lắm, nên tiêu hóa không tốt, chỉ là một bệnh lật vặt, không có gì đáng ngại cả.”

“Đã ăn tối chưa? Nếu không anh mang em ra ngoài ăn một chút?”

Thái tử vừa nói xong, ánh mắt liền nhìn đến hai cái hộp đựng thức ăn, lông mi khẽ động. Đi tới, nhìn qua một lượt hai hộp cơm.

“A, đó là buổi chiều em mua trên đường về, để chuẩn bị tối ăn.”

Trữ Dư Tịch vội vàng bước đến thu dọn hộp đựng thức ăn đem đến phòng bếp.

“Buổi chiều? Thế sao đến bây giờ vẫn còn nóng hổi thế nhỉ.”

Thái tử cười lạnh.

“Hai người cùng ăn tối, lại còn làm đồ ăn tình nhân nữa chứ.”

74. Chương 74: Chương 60: Em Không Thích Hấn

Trữ Dư Tịch nhanh chóng đem toàn bộ hộp cơm ném vào trong thùng rác. Quay lưng về phía hấn, rửa sạch tay, yên lặng hồi lâu mới quay người lại.

“Em... Em mệt rồi, em muốn đi ngủ sớm.”

Thái tử không hé răng nói một lời, chỉ yên lặng đứng ở đó, vòng tay ôm cô một cái.

Trữ Dư Tịch bị ôm, da đầu run lên, sau đó giãy giụa trốn vào trong phòng. Nằm ở trên giường đôi mắt mở to.

Có tiếng mở cửa, Trữ Dư Tịch nghe thấy tiếng bước chân của hấn đang tiến lại gần. Sau đó có cảm giác một bên đệm đang lún xuống.

Cô nằm yên, giả bộ ngủ, cánh tay đan trước ngực.

Thái tử ngồi trên giường, tầm mắt đảo qua một lượt.

“Thi Dạ Chiêu vừa mới tới?”

“...”

“Gần đây, hai người thường xuyên gặp mặt sao?”

Hấn không thể giả bộ hấn hoàn toàn không biết chuyện gì cả. Không nói đến việc Thi Dạ Chiêu đã cố ý bày ra bộ muốn để cho hấn biết điều này, hơn nữa hấn cũng đã nghe qua việc này rất nhiều lần. Trong trường học cũng có nghe qua đến những lời đồn đại nhằm nhí về quan hệ của cô, hơn nữa đều là mối quan hệ không dứt của cô và Thi Dạ Chiêu.

Nữ sinh đại học, được rất nhiều chàng trai anh tuấn thường hay đón đưa, lại không ngừng được tặng hoa và quà, lại còn đứng đợi đến vài giờ... A.

“Hấn nói với tôi chuyện của em và hấn.”

Thái tử phải vô cùng cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh, không mang bất cứ một sắc thái nào khác.

Nào biết vừa nghe những lời này, Trữ Dư Tịch đang nằm trên giường đột nhiên xoay người ngồi dậy.

“Hấn đã nói gì với anh rồi?! Tại sao hấn lại muốn nói với anh?”

“...”

“...”

“Tại sao lại khấn trương như vậy?”

Thái tử híp mắt, giật nhẹ khóe miệng.

“Hấn nói muốn em, hấn nói muốn tôi giúp đỡ cho hấn đến với em.”

Trữ Dư Tịch thở ra, tất cả cử chỉ của cô đều không lọt khỏi tầm mắt của thái tử.

“Chẳng lẽ giữa hai người còn có chuyện gì, mà không thể nói cho tôi biết?”

“Đương nhiên không có...”

Trữ Dư Tịch cúi thấp mặt xuống, sợ hấn nhìn ra điệu bộ khác thường của bản thân.

“Vậy anh nói như thế nào?”

Thái tử cười trào phúng.

“Tôi có thể nói như thế nào, chỉ cần em nguyện ý, muốn cùng hấn ở cùng một chỗ, người làm anh trai như tôi đây, muốn quản cũng đâu có thể được.”

“Tôi đã quen biết với hần nhiều năm như vậy, hần chưa bao giờ hỏi tôi muốn cái gì, đúng là hần đã nói với tôi là hần muốn em, hần trịnh trọng đề nghị tôi thành toàn cho hần, có phải tôi vẫn nên tin tưởng hần thật lòng đối với em?”

“Thế còn em, Tiểu Tịch, em thật sự thích hần sao? Hãy nói thật với tôi, đừng nói dối tôi nữa.”

Bỗng nhiên thái tử khẽ xoa xoa gương mặt cô, đầu ngón tay vuốt vuốt nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt cô.

Mấy ngày nay, Trữ Dư Tịch có quá nhiều tâm sự, trong lòng luôn cảm thấy lo âu, thật sự không có tâm trạng ăn uống. Nhớ đến ngày đó Thi Dạ Chiêu cường hôn cô, khiến cho cô luôn cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ, vô cùng ghê tởm.

Mỗi lần đánh răng, cô vẫn nhớ đến cảm giác lưỡi hần khuấy đảo trong miệng mình, cô ngồi trên nền ban công, bởi vì chỉ có như thế mới có đủ bóng tối che đủ cả người cô, vùi đầu lên gối, im lặng rơi lệ, cũng giống như tình trạng của ba năm về trước, đó là ác mộng của đời cô.

Càng về sau, những lúc màn đêm buông xuống, tâm lý cô đều rơi vào trạng thái không ổn định.

Cô đến Mỹ để trị liệu gần một năm trời, mới miễn cưỡng vượt qua được. Trong thời gian đó, cứ nổi điên lên là cô lại đập vỡ đồ, biến chứng sang bệnh tâm thần, cô sợ màu đen, cô không đắp chăn, thậm chí là không mặc quần áo, ngay cả chính tóc của cô cũng khiến cô sợ hãi.

Cô không chịu được việc người khác đụng chạm vào mình, cầm kéo lên cắt sạch bộ tóc bao nhiêu năm giữ gìn.

Cô cũng sợ cả những màu sắc sặc sỡ gì đó, tất cả đồ đạc mọi thứ trong phòng cô đều phải là màu trắng. Cô vẫn chưa tắm rửa gì, thường xuyên ngâm mình trong bồn tắm, đến cả một ngày trời.

Thể thể chờ đến khi nước lạnh lại đã thay nước mới, cô không thể chịu đựng được cái lạnh lẽo đó, cứ mỗi lúc như thế lại khiến cho cô nhớ đến đôi môi và tay lạnh băng của Thi Dạ Chiêu.

Cô không muốn nhìn thấy máu, mỗi lần nhìn thấy máu, sẽ khiến cho cô mất đi lý trí như biến thành một con người khác vậy.

Đã có những lúc cô muốn tự sát, nhưng lại bị bác sĩ sớm phát hiện được trong tình trạng của cô lúc đó tay bị cắt, máu chảy đầy đất.

Trong phòng toàn một màu trắng, lại điểm thêm sắc đỏ tươi của máu nhìn vào trong mắt cô, vô cùng chói mắt. Cô bỗng nhiên an tĩnh lại, thả lỏng tất cả mọi cảnh giác của bản thân, nhìn lên một người đàn ông Mỹ cường tráng nhưng lại giống với một con búp bê dễ dàng bị vặn mất cánh tay, con dao găm đâm xuống như muốn đâm vào tim hần.

Đường Yên nhanh tay nhanh mắt lấy ống tiêm trong tay y tá tiêm thuốc an thần cho cô, mới tránh khỏi phát sinh những chuyện nguy hiểm.

Mấy tháng liền cô không mở miệng nói ra lấy một câu, mà chỉ một cuộc điện thoại vượt biển của thái tử gọi cho cô, cô lại có thể cười cười vui vẻ nói chuyện với hần, biểu hiện đó không giống với những lúc trước. Sau khi cúp điện thoại, cô lại soi gương, nhìn lại chính bản thân mình trong gương, lần mò cái đầu trọc lốc chỉ có một ít tóc mới nhú lên của mình, khuôn mặt gầy gò ốm yếu đó, thân thể dơ bẩn không thể nào chịu nổi, hai tay ôm mặt khóc rống lên như mưa.

Đó là lần đầu tiên Đường Yên bắt gặp Trữ Dư Tịch khóc vì gặp chuyện không may...

Cô uống thuốc ngủ, miễn cưỡng chìm vào trong giấc ngủ. Đường Yên lặng lẽ ngồi ở mép giường, đau lòng nhìn cô nước mắt tuôn rơi.

“Mẹ biết con hận hần, so với con mẹ càng hận hần nhiều hơn, nếu có thể, mẹ đã sớm đưa người phanh thây hần ra mà báo thù cho con rồi.”

“Tiểu Tịch à, đúng là hần có ơn cứu mạng với thái tử, đại lão gia đã ra lệnh không thể làm tổn thương đến hần, con nói xem, mẹ phải làm thế nào bây giờ....Tiểu Tịch, con nói xem mẹ nên làm gì bây giờ?”

Đường Yên không biết rằng, mặc dù đã uống thuốc ngủ, nhưng đối với Trữ Dư Tịch mà nói thì không đáng gì, tất cả những lời bà nói ra đều đi vào tai cô không sót một chữ.

Cô bắt đầu phối hợp trị liệu, đối diện với những chuyện này có thể khiến cho cô không thể nào chịu nổi, cô bắt buộc chính mình thử tiếp nhận những điều đó thêm một lần sau những lần thất bại trước đó, một lần không được thì hai lần, một tháng không được thì hai tháng.

Bác sĩ dự đoán rằng phải mất ít nhất hai năm trị liệu cô mới có thể khôi phục lại tâm lý bình thường, nhưng thật bất ngờ, cô chỉ cần dùng đến một năm.

Trong lòng Đường Yên là một mớ cảm xúc hỗn độn, chỉ biết thở dài. Bà còn có thể nói cái gì, đây đúng là con gái của bà mà, tất nhiên sẽ không dễ gì mà bị gục ngã, quả nhiên là con gái của bà, kiên cường khiến người ta phải thương tiếc.

75. Chương 75: Chương 61

Editor: Chuongnhobe.

Thời gian quay lại một giờ trước.

Thi Dạ Chiêu gọi điện thoại tới, vừa nghe được giọng nói của hân, cô liền trực tiếp rút dây nối điện thoại ở trên đầu giường cô ra.

Trong bụng truyền đến từng đợt nóng bỏng, khiến cho cô khó lòng mà chìm vào trong giấc ngủ được. Cô rất ít khi bị bệnh gì, lật tới lật lui tìm một ít thuốc pha với nước uống. Trong miệng truyền đến một cái vị chát chát lại ngọt ngọt khiến cô rất muốn phun ra.

Cô nằm úp sấp xuống ghế sofa xem tivi, nhưng căn bản không thể tiếp thu được nội dung của bộ phim đó. Cô biết hôm nay là họp gia đình nhà Hoàng Phủ, cô cố ý không trở về, là bởi vì sợ phải giáp mặt với thái tử...

Thi Dạ Chiêu không mời mà đến, khiến cho cô nghĩ rằng thà trở về đó còn tốt hơn là ở nhà gặp phải hân. Hân cười ôn nhu nhìn cô, đặt hộp cơm xuống.

“Đoán chừng em không có ăn cơm tối, lại không chịu ra ngoài ăn, anh đã mang đến cho em rồi đây.”

Hân tự mình mở ra, đặt vào trong bát đĩa sạch sẽ.

“Ăn một chút đi.”

Thấy cô đứng yên bất động, hân cũng không còn hứng thú ăn uống gì,

“Nhất định phải nhìn tôi với vẻ mặt như thế sao? Mấy ngày không gặp, một chút cũng không muốn nhìn tôi sao?”

Trữ Dư Tịch một chút đều không muốn để ý đến hân, trực tiếp kéo cửa ra, ý tứ đuổi người vô cùng rõ ràng.

Thi Dạ Chiêu hơi hơi cười, đi đến cạnh cửa, nhưng để trực tiếp đóng cửa lại, cũng tiện thể khóa lại luôn.

Trữ Dư Tịch bắt đầu cảnh giác, lui ra phía sau vài bước, bảo trì khoảng cách an toàn đối với hân.

“Từ ngày tôi trở về, em luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng như vậy.”

Thi Dạ Chiêu tiến lên một bước, liền thấy cô cũng bước ra xa thêm vài bước.

“Anh đi đi!”

Ngữ khí Trữ Dư Tịch lạnh lùng khiến cho Thi Dạ Chiêu phải nhăn mặt lại.

“Tiểu Tịch.... Hai người chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện vui vẻ một chút sao?”

Giọng nói của hắn có chút vô lực, hắn vô cùng nhớ nhung những tháng ngày bọn họ thoải mái nói chuyện cùng nhau không một chút giấu giếm, ngày tháng cô vẫn còn tin tưởng hắn, cô ngưỡng mộ hắn, bởi vì.... Hắn đã cứu mạng thái tử. Mà hắn lại lợi dụng sự tin tưởng của cô, làm một việc với cô mà nói vĩnh viễn không thể bù đắp được.

Trữ Dư Tịch như nghe được một chuyện vô cùng nực cười trong thiên hạ.

“Tôi tình nguyện chưa bao giờ quen biết anh.”

Vừa dứt lời, hắn cực nhanh di chuyển đến sát phía cô, Trữ Dư Tịch sớm có sự chuẩn bị, vùng quyền, đá một đá vô cùng nguy hiểm. Thi Dạ Chiêu chỉ né tránh, tránh tất cả những công kích của cô, chỉ tìm cơ hội phản kháng và không chế cô.

“Vài năm không gặp, thân thủ đã tiến bộ nhiều như vậy, thật khiến cho người ta ngạc nhiên.”

Hắn có thể tưởng tượng ra cô đã cố gắng bao nhiêu, chie là hắn không biết, cô có thể tiến bộ vượt bậc như vậy, mục đích chỉ là để giết hắn, và cũng là để bảo vệ thái tử.

“Nhưng như thế thì em vẫn chưa thể là đối thủ của tôi được, nếu muốn giết tôi, như tôi đã từng nói, tôi có thể cho em cơ hội, có còn nhớ không?”

Trữ Dư Tịch giơ chân lên công kích hắn, lại bị hắn cản được.

“Chiêu này không phải là lần nào cũng có thể dùng được đâu...”

Ánh mắt cô nhìn hắn đầy phẫn hận, Thi

Dạ Chiêu nhếch môi lên cười, buông chân cô ra. Lại kéo lỏng cà vạt và cúc cổ áo sơ mi, đường hoàng ngồi lên trên ghế sofa, hai chân duỗi thẳng trên ghế.

“Tôi tới chỉ là muốn giải thích một chút với em, tôi không nên làm như thế với em, thật xin lỗi.”

“Ý tôi muốn nói là chuyện nọ hôn ngày đó, còn có..... Chuyện năm đó.”

“Tôi với anh không nên có bất cứ quan hệ nào nữa, anh đi đi, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Thi Dạ Chiêu nở nụ cười.

“Tại sao nhất định phải nói như vậy? Chuyện đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, không thể thì em cứ phải hận tôi nhiều năm như vậy?”

Cô rất muốn giết chết hắn ngay lúc này, hắn còn đang lần lượt cởi từng nút áo sơ mi, kéo ra hai bên lộ ra lồng ngực màu mật bóng loáng chắc nịch. Hắn quơ lấy con dao gọt hoa quả đặt trên bàn trà, đầu mũi dao hướng về trong ngực chính mình, trên đó vẫn còn một vết sẹo rõ ràng.

“Có muốn đánh cuộc một lần hay không? Bây giờ em có thể giết chết tôi không?”

“Thi Dạ Chiêu! Tôi không phải là tôi của ngày hôm qua rồi! Tôi sẽ không để cho anh tùy ý xâm phạm nữa!”

Tay cô xiết chặt thành quả đấm, trong lòng dâng lên đầy hận ý.

“Tôi biết, tất cả những sự thay đổi của em tôi vừa nhìn là biết, cho nên em có thể suy nghĩ lại đề nghị của tôi, giết tôi, có thể triệt để thoát khỏi tôi, không giết được tôi, mọi chuyện quay lại như cũ.”

Giọng nói của hắn trầm thấp, như để cố gắng ám chỉ.

“Bây giờ, không có rắn, chỉ có tôi, ở đây chỉ có em với tôi.”

Cô cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao lại có thể không nghe ra sự ám chỉ trong lời nói của hắn, nếu như chấp nhận đề nghị của hắn, có phải cô sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn?! Làm sao mà cô có thể chịu đựng được việc cùng hắn tiếp xúc da thịt!

“Rốt cuộc anh muốn bức tôi đến thế nào mới thỏa mãn? Tôi đã nói rõ ràng với anh, đời này tôi khó có thể yêu anh được, tuyệt, đối, không, có, khả, năng!”

Ánh mắt Thi Dạ Chiêu trở nên âm u, trong ánh mắt màu hổ phách kia toát ra một vẻ không cam lòng và cô đơn nồng đậm.

Cô tuyệt đối không thể yêu hắn, cũng giống như hắn tuyệt đối không thể từ bỏ việc yêu cô.

Không, cho dù là hắn từ bỏ, cô cũng không từ bỏ việc hận hắn.

“Thế còn thái tử thì sao? Hắn sẽ yêu em sao?”

Hắn nhìn cô đầy vẻ trào phúng, cũng đầy vẻ châm biếm chính bản thân mình.

“Em ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, nếu có thể, hắn đã sớm yêu em, không phải sao?”

“Tôi không hiểu, thái tử thì có gì tốt? Em yêu hắn ở điểm nào? Như hiện tại, hay như năm đó...”

“Tiểu Tịch, giữa em và hắn, cho dù không có tôi, cũng sẽ cực kỳ gian nan, em đã biết điều đó, còn cần tôi nhắc nhở sao?”

Khuôn mặt Trữ Dư Tịch trở nên trắng bệch.

“Tôi không cần anh nhắc nhở, chỉ cần anh tránh xa tôi một chút là được rồi!”

Hắn đứng dậy, cài lại cúc áo, biểu hiện trên mặt nghiêm túc khó có được.

“Đừng nói tôi không cho em cơ hội, chúng ta có thể làm giao hẹn, cho đến lúc tôi còn có kiên nhẫn, em có thể khiến cho thái tử cam tâm tình nguyện yêu em được, tôi sẽ rời khỏi.”

“Tôi sẽ quay lại Canada, sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, em cũng có thể coi như tôi đã chết.”

“Nếu hắn không yêu em, vậy thì Tiểu Tịch à, cho dù phải dùng đến hết tất cả thế lực của Thi gia tôi cũng không tiếc gì đi đổi đầu với Hoàng phủ gia để đưa em cùng đến Canada, tôi sẽ cưới em, em hãy coi như mình đã chết. Tôi không cần tình cảm của em, chỉ cần con người của em.”

...

Trữ Dư Tịch cắn chặt môi, khiến cho thái tử can tâm tình nguyện yêu mình. Cho dù chỉ nghĩ thôi cô cũng không dám nghĩ tới...

“Tại sao tôi phải nghe lời anh nói? Tại sao tôi phải tin tưởng anh sẽ có ngày rời khỏi?”

Thi Dạ Chiêu cười nhẹ.

“Phải nói em tốt như thế nào đây, cái loại tình yêu yên lặng này của em, đối với một người đàn ông như thái tử mà nói thì vô cùng vô ích, nếu em không chủ động một chút, hắn sẽ không bao giờ chú ý đến em.”

Lặng lẽ yêu một người, cái nỗi khổ chờ đợi vô vọng này, đúng là cái loại hạnh phúc và đau khổ gần trong gang tấc vậy, có lẽ suy cho cùng, chỉ có một người là phải nếm trải cảm giác này. Yêu một người không bao giờ đặt tâm tư lên bản thân mình... tư vị này...

Bạn sẽ không bao giờ là người mà hắn muốn, là điểm dừng của hắn.

Đời người dài bao nhiêu, có thể khiến cho bạn tình nguyện cả đời chờ đợi công cốc như dã tràng...

76. Chương 76: Chương 62

Editor: Chuongnhobe.

Cho dù Trữ Dư Tịch không muốn thừa nhận, nhưng ở một phương diện nào đó cô cũng rất giống với Thi Dạ Chiêu.

Cô không muốn cả đời chỉ thủ tiết chờ đợi một người đàn ông, mà không muốn để hắn biết rằng cô yêu hắn còn hơn cả sinh mệnh của mình. Lại không thể trực tiếp nói với hắn, tình cảm của cô. Những thứ gì mà

quá dễ dàng đạt được, sẽ không khiến người ta quý trọng. Cô chỉ muốn, thái tử chỉ vì yêu mà yêu cô, chứ không phải là do biết được tình cảm của cô nên mới cố gắng miễn cưỡng yêu cô.

Tình yêu không phải là thứ có thể điều khiển, vì một phía mà thành.

Trữ Dư Tịch đã quên mình bắt đầu yêu thái tử từ khi nào, chỉ biết rằng tình yêu đó của cô như sinh mạng của cô vậy, không thể nào mất đi. Mỗi lần nghĩ đến một loại tình yêu khiến con người ta đau khổ như vậy, cô vô cùng không muốn bản thân mình cứ kiên trì như vậy nữa.

“Mặc kệ lúc trước hai người đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Tịch, hiện tại em thích Thi Dạ Chiêu sao?”

Thái tử vẫn đang chờ đợi đáp án của cô.

Đáy mắt cô hơi ẩm ướt, ngẩng lên nhìn người đàn ông xinh đẹp trước mặt, gần giọng trả lời.

“Không.”

“Em không thích hẳn.”

Thái tử bỗng nhiên nở nụ cười nhẹ nhõm.

“Được, tốt/”

“Anh thái tử, em không muốn ở một chỗ với hẳn, em....”

Thái tử vỗ nhẹ vào đầu cô.

“Yên tâm, nếu em không muốn, không ai có thể bắt buộc được em.”

Ngay lúc đó, gánh nặng trong lòng thái tử như được tháo gỡ xuống, cảm giác thật vô cùng thoải mái.

Tâm tình hẳn cũng chỉ vì câu nói “em không thích hẳn” của Trữ Dư Tịch mà bắt đầu vui sướng hơn hẳn.

...

Hết chương ^^! Ngắn quá xá luôn á, hì hì ^^

Chương 63: Mang thai

Editor: Chuongnhobe.

Lúc này ở thành phố T đang là mùa mưa. Nhưng cũng có rất nhiều lúc ở nơi đây nắng nóng oi bức khiến người ta không thể thở nổi, may mà thành phố T là một thành phố ven biển, nên gió biển thổi vào mang bớt đi phần nào cái nóng.

Ky nghỉ hè của Trữ Dư Tịch và Hoàng Phủ Dĩ Nhu đã đến, đây là khoảng thời gian buồn chán nhất của hai người. Hơn nữa, Dĩ Nhu vừa mới thất tình, nên mặc kệ nhiệt độ ngoài trời cực nóng đã lên tới bốn mươi độ, cô nàng vẫn cứ kéo Trữ Dư Tịch ra ngoài đi shopping. Một tuần liền, những nơi có thể đi đến của thành phố T, hai cô nàng đã đi đến mấy lần. Số chiến lợi phẩm thu được đã chất thành ngọn núi cao, nhưng cũng chẳng có cái nào được mở ra lấy một lần. Thể lực của Trữ Dư Tịch từ trước đến nay vẫn luôn dồi dào, thể mà bây giờ cũng đã mệt đến độ chân mềm nhũn ra, nhưng một cô nàng gầy gò như Hoàng Phủ gia Nhị tiểu thư lại vẫn cứ như gà chọi vẫn còn rất hăng máu. Bàn tay ngọc ngà chỉ chỉ đồ vật, cầm thì giương lên, chọn lựa vật quý.

“Chiếc này, cái này, còn có cả cái kia nữa, gói hết lại cho tôi.”

Lái xe mệt nhọc, hai tay xách đầy đồ đựng trong túi lớn túi nhỏ đi ở phía sau, đi theo hai vị tiểu thư nhà mình đến các cửa hàng bán đồ quý hiếm lựa chọn.

Cuối cùng Trữ Dư Tịch đành phải đầu hàng, ngồi trên ghế dài uống nước lạnh mà than vãn cùng trách móc.

“Tha ỉnh đi chị à, em không được rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cậu muốn xảy ra tai nạn chết người sao?”

Dĩ Nhu xoay người lại, khuôn mặt thanh tú đã bị kính mát che đi hơn nửa, đôi môi non mềm, khóe miệng thẳng băng, toàn bộ cảm xúc như được viết ở trên mặt. Đi tới ngồi xuống, ném túi xách hàng hiệu bóng loáng sang bên cạnh, hai tay ôm lấy vai giọng nói chầm biếm.

“Thế lực của cậu vẫn tốt hơn so với mình mà.”

“Khó trách được mọi người vẫn nói, phụ nữ khi thất tình thì khó có thể khai thông đầu óc được.”

Trữ Dư Tịch uống từng ngụm

lớn nước lạnh vào trong bụng, nhưng vẫn không có cách nào cảm thấy thoải mái hơn đối với cái kiểu thời tiết này.

“Dừng việc hoang phí tài sản đi, mấy ngày nay quét thẻ, có khi cậu cũng đã quét đến mấy trăm vạn rồi đó.”

Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhẹ giọng hừ lạnh, không chút để ý.

“Quan Thánh Hi thì có thiếu cái gì, mình không tiêu thì còn chờ để cho người phụ nữ khác đến tiêu sao?”

“Phụ nữ khác? Thật sự là có người phụ nữ khác?”

Trữ Dư Tịch kinh ngạc, cô còn tưởng rằng bọn họ chỉ là cãi nhau đơn thuần, không nghĩ tới sẽ thật sự chia tay.

“Cậu thật sự bị bỏ rơi sao?”

“Mình tận mắt nhìn thấy, có thể là giả sao? Hắn đứng ở xa không nhìn thấy mình, nhưng chắc sẽ không ngạc nhiên nếu nhìn thấy mình ở đó.”

Chiếc kính mát rất dày che khuất đi một chút ánh sáng yếu ớt trong mắt cô. Quan Thánh Hi đã đi lâu như vậy, lâu đến nỗi khiến cho cô cảm thấy một người dường như có thể tan biến trong không khí được. Mãi cho đến khi cô trông thấy một màn kia.

Dáng người cường tráng hoàn mỹ, ngũ quan tuấn mỹ đã khắc sâu trong trí nhớ, đôi mắt đẹp đến thanh thúy màu lam, trên cánh tay ôm một người con gái ngoại quốc xinh đẹp, thân mật khăng khít đi qua bên người cô, giống như những người xa lạ. Có thể hắn cũng đã nhìn thấy rõ cô.

Cô không tin Quan Thánh Hi bắt cả hai tay, tuy nhiên hắn chưa bao giờ từng nói yêu cô, nhưng hành động của hắn quý trọng sủng nịnh cô không phải là giả. Có thể hắn biết cô vẫn luôn chờ đợi hắn, nhưng lại không thông báo cho cô bất cứ tin tức nào.

Nguyên nhân không phải hắn tiêu tan biến mất, chỉ là hắn đang cùng với người phụ nữ khác ở cùng một chỗ... Trước mặt cô, hành động không kiêng dè gì, lại còn không có bất cứ lời giải thích nào. Cho dù cô có không muốn thừa nhận điều đó, nhưng sự thật đã được bày ra ngay trước mắt cô, làm sao có thể chối cãi được.

Trữ Dư Tịch còn muốn an ủi cô rằng có thể những điều mặc dù tận mắt nhìn thấy vẫn không chắc chắn là thật được, và cô vẫn luôn tin tưởng rằng Quan Thánh Hi và thái tử không phải là cùng một loại người. Thái độ của hắn với phụ nữ không tùy ý như thái độ của thái tử với phụ nữ. Tóm lại cô không tin rằng Quan Thánh Hi sẽ cứ bỏ mặc Dĩ Nhu như vậy.

Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên, cô dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

“Người đàn ông của cậu thân bí như vậy, liệu có phải hắn là đặc công? Lúc cậu gặp anh ta có thể là lúc anh ta đang phải thi hành nhiệm vụ, nên không thể liên lạc với cậu được?”

Nói xong câu ấy, cô bị Dĩ Nhu trừng mắt khinh bỉ nhìn.

“Anh thái tử chỉ nói qua là Quan Thánh Hi rất nguy hiểm thôi.”

Dĩ Nhu không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này nữa, buộc Trữ Dư Tịch tiếp tục cùng cô đi mua sắm, để bồi lấp sự trống rỗng trong lòng mình. Vừa đi được hai bước, trên vai liền có một lực đặt lên, một lực mạnh mẽ đụng phải cô khiến cô phải lảo đảo vài bước mới đứng vững được.

Một thân đàn ông cao gầy xẹt qua người cô. Ánh mắt Trữ Dư Tịch trở nên sắc bén, thoáng nhìn lên cánh tay người kia thấy rõ, đây rõ ràng là chiếc bao tay ấy...

...

...

Hạ Tử Dụ dừng xe bước xuống, trên đôi chân đi một đôi giày cao gót tinh xảo được sản xuất với số lượng có hạn mới được tung ra hồi cuối tháng trước. Xuống khỏi cửa xe, liền ngửi thấy mùi mỡ bốc lên từ những quán ăn vặt ở ven đường, nhất thời nước chua trong dạ dày cuộn cuộn đi lên, cúi xuống ven đường nôn khan, đôi mắt ảm ướt.

Một ý nghĩ đáng sợ từ trong lòng dâng lên.

Sắc mặt Hạ Tử Dụ lập tức trở nên trắng bệch, nhớ lại kinh nguyệt của mình đã nhiều ngày rồi vẫn chưa tới, mà từ trước đến giờ không bao giờ xảy ra sự việc như thế này, dĩ cả của cô vẫn luôn đều đặn và có quy luật. Nguyên nhân của lần chậm trễ này khả năng là do cái kia rất cao...

Cô đứng thất thần ở nơi đó, bỗng nhiên bị một người ở phía sau đụng vào, cổ chân mềm nhũn, bụng dưới đụng vào lan can ven đường, nhất thời một cổ đau đớn truyền tới.

Trữ Dư Tịch chỉ cần hai ba cái là đã thu phục được kẻ trộm, đoạt lấy cái túi mềm. Đang do dự không biết nên xử lý thế nào, tiện thể khom người xuống vỗ về bụng dưới của Hạ Tử Dụ.

“Chị Tử Dụ? Chị làm sao vậy? Có chỗ nào không được thoải mái sao?”

Hạ Tử Dụ nhìn thấy Trữ Dư Tịch, sắc mặt càng thêm trắng bệch, như muốn chạy đi thật nhanh. Dĩ Nhu lúc này đã đuổi tới nơi, không kịp giáo huấn cho kẻ trộm đáng giận kia, nhìn chăm chăm vào hai chân của Hạ Tử Dụ đang có một vết máu dài chảy xuống, che miệng kinh hô.

“Chị Tử Dụ, chị chảy máu rồi!”

Trữ Dư Tịch phản xạ nhắm mắt lại, cố gắng nói với chính bản thân mình đừng có nhìn, hít một hơi thật sâu vào trong, lấy chiếc chìa khóa trong tay Hạ Tử Dụ.

“Tiểu Nhu nhanh lên, đưa chị Tử Dụ đi bệnh viện.”

77. Chương 77: Mang Thai

Editor: Chuongnhobe.

Lúc này ở thành phố T đang là mùa mưa. Nhưng cũng có rất nhiều lúc ở nơi đây nắng nóng oi bức khiến người ta không thể thở nổi, may mà thành phố T là một thành phố ven biển, nên gió biển thổi vào mang bớt đi phần nào cái nóng.

Ky nghỉ hè của Trữ Dư Tịch và Hoàng Phủ Dĩ Nhu đã đến, đây là khoảng thời gian buồn chán nhất của hai người. Hơn nữa, Dĩ Nhu vừa mới thất tình, nên mặc kệ nhiệt độ ngoài trời cực nóng đã lên tới bốn mươi độ, cô nàng vẫn cứ kéo Trữ Dư Tịch ra ngoài đi shopping. Một tuần liền, những nơi có thể đi đến của thành phố T, hai cô nàng đã đi đến mấy lần. Số chiến lợi phẩm thu được đã chất thành ngọn núi cao, nhưng cũng chẳng có cái nào được mở ra lấy một lần. Thể lực của Trữ Dư Tịch từ trước đến nay vẫn luôn dồi dào, thể mà bây giờ cũng đã mệt đến độ chân mềm nhũn ra, nhưng một cô nàng gầy gò như Hoàng Phủ gia Nhị tiểu thư lại vẫn cứ như gà chọi vẫn còn rất hăng máu. Bàn tay ngọc ngà chỉ chỉ đồ vật, cầm thì giương lên, chọn lựa vật quý.

“Chiếc này, cái này, còn có cả cái kia nữa, gói hết lại cho tôi.”

Lái xe một nhọc, hai tay xách đầy đồ đựng trong túi lớn túi nhỏ đi ở phía sau, đi theo hai vị tiểu thư nhà mình đến các cửa hàng bán đồ quý hiếm lựa chọn.

Cuối cùng Trữ Dư Tịch đành phải đầu hàng, ngồi trên ghế dài uống nước lạnh mà than vãn cùng trách móc.

“Tha ỉnh đi chị à, em không được rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cậu muốn xảy ra tai nạn chết người sao?”

Dĩ Nhu xoay người lại, khuôn mặt thanh tú đã bị kính mát che đi hơn nửa, đôi môi non mềm, khóe miệng thẳng băng, toàn bộ cảm xúc như được viết ở trên mặt. Đi tới ngồi xuống, ném túi xách hàng hiệu bóng loáng sang bên cạnh, hai tay ôm lấy vai giọng nói châm biếm.

“Thể lực của cậu vẫn tốt hơn so với mình mà.”

“Khó trách được mọi người vẫn nói, phụ nữ khi thất tình thì khó có thể khai thông đầu óc được.”

Trữ Dư Tịch uống từng ngụm

lớn nước lạnh vào trong bụng, nhưng vẫn không có cách nào cảm thấy thoải mái hơn đối với cái kiểu thời tiết này.

“Dừng việc hoang phí tài sản đi, mấy ngày nay quét thẻ, có khi cậu cũng đã quét đến mấy trăm vạn rồi đó.”

Hoàng Phủ Dĩ Nhu nhẹ giọng hừ lạnh, không chút để ý.

“Quan Thánh Hi thì có thiếu cái gì, mình không tiêu thì còn chờ để cho người phụ nữ khác đến tiêu sao?”

“Phụ nữ khác? Thật sự là có người phụ nữ khác?”

Trữ Dư Tịch kinh ngạc, cô còn tưởng rằng bọn họ chỉ là cãi nhau đơn thuần, không nghĩ tới sẽ thật sự chia tay.

“Cậu thật sự bị bỏ rơi sao?”

“Mình tận mắt nhìn thấy, có thể là giả sao? Hắn đứng ở xa không nhìn thấy mình, nhưng chắc sẽ không ngạc nhiên nếu nhìn thấy mình ở đó.”

Chiếc kính mát rất dày che khuất đi một chút ánh sáng yếu ớt trong mắt cô. Quan Thánh Hi đã đi lâu như vậy, lâu đến nỗi khiến cho cô cảm thấy một người dường như có thể tan biến trong không khí được. Mãi cho đến khi cô trông thấy một màn kia.

Dáng người cường tráng hoàn mỹ, ngũ quan tuấn mỹ đã khắc sâu trong trí nhớ, đôi mắt đẹp đến thanh thúy màu lam, trên cánh tay ôm một người con gái ngoại quốc xinh đẹp, thân mật khăng khít đi qua bên người cô, giống như những người xa lạ. Có thể hắn cũng đã nhìn thấy rõ cô.

Cô không tin Quan Thánh Hi bắt cá hai tay, tuy nhiên hắn chưa bao giờ từng nói yêu cô, nhưng hành động của hắn quý trọng sủng nịnh cô không phải là giả. Có thể hắn biết cô vẫn luôn chờ đợi hắn, nhưng lại không thông báo cho cô bất cứ tin tức nào.

Nguyên nhân không phải hắn tiêu tan biến mất, chỉ là hắn đang cùng với người phụ nữ khác ở cùng một chỗ... Trước mặt cô, hành động không kiêng dè gì, lại còn không có bất cứ lời giải thích nào. Cho dù cô có không muốn thừa nhận điều đó, nhưng sự thật đã được bày ra ngay trước mắt cô, làm sao có thể chối cãi được.

Trữ Dư Tịch còn muốn an ủi cô rằng có thể những điều mặc dù tận mắt nhìn thấy vẫn không chắc chắn là thật được, và cô vẫn luôn tin tưởng rằng Quan Thánh Hi và thái tử không phải là cùng một loại người. Thái độ của hắn với phụ nữ không tùy ý như thái độ của thái tử với phụ nữ. Tóm lại cô không tin rằng Quan Thánh Hi sẽ cứ bỏ mặc Dĩ Nhu như vậy.

Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên, cô dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

“Người đàn ông của cậu thần bí như vậy, liệu có phải hắn là đặc công? Lúc cậu gặp anh ta có thể là lúc anh ta đang phải thi hành nhiệm vụ, nên không thể liên lạc với cậu được?”

Nói xong câu ấy, cô bị Dĩ Nhu trừng mắt khinh bỉ nhìn.

“Anh thái tử chỉ nói qua là Quan Thánh Hi rất nguy hiểm thôi.”

Dĩ Nhu không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này nữa, buộc Trữ Dư Tịch tiếp tục cùng cô đi mua sắm, để bồi lấp sự trống rỗng trong lòng mình. Vừa đi được hai bước, trên vai liền có một lực đặt lên, một lực mạnh mẽ đụng phải cô khiến cô phải lảo đảo vài bước mới đứng vững được.

Một thân đàn ông cao gầy xẹt qua người cô. Ánh mắt Trữ Dư Tịch trở nên sắc bén, thoáng nhìn lên cánh tay người kia thấy rõ, đây rõ ràng là chiếc bao tay ấy...

...

...

Hạ Tử Dụ dừng xe bước xuống, trên đôi chân đi một đôi giày cao gót tinh xảo được sản xuất với số lượng có hạn mới được tung ra hồi cuối tháng trước. Xuống khỏi cửa xe, liền ngửi thấy mùi mỡ bốc lên từ những quán ăn vặt ở ven đường, nhất thời nước chua trong dạ dày cuộn cuộn đi lên, cúi xuống ven đường nôn khan, đôi mắt ẩm ướt.

Một ý nghĩ đáng sợ từ trong lòng dâng lên.

Sắc mặt Hạ Tử Dụ lập tức trở nên trắng bệch, nhớ lại kinh nguyệt của mình đã nhiều ngày rồi vẫn chưa tới, mà từ trước đến giờ không bao giờ xảy ra sự việc như thế này, dĩ cả của cô vẫn luôn đều đặn và có quy luật. Nguyên nhân của lần chậm trễ này khả năng là do cái kia rất cao...

Cô đứng thất thần ở nơi đó, bỗng nhiên bị một người ở phía sau đụng vào, cổ chân mềm nhũn, bụng dưới đụng vào lan can ven đường, nhất thời một cổ đau đớn truyền tới.

Trữ Dư Tịch chỉ cần hai ba cái là đã thu phục được kẻ trộm, đoạt lấy cái túi mềm. Đang do dự không biết nên xử lý thế nào, tiện thể khom người xuống vỗ về bụng dưới của Hạ Tử Dụ.

“Chị Tử Dụ? Chị làm sao vậy? Có chỗ nào không được thoải mái sao?”

Hạ Tử Dụ nhìn thấy Trữ Dư Tịch, sắc mặt càng thêm trắng bệch, như muốn chạy đi thật nhanh. Dĩ Nhu lúc này đã đuổi tới nơi, không kịp giáo huấn cho kẻ trộm đáng giận kia, nhìn chăm chăm vào hai chân của Hạ Tử Dụ đang có một vết máu dài chảy xuống, che miệng kinh hô.

“Chị Tử Dụ, chị chảy máu rồi!”

Trữ Dư Tịch phản xạ nhắm mắt lại, cố gắng nói với chính bản thân mình đừng có nhìn, hít một hơi thật sâu vào trong, lấy chiếc chìa khóa trong tay Hạ Tử Dụ.

“Tiểu Nhu nhanh lên, đưa chị Tử Dụ đi bệnh viện.”

78. Chương 78: Chương 64

Editor: Chuongnhobe.

Hạ Tử DỤ được đưa vào phòng giải phẫu, cuộc giải phẫu thành công, đến lúc chuyển ra ngoài phòng bệnh cô chỉ có đơn độc một mình.

Trữ Dư Tịch để cho Dĩ Nhu đi về trước, với thân phận của cô ấy, không thích hợp ở lại nơi đây lâu. Còn chính cô lại ngồi bên giường bệnh chăm sóc Hạ Tử Dụ.

Lúc Hạ Tử Dụ tỉnh dậy đã là buổi chiều, đập vào trong mắt đầu tiên chính là màu trắng tinh của trần nhà, còn có mùi nước khử trùng nhàn nhạt.

Đây là bệnh viện, trong lòng cô trở nên căng thẳng, hai tay lập tức xoa xoa bụng mình.

“Thai vẫn còn trong bụng, chị Tử Dụ, đừng lo lắng nhiều.”

Giọng nói êm ái truyền tới, sắc mặt Hạ Tử Dụ càng thêm trắng bệch, ánh mắt nhìn Trữ Dư Tịch có chút run sợ.

Trữ Dư Tịch nhìn xuống cô, khó khăn nở ra một nụ cười, rót cho cô một cốc nước sôi.

“Bác sĩ nói là đã được hai tháng, tiểu bảo bảo cực kỳ kiên cường, vẫn còn đang ở trong bụng chị đó, nhưng về sau phải cẩn thận một chút.”

Hạ Tử Dụ hoàn toàn thất thần, tay run lên, chén rơi xuống giường, lại văng xuống đất.

Trữ Dư tịch im lặng.

Im lặng nhạt chần lên.

“Có muốn em đánh cho anh thái tử một trận, để anh ta tới đây không?”

Thái tử...

“Không! Không muốn nói cho anh ấy biết!”

Hạ Tử Dụ kích động nói ra. Nắm chặt tay Trữ Dư Tịch.

“Ý tôi là, chuyện này, tôi muốn.... tự mình nói cho hắn biết.”

Tay Trữ Dư Tịch bị nắm có chút đau, nhẹ nhàng đặt lên tay cô, mỉm cười.

“Được, bác sĩ nói chị không cần quá kích động, tiểu bảo bảo sẽ sớm khỏe lại thôi...”

Hạ Tử Dụ nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới của mình, biểu tình khi thì dịu dàng, lúc lại phiền muộn.

Trữ Dư Tịch nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt cũng đồng thời nhìn lên trên bụng cô.

“Nơi này thật sự có một sinh linh nhỏ ư?...”

Trữ Dư Tịch gật đầu một cái, nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng. Nơi đó, có đang có một sinh mệnh, một đứa trẻ, là đứa bé của người đàn ông mà cô yêu với một người phụ nữ khác.

...

Hạ tử dụ không muốn nằm viện, báo cho người nhà đến đón về.

Trữ Dư Tịch trở về nhà, vẫn chưa kịp thay giày, đã nhận được điện thoại của thái tử gọi tới.

Di động đang rung lên, ba chữ “Anh thái tử” sáng chói động đập trên màn hình.

Chiếc điện thoại này là cái mà ngày đó hắn đưa cho cô. Di động của cô từ sau khi bị Thi Dạ Chiêu ném vỡ vụn, cô cũng không đổi cái mới. cô không biết chiếc điện thoại mới này là do thái tử đã chuẩn bị từ trước đó mấy ngày, vài lần đã định lệnh cho Doãn Vệ Hoài đưa cho cô, nhưng sau đó lại cảm thấy không thích hợp.

Trước kia hắn đưa đồ này nọ cho phụ nữ đều rất tự nhiên mà không có như bây giờ, trong lòng thầm nghĩ đến việc chỉ đưa cho cô có một chiếc điện thoại có sao lại khó đến như vậy.

Số điện thoại của hắn, tên của hắn, đều do hắn tự tay lưu vào.

Cho tới bây giờ, trong chiếc điện thoại này cũng chỉ lưu có duy nhất một dãy số.

Cô ngăn người thật lâu mới sức nhớ đến tiến nhận cuộc điện thoại gọi tới, trái lại, khẩu khí của thái tử không có một chút giận hờn nào, bên đó nghe ra có chút ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng nói của cô phát thanh viên sân bay.

“Anh đang lên máy bay, có lẽ tầm 11giờ 10 sẽ về tới thành phố T.”

“Tiểu Tịch? Tiểu Tịch? Em có đang nghe anh nói gì không đó?”

“A! đang nghe, em biết rồi, em đi làm bữa đêm cho anh.”

Cô không nghỉ ngơi gì, trực tiếp bắt xe tới nhà trọ của thái tử. Căn nhà lớn nhà vậy, chỉ toàn một màu trắng, gọn gàng thanh thoát, cũng không kém phần vô cùng xa hoa. Một mình cô, đi lại vòng quanh căn nhà vài lượt.

Tất cả mọi nơi trong căn nhà này đều có dấu vết của hắn. Trong tủ quần áo, trừ vài bộ quần áo mặc xã giao, còn lại có một ít trang phục của phụ nữ, trông rõ ràng nhận ra được đây chính là phong cách của Hạ Tử Dụ.

Cô ôm đầu ngồi ở trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa ở trên bàn kia.

Cô chỉ có chiếc chìa khóa nhà trọ của hắn, trong khi Hạ Tử Dụ lại có đứa con của hắn. – Hạ Mạt

Tuy đã nghe qua Dĩ Nhu nói rằng, thái tử không thích Hạ Tử Dụ, nhưng hắn lại có con với cô ấy.... trước kia không phải chưa từng nghe qua lời đồn đại hắn có con, hắn trước giờ cũng không cái gì quá quan

Trọng, mặc kệ để cho báo chí cứ tha hồ viết chuyện bát quái về mình, nhưng cũng chưa từng có một người phụ nữ nào có thể mượn cơ này mà trèo lên được.

Có thể Hạ Tử Dụ sẽ khác. Cô ấy là người phụ nữ đã đi theo thái tử tám năm trời. Cho dù bên người thái tử đã thay đổi bao nhiêu người phụ nữ đi chăng nữa. Hắn vẫn luôn đối với Hạ Tử Dụ khác biệt, khiến cho tất cả mọi người đều có thể nhìn ra.

Cô cực kỳ kinh ngạc rằng tại sao bản thân mình có thể đối mặt với chuyện này một cách bình tĩnh đến thế. Có phải là do trước kia quan nhìn hắn lạnh lùng với tất cả mọi chuyện rồi không?

...

Thời điểm không đúng.

Không nhiều lắm, cô thu hồi lại tâm trạng mình, đi làm cơm. Bàn tay cô thái thức ăn nhanh thoăn thoắt, đầu óc lại không nhận được nghĩ tới đứa bé kia...

Một bàn thức ăn thơm ngào ngạt, lại có đầy đủ màu sắc của 4 món mặn một món canh, cô nhìn đồng hồ, thời điểm đã là đêm khuya.

Cô lấy tay chống đầu, ngồi ở trước bàn. Hương vị của nước canh bốc lên, kích thích vị giác của con người ta. Bụng bắt đầu sôi lên, mới nhớ tới chính mình buổi chiều cũng chưa có ăn gì.

...

Lúc thái tử về đến nhà, mồ hôi đã thấm ướt áo sơ mi, bỏ cặp công văn xuống, trực tiếp vào trong phòng tắm rửa, chờ đến lúc hắn tắm rửa xong xuôi đẩy cửa bước ra, mới phát hiện có một cô gái nhỏ đang nằm sấp trên bàn thức ăn ngủ thiếp đi.

Hắn dùng khăn bông lau tóc đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống, đồ ăn đã nguội lạnh, nhưng hương vị vẫn rất ngon miệng.

Trên người cô vẫn mặc tạp dề, tóc xoã xuống che đi hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt còn đang nhắm chặt. Lúc này hắn mới có dịp chú ý tới hàng lông mi của cô rất dài và dày, trông như một chiếc quạt nhỏ vậy.

Hắn nhẹ vén tóc của cô lên, lộ ra một khuôn mặt đang ngủ say sưa.

Thái tử bỗng nhiên nhớ tới một đêm kia chính mình ôm cô cùng nhau chìm vào giấc ngủ, cái loại cảm giác kia, thật sự không thể nào diễn tả hết nổi, trước nay chưa bao giờ lại tuyệt như vậy.

Mà hiện tại, người con gái đó đã làm một bàn ăn ngon chờ hắn trở về...

Thái tử bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác này còn tuyệt vời hơn rất nhiều so với việc ôm cô ngủ.

Cuối cùng ý thức được chính mình đang cong khoé môi nở nụ cười, hứn mới nhúu mày lại vì cái người phụ nữ ngốc nghếch này, cảm giác tất nhiên không phải quá tuyệt mỹ được.

Hắn gõ gõ mặt bàn, Trữ Dư Tịch lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí chính mình mức độ cảnh giác quá thấp! Còn chưa thấy rõ ràng người đến là ai đã theo phản xạ dùng chân đá đối phương một cái, toàn bộ phản ứng của cô bị thái tử thu vào trong mắt. Chỉ cần một tay cũng có thể hoá giải toàn bộ những công kích của cô, sau đó buông cánh tay đang cầm chân của cô ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng phải phải đi.

“Lần sau phải nhìn rõ là ai rồi mới được đánh, nếu không chẳng may em sẽ khiến tôi bị thương thì liệu em có chịu trách nhiệm được không?”

Giọng nói của thái tử mang theo chút buồn cười, có chút ý muốn không buông cổ chân của cô ra. Trong lòng lại đang nghĩ, hôm nay cô diện quần lót màu lam nhạt à nha...

Trữ Dư Tịch thè lưỡi, lại tiếp tục ý trêu ghẹo của hần.

“Được, em sẽ chịu trách nhiệm.”

Cô chỉ mãi nói sang chuyện khác, mà quên đi chính mình đã ngủ thời gian quá lâu, khiến cho chân tay tê rần, không còn sức không. Mà nhà ăn và phòng bếp còn cách nhau một bậc thang, trong lúc mơ mơ màng màng, trực tiếp vấp phải bậc thang.

“Cẩn thận!”

Nói thì đã chậm, mà xảy ra thì nhanh, thái tử phản ứng cực nhanh đã chạy lại đỡ lấy thân thể lão đạo muốn ngã của cô.

Mà trong lúc cấp bách, Trữ Dư Tịch chỉ nghĩ muốn bầu vùi vào một cái gì đó để khỏi ngã xuống, vì thế, trong lúc bối rối tay của cô đã bắt được miếng khăn tắm được quần ở bên hông người thái tử, và thế là...

79. Chương 79: Chương 65: Dọn Đến Đây Ở Đi.... Tiểu Tịch

Editor: Chuongnhobe:

Chưa bao giờ mà Trữ Dư Tịch ước mình có thể độn thổ được như lúc này.

Một chân cô nửa quỳ trên mặt đất, trong tay vẫn cầm lấy chiếc khăn tắm vừa được quần quanh hông của thái tử. Thái tử hít vào một ngụm khí, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nguyên nhân là do chiếc khăn tắm quần quanh hông mình bị Tiểu Tịch kéo rơi ra, để lộ vật đàn ông lủng lẳng giữa không trung.

Hần nhìn từ trên cao xuống, ở góc độ này, vừa đúng thấy cô đang quỳ gối ở trước bụng dưới của mình...

Tuy rằng trước đó đã có vài lần tiếp xúc thân mật, thiếu chút nữa cô đã bị hần ăn luôn rồi, nhưng là cô gần gũi với đàn ông như vậy, đây mới là lần đầu tiên. Nhất là lúc nhìn thấy “tiểu thái tử” từ trạng thái mềm nhũn, dưới ánh mắt nhìn của cô dần dần thức tỉnh, ngóc đầu lên...

Cô chỉ có thể ngồi im, mở mắt tròn xoe, miệng hé mở, vẻ mặt kinh ngạc.

A..., nó đang lớn dần lên...

...

Thái tử nghiêng răng kiểm chế, kéo cô đứng dậy, lấy chiếc khăn tắm ở trên tay cô, không nhanh không chậm quần lại bên hông.

“Em còn làm hành động ngu ngốc như thế này một lần nữa xem?!”

“Thực xin lỗi, không phải em cố ý.... Em đi hâm lại thức ăn!”

Ý thức được chính mình vừa mới làm một hành động vô cùng thất lễ, khuôn mặt cô lập tức đỏ lên như quả cà chua chín, không đợi xem hần nói thêm điều gì, trực tiếp trốn vào trong bếp.

...

Sau khi hai người cùng nhau ăn khuya xong xuôi, thời gian trôi đi thắm thoát đã là một giờ đêm rồi. Lúc này, Trữ Dư Tịch khi còn đang băn khoăn suy nghĩ xem bây giờ có nên đi về hay ở lại, thì lại nghe thấy tiếng gọi tên mình của thái tử.

Thái tử ngửa mặt nằm trên giường, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, nhìn cô ngoắc ngoắc tay ra lệnh cho cô tới gần.

“Tôi đây mát xa cho anh một chút, đã mấy ngày nay toàn ngồi trên máy bay, toàn thân đau nhức, vô cùng khó chịu.”

Bất luận thái tử đưa ra yêu cầu gì, thì Trữ Dư Tịch đều không có cách nào chối từ, cô tiến đến, quỳ xuống bên người hắn, bắt đầu mát xa bả vai rộng của hắn.

Tay cô cực kỳ mềm mại, nhưng cũng không phải không có lực, thủ pháp mát xa của cô có thể so sánh với thợ đấm bóp chuyên nghiệp, cô xoa bóp lần lượt, khiến cho từng bắp thịt của hắn từ trạng thái căng thẳng dần giãn ra, thoải mái, khiến hắn cảm thấy rất buồn ngủ.

Hoàng Phủ Triệt sắp tiếp nhận công ty bên châu Âu, mọi công việc ở bên này đương nhiên sẽ đổ lên trên người hắn, hắn không phải không có năng lực, chỉ là vốn hay chơi bời đã thành thói quen, bỗng nhiên biết bao nhiêu công việc lớn nhỏ kéo tới, không khỏi cần phải có một chút thời gian để thích ứng.

“Nghỉ hè em không có kế hoạch gì sao?”

Hắn thoải mái nằm sấp úp, đôi mắt khép hờ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô được ánh sáng chiếu trên đầu giường.

“Vốn là muốn tới thành phố C vẽ phong cảnh, nhưng hiện tại cần phải ở bên cạnh Tiểu Nhu rồi.”

Tuy Hoàng Phủ Dĩ Nhu không có vừa khóc vừa nháo loạn lên, nhưng hai người từ nhỏ đã cùng lớn lên bên nhau, cô cực kỳ hiểu tính cách của Dĩ Nhu, nhìn qua cứ tưởng ngây thơ khờ dại, nhưng những lúc gặp phải chuyện thật sự đau thương lại luôn chôn giấu ở trong lòng.

Thái tử không nói gì nữa, bỗng nhiên xoay người cô xuống, kéo đến nằm xuống bên cạnh hắn, còn hắn thì chống đầu cười tít mắt nhìn cô.

“Kỹ thuật mát xa này em đã học được ở đâu? khiến cho xương cốt anh đều tốt lên rồi?”

“Em học của mẹ em.”

Nhớ lúc trước thường luyện võ, không tránh khỏi việc toàn thân bị đau nhức, đau đến nỗi buổi tối không ngủ được. Đường Yên một bên vừa mắng cô vô dụng, nhưng một bên lại mát xa cho cô không rời tay cho đến tận khuya.

Mặc dù bình thường Đường Yên luôn là người phụ nữ nói năng chua ngoa tâm tính không được nhẹ nhàng, nhưng đối với sự cứng đầu của Trữ Dư Tịch vẫn luôn không có cách nào. Mỗi tháng cô chỉ về qua nhà một lần, hai người chưa nói chuyện với nhau được vài câu tử tế liền bỏ ra cãi nhau. Cô vẫn biết chỉ là do Đường Yên lo lắng inh. Chỉ vì con đường tình yêu mà cô chọn đi, quá gian nan.

Yêu bản thân cũng không phải là một chuyện phức tạp gì, nhưng giữa con người với nhau, chỉ cần liên quan đến một chữ tình thôi, bản chất của vấn đề liền thay đổi, một chữ tình, tương đương với sự giầy vò. Suy cho cùng, từ xưa tới nay, đều là hồng nhan bạc mệnh, vì tình mà khổ sở, vì yêu mà hao tổn tâm trí tinh thần.

Nếu không bạc mệnh, thì cũng bạc tình.

Mà bạc tình, cô tự hỏi bản thân thì kết quả đều là cô làm không được, không phải là cô muốn hạ thấp bản thân mình, nhưng người đàn ông này, sớm đã đi sâu vào trong máu trong tủy của cô rồi. Bây giờ bắt cô không được phép thích, phải bội bạc tình cảm của cô dành cho hắn, không khác gì với việc, róc xương, róc thịt của cô đi.

Cô cũng là một người trong lòng có dã tâm, cô muốn yêu hắn, nhưng cũng càng muốn khiến cho hắn cũng yêu mình. Đây chính là động lực giúp cô có thể kiên nhẫn chờ đợi nhiều năm như vậy. Cô tự an ủi chính mình, cô là một con người có nhiều nghị lực, có một nguyện vọng vẫn đang chờ thành hiện thực, cũng được coi là một chuyện hạnh phúc trong đời cô rồi, chính điều đó sẽ giúp cô tự khích lệ bản thân mình có thêm hi vọng mà sống tiếp với hi vọng của chính mình.

Chỉ cần an ủi bản thân như vậy thôi, mà cô đã có thể tự cười một mình được rồi. (Chuông: cái này thiên hạ vẫn gọi là tự sướng đấy chị =)))

Thái tử đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng cô, lại bị khuôn mặt tươi cười của cô thu hút. Tiếng cười nhẹ của cô truyền vào trong trái tim mệt mỏi của hắn, từ từ đi vào nơi sâu nhất trong tâm hồn hắn.

Bên cạnh hắn làm sao lại có một người phụ nữ như vậy? Cô cũng được gọi là xinh đẹp, nhưng cũng không đến mức gọi là kinh diễm. Khi cô cười rộ lên, có thể khiến cho những người xung quanh cũng muốn vui vẻ, lúc cô nhíu mày, thì cũng sẽ khiến cho hắn phải nhíu mày theo.

Từ trước tới giờ cô luôn vòng qua vòng lại bên cạnh hắn, nhưng lại không nghe lời hắn. Thậm chí, hắn cũng chưa bao giờ thấy cô tùy hứng làm nũng với hắn, cô giống như một gốc cây cúc nhỏ, lớn lên bên cạnh hắn, yên lặng, trong một thời gian dài hắn không chú ý đến cô, đến khi nhìn lại, cũng đã là một nụ hoa sắp nở. Lặng lẽ sinh trưởng bên trong làn nước mát, và tỏa ra hương thơm man mát.

Cũng là do hắn nhiều năm sinh sống ở bên ngoài không có kiểm chế được phóng túng của bản thân, không chú ý đến bên cạnh hắn cũng có một gốc cây bình thường nhưng lại rất đặc biệt, khiến hắn cảm thấy mình thật may mắn. May mắn rằng mình chính là Hoàng Phủ Luật, nên mới có thể gặp được một Trữ Dư Tịch như vậy.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ. Đây là Tiểu Tịch của hắn, Tiểu Tịch là thuộc về hắn, hắn muốn nhìn thấy cô lớn dần lên, rồi đến ngày cô sẽ nở hoa.

Nghĩ đến điều đó, trong đầu hắn nóng lên, bỗng dưng cúi đầu xuống.

“Mấy ngày không gặp, có nhớ anh không...”

Hắn không hôn cô sâu, chỉ là đụng chạm lướt qua giống như chuồn chuồn lướt qua môi cô.

Lời nói ra khỏi miệng, trong lòng liền cảm thấy là lạ. Giọng điệu này có phần giống với giọng điệu thầm thì của người yêu với nhau, mà lại không phải là người phụ nữ của hắn nói với hắn.

Không phải người phụ nữ của hắn.... Điều này làm cho hắn phải nhíu mày.

Mỗi người đàn ông đều có một hi vọng trong lòng là độc chiếm cả thể xác và trái tim người phụ nữ mình yêu, cũng giống như phụ nữ luôn hi vọng có thể độc chiếm cả trái tim và chiều chuộng của người đàn ông mình yêu vậy.

Tất cả đều nói lên một điều là dục vọng chiếm hữu luôn có ở mọi người. Mà hắn, trước giờ cứ muốn là có thể đạt được. Cô nói rằng cô không thích Thi Dạ Chiêu, mà hiện tại Hoàng Phủ Triệt còn đang gặp rắc rối trong mối quan hệ với Nhan Loan Loan và Kỳ Ngải Văn, và bản thân hắn cũng biết Hoàng Phủ Triệt không có tình cảm gì đặc biệt với Trữ Dư Tịch.

Vậy hắn còn chờ cái gì?

Nghĩ đến đó, hắn liền thả lỏng bản thân, hôn lên môi cô một cái thật sâu.

...

Trái tim trong lồng ngực Trữ Dư Tịch nhảy lên mạnh mẽ. Nụ hôn này đến quá đột ngột mà cũng rất tự nhiên, tay cô bị hắn nắm chặt. Thậm chí cô còn không làm thế nào được để mà cưỡng lại hắn.

Mà, tại sao lại muốn cự tuyệt?!...

Trong lòng thái tử mừng thầm, bởi vì hành động của cô còn vụng về nên thái tử hôn cô rất cẩn thận. Đầu lưỡi hắn tham lam tiến vào trong khoang miệng cô, cuốn lấy chiếc lưỡi của cô chu du khắp miệng. Bàn tay cô trong vô thức lần mò trên lồng ngực hắn đang đè lên cô. Còn bàn tay hắn thì không chịu yên lần mò lên từ bên hông áo cô tiến dần lên, bao trọn nơi mềm mại của cô.

Không khí lúc này quá là hoàn hảo, tình cảm của cô dồn nén bao lâu nay bây giờ mới có cơ hội được phóng thích. Lý trí của cô bởi vì nụ hôn sâu của hắn làm cho cô mê không còn biết được đến việc quần áo trên người mình bị hắn lột sạch, đôi môi không ngừng chu du trên cơ thể cô, tay không ngừng vuốt ve xoa nắn. (Chuông: nội thương, nội thương aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!)

Hơi thở của hắn ngày một dồn dập và nặng nề, phát ra âm thanh nhẹ ở bên tai cô, trên đùi cô bị đầu của một vật nào đó ngày một cứng rắn chọc chọc vào. Thái tử đưa “người anh em” của mình chen vào giữa hai đùi cô, không khấn trương cởi bỏ váy của cô ra, ra sức cọ xát vào quần lót bao bọc nơi yếu ớt nhất của cô. Cô thừa nhận chính bản thân mình cũng bắt đầu bị kích thích, quên mất đêm nay là đêm nào. Tự nhiên trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ, chính điều đó khiến cho hắn càng bị kích thích hơn. Hắn cảm nhận được chính bản thân mình đã cứng tới mức hắn phát đau.

Cũng có thể do hắn đã có kinh nghiệm phong phú từ trước rồi, nên hiện tại hắn vật nóng bỏng đã cứng rắn đến phát đau cũng không làm cho hắn phải hành động gấp gáp.

“Tiểu Tịch...”

Giọng nói của hắn phả bên tai cô, có chút khàn khàn khiến làm lay động tới tận nơi sâu nhất trong lòng cô.

“Dọn tới đây ở đi...”

...

“Cùng với anh.... Nhé?”

...

Trữ Dư Tịch sau khi nghe hắn nói xong giống như bị ai đó dội ột gáo nước lạnh, đột nhiên liền tỉnh táo lại từ trong cơn men say tình ái.

“Anh thái tử, anh có ý gì...?”

Thái tử cười rộ lên, bóp nhẹ chóp mũi của cô.

“Đồ ăn bên ngoài anh ăn đến chán ngấy rồi, mà thức ăn em làm rất hợp khẩu vị của anh, lý do này được không?”

Nhìn thấy cô nhẹ nhặn mảy lại, thái tử liền hôn lên trên mi tâm của cô.

“Không đùa với em nữa, bỗng nhiên anh cảm thấy được cảm giác rất tốt khi có em sống ở đây.”

Hắn cúi đầu xuống, cọ cọ trên vai cô mà tỉ tê.

“Tiểu Tịch, dọn đến ở cùng với anh, nhé? Buổi tối anh muốn ôm em ngủ cùng, tan làm trở về muốn được ăn thức ăn do chính tay em nấu, lúc mệt mỏi, em có thể mát xa cho anh, giống như hôm nay đó, có được không?”

Hắn nói những điều hoàn toàn là sự thật trong lòng hắn, nếu như tất cả mọi phụ nữ đều không đáng tin, thì đối với hắn chỉ có một mình Trữ Dư Tịch là ngoại lệ. Nghĩ đến điều đó đến chính bản thân hắn cũng không biết là vì sao. Trực giác của hắn mách bảo cho hắn điều đó, chứ không liên quan gì đến quan hệ đặc biệt của Hoàng Phủ gia và Trữ gia cả, Trữ Dư Tịch là người duy nhất không bao giờ đâm sau lưng hắn, khiến cho hắn có cảm giác rất an tâm khi được ôm cô cùng nhau ngủ không cần lo lắng sự an nguy của tính mạng mình vì một người phụ nữ.

Cô khiến cho hắn có cảm giác đặc biệt yên tâm. Loại yên tâm này, Hạ Tử Dụ chưa bao giờ khiến cho hắn có được.

...

Trữ Dư Tịch phải tận dụng hết tất cả mọi lý trí mạnh mẽ nhất của bản thân mới khiến cho chính mình kiềm chế không bùng nổ cảm xúc giờ phút này?!

“Nghe anh nói thế, em càng thấy bản thân mình giống một bảo mẫu thực thụ, ôi chao ôi, aizzz...”

Thái tử cười ái muội.

“Anh cũng không thể nào yêu cầu bảo mẫu bồi mình đi ngủ được. Hơn nữa Tiểu Tịch, anh...”

Hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đáy mắt cô.

“Anh cảm thấy mình thích em.”

Không phải thế mà những hành động gần đây của hắn có phần khó hiểu đến như vậy sao, muốn cô phải giải thích tất cả những gì có liên quan đến mối quan hệ không rõ ràng với những người đàn ông khác sao?! Hắn mới rời khỏi thành phố T có mấy ngày đi công tác mà rất hay cảm thấy nhớ cô, trước kia chưa từng có lúc nào như vậy, bởi vì hắn vẫn luôn thường xuyên gặp cô nên không có cảm giác gì khác lạ, mà trong mấy tháng trở lại đây, quan hệ của cô và hắn dường như có chút biến hóa rõ ràng hơn.

Văng bóng sự xuất hiện của cô bên cạnh hắn, cũng giống như thiếu thiếu đi một chút gì đó. Cảm giác đó không thể nói rõ lên thành lời. Nói là hồn bay phách lạc thì có hơi khoa trương, nhưng cũng là rất buồn bực. Thực sự hắn không thích cái loại cảm giác này. Hắn không thích cảm giác bản thân mình bị tình cảm chi phối. Từ trước đến nay hắn đã quen với việc nắm trong tay mọi thứ, bây giờ bỗng nhiên cảm giác chính bản thân mình bị ai đó nắm trong tay, đối với hắn đó là một nguy cơ không tốt.

Người có thể khiến cho hắn có loại cảm giác này không ai khác chính là Trữ Dư Tịch. Nghĩ đến đây, hắn lại cảm thấy những điều đó không tệ như hắn nghĩ trước đó.

Nếu tất cả nguyên nhân là nằm ở trên người cô, như vậy có nghĩ là không phải là hắn hoàn toàn bị nắm trong tay người khác. Hiện tại, chinh phục được cô đó là cách giải quyết vấn đề tốt nhất.

Hắn luôn luôn phải là người đi chinh phục kẻ khác.

Hiện tại, nhìn người con gái đang dần lớn lên trong tầm mắt hắn, hắn nghĩ, còn lâu cô mới có thể là đối thủ của hắn.

...

Về mặt Trữ Dư Tịch rất bình tĩnh, nhìn hắn trong giây lát, mỉm cười nói.

“Anh thái tử, còn có chị Tử Dụ nữa mà.”

“Liên quan gì đến Hạ Tử Dụ kia? Đây là chuyện giữa hai người chúng ta, em không thích anh sao?”

Hắn hỏi như vậy, không nghĩ đến câu trả lời của cô, lại hôn lên môi cô.

“Không liên quan, dần dần em sẽ thích anh thôi.”

Tại sao lại không liên quan cho được? cô ấy mang thai, là con của anh, như thế làm sao mà không liên quan đây?

Cuối cùng, Trữ Dư Tịch vẫn nhịn không có nói ra. Ngày hôm nay, dường như có rất nhiều chuyện bất ngờ xảy đến với cô, cô cảm nhận được bản thân mình dường như bị vô cảm mất rồi.

Thái tử không cho phép cô cự tuyệt, chuyện giữa hai người coi như đã được định đoạt xong theo ý của hắn rồi.

Quả thật, hắn vô cùng mệt mỏi, nên không có tiếp tục làm điều gì quá trớn, cứ ôm cô trong lòng mà ngủ thiếp đi.

Ánh trăng yên tĩnh chiếu vào căn phòng thông qua ô cửa sổ. Ánh sáng ngời ngời giống như cả mặt trăng sắp từ trên trời rơi xuống, rơi vào đầu cô, khiến cô không thể nào thở nổi.

Cô cũng mệt mỏi, thật sự là mệt chết đi được.

Nhưng cô lại không hề buồn ngủ, cánh tay thái tử ôm chặt lấy eo cô, một chân gác lên đùi cô nặng nề. Giữ chặt như vậy khó lòng mà thoát ra được.

Sau lưng cô chính là nhịp thở đều đều của hắn.

Cô nghe tiếng thở của hắn, mà hốc mắt ảm Ứt, trong lòng chua xót, cảm giác như bị kim đâm thấu vậy, lồng ngực như muốn nổ tung, cảm giác vô cùng khó chịu.

Từng giọt nước mắt to như hạt đậu, lăn dài trên mặt rồi rơi xuống chiếc gối. Cô cắn chặt một góc chăn, cố gắng áp chế không cho tiếng khóc bật ra khỏi miệng.

Ông trời làm sao lại trêu ngươi cô như thế?!

Rốt cục, cũng là hắn cũng có cảm giác với cô, thậm chí, hắn còn nói thích cô, lại còn muốn cùng cô...

Nhưng đứa trẻ trong bụng của Hạ Tử Dụ thì phải làm sao bây giờ

Làm sao bây giờ...?

Cha, không phải người nói là ở trên trời nhất định sẽ phù hộ cho Tiểu Tịch sao? Người có thể nói chuyện không tính toán được không?

Tại sao người có thể nhẫn tâm nhìn tình yêu của Tiểu Tịch vất vả đến như vậy?

...

Cô khóc thút thít, vì thế thân thể không ngừng run rẩy. Trong giấc mơ, thái tử càng ôm chặt cô hơn.

Có thể nói, giờ phút này hai người bọn họ đang dựa vào nhau gần nhất từ trước đến nay.

Cô có thể nghe được nhịp đập của trái tim hắn, vô cùng có lực, mỗi một nhịp đều như là một lần giết chết và hồi sinh của cô vậy.

Trong cuộc sống này, trên đường đời có biết bao nhiêu những điều sai trái mà con người phải một mình đối mặt, một mình trải qua, con đường đời vẫn dài vẫn xa như vậy, đêm đêm đều đen tối một mảnh, cho dù là như thế, thì cũng phải một mình lặng lẽ đi qua như thế.

...

Cô không sợ lặn lội đường xa, cũng không sợ đêm tối tĩnh mịch. Cô chỉ sợ phải bước đi trên chính con đường cuộc đời mình, dường như không có tận cùng, không có hi vọng nào cho cô bầu vút cả.

Cô chỉ sợ, cả đời cô, cho dù có phải hao hết sức lực, thì kết quả vẫn như cũ, vẫn là cô một mình bôn ba, lại vẫn ở trong bóng tối, vĩnh viễn không chạm tới được vào trong lòng hắn.

Yêu một người, là sẽ phải mệt mỏi như vậy sao?

... -

Hết chương (~ ^^ ~) !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Aizzz.... Lại muộn rồi sao...?

Không nói gì nữa rồi...

Tiểu Tịch thật khổ a... tôi cũng rất thống khổ.... Tử Dụ cũng rất khổ, Thi Thi cũng rất thống khổ.... Tại sao không có nấy một người vui vẻ vậy?

2 giây 2 giây 2 giây.... Mặc niệm 100 lần...

80. Chương 80: Chương 66: Không Phải Thỏ Con, Mà Là Ngựa Giống

Editor: Chuongnhobe.

Phụ nữ, chỉ khi nào gặp được người mình yêu mới có thể nở rộ, càng có sức hút lớn hơn.

Nhan Loan Loan cũng là một người phụ nữ như vậy, xinh đẹp chỉ là thân xác, nhưng điểm hấp dẫn đàn ông của cô chính là đôi mắt xinh đẹp, nhưng có thể khiến cho đàn ông chìm sâu vào không thể tự thoát ra được, không giống với những con người giả dối bình thường, loại khí chất này rất khác biệt.

Không nhớ rằng đã từng nghe ở đâu một câu như thế này: “ Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của người phụ nữ, giữa đôi lông mày chau lại, thì chứng tỏ người phụ nữ đó có quá nhiều tâm sự trong lòng.”

Tự nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt cô, Hoàng Phủ Triệt liền biết trong lòng cô có người cũ, mỗi khi nhìn thấy cô ngồi một mình tản ra sự cô đơn như vậy, đều khiến cho người ta có cảm giác đau lòng. Hắn luôn rất tò mò, muốn trực tiếp được biết nguyên nhân.

Nhưng đến khi hắn đến gần cô, mặt cô đã giãn ra tươi cười, làm cho hắn có cảm giác mình vừa rồi chỉ là bị ảo giác vậy, nụ cười của người phụ nữ này chói lọi như thế đâu giống với người có tâm sự chút nào cơ chứ?!

Ngụy trang.

Loại ngụy trang này đã có từ trong tiềm thức của cô, hắn bất chợt phát hiện ra điều này.

Được lắm, đã thế hắn sẽ xé tan cái bộ mặt ngụy trang kia mà cô đã vô cùng cẩn thận che giấu tình yêu của mình đi.

Từ từ, rồi dần dần sẽ xé tan sự ngụy trang kia của cô.

Nhan Loan Loan rất hòa đồng, cùng đi chơi với Hoàng Phủ Triệt và một đám bạn rất thân của hắn, những người đàn ông đó trước kia cũng đều đã từng theo đuổi cô nhưng đều bị thất bại, tuy rằng có chút cảm giác tiếc nuối, nhưng khi ở chung với nhau đều cảm thấy rất hòa hợp, không có gì ái ngại cả.

Tự nhiên xuất hiện một cô gái giữa cả đám đàn ông, nếu ai không biết thân phận của cô, thì chắc chắn người đó sẽ muốn tiến đến chinh phục cô gái đó, nhưng nếu như càng biết nhiều về cô, mọi người sẽ bị cô chinh phục, cho dù có chỉ có thể làm bạn của cô, những người đàn ông đó cũng đã cảm thấy rất mãn nguyện. Cô luôn có khả năng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, cho dù cô không có làm gì cả, chỉ ngồi đó không nói gì.

Bãi tắm ven biển mỹ lệ và sang trọng nhất thành phố T cuối cùng cũng mở cửa, thu hút rất nhiều khách khứa đến tham quan và hưởng thụ. Bãi biển chính là nơi mà vào mùa hạ không ai là không muốn được đến một lần.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu mặc dù đang là một cô gái mới bị thất tình, tuy nhiên cô cũng không muốn dành toàn bộ thời gian để gặm nhấm nỗi đau một mình nơi yên tĩnh, toàn bộ thời gian về sau của cô đều được cô tận dụng để hưởng thụ mà quên đi chính mình là một người mới thất tình. Đồng thời, cô cũng không bỏ lỡ việc lôi kéo Trữ Dư Tịch cùng tham gia, tất cả những chỗ VIP trong nơi nghỉ ngơi hưởng thụ bậc nhất này, đều được các cô đi chơi qua đến mấy lần. Cho dù đó là sở trường hay sở đoản của các cô, cứ nghĩ muốn là liền thử luôn một lần.

Trữ Dư Tịch cũng hiểu ra rằng, cô ấy cũng vì lo lắng ỉn, dù sao chuyện của Hạ Tử Dụ và đứa bé đang trong bụng cô ấy cũng không phải là chuyện nhỏ. Dĩ Nhu nói, đàn ông đều rất khốn nạn, vì sao phụ nữ phải chịu đau lòng và hao tâm tổn sức vì một đám khốn nạn ấy. Trữ Dư Tịch cũng cảm thấy điều cô ấy nói là đúng, nên cũng rất nhanh chóng liền buông cảm giác đau lòng của bản thân xuống, không thèm quan tâm tới nữa mà ra sức hưởng thụ và vui chơi.

Gần đây, công việc của Hoàng Phủ Triệt rất nặng, khó có được thời gian nghỉ ngơi, nên tiện thể mang theo Nhan Loan Loan cùng ra ngoài đi chơi.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu cảm thấy rất có hứng thú với cô gái mà anh hai mình mang đến, chỉ thiếu một chút nữa là đã gọi là chị dâu rồi. Trữ Dư Tịch thấy Nhan Loan Loan thì cảm thấy rất vui, nhớ đến ngày ấy, cô ấy vì mình mà bị đánh trúng một tát, lúc đó bối cảnh có chút hỗn loạn, cô chưa kịp đến nói lời cảm ơn đã bị thái tử lôi đi mất. Cũng không biết được tên Cố Giản kia bị kết cục gì.

Từ trước đến giờ, Dĩ Nhu chưa bao giờ thử qua môn Bowling, nên bây giờ, đang đứng trên đài, cô vô cùng háo hức muốn thử, nhưng mới chỉ qua vài hiệp, cô đã cảm thấy không chịu nổi với bộ môn thể thao vận động với cường độ cao này. Trách không được họ lại nói môn Bowling là môn thể thao vua trong nhà.

Còn Hoàng Phủ Triệt thì còn cái gì mà chưa chơi qua? Vì thế cùng các cô đánh qua loa vài lượt, sau đó lại thuận tiện dạy qua các cô cách chơi và một số lưu ý khi chơi môn này, liền đi xuống dưới ngồi.

Đương nhiên, người có thể lực tốt nhất trong đám con gái là Trữ Dư Tịch đã giành được chiến thắng, so với Dĩ Nhu thì Nhan Loan Loan cũng không kha hơn bao nhiêu.

Cô đổ mồ hôi ròng ròng chân tay mệt mỏi rã rời, ngồi xuống trong lòng Hoàng Phủ Triệt.

Hoàng Phủ Triệt thuận thế đùa giỡn cô.

“Mới có như thế mà đã mệt rồi sao? So với việc vận động của chúng ta, trò này mệt hơn sao?”

Nhan Loan Loan vui trong lòng hân hăng cắn một cái thật mạnh.

“Anh là ngựa giống hay sao? Suốt ngày trong đầu chỉ nghĩ đến việc này thôi à?!”

Hoàng Phủ Triệt sửa lại lời cô.

“Câu nói kia chỉ áp dụng trên người của thái tử là đúng thôi, còn anh chỉ khi nào cùng với anh mới có cảm giác ham muốn như em nghĩ...”

Nhan Loan Loan cười mà không nói, thực ra cô rất muốn hỏi hân một việc, việc của hân với Kỳ Ngải Văn lúc nào cũng xuất hiện trên báo, chẳng lẽ chỉ là báo lá cải?

...

Lúc nhận được điện thoại của thái tử, là lúc Trữ Dư Tịch vừa mới thắng được một ván, thông qua giọng nói truyền đến qua điện thoại, thái tử có thể cảm nhận được giờ phút này cô đang vui vẻ như thế nào, giọng nói thanh thoát không có một chút muốn đè nén cảm giác hưng phấn nào.

“Anh thái tử, anh có muốn tới đây một chút không?”

Thanh âm cuối cùng cao hơn hân vang lên, khiến cho trái tim thái tử có một cảm giác tê rần truyền đến, hân gơ tay lên nhìn thời gian, còn một lúc nữa mới đến thời gian tan sở...

“Anh thái tử, có người thách đấu em một ván, nói chuyện với anh sau nhé.”

Trữ Dư Tịch không đợi hân đáp lại đã cúp điện thoại.

Thái tử nhíu mày, trong lòng lại có chút hờn giận trách móc. Dám cúp điện thoại của hân, ngoài cô ra không có người phụ nữ thứ hai.

Cuối cùng, hân vẫn trốn làm sớm, liền lái xe đi tới, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ linh hoạt của cô từ đằng xa.

Chiếc váy màu xanh trắng đan xen, theo từng cử chỉ vận động của cô trong không khí hiện lên những đường cong xinh đẹp. Động tác ngây thơ ăn mừng chiến thắng của cô khi đó, khiến cho tóc buộc đuôi ngựa đằng sau gáy cô vung lên, giống như có một chiếc lông chim treu đùa trong lòng hân.

Hân đi tới ngồi xuống ghế dài đối diện với Hoàng Phủ Triệt, nói vài câu chuyện phiếm. Hoàng Phủ Triệt kéo laptop lại, nhìn theo tầm mắt của hân, lập tức nhíu mày lại.

“Anh thật sự ở cùng một chỗ với Tiểu Tịch rồi hả?”

“Không được sao?”

Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng.

“Không cho phép động đến Tiểu Tịch, thì ra là anh đang cố chiếm giữ làm của riêng mình.”

Thái tử quay đầu lại, híp híp mắt nhìn hân.

“Cậu có ý kiến gì?”

Hoàng Phủ Triệt kéo Nhan Loan Loan đang nhíu mày thận trọng ở một bên lên đùi mình, mái tóc uốn xoắn của cô trông như một tiểu sủng vật.

“Không phải là tôi có ý kiến, chỉ sợ là chú Chiêu đang từ dưới đất muốn nhảy lên có ý kiến mà thôi.”

“...”

“Chú Chiêu yêu thương Tiểu Tịch bao nhiêu không phải anh không biết, anh nghĩ anh đang chơi đùa với cô ấy sao? Con thỏ vẫn là không ăn cỏ gần hang.”

“.... Thôi không phải thỏ.”

Thái tử lấy chiếc bát lửa ra để châm điều thuốc. Tầm mắt nhìn lên ánh sáng tàn thuốc rơi xuống. Làm sao hắn có thể không biết trong lòng của Trữ Chiêu Nhân cả đời này không yên lòng nhất chính là đứa con gái bé bỏng của ông chứ?! Ông chỉ có một cô con gái, cho dù bình thường ông vô cùng nghiêm khắc với cô, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được ông yêu chiều cô đến nhường nào.

Thái tử bị Hoàng Phủ Triệt nói mấy lời khiến cho bản thân buồn bực. Hắn như cảm thấy chính bản thân mình muốn thứ dục vọng trực tiếp đối với Trữ Dư Tịch vậy, nhưng thật sự có phải như vậy? Nếu tình cảm không phải là chân thành, chẳng khác nào là đùa bỡn sao? Không muốn đùa giỡn thật sự là chân thành?! Mà đến bây giờ nghĩ lại hắn cảm thấy sững sốt vì tình cảm chân thật mà bản thân mình....

Tình cảm giữa nam và nữ, trước giờ hắn luôn tâm niệm đó là một trò chơi.

Tình cảm chân thành tha thiết, hắn cần đến cái thứ tình cảm như thế sao?

...

Hoàng Phủ Triệt luôn biết thái tử là loại người như thế nào, nói mấy câu đã ngừng lại, không hề để tâm nói chuyện. Vì thế, hắn lại bồi tiếp một câu.

“Tôi đương nhiên là biết anh không phải là con thỏ.”

Hắn vừa dứt lời, Nhan Loan Loan liền thối phũ một cái, bật cười.

“Tôi cũng biết anh không phải là một con thỏ.”

Thái tử đương nhiên không phải là con thỏ, mà hắn chính là ngựa giống...

Hoàng Phủ Triệt biết cô cười cái gì, cũng nhếch miệng lên, tiếp tục cầm khối rubic từ trong tay cô lên, bàn tay linh hoạt xoay chuyển một hồi, đưa lại cho cô, một mặt hiện lên chữ cái Y từ các khối vuông màu đỏ. Nhan Loan Loan nhìn đến trợn mắt há hốc mồm nhìn kỹ xuống, hai mặt khác của khối rubic cũng được anh tạo ra chữ cái W xếp từ các khối vuông.

Người bình thường có thể xoay khối rubic sao cho các mặt đồng màu đã là rất lợi hại rồi, thế mà Hoàng Phủ Triệt không những có thể đem khối rubic trở lại trật tự ban đầu, mà còn có thể tổ hợp những ô đồng màu thành tên viết tắt của cô, việc này thật là khó có thể tưởng tượng nổi!

Nhan Loan Loan lại nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái, hai tay niu nâng khối rubic như bảo vật.

“Làm sao anh có thể đa tài như vậy? Thật là lợi hại a!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Triệt lóe lên, ý cười trong mắt càng thêm sâu.

“Còn có nhiều tài lẻ còn lợi hại hơn nữa, buổi tối về có thể dạy cho em, có muốn học không?”

Thái tử khinh thường liếc nhìn Hoàng Phủ Triệt một cái, nhìn người phụ nữ đang ngồi trong lòng hắn gật đầu như giả vờ, coi hắn như thần tượng kia thật sự không còn nói được gì. Đúng là phụ nữ sinh đẹp đều có chút ngây thơ như vậy.

...

Cuối cùng Trữ Dư Tịch cũng đánh xong, mệt đến độ cho dù trời sắp cũng không thể cử động được nữa, thái tử gọi phục vụ bưng đến mấy ly đồ uống lạnh, chọn một ly nước chanh để trước mặt Trữ Dư Tịch, không ngờ hắn lại nhớ rõ sở thích của cô, khiến cho trong lòng Trữ Dư Tịch nhen nhóm lên niềm vui nho nhỏ.

Cô ngậm uống hút nín vài hơi, còn mình thì nằm trên chiếc gối mềm mại của sofa, le lưỡi liếm vành môi, trông như một con chó con.

“Đã lâu rồi không toát mồ hôi như vậy, thật là sướng khoái!”

Dĩ Nhu nằm trên ghế ngủ một giấc, tinh thần đã được khôi phục lại một chút. Ngước mắt lên nhìn sang bên cạnh, mọi người đều có đôi có cặp, khiến cho cô lại nhớ tới những ngày tháng ở bên cạnh Quan Thánh Hi, buộc cô phải ép bản thân mình phải bận rộn hơn, bởi cô chỉ sợ bản thân mình cứ nhàn rỗi lại nhớ đến khoảng thời gian ngọt ngào ngày trước.

Hóa ra lúc ở cùng một chỗ thì không biết, cách xa nhau mới biết bản thân mình đã y lại vào anh quá mức đến thế nào. Có phải cô còn chưa đủ tốt với anh, tính tình cô luôn luôn biểu hiện ra dáng một đại tiểu thư, không giống như bộ dáng tiêu sái lại chu toàn đối với đàn ông như chị Nguyệt Như, không mạnh mẽ và kiên trì lại có thể vì yêu mà ẩn nhẫn như Tiểu Tịch đối với thái tử, càng không phong tình mê hoặc lòng người như Nhan Loan Loan khiến cho Hoàng Phủ Triệt phải hết mực yêu thương. Cô một một lúc suy nghĩ và so sánh thái độ của bản thân mình với những người con gái khác ở xung quanh mình một lượt, cảm thấy chính bản thân mình dường như là luôn luôn tùy hứng và cố ý gây sự làm bậy.

Trừ bỏ bản thân cô có một gia thế hiển hách ra, cô còn có cái gì? Cô có cái gì đáng khiến cho Quan Thánh Hi phải tiếp tục yêu cô?

Xa nhau, mới biết người đàn ông bề ngoài lãnh khốc, ăn nói nghiêm túc đó có bao nhiêu là tốt đẹp. Phải là một người đàn ông thật tốt bao nhiêu mới có thể chịu được con người không có ưu điểm gì, lại còn tồi tệ như mình?

Thậm chí, ngay cả đến việc dậy sớm một chút vào buổi sáng cô cũng không làm được. Một người con gái như vậy, ai còn muốn nữa? Cuối cùng cũng là thứ đáng vứt bỏ đi.

...

Hoàng Phủ Dĩ Nhu chìm đắm trong cảm xúc của bản thân mình, mà càng lúc càng nét bi thương càng lộ rõ trên khuôn mặt cô hơn. Ngay cả Nhan Loan Loan ngồi bên cạnh cũng có thể nhìn thấy biểu hiện không thích hợp của cô giờ phút này, Hoàng Phủ Triệt và thái tử chỉ coi như không nhìn thấy. Vì vậy, Nhan Loan Loan muốn đi an ủi cô, nhưng lại bị Hoàng Phủ Triệt dùng ánh mắt ngăn lại.

Trữ Dư Tịch thì lại kéo thái tử qua một bên rồi hỏi: “Anh thái tử, Quan Thánh Hi thật sự không còn cần Tiểu Nhu nữa sao? Tiểu Nhu cũng không có làm sai cái gì, hẳn dựa vào cái gì có thể đối xử với cô ấy như thế? Hẳn...”

Bốn bề vắng lặng, thái tử không đợi cô nói xong, kéo cô vào trong ngực hun hăng hôn cô một hồi thật mãnh liệt. Hôn cô đến nỗi đại não thiếu dưỡng khí để thở, đáy mắt một tầng sương mù, ánh mắt mê ly, đôi môi sưng đỏ đến mê người mới miễn cưỡng buông cô ra.

Thái tử cảm thấy bản thân mình càng ngày càng yêu thích không thôi người con gái này, mặc dù hẳn buông tha cho đôi môi cô, nhưng lại không ngừng hôn liếm chiếc cổ nhỏ dài xinh đẹp của cô, trả lời cô một câu không liên quan gì.

“Em chỉ cần nhớ đến anh là được rồi, nhắc đến cái tên Quan Thánh Hi làm gì, anh đã sớm nhắc nhở không cho phép Tiểu Nhu được qua lại với hắn, nó không nghe lời anh, đây gọi là tự nó làm thì tự nó phải chịu.”

“Đừng mà.... Trên người em toàn là mồ hôi...”

Căn bản Trữ Dư Tịch đã không còn đủ sức lực mà đẩy hắn ra được, bàn tay nhỏ lại còn đầm đầm trước ngực hắn hoàn toàn không có lực gì lại biến thành trêu chọc hắn.

Thái tử không quan tâm đến những chuyện xung quanh gì nữa cả, đề cô lên tường giả trò một phen.

“Để anh mang em đi tắm...”

Trữ Dư Tịch cũng không phải là đứa ngốc, tự nhiên cũng biết được chủ ý của hắn.

“Không được.... Anh thái tử, anh phải nghĩ cách, Tiểu Nhu đối với Quan Thánh Hi là thật sự.... A! Đừng động vào nơi đó.... Anh thái tử...”

Từng tiếng gọi “Anh thái tử” của cô khiến trong lòng thái tử vô cùng ngứa ngáy, hận không thể tùy tiện như vậy mà kéo cô vào một căn phòng nào đó mà ăn sạch cô luôn đi được.

“Anh cũng là thật sự a, Tiểu Tịch, em cũng phải nghĩ biện pháp, em thật sự cứ bắt anh phải kìm nén như vậy sao?”

Khi thái tử chỉ ở cùng một chỗ với một người phụ nữ, thì hẳn chắc chắn sẽ không gặp người khác. Hiện tại hắn và Trữ Dư Tịch ở cùng một chỗ, cũng đã mấy ngày hắn không có đi tìm người phụ nữ khác rồi. Loại cấm dục như thế này, trong quá khứ của hắn mà nói thì coi như một thứ hình phạt vậy.

Mà hiện tại, thật sự hẳn không hề có chút hứng thú nào đối với bất cứ người phụ nữ nào khác, một lòng chỉ muốn có được cô. Nhưng hẳn cũng không muốn phá vỡ loại quan hệ rất khó khăn mới khôi phục được với cô này, hẳn thật sự không muốn nghe cô nói “chán ghét hẳn”.

Trữ Dư Tịch còn muốn tiếp tục nói điều gì đó với hẳn thì điện thoại hẳn vang lên.

Là Hạ Tử Dụ...

Thái tử nghe điện thoại cũng không có cố gắng né tránh Trữ Dư Tịch, cho nên cô cũng nghe rất rõ cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Sau khi ngắt điện thoại, hẳn còn hung hăng vừa cắn vừa hôn lên trên bờ vai cô một hồi, rồi mới miễn cưỡng buông tha.

“Tử Dụ hẹn anh, hình như có chuyện gì đó gấp, lát nữa em đi ăn với bọn anh hai đi, khi nào gần về thì gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.”

Trữ Dư Tịch gật đầu, mắt khép hờ, răng cắn môi. Thái tử trông thấy biểu hiện của cô giống như một tiểu tức phụ (người vợ nhỏ tức giận đó ạ) thì nở nụ cười, đầu ngón tay đặt lên môi cô.

“Đừng cắn môi như vậy, có ai ức hiếp em sao?”

Cô quay đầu né tránh, mím môi không nói.

Thái tử đi tới gần, hôn nhẹ lên trán cô.

“Bộ dạng em như thế này khiến anh nghĩ rằng em đang ghen...”

Trước khi đi, thái tử kéo lại quần áo cô cho thật chỉnh tề, đưa cô quay về chỗ mọi người, nói với Hoàng Phủ Triệt vài câu mới rời đi.

Trữ Dư Tịch ngồi chỗ đó có thể trực tiếp nhìn đến vị trí thang máy.

Những con số màu đỏ, biến hóa trong tích tắc, tâm trạng Trữ Dư Tịch cũng trầm xuống giống như những con số đang giảm dần dần đó vậy.

...

Tâm trạng thái tử không được tốt, bàn tay lại đặt lên môi nhớ lại cảm giác vừa mới hôn cô, đi ra khỏi thang máy tiến về phía bãi đỗ xe.

“Anh thái tử!”

Tiếng gọi của Trữ Dư Tịch ở trong bãi đỗ xe trống trải yên tĩnh lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Thái tử quay đầu lại, chỉ thấy cô chạy ra từ trong thang máy, như bay đến tiến vào trong lòng hẳn.

Do quán tính của việc cô chạy quá nhanh khiến cho hẳn ôm cô rồi còn phải lùi lại thêm mấy bước nữa mới giữ được thăng bằng để cả hai không bị ngã.

“Làm sao vậy?”

Trữ Dư Tịch gắt gao ôm chặt eo hẳn, đầu vùi trong ngực hẳn, hít sâu để cảm nhận được mùi hương trên cơ thể hẳn.

“Không có việc gì.:

Thái tử ngoắc rộng đôi môi, vuốt nhẹ lưng cô. Không ngờ tiểu nha đầu này cũng có lúc xuất hiện bất ngờ như vậy, lại khiến cho hẳn có chút lưu luyến không muốn rời đi rồi.

“Anh đi đi, lái xe cẩn thận nha..., em đi lên trên kia đây.... Hẹn gặp lại, anh thái tử.”

Trữ Dư Tịch nói xong thì chạy đi, tiến vào trong thang máy, trực tiếp ấn nút đóng cửa.

Thái tử ngồi vào trong xe, đóng mạnh cửa xe, kéo hộp số, rồi lại như nhớ ra điều gì lại dừng động tác lại, đưa tay lên sờ môi mình, lại lắc đầu cười nhẹ.

Chân nhẹ nhàng đạp lên ga, tăng tốc rẽ một hồi rồi đi.

...

Đôi lời của editor: thật ra là má tác giả má muốn gửi vài lời, cơ mà ta lười + mất hết cả cảm xúc, nên thôi, mọi người đọc tạm của ta đi vậy, thật ra chưa có chương nào ta làm mà cảm thấy chán nản và kém cảm xúc như chương này, vậy nên, các cô dì chú bác túm quần lại là các bạn reader có đọc mà cảm thấy chán cũng đừng ném đá ta nha mà tội nghiệp ta, ta thật sự không biết phải làm sao đâu nhá, dù gì, cũng mong các soái ca + mỹ nữ đọc bài của ta thì cho ta chút like để cổ vũ tinh thần của ta nào *mắt long lanh*

81. Chương 81: Chương 67: Say Rượu, Túng Dục

Hạ Tử Dụ hẹn ở nhà hàng mà trước kia bọn họ thường xuyên hẹn gặp.

Khẩu vị của thái tử vô cùng khó chiều, những nhà hàng có thể khiến hắn chấp nhận được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cũng không phải là do người ta làm không ngon, mà quan trọng là có hợp với khẩu vị của hắn hay không.

Người hẹn là Hạ Tử Dụ, mà thái tử thì tuyệt đối không phải là người đợi, nê cô đã đến sớm từ trước. Ngồi ở vị trí tốt nhất của nhà hàng, vừa đúng có thể nhìn thấy cảnh con đường ven biển trải dài, nước biển xanh thẳm, bờ cát trắng mịn.

Còn nhớ lúc nhà hàng này mới khai trương, lần đầu tiên thái tử đưa cô đến đây đã ngồi ở vị trí này. Có một dàn nhạc, phục vụ, đầu bếp riêng chỉ để phục bọn họ, một cảnh tượng thật là tốt đẹp.

Lúc đó, cô đã thuận miệng nói câu.

“Vị trí này thật là tốt, phong cảnh hoàn hảo, điều kiện tốt...”

Thái tử cười, sau đó anh đã bao nguyên vị trí này dài hạn, dần dần, nơi này trở thành của riêng cô.

Thời gian trôi qua thật mau, thoát cái đã nhiều năm trôi qua rồi. nơi này cũng đã từng phải sửa chữa lại nhiều lần, phong cách trang trí cũng bị thay đổi. Có chăng điều không thay đổi đó chính là đây chính là nơi ngắm cảnh thủy triều lên xuống trên biển tốt nhất mà thôi.

Hạ Tử Dụ đứng ở bên cạnh cửa sổ bằng kính, lấy ngón tay vẽ lên kính hình dáng đường ven biển cách đó không xa.

Đình một tiếng, cửa thang máy chậm rãi đẩy ra hai bên. Thái tử chỉ liếc một cái đã nhìn thấy Hạ Tử Dụ, anh cảm thấy không khí hôm nay có phần không đúng.

Một thân váy liền màu hồng nhạt, trông Hạ Tử Dụ có nét đoan trang mà dịu dàng như ngày thường.

“Em tới sớm một chút, đã thay anh gọi chút đồ ăn, toàn là những thứ anh thích ăn.”

Người phục vụ duy nhất này giờ còn nán lại cũng đã lui ra, trong căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bữa cơm này trôi qua quá mức yên tĩnh. Thái tử khui mở chai rượu đỏ, ngắm nhìn bốn phía.

“Có chuyện gì, mà khiến em hưng phấn đến độ muốn tuyên bố trình trọng như vậy?”

Hạ Tử Dụ không uống rượu, chỉ cầm lên một ly nước khoáng. Nghe thấy hắn hỏi vậy, mỉm cười tao nhã.

“Nghe nói anh đang sống cùng với Tiểu Tịch rồi hả?”

Thái tử không chút để ý, chỉ ừ một cái bằng giọng mũi, coi như trả lời. Bàn tay Hạ Tử Dụ đang cầm ly nước siết chặt lại.

“Hai người... Ở cùng một chỗ?”

Mí mắt thái tử mở lên, ánh mắt có chút sắc bén. Đây là một loại cảnh cáo, làm sao mà Hạ Tử Dụ đi theo hắn nhiều năm như vậy lại không biết được.

“Anh thích cô ấy?”

Hạ Tử Dụ trầm tĩnh lại một chút, nhưng vẫn không kìm được mà cất tiếng hỏi.

Cuối cùng như động đến giới hạn, thái tử bỗng nhiên ném dao đĩa đang cầm trên tay xuống, kim loại va chạm với đĩa sứ tạo ra tiếng kêu leng keng thanh thúy vang lên khiến người ta sợ hãi.

Thái tử dùng khăn lau sạch khóe miệng,

“Nói vào trọng điểm.”

Hạ Tử Dụ vẫn duy trì nụ cười như cũ, hít vào thở ra vài lần, như là để tăng thêm dũng khí cho bản thân mình.

“Chúng ta bên nhau, tính đến nay đã tám năm rồi.”

Thái tử vuốt cằm không nói, kiên nhẫn chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

“Đã nhiều năm như vậy, em chưa từng để ý chuyện người ngoài xoi mói mình, cha em cũng vì thế mà đoạn tuyệt quan hệ cha con với em. Dượng cũng đã nhiều lần tìm em khuyên bảo.... Em đã khiến cho tất cả những người yêu thương mình phải thất vọng, chỉ vì em nghĩ em có thể ở bên anh.”

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt màu nâu nhạt không hề gợn sóng nhìn người đàn ông đẹp trai ở trước mặt.

“Cô muốn cái gì?”

Thái tử nhíu mày hỏi.

Hắn không phải là một người thích nói chuyện vòng vo. Hạ Tử Dụ ổn định lại tinh thần.

“Anh chưa từng nghĩ tới tương lai của hai chúng ta sao?”

“Tương lai?”

Thái tử cảm thấy nực cười nhìn cô.

“...”

“Thật có lỗi, tôi chưa từng nghĩ tới.”

Thái tử buông tay đang khoanh ra, trả lời thẳng thắn không hề có một chút áy náy nào.

“Em muốn kết hôn rồi.”

Hạ Tử Dụ nói ra một cách nhẹ nhàng.

Thái tử nhẹ cười.

“Tử Dụ, hôm nay cô làm sao vậy?”

Hạ Tử Dụ cũng cười nhẹ.

“Sau khi ăn xong, cùng đi giúp em một chút.”

...

...

Ở trường trung học trước kia thái tử đã từng học, có một ngọn núi không cao lắm. Trên đỉnh núi có một bãi đất trống, là nơi thích hợp để cho người ta rèn luyện thân thể hay nói chuyện yêu đương.

Cách đó không xa có một hồ nước nhân tạo. Khi màn đêm buông xuống, những ngọn đèn được dựng ở xung quanh hồ được bật lên, tạo lên ánh sáng màu ngọc như một chuỗi vòng cổ bảo thạch. Bên hồ có một cái đình, vị trí rất tốt.

Ngồi ở trong đình này, trông Hạ Tử Dụ như một người con gái bản địa vậy.

“Còn nhớ nơi này chứ?”

Hạ Tử Dụ ngồi ở nơi mà một năm nào đó đã khiến cô đau đớn vô cùng, khóe mắt đuôi mày cô đều hiện lên tâm trạng của hồi ức năm đó. Thái tử đứng dựa ở bên một cây cột đình hay tay khoanh lại đứng cạnh bên cô, tầm mắt nhìn ra xa xăm, nghe cô hỏi vậy, thì nở nụ cười trầm thấp.

“Còn muốn ôn lại chuyện năm đó một chút sao?”

Hạ Tử Dụ kéo hắn ngồi xuống, còn cô thì ngồi dạng chân trên đùi cấp lấy eo hắn. Nâng mặt hắn lên mà hôn, môi lưỡi triền miên cuốn vào nhau khiến khung cảnh nơi đây ngày càng trở nên nóng bỏng.

Những điểm mẫn cảm của người đàn ông này cô là người nắm rõ như lòng bàn tay. Hắn không chịu nổi trên chọc của cô, vật nam tính rất nhanh đã trở nên cứng rắn. Tay cô càng ngày càng đi xuống phía dưới, đặt trên quần tây ở vị trí bên trên của vật cứng rắn đó.

Thắt lưng của hắn suýt chút nữa thì bị cô kéo ra, đúng lúc này thái tử lại bắt lấy tay cô, nắm lấy trong lòng bàn tay.

“Rốt cục là muốn nói cái gì, mà còn cần cô phải sử dụng chiêu hiển thân nữa?”

Hạ Tử Dụ nhìn thẳng vào sâu trong mắt hắn, như muốn nhìn thấu tâm can của hắn.

“Em muốn kết hôn.”

Lần đầu cô nói, hắn còn tưởng cô đang nói đùa. Nhưng lần thứ hai cô nói với hắn, hắn lại cười lạnh.

“Kết hôn với ai? Tôi sao?”

Một từ “Đúng vậy” mắc kẹt trong cổ họng không sao mà trả lời thành tiếng được, Hạ Tử Dụ lại hơi cắn môi dưới của mình.

Động tác này, lại khiến cho hắn nhớ đến Trữ Dư Tịch. Lúc trước khi hai người từ biệt nhau, cô cũng cắn môi dưới như thế, trông rất ủy khuất khiến cho hắn cảm thấy nhột nhạo trong lòng.

“Phụ nữ đều thích cắn môi à?”

Hắn chạm nhẹ vào môi cô.

“Tại sao cô cũng làm như thế?”

Cũng?!

Đáy mắt Hạ Tử Dụ như có một mảng khói mù. Cô là một người phụ nữ thông minh, sao lại không nghe ra trong câu nói của hắn có một chữ “cũng” có ý nghĩa gì.

Hai tay vòng qua cổ hắn, đầu gục trên vai hắn.

“Có phải là, em với anh chưa bao giờ nói với nhau một câu?”

“Thật ra em...”

Rất yêu anh.

“Tử Dụ, tôi nghĩ cô là một người phụ nữ thông minh, thì phải biết nên nói gì và nên làm gì.”

Giọng nói của thái tử vô cùng bình thản, không có lấy một chút thăng trầm nào.

Ngọn đèn bên hồ, chiếu vào trong mắt cô, nhưng ánh mắt đó lại càng ngày càng trở nên âm trầm xuống.

Không sai, cô luôn hiểu chuyện như vậy, nên mới có thể ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy.

Hắn không thích cô, không sao, vì hắn cũng không có thích một ai khác nữa.

Hắn không ngủ qua đêm ở nhà của cô, không sao, vì hắn cũng không có ngủ lại qua đêm ở nhà của bất cứ kẻ nào khác.

Nhưng khi cô biết được hắn ở chung cùng với người con gái khác, cô lại không thể tin được. Mà khi cô biết được người con gái kia là Trữ Dư Tịch, thì cô lại bắt đầu cảm thấy rối loạn. Cô đã sớm biết tình cảm của

Trữ Dư Tịch dành cho thái tử là như thế nào, giác quan thứ sáu của người phụ nữ đã nói cho cô biết, chỉ cần thái tử đưa ra một bước này, Trữ Dư Tịch sẽ trở thành đối thủ đáng gờm nhất của cô.

Không vì cái gì khác, thái tử không bao giờ quan tâm người phụ nữ nào sống chết ra sao, trừ Trữ Dư Tịch. Đã bao nhiêu lần, chỉ cần nhận được một tin tức gì của Trữ Dư Tịch, hần bỏ cô lại mà đi.

Quà cáp hần mang về từ nước ngoài, hần chỉ phái người đưa đến cho cô, duy chỉ có một mình Trữ Dư Tịch, thì hần lại chờ khi nào ở bên cạnh hần thì hần sẽ chủ động tận tay đưa cho cô ấy.

Mỗi lần khi Trữ Dư Tịch mang canh tắm bổ tởi, chỉ có mình hần mới được thưởng thức.

Hơn nữa chưa bao giờ hần cho phép bất cứ ai được động chạm đến cô ấy dù chỉ là nửa cọng tóc, mà chính bản thân hần lại không kiêng nể gì mà bắt nạt cô ấy, ẩn hiện trong đó là sự sủng nịnh hần dành cho cô ấy có thể khiến người ta dễ dàng nhận ra.

Nếu nói, thái tử là vận mệnh không thể thay đổi được của Trữ Dư Tịch, như thế, Trữ Dư Tịch sẽ là một kiếp của người đàn ông này.

Vốn dĩ cô cho rằng có thể thuyết phục bản thân mình không được động tâm, không yêu, mà chỉ cần có thể ở bên cạnh hần là đủ rồi. Nhưng cuối cùng nhận ra cô cũng chỉ là một người phụ nữ thế tục bình thường. Như vậy, nếu không thể khiến cho hần nhìn cô ấy ấy như những người bình thường khác, thì cô cũng không can nguyện thành toàn cho bọn họ được.

Trữ Dư Tịch, đừng trách tôi.

“Coi như em chưa từng nói cái gì, đưa em về nhà đi, thái tử.”

82. Chương 82: Chương 68

Editor: Chuongnhobe

Trữ Dư Tịch ngồi xếp bằng trên nền xi măng của thềm căn gió ở bờ biển. Thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn thời gian tích tắc trôi trên chiếc di động.

Anh tắt máy điện thoại, nên cô chỉ có thể gửi tin nhắn cho anh.

“Anh thái tử, em đang chờ anh ở chỗ bồn hoa nhỏ trên quảng trường trước tòa nhà A.”

Tin nhắn đã gửi đi được một giờ rồi. Mà vẫn không thấy có hồi âm, hay gọi điện thoại trả lời.

...

Hạ Tử Dụ đọc qua tin nhắn một chút rồi xóa đi. Nghĩ một chút rồi tắt máy đi, rồi mới đặt điện thoại vào trong túi quần hần.

Đứng trước gương ở trong phòng tắm, cô vò rối đầu của chính mình, khẽ cắn môi rồi tự mình cào lên trên thân thể mình rất nhiều vết xước. Cởi bỏ áo ngủ, rồi xốc chăn lên, nằm xuống bên cạnh người đàn ông đang hôn mê không biết gì toàn thân lỏa lồ, ôm vào trong lòng, rồi nhẹ nhàng hôn lên mi tâm (giữa hai lông mày đấy ạ!) và môi của hần.

Môi, tay cô lại trượt xuống phía dưới, bàn tay mềm mại vẫn cứ tiếp tục đi xuống dừng lại ở trên bụng dưới của hần, vẽ vòng vòng vài lượt, rồi lại tiếp tục đi xuống, xuyên qua ‘bụi cỏ’ cảm bộ phận đàn ông của hần còn đang mềm nhũn mà xoa nắn.

May mắn là, cô đã dùng lượng dục vừa phải, chỉ khiến cho ý thức của hần bị hôn mê, nhưng thân thể của hần vẫn còn sinh ra phải ứng được. Dưới sự xoa nắn nhiệt tình của cô, bộ phận đàn ông của hần dần thức tỉnh, dần ngẩng cao đầu rồi đứng sừng sững lên cứng như sắt. Sau đó cô ngậm chặt nó vào trong miệng... (Chuông: phun máu lênh láng...)

Lập đi lập lại động tác nuốt nhả, đầu lưỡi linh hoạt liếm lại như vẽ, câu rồi lại cuốn lấy, bàn tay mềm mại cũng liên tục lên xuống khuấy động...

Cô biết cách để khiêu khích hần, hãm nhập thần trí đang hôn mê của hần trong mơ hồ, khiến luồng nhiệt khí của hần dần tập trung nơi bụng dưới, khiến cho vật nam tính kia càng lúc càng cứng rắn lại được một luồng nhiệt ấm nóng trời ẩm khít khao quần lấy, vô cùng thoải mái.

Tới lúc sắp đến cao trào, Hạ Tử Dụ tự mình để cho hần tiến vào cơ thể mình, một luồng nhiệt mạnh mẽ dâng lên bắn vào trong cơ thể cô.

Duy trì tư thế như vậy cho đến khi bình tĩnh lại, Hạ Tử Dụ mới nằm xuống bên cạnh hần, kéo cánh tay của hần ôm lấy cơ thể mình, tiện tay kéo chăn đắp kín.

Trong mũi đều ngửi thấy mùi hương của hần, cả đêm Hạ Tử Dụ không ngủ được, tâm tư rối loạn như tơ vò, cho đến khi trời bắt đầu hừng sáng mới chìm vào trong giấc ngủ được.

...

Mới sáng sớm, thái tử bỗng nhiên tỉnh dậy. Đầu đau như muốn nứt ra, hần nhú mào, dùng ngón tai xoa huyết thái dương. Qua nửa giây, đã khôi phục lại phản ứng.

Nơi này không phải là nhà của hần, cũng không phải là khách sạn. Là.... Nhà của Hạ Tử Dụ.

Người nằm bên cạnh hần, không phải là Trữ Dư Tịch, mà mà Hạ Tử Dụ.

Hần ngồi xụp xuống cảm giác kinh hãi, toàn thân đau nhức mệt mỏi, cảm giác này giống như là.... Liếc mắt một cái, nhìn thấy vỏ chai rượu đã hết ở trên bàn trà, quần áo của hai người, rải rác từ sofa đến bên giường thành một đường đi.

Say rượu, tưng dục...

Tưng dục...

Hần xúc mạnh chặn lên, hần không phải là xử nam không có kinh nghiệm, nhìn đến dấu vết không sạch sẽ trên chiếc ga trải giường kia, cùng với những vết cào trên lưng của Hạ Tử Dụ kia, tất cả đều đã chứng minh với hần một chuyện.

Mẹ nó!

“Hạ Tử Dụ cô đứng lên cho tôi!”

Thái tử không chút thương hoa tiếc ngọc nào dựng Hạ Tử Dụ dậy từ trong kinh hãi.

“Tôi hôm qua sao lại thế này?!”

“Nhẹ tay một chút, toàn thân em còn đang đau nhức.”

Hạ Tử Dụ cùng lắm chỉ mới ngủ được có hơn một giờ một chút, trông rất lao lực, sắc mặt tái nhợt. Nhìn bộ dạng suy yếu của Hạ Tử Dụ như vậy, trong lòng thái tử càng thêm buồn bực.

Làm sao hần có thể uống nhiều đến như vậy được? Làm sao hần có thể lăn qua lăn lại Hạ Tử Dụ thành bộ dạng như vậy được?

Hần đang dựa đầu vào giường để nhớ lại những chuyện diễn ra đêm qua, lại phát hiện trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Hạ Tử Dụ cũng không phải chỉ đơn giản là đang ngủ, thân thể trần truồng bước xuống giường trước mặt hần, đến phía bên kia giường cúi người xuống tìm quần lót.

Là Hạ Tử Dụ cố ý chống mộng về phía thái tử.

Hần híp mắt lại, kéo Hạ Tử Dụ áp đến trên giường, bàn tay chạm đến giữa hai chân cô, dùng hai ngón tay thăm dò, quả nhiên là có dấu vết hần đã đụng chạm đến cơ thể cô, nhìn cô bằng một ánh mắt đầy tức giận.

“Tôi lại lăn qua lăn lại cô nữa rồi hả?”

“Cũng không phải là lần đầu tiên.”

Hạ Tử Dụ cười như không sao cả.

Cô thần nhiên, ngược lại thái tử lại cảm thấy buồn bực.

“Tại sao không ngăn tôi lại?”

Hạ Tử Dụ chìa cánh tay đầy vết cào xước ra trước mặt hắn, buộc thái tử dừng cất tiếng muốn mắng.

...

Vọt vào trong phòng tắm, hắn muốn gọi cho Tiểu Cửu đến nhà lấy quần áo lại cho hắn, bỗng nhiên nghĩ đến Trữ Dư Tịch, cảm thấy kinh hoàng.

Nguy rồi!

Nha đầu gối kia chắc hắn sẽ còn đứng ở đó chờ hắn chứ?!

Chờ sau khi hắn vội vã lấy quần áo mặc từ hôm qua mặc lại trên người, rồi cầm chìa khóa chạy đi xa rồi đến cả lời chào cũng không nói với Hạ Tử Dụ một tiếng mà đã rời đi, Hạ Tử Dụ liền chui vào trong bồn tắm nằm ỳ ở đó với vẻ mặt xám tro.

Trong lòng bàn tay thổi đầy những bong bóng xà phòng dưới tác dụng của ánh điện trở nên sắc sảo đầy màu sắc, lại nhẹ nhàng thổi khê, khiến cho bong bóng vỡ tan.

...

Trữ Dư Tịch, coi như là ông trời đang khảo nghiệm tình cảm sâu đậm của các người đi.

...

... - -

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đúng là một bồn máu chó thật là lớn a!!!

Không có gì để nói...

Đúng là ta muốn biết quan điểm của mọi người về cái bồn máu chó này.... A... nhẹ tay một chút.... Thân thể người ta còn đang khó chịu a...

Cái đó là... theo lệ cũ hàng năm, mặc niệm 100 lần 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút 2 phút sau đó lặng lẽ bò xuống đê!

Editor nói ra suy nghĩ của mình: mọi người thông cảm cho thím tác giả, thím í quen chịu cảnh máu chó rồi, nên bây giờ mới phát điên phát cuồng với mấy cái phân đoạn máu chó này đó, mọi người thông cảm, cho thím ấy được xả kéo thím ấy bị tự kỷ mấy!!! >

83. Chương 83: Phản Bội

Editor: Chuongnhobe

Mới sáng sớm nên trên đường cũng không có nhiều xe đi lại, thái tử nhấn mạnh gia tăng tốc, một bên tay lại không ngừng bấm số gọi điện thoại cho Trữ Dư Tịch.

Không có ai nghe.

Thái tử tháo tai nghe bluetooth ném trên ghế bên cạnh, tâm trạng phiền não, đầu óc càng đau hơn.

Hắn nhíu chặt mi tâm, cảm giác ảo não.

Trữ Dư Tịch đang đợi hắn, theo hiểu biết của hắn về tính cách của cô thì rất có thể cô đã đợi hắn cả đêm, mà hắn lại say rượu làm loạn, cùng với người phụ nữ khác quần lấy nhau cả đêm.

Rõ ràng hần nhớ rằng tối hôm qua mình không hề say rượu, tại sao mọi chuyện lại có thể phát triển thành như vậy được?!

Người phụ nữ kia cũng thật là, tại sao lại không thêm gọi điện thoại hay nhắn tin cho hần cơ chứ? Hần lấy di động ra xem, không có một cuộc điện thoại nào gọi đến, cũng không có bất cứ tin nhắn nào chưa đọc cả. Hần còn đang muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng do dung lượng pin còn quá thấp nên máy tự động tắt.

Hần càng buồn bực đến nỗi đập bẻ chiếc la bàn, rồi lại nói lỏng cổ áo sơ mi.

Có những chuyện chỉ phát sinh trong chớp mắt.

Nhìn thấy đèn đỏ từ phía xa xa, thái tử đành thả chậm tốc độ xe, tay lại với tìm pin dự phòng.

Ở ngã tư đường, một chiếc xe tải lớn vượt đèn đỏ.

Thái tử cảm thấy khi đó phanh đã không kịp nữa, dồn sức mà đánh tay lái, xe trượt ra khỏi đường cái đâm vào hàng rào bảo hộ.

...

...

Tại đại sảnh A của bãi tắm ven biển Hoàng Gia.

Nhân viên đều lộ vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông toàn thân dính đầy vết bẩn, máu trên trán vẫn không ngừng chảy đang vội vàng tiến vào.

Người quản lý trưởng đã nhận ra thái tử, chạy ra tiếp đón, đưa khăn mặt sạch sẽ và băng dán ra cầm máu.

“Thái tử gia, để chúng tôi đưa ngài đi bệnh viện!”

Thái tử không kiên nhẫn xua tay, lau qua vết máu trên mặt, lại lấy thêm băng dán lên, rồi cởi chiếc áo dính đầy máu ném xuống.

“Người con gái chiều hôm qua đi cùng tôi, hiện giờ ở đâu rồi?”

“Ngày hôm qua không phải là tôi trực ban, ngài đợi một lát tôi đi hỏi cho ngài.”

Sau khi quản lý quay đi sắc mặt thái tử càng trở nên khó coi hơn, trong lòng rối rắm bày tay đổ mồ hôi, nói ra tên một phòng.

Thái tử hỏi qua về bố trí của tầng trệt, rồi trực tiếp đi đến thang máy chuyên dùng bước vào.

Người phụ nữ này có phải quá ngốc không vậy? Còn không biết đường tìm phòng mà ngủ nữa.

Thái tử cười nhạo bản thân mình có phải đã gấp quá mức rồi hay không.... Cô cũng không còn là trẻ con nữa, nào sẽ không hiểu được phải chăm sóc bản thân mình.

Mà khi thấy khuôn mặt xuất hiện ở phía sau cánh cửa, thái tử hoài nghi có phải đầu mình bị va đập nặng quá, khiến cho hần trở nên trì độn rồi không?! Hay là thật sự xuất hiện ảo giác.

“Thi.... Dạ Chiêu?”

...

Một tay Thi Dạ Chiêu đặt trên khung cửa, bộ dáng như một chủ nhân thư thái, bên môi nhếch miệng một nụ cười như có như không, khiến cho thái tử cảm thấy có chút lo lắng.

Trông hần giống như vừa mới tắm xong, dây lưng áo tắm còn buông thõng bên hông, chỉ để lộ ra một mảng ngực lớn rắn chắc.

So sánh với bộ dạng của thái tử, quần áo không chỉnh tề, dơ dáy bẩn thỉu lòi thối, có thể nói tinh thần Thi Dạ Chiêu sáng khoái, lọn tóc vẫn nhỏ từng giọt nước như những giọt trên châu nhỏ.

“Thái tử mới bò từ đâu về đó?”

Ngoài ý muốn của Thi Dạ Chiêu lại gặp được hấn xuất hiện ở nơi đây, nhìn hấn (thái tử) từ đầu đến chân thăm đánh giá.

Người đàn ông từ trước đến nay luôn chú trọng đến hình thức bề ngoài này, từ quần áo đến gót giày so với người khác luôn luôn sạch sẽ hơn bội phần này, tại sao lại có thể trở nên chật vật như vậy?

Thái tử híp mắt lại, không sai, là phòng này. Mặt hấn trầm xuống, đẩy Thi Dạ Chiêu ra, bước vào bên trong phòng, trước cửa phòng ngủ, hấn mạnh mẽ đá văng cửa phòng ngủ ra.

...

Trữ Dư Tích nằm úp sấp ở trên giường, trên giường hỗn độn không cần phải nói, một mảng lưng lớn lóa lộ ra, cảnh tượng này như đâm bị thương mất hấn.

Lửa giận trong lòng cự quật nhanh chóng dâng lên cao, khiến hấn phải vô cùng cố gắng để áp chế, khuôn mặt hấn trông càng đáng sợ hơn.

Trữ Dư Tích bị âm thanh quá lớn làm thức tỉnh trong kinh hãi, xoa tóc ngồi dậy ở trên giường, thấy thái tử đang đứng sừng sững bên cửa trên mặt tràn đầy tức giận, sợ tới mức ngẩn người ra.

“Anh thái tử? Anh làm sao.... Anh bị thương!”

Trong lòng cô kinh hãi, xúc chấn lên muốn bước xuống giường. Một chân lại trụ lại giữa không trung, ngừng động tác lại, mới phát hiện bộ dáng không đúng của bản thân.

Làm sao cô.... Lại toàn thân trần truồng thế này?!

Đầu óc cô ong lên một tiếng, tiện tay vợ lấy một bộ quần áo bao lấy thân thể mình.

Thấy đằng sau thái tử xuất hiện bóng dáng của Thi Dạ Chiêu còn đang mặc trên mình một chiếc áo tắm, bộ dạng như đang xem kịch vui đứng dựa ở cửa, trong lòng cô như có một cái gì đó đang sụp đổ ầm ầm.

Chuyện này tính là bắt gian tại trận sao?

“Không...”

Cô trợn tròn mắt nhìn không dám tin, môi trở nên trắng bệch, giọng nói run lên thì thầm.

“Không?”

Thái tử hừ cười, nhẹ giọng hỏi lại.

“Anh thái tử.... Anh Ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, em.... Em cũng không biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra...”

Cô luống cuống tay chân, tiện tay cài cúc chiếc áo được một nửa mới phát hiện đây là chiếc áo sơ mi của đàn ông...

Chiếc áo sơ mi này, chỉ có thể là của Thi Dạ Chiêu.

Tâm trạng cô như bị ong đốt, lấy tay đem cởi chiếc áo ra ném trên đất, nắm lấy chiếc dra giường cuộn chính mình lại. Có thứ gì đó vì động tác của cô mà bị rơi xuống đất.

Là vỏ “áo mưa” mà khách sạn đã chuẩn bị sẵn ở phòng, hiệu Khai Phong...

Chiếc bao nhỏ màu vàng chói mắt, lúc này lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Trong phòng an tĩnh một mảng, chỉ có tiếng hít thở cùng tiếng nhịp tim đập của cô.

...

Trữ Dư Tích che môi lại, cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân truyền lên ớn lạnh cả người, truyền đến từng lỗ chân lông đến mỗi cọng lông tơ.

Tầm mắt thái tử đảo qua chiếc bao nhỏ màu vàng kia, bàn tay nắm thành nắm đấm vang lên tiếng kêu răng rắc.

“Anh thái tử... em không có...”

Đôi chân của Trữ Dư Tịch như bị buộc thêm chì, nặng trĩu một hồi lâu mới có thể bước được một bước.

Thái tử giận quá hóa cười.

“Giải thích thế nào cho tôi về toàn bộ những thứ tôi nhìn thấy đây.”

Bao gồm cả những dấu hôn trên người em?!”

Bị hấn chỉ điểm, cô mới từ từ nhìn xuống đầu vai lộ ra của chính mình, trên xương quai xanh vừa được che kín phủ đầy những dấu hôn có cả nông lẫn sâu mà xanh tím.

Cửa phòng mở ra, trong phòng hỗn độn nhất chính là trên giường, một người đàn ông, một hộp ‘áo mưa’ hiệu Khai Phong lớn, một người phụ nữ trần truồng, toàn thân đầy dấu vết phóng túng...

Còn có thể nói được cái gì? Chúng có đã vô cùng xác thực, cô đã hết đường chối cãi.

...

“Anh thái tử...”

Trữ Dư Tịch cắn chặt môi dưới, trong lòng tràn đầy đau đớn. Từng dòng nước mắt trong suốt óng ánh trong ánh nắng mai rơi xuống, như chết đuối dưới tầm mắt sáng quắc của thái tử.

Từ trước đến nay cô luôn có một bộ dáng kiên cường, rất ít khi rơi nước mắt trước mặt thái tử. Nhưng lúc này đây, không hiểu sao cô không sao mà dừng khóc lại được.

Cô bước chân một cách máy móc đến trước mặt hấn, tay phủ lên nắm đấm của hấn.

“Mất thấy không nhất thiết đều là sự thật, có thể ... tin tưởng em được không.”

Vẫn biết người đàn ông này rất cao lớn, chưa bao giờ cô cảm thấy được khoảng cách giữa hai người lại lớn như lúc này. Cô bước đôi chân trần đến trước mặt hấn, cô còn chưa cao đến vai hấn. Nhìn hấn ở góc độ mà cô yêu thích nhất giữa đầu nhìn hấn, nhìn vào cặp mắt thâm đen, lạnh như băng của hấn mà bản thân mình lại càng không thể nào kiềm chế được nước mắt tuôn rơi.

Thái tử nâng cằm cô lên, nhìn sát vào, như muốn xác nhận, xem xét và tìm kiếm điều gì đó.

Khuôn mặt nho nhỏ này, làn da trắng hơn tuyết này, đôi mắt đắm lệ khiến người ta phải yêu thương.

Khiến người ta phải yêu thương?

Hấn cười lạnh, phụ nữ a phụ nữ, suy cho cùng thì so với đàn ông thì đúng là một động vật đáng sợ hơn.

“Muốn tôi tin tưởng em, trong khi trên cơ thể em đầy những vết hôn, thân thể trần truồng ngủ trên giường hấn, sau đó cầm bao cao su thổi bóng chơi đùa? Phải vậy không?”

Người đàn ông cao ngất này, ngay cả khi ở trong tình trạng lem luốc như thế, mà chỉ cần hơi cong khóe môi lên cười khẩy như thế cũng có thể mê hoặc được lòng cô rồi.

Có thể nói, từ trước đến giờ người khiến cho hấn cảm thấy tín nhiệm nhất chính là cô vậy mà giờ đây điều đó đã hoàn toàn tan vỡ.

“Em khiến tôi.... Cảm thấy ghê tởm.”

Tôi thật sự muốn cùng sống với em, không phải là trò đùa, mà là thật lòng.

...

Mới lúc còn đi trên đường hấn đã đi đến quyết định này.

Những lời Hoàng Phủ Triệt nói, hấn đều hiểu cả. Trữ Chiêu Nhân yêu thương cô, Đường Yên yêu thương cô, từ trên xuống dưới Hoàng Phủ gia, bao gồm cả hấn, có ai mà không yêu thương cô chứ?

Là do hắn nhận ra sự tốt đẹp, sự thuần lương kiên cường của cô quá muộn, đến khi hắn nhận ra được trái tim mình, hắn chỉ mới phát hiện ra chỉ ở bên cạnh bảo bối này, chỉ ở trên người cô, mới khiến hắn có được cảm giác mà không một kẻ nào khác đem lại cho hắn được.

Hoàng Phủ Triệt nói rất đúng, cô là Trữ Dư Tịch, hắn nghĩ sao mà lại muốn chơi đùa với cô như những người phụ nữ khác? Lần đầu tiên trong đời hắn, nguyện ý thử dùng tấm lòng mình đi đối đãi với một người con gái.

Nhưng tấm chân tình của hắn, còn chưa có bắt đầu cho đi, đã bị tàn phá, xé nát.

Nếu ngay cả cô còn như vậy thì còn có cái gì có thể khiến cho hắn tin tưởng được?

Chuyện tình cảm, quả nhiên là một trò chơi. Để có thể thắng được nó, thì cần phải không được phép động tình.

...

...

Mà do hắn đã sớm động tình với người kia, nên trái tim của hắn đã như giọt sương trong ánh nắng ban mai mà dần vỡ vụn tan biết trong mắt hắn.

Trong lồng ngực của Trữ Dư Tịch đau nhói, ngay cả hít thở cũng khiến cho đau đớn tâm can, nước mắt càng lúc càng tuôn trào lớn hơn. Do bản tính của hắn, cô mới không muốn khinh địch dễ dàng nói ra như vậy, chỉ sợ hắn đạt được một cách quá dễ dàng mà không biết quý trọng.

Nhưng cô không còn cách nào, không thể chịu đựng việc bản thân mình bị hắn khinh thường như vậy.

“Em đã từng nói, em thích một người từ rất lâu rồi...”

Ánh mắt hắn nhìn cô lạnh lẽo không có một chút ấm áp nào, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng xa cách, còn cô nói ra từng chữ từng chữ một, giống như đem bản thân mình xé toạc ra để cho hắn thấy vậy.

“Người này, em không có cách nào để tách rời được, chỉ muốn...”

Thái tử cười tà, trên tay dùng lực mạnh, dường như muốn bóp nát tay người phụ nữ này ra.

“Em muốn nói, người đó là tôi?... Em thích tôi?”

“Đúng vậy, em thích anh, anh thái tử.”

Cô đau đớn, nhưng vẫn chịu đựng, chỉ mong hắn nhìn đến mình, không thích cô cũng không cần phải bóp cô như vậy, ngàn vạn đừng thất vọng về cô, cũng đừng không có cách nào tin tưởng cô.

Sự tin tưởng của hắn.

Đó là điều duy nhất cô có thể đem ra để khoe với người khác.

...

Đáy mắt thái tử, nổi lên một hồi cuồng phong bạo vũ (mưa to gió lớn đó ạ). Hắn càng dùng sức mạnh hơn, chỉ hận không thể gỡ xương nuốt thịt cô vào trong bụng, ánh mắt nhìn cô vô cùng nham hiểm hung ác.

“Thích mà lúc nào cũng cự tuyệt không cho tôi đụng vào em, thích tôi mà đến lúc tôi vừa quay người đi một cái liền bỏ nhào vào lòng người khác. Thích tôi mà cho đến khi bị tôi bắt gian tại trận mà vẫn mặt dày mày dạn muốn tôi tin tưởng rằng tất cả những thứ tôi nhìn thấy đều là giả, là các người cố yd diễn cho tôi xem?! Trữ Dư Tịch, em nghĩ tôi là đồ ngốc sao? Tôi đối tốt với em một chút mà đã khiến cho em không kiêng nể gì muốn lừa gạt tôi rồi sao?”

Đùa bỡn? Hoàng Phủ Triệt còn nói hắn đùa bỡn cô! Cuối cùng thì là ai đùa bỡn ai đây?!

“Không phải! Em thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, em đã nhắn tin cho anh, nhưng không thấy anh trả lời, em gọi điện thoại cho anh nhưng anh lại tắt máy, em chờ anh đến nửa đêm, một mình em nhàm chán đi uống chút rượu mà thôi –“

Cô vội giải thích, lại không biết rằng, lời giải thích này lọt vào trong tai thái tử lại càng khiến cho cơn giận trong hân không có cách nào hóa giải được.

Hân không có nhận được một tin nhắn nào, hân cũng không có tắt máy...

Thái tử không thể nhịn được nữa, người con gái điềm đạm đáng yêu này, trên người rõ ràng đã có bao nhiêu là ẩn kỵ cả khiến cho ánh mắt nhìn của hân bị tổn thương đến mức sự tức giận dâng lên cao điểm nhất!

“Bốp!” một tiếng giòn vang.

Đầu Trữ Dư Tịch nghiêng đi.

Hân đánh cô.

Hung hân, vết bàn tay in hân trên khuôn mặt cô, giống như in sâu vào trong trái tim cô vậy.

Thi Dạ Chiêu chẳng biết đã rời khỏi căn phòng kia từ lúc nào, ngồi ở trên quầy bar, tự uống rượu một mình, trong con mắt màu hổ phách lóe lên tia bí hiểm.

...

“Em không phải là kẻ có tử lượng tốt ngàn chén không say sao? Chỉ thiếu mỗi điều nói cho tôi thêm rằng em bị say rượu nên mới làm loạn có phải vậy không?”

Một cái tát này, có phải đã quá mạnh tay rồi hay không, đến chính hân cũng còn cảm thấy tay đau.

“Trữ Dư Tịch, em đã biết rõ tính tôi rồi đó, tôi không muốn nói ra kết cục của kẻ phản bội tôi, nể tình chú Chiêu Thú, tôi tha cho em một lần.”

“Em cũng không cần phải giải thích với tôi cái gì mà thích, cái gì mà yêu, em còn không bằng những người phụ nữ bên ngoài kia, ít nhất bọn họ không có ra vẻ thanh cao cho tôi xem, họ biết mình muốn gì, và tôi có thể cho lại bọn họ cái gì.”

Trữ Dư Tịch, em là người đàn bà vô sỉ nhất mà tôi đã từng thấy!”

...

Buổi sáng ngày hôm nay, cũng như những ngày bình thường khác, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, trên ban công cửa sổ, có một chậu hoa cô không biết tên là gì, một đóa hoa vàng tươi sáng nở giữa các cành lá chen chúc màu xanh lục trong chậu.

Ánh sáng xuyên thấu qua tấm rèm mỏng lát phát bay trên mặt đất ẩn hiện bóng chiếu.

Trời mùa hạ, mới sáng sớm mà nhiệt độ đã lên cao.

Nhưng tại sao cô lại cảm giác bản thân mình như đang ngồi trong hầm băng như vậy?

Một buổi sáng sớm tốt đẹp là thế.

Cô nhìn đóa hoa nhỏ, mỉm cười yếu ớt.

“Đêm qua anh ở đâu?”

...

“Ở cùng với Hạ Tử Dụ đúng không?”

“Chiếc áo sơ mi anh đang mặc, vẫn là chiếc áo ngày hôm qua.”

“Chẳng lẽ anh muốn nói, đêm hôm qua giữa hai người không có phát sinh chuyện gì?”

Cô chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, bàn tay chà mạnh lên vết máu bên môi, trong ánh mắt đã tái đi kia, cũng thoát ẩn thoát hiện lên sự căm hờn.

“Em có tư cách gì bắt tôi phải trung thành với em?!”

“Bởi vì em đã từng nghe một câu ‘hân là có chút thích em’ sao?”

...

Thái tử bỗng nhiên cười rộ lên một cách ngả ngớn.

“Em không có tư cách, không có tư cách chất vấn tôi, những lời này cũng chẳng là gì đối với tôi cả, nó không có chút ý nghĩa gì hết, tôi đều nói với tất cả những người phụ nữ khác là thích họ, là em đã quá coi trọng chính mình rồi.”

Hắn đưa tay ra, lau vết máu còn dính trên khóe môi cô, động tác thì ôn nhu nhưng lời nói ra sao mà lại vô tình đến nỗi khiến cho tâm can của cô tan tành thành tro bụi.

“Tôi đã ở chỗ cô ấy cả đêm, cả đêm đều lăn lộn trên giường với cô ấy, cực kỳ sướng khoái, so với em, cô ấy còn biết yêu chiều và làm cho tôi vui vẻ, còn biết cách lấy lòng tôi, không giống em, giả vờ đứng đắn, thanh cao, để tôi nói cho em nghe những điều này, em còn muốn như thế nào, thì cần phải làm gì?”

Trữ Dư Tịch đã từng đọc qua trong sách có viết một câu: “Lúc anh ta nói yêu bạn, đó là lúc sơ ý của anh ta, bạn đừng nên dễ dàng cảm động.”

...

Có người nói, con cá nó chỉ nhớ được điều gì đó trong vòng bảy giây, bảy giây sau đó nó sẽ quên toàn bộ những chuyện đã xảy ra lúc trước đó, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu một lần nữa. Như vậy, con cá nhỏ sống ở trong chậu nhỏ kia, nếu như nó mất đi người bạn của nó chỉ còn lại một mình, nó cũng sẽ không cảm thấy cô độc tịch mịch. Mặc dù mất đi bạn đồng hành, cũng không cảm thấy thương tâm khổ sở.

Trữ Dư Tịch tình nguyện mình cũng được giống như con cá kia, chỉ cần sau bảy giây, sẽ quên đi được sự tàn nhẫn của hắn giờ phút này, bản thân mình thì không còn sức lực để yêu thương nữa.

Cô hi vọng mình không giống con cá kia, không quên mất hắn, không xóa toàn bộ kí ức về hắn, không muốn toàn bộ những gì giữa cô và hắn tan thành mây khói.

Cô chỉ muốn giống con cá kia ở một điểm, có thể quên đi loại đau lòng này, không vì cái gì khác, chỉ là vì tìm cho chính mình lí do.... Có thể tiếp tục kiên trì yêu hắn.

Nhưng mà, cô vẫn luôn nhớ rõ một câu.

May mắn tình yêu không phải là tất cả, may mắn là tất cả.... cũng không phải là tình yêu.

... —

Suy nghĩ của thím tác giả: ách, lại có một bồn lớn giả tạo một cách khoa trương, MS (ra vẻ) so với ngày hôm qua còn có vẻ khoa trương hơn a...

Được rồi.... ta sẽ lưu ý, ta sẽ bị người chém...

Hu hu hu.... Nhẹ tay một chút a...

84. Chương 84: Chương 70: Giá Đắt, Cả Đời Làm Tù Nhân

Editor: Chuongnhobe

Thật may mắn là tình yêu không phải là tất cả, may mắn là tất cả.... Cũng không là tình yêu.

...

Một hồi trò hề qua đi, có công việc thì quay trở về với công việc, phải chơi thì lại chơi thôi, ban ngày thì có sao, mỗi ngày sẽ vẫn trôi qua như trước giờ vẫn thế thôi.

Ai đau khổ, người nào bị thương, liệu ai có thể nhìn thấy?!

Trữ Dư Tịch vẫn chăm chỉ luyện vẽ mỗi ngày như cũ, đi theo các bạn học vẽ phong cảnh và thời gian còn lại thì dành thời gian xem phim chơi game với Dĩ Nhu, và cả đi ăn đêm đến no căng bụng cùng ới Nhan Loan Loan, thỉnh thoảng lại quay trở về nhà Hoàng Phủ thăm ông cụ bên nhà để dỗ dành ông vui vẻ.

Nghỉ hè, thật sự là một dịp vui vẻ.

Ngày kia là tới ngày sinh nhật của Nhan Loan Loan, Trữ Dư Tịch cố ý đi tới một vài nơi mới có thể chọn quà sinh nhật vừa ý mình.

“Anh hai, buổi tối anh hẹn Loan Loan giúp em được không, đã mấy ngày rồi em không gặp cô ấy.”

Giữa trưa, Trữ Dư Tịch ăn mặc thoải mái và trang điểm nhẹ, tới công ty tìm Hoàng Phủ Triệt, hẳn còn đang bận rộn làm việc, chỉ có thể bớt được một chút thời gian để cùng ăn đồ ăn nhanh với Trữ Dư Tịch tại nhà ăn của công ty.

“Được.”

Hoàng Phủ Triệt xoa tay, chăm chú nhìn cô gái với nụ cười tươi tắn như thường lệ.

Trước mặt cô là một ly Cola, miệng ngậm ống hút, tiện tay lật một vài trang tạp chí. Tầm giờ giữa trưa ánh sáng như chiếu lên khuôn mặt tươi trẻ của cô một lớp màng mỏng. Như nhận ra tầm mắt anh đang nhìn mình, Trữ Dư Tịch nâng ánh mắt lên, cười ngọt ngào.

“Hai người cãi nhau hả?”

Hoàng Phủ Triệt trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, không có thêm một câu vô nghĩa.

Nụ cười trên môi cô cứng lại trong giây lát.

“Giữa bọn em không có chuyện gì nữa rồi.”

“Tiểu Tịch.”

Hoàng Phủ Triệt nhăn mày.

“Còn có chuyện gì không thể nói với anh được nữa sao?”

Trữ Dư Tịch cười yếu ớt lắc đầu, khiến tóc buộc đuôi ngựa sau đầu vung vung qua lại.

“Anh hai, là em muốn nói là, giữa bọn em không có chuyện gì cả, từ đầu đã không có gì rồi.”

Giữa cô và thái tử, chẳng có một chút gì gọi là ràng buộc rồi.

...

...

Lúc trước anh có nói chuyện cùng với thái tử, nhưng lúc đó là việc của công ty, còn việc riêng này của thái tử, anh không để gì mà hỏi được.

“Tiểu Tịch, không cần bận tâm về điều đó nữa đâu, loại người như thái tử, không thích hợp với em.”

Trữ Dư Tịch khép hờ mắt lại, hơi gật đầu. Lơ đãng lật qua một trang tạp chí đang cầm trên tay.

Nếu như tình cảm của cô, cuộc đời của cô, cũng có thể nhẹ nhàng đi qua như lật trang giấy này, thì thật tốt biết bao.

...

Trước khi đi, Trữ Dư Tịch đã từ chối đề nghị muốn phái người lái xe đưa cô về của Hoàng Phủ Triệt, dù sao cô cũng vô cùng nhàn rãi, tản bộ trở về cũng tốt.

Có một ánh mắt, vẫn theo dõi từng bước chân của cô, mãi cho tới khi cô rời đi khỏi hoàn toàn không còn thấy bóng dáng thanh lệ của cô đâu nữa.

Khi Hoàng Phủ Triệt vừa ra lên tới tầng hai của tòa nhà, đã thấy thái tử đang đứng ở bên cửa sổ, tay bưng một tách café, mặt không đổi sắc nhìn xuống phía dưới.

Anh đi tới, nhìn theo tầm mắt của thái tử, hơi nhếch môi lên.

“Anh đã đứng ở đây bao lâu rồi?”

“Vừa tới.”

Khóe môi Hoàng Phủ Triệt càng cong lên hơn.

“Tầm nhìn nơi này thật không tồi.”

Vừa vặn đối diện đó là nhà ăn, nơi mà anh và Trữ Dư Tịch vừa ngồi ăn lại trùng hợp ngay ở bên cửa sổ. Đứng ở nơi này, có thể đem toàn bộ khung cảnh khi này thu vào trong mắt. Trái lại, vị trí của Hoàng Phủ Triệt ngồi lúc đó cũng có thể nhìn thấy nơi này.

Thái tử lườm anh một cái, không nói thêm dù là nửa chữ, xoay người bước đi lên tầng.

Hoàng Phủ Triệt lấy điện thoại di động ra, nhấn cho Nhan Loan Loan một tin nhắn.

...

Nhan Loan Loan xem xong tin nhắn, tất cả mọi tâm tình hiện rõ lên trên mặt. Nhanh chóng động tay nhấn lại.

Đặt điện thoại xuống, lại lấy một con dao điêu khắc khác, cúi người xuống tiếp tục khắc họa từng chi tiết nhỏ trên bức tượng đất. Đây là tác phẩm mà cô đã rất dụng tâm tạo ra, đã tốt rồi còn muốn tốt hơn, thậm chí, mỗi một mũi dao chỉnh sửa đều dùng tình cảm chân thành để tạo ra.

Tâm huyết của mấy tháng, cuối cùng cũng hoàn thành.

Cô bưng một ly hồng trà ngồi trước bàn làm việc, chống cằm thưởng thức. Đầu ngón tay dính đầy bùn nhẹ nhàng miêu tả hình dáng của tác phẩm.

Trong lòng tràn đầy ngọt ngào không nói thành lời.

Đôi mắt từ đất bùn, cô còn cảm thấy như thiếu đi chút gì đó. Lại nhớ tới cặp mắt kia khiến người ta khi đã nhìn vào sẽ không dời nổi tầm mắt ra nơi khác được, cô lại chạy đi lục tìm trong đồng đồ đạc của mình, để tìm một vật gì đó thích hợp để lột tả được đôi mắt kia tốt hơn.

Rốt cục tình yêu là cái gì? Có thể khiến cho tâm hồn con người ta chìm đắm như vậy?!

Đời cô, khi mới mười mấy tuổi, đã từng thích một nam sinh.

Đó là mối tình đầu ngây ngô trong sáng, khi đó Cosmo cũng chỉ là người chu cấp cho cuộc sống của cô được tốt về mặt vật chất, không phải lo đến chuyện cơm áo, sinh hoạt. Cô coi hắn như cha mình.

Một ngày kia, chàng trai đó kéo tay cô, dẫn đến một bóng cây ngoài cửa.

Hắn đổ mặt hồi lâu, mới thốt ra được vài chữ. Muốn cô làm bạn gái của cậu ta.

Lần đầu tiên trong đời, Nhan Loan Loan được tỏ tình, đôi mắt long lanh thẹn thùng, mím môi, gật đầu.

Cũng giống như cô, cậu bé đó cũng là trẻ mồ côi, được một thương nhân giàu có nhận về nuôi.

Trường học quý tộc, không phải là nơi đứa trẻ nào cũng có thể vào học được. Bởi vì có Cosmo, nên con đường học hành ở đây của cô trở nên thuận lợi.

Đó là thứ ngây thơ hồn nhiên. Khi đi học, cô và cậu ta vụng trộm trao đổi thư từ qua lại, sau khi tan học, cùng nhau trốn ở một phòng học nào đó cùng nhau làm bài tập, nói chuyện với nhau về lí tưởng và tương lai của bản thân mỗi người.

Đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của cô trước khi cô gặp được Hoàng Phủ Triệt.

Xem đi, thế giới này thật tốt đẹp biết bao. Cô là trẻ mồ côi đấy thì thế nào? Cô có Cosmo thương yêu lúc gặp cảnh hoạn nạn, có cậu bé kia làm bạn.

Cha mẹ nuôi quyết định đưa cậu ta đi ra nước ngoài du học. Khi đó cậu ta đã cao hơn cô một cái đầu, một đêm trước khi đi, cậu ta dẫn cô đến ngôi giáo đường của cô nhi viện, ngồi ở trên hàng ghế đầu chăm chú cầu nguyện.

Cậu ta nói, Loan Loan, chờ anh tốt nghiệp quay trở về, trở về anh sẽ cưới em.

Cậu ta cầm tay cô lên, đeo vào trên ngón tay cô một chiếc nhẫn bạch kim, trên mặt có đính một viên kim cương nho nhỏ.

Đó là viên kim cương duy nhất cô được tặng, đối với cô nó là thứ đáng quý nhất. Đó là một lời hứa của một người đàn ông đối với cô, cô nhận được, đó là lời hứa tốt đẹp nhất trong cuộc đời mà cô có được.

Đến đó, hai người bọn họ vẫn ở trong giáo đường cùng nhau nói chuyện. Cô nằm ở trong lòng anh ta, khao khát một tương lai tươi sáng. Không biết được bản thân mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong mơ ngập tràn những bong bóng đầy màu sắc, hạnh phúc với cô chỉ cần đơn giản có thể thôi. Không cần phải có vẻ bề ngoài sa hoa mỹ lệ, chỉ cần có một người đàn ông yêu thương, một lời hứa, và cả cô cũng thương yêu anh ta, thế là đủ rồi.

Chỉ là, bọn họ đã quá coi nhẹ hiện thực này rồi.

Hiện thực thường rất tàn khốc, hạnh phúc, có thể bị phá hủy trong giây lát. Người có thể cho bạn tình yêu, cho bạn ước mơ, chỉ trong chốc lát, cũng có thể xé tan nát mọi thứ ngay trước mặt bạn, bạn như người bị trúng tên. Thế nhưng bạn lại bất lực.

Bất lực, là điều tàn nhẫn nhất trên thế giới này.

Vừa tỉnh khỏi giấc ngủ, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Một sự thay đổi đến long trời nổi đất, khiến ột chuyện tình đẹp như mơ của hai con người chỉ trong nháy mắt đã bị phá hủy tan tành thành từng mảnh.

Là Cosmo

Hắn đem theo vài thủ hạ, ngồi ở phía đối diện với bọn họ thanh thoi hút xì gà, rất nhẫn nại hỏi cậu bạn kia, cậu thích Loan Loan của ta sao?

Cậu ta nói, cậu ta sẽ trở về để cưới cô.

Cosmo nở nụ cười, chế diễu hỏi lại cậu muốn kết hôn với cô ấy sao?

Cậu ta nói là cậu muốn.

Cosmo nhìn Nhan Loan Loan ngồi dưới chân hắn. Cô? Loan Loan, cô thương cậu ta? Muốn gả cho cậu ta sao?

Năm đó Nhan Loan Loan mười tám tuổi, quả nhiên giống như dự đoán vài năm trước của Cosmo, cô là một người con gái đẹp tuyệt sắc. Mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười hay một cử chỉ giơ tay nhắc chân, đều khiến cho đàn ông bị cuốn hút.

Mà trong đôi mắt trong sáng kia, ẩn chứa dục vọng nhìn hắn, nhưng lại có thể khiến cho hắn bộc lộ bản tính tàn nhẫn nhất của mình.

Nhà Loan Loan vẫn không biết, vẫn ôm cổ hắn một cách vô cùng thân thiết, cô cần một vị trưởng bối, giống như cha mình, cùng cô chia sẻ niềm vui, chia sẻ tình yêu đích thực đời mình vừa mới nảy nở.

Cô muốn, cô muốn đợi cậu ta trở về, Cosmo, người nói xem có được không?

...

Cosmo chậm rãi nhếch miệng, Nhan Loan Loan nghe thấy hắn nói: “Không được. Tôi nói là không được.”

Cô cho rằng hắn chỉ đang đùa giỡn thôi. Hắn lại kéo tay cô lại gần, hôn lên môi cô.

Tôi không nói đùa, Loan Loan, em là của tôi, làm sao tôi có thể để cho em gả cho người đàn ông khác được?

Cánh tay Cosmo rắn chắc ôm lấy cô, còn bọn hạ thủ cường tráng thì xông vào bể gây chân tay của cậu thanh niên kia.

Tiếng xương cốt vỡ vụn, cảnh tượng lại càng kinh hoàng đến độ cô không thể tưởng tượng được. Tất cả thu hết vào trong tai cô, khiến cô sồn gia ốc.

Cosmo nhẹ vỗ về khuôn mặt đã bị dọa đến trắng bệch của cô.

Một người đàn ông bị tàn phế như thế này, em còn thích hắn được sao?

Nhan Loan Loan nhìn không chớp mắt trong một hồi.

Thích.

...

Cosmo cười. Nha đầu kia, chỉ là còn quá trẻ người non dạ rồi.

Vì một chữ này, mà cậu thanh niên đó đã phải trả một cái giá vô cùng đắt đau đớn thảm hại đến không tưởng.

Nhan Loan Loan đã từng chứng kiến cảnh người ta giết cả, mổ gà, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy một người sống bị chặt ra như vậy.

Phần ánh tay, cẳng chân còn lại sau khi bị chặt đầm đìa máu tươi, thậm chí vẫn còn vài sợi thịt và dây thần kinh còn đang dính với thân thể. Xương bị gãy lòi ra lại bị một vũng máu bao quanh.

Ngón tay cậu ta, còn chỉ về phía cô.

Một chút hơi thở thoi thóp còn lại của cậu ta, trong đôi mắt kia vẫn hiện lên sự cố chấp.

Nhan Loan Loan nhảy từ trên người Cosmo xuống máy móc chạy tới bên người cậu ta, dùng khăn sạch lau vết máu mới phun ra từ trong miệng cậu ta.

Chiếc khăn tay trắng, trong chốc lát đã bị nhuộm đỏ như một đóa hoa, trông vô cùng chói mắt.

Cậu ta vẫn còn muốn dùng hết những hơi thở cuối cùng, khó khăn nói ra.

“Cùng.... Anh ...”

Nhan Loan Loan mỉm cười, gật đầu lia lịa.

Uhm, chờ anh, chờ anh.

Cosmo cười lạnh, kéo tóc Nhan Loan Loan đến trong ngực mình, cố định cầm cô mà hôn lên môi cô.

Cô đã dùng hết sức mình mà phản kháng, nhưng nó chỉ giống như dùng tay gãi ngứa đối với hắn mà thôi.

Cô không dám tin người đàn ông này lại là Cosmo, Cosmo – người luôn luôn yêu thương cô.

Con người này, rõ ràng chính là ma quỷ mà.

Cosmo tiếp tục tiến lên dẫm nát chỗ chân bị gãy của cậu thanh niên, thậm chí hắn còn dùng lực mạnh hơn, khiến cho cậu ta càng thêm đau đớn.

Mày muốn kết hôn với cô ấy sao?

Mày muốn không?

A.

Mày cho rằng mày là ai?

Mày nghĩ là mày có thể làm được điều đó sao?

Trong mắt cậu ngập tràn căm hận, khiến cho Cosmo nhìn vào càng cảm thấy buồn cười.

Nhan Loan Loan lén tháo chiếc nhẫn kim cương ra mà nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ hận không thể đem nó khảm sâu vào trong da thịt của cô.

Tình yêu của cô, thế mà lại hại cậu ta, một kẻ vô tội như vậy.

Tình yêu của cô, đã phá vỡ tất cả.

Một sinh mệnh còn đang sống tốt đẹp là thế, vừa mới rời khỏi tay cô. Lại bị chết thê thảm ngay trước mắt cô không thể nhắm mắt.

Môi anh khẽ nhếch lên. Không lên tiếng, nhìn cô bằng một ánh mắt đầy hứa hẹn.

Chờ anh...

Chờ anh...

Đôi mắt anh vẫn nhìn cô mỉm cười như vậy, trái tim anh không thể đập được nữa. Cái chết của anh là không thể thay đổi được.

Từ đầu tới cuối, Nhan Loan Loan cũng không thể rơi được một giọt nước mắt nào.

...

Viện trưởng Kha vì nghe thấy tiếng mà chạy tới, Nhan Loan Loan xin ông giúp đỡ. Cô đâu hiểu được viện trưởng Kha bị một ánh mắt lạnh lùng nhìn... Nhận mệnh.

Viện trưởng Kha nói, cô đi theo Cosmo hắn sẽ không bạc đãi cô, hắn muốn cô làm gì, cô chỉ cần làm theo là được.

Cô không tin hắn có thể một tay che trời được. Cô đã báo cảnh sát.

Mặc dù rất bận rộn, nhưng Cosmo vẫn ung dung nhìn cô vùng vẫy trong vô vọng.

Thủ hạ của hắn làm việc rất lưu loát, trước mắt cô, làm cho hiện trường trở lại như cũ, giống như chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Cảnh sát đến, đi quanh một vòng, tiến đến phía hắn cung kính chào hỏi, sau đó thì rời đi.

Tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại mỗi cô và Cosmo.

Hắn ôm cô vào trong ngực, yêu thương chiều chuộng như thường ngày.

“Loan Loan, hiện tại em đã hiểu rồi chứ? Thế giới này không phải là thế giới thuộc về em, mà là em thuộc về thế giới này. Tôi nghĩ, em có thể phản kháng, có thể trốn đi, có thể tìm người giúp đỡ.

Nhưng cuối cùng, cũng chỉ có thể có một kết quả như thế này mà thôi.

Em không trốn thoát được khỏi bàn tay tôi đâu.

Em, chỉ có thể khuất phục.

...

Lời của editor: eo ơi ác dã man, chưa bao h tui nghĩ tui là đứa đi làm cái thể loại này, giết người, giết người đóooooooooooooooooo!

Suýt nữa thì phun ra lap, vì quá kinh. Trước h cũng có đọc, nhưng mà hôm nay động vào làm mới thấy rất kinh người...!

85. Chương 85: Chương 71

Editor: Chuongnhobe.

Chìm đắm trong một đoạn hồi ức kinh hoàng đó, đã giúp cho Nhan Loan Loan tìm ra được thứ có thể dùng để làm đôi mắt cho bức tượng về Hoàng Phủ Triệt.

Một khối thủy tinh đen bóng, một cô gái nhỏ đang múa ba-lê.

Đó là ước mơ thuở còn nhỏ của cô.

Cũng giống như những đứa bé gái bình thường khác, cô cũng mong muốn mình được hóa thân thành một nàng tiên nga trắng xinh đẹp, có thể tự do thoả mái múa những điệu mà cô yêu thích.

Ước mơ?

Nhan Loan Loan tự giấu bản thân, cái gì đó đã khiến cho cuộc đời cô trở nên quá cách biệt với suy nghĩ của cô rồi?!

Cô ném vụn khối thủy tinh trong tay, sau đó tỉ mỉ chọn lấy 2 khối có hình kích thước nhỏ vừa phải, khảm vào trong hốc mắt kia.

Lại lui về phía sau vài bước, gật đầu hài lòng về tác phẩm của mình.

Màu đen, thâm thúi, đôi mắt đẹp lóe lên ánh nhìn khiến người ta cảm thấy kinh diễm*.

(kinh diễm: kinh sợ + xinh đẹp)

Bản năng của con người luôn luôn muốn trốn tránh những tổn thương và tham lam sự ảm áp.

Cosmo mang lại cho cô cảm giác vô cùng ảm áp tình thân, nhưng lại khiến cô phải trả một cái giá vô cùng đắt – bị cầm tù cả đời.

Hoàng Phủ Triệt mang lại cho cô sự ảm áp của tình yêu, khiến cho cô trở nên tham lam, khiến cho tâm hồn bị giam cầm ở nơi tàn tro hoang vu, lần thứ hai đẩy lên một ngôi sao hi vọng thoát khỏi nơi đó.

Gặp được anh, đó là sự may mắn của đời cô, để bù đắp lại những tháng ngày đau khổ cô đã phải chịu đựng trước đó, giúp cho trái tim còn sót lại một chút khả năng yêu thương của cô có thể một lần nữa đập loạn nhịp, sự gặp gỡ đó đủ để thay đổi toàn bộ vận khí còn lại của đời cô.

Hoàng Phủ Triệt.

Đừng làm em thất vọng...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: >

Trái tim mỏng manh của ta....

Những thứ các người không thích nhất định là những thứ ta thích...

Ta thích là có nguyên do cả đó....

Đừng làm tổn thương trái tim mỏng manh của ta.... >

Cosmo quá là khủng bố rồi! Người phụ nữ nào có thể cam tâm tình nguyện bước theo hắn chứ!!! Loan Loan có thể trốn thoát hắn được sao???!!!

86. Chương 86: Chương 72: Đùng Nghịch Lửa!!!

Editor: Chuongnhobe

Cuộc hẹn vào buổi tối cuối cùng lại bị hủy. Nguyên nhân là Tư Diệu – vợ trước của Trình Diệp cuối cùng cũng gật đầu đồng ý tái hôn. Tư Diệu Ngưng là nữ cảnh sát xinh đẹp lạnh lùng nổi tiếng trong giới cảnh sát. Lại là con một của cục trưởng, lúc trước kết hôn cùng với Trình Diệp chưa được hai năm, thì bản tính công tử trắng hoa của hắn bộc lộ, thường xuyên ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Lần đầu tiên thì đại cảnh sát Tư còn chừa ra thể vàng, nhưng đến lần thứ hai lại trực tiếp đưa ra thẻ đỏ - đơn ly hôn!

Tất cả bọn đàn ông chính là một lũ dê tiện, những thứ có được trong tay thì không biết quý trọng, chỉ đến khi mất đi rồi, mới hối hận thì đã muộn. Sau khi ly hôn, Trình Diệp mới phát hiện ra rằng, bà xã của mình

là người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này, cho nên, hắn đã kiên trì theo đuổi lại để mong cô tái hôn với mình.

Mẹ của Tư Diệu Ngưng là một thiên kim tiểu thư trong gia tộc Hoàng Phủ, tính ra thì Tư Diệu Ngưng cũng là em họ của bọn thái tử và Hoàng Phủ Triệt.

Ở Tư Diệu Ngưng người ta thấy toát ra một vẻ khiêm nhường giản dị, mặc dù cô xuất thân trong gia đình giàu có nhưng lại không hề có một chút gọi là căn bệnh tiểu thư hay công chúa gì cả. Cô là người không thích phô trương sự giàu sang của gia đình, cũng không thích tham gia chốn náo nhiệt. Vì vậy, Trình Diệp đành nghe theo sự chỉ điểm của bà xã, không mở tiệc hoành tráng gì cả, chỉ cần làm một vài bàn ăn mời những bạn bè tốt và một vài người thân quen tới gia đình cùng chung vui.

Đương nhiên, thái tử, Hoàng Phủ Triệt, Nhan Loan Loan và Trữ Dư Tịch cũng tự nhiên được lọt vào trong hàng ngũ được mời đến. Đến khi bữa tiệc được một nửa, Trữ Dư Tịch mới kéo Nhan Loan Loan ra ngoài sân, đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

“Trước hết, chúc cô sinh nhật vui vẻ, Loan Loan.”

Trữ Dư Tịch kéo tay Nhan Loan Loan một cách hết sức thân thiết.

Nhan Loan Loan rất vui, cẩn thận nhìn ngắm chiếc hộp trong lòng bàn tay, cô rất ít khi nhận được một món quà đơn thuần không chút tạp niệm nào như thế.

“Ngày kia mới là sinh nhật tôi, làm sao cô đã vội vã chuẩn bị quà tặng tôi như vậy?”

“Nhất định phải thích đó nha..., tôi đã mất một ngày trời đi lại mới có thể chọn được đó.”

Trữ Dư Tịch cười tinh nghịch, đầu nhẹ tựa lên vai cô. Trong sân nhà của Trình Diệp trồng rất nhiều hoa, nghe nói là để lấy lòng Tư Diệu Ngưng được vui, hắn đã đích thân chọn lựa từng loại một. Trong không gian tứ phía lan tỏa hương hoa ngào ngạt, lại kết hợp với bữa tiệc thân mật của buổi tối ngày hôm nay, lại càng làm cho không khí lan tỏa thêm hương vị cuộc sống ngọt ngào.

Nhan Loan Loan không phải chưa từng nghe chuyện tình cảm giữa cô và thái tử, giữa phụ nữ với nhau, trong những phút giây nào đó, lại có một sự ngẫm hiểu vô cùng kỳ diệu. Không cần phải nói gì cả, chỉ cần hiểu cho tâm trạng của đối phương là được rồi.

Cô không trực tiếp hỏi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Trữ Dư Tịch vẫn cười tươi và trông rất vui vẻ, chỉ là, trong đôi mắt kia, đã ít đi một chút ánh sáng long lanh hơn so với trước.

“Tiểu Tịch, ...”

Nhan Loan Loan ôm nhẹ vai cô.

“Nhân tiện thái tử đang ở bên trong, cô nên nói chuyện với anh ta thật tốt một lần xem sao?”

Trữ Dư Tịch yên lặng không nói gì, một lúc lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu.

“Còn có chuyện gì để nói nữa đây?”

“Vậy hai người cứ như vậy mà chia tay nhau hay sao?”

Chia tay.... Bọn họ đã từng có bắt đầu sao? Nếu có, quá trình quen nhau đó cũng quá là ngắn ngủi, ngắn đến nỗi cô cũng không có cơ hội bắt lấy dù chỉ một chút, một chút cảm giác gọi là hạnh phúc lứa đôi.

...

Hoàng Phủ Triệt giới thiệu Tư Diệu Ngưng và Nhan Loan Loan với nhau. Đối với cảnh sát, từ trước đến giờ, Nhan Loan Loan không có một chút hảo cảm nào. Cái gì mà vì nhân dân mà hướng tới chính nghĩa, phá vỡ các thế lực đen tối?! Đều là nói nhảm....

Nhưng Tư Diệu Ngưng lại khiến cho cô có một cảm giác khác. Đêm nay, mặc dù Tư Diệu Ngưng chỉ ăn mặc thường phục cũng có thể khiến cho cô có cảm giác oai hùng hiên ngang, trên mặt tràn đầy vẻ đề cao chính nghĩa.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Nhan Loan Loan sẽ không thể tin được tại sao mà Trình Diệp lại có thể cam tâm tình nguyện chỉ đi bên cạnh làm đầy tớ vâng lời một người phụ nữ, xum xoe nịnh bợ... thật không ngờ, ở trước mặt Tư Diệp Ngưng, toàn bộ khí chất oai hùng lạnh lùng của Trình Diệp lại không thấy bóng dáng đâu cả.

Một ánh mắt, vẫn lướt qua một đám đông mà dừng trên người Nhan Loan Loan.

...

Nhan Loan Loan đi vào nhà vệ sinh, cúi đầu xuống vượt phẳng nếp gấp trên váy, chỉ một chút nữa là đâm sầm vào bức tường khiến cô giật mình lui lại hai bước nhưng dưới chân đi giày cao gót khiến cô loạng choạng nhưng may sao được một người nào đó đỡ được.

“Cẩn thận một chút!”

Nhan Loan Loan vừa nghe thấy giọng nói này, thì ngẩng đầu lên.

Là Nguyễn Diệc Hàn.

Vẫn là khuôn mặt lưu manh vô lại của Nguyễn Diệc Hàn, nhưng lúc này nhìn thấy hấn, cô lại có cảm giác khác lạ, muốn nói lại thôi.

“Tiểu Nguyễn?”

Nguyễn Diệc Hàn cau mày, chăm chú nhìn cô một lúc lâu, không nói hai lời kéo cô đi tới ban công ngoài hành lang.

Nhan Loan Loan nhìn hấn đóng cửa lại mà hai vai co rụt.

Nguyễn Diệc Hàn cũng tự nhiên không có cảm giác phản ứng của cô có gì khác, tiến đến giam cô vào giữa lan can và cơ thể mình, không tìm ra một lối thoát. Hấn không nói câu nào, Nhan Loan Loan lại trừng mắt nhìn hấn lớn tiếng quát.

“Nguyễn, Diệc , Hàn!”

Một câu này khiến cho Nguyễn Diệc Hàn ngẩng đầu lên biểu cảm bất đắc dĩ.

“Tôi nói này, cô không thể dịu dàng với tôi một chút sao?”

Nhan Loan Loan ôm bả vai mình, hừ lạnh.

“Muốn nói cái gì thì nói mau đi.”

Nguyễn Diệc Hàn cũng khoanh tay tựa và lan can đứng bên cạnh cô. Theo bản năng, Nhan Loan Loan bước cách xa hấn một bước, rồi mới bất mãn quay sang nhìn Nguyễn Diệc Hàn.

“Nói gì thì nói, cũng là tôi bị cô lợi dụng, thái độ của cô như vậy thật khiến tôi bị tổn thương đó, Loan Loan.”

Nhắc tới cái này, trên môi Nhan Loan Loan nở nụ cười.

“Đúng đúng đúng, là tôi nên cảm tạ Nguyễn thiếu gia đã giúp đỡ nhiệt tình.”

Trong lúc cô nói chuyện, ánh mắt lóe lên ánh sáng nhạt làm say lòng người.... Đứng bên cạnh người con gái mình thâm yêu, giữa một vườn hoa ngát hương, khiến cho người ta say đắm.

Nguyễn Diệc Hàn chìm trong say đắm của bản thân.

“Em thật sự yêu cậu ra rồi hả?”

Nhan Loan Loan chỉ cười không nói.

“Em đừng trách tôi sát phong cảnh, cậu ta đã có vị hôn thê rồi.”

Ý cười trong mắt Nhan Loan không giảm.

“Tôi biết a.”

Người phụ nữ này!

Khuôn mặt tức giận của Nguyễn Diệc Hàn tái đi. Tại sao Nhan Loan Loan không biết ý tứ của hắn chứ.

“Tôi không cần phải chà đạp bản thân mình, cứ tận hưởng vui vẻ trước mắt thôi, đó không phải lời khuyên bản của những công tử đào hoa các anh sao?”

Anh không muốn như thế nữa, từ sau khi gặp em. Những lời này, hắn phải nuốt vài hơi vào mới kiềm chế được không nói ra.

“Loan Loan, em rời xa cậu ta đi.... Cậu ta chắc chắn sẽ không cưới em đâu.”

Anh không muốn dùng ánh mắt thương hại để nhìn em.

“Tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ gả cho anh ấy.... Tiểu Nguyễn, tôi biết anh rất tốt với tôi, nhưng tôi không thể –“

Nguyễn Diệc Hàn gơ tay cắt ngang câu nói của cô.

“Đừng nói gì cả, nói những lời như vậy không bằng dùng một dao đâm chết tôi luôn đi.”

Hắn bắt đầu dĩ thử dài.

“Hoàng Phủ Triệt không phải là người mà em có thể chơi đùa được đâu, những người đàn ông như chúng tôi, thật sự không có cái gì tốt, em đừng nghĩ rằng cậu ta thật sự đã yêu em rồi. Thế lực của gia đình Kỳ Ngải Văn ở nước Anh là không thể khinh thường được, khi cậu ta tiếp quản công ty ở bên châu Âu kia, có Kỳ gia giúp đỡ càng như cá gặp nước, Tên Hoàng Phủ Triệt này, có khi lãnh khốc thì vô tình đến đáng sợ, những chuyện mang lại cho cậu ta ích lợi cậu ta sẽ làm, còn chuyện gì không có mang lại lợi lộc gì, chắc chắn cậu ta sẽ không làm, bên cạnh cậu ta có nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy, làm sao cậu ta có thể mãi mãi chỉ để ý một mình em được, sao em không suy nghĩ mà xem?”

Nguyễn Diệc Hàn nói liền một hơi dài như vậy, nhưng không ngờ chỉ nhìn thấy cô hơi cười một chút, sau khi chăm chú nghe hắn nói như vậy!

Hắn nhận không được mắng một câu tục.

Như thế, càng khiến cho Nhan Loan Loan bị chọc cười khanh khách, cười đến nỗi không dừng được, một lúc lâu sau đó mới ôm bụng đau vì cười quá nhiều.

“Tại sao em không quan tâm những điều tôi nói?! Tôi nói không sai đâu, sớm muộn gì cũng có lúc em phải khóc vật vờ à xem!”

Nguyễn Diệc Hàn tức giận, hất cánh tay cô đang bám vào hắn để giữ thăng bằng, mở cửa bước vào trong.

Mới vừa đi được mấy bước, sau lưng hắn đã truyền đến giọng nói của cô.

“Tiểu Nguyễn, cảm ơn anh!”

Cô có thể nói bây giờ, chỉ có ba chữ đó thôi.

Hết chương 72 ^^!

87. Chương 87: Chương 73

Editor: Chuongnhobe.

Thời điểm rời khỏi nhà Trình Diệp đã là rất trễ. Trữ Dư Tịch vừa mới bước ra ngoài cửa lớn, đã nhìn thấy Doãn Vệ Hoài đứng ở đó từ bao giờ rồi, chờ để đưa cô về.

Hoàng Phủ Triệt không nhìn thấy bóng dáng thái tử đâu, Doãn Vệ Hoài buông tay, cũng không biết tình hình thế nào. Trữ Dư Tịch cũng không nói thêm gì nữa, từ biệt Hoàng Phủ Triệt và Nhan Loan Loan xong thì bước chân lên xe của Doãn Vệ Hoài.

...

Nhan Loan Loan vẫn còn theo dõi ở phía sau từ kính chiếu hậu cho tới lúc đi xa đến độ không nhìn thấy xe của Doãn Vệ Hoài được nữa, mới âm thầm thở dài. Hoàng Phủ Triệt lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn sang bên cô một cái.

“Chẳng lẽ thái tử không để ý đến Tiểu Tịch dù chỉ một chút thôi sao? Là anh em với nhau, anh cảm thấy sao?”

Nhan Loan Loan cầm chiếc hộp quà mà Tiểu Tịch tặng cho cô lên, mở ra xem, bên trong là một đôi bông tai thiết kế tinh xảo, trông vô cùng đáng yêu.

Hoàng Phủ Triệt nhăn mày.

“Đừng coi anh với hán ta gộp vào với nhau.”

Nhan Loan Loan đeo đôi bông tai lên, lại nhìn vào gương soi, khiến cho khuôn mặt cô càng trở nên tinh xảo hơn. Tiện tay cầm di động của anh lên chụp rất nhiều kiểu, sau đó lại đem ra xem đồng ảnh mình vừa chụp được xem xét, chỉ lưu lại những tấm ảnh mà cô cảm thấy vừa ý nhất còn lại những tấm khác thì xóa đi toàn bộ, rồi mới đưa di động đến trước mặt anh, ra vẻ bá đạo và tùy hứng.

“Khen em xinh đẹp đi!”

Hoàng Phủ Triệt khẽ liếc một cái, toàn bộ tạo hình mặt quỷ của cô chiếm toàn bộ cả màn hình điện thoại, thật sự anh muốn nói, xấu muốn chết.

Anh cong môi lên.

“Đẹp.”

Nhan Loan Loan cười to, cúi xuống tháo giày cao gót ra, một chân quành sang đùa giỡn anh, không khí trong xe liền trở nên náo nhiệt, một lúc, nhận thấy sự thay đổi của cơ thể anh, cô lại tận lực chà xát lên chỗ bụng dưới của anh.

Hoàng Phủ Triệt quay sang cảnh báo cô.

“Đừng nghịch lửa.”

Cô không nghe, chỉ bày ra bộ dáng như thách thức anh có thể làm gì được cô.

“Anh đã cảnh cáo em rồi a....”

Khóe môi Hoàng Phủ Triệt cong lên, anh quẹo xe vào một khúc cua đi vào trong núi. Nhan Loan Loan vẫn chưa ý thức được hành động nghịch lửa của mình nguy hiểm thế nào, mãi cho đến một lúc sau cô mới phát hiện ra xe đang chạy ngày càng cách xa nội thành cho đến khi dừng ở trên đỉnh núi, mãi cho đến khi Hoàng Phủ Triệt nới lỏng cà-vạt ấn nút thay đổi trạng thái của ghế dựa, bắt đầu vòng sang bên ghế cô đỡ trò, cô mới nhận thức được mà cầu xin tha thứ.

“Em đã châm lửa như vậy, phải tự mình đi mà dập.”

Hoàng Phủ Triệt thoải mái cởi chiếc váy mỏng bó sát của cô ra, lại kéo chiếc quần lót của cô xuống, nâng cao chân cô lên, lại phóng thích vật cứng rắn của mình, để tại nơi tư mật của cô mà bắt đầu thăm dò, mà trên chộc khiến cho cô khó chịu, không nhịn được mà mắng anh.

Lúc đó anh mới cong môi cười khoái trá, một lát sau thì động thân tiến vào trong cô, để cho cô cảm nhận được một hồi khoái cảm.

...

Cô không nghĩ rằng mình sẽ gặp được anh, lại càng không nghĩ rằng bản thân mình sẽ yêu anh.

Cô tin chắc rằng, nhất định không phải một chút nào anh cũng không động tâm với cô.

Cô đã đặt cược chính bản thân mình, tất cả những gì cô có, đi trao đổi cùng anh, đi đánh đổi rằng anh sẽ yêu cô muốn ngừng mà không được.

Sau đó, đem toàn bộ thế giới của anh khuấy động cho đến khi long trời nổi đất.

Không có ai có lỗi với ai, nếu như trên đời này có Thượng Đế, cô chỉ mong, chỉ khẩn cầu rằng mọi người trên đời đều bình đẳng với nhau.

Hoàng Phủ Triệt, mặc dù em yêu anh, nhưng em cũng muốn anh giúp em, cùng nhau vượt qua đau khổ.

...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: !@#%& (Chương: một đoạn lông lá không liên quan tới nhau và liên quan đến chúng ta *ý tui là truyện của chúng ta*)

bây h mới liên quan nè

Đến lúc tiểu Tịch phải đi rồi, đi biệt 2 năm...

Thái tử thì phải sao bây h?

Cosmo muốn cùng với nhị thiếu gia Hoàng Phủ Triệt chính thức giao đấu, vậy cũng thật là... chắc chắn ~

~Nhan Loan Loan – một phụ nữ hư hỏng đang thương

Tiểu Tịch – một phụ nữ ngọc cũng rất đáng thương

Hô hô

~~Cầu tung hoa....

Hôm qua JQ thất bại rồi... buồn bực! các người muốn yêu thương sâu sắc thì đi mà yêu thương sâu sắc đi!!!

Quan trọng nhất là!

~Lời muốn nói của Editor:

>_< thím=" " tác=" " giả=" " ơi=" " là=" " thím=" " tác=" " giả," " tui=" " mệ=" " với=" " thím=" " muốn=" " chết," " sao=" " k=" " phân=" " chia=" " chương=" " cho=" " nó=" " cần=" " thận," " để=" " chỗ=" " thì=" " dài," " chỗ=" " thì=" " ngắn=" " teo=" " nhe=" " thế=" " này=" " đây," " thỉnh=" " mọi=" " người=" " đọc=" " xong=" " có=" " muốn=" " ném=" " đá=" " thì=" " ném=" " má=" " tác=" " giả=" " ấy," " ta=" " an=" " phận=" " lắm," " ta=" " yêu=" " hòa=" " bình," " ta=" " ghét=" " chiến=" " tranh=" ">

Hết chương 73 ^^!

88. Chương 88: Cảnh Tượng Huyền Ảo, Công Dã Tràn

Editor: Chuongnhobe.

Không gian bên trong xe quá chật trội, Hoàng Phủ Triệt cử động khó khăn, ôm lấy thân thể cô từ trong xe bước ra, đặt cô lên đầu xe, lật người cô cong xuống như con tôm, đi vào từ phía sau.

Trên đỉnh núi trời tối đen thui, xung quanh côn trùng vo ve kêu, nhưng không hề đi vào tai của Nhan Loan Loan một chút nào. Cô cắn tay mình để kiềm chế tiếng rên rỉ của bản thân không lên thành tiếng. Hoàng Phủ Triệt lần áp bắt đầu tiến vào trong cô, bắt lấy cánh tay bị cô cắn bên dưới vẫn không ngừng dùng sức tiến vào.

“Tại sao phải kiềm chế?”

Nhan Loan Loan bị anh va chạm thân thể không ngừng khiến nhiệt huyết của bản thân cũng dâng trào, lại bị tay anh ôm lấy bả vai kéo vào trong lồng ngực.

Anh cúi đầu khẽ cắn lên làn da trên cổ cô, để lại một dấu vết đỏ hồng hồng trông vô cùng bắt mắt. “Kêu lên đi, anh muốn nghe, ngoan.”

Cô vẫn không lên tiếng, anh lại nảy sinh gian tà, tiếp tục động thân đi ra đi vào trong cô, kéo chân cô lên cao không ngừng công thành đoạt đất, ra sức quan sát chăm chú khuôn mặt cô tìm tòi nghiên cứu. Nhan Loan Loan cảm thấy dường như bản thân mình bị đâm đến xuyên qua rồi, bụng dưới không ngừng co rút.

“Triệt.... Nhẹ một chút...”

Cho đến lúc này cô mới mở miệng, ngay sau đó cũng không thể nào nhịn được tiếng ngâm nga yêu kiều trong cổ họng được nữa, tiếng rên phát ra đó như là một bản nhạc mê đắm khiến cho anh không ngừng động tình.

“Gọi anh là gì? Gọi một lần nữa...”

Nông nông sâu sâu cọt cọt ra vào trong nơi non mềm của cô, ôm thân thể mềm nhũn trong khi bên dưới không ngừng căng cứng.

“Triệt... A...”

....

Anh nhắm mắt lại, ra sức lấy lòng cô. Mỗi lần nghe thấy tiếng cô gọi yêu kiều tên anh, trong lòng anh đều dâng lên một cảm giác thỏa mãn khó nói lên thành lời được, thậm chí có thể nói nó như là một lời thề sự trung thành vậy.

Trong nháy mắt, anh nghĩ nếu như hai người bọn họ cứ như thế thì tốt rồi. Rồi xa tất cả mọi sự mọi người khác, đến một nơi chỉ có hai người bọn họ. Không có toan tính mưu mô kế hiểm, không có lợi dụng, cô nói thích anh, anh tin tưởng điều đó là sự thật.

Anh không đi tính toán chuyện cô giấu diếm anh điều gì, chỉ cần có cô là đủ rồi. Cô là của anh.

...

Cuối cùng giải phóng chính mình vào trong cô. Hoàng Phủ Triệt ôm cơ thể Nhan Loan Loan cùng nhau thổ dốc ngồi trên ghế sau nghỉ ngơi.

Cô ôm cổ anh, tựa đầu vào ngực anh mà nghe tiếng tim anh đập mạnh.

Sau một hồi bình tĩnh trở lại, Hoàng Phủ Triệt bắt đầu cười nhạo chính bản thân mình mới lúc vừa rồi lại có một ý nghĩ ngây thơ đến như vậy.

Với một người như anh thì luôn cẩn thận trong mọi hành động của bản thân như thế, khờ dại chỉ khiến cho anh phải bỏ đi tính mạng thôi. Mà đối với một người con gái có thể nói là lai lịch không rõ ràng như cô, quả thật là anh đã có phần lơ là rồi.

...

Ban đêm yên tĩnh lại tốt đẹp như thế. Sau khi trải qua cuộc kích tình, mỗi người đều đang chìm đắm vào trong suy nghĩ riêng của bản thân.

Nhan Loan Loan thì hồi tưởng lại những lời nói của Nguyễn Diệc Hàn, rồi ngửa đầu lên ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của anh, nhịn không được đưa đầu ngón tay đụng chạm lên, đem toàn bộ đường nét khuôn mặt của người đàn ông này khắc sâu vào trong trí nhớ của mình.

Maybach 62S phân sau có thể nâng lên thành như một mũi thuyền rộng mở, ngắm bầu trời đầy sao, đang không ngừng lấp lánh.

Từng nhịp đập của trái tim anh như đang va chạm vào trong lòng cô.

Hai tay cô ấn chặt trên ngực anh đè nén hô hấp của anh.

Anh khiêu nhẹ cánh tay cô, nhưng cô không theo, lại trực tiếp dặng chân ở trên người anh, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt anh một nụ hôn khá ướt át.

Hoàng Phủ Triệt nhắm mắt dưỡng thần bên môi dương lên một nụ cười nhẹ, để cho cô tùy tiện làm loạn.

“Hai giờ nữa anh phải lên máy bay đi Frankfurt.... Ngày kia, anh sợ không về kịp.”

Cô ngẩn ra, anh trợn mắt, đưa ngón trở lên lướt nhẹ trên đôi môi đỏ mọng của cô vuốt.

“Không nở sao?”

Không đợi cô trả lời, anh bỗng nhớ tới điều gì đó, lấy di động thần thần bí bí bước xuống xe, sau một lát mới quay trở lại, chỉ thấy cô đang mặc nội y giặc tái mặt lợm lại chiếc váy bị anh xé đến rách nát vứt qua một bên.

“Anh thật là xấu tính, đã mấy lần rồi anh đều xé hỏng váy của em rồi!”

Hoàng Phủ Triệt buồn cười, đưa áo sơ mi của mình cho cô mặc vào, một bên anh tháo khóa dây an toàn ra, kéo cô ra một khu đất trống.

Nghi ngờ trong lòng cô còn chưa nói ra khỏi miệng đã thu được đáp án. Một tràng pháo hoa được bắn lên trời, trong ngáy mắt, cả bầu trời nhuộm đầy một loạt ánh sáng mưa hoa rực rỡ.

Hai tay Nhan Loan Loan bịt lấy miệng mình, kinh ngạc trợn tròn mắt, tầm mắt hướng lên ngắm nhìn bầu trời trong thoáng chốc rực rỡ. Ánh sáng đó như hoa như ngọc, nhuộm cả một khoảng trời, vừa rực rỡ, vừa khiến cho con người cô cảm thấy ngọt ngào.

Anh ôm lấy cô từ sau lưng kéo vào trong ngực mình, cầm lại trụ trên đỉnh đầu cô nhẹ lên tiếng.

“Ngày kia anh không có ở trong nước, nên hôm nay anh quyết định tặng qua em trước.”

Giọng nói của anh lẫn vào trong tiếng pháo hoa nhưng lại đặc biệt trong veo không kém phần lạnh lùng, cũng giống với con người của anh vậy. Nó tự như trong khe núi có một hồ nước trong chảy vào trái tim trống rỗng của cô, sau đó bắt đầu lên men, khiến cho các tế bào cảm thấy chua xót, thấm ướt dâng lên từ đáy mắt cô.

“Chỉ có như thế thôi sao? Thật keo kiệt mà...!”

Cô cọ cọ vào trong lòng cô, trong lòng ề ầm chua chát. Một khoảng không sắc sỡ kia lại chỉ là một phần của khoảng bao la đêm đen mù mịt ám vào trong đôi mắt cô.

Anh cười nhẹ.

“Lòng tham phụ nữ, còn có cái gì mà trước đến giờ anh chưa từng cho em sao?!”

Đứng thọt lỏm trong lòng anh, cô càng ngày càng tham luyến (tham lam + luyến tiếc) vòng ôm của anh.

“Anh giàu có như thế, còn sợ em tham lam sao?!”

“Anh đương nhiên cũng có điều lo sợ chứ, em không biết sao?”

Hai tay anh ôm chặt lấy eo cô, nâng cô lên cao lơ lửng trên mặt đất để cho tầm mắt cô cùng ngang bằng với tầm mắt của anh.

Thấy biểu hiện trên mặt của cô, anh bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười tà mị động lòng người, trong ánh mắt cũng ánh lên vài tia tinh nghịch.

“Anh sợ em, vì ham muốn mà bất mãn, chờ anh đi Đức về sẽ làm cho em ba ngày không xuống được giường.”

Nhan Loan Loan đỏ mặt đấm anh, mắng anh không biết xấu hổ.

Tại sao con người ta càng những lúc vô cùng vui vẻ lại có thể cảm thấy ngày tận thế đang đến gần?

...

Ngay lúc anh không chú ý, Nhan Loan Loan cúi đầu xuống nước mắt tuôn rơi, nước mắt rơi trên chiếc lá rồi rơi xuống đất.

Nếu đây là một cảnh trong mơ, thì bọn họ nguyện chỉ muốn chìm đắm trong cảnh mộng này mãi không bao giờ tỉnh lại. Khó lắm dù có đẹp đến thế nào, cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, kết quả là, không phải sẽ tỉnh lại sau đêm tối, rồi giấc mộng sẽ tan nát như con người ta tan xương nát thịt sao?

...

Đưa cô về đến trước cửa biệt thự, cô vẫn còn quần lầy anh, nụ hôn triền miên, khiến đầu lưỡi cô cũng tê rần cả rồi, nhưng cũng không có cách nào thỏa mãn cô rời bỏ cái ôm của anh.

Anh thở dài một hồi.

“Anh còn chưa có đi, em cứ như vậy, chờ đến lúc anh quay trở lại còn không phải là thật sự muốn lấy mạng anh sao?”

Cuối cùng anh cũng cất bước đi khỏi, Nhan Loan Loan ngồi trên ghế trong sân giữa đầu lên nhìn trời đêm đầy sao.

Cơn mơ này, cuối cùng cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, công dã tràng mà thôi.

Người đàn ông này, thật xấu xa, còn biết cách để lại dấu ấn trong lòng cô đến độ khiến cô không đành lòng tổn thương.

Tại sao lại phải đối tốt với cô như thế, khiến cho cô phải động tâm trở thành một người phụ nữ ngốc nghếch, còn người đàn ông ấy lại tùy ý dành sự lãng mạn cho cô, khiến cho cô có ảo giác thật hạnh phúc.

Mà cái loại ảo giác này, lại khiến cho cô khắc cốt ghi tâm.

Cả đời không có cách nào quên được.

...

Thật sự là một buổi sáng chủ nhật không yên bình. Sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Triệt xuống máy bay vừa đến quán rượu, lập tức nhận được cuộc điện thoại của Hoàng Phủ Dĩ Nhu.

Ở đầu bên kia cô khóc sụt sùi vô cùng thương tâm, nói đứt quãng. Hoàng Phủ Triệt vội bỏ cà-vạt đi vào trong phòng tắm xả nước ra bồn chuẩn bị tắm, ngồi trên thành bồn tay day huyệt thái dương, suy đoán ý tứ cô muốn biểu đạt trong lời nói.

Hoàng Phủ Dận cũng mới trở về nước sáng sớm, mà không biết thế nào lại tranh cãi ầm ĩ một hồi với Tân Tiệp, Hoàng Phủ Dận đóng sập cửa rời nhà, còn Tân Tiệp thì do quá tức giận mà bệnh tim lại tái phát, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Hoàng Phủ Dận đã tắt điện thoại, thái tử thì người đã sớm đi sang Tokyo đàm phán chuyện làm ăn, muốn về tới nơi cũng phải mất mười mấy giờ nữa.

Anh gọi điện thoại liên lạc với bác sĩ của Tân Tiệp là Lục Tử Tước, rồi lại gọi điện thoại lại cho Dĩ Nhu.

“Đừng khóc, đừng có gấp, đã có bác sĩ Lục ở đây, có chuyện gì em tìm ông ta, buổi tối thái tử nhất định sẽ trở về.”

Anh và Nguyệt Như tuy không phải là do Tân Tiệp sinh ra, nhưng Tân Tiệp vẫn luôn đối xử tốt với bọn anh như chính con bà sinh ra vậy, đối với những gia đình giàu có như nhà bọn họ, thì làm được như Tân Tiệp thì quả thực là không dễ. Hoàng Phủ Triệt cũng là một con người có lương tâm, mặc dù đây chỉ là bệnh cũ của Tân Tiệp, nhưng trong lòng anh cũng có ít nhiều thật sự lo lắng.

...

Đàm phán thành công, hợp đồng cũng đã ký xong, đối phương mời thái tử ở lại chơi vài ngày nhưng thái tử lại khéo léo nhẹ nhàng từ chối, chờ cho đến lúc máy bay quay về hạ cánh thì cũng là lúc nửa đêm rồi.

Sau khi xuống máy bay anh trực tiếp đi đến bệnh viện. Tân Tiệp sau khi được cấp cứu đã qua cơn nguy hiểm, nằm trong phòng VIP của bệnh viện. Dĩ Nhu còn đang lo lắng nên vẫn còn ngồi ở bên cạnh bà trông nom.

Thái tử đi tìm Lục Tử Tước hỏi han một chút về bệnh tình của bà mới quay trở lại gọi Dĩ Nhu ra ngoài nói chuyện. Dĩ Nhu nói xong lại nước mắt tuôn rơi, thái tử nhìn thấy trong lòng cảm thấy vô cùng phiền lòng.

“Người còn chưa có chết, em khóc cái gì! Rốt cuộc là tại sao lại thế này?”

Dĩ Nhu cũng không biết chính xác tại sao bọn họ lại xảy ra tranh cãi gì. Chỉ biết sáng sớm nay lúc cô trở về liền nhìn thấy gương mặt tức giận của Hoàng Phủ Dân đạp cửa đi ra ngoài, mà Tân Tiệp bên trong phòng thì đang lệ rơi đầy mặt, tâm trạng kích động không thể kiềm chế được.

Thái tử đứng ở cuối hành lang hút thuốc, có ý tá đi qua ngăn cản, lại bị ánh mắt hung ác của anh trừng dọa mà chạy mất dép.

Trữ Dư Tịch đưa cơm chiều tới cho Dĩ Nhu, từ phía xa đã nhìn thấy bóng người cao kia, tần mắt không khỏi cũng dừng lại trong giây lát, rồi mới đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Lát sau, thái tử trở về, thấy Dĩ Nhu đang bưng cạp lồng không chút hứng thú nào, mới nhớ tới bản thân mình từ chiều tới giờ vẫn chưa có ăn chút gì, liền đi tới lấy đôi đũa trong tay cô không chút e dè gì bắt đầu ăn.

Gắp thức ăn đầu tiên đưa vào trong miệng, vừa nhai thì động tác liền dừng lại một chút, chiếc đũa lập tức bị ném trên bàn không thương tiếc.

“Là ai mang tới?”

Dĩ Nhu không vừa ý động tác của anh quá lớn, trách cứ lườm anh một cái.

“Không biết!”

Thái tử trầm mặc một lát, lại cầm đôi đũa lên lần thứ hai gắp thức ăn, nhai chậm từng chút một cẩn thận suy ngẫm.

Từ Trữ Dư Tịch mà Dĩ Nhu biết được chuyện chia tay của hai người bọn họ, cô lại thở dài thườn thượt.

“Anh.”

Thái tử không lên tiếng trả lời, cũng không quan tâm đến cô, vẫn bình thản ăn như trước.

“Tiểu Tịch cô ấy —“

“Ngậm miệng.”

“Anh...”

“Nói thêm một chữ nữa xem, có tin anh đánh em không?”

Giọng nói của thái tử thâm trầm liếc mắt nhìn Dĩ Nhu một cái. Dĩ Nhu rụt cổ lại không lên tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ, đây chính là anh không cho em nói, đến lúc đó thì đừng chớ trách người khác gạt anh! Hừ!

Hết chương 74

89. Chương 89: Chương 75

Editor: Chuongnhobe.

Thái tử không biết là tại sao, không trực tiếp quay trở về nhà mình, mà trực tiếp đi đến nhà cô (ở đây là Tiểu Tịch đấy ạ!).

Bước ra khỏi thang máy, thấy khuôn mặt cười họa tiết màu rám nắng trên cửa nhà cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất buồn bực. Giống như là nó đang cười nhạo anh vậy.

Hắn không hiểu tại sao, trong lúc anh cùng với Trữ Dư Tịch có một chút ái muội gì đó, mà có thể tính là tình yêu được sao? Hắn xác định bản thân mình thích cô, để ý cô.

Chẳng thể thì hẳn sẽ không tức giận đến vậy, thậm chí còn động thủ đánh cô.

Tay hẳn gơ lên nút bấm chuông cửa hồi lâu nhưng cũng k có ấn xuống, lại đi đến bên cửa sổ lấy điện thoại ra, dò tìm dãy số của cô, chạm chạm động cũng không có ấn xuống nút gọi được.

Tiểu Tịch.

Trên màn hình điện thoại chỉ đơn giản ghi hai chữ. Không có dư thừa bất cứ một kí tự nào khác.

Giống như lúc cô còn ở bên hẳn, nhiều năm như vậy rồi, nhưng cũng chỉ hiện ra trước mặt anh một Trữ Dư Tịch yếu đuối như vậy. Cô là dạng con gái gì, hẳn vẫn còn không hiểu sao?

Hẳn tin tưởng cô chắc chắn không làm càn. Lại không tin Thi Dạ Chiêu có thể là Liễu Hạ Huệ. Huống chi Thi Dạ Chiêu còn tuyên bố với hẳn là yêu cô.

Hẳn từ chối yêu cầu của Thi Dạ Chiêu. Nhân tình, anh có thể trả, có thể bằng bất cứ giá nào. Nhưng là cô thì không được. Hẳn không thể lấy cô ra để làm công cụ trả nhân tình của bản thân mình nợ người khác được.

Nhớ tới biểu hiện trên mặt ngày hôm đó của Thi Dạ Chiêu như định liệu từ trước, không cách nào buông tay.

“Không có vấn đề gì, tôi muốn cô ấy, anh không cho, nhưng nếu cô ấy chỉ động lựa chọn tôi, thì anh sẽ không có tư cách phản đối...”

Không có tư cách, không có tư cách.

Bốn chữ này như một ma chú lặp đi lặp lại trong đầu hẳn quấy nhiễu anh biết bao nhiêu ngày. Không có tư cách, thì hẳn lại càng muốn mình có tư cách phản đối.

Khiến cô trở thành người phụ nữ của hẳn.

Hẳn càng lúc càng nghĩ như thế, thì càng phát hiện ra rằng cô ở trong lòng hẳn đã trở nên đặc biệt đến mức nào. Hóa ra cũng không phải là tìm kiếm điều tốt đẹp ở cô thì cũng đã đặt cô ở một vị trí đặc biệt quan trọng rồi, giữa muôn vàn những người phụ nữ khác thì cô đã là duy nhất với hẳn rồi.

Trong thế giới của hẳn, để trở thành duy nhất, thì đã khó khăn biết bao nhiêu rồi. Thế mà cô, lại thật dễ dàng.

Hẳn ôm cô đi vào giấc ngủ, ôm cô tỉnh lại. Thấy hàng lông mi mỏng manh như cánh ve của cô, khuôn mặt khờ dại mà không một chút phòng bị nào chìm trong giấc ngủ, còn có ngón tay chính mình vuốt ve cô.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, thế mà hẳn lại có thể khiến cho nó trở thành một thói quen. Lúc đi ngủ, nhất định ngón tay phải cuốn quanh lọn tóc dài của cô. Mà ngón tay anh như có ý thức, cứ đêm đêm lại lần tìm những lọn tóc mềm mượt của cô.

Một Trữ Dư Tịch mà hẳn quý trọng như thế, cô không muốn làm chuyện đó, nên dù bản thân mình có khó chịu biết bao nhiêu hẳn cũng không nhẫn tâm tổn thương cô mà kiềm chế nhẫn nhịn kích thích cô mang lại cho hẳn.

Mà cứ nghĩ đến cảnh tượng cô thân thể trần truồng phục dưới thân của Thi Dạ Chiêu mà hầu hạ, cứ chiếm cứ toàn bộ tâm trí hẳn.

...

Trong lòng tâm phiền ý loạn vò loạn tóc trên đầu mình, cuối cùng hẳn vẫn lái xe rời đi.

Nói thật rằng hẳn vô cùng chán ghét như vậy! toàn bộ tâm tư mình đều bị một người khác sở hữu mất.

Chờ cho đến khi hẳn chở về tới nhà, thấy rõ bóng dáng nhỏ nhắn kia đang đang ngồi ôm đầu gối cạnh cửa nhà hẳn.

Trữ Dư Tịch đứng lên, ngồi một tư thế trong thời gian lâu như vậy cũng khiến người ta cảm thấy có chút tê dại.

Thái tử nhíu mày, rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt như thường lệ. Làm như không thấy cô bước thẳng vào cửa nhà.

Cửa mở. Hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy eo hắn từ đằng sau. Thân thể hắn cứng đờ, vừa định gỡ bỏ tay cô ra, lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô truyền từ phía sau lưng.

“Đừng đẩy em ra, thái tử, em rất nhớ anh!”

90. Chương 90: Chương 76: Tiệp Nhân

Editor: Chuongnhobe

Đôi bàn tay quấn quanh eo hắn, mềm mại không xương lại cứng cỏi chặt chẽ. Tay hắn đặt bên trên tay cô, một giây sau, lại vẫn gỡ ra.

Nắm chặt cổ tay cô, thái tử xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì, nhẹ nhàng đẩy cô buông ra.

Xoay người đi vào, ngay ở trước mặt cô đóng sập cửa lại.

Một vốc nước vỗ lên mặt, ngẩng lên nhìn trong gương một người đàn ông, vẻ mặt xám tro, mệt mỏi. Đây là hắn sao? Một thái tử gia luôn luôn ngấn nấp tinh thần cao sáng (cao hứng +sảng khoái) đâu rồi?

Hắn còn thấy không được tự nhiên cái gì?

Rõ ràng là mới từ cửa nhà cô trở về, rõ ràng muốn gặp cô như thế!

...

Bị ngăn lại bên ngoài cửa nhà thái tử, trái lại cô không có bất cứ một phản ứng lớn nào. Chỉ ngẩn người đứng trước cửa rất lâu, tay nắm đầm xiết chặt.

...

Thái tử tắm qua, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, đầu óc rối bời. Bật dậy, với lấy chiếc áo ngủ khoác vào, lại châm điếu thuốc ngồi suy tư.

Hít vào một ngụm khí thuốc, mới hoàn hồn lại, chỉ còn giữa hai tay điếu thuốc bốc lên làn khói lạt.

Đúng là một cảnh sắc khói bụi, run run rẩy rẩy.

Đưa đến trước mặt, thổi nhẹ một hơi.

Tàn thuốc rơi rụng, làn khói phả mờ nhạt, ngón tay vân vê, hóa thành hư vô.

Hắn vọt người bước xuống giường, dép lê cũng không kịp đi vào, mở cửa ra...

...

...

Ngoài cửa cô gái xoay người lại, trong cửa ánh sáng chiếu lên mặt hắn, Kỳ Ngải Văn híp híp mắt, khuôn mặt bắt đầu dần ra nở nụ cười sung sướng.

Hoàng Phủ Triệt vẫn thất thần, cô ta tiến đến ôm hắn vô cùng nhiệt tình, lại hôn lên má hắn.

Cô ta không được mời mà tự đến, giấc ngủ bị quấy nhiễu nhưng trên mặt Hoàng Phủ Triệt không biểu hiện ra sự hờn giận gì, trên mặt vẫn với vẻ thờ ơ như ngày thường.

“Làm sao cô biết tôi ở đây?”

Kỳ Ngải Văn đặt vali hành lý xuống, lập tức cởi y phục bên ngoài ra vứt lung tung, trên người chỉ còn sót lại bộ nội y đi vòng quanh phòng một lượt, lại quay trở lại trước mặt anh ôm và bắt đầu hôn anh.

Hoàng Phủ Triệt nhẹ nhàng quay đầu đi, giọng nói không chút nóng lạnh nào.

“Nói.”

Kỳ Ngải Văn nhún vai.

“Dĩ Nhu nói cho em biết anh ở trong này, tại sao ra nước ngoài chơi cũng không đưa em đi cùng?”

Cô ta đang nói dối. Anh hơi nhếch miệng.

“Dĩ Nhu không nói cho cô, không phải là tôi đi chơi đùa sao?”

Nói dối bị phát hiện, Kỳ Ngải Văn vẫn thoải mái như cũ, buông mái tóc dài ra.

“Không sao cả, dù sao cũng là em tới tìm anh, em đi tắm qua một chút.”

Chờ cho đến lúc cô ta quần khăn tắm bước ra tỏa ta mùi sữa tắm nồng nặc, Hoàng Phủ Triệt mới ném đến trước mặt cô một cái thẻ phòng.

Cô dương tay quơ lấy.

“Có ý gì?”

“Mới vừa mới đặt phòng cho cô.”

Cô ta cười xấu xa bước nhanh tới dính bên người anh, bàn tay như con rắn sờ soạng lên khuôn ngực để trần của anh.

“Em muốn ở cùng một phòng, ngủ cùng một giường với anh.”

Hoàng Phủ Triệt bắt lấy tay cô ta đang làm loạn trên ngực mình. Thẻ phòng thì nhét lên khe hở giữa đôi ngực mềm nhũn của cô ta, lại bóp mặt cô ta.

“Ngoan ngoan một chút, ngày mai tôi còn có việc, đi ngủ đi!

Lời nói ra có vẻ có chút sủng nịnh, nhưng người nói ra lại có một giọng nói bình thản đến không mang một chút tình cảm nào.

Kỳ Ngải Văn vô cùng yêu thích bộ dáng này của anh, giống như không có bất cứ điều gì có thể khơi dậy sự nhiệt tình ở nơi anh, lại càng không có chuyện gì khiến cho anh phiền não được cả. Cô ta cảm giác như tất cả mọi chuyện đều ở trong tầm kiểm soát của anh vậy. Chỉ là anh có nguyên ý hay không chứ không có quan hệ gì với việc người khác thích hay không cả.

Cô ta không hề ngu ngốc, người đàn ông như thế, muốn đi theo, thì điều quan trọng của anh không hề dễ dàng nhìn ra được.

Dù sao cô ta cũng còn rất nhiều thời gian cơ mà.

91. Chương 91: Chương 77

Ngoài cửa không có một bóng người nào, tâm trạng của thái tử trong lúc đó cũng trầm xuống.

Ngẫm lại, làm sao cô vẫn có thể ngốc nghếch ngồi đợi hắn ở cửa mãi như thế được. Lúc vừa rồi ngồi trên giường ngẫm nghĩ, thân thể mềm mại của cô vừa rồi còn dựa ở lưng hắn, trong giọng nói còn khàn khàn nức nở yếu đuối, trong lòng hắn lại dấy lên đau đớn một hồi.

Có thể hắn không biết rằng phụ nữ vốn luôn ngốc nghếch như thế. Ngồi ở giữa cầu thang, cô nghe thấy tiếng hắn mở cửa rồi lại đóng cửa, thấy ánh sáng điện cảm ứng nơi hành lang vừa bật lên lại bị tắt đi.

Khóe miệng cô nở một nụ cười thành nhiên.

Anh thái tử, căn bản anh cũng thích em, quan tâm em có phải hay không?

Kết quả cô thật sự không rời đi thu được thật sự là không tồi, không khác biệt một mành nay cho lắm.

...

Anh yêu hoặc là không thích em.

Yêu là ở chỗ này.

Không tăng không giảm.

Anh thái tử, anh để ý hoặc là không cần.

Em cũng ở nơi đó.

Yêu anh.... Tình yêu không tăng cũng không giảm.

...

Nếu như thật sự yêu, cái gì mà tính khí cũng không bằng một hành động nhỏ nhất này.

Tình yêu khiến cho con người ta trở thành tiện nhân (hèn mọn), cam tâm tình nguyện đem chính bản thân mình trở thành kẻ hèn mọn, mà lại vẫn có thể quật cường đứng thẳng lưng mà ngẩng cao đầu, chẳng qua là chỉ mong muốn đối phương ột câu trả lời thật lòng mà thôi.

Mặc dù sau cùng cũng thua trong tình yêu, cũng sẽ có một cái nhìn đầy đủ cả về thể xác lẫn tâm hồn, hẳn không lưu luyến đến độ không biết chôn giấu linh hồn nơi đâu.

...

...

Buổi sáng ngày hôm sau, thái tử giáp mặt với Hoàng Phủ Dận ở công ty. Không thể không nói, hai đứa con trai xuất sắc này tuyệt đối là kế thừa những gen ưu tú nhất của ông ta.

Chuyện đêm qua, một chữ Hoàng Phủ Dận cũng không nói, trong công việc thì vẫn nghiêm khắc như thường ngày. Năm tháng qua đi không lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt ông ta, dáng người vẫn cao lớn rắn rỏi không thua kém bất cứ kẻ nào, thậm chí trông ông còn có thêm một chút sức quyến rũ của một người đàn ông ném trải sự đời thành thục rồi.

Trong khi đó, bộ dáng của thái tử càng trở nên rã rời sau ngày hôm qua. Rốt cục Hoàng Phủ Dận cũng có thời gian rảnh rỗi, khó có được thời điểm ông ta tâm bình khí hòa như hiện tại nói chuyện phiếm cùng với con trai.

“Nghe nói con với Tiểu Tịch ở cùng một chỗ? Đứa trẻ đó không tồi, con không cần phải đùa giỡn người ta.”

Thái tử tự nhiên cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm cùng ông ta bao giờ.

“Ông vẫn có thời gian đi quản chuyện tôi ở cùng một chỗ với ai sao?”

Hắn hừ lạnh lùng.

“Đừng trách Triệt vô tình vô nghĩa, tất cả đều do phúc của ông ban tặng đó.”

Một câu này khiến cho đôi lông mày rậm của Hoàng Phủ Dận nhăn lại, ánh mắt sắc nhọn quét đến bảng lịch công tác trên bàn làm việc, không khỏi càng nhíu mày sâu hơn.

Thái tử ra khỏi công ty mà oán khí trên người ngập tràn. Tại sao ai cũng nói hắn mới là kẻ lừa dối cô?

Lại cứ gặp hắn là lại nói hắn không nên động tâm, sau đó còn khuyến mại mà hắt thêm cho hắn một chậu nước lạnh.

Hắn đột nhiên dừng bước.

Động tâm! Con mẹ nó thật sự là không nên động tâm mà, hại hắn trở nên không còn là chính mình!

Hắn đi đến bệnh viện thăm Tân Tiệp một chút. So với ngày hôm trước thì hôm nay tình trạng của Tân Tiệp đã khá hơn một chút, chỉ là nhìn qua sắc mặt thật sự vẫn xám xanh như cũ.

Tân Tiệp là một người con gái Giang Nam xinh đẹp, sau khi gả đi đã bao nhiêu năm nay, vẫn xinh đẹp như cũ, so với lúc trước thì càng dịu dàng hơn nhưng cũng không kém phần cứng cỏi hơn. Dù sao thì làm lão bà của Hoàng Phủ Dận cũng không thể quá mức nhu nhược được.

Tân Tiệp nằm trên giường, nghiêng đầu ngắm nhìn cảnh nắng vàng trời xanh điểm lẹ.

“Luật.”

Thái tử bước tới bên giường.

“Mẹ muốn xuất viện.”

“Không được.”

Thái tử không chút lưỡng lự trực tiếp từ chối yêu cầu của bà. Tân Tiệp vừa định nói cái gì nữa thì di động của thái tử vang lên, trên màn hình nhấp nháy lóe lên hai chữ khiến cho ánh mắt hắn thân trầm lại, đi ra bên ngoài ban công, mới ấn nút nhận cuộc gọi.

“Thái tử, em là Tiểu Tịch.”

“Chuyện gì?”

“Ừm, em muốn.... Hẹn anh ăn cơm chiều.”

“Tôi không rảnh.”

“Anh thái tử...”

Giọng nói của cô mang theo điệu bộ hờn dỗi. Khó có được mấy khi cô làm nũng với hắn, thái tử cảm thấy tâm có chút động, đầu bắt đầu nóng lên đáp ứng yêu cầu của cô.

Vừa lúc hắn định rời đi thì đụng phải Thi Dạ Chiêu tới thăm Tân Tiệp. Trước mặt Tân Tiệp, bọn họ làm đủ thứ để diễn trò. Trong thang máy thái tử làm điệu bộ như một người không quan tâm đến bất cứ sự việc nào xung quanh mình, còn Thi Dạ Chiêu thì không chút để ý về điều đó.

Thái tử vừa bắt đầu khởi động xe, thì lại nhìn thấy Thi Dạ Chiêu đứng ở đằng xa như đợi hắn, hai tay thông thả đút vào túi quần, đứng nghiêng người ở đó chờ hắn từ bao giờ.

Thái tử luôn không có nhiều kiên nhẫn, đợi hồi lâu cũng không thấy hắn ta lên tiếng nói chuyện, vừa muốn nhún ga thì lúc bấy giờ Thi Dạ Chiêu mới lên tiếng.

“Có một việc, Tiểu Tịch hình như còn chưa nói cho anh biết...”

....

...

“Không được.”

Hoàng Phủ Triệt lạnh nhạt nói, dừng xe.

Di động chuyển sang bên tay kia, trên tay ôm cẩn thận một bó hoa diên vĩ tím lớn.

“Tôi không ở đây lâu, không có thời gian tiếp cô.”

“Em đến đây để bồi dưỡng tình cảm với anh, anh lại muốn đi đâu?”

Kỳ Ngải Văn đi đến bên giường trong phòng thuê ở khách sạn của anh. Cô ta có cảm giác chắc chắn anh sẽ đi ra ngoài. Là anh cố ý tránh cô ta, cô ta cũng biết điều đó.

Hoàng Phủ Triệt một thân áo quần tây màu đen bao lấy thân thể hoàn mỹ cường tráng nổi bật giữa một đám người châu Âu cao lớn, trông anh không hề kém cỏi ngược lại trông rất bắt mắt. Hơn nữa, chiếc kính râm anh đeo còn càng làm tôn lên vẻ nghiêm trang lạnh nhạt của anh hơn.

Anh không muốn quan tâm đến những vấn đề rắc rối của cô ta, liền tùy tiện lấy cớ cắt đứt cái đuôi của cô ta.

Kỳ Ngải Văn vô cùng buồn chán quẳng mạnh điện thoại đi, lẩn qua lẩn lại trên giường một hồi, đảo mắt một hồi, trong đáy mắt hiện lên ý cười gian xảo.

Nơi này là một thị trấn nhỏ ở Frankfurt. So với những nơi đô thị thành lớn ở nước Pháp thì nó càng có vẻ nhỏ bé hơn. Người dân ở đây không nhiều lắm, khắp nơi chỉ tản mát một loại nhịp sống nhàn nhã, trên

đường cũng chỉ có một vài chiếc xe nhỏ dành cho du khách mượn để đi lại ngắm cảnh. Ở đây người ta chỉ thích thú hơn cả với việc uống bia nói chuyện phiếm.

Thị trấn nhỏ này là nơi mẹ của anh thích nhất.

Bởi vì nơi này là nơi gắn liền với đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm của bà.

Một khu nghĩa trang công cộng, vẫn ở góc đó. Âm thầm là nơi yên nghỉ của một người phụ nữ.

Anh mang theo bó hoa diên vĩ tím nhẹ nhàng đặt xuống trước mộ.

Trên tấm bia đá lạnh lẽo trước mộ chỉ ghi có một chữ.

Diên.

Hoàng Phủ Triệt đứng ở trước bia mộ, thật lâu không nói gì. Anh chỉ có thể dùng cách của chính bản thân mình – yên lặng như thế coi như truy điệu bà.

Bà là một người phụ nữ ưa sự thanh tịnh, một người phụ nữ như vậy, nhưng khi chìm đắm vào trong tình yêu lại không kém phần sôi trào nhiệt huyết.

Về chuyện tình cảm năm xưa có chút khúc mắc của bà với Hoàng Phủ Dận, anh cũng không muốn đi so đo gì thêm nữa.

Anh cứ yên lặng như vậy, đứng bên phần mộ của bà cả một ngày.

Hiện tại con rất tốt, người cứ yên tâm.

Vào ngày này sang năm, con sẽ lại tới thăm người.

Con đi đây.

...

Đúng rồi.

Có một người con gái.

Bóng lưng của cô ấy rầy giống với người.

Nếu có cơ hội, con sẽ đưa cô ấy tới gặp người.

Hẹn gặp lại vào sang năm.

...

Hoàng Phủ Triệt rời đi, rời này so với trước kia khi anh tới cũng vẫn như thế. Anh ở bên ngoài ăn một chút gì đó, sau đó một mình đi dạo trên đường, đến lúc mệt mỏi thì ngồi xuống ghế dài trên quảng trường để nghỉ một lát.

Thấy một đôi tình lữ cãi nhau, có vẻ như cô gái đã chịu đả kích lớn, còn người đàn ông thì cũng không có quay đầu lại mà một đường bước thẳng đi, còn cô gái thì ngồi phịch xuống ghế đối diện mà gào khóc không còn để ý một chút hình tượng nào nữa.

Hoàng Phủ Triệt coi như được chứng kiến một hồi kịch tính trên đường bát nháo.

Không biết tại sao đến đây anh lại nhớ tới Nhan Loan Loan.

Không biết đến lúc bọn anh chia tay, cô sẽ biến thành một người như thế nào?

Anh bật cười.

Thật khó có thể liên tưởng Nhan Loan Loan với người phụ nữ nghèo túng chật vật liên tưởng cùng với nhau phải không.

Sau khi người phụ nữ đối diện đã khóc lóc qua một hồi, mới lau khô nước mắt một cái, rồi lại hất tóc một cái tiêu sái bước đi, trên mặt không còn sót lại một chút nào gọi là đau khổ cả, trước khi đi còn lườm anh một cái không chút e dè nào.

Anh không khỏi cười nhẹ.

Có lẽ Nhan Loan Loan cũng sẽ giống như người phụ nữ kia lúc này, tiêu sái, không chút lưu luyến nào chẳng?!

Giống như anh, rất ít khi dừng chân đâu đó vì lưu luyến điều gì.

Nghĩ như vậy, anh bỗng nhiên cảm thấy bi ai, tình cảm của con người, thật sự là có thể tùy ý như thế sao?! Nói muốn ở cùng một chỗ thì sẽ ở cùng một chỗ, nói ra đi thì sẽ ra đi, nói chia tay thì sẽ chia tay ngay được sao?!

Phật nói: Vạn vật sinh ra, đều do duyên phận, ngẫu nhiên gặp nhau, đến cuối cùng sẽ quay đầu lại, nhất định sẽ ở cùng nhau một đời, chỉ vì một khoảnh khắc nào đó ánh mắt giao nhau.

Anh nhắm mắt lại, từ trước tới giờ, nháy mắt lại hiện ra cảnh tượng từ lúc anh gặp cô đến nay. Mỗi một khoảnh khắc đều được khắc sâu trong tâm trí anh.

Anh không phát hiện ra được biểu tình trên mặt anh lúc này, ngay cả khóe mắt và đuôi mày đều không tìm được mà chìm sâu trong đoạn hồi ức ôn nhu.

Lúc anh lấy lại được tinh thần thì cũng là lúc phát hiện điện thoại đã ấn nút gọi từ bao giờ. Vạn dặm xa cách anh nghe được giọng nói rõ ràng của cô vang lên qua điện thoại như len lỏi vào trong tim anh khiến nó hồi nhịp.

“Mars?”

“Đã nhận được quà chưa?”

Nhan Loan Loan vừa mới mở hộp quà, trong đáy mắt thoáng ngạc nhiên xen lẫn vui mừng dần trở nên ảm Ứt. Đó là bộ lễ phục mà lúc cô và Hạ Tử Dụ đi dạo phố nhìn trúng.

Đó là thứ duy nhất mà cô cảm thấy thích trong buổi ngày hôm đó thì bị người ta mua mất. Cô không biết rằng, biểu cảm thất vọng của cô khi đó lại hoàn toàn rơi vào trong mắt anh.

Nhan Loan Loan không nghĩ tới anh lại tặng cho cô bộ lễ phục này, hơn nữa trên bộ lễ phục này lại được chuyên gia khảm thêm hai ngàn một trăm viên kim cương nhỏ.

Hôm nay vừa đúng là ngày sinh nhật 21 tuổi của cô. Hai ngàn một trăm viên kim cương kia lại càng có ý nghĩa hết sức đặc biệt với cô hơn càng khiến trái tim cô như bị tan chảy ra vậy.

“Hóa ra anh còn nhớ rõ... Cảm ơn anh, em rất thích...”

Cô cắn chặt môi, để cố gắng kiềm chế cảm xúc đang kích động của bản thân.

“Mars, em...”

Hoàng Phủ Triệt yên lặng nghe giọng nói của cô, trái tim đập dồn này khiến anh có chút cảm giác quen thuộc.

Anh nhớ rõ cái cảm giác này. Ngay lần đầu tiên gặp Nhan Loan Loan đã khiến anh động tâm, giống như anh đang đối diện với lòng súng rồi.

Đúng là người con gái đó, là người được phái tới để lấy mạng anh mà. Anh biết rõ chính bản thân mình luôn lạnh lùng vô cảm, anh hận việc bị người khác lừa gạt.

Giống như là để che giấu cái sự thật này, cho đến khi đầu súng hướng đến anh, anh cũng không có nửa điểm do dự, liền bóp cò, kết thúc sinh mạng của cô, đồng thời cũng kết thúc chính cái thứ tình cảm buồn cười của chính anh.

...

Chuyện cũ theo gió bay, anh đã sớm quên, nhưng cũng không thể nào quên được, cảm giác tâm động lúc đó. Hóa ra toàn bộ những chuyện giữa anh và Nhan Loan Loan cũng chỉ có thể dùng hai chữ ‘động tâm’ mới có thể giải thích nổi.

“Loan Loan...”

Anh gọi tên cô, giọng nói nhẹ nhàng.

Thoáng nghe đâu đó vang lên tiếng hô hấp nhẹ nhàng, mà trong ngực lại dâng trào lên một thứ gọi là nỗi nhớ chân tình.

“Mars, em cũng có quà muốn tặng cho anh.”

Ánh mắt xinh đẹp của Nhan Loan Loan tập trung trên bức tượng điêu khắc hình anh, những ngón tay nhẹ lướt qua từng đường nét trên bức tượng.

“Được, chờ anh trở về, chờ anh.”

Hoàng Phủ Triệt cúp điện thoại, lại tiếp tục chìm vào trong suy nghĩ, sự vui mừng này của cô thật ra cũng không bằng việc anh trực tiếp đặt vé máy bay trở về bên cô.

Anh đã lên kế hoạch vào ngày mai sẽ quay trở về, nhưng càng nghĩ anh càng cảm thấy bản thân mình không đợi được đến ngày mai nữa rồi, anh chỉ hận không thể nào chỉ trong nháy mắt một cái là có thể ở bên cạnh cô được.

...

Chờ anh.

Chờ anh.

Hai chữ này giống như ma chú luôn vang bên tai cô.

Tiếng đập cửa vang lên, cô vội lau khô nước mắt.

Là thuộc hạ của Cosmo, cung kính lễ độ.

“Nhan tiểu thư, tiên sinh phái tôi tới đón cô.”

Cô vuốt cằm, cắn môi, trong tay ôm chặt chiếc hộp đựng bộ lễ phục vô giá đối với mình, lại lấy một điệu bộ như quyết tâm chịu chết lên xe của bọn họ.

Cosmo nhìn thấy bộ lễ phục trên người Nhan Loan Loan, đôi mắt như đôi mắt chim ưng nheo lại, đáy mắt lộ ra tia hung ác.

Nhan Loan Loan tao nhã ngồi đối diện hần, lại giơ ly rượu đỏ trong tay lên thay cho lời chào, không đợi hần có phản ứng gì, liền nhấp nhẹ một chút, hương thơm thanh thuần của loại rượu quý quện quanh đầu lưỡi, vẽ mặt hết sức hưởng thụ.

Cô ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt nghiêm túc khác thường của hần, thì mở miệng cười đầy phong tình vạn chủng.

“Không phải là tổ chức sinh nhật cho tôi sao? Tại sao lại trông khó coi như vậy?”

...

...

Thái tử đến chỗ hẹn, Trữ Dư Tịch đã sớm ngồi tại đó từ bao giờ.

Trên người cô mặc một chiếc váy màu vàng, kết hợp với vẻ mặt thanh thuần, trông rất xinh đẹp.

“Anh thái tử, anh tới rồi.”

Cô mỉm cười tươi như hoa, trông vẫn vô cùng cuốn hút như cũ.

Thái tử dời tầm mắt, ngồi xuống, ý bảo phục vụ mang thức ăn lên.

Trong suốt bữa ăn, hần không mở miệng nói qua một câu. Trữ Dư Tịch vẫn làm như không thấy bộ dáng lạnh lùng của hần, cô tự tìm mấy chủ đề để tự hỏi và đáp.

Đến cuối bữa ăn, món tráng miệng được đưa lên là món kem phủ socola mà cô thích nhất với hai màu trắng và nâu đen là chủ đạo.

Cô cầm chiếc thìa bằng thép nhỏ lên, từng chút từng chút xúc bánh ăn ngon lành, dường như mỗi một muỗng ăn vào trong miệng đều làm cho con người ta cảm nhận được sự hưởng thụ, cũng không tránh khỏi việc kem có dính trên khóe môi, cô cũng chỉ đưa đầu lưỡi nhỏ liếm qua liếm lại cho sạch.

Môi bị kem lạnh dính vào càng trở nên hồng nhuận, bộ dáng thỏa mãn của cô như thế này là thứ hấp dẫn trí mạng đối với thái tử.

Để thoát khỏi việc bị hấp dẫn bởi điều đó, thái tử cố ý đi đến bên cửa sổ cách đó không xa gọi điện thoại cho Doãn Vệ Hoài, rồi mới quay trở lại tiếp tục kiên nhẫn nhìn cô thưởng thức mỹ vị.

Trữ Dư Tịch cố gắng khiến cho bản thân phải vui vẻ ra mặt đến cực điểm, chuyên tâm thưởng thức món ăn cô thích. Chờ cho đến khi cô ăn hết đến muỗng kem cuối cùng, rồi dùng khăn ăn lau miệng, đến lúc này mới phát hiện ra rằng cả nhà hàng hiện tại chỉ có bàn của hai người bọn họ là có người ngồi.

Cô kinh ngạc, nhìn ngó xung quanh.

“Anh thái tử, mọi người đi đâu hết rồi?”

“Đi rồi.”

Anh lạnh nhạt đáp lại, tự nhiên ngoắc ngón tay ý bảo cô.

Cho đến lúc này, trong lòng Trữ Dư Tịch mới nhảy bùm bụp, bắt đầu cảm thấy khẩn trương mím môi lại, đi đến trước hắn, chỉ còn cách khoảng hai bước nữa, thì đột nhiên bị anh kéo vào trong lòng, ngồi lên đùi anh.

Bị bất ngờ, cô cố gắng nuốt sự kinh ngạc xuống, lại bị anh ép phải ngẩng đầu lên.

Ánh mắt thái tử chăm chú nhìn, lúc này cô mới phát hiện trong đáy mắt anh kìm nén đầy dự vọng muốn phá hủy mọi thứ.

Người đàn ông này khi tức giận, con người luôn có thể trở nên kinh diễm (kinh hoàng +xinh đẹp) đến lạ thường, thậm chí còn giống với nét tươi cười. Cô nín thở trong giây lát. Cảm thấy được thái tử trước mắt này không còn giống với con người mà cô quen biết trước kia.

Lúc này, nhìn vào anh khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, đáng sợ như phải đối mặt với một mãnh thú tàn bạo.

“Anh thái tử...”

Cô thử mở miệng thăm dò, nhưng lại càng khiến anh phải dùng lực ở tay mạnh hơn, mạnh đến nỗi như muốn bóp nát tay cô ra vậy.

Anh chột cú đầu, môi mỏng như có như không chạm nhẹ bên tai cô, mỗi một chữ anh nói ra lọt vào tai cô, đều là từ trong răng anh thoát ra, giọng nói đó, như là một giọng nói vang lên từ nơi địa ngục vậy.

“Lên giường với hắn ra cảm giác thế nào?”

...

Nháy mắt, những lời nói anh thốt ra khiến cho cô dường như quên cả việc phải hô hấp.

Không.

Là không thể nào thở được.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch không còn một chút huyết sắc nào.

Cô biết ngụ ý trong lời nói của anh không phải là muốn biết đã có chuyện gì xảy ra vào ngày ấy, mà là.... Ba năm trước đây...

“Tôi lại hiểu lầm em rồi sao? Bây giờ, em cũng muốn nói cho tôi biết là giữa các người không hề phát sinh chuyện gì sao?”

Thái tử nhậm nhẹ vành tai mượt mà của cô, ngón tay không chút kiêng dè gì lần mò theo chiếc váy cô đang mặc thăm dò, bắt đầu là từ nơi quần lót của cô, không một chút báo trước nào, đột nhiên đâm vào trong thân thể khít khao của cô.

...

“Nơi này cần đàn ông đến vậy sao?”

...

Một chút đau đớn kia nhanh chóng lan ra toàn thân...

....

Hết chương 77

92. Chương 92: Chương 78: Đau Đớn

Editor: Chuongnhobe.

...

Cần gì phải ở cùng một chỗ, để cho tôi yêu em.

...

Một ngón tay nữa của thái tử lại tiếp tục đâm vào bên trong cô khiến cho cô càng khít khao mút chặt tay hắn hơn.

Không có trơn ướt, chỉ có đau đớn.

Hắn lại khẽ cắn xuống vành tai non mềm của cô.

“Tôi vừa mới gặp hắn, hắn nói cho tôi biết.... hương vị của ne, cực kỳ mê người, nơi này...”

Ngón tay hắn bắt đầu động.

“Non mềm như là nhung thiên nga, gắt gao bao lấy hắn.”

Giọng nói của anh trầm thấp vang bên tai cô khiến cho người nghe không thể chịu nổi.

Còn cô thì dường như bị người khác điểm huyết rồi, không có cách nào phản ứng được. Hoặc là cô cần một chút thời gian để cho bản thân mình có thể đối mặt với điều này.

“Tôi đã từng hỏi em, còn nhớ không? Em nói hắn là anh trai.”

Thái tử cười đến ôn nhu.

“Tôi thật sự muốn biết, tại sao em có thể để tâm yêu thích tôi, một mặt lại còn cùng với người mình gọi là anh trai lên giường?”

Trữ Dư Tịch hít vào một hơi thật sâu, chợt hất tay hắn ra, nhảy ra khỏi đùi hắn.

“Không cần nói em khó nghe như vậy...”

Thái tử không nhanh không chậm, hai ngón tay đưa lên môi, đầu lưỡi đảo qua, nhếch môi không đứng đắn.

“Hương vị quả thật là vô cùng mê người.”

Không để ý đến cử chỉ kích thích tà ác của anh, cô hí mắt lại, cắn khẽ nhếch.

“Anh thái tử, trong mắt anh rốt cục em là cái gì? Mà ... giữa chúng ta cái gì cũng không có, ít nhất em là Trữ Dư Tịch, em họ Trữ! Chỉ bằng với điều này cũng không thể khiến cho anh tin tưởng em một lần sao?”

Ánh mắt thái tử trầm xuống. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, lại gần xoa khuôn mặt tinh xảo của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy, chỉ cần rên dũa một chút sẽ trở nên hoàn mỹ, từ trong đáy mắt như một hồ nước lại ẩn hiện một loại chấp nhất cứng rắn, chiếc mũi nhỏ còn có đôi môi hé mở.

Hắn cúi đầu, ngửi qua cánh môi cô. Chính là mùi hình hương nhàn nhạt, đó là một hương vị quen thuộc vô cùng đối với hắn.

Đôi môi ngậm chặt, cũng vẫn không chịu nói cho hắn biết sự thật, tới cùng thì rốt cục có chuyện gì mà phải giấu hắn đến như vậy?

Bỗng dưng hắn ôm eo kéo cô lại va vào trong lồng ngực hắn, hung hăng đặt trên môi cô một nụ hôn. Cô kinh ngạc hô lên một tiếng, đôi tay lại như phản xạ đặt trước ngực hắn đẩy ra, đôi mắt tròn tròn.

Đôi mắt hắn khép hờ buông xuống, nhìn vào sâu trong đôi mắt cô, hắn nhìn thấy bóng dáng chính mình, đó là mặt nào trong con người hắn đây? Đó là đôi mắt của ai kia? Ghen tị, phẫn nộ, lại vẫn có chút.... Đau lòng, tất cả đều viết hết trên khuôn mặt hắn, rõ ràng đến thế sao?!

Nụ hôn như có như không qua đi, hắn lại cắn lấy cánh môi cô, lại giống như muốn xé rách môi cô ra.

Cô đau đến chảy nước mắt, đầm đìa, cũng vô dụng.

Dần lòng, lại tăng lực ở tay đầm vào trong ngực hắn.

Hắn bị đau mà buông lỏng một chút, xem xem cô trốn xa đến mức nào, còn hắn thì thông thả sờ phía sau cổ, khóe miệng giật nhẹ.

“Chẳng qua tôi mới chỉ hôn em, thế mà em lại động thủ với tôi, còn nói là em họ Trữ nữa sao?”

Tay Trữ Dư Tịch nắm lại thành quả đầm.

“Anh làm em đau...”

“Đau sao?”

Đau bao nhiêu? Có đau bằng nỗi đau trong lòng hắn không?”

Tầm mắt thái tử không rời khỏi cô một chút nào, lại vừa bước tới phía cô, một bên tay lại cởi áo khoác ném ở một bên, tháo cả cà -vạt buông thõng xuống dưới ở hai bên trước ngực, tiếp đó hắn lại lần lượt cởi từng nút áo sơ mi, rồi đến chiếc thắt lưng ném xuống...

Ngón tay hắn thon dài xinh đẹp, khiến ôi một động tác của hắn càng trở nên hấp dẫn bội phần.

Nguy hiểm.

Trốn. Đó chính là phản ứng đầu tiên của con người khi gặp phải nguy hiểm.

Một bộ mặt đàn ông trước mắt này chính là bộ mặt khác của thái tử mà cô chưa bao giờ gặp qua. Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ là người dễ chọc, không ai là không sợ hắn, cũng có lúc hắn tức giận khiến cô cảm thấy sợ hãi, nhưng cô cũng chưa bao giờ thấy qua bộ dạng như hiện tại của hắn, cảm nhận sự nguy hiểm của hắn có thể khiến cho cô bị thương.

Hắn tiến tới càng gần thì cô lại càng lui về phía sau.

“Anh thái tử, đây là nhà hàng, anh bình tĩnh một chút.... Em không biết rốt cuộc Thi Dạ Chiêu đã nói với anh thế nào, nhưng sự thật tuyệt đối không như những gì anh đang nghĩ!”

“A...? Chuyện đó thực sự là thế nào?”

Hắn nhẹ cười.

“Quả thật là chúng ta cần làm cho rõ ràng, nào, Tiểu Tịch lại đây.”

Giọng anh chuyển sang dụ dỗ, nhưng điều này lại khiến cho người ta sởn gai ốc.

...

Cô cắn môi, lại nhớ tới cuộc nói chuyện với ông nội Hoàng Phủ Duyệt trong thư phòng của nhà lớn Hoàng Phủ.

“Tiểu Tịch, chúng ta nợ nhà họ Thi một ân tình, năm đó nếu không có Thi Dạ Chiêu, chỉ sợ anh Thái tử của con ngay cả thi thể cũng không thể tìm được. Nên ta đã hứa với Thi Dạ Chiêu, chỉ cần cậu ta mở miệng, sẽ thỏa mãn một yêu cầu của cậu ta. Mà hiện tại cậu ta lại đến nói yêu ra yêu cầu của bản thân, nên chúng ta không thể thất tín với người ta được. Tiểu Tịch, con là một đứa bé hiểu chuyện sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ông nội chứ?”

Trữ Dư Tịch cúi thấp đầu, khuôn mặt bị bóng tối làm cho người ta nhìn không rõ biểu hiện.

Không khí giữa hai người rơi vào trầm mặc.

...

“Thi Dạ Chiêu.... Hẳn không phải là người tốt.”

Cô nói.

Ông nội Hoàng Phủ Duyệt bật cười haha.

“Nêu nói như vậy, gia đình Hoàng Phủ chúng ta cũng có bối cảnh hắc đạo, Tiểu Tịch, trên thế giới này tuyệt đối không có người nào tốt hoặc xấu. Người đối tốt với chúng ta, chắc chắn chúng ta cũng không bạc đãi người, nếu không thì ta chính là người đầu tiên không tha cho hắn!”

Trữ Dư Tịch nhắm mắt thật chặt một lúc mới mở ra, bàn tay nắm chặt khiến óng tay đâm sâu vào thịt lòng bàn tay.

“Ông nội, nếu con nói.... Hẳn ta đã từng.... cưỡng bạo con thì sao?”

Hành động vượt râu của Hoàng Phủ Duyệt không vì câu nói của cô mà dừng lại chút nào, chỉ híp mắt cười.

“Chuyện này, ta biết.”

Ông biết?!

Trữ Dư Tịch bỗng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

“Ông nội cũng đã từng có một thời trẻ tuổi, loại chuyện giữa nam và nữ này không thể nói rõ ràng được, là do cậu ta quá để ý con nên mới kìm lòng không được, nói là hẳn cưỡng bạo con có phải là đã quá nghiêm trọng rồi hay không, mà hơn nữa không phải con cũng đã trút giận lên cậu ta rồi hay sao?”

Hoàng Phủ Duyệt nói lời xoay chuyển cục diện một cách rất hợp tình hợp lí.

“Tiểu Tịch này, một nhát dao kia quả thật là thiếu chút nữa là lấy mạng của cậu Thi đó rồi..., ông Thi cũng đã hiểu quá rõ đứa con trai này của hắn, con xuống tay có phải là đã quá nặng rồi không?”

Ánh mắt Trữ Dư Tịch càng ngày càng trở nên tối đi. Trong lòng cô lúc này càng hận sao Thi Dạ Chiêu không chết ngay đi được thôi. Hóa ra, con người ta có thể vô liêm sỉ đến mức độ này sao?!

Hóa ra, Hoàng Phủ Duyệt đường đường vô cùng yêu thương cô, nhưng ông ta cũng không bao giờ quên được cô còn là con cháu của nhà họ Trữ. (Chuông: Tức là con cháu của kẻ làm bê tôi, làm trâu làm ngựa cho nhà ông ta đó ạ, đọc đến đây tức ói cả máu >_<>)

...

Hoàng Phủ Duyệt vuốt bộ râu bạc phơ, thở dài nói.

“Ai, cũng được. Quả thật là rất không công bằng với con. Ngay cả Chiêu Nhân cũng không khỏi trách cứ lão già hồ đồ là ta đây nữa.”

Trữ Dư Tịch cũng tự nhiên hiểu rõ đây là do Hoàng Phủ Duyệt cố ý nói như vậy.

Trữ Chiêu Nhân trung thành với nhà Hoàng Phủ phải nói ai có ai là không biết, cô cũng hiểu rõ cha mình, nếu như ông còn sống, cho dù không muốn bỏ qua cũng sẽ cắn răng chịu đựng trong lòng mà đáp ứng ông ta.

“Con về trước đi, để ta suy nghĩ cách khác.”

Hoàng Phủ Duyệt tay chống quyền trượng, vẻ mặt ngượng nghịu nhú mày suy tư, bước đi chậm chạp.

Trữ Dư Tịch đứng dậy tiến tới đỡ ông ta.

“Ông nội, người không cần phải khó xử, con chấp nhận.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Duyệt lóe lên, phủ lên tay cô, nở nụ cười từ ái.

“Uất ức cho con rồi, đứa trẻ này.”

Cô lắc đầu, khó khăn nặn ra một nụ cười yếu ớt.

“Tiểu Tịch à, cũng chỉ cần hai năm thôi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh thôi...”

Câu nói kế tiếp của ông ta, nửa chữ cô cũng không nghe nổi vào đầu nữa.

Chỉ biết đây là vận mệnh của cô.

Từ trong đáy lòng cô thầm cười lạnh. Rốt cục là do kiếp trước cô đã làm chuyện xấu xa đến mức như thế nào, nên kiếp này ông trời lại có thể trừng phạt cô, một chút cũng không bỏ qua cho cô như vậy?

...

Cô xuất thần một lúc lâu, cho đến khi phát hiện ra thái tử đến gần hơn trước mắt cô. Lúc này cô mới ý thức được mình cần phải lẩn tránh anh nhưng đã không kịp nữa rồi. Hắn đã chế trụ được chân cô.

“Còn muốn chạy trốn tới chỗ nào nữa? Nơi này đã bị tôi bao hết, không có mệnh lệnh của tôi, cho dù là ai cũng đừng nghĩ có thể tiến vào được, càng đừng nghĩ đến chuyện rời đi nữa.”

Cô đón nhận sự phẫn nộ của hắn bằng ánh mắt ẩn nhẫn, dưới đáy mắt là một vầng sáng nhỏ không cách nào phá đi được.

Ánh mắt cô, giống như một thanh đao khoét sâu vào trong lòng trong máu của hắn. Cô cố gắng dùng tay để giữ khoảng cách với hắn, càng khiến hắn thuận lợi nắm được cổ tay cô. Cô nhấc chân lên định đá hắn lại bị hắn nhanh hơn một bước tiếp được và áp chế hành động của cô. Cô đâm hắn lại bị hắn bắt được xoay ngược trở lại.

Hai tay cô bị hắn bắt chéo ra sau lưng, hắn lại với tay lấy cà-vạt của mình để trói chặt cô không sao nhúc nhích nổi, hắn cũng chẳng thèm quan tâm cho dù cô đã hét chói tai mà vác cô lên, kéo khăn trải bàn sang một bên, rồi bắt cô nằm úp sấp ở trên mặt bàn, thô lỗ chen vào giữa đùi cô, nửa người đè lên người cô, vén mái tóc cô lên, lại nhẹ nhàng hôn xuống trên mặt cô.

“Chúng ta ‘làm’ một lần được không?”

“Anh thái tử! anh buông ra! Anh khiến cho em thật sự thất vọng! Anh thái tử! Anh là tên đàn độn! Anh thà tin hắn cũng không muốn tin em!”

Trữ Dư Tịch sợ nhất là bị người khác trói chặt, những lúc đó sẽ khiến cô nhớ lại một màn kia, nỗi sợ hãi quen thuộc kia khiến cho giọng nói của cô bắt đầu trở nên rung rẩy.

Thái tử cười lạnh lùng, cởi áo sơ mi, rồi lại xé váy của cô, vo thành một cục trực tiếp nhét vào trong miệng cô.

“Đối với tôi ai cũng không đáng tin, ai nói cái gì thì bây giờ tôi cũng không muốn nghe, hiện tại tôi chỉ muốn làm một việc mà trước nay chưa có đủ nhãn tâm làm...”

Nụ hôn của hắn rơi xuống bờ vai mịn màng của cô, hắn hà hơi nóng như lửa, xoay mặt cô lại ép buộc cô nhìn thẳng, trong đôi mắt đầy sợ hãi của cô hắn nói ra hai chữ tàn nhẫn.

“Với em.”

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lột toàn bộ váy áo trên người cô ra, còn cô thì vẫn không ngừng vùng vẫy, tư thế như vậy của cô càng khiến cho việc cô muốn đá hắn trở nên bất lực, toàn bộ sức lực cô dường như sắp cạn kiệt.

Tay hắn vuốt ve từng tắc da thịt của cô mang theo chút sự trân trọng một hồi quanh bờ lưng bóng lóng, lại không ngừng tru du lên xuống theo đường cột sống của cô, nó giống như một đuôi cá

93. Chương 94: Chương 79: Gặp Lại Đã Là Người Xa Lạ (1)

Hoàng Phủ Triệt xuống máy bay, Lạc Dương đã đợi sẵn từ trước.

Anh ngồi ở ghế sau, cánh tay chống trên cửa xe, ngón tay thon dài vô ý vuốt ve cằm, gương mặt vĩnh viễn lạnh lùng hờ hững, không đoán được anh đang suy nghĩ gì.

Phía trước, Lạc Dương đang lái xe tùy ý nhìn sang từ kính chiếu hậu, phát hiện tối nay tâm tình Nhị thiếu bọn họ hết sức vui vẻ.

Kỳ Ngải Văn gọi điện tối, nổi tính đại tiểu thư có chút tức giận. “Anh bỏ em ở lại một mình rồi về nước trước!”

Âm thanh kia lớn đến mức Lạc Dương nghe rất rõ ràng.

Hoàng Phủ Triệt đưa ra xa tai một chút, điềm tĩnh nói. “Có việc khẩn cấp, thật có lỗi.”

Nói thì nói như thế, nhưng lại không nghe ra có chút thành tâm nào. Anh cúp điện thoại trước, ở bên kia Kỳ Ngải Văn tức giận ném đồ đạc, một lát sau mới bình tĩnh trở lại, bấm một dây số trong nước, nghe điện thoại là một giọng nam lạnh lẽo nghiêm túc.

Cô do dự, nhưng vẫn mở miệng. “Anh ta bỏ mặc tôi nói đã trở về nước trước.”

.....

Cosmo “Ừ” một tiếng, cúp máy.

Tầm mắt nhìn chăm chú trên người Nhan Loan Loan, ánh mắt phức tạp khó giải thích.

Đây là party tư nhân mà Cosmo vì sinh nhật Nhan Loan Loan tổ chức.

Người phụ nữ kia cực kỳ ít khi cùng hắn xuất hiện trước mặt người khác. Lần này có thể đồng ý, thật ngoài ý muốn của hắn.

Cô đồng ý, là thừa nhận quan hệ với hắn. Hoặc là, cô có dụng ý khác.

Cosmo khẽ nhếch miệng. Loan Loan à, làm sao em vẫn không hiểu, bất luận thế nào em vẫn là của tôi, kết quả cuối cùng em chỉ có khuất phục.

.

.

Lúc dừng chờ đèn đỏ.

“Đi nhà Nhan tiểu thư?” Lạc Dương thử dò xét. Hoàng Phủ Triệt luôn là người có kế hoạch, có thể làm anh phá vỡ thói quen, cũng chỉ có thể là người phụ nữ kia.

“Không.”

Lạc Dương nhíu mày.

“Đi “Mê” trước.”

.

“Mê” là tiệm bánh ngọt 24h. Anh từng nhiều lần đi theo cô tới đó.

Nhan Loan Loan rất thích đồ ngọt, bình thường phụ nữ nghe nhắc đến thức ăn nhiều năng lượng đều biến sắc, còn cô ăn cả miếng lớn.

Trước khi anh lên máy bay đã gọi điện thoại, tiệm bánh sớm đã chuẩn bị giúp anh một cái bánh sinh nhật tuyệt đẹp.

Xe dừng trước biệt thự của Nhan Loan Loan. Anh vội vàng vô ích, cô không có ở nhà.

Cả tòa biệt thự tối đen như mực. Đặt bánh ngọt trên ghế hóng mát trong sân.

Anh lấy điện thoại ra bấm số điện thoại của cô.

Vang lên vài lần cô mới nghe máy

“Đang đi chơi vui vẻ sao?” Anh tâm trạng tốt nói đùa.

“Anh..... Đã về?”

“Ừ, ở đâu, anh đi đón em.” Không có phản ứng vui vẻ như trong tưởng tượng của anh, anh có một chút ít mất mát.

Nhan Loan Loan cầm điện thoại đứng trong sân, trong lòng còn đang giãy giụa.

“Loan Loan?” Hoàng Phủ Triệt không thấy cô trả lời, gọi cô.

Ánh mắt liếc thấy Cosmo đi tới bên này, cô hạ quyết tâm, nói ra địa chỉ.

Không bao lâu sau khi Lạc Dương rời khỏi, Hoàng Phủ Triệt một mình lái xe đi.

165 Tây Lộ kéo dài.

Tây Lộ nổi dài.....

Đuôi lông mày bỗng chốc nhếch lên.

Đó là nơi tập trung các nhà giàu nổi tiếng trong thành phố T.

Nhìn thấy chiếc Bentley màu đen đang đỗ trước câu lạc bộ tư nhân chiếc xe này anh đã từng nhìn thấy, tay anh đặt trên tay lái không tự chủ siết chặt lại.

Ngẫu nhiên có người ra vào, không thiếu những người có danh tiếng trong giới.

Phục vụ cửa ngăn anh lại. “Tối nay có party tư nhân, xin ngài đưa ra vé mời.”

“Nhan?”

Người phục vụ giật mình. “Là party sinh nhật Nhan tiểu thư, nếu ngài là bạn của Nhan tiểu thư xin..... chờ một chút ngài không thể cứ đi vào như vậy!”

Hoàng Phủ Triệt đẩy người chắn phía trước anh ra, đường hoàng đi vào.

Cả nam lẫn nữ ở đây nhìn thấy Hoàng Phủ Triệt thì không hẹn mà cùng đổi sắc mặt, hai mắt nhìn nhau.

Cũng có người biết chuyện tiến tới chào hỏi với anh, cũng mang dáng vẻ xem kịch vui.

Chuyện Hoàng Phủ Triệt có vị hôn thê sớm đã công khai, cũng có tin đồn anh và Nhan Loan Loan có quan hệ mập mờ. Hôm nay Nhan Loan Loan xuất hiện cùng với Cosmo, mọi người còn tưởng rằng tin đồn sẽ tự sụp đổ. Nhưng ngoài ý muốn Hoàng Phủ Triệt lại xuất hiện, nhất thời làm cho những người có mặt ở đây máu nóng lên, hình như mỗi người ai cũng muốn thấy thời khắc căng thẳng khi ba người trong cuộc chạm mặt

Nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện bóng dáng cô ấy. Có người “tốt bụng” nói cho anh biết, Nhan Loan Loan đang ở phòng nghỉ trên lầu.

Hoàng Phủ Triệt trầm ngâm chốc lát, vẫn là lên lầu.

.

Đứng ở trước cửa phòng, tầm mắt rơi vào tay nắm cửa màu vàng, lại chậm chạp không nâng nổi tay.

94. Chương 95: Chương 80: Gặp Lại Đã Là Người Xa Lạ (2)

Nhan Loan Loan nâng váy, rửa sạch vết rượu đỏ bị vấy lên, cô nhìn mình trong gương, quả thật là mỹ nhân bại hoại, nhìn từ góc độ nào cũng làm cho người khác không thể rời mắt.

Căn môi, cau mày, vừa nhìn đã yêu. Bỗng nhiên cảm thấy chán ghét.

Cô hận bộ dạng chính mình, ngoại trừ quyến rũ đàn ông không còn công dụng gì.

Từ phòng khác Cosmo mở cửa đi vào, cả căn phòng chỉ có phòng tắm có ánh sáng.

Nhan Loan Loan thất hồn lạc phách đi ra, suy nghĩ một chút chuẩn bị đổi bộ lễ phục này. Cosmo đã chuẩn bị cho cô một phòng riêng.

Lễ phục này sau lưng chỉ có một vài sợi dây mỏng manh, lộ ra một mảng lưng lớn.

Cosmo gác chân ngồi trên ghế sofa, ánh mắt trở nên âm trầm.

Cô cúi đầu cởi sợi dây sau lưng, đột nhiên trên vai hơi nặng, tiếp theo bị ôm vào ngực một người đàn ông.

Không xong rồi!

Cô cảm thấy bị kiềm hãm, đôi tay bảo vệ lễ phục trước ngực sắp rơi xuống.

Hơi thở nóng hổi thổi lất phất trên vai và cổ cô. “Cố ý cởi quần áo trước mắt tôi, trêu chọc tôi, hả?”

“Tôi không biết ông ở đây.” Cô khéo léo xoay người, tránh khỏi ngực ông ta. Một tay vòng ra sau lưng cố gắng mặc lại lần nữa.

Lễ phục này cởi thì dễ, mặc vào lại không hề dễ dàng.

Cosmo làm sao chịu để cho cô được như ý nguyện?

Cánh tay dài kéo một cái mang cô trở về trong ngực, bàn tay vòng ra phía sau bao lấy tay cô, ngăn cản động tác của cô. Đại an toàn hai bên trái phải bị ông kéo xuống từng cái một.

Kéo vạt áo lễ phục, kéo xuống từng tắc một

Chậm chạp mà chắc chắn.

Nhan Loan Loan một tay nắm chặt mảnh vải trước ngực, tay kia đẩy tay ông ta ra.

Sức lực của Cosmo không phải một cô gái yếu đuối như cô có thể địch nổi. Ông chỉ muốn trêu chọc cô thôi, nếu thật sự muốn, hai tay cô cũng kéo không được, bộ lễ phục giá trị xa xỉ đã biến thành một đồng vải rách trong tay ông từ lâu.

Cô quý trọng như thế, được rồi coi như ông nổi lòng tốt.

Ép cô kẹp giữa ông và tủ quần áo, cúi đầu.

“Tôi sớm nên nghĩ đến, bộ y phục này hẳn ta lấy đi từ trong tay tôi là vì em, hẳn ta lại dụng tâm như vậy khảm 2100 viên kim cương làm quà sinh nhật em, có phải em rất vui vẻ hay không?”

Mặt Nhan Loan Loan trắng bệch. “Bộ lễ phục này là bị ông đặt sao?”

Ông ta hào phóng thừa nhận. “Không sai, vốn dĩ cũng muốn tặng cho em.”

Bỗng dưng bé cô lên ép vào trong sofa rộng rãi.

Ánh trăng sáng ngời chiếu vào từ cửa sổ rộng lớn

Ghế sofa màu cà phê, lễ phục màu tím cao quý thần bí, làm cho làn da bị lộ ra ngoài của cô càng thêm trắng nõn trơn mềm.

Ông không nhịn được cúi xuống hôn lên.

“Đầu tiên hẳn ta muốn lấy lễ phục này từ tôi, tặng cho em, sau đó sẽ cởi bộ y phục này từ trên người em, có được em.....” Tay của ông ta cách lớp vải xoa lên bộ ngực mềm mại của cô.

“Cuối cùng yêu em, cướp em đi, dẫn em thoát khỏi tôi, kế hoạch của em là như vậy sao?”

“.....” Cô nắm cổ tay đang làm loạn của ông ta, lại bị ông ta giữ chặt kéo ra.

“Tôi không phải đã cảnh cáo em, cách xa hẳn ta một chút.”

“..... Ông sợ?”

“Sợ?” Cosmo cười nhẹ, mút nhẹ xương quai xanh của cô tạo ra một dấu vết. “Cũng chỉ là phiền toái nhỏ nhỏ, nhưng đây là lần cuối cùng tôi dung túng em như thế này.”

Ông ta đột nhiên kéo lễ phục xuống. Nửa người trên của cô lộ ra. Ông ta dùng hàm răng kéo rách miếng dán ngực, ngậm cô vào.....

Trong lòng cô tính thời gian, nhắm mắt lại cắn môi thật chặt.

Mắt ông ta rũ xuống ẩn chứa ánh sáng bí ẩn, cô không phản kháng, ông tuyệt đối không có ý đồ cho rằng là vì cô chấp nhận.

Đột nhiên bé cô ngồi trên háng mình, kéo mái tóc như mây có chút rối loạn, một loại rối loạn đẹp đẽ.

Nhất thời ông càng nhìn càng ngây dại, đề đầu cô xuống hôn lên môi cô. Tay đưa về phía giữa hai chân đang giang rộng của cô tìm kiếm, xoa nắn cánh hoa nhạy cảm.

Vào lúc cô sợ hãi cố gắng cạy ra khớp hàm đang khép chặt của cô.

Nhan Loan Loan không muốn tiếp tục cho ông ta hôn, liều mạng né tránh ông ta. Tay đề lên bả vai ông ta kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Tối nay tôi sẽ không bỏ qua cho em nữa.....” Cosmo ngậm lấy môi cô phát ra âm thanh ám muội, bàn tay đưa về phía quần, kéo khóa quần ra.

.....

Rắc.

Tiếng mở cửa cũng không lớn, nhưng nghe vào tai Nhan Loan Loan lại như tiếng sấm kinh khủng.

Thân thể cô cứng đờ, rất chậm rất chậm quay đầu lại.

Ánh sáng hành lang xông vào từ cánh cửa đang mở rộng.

Vừa vịn chiếu trên người đôi nam nữ đang dây dưa trên sofa.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Triệt đứng sững ở cửa, một cánh tay đặt trên khung cửa.

Vì ngược sáng, nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh.

“Mars.....”

.....

.....

Từ dưới lầu, tiếng nhạc du dương mơ hồ truyền đến.

Nhưng lúc này nơi này lại yên lặng như đêm trước ngày tận thế.

Huyệt thái dương đập thành thịch đến đau.

Người phụ nữ kia lưng trần trắng nõn, tóc lộn xộn, môi sưng đỏ, bộ lễ phục mà anh tặng cô bây giờ lại bị cởi ra nằm ở hông cô, kim cương lấp lánh, tất cả mọi thứ này, đều làm mắt anh đau.

Rất kỳ quái anh lại không giận tím mặt như tưởng tượng.

Hình như giờ khắc này anh đã dự đoán trước.

.....

Chỉ là tư thế cô ngồi trên người đàn ông đó, anh nhìn rất không thoải mái.

Bọn họ lúc trước cũng dùng qua.

Mỗi khi anh dùng tư thế này, cô sẽ bị anh trêu đùa đến ý loạn tình mê, liên tục thở gấp, không ngừng nói không chịu nổi.

Hiện tại thế nào, cô chịu được rồi hả?

.....

Lại nói đây là lần đầu tiên anh Hoàng Phủ Triệt gặp phải tình huống này.

Hiện tại anh phải nói gì để mở đầu đây?

Anh nâng môi khẽ cười. “Tôi chưa từng xử lý chuyện như vậy, tôi không phải nói là Quấy rầy?”

.....

Nhan Loan Loan cũng không có khổ sở như trong tưởng tượng. Thậm chí cô còn có thể bình tĩnh tự nhiên bước xuống từ trên đùi Cosmo. Nghiêng người kéo cao lễ phục che cảnh quang trước ngực, nhưng làm thế nào cũng không chạm tới sợi dây sau lưng.

Hoàng Phủ Triệt khi nhìn rõ người đàn ông sau lưng cô thì dường như trong nháy mắt, trong mắt bắn ra ánh mắt sắc bén hung ác nham hiểm có thể giết người.

Cosmo kéo xong khóa quần đứng dậy giúp cô buộc dây lại, thuận tiện đặt một nụ hôn lên vai cô.

Những người xem náo nhiệt dưới lầu không nghe thấy cảnh tượng sôi động long trời lở đất như mong đợi, cuối cùng có người không nhịn được đi lên lầu dò xét.

Sau đó chỉ nghe “Phanh” một tiếng súng ngắn ngửi vang lên.

Trên sân nhà trước mũi giày người đó mấy tắc, có một lỗ thủng nhỏ đen ngòm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hoàng Phủ Triệt cổ tay phải hướng xuống, vẫn duy trì tư thế nổ súng.

Tầm mắt vẫn không rời đi gương mặt của Cosmo.

Không còn ai dám lên lầu, có người nhát gan đã bỏ đi trước. Chỉ sợ vị nhị thiếu nhà Hoàng Phủ giận dữ sẽ đại khai sát giới.

.....

“Thì ra là ông.”

Bốn chữ này, như là truyền đến từ dưới địa ngục. Nhan Loan Loan cảm thấy lạnh hận không thể run cầm cập.

Người đàn ông sau lưng Nhan Loan Loan, lại là người mà đời này Hoàng Phủ Triệt hận nhất.

Từ trước đến nay anh không chịu gọi người đàn ông đó một tiếng cha.

Anh nắm chặt cán súng, cố gắng khắc chế không nhắm nòng súng ngay ông ta.

.....

“Là ta.” Cosmo tự nhiên trở lại ngồi trên ghế sofa.

“Vốn dĩ ta đã cố gắng tránh khỏi tình huống hôm nay, Kỳ Ngải Văn cái người phụ nữ ngu ngốc đó không thể kéo chân con, bất quá cũng tốt, sớm muộn cũng cần phải để con biết.”

Cầm tay Nhan Loan Loan, vuốt nhẹ bàn tay tinh tế. Giống như ông đang tuyên bố chủ quyền, nhìn thẳng mắt Hoàng Phủ Triệt. “Nhan Loan Loan là người phụ nữ của ta.”

.....

Hoàng Phủ Triệt nhìn về phía Nhan Loan Loan, tựa như đang hỏi rõ, đang xác nhận.

Mà ánh mắt cô nhấp nháy, không dám nhìn anh.

Hoàng Phủ Triệt tiến tới mấy bước, nắm lấy tay Nhan Loan Loan kéo tới bảo vệ sau lưng, nhìn về phía Cosmo cười lạnh.

“Ông làm tôi thấy rất ghê tởm, cô ấy nhỏ hơn ông hai mươi lăm tuổi!”

Cosmo nhếch miệng, nói có ẩn ý. “Điều này không thành vấn đề, hay là, chính con hỏi cô ấy một chút, xem cô ấy nói thế nào.”

Không chờ Hoàng Phủ Triệt mở miệng, cô tùy tiện rút khỏi tay anh.

“Từ lúc tôi mười một tuổi, đã là người của ông ta.”

Cô nhìn thấy lưng anh, cổ không để căng thẳng hơn.

Cô hít sâu một hơi, đi vòng qua người anh.

“Như anh thấy, đây mới thật là tôi, phòng ốc của tôi, xe của tôi, tất cả của tôi, đều là ông ta cho, cho nên từ trước đến nay tôi chỉ chơi trò mập mờ không có chân tình. Cha anh tính khí không tốt, không thích đồ đạc của mình bị người khác đụng vào, anh nên biết rõ.”

“Về phần anh, dĩ nhiên anh và bọn họ khác nhau.”

.....

Trước đôi mắt hung ác nham hiểm tràn đầy thù hận của anh, cô hơi nâng môi, như đang giấu cợt.

.....

“Bởi vì anh là con ông ta.”

.....

“Giữa tôi và anh..... Cũng chỉ là, một vở kịch, hiện tại vở kịch kết thúc rồi, Hoàng Phủ Triệt.”

.....

Trong khoảnh khắc cô giã khỏi tay anh, lòng bàn tay trống rỗng, cảm thấy có một cái gì đó cũng đã rời khỏi anh.

Bất chợt Hoàng Phủ Triệt nắm cằm cô nâng lên, cẩn thận, nghiêm túc, muốn từ trên mặt cô tìm thấy một chút dấu vết đang nói đùa.

Thì ra, anh mới là trò đùa.

“Một vở kịch?”

“Đúng.” Đau. Cô nhịn xuống không lung lay.

“Diễn một vở kịch, đáng để em liên lụy thân thể mình?” Anh như muốn bóp nát cô, muốn xem xem rốt cuộc trong thân thể cô đang cất giấu được gì.

Lời vừa thốt ra, Cosmo nguy hiểm nheo mắt lại, bờ môi căng thẳng.

Đứng lên, cầm áo khoác tây trang. “Cho các người thời gian để nói rõ ràng, Loan Loan, tôi chờ em trong xe.”

.....

Cosmo đi ra khi nào, Hoàng Phủ Triệt căn bản không nhớ.

Anh có chút ảo não, từ trong ánh mắt cô, thật sự anh không thấy được điều anh muốn thấy.

“Buông tay.” Cô nói.

“.....”

“Hoàng Phủ Triệt, buông tay ra.”

Cô gọi anh là Hoàng Phủ Triệt, không phải Mars, cũng không phải là Triệt, không phải là âm thanh dịu dàng có thể câu đi hồn phách anh, mà là âm thanh lạnh lẽo như người xa lạ.

Anh buông tay ra, chậm rãi cất kỹ khẩu súng, ngoại trừ ánh mắt có chút đáng sợ, vẻ mặt không thay đổi bao nhiêu.

Nhan Loan Loan xoa xoa cằm, cười khẽ. “Nhị thiếu quả nhiên là nhị thiếu, thời điểm thế này cũng có thể bình tĩnh như vậy.”

“.....”

“Chớ nhìn tôi như vậy, thật ra thì chúng ta đều như nhau, tôi thừa nhận tiếp cận anh là có mục đích, nhưng anh, không phải cũng có trăm ngàn thoải mái sao?” Cô nghiêng đầu, tóc rơi xuống rối loạn, dùng ngón tay vuốt lại.

Nhìn cô, anh nhớ lại xúc cảm khi tóc cô xuyên qua kẽ tay anh, bỗng nhiên ngứa tay. Nhanh chóng, nhin xuống.

“Anh không tin, không tin em không yêu anh.” Thanh âm của anh không hề nhiều loạn. Chuyện đến nước này, anh vẫn tràn đầy tự tin như vậy, là vì sao?

Nhan Loan Loan đến gần anh, đôi tay ôm cổ anh, đầu tựa trước ngực anh, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, ánh mắt sâu thẳm. Có thể đây là lần cuối cùng ở trong ngực anh như vậy, cảm nhận nhiệt độ của anh mùi hương của anh.

“Anh yêu em..... Như vậy em thì sao? Em dám nói em tuyệt đối không yêu anh một chút nào không từng động lòng sao?”

“.....”

“Em có thể không trả lời, tiếng tim đập của em, đã nói cho anh đáp án.”

Cô ngẩng đầu, nhón gót chân, hôn một cái lên cằm anh. “Thật ra lúc chúng ta ở chung với nhau, diễn quá nhập tâm, nhưng chỉ là vui đùa mà thôi, cần gì..... Cần gì yêu.”

Cổ họng anh căng thẳng, tay nâng lên chưa kịp chạm vào cô, cô đã xoay người rời khỏi anh, đi tới cửa.

Bóng lưng của cô, rất giống mẹ anh. Ban ngày anh còn đứng trước mộ mẹ từng nói muốn dẫn cô đến gặp mẹ.

Anh thừa nhận. Anh đi suốt đêm trở về, là bởi vì nhung nhớ cô.

Trên máy bay anh cầm di động, nhìn hình cô tự chụp cả đoạn đường, cười cả đoạn đường.

Anh thừa nhận, anh thích cô, anh động lòng.

Cuối cùng anh đã chịu thừa nhận, nhưng không tưởng tượng được nhận lấy kết quả này.

Chỉ mấy canh giờ mà thôi, lại là trời long đất lở.

Đến bây giờ anh không muốn tin rằng, người đàn ông ẩn giấu sau lưng cô lại là Hoàng Phủ Dận!

Người phụ nữ này, người phụ nữ đã trải qua mọi triền miên với anh, lại là..... tình nhân của cha anh.

“Loan Loan.....” Anh gọi tên cô, trở nên vô lực trăm ngàn lần.

Nhan Loan Loan đưa lưng về phía anh, không để anh nhìn thấy đáy mắt ảm Ứt. “Không biết anh có hận tôi hay không, chỉ là không có vấn đề gì. Tôi không hối hận đã làm như vậy..... Đây là các người nợ tôi.”

.....

Em không hối hận, không hối hận đã diễn vở kịch này, không hối hận đã yêu anh.....

.....

Tình yêu là cái gì?

Là hai người tận tâm tận lực hấp dẫn nhau, quyến rũ lẫn nhau động lòng, lại liều mạng che giấu, vào thời khắc cuối cùng thẳng thắn, sau đó rời đi.

Vì vậy có người mất đi người yêu, có người mất đi chính mình, cũng có người hiến dâng linh hồn, cũng có người..... nhận lấy tàn nhẫn.

Một vở kịch mà thôi.

Trận chiến này không có khói thuốc súng.

Người nào thắng người nào, người nào lại thua mất chính mình.....

Còn không phải vừa gặp đã quen đến cuối cùng, gặp lại đã là người xa lạ.....

95. Chương 96: Tiểu Tịch, Em Là Của Tôi (1)

Đau.

Cả người đều đau.

Suốt cả đêm hoan ái như đánh giặc, thiếu chút nữa hành hạ cô ấy đến chết, cũng vết sạch chính mình.

Chậm rãi mở mắt ra, trong khoảnh khắc ý thức là một mảnh trống rỗng.

Một lát sau mới nhận ra đây là nhà của mình.

Hương thơm nhàn nhạt trên người Trữ Dư Tịch vẫn còn vương vấn quanh mũi.

Anh đưa tay sờ một cái, lại chạm vào khoảng không. Động tác hơi chậm lại, đột nhiên ngồi dậy, chỗ nằm bên cạnh đã lạnh tanh.

Anh tìm khắp nhà một lần cũng không thấy bóng dáng cô.

Tức giận xông tới. Ngồi trên sofa cắn răng nghiêng lợi.

Cô lại dám không nói tiếng nào bỏ đi!

Cô thể nhưng.....

Tầm mắt bỗng dừng lại.

Trên khay trà là một chùm chìa khóa.

Là chìa khóa nhà anh.

Ánh mặt trời chiếu rọi kim loại sáng bóng phát ra ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt.

Anh nheo mắt, có một vài vết máu nhỏ trên sàn nhà.

.....

Đầu óc anh “ông” một tiếng, cầm điện thoại gọi cho Doãn Vệ Hoài, âm thanh dường như rít ra từ kẽ răng.

“Tìm Trữ Dư Tịch đến đây cho tôi, lập tức! Ngay lập tức!”

.....

Vào một giờ trước.

Trữ Dư Tịch tự nhiên tỉnh lại, đập vào mắt là gương mặt thân thiết của anh đang ngủ say.

Chân mày khê chau, lông mày anh tuấn vừa đen vừa dày, sóng mũi cao, bờ môi mím chặt, gương mặt có đường cong tuấn mỹ.

Thì ra lông mi của anh lại đẹp như vậy. Cô chăm chú đưa mắt nhìn, như muốn ghi tạc vào đáy lòng.

Ngừng thở, động tác rất nhẹ rất nhẹ hôn lên môi anh.

Xúc cảm mềm mại, cô sẽ luôn luôn nhớ kỹ. Luôn luôn.

Cô tổn hết hơi sức mới đem cánh tay anh từ trên hông mình dời đi, vừa vặn không đánh thức anh.

Đi chân không xuống giường, mỗi một bước đi là chỗ giữa hai chân đau đớn như bị xé rách, nhặt áo sơ mi của anh trên sàn mặc vào, sau đó rửa mặt qua loa.

Từ trong túi lấy ra chìa khóa nhà anh, nắm chặt, dấu răng hằn vào lòng bàn tay.

Chìa khóa này đã từng thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối anh dành cho cô. Hôm nay cô trả lại cho anh.

Cô cái gì cũng không để lại, cũng không mang bất cứ cái gì.

Đứng trên sàn nhà giữa phòng khách, từng việc từng việc đã xảy ra ở đây, giống như một bộ phim câm trắng đen chiếu lại trong đầu cô.

Từ nơi này nhìn vào phòng ngủ chỉ thấy cánh tay kia ở trên giường, tay anh vô ý thức mở ra.

Cô không có đi trở vào nhìn anh một lần nữa, cô sợ mình không nhận được.....

Thở nhẹ một hơi, xoay chốt mở cửa, bước ra, đóng cửa.

Nhẹ nhàng “Rắc” một tiếng.

Một tiếng giòn vang đó, trong lòng cô dường như cũng đã có một sợi dây nào đó cũng đứt rời.

Cô mệt mỏi tựa vào trong thang máy, con số màu đỏ trên đỉnh đầu giảm dần từng số từng số.

Cô rời xa anh, càng lúc càng xa.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra hai bên, cô mạnh mẽ kéo từng bước gian nan đi ra ngoài.

Có chất lỏng ẩm áp từ bắp đùi nhỏ xuống.

Cô không cần nhìn cũng biết đó là máu.

Mỗi một bước đi, như có lưỡi dao sắc bén cắt vào nơi tư mật của cô.

Đã vào thu, ngày còn nóng như vậy, mặt trời khổng lồ trên đỉnh đầu như muốn lấy tất cả hơi sức của con người đem bốc hơi mất.

Người khác quảng tới ánh mắt khác thường, bước xuống bậc thang dưới chân mềm nhũn, cô không còn bản lĩnh linh hoạt của ngày thường, nhắm mắt lại chờ đợi đau đớn, lại không ngờ ngã vào ngực một người đàn ông.

Người đàn ông bế cô lên, không nói một lời ôm cô vào trong xe.

Cô tựa lưng vào ghế ngồi, yếu ớt, nhợt nhạt.

.....

“Cách lúc lên máy bay còn chút thời gian, dẫn em đến bệnh viện trước.”

Âm thanh Thi Dạ Triều dịu dàng, bình thản, cũng chỉ có bản thân anh biết có bao nhiêu ẩn nhẫn.

Anh ở dưới lầu của nhà Thái tử, đợi cả đêm, thêm một buổi sáng.

Nhìn vào cửa sổ xa xa kia, anh biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Anh hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Loại chờ đợi này làm anh hưng phấn máu sôi sục, nhưng anh phải nhịn lại. Anh biết thói hư tật xấu của đàn ông.

Loại người như Thái tử tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy bóng dáng đó lảo đảo nghiêng ngã đi ra, khoe miệng cong lên một nét khó có thể phát hiện ra nụ cười.

Cô đang rời khỏi người đàn ông đó.

Đúng như lời tiên đoán ban đầu của anh khi mới trở về.

Cô sẽ chủ động tìm đến anh, chủ động trở lại bên cạnh anh.

Quanh đi quẩn lại, cô vẫn sẽ thuộc về anh.

.....

Cô không mở miệng, rời khỏi Thái tử, đi nơi nào đối với cô mà nói đều như nhau.

Nằm trên bàn phẫu thuật, bác sĩ xử lý vết đổ nát đến không chịu nổi của cô, liên tiếp cau mày, thậm chí muốn báo cảnh sát.

Thi Dạ Triều thật cẩn thận ôm cô lúc rời khỏi, mỉm cười tiếp nhận trách cứ oán giận của bác sĩ.

Hộ chiếu và giấy chứng minh của cô không biết như thế nào lại nằm trong tay Thi Dạ Triều.

Anh đã sớm vì cô một tay xử lý tốt tất cả.

Cô suốt dọc đường không nói gì, ngoan ngoãn nghe theo.

Chỉ là lúc đăng ký lên máy bay cô kéo tay anh lại, rất mạnh mẽ.

Thi Dạ Triều đặt cô xuống, lấy điện thoại đi động ra, mở một đoạn ghi âm trong điện thoại đặt bên tai cô.

Đoạn ghi âm ghi lại một đoạn đối thoại rất đơn giản.

Một nam một nữ.

“Em mang thai..... Em không muốn bỏ nó.” Giọng người phụ nữ là Hạ Tử Dụ.

Trong đoạn ghi âm yên lặng rất lâu, lâu đến mức cô cho là đã kết thúc, mới nghe Thái tử cười khẽ, nhẹ nhàng nói một câu.

“Tốt, vậy thì sinh ra đi.”

“..... Anh nói thật?” Hạ Tử Dụ có chút vui mừng không dám tin.

“Tôi chưa từng làm phụ nữ mang thai, em đã mang thai, vậy thì..... Sinh ra đi.”

.....

.....

Phần sau đoạn ghi âm nói cái gì cô không nghe được. Trong đầu và bên tai chỉ có câu nói kia của Thái tử “Vậy thì sinh ra đi.”

..... Sinh ra đi..... Sinh ra đi.

Cô cúi đầu, cánh tay cũng chậm rãi buông xuống.

Thi Dạ Triều kéo tay cô, ôm cô vào ngực, con người màu hồng phách lưu chuyển ánh sáng kiên định, dịu dàng giống như người yêu tuyết với nhất trên đời.

“Đi theo tôi đi, tôi sẽ thật tốt..... Yêu em, những gì hấn ta có thể hay không thể cho em tôi đều làm được.”

Đáy lòng dâng tràn đau đớn chua xót.

Đáy mắt vẫn khô khóc.

Cô cúi trán chống đỡ trên ngực anh ta.

.....

Cô mấp máy môi, lau khóe mắt một cái, trên tay không có một chút ướt át.

Nguy rồi, không khóc được rồi.

96. Chương 97: Tiểu Tịch, Em Là Của Tôi (2)

Máy bay cất cánh.

Cô khép mi mắt, không nhìn, không nghe, không suy tư.

Cầm bị người khác nắm lấy, đặt xuống nụ hôn. Mang theo hơi thở khê đê nén, hơi thở ấm nóng thổi lất phất trên mặt cô, trên cổ cô.

Cô không có run rẩy, sợ hãi như trước đây.

“Mở mắt ra, nhìn tôi.” Thi Dạ Triều khàn giọng, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô.

Cô mở mắt, nhìn anh ta.

Mắt Thi Dạ Triều nhìn vào, trong mắt có chút rung động, hơi cong khóe môi.

Rất tốt.

Không có không cam lòng, không có chán ghét, không có sợ hãi.

Không có hận, càng không có yêu.

..... Không có cái gì cả.

Rất tốt.

Người đàn ông kia đã làm cô tổn thương sâu sắc rồi.

Rất tốt.

Cô cuối cùng đã chết tâm rồi.

Tiểu Tịch, em là của tôi.

.....

Ánh mắt của anh ta thật đẹp, hơn nữa lúc nhìn gần, làm cho người ta nhìn thấy con ngươi màu hổ phách.

Từ trong mắt anh ta thấy chính mình không hi vọng không tìm kiếm, chính mình hai bàn tay trắng.

Tâm niệm của mình đã hóa thành tro.

Máy bay vẫn không ngừng lên cao, từng đám mây lúc ẩn lúc hiện như đang ở bên tay. Cả thành phố đều đang ở dưới chân cô, tất cả đều đang nhạt dần trong tầm mắt cô.

Cô vươn tay, co lại mười ngón tay, mở ra, trong lòng bàn tay chỉ là một mảnh hư vô.

Cô đi, không để lại một câu từ biệt.

Chỉ vì, cô không có ai, cũng không có nơi để từ biệt.

.....

Anh không biết em vì sao quyết tâm tàn nhẫn.

Anh hoàn toàn không nhìn thấy trời cao này.

Còn nhiều lắm, chuyện anh không biết.

.....

Cùng thời điểm đó, Thái tử nhận được một tin tức.

“Em..... Nói lại một lần nữa!”

Thanh âm của anh tràn đầy căm hận, bật ra từ đôi môi mím chặt.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu bị bộ dạng của anh dọa sợ thân thể dựa sát vách tường.

“Cô ấy chỉ nói với em cô ấy chuyển trường ra nước ngoài, không nói cái gì khác. Em ngày hôm đó muốn nói với anh, là anh không để em nói.....”

Thái tử kéo cô tới, vẻ mặt như muốn ăn thịt người. “Khi nào thì đi? Đi nơi nào?”

“Em..... Không biết.” Dĩ Nhu che mắt, cô hoài nghi Thái tử sẽ bởi vì tức giận mà xé cô ra.

Doãn Vệ Hoài gọi điện thoại tới, cứu cô một mạng.

Thái tử nắm tay lại các đốt ngón tay hiện rõ, đôi mắt không che giấu được tức giận cùng với..... một loại hoảng loạn khi đối mặt với sự mất mát.

Cô sắp đi rồi!

Lại sắp đi rồi!

Cô dám không một tiếng động rời khỏi anh như thế này!

Thăng gấp xe, ngay cả chìa khóa anh cũng không rút liền chạy vào phòng chờ sân bay.

Mọi người chỉ nhìn thấy một người đàn ông tuấn mỹ mang bộ mặt tức giận nhếch nhác không để ý nhân viên bảo vệ cản lại xông qua cửa lên máy bay, trên chuyến bay đến Australia đến từng chỗ ngồi để tìm một người phụ nữ.

Nhận ra thân phận của anh ta không ai dám tiến lên ngăn cản.

Từ khoang hạng nhất đến khoang phổ thông, từng chỗ ngồi khắp nơi anh đều tìm một lần.

Không có cô.

Không phải cô.

Cuối cùng anh không thu hoạch được gì.

.....

Máy bay cất cánh trên đỉnh đầu anh.

Thân hình cao lớn của anh đứng thẳng tắp ở đó, quanh thân phát ra sự tàn ác làm cho người khác tránh không kịp.

“Tin tức chính xác sao?”

“Tôi đều xem qua tất cả màn hình giám sát, bác sĩ và y tá ở đây đều xác định là Thi Dạ Triều và Tiểu Tịch, chẳng qua tôi nghĩ trong đó phải có ẩn tình”

Thái tử gơ tay cắt đứt lời nói của Doãn Vệ Hoài.

Sự lạnh lẽo tích tụ nơi đáy mắt anh càng lúc càng đậm.

Cô không chỉ rời khỏi anh.

Mà còn rời đi cùng với Thi Dạ Triều. Anh lấy được tin tức là cô đi Australia, anh cho rằng cô sẽ cùng với Thi Dạ Triều trở về Canada.

Cô nói gì?

Thích anh?

A, anh điên rồi mới có thể tin! Anh điên rồi mới có thể động lòng với cô!

Anh không tiếng động cười lạnh, bên môi nâng lên đường cong tàn nhẫn mà kinh khủng.

Trữ Dư Tích em làm tốt lắm! Đừng để tôi bắt được em, ngàn vạn lần đừng!

Thì ra anh Hoàng Phủ Luật cũng sẽ có một ngày như thế.

Bị người phụ nữ anh từng tín nhiệm nhất lừa bỡn một phen.

Thật tình loại chuyện như thế này, quả nhiên là chuyện buồn cười nhất thế gian.

.....

Nhà cũ Hoàng Phủ.

Phòng bắn súng.

Không ngừng bóp cò, không hề ngoài ý muốn từng phát súng đều trúng hồng tâm.

Hoàng Phủ Triệt lấy tai nghe xuống, bỏ súng xuống, thái độ không khác gì lúc trước. Xoay người tựa lưng vào bàn bắn súng, đứng đưa lỵ sâm banh trong tay, ngửa đầu uống một hơi hết sạch.

Từ đêm qua đến giờ anh đều nhốt mình ở đây. Không nói một lời, không để bất kỳ ai quấy rầy.

Giơ cổ tay nhìn xem thời gian, cầm áo khoác khoác lên vai, lúc ra cửa gấp thoáng qua Thái tử.

Hai người đồng thời dừng lại bước chân.

Thái tử mở miệng trước. “Tập luyện một chút?”

“Được.”

Hoàng Phủ Triệt xoay người lại, vừa xắn tay áo vừa lộ ra nụ cười nhạt nhẽo khát máu.

.....

Cho đến khi màn đêm buông xuống, hai vị thiếu gia nhà Hoàng Phủ vẫn giam mình trong phòng tỷ võ.

Không ai biết rốt cuộc bên trong đã trải qua đánh nhau kinh tâm động phách cỡ nào.

Hai người đàn ông cởi trần, trên người hiện ra từng dấu tím bầm, nhìn thấy ghê người.

Mồ hôi trên người tụ lại tạo thành con sông theo mỗi một quyền mỗi một động tác vẩy ra trên không trung.

Trong mắt nhau giống như nhìn thấy không phải là anh em, mà là kẻ thù muốn nghiền xương đối phương thành tro.

Công kích lại hết sức ăn ý đều tránh đi mặt.

Một chút đau đớn, không muốn người khác biết, đau cũng muốn cắn răng nhịn xuống, ở trước mặt người khác, bọn họ vẫn là Hoàng Phủ thiếu gia nở mày nở mặt, vĩnh viễn không thể bộc lộ mặt yếu ớt của mình.

.....

Tiêu hao hết tất cả hơi sức, bọn họ quay đầu về nhau nằm trên sàn nhà, thở dốc.

Mỗi người đều có một bụng lời nói, tuy nhiên đều lựa chọn đem nó chôn sâu.

Những vết thương kia, là tự làm tự chịu, là mua dây buộc mình, thì phải một mình đi chịu.

Ai nói phụ nữ trời sinh là cho thiên chi kiêu tử (con cưng của trời) như bọn họ làm đồ chơi?

Đến bây giờ bọn họ mới biết, có phụ nữ như kẹo trái cây cứng rắn, ngọt ngào mê người, ngậm đến mức độ nhất định thì muốn tàn nhẫn cắn nát nó, lại quên mất bản chất cứng rắn của kẹo, cho dù bề nát cũng có góc cạnh bén nhọn sắc sảo, cắt đầu lưỡi bị thương.

Giữa lúc đầu lưỡi truyền đến ngọt ngào lại rỉ ra chút ít mùi máu tanh thì mới giật mình “ngọt ngào” này thì ra ẩn chứa ác độc.

Tổn thương người khác đồng thời bị tổn thương nặng hơn. Chỉ có thể vào đêm khuya yên tĩnh, trong góc tối không người một mình chịu đựng đau đớn.

Đi qua nỗi đau mới hiểu một đạo lý: thật lòng thường cách thương tâm gần nhất.

97. Chương 98: Em Rốt Cuộc Đang Ở Nơi Nào (1)

Cha con nhà Hoàng Phủ cùng tranh một người phụ nữ.

Đây chỉ sợ chính là tin tức lớn nhất ở thành phố trong mấy ngày gần đây..... không, là gièm pha.

Các tuần san của các tòa soạn lớn cũng như giới truyền thông không có tuyên truyền trắng trợn việc này, dù sao không phải ai cũng có thể tùy tiện trêu chọc nhà Hoàng Phủ. Trang đầu các tạp chí lớn cũng chỉ đăng một nửa gò má của Hoàng Phủ Dận và Hoàng Phủ Triệt, ở giữa là bóng lưng tinh tế động lòng người của một người phụ nữ. Thái tử đi ngang qua thùng rác tiện tay ném tạp chí vào đó.

Mọi người cố ý phong tỏa tin tức với Tân Tiệp, đợi bệnh tình của bà ổn định và có chuyển biến tốt, Lục Tử Tước rốt cuộc gạt đầu, có thể xuất viện.

Thái tử tự mình đến đón bà, từ lúc Tân Tiệp nhập viện đến lúc xuất viện, Hoàng Phủ Dận chưa từng xuất hiện.

Trên đường trở về, Tân Tiệp bỗng nhiên nói muốn gặp Nhan Loan Loan, Thái tử cũng không có cảm giác kinh ngạc. Tân Tiệp không phải chỉ dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp và gia thế để trở thành Hoàng Phủ phu nhân.

“Gặp cô ta làm gì, chỉ là một tiểu nha đầu lừa đảo mà thôi, còn chưa đến mức để mẹ gặp mặt, tự chăm sóc tốt cho bản thân đừng làm con bận tâm thêm là được.”

Tân Tiệp cười cười, không kiên trì nữa. Một tiểu nha đầu, đáng giá đến mức Hoàng Phủ Dận muốn ly hôn?

Nhan Loan Loan không phải là người phụ nữ bên ngoài đầu tiên của Hoàng Phủ Dận. Lúc trước ông ta ở bên ngoài ăn vụng nhưng ngoài mặt vẫn là người chồng tốt, bà cũng mắt nhắm mắt mở. Đàn ông giấu giếm chuyện như vậy với mình, chứng tỏ ít nhất ông ta còn để ý tình cảm vợ chồng. Hôm nay chuyện đã chuyển đến trên mặt bàn để nói rồi, bà làm sao có thể tiếp tục tự lừa gạt mình?

“Triệt như thế nào?” Tân Tiệp sớm đã từ trong miệng Dĩ Nhu biết được chuyện Hoàng Phủ Triệt và Nhan Loan Loan qua lại với nhau. Nhan Loan Loan trong miệng Dĩ Nhu quả là một người phụ nữ hoàn mỹ, thích hợp làm chị dâu của con bé hơn Kỳ Ngải Văn. Kỳ Ngải Văn cho dù ngoan ngoãn, nhu hòa như thế nào cũng không hợp với con bé.

Thái tử âm thầm thở dài. Hoàng Phủ Triệt thì sao.....

Ban ngày ở công ty nó tất cả đều bình thường, tan việc thì giam mình lại, bắn súng, quyền anh, taekwondo..... Làm tất cả các chuyện bạo lực.

Cũng sẽ cùng bạn bè đi bar, khiêu vũ, chơi gái, đánh bài..... Nó có rất nhiều chuyện để làm, chỉ là lúc làm những chuyện này đều rượu không rời tay.

Nó sẽ không uống đến say mềm, hình như thích đắm chìm trong trạng thái nửa tỉnh nửa say hơn.

Sau đó một thân một mình lặng lẽ rời đi, buổi tối không ai có thể tìm nó, ngày hôm sau nó có tinh thần gấp trăm ngàn lần xuất hiện tại công ty.

Tất cả của nó đều hết sức bình thường. Khiến Thái tử dường như không tìm được cơ hội để an ủi nó hoặc thử dò xét một câu.

.....

Tối nay là buổi dạ vũ thường niên của Tập đoàn Hoàng thị. Hoàng Phủ Dận đương nhiên cũng phải tham dự.

Thái tử từ nhà vệ sinh trở ra, không khỏi chậm bước chân. Ngay cầu thang một người phụ nữ đứng dựa vào tường, tay vừa che ngực vừa che miệng, mái tóc xoăn dài trút xuống che mắt mặt.

Anh không tiếng động bước đến gần, chợt mở khóe miệng. “Nhan tiểu thư.”

Nhan Loan Loan đến đây làm bạn nhảy của Hoàng Phủ Dận, không thể tránh khỏi chạm mặt Hoàng Phủ Triệt. Bắt đầu từ đêm đó, bọn họ đã bao nhiêu lâu chưa gặp mặt? Cô đúng là đã đánh giá cao địa vị của mình trong lòng anh? Hay là xem thường năng lực chịu đựng của anh? Anh lại có thể nở nụ cười nhẹ nhàng chào hỏi cô.

Bạn gái anh chính là Kỳ Ngải Văn, cô không chỉ gặp cô ấy một lần. Làm người phụ nữ của anh đều là hạnh phúc nhất, mặc dù anh không yêu cũng sẽ hào phóng cho đầy đủ mọi sủng ái. Cô cũng đã từng ở bên cạnh anh là người phụ nữ hạnh phúc đó, hôm nay tất cả đã thay đổi, cô trở thành người phụ nữ của cha anh.....

Cô thừa nhận mình không có đủ nhẫn nại để lừa gạt mọi người, vì vậy cô đi ra ngoài để bình tĩnh trở lại, không ngờ liền đụng phải Thái tử.

Vén tóc tán loạn trước ngực ra sau tai, cô cười sáng lạng. “Thái tử.”

Thái tử tà tà nhếch môi. “Lúc trước tôi nói đã từng gặp cô, thì ra là từ chỗ lão già đó, chiều này của cô rất ngoan độc, nhà chúng tôi chưa từng có gièm pha lớn như vậy, một người nhỏ nhỏ như cô, khiến hai người đàn ông động lòng, tôi có nên bội phục cô?”

Nhan Loan Loan nhún vai từ chối cho ý kiến. “Thái tử quá khen.”

Thái tử hừ lạnh, chặn đường đi của cô. “Đối tượng của cô tại sao không phải là tôi, chuyện này xảy ra trên người tôi cũng sẽ có sức ảnh hưởng.”

Nhan Loan Loan nhún mày. “Tôi không muốn đoạt người đàn ông của Tử Dụ, huống chi Mars hợp khẩu vị của tôi hơn, cuối cùng tôi cũng chỉ muốn lựa chọn một người đàn ông nhìn thuận mắt thôi. Dĩ nhiên nếu anh ta không mắc câu, nói không chừng tôi sẽ đem mục tiêu đặt trên người anh, cho nên bất luận là người nào trong hai anh em các anh, đều như nhau cả, chỉ cần kết quả như tôi mong muốn thì tôi thấy, OK rồi”

Thái tử trở tay nâng cằm cô lên. “Tôi muốn vô tình tiêu diệt cô, rất dễ dàng.”

Cô không chút sợ hãi. “Hả? Anh dạy dỗ tôi là vì em trai ngu ngốc. Hay là vì người mẹ đáng thương của anh? Anh động đến tôi, có tin hai người đàn ông đó đều sẽ không bỏ qua cho anh hay không?”

Một người phụ nữ ngay cả chết cũng không sợ, trong nháy mắt Thái tử cũng không cách nào làm gì cô.

.....

Ở cửa quẹo cầu thang, Hoàng Phủ Triệt co lại các ngón tay, dường như muốn bóp nát cái ly, gương mặt tuần tú chìm ẩn trong bóng tối, lạnh khốc đến đáng sợ khiến cho Kỳ Ngải Văn ngay cả hô hấp cũng phải cẩn thận.

Tiếng bước chân rời xa, xác định dưới lầu đã không còn ai, Kỳ Ngải Văn kéo kéo ống tay áo anh, Hoàng Phủ Triệt đưa mắt nhìn.

Đôi con ngươi đen trong bóng đêm tỏa sáng dị thường, tản ra ánh sáng sáng rực, như muốn chặt người khác ra thành trăm mảnh.

Cô bỗng chốc lui về sau nửa bước.

Ý thức được mình thất lễ, Hoàng Phủ Triệt thu lại sắc mặt, hớp một chút rượu, nâng mắt lên lần nữa đã không có chuyện gì. “Đi thôi.”

Kỳ Ngải Văn cảm thấy mình đã sai lầm rồi. Cô lại cho rằng mình có thể nắm trong tay người đàn ông đáng sợ như vậy, tuyệt đối không có khả năng.....

.....

Nhan Loan Loan ở trong khủy tay Hoàng Phủ Dận, dư quan nơi khóe mắt không hề bỏ qua nhất cử nhất động của Hoàng Phủ Triệt.

Không thể bội phục anh. Bình tĩnh tự kiểm chế luôn là tác phong trước sau như một của người đàn ông này.

Loại dạ vũ này luôn rất nhảm chán. Đường như tất cả mọi người ở đây đều đưa ánh mắt chăm chú nhìn cô, hình như muốn nhìn thấy rõ người phụ nữ tạo nên gièm pha lớn như vậy của nhà Hoàng phủ có bao nhiêu khác biệt. Ánh mắt người khác cô không quan tâm, cả đêm ở trước mặt ông ta giả bộ như không có chuyện gì, tâm tư đã mệt mỏi.

Hoàng Phủ Dận phất người đưa cô về trước. Đèn đường sáng tắt chiếu trên mặt cô chợt sáng chợt tối, chạy qua một con đường nào đó, cô bảo tài xế dừng xe.

Gió đêm hơi lạnh, cô nắm chặt áo choàng giữa đầu nhìn cửa tiệm sáng ánh đèn neon phía đối diện.

“Mê.”

Chợt nhớ lại sinh nhật cô.

Cái đêm hôm đó. Tất cả sự thật đều được vạch trần vào đêm hôm đó. Hoàng Phủ Dận nắm cánh tay cô lôi từ trong xe ra, mở cửa, ném cô lên ghế sofa, ngón tay thô bạo tiến vào giữa đùi cô..... Bỗng chốc thay đổi sắc mặt.

“Em để cho hân ta chạm vào em, Nhan Loan Loan, lá gan của em thật không nhỏ!”

Ông ta giận giữ, trở tay tát cô một cái.

Sức lực ông ta rất lớn, tạo ra vô số ngôi sao xoay chuyển trước mặt cô. Đợi cô bình thường trở lại, người đã bị ông ta đặt lên giường, áo đã cởi một nửa.

Giấy giụa kháng nghị không có kết quả, dứt khoát để mặc ông ta. “Anh ta là con trai ông.”

Hoàng Phủ Dận động tác hơi chậm lại, bàn tay và ngón tay gần như chạm vào da thịt cô.

“Ngày mai tất cả báo chí tập san đều sẽ đưa tin chuyện tối nay, đây chính là mục đích của em?” Ông ta cười lạnh. “Chớ quên tôi là ai, sẽ không người nào dám viết.”

“Vậy thì tượng trưng cho ai cũng không biết sao?” Nhan Loan Loan đón nhận ánh mắt ông ta.

“Tôi lên giường với anh ta, người phụ nữ ông nuôi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại để cho con trai mình vượt lên trước một bước ăn sạch sành sanh, như thế nào? Giết anh ta?”

Tầm mắt bén nhọn của ông xuyên thấu cô. Cô lại chỉ mỉm cười. “Đàn ông như ông, sẽ nhận được chuyện này sao? Có muốn như ba năm trước đây không, chém giết người có ý đồ nhúng chàm tôi ở trước mặt tôi? Hay là lãng trí? Giống như miếng cá sống?”

Lại một bàn tay nóng hừng hực tát trên mặt cô, trán va vào đầu giường, đau tận xương, giọt máu ầm ập nhỏ xuống ra giường như đóa hoa tươi.

Ông ta cười cười nắm đầu cô lên. “Không tệ, Loan Loan, cuối cùng để cho tôi thấy được mặt khác của em, mặc dù cách làm này của em làm tôi rất tức giận, ít nhất tôi cũng nhìn thấy được những người trước kia không giống như em.”

“Em đã tổn trăm phương ngàn kế tôi làm sao có thể để em thất vọng?” Máu theo mặt cô chảy xuống, quanh co tạo thành một đường phân cách quỷ dị. Cô không còn là Loan Loan thuần khiết không dục vọng, oán hận của cô đã làm cô biến thành người phụ nữ tâm cơ độc ác.

Mặc dù cô yêu Hoàng Phủ Triệt, nhưng cũng không ngăn cản được cô tính toán lợi dụng và tổn thương anh.

Tình yêu trong mắt cô, chỉ là một cảnh trong mơ hư ảo. Rất tốt đẹp nhưng khi tỉnh lại sẽ đối mặt với thực tế tàn nhẫn.

Hoàng Phủ Dân rời đi. Cô đứng trong sân phát hiện hộp bánh sinh nhật chưa mở. Trên vỏ in hình logo “Mê” xinh đẹp, mở ra sợi tơ, cắm vào cây nến đốt lên.

Chắp hai tay trước ngực. “Loan Loan, sinh nhật vui vẻ.”

Cô chợt bật cười, vô cùng chua xót.

Nguyện vọng, chính là để tan biến. Cô không có nguyện vọng.

Cô cầm cái bánh ngọt, ăn từng miếng từng miếng, cái bánh ngọt lớn như vậy, cô ăn cả đêm. Lúc trời sáng, cô vui mình trong bồn tắm.

Như thế, sẽ không có người nào nhìn thấy nước mắt của cô, ngay cả bản thân cô cũng sẽ không nhìn thấy.

Những thứ tốt đẹp kia của bọn họ không bao giờ trở lại, sẽ là lý do để cô kiên trì sống tiếp.

Cô không biết kết thúc cuối cùng của mình là gì, nhưng ít nhất lúc còn sống vào thời khắc đẹp nhất cô gặp được người như anh, hơn nữa còn yêu, như vậy là đủ rồi.

98. Chương 99: Em Rốt Cuộc Đang Ở Nơi Nào (2)

Hạ Tử Dụ hủy phần lớn công việc, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện ở một số sàn diễn thời trang đơn giản. vì thế phải trả tiền vi phạm hợp đồng rất lớn, nhưng cô không quan tâm.

Dọa người hơn cô có thể không mang giày cao gót sẽ không mang. Cô rất gầy, vùng bụng cũng không có biến hóa quá mức rõ ràng trong ba tháng đầu. Phụ nữ khi làm mẹ luôn lo lắng sợ đứa bé không đủ dinh dưỡng, cô bắt đầu nấu canh dinh dưỡng ỉn.

Thái tử vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi thơm bay đến, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, nín thở tập trung tư tưởng chậm rãi bước vào. Mỗi một bước đi đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ nếu như đây là giấc mơ, anh sẽ đột nhiên tỉnh lại.

Trong phòng bếp là bóng dáng mảnh khảnh cao gầy của một người phụ nữ, áo ngủ tơ tằm màu cà phê.....

Anh nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện đêm hôm đó ở nhà cô, anh thưởng thức vẻ đẹp của Trữ Dư Tịch, cô cũng mặc áo ngủ màu cà phê, vôi vàng ở trong bếp, không biết anh đang ở sau lưng, không hề cảnh giác khom người cầm chén đĩa, đi rửa sạch.

Lần đầu tiên anh phát hiện cơ thể Trữ Dư Tịch đẹp như vậy.....

Anh đi lên phía trước, từ phía sau ôm lấy Hạ Tử Dụ. Đầu đặt lên gáy cô.

Hạ Tử Dụ sợ hết hồn, nắm lấy tay anh đang đặt bên hông. “Tan việc rồi hả?”

Thật lâu sau Thái tử mới truyền đến một tiếng “Ừ”. Cô muốn xoay người lại ôm anh, thế nhưng anh không cho. “Đừng động, để tôi ôm một lát.”

Đã là đầu thu.

Từ cửa sổ phòng bếp nhìn ra bên ngoài, khắp nơi đều xanh um tươi tốt, cửa sổ phản chiếu hình ảnh, anh ôm cô, vô cùng dịu dàng.

Mà trong bụng cô là đứa bé của bọn họ.

Hạ Tử Dụ cong lên khóa môi trên mặt là nụ cười đắm chìm trong hạnh phúc.

.....

Giờ khắc này quá mức an nhàn, tốt đẹp, thậm chí làm anh cảm thấy mình đang ở trong mơ.

Cõi lòng tràn đầy ôn hương, bởi vì anh quá nhớ nhưng một người, không thể ngăn chặn đau đớn trong lòng.

Hoàng Phủ Triệt bắt đầu từng bước tiếp nhận công ty ở Châu Âu, Thái tử không còn nhiều thời gian lười biếng như trước đây, hội nghị thường kỳ diễn ra liên tiếp mấy ngày bận đến tối tăm trời đất, sau đó ngủ cả ngày.

Anh luôn phái người đi tìm Trữ Dư Tịch, kết quả không thu hoạch được gì. Cô giống như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của mình, biến mất triệt triệt để để. Anh thường giật mình thức giấc lúc nửa đêm, theo phản xạ đưa tay kéo một cái, lại vồ hụt.

Giống như ngày hôm đó cô rời đi, chỗ nằm bên cạnh anh lạnh tanh, trên chăn mền của anh, trên gối đầu, dần dần không còn mùi của cô.

Không còn ai gọi anh là anh Thái tử, không còn ai đưa canh cho anh, không còn ai vòng tới vòng lui bên cạnh anh, không còn ai có nụ cười như thế, không còn ai phù hợp với ôm ấp của anh như thế.....

Từ lúc cô rời đi lòng anh cũng trở nên trống rỗng.

Anh không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận. Thay đổi như thế làm cho anh bắt đầu khủng hoảng, lúc cùng nói cười với bạn bè, mới chợt bình tĩnh trở lại. Cầm cái chìa khóa sưng sờ thật lâu. Anh thường một mình ở trong căn hộ cô từng sống, ngẩn ngơ cả một ngày.

Anh đã từng nổi điên ném tung tóe tất cả đồ đạc trên bàn của cô. Ngồi hút thuốc trên ghế, sau đó yên lặng nhặt lên từng món khôi phục về trạng thái ban đầu.

Tất cả đều là sắp xếp trước khi cô đi, cũng chỉ có thể là sắp xếp đó.

Em đang ở nơi nào..... Rốt cuộc đang ở nơi nào.....

Sau gáy anh dường như đang lấm bầm y hết nỉ non. Anh sa vào hồi ức, chưa tỉnh lại suy nghĩ trong lòng lại thật sự nói ra miệng.

Làm cho Hạ Tử Dụ trong nháy mắt như rơi vào hầm băng. Đường cong hạnh phúc nơi khóe mắt đuôi mày từ từ biến mất, thay vào đó là thù hận và ghen tỵ đang lan tràn.

Thay vì nói anh ôm cô, chi bằng nói anh chỉ đang ôm ảo tưởng của anh.

Là cô ra tay trễ sao? Dù để anh cho rằng Trữ Dư Tịch vì Thi Dạ Triều mà rời bỏ anh, anh vẫn sẽ nhớ mãi không quên cô ấy sao ?

Anh đã yêu cô ấy đến mức này rồi.....

Cô vẫn cho rằng coi như anh không yêu cô, thì ít nhất trong lòng anh mình cũng có địa vị nhất định. Thì ra tất cả đều là cô tự mình đa tình, anh vì Trữ Dư Tịch mà hoàn toàn không nhìn thấy cô!

Hít sâu một hơi, cô vừa mới mở môi, tay Thái tử lập tức che lại.

“Hừ.....”

Anh khóa chặt hông cô, như muốn tiến vào trong bụng cô. Cô lo lắng đứa bé, ngăn cản tay anh, thế nhưng anh đã thả cô ra trước.

“Cô về đi, sau này đừng đến nữa.”

Anh ném một câu rồi đi vào phòng tắm, không có nửa điểm lưu luyến.

Hạ Tử Dụ tay nắm chặt thành quyền, gương mặt xinh đẹp vì oán hận mà trở nên vằn vẹo.

99. Chương 100: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc (1)

Thái tử là người luôn nói được làm được, về sau anh thật sự không đi tìm Hạ Tử Dụ nữa.

Hạ Tử Dụ cũng là người phụ nữ kiêu ngạo, cũng không dây dưa nhiều với anh. Đàn ông đã nói rõ ràng như thế, một chút ẩn ý cũng không có, cô còn có thể làm như thế nào đây.

Cô hỏi anh, đứa bé thì sao?

Thế nhưng anh chỉ cho cô một câu nói: tùy cô, cô muốn sinh thì sinh cũng được.

Tám năm, cô đi theo anh tám năm, cuối cùng kết cục lại như thế này.

Cô cho rằng anh vô tâm, thì ra là tâm của anh chỉ dành cho Trữ Dư Tịch, cô cho rằng mình nhất định cũng có vị trí trong lòng anh chỉ là một góc nhỏ nhỏ, thì ra cô và những người phụ nữ khác đều như nhau, có thể tùy tiện vứt bỏ.

Vuốt bụng, nén nước mắt, không để cho rơi xuống.

Cục cựa, ba con không quan tâm chúng ta rồi.

Anh không yêu cô, ngay cả ở lại bên cạnh anh cũng chỉ là mơ mộng hảo huyền. Anh không yêu cô, ngay cả máu mủ cũng không để ý. Còn có ai lòng dạ độc ác hơn người đàn ông này?

Ba cô biết cô mang thai đã nổi trận lôi đình, một chút thân tình cuối cùng cũng đứt, vô cùng đau đớn: “Ta Hạ Vân Triết chuyện hối hận nhất trên đời chính là vì bảo vệ người, mà mất đi mẹ người!”

Cô lung la lung lay bước ra khỏi quán bar, chân không vững liên tiếp ngã nhào, đầu gối và khuỷu tay đều bị trầy xước.

Đau càng tốt, đau để cho cô có lý do không kiêng kỵ gì mà rơi lệ.

Một đôi tay có lực nâng cô lên, để cho cô ngồi một bên trên ghế dài.

Khăn tay mang theo mùi thuốc nhàn nhạt dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Vết thương chảy máu, dẫn cô đến bệnh viện xử lý một chút được không?” Thanh âm của người đàn ông ôn hòa sạch sẽ, mà hai chữ bệnh viện lại kích thích Hạ Tử Dụ.

Cô không có dũng khí phá thai.

“Không.....”

Nắm lấy khăn tay lại nắm luôn tay của anh ta, nắm chặt. Người đàn ông nắm nhẹ cổ tay cô, mạch của cô làm cho con người của anh ta lấp lánh trong suốt.

Gật đầu sáng tỏ. “Hạ tiểu thư nếu không để ý, nhà tôi ở gần đây..... Uhm, chỉ là giúp cô xử lý vết thương.”

.....

Động tác của anh ta rất nhẹ, thủ pháp chuyên nghiệp, từ đầu tới cuối không cảm thấy đau đớn chút nào, ngón tay anh ta hơi trắng, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, khớp xương rõ ràng. Mùi thuốc khử trùng làm cô tỉnh táo lại từ men say, chân cô đang vấp trên đùi anh ta. Anh ta đang nghiêm túc xử lý vết thương trên đầu gối của cô.

Hạ Tử Dụ nhìn anh ta một lúc lâu, người đàn ông này một thân áo trắng.....

“Có phải tôi đã từng gặp anh?”

Động tác người đàn ông khẽ dừng lại một chút, dán miếng băng dán, lúc ngẩng đầu mặt mỉm cười. “Không nhớ ra sao?”

Nụ cười của anh ta mang theo dịu dàng không ai có thể kháng cự, nhưng có một số việc đã được anh ta giấu giếm rất sâu, nếu như dùng từ ngữ để hình dung, chính là thâm tàng bất lộ.

Cô còn đang nhớ lại, nghe giọng điệu anh ta hình như thật sự bọn họ đã từng gặp nhau..... Tay anh ta đặt trên chân cô, chợt lẩn người đến gần cô, Hạ Tử Dụ cảnh giác mở to mắt, chớp mũi cách anh ta không tới một tấc.

“Hạ tiểu thư, thật không nhớ ra?” Anh ta híp mắt lại, nụ cười trước sự trầm mặc của cô dần dần biến mất, gần ngay trước mắt là một đôi con người đang từ từ dâng lên dục vọng. Mùi thuốc lá nhạt nhẽo âm u tính mệnh từ trên người anh ta truyền đến.

Hạ Tử Dụ chợt bừng tỉnh đầy anh ra, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, coi anh ta như thú dữ. “Tôi nhận lầm người, tôi chưa từng gặp anh.”

Trên mặt người đàn ông lại nở nụ cười, anh khẽ bắt đắc dĩ vuốt trán. “Tôi tự giới thiệu là được rồi.”

Anh đứng lên lịch sự đưa tay ra, khoe miệng nhếch lên. “Tôi tên Tuần Dịch Khiên, thật vui mừng gặp cô lần nữa, Hạ Tử Dụ.”

Trong nháy mắt sắc mặt cô trở nên trắng xanh, rốt cuộc đã nhớ ra người đàn ông này là ai.

100. Chương 101: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc (2)

Bữa tiệc gia đình nhà Hoàng Phủ, không khí rất khác trước đây. Từ sau chuyện đó Hoàng Phủ Triệt không có trở về nữa, dĩ nhiên hôm nay cũng vắng mặt, vị trí Trữ Dư Tịch cũng trống không. Đường Yên hôm nay vừa từ Mỹ trở về, buổi chiều ở trong thư phòng ông cụ đã gây ra một trận bão tố, nhưng đến tối cũng đã đi về.

Lúc bà đi ra khỏi cửa vừa vận dụng phải Thái tử, Thái tử chào bà bị ánh mắt phẫn hận của bà làm cho ghen hờn. Đường Yên đóng sập cửa bỏ đi, Thái tử cảm thấy khó hiểu.

Trong bữa tiệc ông cụ nhìn ba chỗ trống than thở. Dĩ Nhu ăn được nửa chén cơm thì ném đũa lên bàn. “Ăn cơm như vậy còn ý nghĩa gì nữa, không ăn không ăn!”

Tân Tiệp không nói một lời gấp từng miếng cơm vào miệng, Hoàng Phủ Dận liếc Tân Tiệp một cái. “Tôi bảo luật sư đưa cho bà cái gì bà đã xem chưa?”

Không chờ Tân Tiệp mở miệng, ông cụ đã ném đôi đũa. “Người dám ly hôn thử xem xem! Đã lớn tuổi như thế còn bị một tiểu nha đầu tạo ra tin tức lớn như vậy người còn muốn ly hôn? Người muốn chơi thế nào ta mặc kệ, ly hôn người nghĩ cũng đừng nghĩ đến, Triệt là cháu trai của ta, ta tự biết sắp xếp.

Dứt lời để cho người giúp việc dìu lên lầu.

Cầm khăn ăn lau nhẹ khoe miệng, Tân Tiệp đứng dậy đi trở về phòng. Hoàng Phủ Dận xoa bóp mi tâm, không bao lâu cũng rời đi.

Chỉ còn lại Thái tử một mình tận hưởng một bàn thức ăn. Dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

.....

Hoàng Phủ Dĩ Nhu nằm trên sân thượng. Thái tử ngậm điều thuốc đi đến nằm song song với cô, gối đầu lên cánh tay nhìn bầu trời đầy sao.

Hai người thật lâu không lên tiếng, Dĩ Nhu chợt oa một tiếng khóc lớn. “Anh nói cho em biết, rốt cuộc tên khốn Quan Thánh Hi đã làm gì?”

Nhả ra khói thuốc, Thái tử híp mắt. “Cô ấy đã liên lạc với em sao?”

“Anh ta rốt cuộc đã làm gì?”

“Anh làm sao mới tìm được cô ấy?” Anh lẩm bẩm giống như thở dài.

“Anh ta thật sự không muốn em rồi hả? Em không muốn sống nữa!” Dĩ Nhu khóc thút thút tuyệt vọng rơi nước mắt.

“.....” Thái tử hung ác chụp đầu cô. “Có chút tiền đồ đi! Một người đàn ông mà thôi, em đã muốn chết muốn sống rồi!”

Dĩ Nhu ôm đầu khóc dữ tợn hơn, nếu như Quan Thánh Hi ở đây, nhất định sẽ trở mặt với Thái tử. “Em chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, anh ra tay nặng như vậy làm gì, em cũng không phải là Tiểu Tịch, sẽ đau đó!”

Thái tử nhất thời im lặng.

.....

Dĩ Nhu khóc một gói đầu lên vai anh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy nút áo sơ mi của anh chơi đùa. Rất tiếc anh không phải Quan Thánh Hi, nếu không lúc cô dựa vào sẽ vuốt ve đầu cô vô cùng thân thiết.

Cô và Trữ Dư Tịch chiều cao và cân nặng cũng không khác nhau lắm, đều nhỏ nhỏ như nhau, sức nặng trên vai làm cho đáy lòng anh vô cùng hoang vắng.

Lạnh.

Nhớ nhưng một người, sẽ cảm thấy tất cả mọi thứ đều có liên quan đến cô ấy, bất cứ cái gì cũng có thể gọi lên nỗi nhớ với cô ấy.

“Cô ấy sẽ không đau sao?” Lời ra khỏi miệng, anh cảm giác mình chính là kẻ ngu. Từ nhỏ đến lớn người phụ nữ kia rất ít kêu đau, cô quật cường thường làm anh không có biện pháp.

“Cô ấy à” Dĩ Nhu hít hít mũi tâm tình không vui hiện rõ trên mặt. Đột nhiên rời đi, từ đó bắt vô âm tính, còn nói cô là chị em tốt! Chỉ có điều nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao cô ấy cứ thế mà đi, cô hỏi mọi người, không ai biết đáp án.

Khi đó Thái tử chỉ hận không thể ăn sạch những ai nhắc đến cô ấy, cô càng không dám đi hỏi anh. Nhưng trực giác cho biết cô ấy rời đi có liên quan đến Thái tử.

“Cô ấy không phải không đau, chỉ là quá đau, cũng là thói quen.” Cô dừng lại một chút, đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian này Thái tử chủ động nhắc tới Trữ Dư Tịch..... Cô lấy can đảm hỏi anh. “Các người vì sao lại chia tay?”

Thái tử mím chặt khoe miệng, trầm ngâm một lúc lâu mới miêu tả đơn giản màn bắt gian tại trận.

“Tuyệt đối không thể nào, nhất định là Thi Dạ Triều giả trò quỷ!” Dĩ Nhu cắn răng nghiêng lợi nguyên rửa Thi Dạ Triều, lại vô cùng thất vọng về Thái tử, vung tay đấm anh phát tiết tức giận, anh yên lặng nằm đó không động đậy, chút đánh đấm này không là gì với anh.

“Tại sao anh có thể đánh cô ấy, tại sao có thể đánh cô ấy! Cô ấy vì anh mà chịu quá nhiều đau khổ anh lại đánh cô ấy!” Dĩ Nhu tức giận nói bừa, lại cực kỳ đau lòng. Cái tát kia sẽ làm lòng của Trữ Dư Tịch vốn dĩ đã chồng chất vết thương lại càng thêm vỡ nát đau thương không chịu nổi.

Thái tử nhíu nhíu mày đối với lời nói của cô, ngồi dậy. “Quá nhiều đau khổ? Có ý gì?”

“Tại sao em lại có người anh như anh vậy! Anh là ngớ ngẩn hay là ngu ngốc? Từ lúc Tiểu Tịch sáu tuổi đã bắt đầu thích anh! Thích anh suốt cả 13 năm! Anh sao cặn bã như thế cô ấy đến chết cũng chỉ yêu anh, anh không tin còn đánh cô ấy! Tử Dụ mang thai con của anh đều do cô ấy đưa đến bệnh viện, xem xem anh đã làm gì với cô ấy! Em dám nói trên cõi đời này sẽ không có người phụ nữ thứ hai có thể yêu anh giống như cô ấy yêu anh! Nhất định là kiếp trước Tiểu Tịch thiếu nợ anh nên kiếp này mới bị anh hạnh hạ tổn thương như vậy!”

.....

Cô nói cái gì?

Thích anh? Từ lúc sáu tuổi? 13 năm? Cô ấy đã sớm biết Hạ Tử Dụ mang thai?

.....

Mỗi câu mỗi chữ của Dĩ Nhu, như một cái chùy lớn nện vào tim anh, chấn động đến mức lục phủ ngũ tạng của anh đều vỡ nát, thật lâu vẫn chưa hồi hồn lại.

Đôi môi trắng bệch, mất đi khả năng ngôn ngữ, tim như muốn ngừng đập.

“Đây là..... Sự thật?”

“Em thà rằng đây là giả!” Dĩ Nhu như muốn nhào tới cắn anh.

Sắc mặt Thái tử nặng nề đáng sợ, trong mắt lộ ra tia sáng giết người. “Thi Dạ Triều đã làm gì với cô ấy, em biết không?”

“Cái gì?” Dĩ Nhu mờ mịt.

Thái tử bỗng nhiên bật dậy từ trên mặt đất, vội vã rời đi.

Anh vừa lái xe vừa gọi điện cho Hoàng Phủ Triệt, không ai nghe máy. Anh lên tiếng mắng, gọi cho Lạc Dương mới biết tối nay nó ở nhà.

Tầng trên cùng được anh sửa thành hồ bơi, Hoàng Phủ Triệt bơi lên bờ, điện thoại di động có vài cuộc gọi nhờ đều đến từ một mình Thái tử. Anh nghĩ nghĩ gọi lại. “Chuyện gì?”

Thái tử lúc này cầm điện thoại vừa ra khỏi thang máy.

“Mở cửa!”

Hoàng Phủ Triệt khoác áo choàng tắm ra ngoài, đối mặt vẻ mặt nặng nề của Thái tử thì nhú mày.

“Tôi muốn cậu trả lời thật một câu hỏi!” Nắm chặt điện thoại trong tay, nổi rõ các khớp xương, trong lòng như có hàng vạn tấn đá đè nén, rất khó thở.

Hoàng Phủ Triệt khoanh tay trước ngực, đợi lúc lâu cũng không thấy anh ta nói tiếp. “Hỏi đi.”

Thái tử hít thở thật sâu, không dễ dàng phát hiện sự run rẩy trong giọng nói. “Ba năm trước đây, Thi Dạ Triều đã làm gì..... với Tiểu Tịch? Hắn ta đột nhiên trở về nước ngay sau đó Tiểu Tịch biến mất một năm, là vì sao?”

Hoàng Phủ Triệt không nói gì, giữ nguyên tư thế nhìn anh ta. Nhưng Thái tử không bỏ qua có gì đó chợt lóe lên trong đáy mắt anh ta. Anh bỗng kéo lấy áo choàng tắm của Hoàng Phủ Triệt đẩy anh ta vào vách tường.

“Tôi muốn lời nói thật, đừng gạt tôi!”

Hoàng Phủ Triệt vỗ vỗ tay anh ý bảo buông ra trước, thế nhưng anh lại nắm chặt hơn, thậm chí móc súng ra chĩa vào huyệt thái dương của anh ta. “Nói!”

“Tôi đã đồng ý với cô ấy sẽ không nói.” Hoàng Phủ Triệt cau mày, đẩy họng súng ra. “Tôi cũng không rõ cô đi nơi nào, tại sao lại bỏ đi.”

“Cô ấy là đi cùng với Thi Dạ Triều đấy!”

Những lời này Thái tử rít ra từ kẽ răng.

Hoàng Phủ Triệt nhất thời biến sắc. “Không thể nào!”

Thái tử lạnh lùng hỏi ngược lại. “Tại sao lại không thể nào?”

Hoàng Phủ Triệt đẩy anh ta ra, trầm ngâm hồi lâu. “Nhất định có nguyên nhân nào đó cô ấy mới có thể bỏ đi cùng với Thi Dạ Triều, nếu không tuyệt đối không có khả năng đi cùng với hắn ta.”

Thái tử tự mình trào phúng. “Tôi hành hạ cô ấy cả đêm, có được tính là nguyên nhân hay không?”

“Hành hạ như thế nào?” Hoàng Phủ Triệt đứng thẳng người.

Thái tử cười nhạo nói. “Đàn ông hành hạ phụ nữ, cậu nói thử xem hành hạ như thế nào?”

Lúc này đổi thành Hoàng Phủ Triệt kéo lấy cổ áo Thái tử. “Anh dùng sức mạnh với cô ấy rồi hả?”

Thái tử cam chịu, Hoàng Phủ Triệt nhổ một ngụm nước bọt, vung quả đấm đánh tới. “Mẹ nó anh đúng là không ra gì! Anh làm như vậy chẳng khác nào khiến Tiểu Tịch lại trải qua địa ngục một lần nữa!”

Anh dùng bảy phần sức lực, Thái tử lui liên tiếp mấy bước về phía sau ngã trên ghế salon mới dừng lại. Há miệng hoạt động cơ hàm hình như bị gãy răng, phun ra một búng máu..... động tác cứng đờ.

“Lại.....?”

Hoàng Phủ Triệt nhặt súng từ trên đất lên ném qua. “Tốt nhất anh tự bắn chết mình đi!” Anh đang bước loanh quanh trong phòng khách phóng thích tức giận, cuối cùng dừng lại lau tóc.

Thái tử nhìn anh không nói một lời đi vào tủ rượu rót ỉnh một ly ngựa đầu uống hết, nắm chặt cái ly, chau mày lại.

“Tiểu Tịch bị Thi Dạ Triều cường bạo, bị hấn vây hãm ba ngày ba đêm, lúc tôi chạy đến..... Mẹ kiếp tên Thi Dạ Triều biến thái!” Anh tự nhận không sợ gì cả, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó cũng không kìm chế được sợ hãi.

“Anh cũng biết Thi Dạ Triều thích rắn, hấn lại để cái thứ ghê tởm đó bò trên người cô ấy, trói tay chân cô ấy lại.”

Lúc anh chạy đến tinh thần Trữ Dư Tịch đã hoảng loạn, trên tay siết chặt một con dao găm, thân thể xích lửa đầy vết hôn và vết máu, trên mặt đất có vài con rắn bị chặt đứt vẫn còn động đậy, trên cánh tay cầm dao găm của cô vẫn còn một rắn nhỏ màu rắm nặng đang quấn vào.

Thi Dạ Triều che ngực dựa vào giường, khắp nơi đều chảy máu.

Cô ấy ngay cả anh cũng không nhận ra, trong hai tròng mắt đều là sát ý tàn nhẫn, ai đến gần cô đều liều lĩnh tấn công, không chừa đường lui, chiêu nào cũng nhắm thẳng vào chỗ chí mạng. Hoàng Phủ Triệt cũng bị cô chém vào tay, lại sợ tổn thương cô nên chỉ có thể phòng thủ không thể tấn công, bình thường anh cũng cùng tập luyện với cô, nhưng chưa từng thấy bản lĩnh bén nhọn hung ác lúc này của cô, anh ngay cả chống đỡ cũng cố gắng hết sức. Cuối cùng nhân lúc cô tiêu hao hết sức lực đoạt lấy dao găm đánh ngất cô ấy, cởi áo khoác ra bao bọc cô cẩn thận.

Từ trước đến nay anh đều yêu quý bảo vệ cô như em gái, Thi Dạ Triều là một trong số ít người làm anh nổi lên sát ý. Mặc dù hấn ta đã từng cứu Thái tử một mạng, nhà họ Thi và nhà Hoàng Phủ có quan hệ rắc rối phức tạp thiên ti vạn lũ (không thể tách rời). Anh chĩa súng vào hấn ta, cuối cùng lại tỉnh táo không bắn ra phát súng đó.

.....

“Tại sao không ai nói cho tôi biết chuyện này?” Thái tử nghe xong, thật lâu sau mới có thể mở miệng hỏi.

“Chỉ có tôi và dì Yên biết, Tiểu Tịch lấy mạng của mình ra uy hiếp không được nói cho anh biết. Vả lại ông cụ đã nói từ trước không được phép động đến Thi Dạ Triều, Tiểu Tịch biết rõ mối quan hệ giữa chúng ta và nhà họ Thi, cô ấy cũng biết với tính khí của anh tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Thi Dạ Triều, như vậy người nhà họ Thi cũng sẽ không bỏ qua cho anh, thực lực Thi Dạ Triều không thấp hơn anh, anh là Thái tử gia nhà Hoàng Phủ, sứ mạng của cô ấy là bảo vệ anh, làm sao có thể để bởi vì mình mà làm cho anh lâm vào tình cảnh nguy hiểm.....”

“Cô ấy biến mất một năm là vì sao.....”

Hoàng Phủ Triệt thở dài. “Anh còn hi vọng cô ấy trải ba ngày ba đêm bị Thi Dạ Triều hành hạ, cùng ở chung một phòng với bảy rắn thì tinh thần vẫn còn bình thường?” Anh cười lạnh. “Tưởng tượng được không, cô ấy bị nhân cách phân liệt, nhìn thấy máu sẽ biến thành một người khác, ai cũng không nhận ra, chỉ biết giết người, cô ấy tự sát mấy lần, mấy tháng không nói một câu, nhưng cô ấy lại vì anh, ép mình vượt qua tất cả chương ngại tâm lý, để bản thân quên hết những tổn thương kia, biến thành chính mình trước đây trở về bên cạnh anh.”

Thái tử chợt nhớ tới một lần cô bị cắt trúng tay liền thay đổi thành một người khác. Thì ra là.....

Thì ra là, anh chính là mười phần khốn kiếp, mười phần ngu ngốc..... Anh làm ột người phụ nữ phải một mình mang vết thương lớn như vậy, anh tạo nghiệt, lại để cô gánh chịu.

Dù vậy cô vẫn không thay đổi vẫn yêu anh.....

Anh nghĩ không ra rốt cuộc yêu đến mức nào, mới làm cho cô có thể chống đỡ mọi khổ cực tiếp tục đi đến bên anh, mặc cho anh cần anh cứ lấy.

Anh ngửa đầu trên sofa, bàn tay che mắt, vô lực, ảo não, hối hận, đau lòng, tất cả cảm xúc đều đổ ập vào trong tâm trí.

Cổ họng chưa xót lòng ngực thì căng đau, khó chịu như bị gai đâm, hoặc như có gì chặn lại. Anh nghe thấy âm thanh trái tim mình đang ầm ầm vỡ nát không gì ngăn nổi, toàn bộ tan vỡ. Chưa xót tràn ngập nơi đáy mắt, ngay cả lòng bàn tay của anh cũng ướt.

Anh nhớ đêm hôm đó khi nằm dưới thân anh, ánh mắt cô trái tim cô như tro tàn, như một con búp bê mặc anh thao túng tàn phá.

Anh mơ hồ nhớ lại khi anh tiêu hao hết sức lực lúc gần mê man, với hơi thở mong manh cô đã hỏi một câu.

Nếu như có một ngày..... Em bỗng nhiên biến mất, thì anh có nhớ em.....

.....

Có một số việc, anh vẫn không muốn thừa nhận, chỉ vì cái kiêu ngạo ấu trĩ đáng chết.

Người phụ nữ ngu ngốc, cho dù không biết những sự thật này, anh làm sao có thể nhẫn tâm, xóa em khỏi trí nhớ.....

Người phụ nữ ngu ngốc, tại sao đến cuối cùng cũng không phản kháng, để anh làm tổn thương em như thế.....

Người phụ nữ ngu ngốc, rốt cuộc anh có chỗ nào đáng giá để em vì anh mà làm như vậy.....

Người phụ nữ ngu ngốc, nếu yêu anh, thì tại sao lại vứt bỏ anh.....

Người phụ nữ ngu ngốc, có biết hay không, anh cũng vậy.....

Yêu em.

101. Chương 102: Cầu Xin Em (1)

Anh Thái tử, anh làm em đau.

Anh Thái tử, em thật thất vọng về anh.

Cầu xin anh đừng nói vậy em chịu không nổi, người em yêu chính là anh, tất cả là do Thi Dạ Triều ép buộc em.....

Anh Thái tử, sao anh còn chưa tới cứu em.....

Em sợ, em đau quá.....

Thì ra là em biến mất, anh thật sự sẽ không đau khổ.

Anh Thái tử, em không kiên trì nổi nữa rồi, thật xin lỗi, em muốn rời khỏi.....

.....

.....

Thái tử chợt bừng tỉnh, mồ hôi lạnh từ gương mặt chảy xuống.

Trong chốc lát ý thức trống rỗng, mới phát giác chỉ là giấc mơ. Mở đèn đầu giường, trong bóng đêm sáng lên một chút ánh sáng dịu dàng.

Tựa vào đầu giường, cơn buồn ngủ đã biến mất. Sờ tìm điện thoại di động ở đầu giường, không mở danh bạ anh nhập một dãy số đã thuộc lòng, nhấn phím gọi.

Một cái điện thoại màu trắng ở cái gối bên cạnh anh. Cái này là tìm được trong phòng cô, đây là điện thoại anh đưa cho cô chỉ dành khi có việc khẩn cấp. Trên màn hình hiện lên ba chữ “anh Thái tử”. Anh tỉ mỉ vuốt ve thân máy trong tay, giống như đang chạm vào làn da của cô.

Lại gọi dãy số đó một lần nữa, chỉ vì muốn nhìn thấy tên của mình hiện lên trên di động của cô, tựa như cô đang bên cạnh giỡn giã gọi anh.

Lúc cô đi, anh mất ngủ. Về sau anh không mất ngủ nữa, mà lại bắt đầu nằm mơ liên tục. Trong mơ là từng vẻ mặt của cô, vui vẻ, ngượng ngùng, tức giận, chịu đựng, bị thương, phiền muộn, hơn nữa nét mặt cô không hề thay đổi, ánh mắt đều trống rỗng.

Giống như đêm hôm đó anh đã thấy khi làm tổn thương cô.....

Cô là dùng tâm tình như thế nào để yêu anh nhiều năm như vậy, mắt thấy anh lưu luyến bụi hoa, anh và Hạ Tử Dụ ở chung một chỗ chưa bao giờ kiêng dè sự có mặt của cô, có phải cô thường vào lúc không có ai mà khóc thút thít hay không?

Lúc Thi Dạ Triều cường bạo cô thì nhất định trong lòng cô kỳ vọng anh sẽ đến cứu cô, mà căn bản anh không nhớ ra được lúc đó mình đang làm gì.....

Cô lại dùng tâm tình như thế nào để đối mặt với cái tát lạnh lùng vô tình của anh, sau đó lại làm ra vẻ như không thêm để ý chút nào với mọi người, nói một câu chúng tôi không có chuyện gì.....

Vào đêm Tân Tiệp gặp chuyện không may, cô đến tìm anh, cô phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể nói ra câu “Em nhớ anh lắm”, sau đó lại bị anh nhốt ngoài cửa.

Sau khi chịu đựng những tàn phá đầy tổn thương của anh, thể xác và tinh thần cuối cùng đều mệt mỏi đã rời khỏi anh.

Anh thật đáng chết tại sao không sớm một chút phát hiện cô tốt đến thế, đã làm nhiều chuyện không bằng cầm thú với cô còn trông mong cô sẽ giống như trước đây ngay lập tức khôi phục lại trạng thái đầy nhiệt huyết tiếp tục ở lại bên cạnh anh sao?

Nhưng tại sao lại đi cùng với Thi Dạ Triều..... Đây là điều mà anh nghĩ mãi không ra.

Trước đây không ngủ được là vì nhớ cô, hiện tại vừa nhắm mắt lại là tất cả trong đầu đều là một cái nhăn mày một nụ cười của cô, hình như sau mỗi nụ cười của cô đều nhìn thấy bộ dáng cô bị thương đang tự mình liếm láp vết thương.

Anh ngửa đầu lên giường, nhấn phím kết nối. “Khi nào thì em mới bằng lòng trở về, ít nhất cũng cho anh một cơ hội bồi thường cho em.....”

Nhưng trả lời anh, chỉ là âm thanh yên tĩnh mù mịt trong điện thoại.

Ban đêm, đồng hành với anh là âm thầm đau thương tự trách, dựa vào trí nhớ để hoài niệm về vẻ đẹp của cô.

Còn có ai biết, hoài niệm, càng khó chịu hơn mất đi.

Tiểu Tịch, cầu xin em, trở về đi.....

102. Chương 103: Cầu Xin Em (2)

Thái tử như người điên đi khắp thế giới tìm cô. Cho dù là một manh mối nhỏ, anh đều tự đi xác nhận, nhưng đều tay không mà về.

Trữ Dư Tịch theo Thi Dạ Triều trở về Canada, anh ta cũng không mang cô ra ngoài, chỉ gặp ba anh ta. Ba Thi là người đàn ông có gương mặt hiền lành, không giống Hoàng Phủ Dận nghiêm túc, lạnh lùng.

Dường như không chút để ý chuyện con trai yêu quý suýt mất mạng trong tay cô, vẫn khen ngợi cô là một cô gái tài năng khó có được.

Ông ta có con người màu hổ phách rất giống Thi Dạ Triều, chỉ điểm này về sau Trữ Dư Tịch không nhìn mắt ông ta nữa.

Nhà chính Thi gia ở một thành phố khác. Nếu như cô nguyện ý nghe, Thi Dạ Triều sẽ kể cho cô nghe những chuyện về Thi gia mà bên ngoài không ai biết, mặc dù một số việc đối với anh mà nói cũng không tốt đẹp gì. Vancouver là nơi Thi Dạ Triều thích nhất, nơi này có khu vực của riêng anh, vương quốc thuộc về anh. Không ai biết.

Trữ Dư Tịch là người đầu tiên anh mang về.

Có người từng nói, không có mùa thu nơi nào động lòng người hơn Vancouver.

Thời tiết có chút lạnh, anh ta ôm Trữ Dư Tịch đứng ở lan can trên sân thượng. Vẻ đẹp Vancouver được miêu tả tỉ mỉ trong đôi mắt anh ta.

Lá phong nhuộm kín cả thành phố, một màu phong đỏ vô biên, bầu trời xanh thẳm, mặt biển xanh biếc, không khí trong lành. Mọi thứ ở đây thật đẹp. Mà tất cả trong mắt cô đều bị bao phủ bởi một màu xám ảm đạm.

“Tiểu Tịch, lâu rồi em không nói chuyện, nói với tôi một câu được không?”

Tầm mắt cô vẫn chăm chú nhìn vào một điểm xa xăm nào đó, nếu không phải thỉnh thoảng nháy mắt và hơi thở nhát nhẽo, anh sẽ cho rằng mình đang ôm một con búp bê vô hồn.

“Tiểu Tịch, hôm nay dẫn em đi leo núi”

“Buổi tối ăn món Trung Quốc, thế nào?”

“Tiểu Tịch, chúng ta đi xem phim.”

“Tôi dạy em trượt tuyết, tôi là cao thủ đấy”

.....

Bất kể anh nói gì, cô đều không phản ứng. Sắp xếp của anh, cô chỉ thuận theo.

Vết thương trên người cô đã tốt lắm, vì để ý tâm tình cô nên anh mới không đụng đến cô, anh sẽ không lấy lòng phụ nữ, nhưng đối với cô, anh dùng phương thức vụng về nhất, nhưng thẳng thắn nhất để lấy lòng cô.

Mùa đông ở Vancouver không quá lạnh, là nơi có mùa đông ấm áp nhất ở Canada.

Ngày nào đó, anh ta ôm cô ngồi trên sofa xem phim.

Trong phim, người đàn ông hiểu lầm nữ chính, hận nghiêng răng nghiêng lợi tát nữ chính một cái. Người đàn ông dùng giọng hết sức tàn nhẫn nói: cho dù cô chết tôi cũng sẽ không yêu cô nữa.

Xem đến đây, mắt cô nhấp nháy, một giọt nước mắt rơi xuống, dừng trên mu bàn tay Thi Dạ Triều. Anh ta nhàn tàm ngừng, hỏi cô có chỗ nào không thoải mái.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình đang ngừng lại, cánh môi khẽ run, không kiềm chế được mà bật khóc, những giọt nước mắt to chừng hạt đậu nhanh chóng rơi xuống, từng giọt một như trái tim tan vỡ của cô, tránh ánh mắt không thoải mái của anh.

“Tiểu Tịch ngoan, nói cho tôi biết nơi nào không thoải mái?” Anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô.

Môi cô mấp máy, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện. “Đau.....”

Thi Dạ Triều dừng lại động tác, dịu dàng trên mặt hoàn toàn biến mất, trong nháy mắt lạnh như băng.

Tay kia ở bên người nắm lại thành quyền.

“Em lặp lại lần nữa.”

“Đau.....”

Đột nhiên, anh nắm cái cằm mỏng manh của cô. “Em!.....”

Em vẫn còn nghĩ đến hắn! Hắn ta tổn thương em sâu sắc như vậy mà em còn nghĩ tới hắn.

Những lời này anh không thể nói ra miệng, đành nghẹn trong cổ họng, cắn răng nghiêng lợi như muốn nuốt cô vào bụng không còn xương cốt, chỉ có như vậy cô mới thực sự thuộc về anh.

Anh ta nhào tới cô, tránh đi không hôn môi cô. Cô cũng không phản kháng, tay che môi yên lặng rơi lệ. Thi Dạ Triều chống lên thân thể, ở phía trên thân thể cô, màu sắc con người bởi vì tức giận mà vô cùng sâu xa.

Anh vốn nên không quan tâm tất cả mà xé rách y phục của cô muốn cô!

Nhưng cuối cùng, anh buông tay ra, đóng sập cửa bỏ đi.

A ở một nơi cách anh không xa. Đã thật lâu anh không gần gũi cô ta. A thật ra chỉ là thể thân Trữ Dư Tịch, anh cho rằng có Trữ Dư Tịch thì sẽ không cần cô ta nữa.

Anh lái xe thật nhanh, A vừa làm xong nhiệm vụ trở về, đang tắm rửa, quần khăn tắm ra mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Thi Dạ Triều xuất hiện.

“Dạ?” Trên mặt cô hiện lên nụ cười vui mừng, mang mấy phần bóng dáng người phụ nữ kia.

Thi Dạ Triều gương mặt khắc nghiệt bờ môi lạnh băng, đóng sầm cửa, tùy tiện ném chìa khóa xe, vừa từng bước một tiến tới cô vừa cởi áo khoác, áo sơ mi, để lộ ra phần trên cơ thể rắn chắc.

A chỉ kịp kêu lên, bị anh ôm ngang, ném lên giường lớn trong phòng ngủ, nắm lấy góc khăn tắm, dùng sức xé ra, thân thể phụ nữ gợi cảm lộ ra, anh ép lên, môi chặn lại miệng cô, bàn tay to trêu chọc trên người cô.

“Cởi ra cho tôi”. Anh không mang theo tia tình cảm nào ra lệnh. A tuân theo vô điều kiện, tháo thắt lưng ra, cởi quần dài và quần lót anh ta. Anh nắm đầu cô ta, ấn xuống bụng dưới. A như súng vật đã được dạy qua, mở môi ngậm lấy anh.

Được cô mút liếm thỏa thích, thứ đó thức tỉnh trở nên cứng rắn, lấp đầy miệng cô. Động tác anh thô lỗ ra vào trong miệng cô, đâm sâu tận yết hầu. A bị đâm đau muốn chết, cái tay nắm ga giường, không hề phản kháng.

Một cổ chất lỏng nóng rực phun vào cổ họng, cô vừa muốn đứng dậy nhổ ra, bị anh kéo về đè trở lại. “Nuốt xuống!”

Cô ực một tiếng nuốt xuống tất cả, ngón tay lau qua môi, không chừa một giọt. Cô thuận theo làm trong lòng Thi Dạ Triều phiền hơn, nhưng cũng khơi lên dục hỏa. “Mùi vị được chứ?”

“Mùi hoa hạt dẻ.” A nói, đáy mắt còn có chút trong veo. Mặt Thi Dạ Triều trầm xuống, dục vọng vừa mới phóng thích lại thẳng đứng như cũ, kéo hai chân cô ra trực tiếp tiến vào.

Không có đạo đầu, cô vẫn còn khô khốc, người đàn ông trên người cô không quan tâm, ấn hông cô điên cuồng rong ruổi, A chỉ có thể chịu đựng, ngửa đầu ra sau, đường cong cổ lộ ra đẹp đẽ.

Thi Dạ Triều cuối đầu cắn, cô không dám kêu đau, liên tục cau mày.

“Em đau, đúng không?” Anh hỏi. Cô ấy yêu thái tử sâu đậm đến thế nào?

“.....”

Em đối với anh tốt như vậy, anh lại vẫn nghĩ muốn cô ấy!

Anh hò hét ở trong lòng. Rõ ràng cô hết hy vọng, vì sao còn có thể.

Như vậy thật khổ sở. Anh thận trọng yêu cô thương cô, cô lại thờ ơ, anh tình nguyện móc tim ra cho cô, nếu như cô muốn anh làm vậy. Anh dùng nửa năm, vẫn không thể làm cô cảm động một phân nào.

“.....”

“Nói!” Anh dùng lực đâm cô, như muốn đâm cô đến hư.

“Em..... Em không có.....” A đau đến khóc, không muốn để anh thấy, nghiêng đầu lén lau đi.

Anh vặn mặt cô qua, nhìn thấy một chuỗi nước mắt trong suốt, dùng đầu lưỡi liếm sạch, đột nhiên trở nên dịu dàng. “Nước mắt này là vì tôi.....”

Vùi đầu vào cổ cô, trong đầu đều là hình ảnh Trữ Dư Tịch vì thái tử mà khóc.

“Có thể hay không.....”

Vì tôi mà khóc một lần...

A ôm cổ anh, thân thể đông đưa như lá trong gió, nhấc chân cuốn hông anh, cô muốn nhiều hơn. Chỉ cần là anh, cho dù là đau đớn, cô đều không sợ.

Nhưng thân phận cô vĩnh viễn là sủng vật, là công cụ tiết dục, cô không quan tâm, không quan tâm. Chỉ cần anh không vứt bỏ cô.....

103. Chương 104: Ai Hận Ai (1)

Lúc này London chợt có chút ẩm áp giữa mùa đông, người đàn ông mặc một cái áo khoác nửa người đi bộ trên đường đêm, tuần tú lưu loát, gương mặt lạnh lạnh. Từng giọt mưa nhỏ tí tách tà tà rơi trên người anh.

Ở đây cũng đã mấy tháng, ngoại trừ công việc, anh hiếm khi về nước. Trước kia công việc bận rộn là do Thái tử quá lười nhác, rất nhiều chuyện đều do anh đảm đương. Mà bây giờ anh đã biến thành người cuồng việc. Hoàng Phủ Dận đã mở rộng địa bàn châu Âu vô cùng lớn, mấy năm trước đã trải sẵn đường cho anh, tuy rằng lượng công việc không phải là nhỏ nhưng cũng không phải quá bận tâm. Anh lại hiếm khi để bản thân rảnh rỗi, có rất nhiều chuyện đều muốn tự mình giải quyết.

Đôi khi đau đầu mệt mỏi, sẽ uống một tách cafe đen, uống đến mức muốn ói. Sử dụng công việc làm tê liệt chính mình, quả thật không hề giống tác phong Hoàng Phủ Triệt. Ngoại trừ cách này anh không thể nghĩ ra biện pháp khác.

Cuối phố là quán rượu, anh nghiêng mình đi vào, rất nhanh xác định được mục tiêu, nơi đó có một người đàn ông chờ đợi sắp không còn kiên nhẫn, thấy anh tới hướng bả vai anh đánh một quyền.

Hoàng Phủ Triệt không tránh né, buồn bực vì bị một quyền, cũng không giận, mỉm cười ngồi xuống. “Chờ rất lâu rồi hả?”

“Cậu không đến tôi sẽ tìm đến công ty cậu!” Nguyễn Diệc Hàn vẫn bộ dạng vô lại, anh tới đây làm việc, thuận tiện hẹn Hoàng Phủ Triệt uống rượu. Trong bọn họ Hoàng Phủ Triệt đi xa nhất, ít có cơ hội gặp mặt, thường xuyên chửi nhau không có nghĩa không có tình cảm anh em.

Nguyễn Diệc Hàn tưởng rằng anh ta bị đả kích lớn, trốn tránh chữa thương, nhưng căn bản không giống như trong tưởng tượng tùy không phản chấn, đúng là gầy thì có hơi gầy, nhưng càng lộ vẻ khôi ngô cao lớn. Khều nhẹ cầm Hoàng Phủ Triệt, nét mặt tùy tiện nói.

“Nhị thiếu của chúng ta vẫn sức quyến rũ vô hạn như vậy, lực sát thương cực cao nha, nói, ở đây làm hại bao nhiêu thiếu nữ rồi?”

Hoàng Phủ Triệt chỉ cười không nói, tùy anh nhạo báng.

Hai người ra khỏi quán rượu đêm cũng đã khuya, Hoàng Phủ Triệt bảo lái xe đưa anh về khách sạn, Nguyễn Diệc Hàn trước khi xuống xe, có một chuyện nhin không được mượn rượu, mở miệng hỏi

“Cậu và Nhan Loan Loan cứ vậy mà kết thúc?”

Hoàng Phủ Triệt buông lỏng như không hề gì. “Nếu không thì như thế nào?”

“Cậu hận cô ấy?”

Hoàng Phủ Triệt nhàn nhạt cười một tiếng. “Là cô ấy hận tôi.”

Lúc trước anh không điều tra được mấy chuyện kia, thì ra tất cả đều bọ Hoàng Phủ Dận phong tỏa, không trách được. Anh biết sau lưng cô có người. Một người phụ nữ không gia thế không bối cảnh lái xe sang ở khu nhà cao cấp, tất nhiên phải có một người đàn ông cường đại chống đỡ. Anh vốn dĩ mang tâm tình xem trò vui để bắt đầu trò chơi, kết quả mình mới là trò chơi của người khác. Anh hoàn toàn không để vào mắt những công tử nhà cao chức trọng, anh đối với phụ nữ, tựa như lời nói của Nguyễn Diệc Hàn “Lực sát thương cực cao”, còn chưa có người phụ nữ nào mà anh không xử lý được.

Anh chắc chắn xác định Nhan Loan Loan yêu mình, thế này là đủ rồi.

Mà sự thật lại chứng minh, anh đã tự phụ quá mức rồi, anh hiểu được đối với phần lớn phụ nữ mà nói tình yêu là sự nghiệp cả đời của họ, có thể vì nó mà từ bỏ tất cả, thậm chí tôn nghiêm. Mà lời nói của Nhan Loan Loan như hung hăng tát anh một bạt tai.

Tình yêu là cái gì, coi như cô yêu anh thì thế nào, cô vẫn có thể tiêu sái xoay người.

Giống như cô từng nói, cô yêu anh, cũng chỉ bởi vì anh là Hoàng Phủ Triệt, là con trai của người đàn ông đó. Cô yêu anh, cũng chỉ là diễn quá nhập tâm, cũng chỉ là mỗi câu ném ra để quyến rũ anh động lòng mà thôi.

Lấy thân thể mình tình yêu của mình ra làm mồi dụ, dẫn dắt anh mắc câu, chờ anh động lòng, động tình, sẽ bóc trần sự thật đầm máu, nhìn anh trong nháy mắt rơi xuống địa ngục, để anh phải khổ sở thậm chí vô lực phản kháng.

Cô làm sao lại có thể vừa yêu anh vừa tổn thương anh, còn dứt khoát nói mình không hối hận.

Phụ nữ xem là tín ngưỡng cả đời, cô thì lại không quan tâm.

Cô không quan tâm, cũng không để ý anh.

Vốn dĩ đa tình cuối cùng sẽ bị vô tình tổn thương, bây giờ cô đã dạy anh, động tình tổn thương người khác hơn cả vô tình.

.....

Nguyễn Diệc Hàn nhìn anh lâm vào dòng cảm xúc nào đó, chỉ ném một câu rồi xuống xe. “Các người đều là vệt chết còn cứng mồm, xứng đáng bị giày vò! Sức mạnh lúc cậu đánh tôi đi đâu hết rồi?”

.....

Loan Loan, có phải nên chúc mừng em hay không, thì ra người đàn ông này yêu cũng không ít hơn em.....

104. Chương 105: Ai Hận Ai (2)

Hoàng Phủ Triệt trở về nhà trọ, Kỳ Ngải Văn đang vui trên ghế salon xem tivi chờ anh.

“Anh đã về rồi! Em chờ anh thật là lâu.” Kỳ Ngải Văn chạy về phía anh nhảy lên ôm cổ anh, chân vòng bên hông anh, dùng sức hôn một cái lên mặt anh.

Trên người cô còn mặt áo sơ mi của anh, vừa mới tắm rửa hơi thở thơm mát phả vào mặt.

“Anh uống rượu? Có muốn em chuẩn bị cho anh chút canh giải rượu không?” Kỳ Ngải Văn xuống khỏi người anh, đôi mắt nhu mì nhìn anh.

Hoàng Phủ Triệt vòng qua cô, vừa cởi áo khoác, vừa hạ lệnh đuổi khách. “Tôi nhớ tôi đã nói với cô, không được tới tìm tôi nữa, càng đừng có tự mình đi vào nhà tôi, cô có thể đi rồi.”

Kỳ Ngải Văn nhún vai, đi theo phía sau anh. “Em ở trên bàn làm việc của anh phát hiện cái này, là cho em sao?”

Một khối rubic giơ lên trước mắt anh, mặt trên có chữ W màu vàng. (chữ Văn và chữ Loan đều có phiên âm bắt đầu bằng chữ W)

Đôi mắt anh nhìn chăm chú vào, nhớ lại trước đây từng đưa cho người phụ nữ kia là sắp xếp thành tên của cô, cô nâng vào ngực bộ dáng như đang coi trọng bảo vật, trong lòng chua chát, không biết thế nào lại buột miệng nói “Tùy cô”.

Kỳ Ngải Văn cười hì hì để lên túi.

.....

Nước nóng từ vòi hoa sen phun trào ra, anh đứng trong phòng tắm, tay chống vách tường, trong bức màn nước thấy có cảm giác như nghẹt thở.

Nhan Loan Loan.....

Đã bao nhiêu lâu rồi anh không có nghe cái tên này.

Nguyễn Diệc Hàn không phải cũng yêu cô ấy, làm thế nào dễ dàng nói ra như vậy.

Còn anh từ đầu đến cuối cự tuyệt nhớ tới cô. Bọn họ đã chia tay gần tám tháng, có trời mới biết anh vượt qua như thế nào. Anh cho rằng anh đã khống chế rất tốt cảm xúc của mình, chỉ cần anh không nghĩ, cô sẽ không xuất hiện trong tâm trí anh trong lòng anh.

Không ngờ tới từ đầu tới cuối có một số việc một số tình cảm không hề bị lãng quên, chỉ bị anh cất vào một góc, ngày nào đó bị người khác nhắc tới thì anh mới biết cho dù có cất giấu kỹ hơn, một khi thổi bay lớp bụi bên ngoài thì tất cả sẽ trần trụi phơi bày ra. Rốt cuộc giấu không thể giấu, tránh không thể tránh.

Chợt từ phía sau có một đôi tay mềm mại quấn lấy, gần như ngay lập tức anh mở mắt tóm lấy hai cổ tay bẻ gãy ra sau.

Kỳ Ngải Văn thét lên đau đớn, Hoàng Phủ Triệt nghiêm mặt lạnh lùng buông cô ra, trong lòng mắng mình quá mức sơ suất để cho người khác tới gần cũng không phát giác. Nếu đổi thành sát thủ kinh nghiệm dồi dào, sợ rằng anh đã sớm bỏ mạng.

Nhan Loan Loan này, mặc dù bọn họ tách ra lâu như vậy vẫn có khả năng thao túng suy nghĩ của anh!

“Đi ra ngoài.”

Anh có chút không vui, nghiêng người bắt đầu tắm.

Nước xối ướt xuyên thấu áo sơ mi trên người cô, làm cho đường cong cô bại lộ rõ ràng, cô vuốt vuốt cánh tay, dán lên anh lần nữa. “Để em ở lại có được không?”

“Tôi không có tâm trạng, không được phiền tôi.”

“Em sẽ làm anh có tâm trạng..... Triệt.....” Cô nhón chân, áp sát vào vành tai anh, hơi thở như lan.

Triệt.....

Động tác anh dừng lại, chợt nhớ tới buổi tối kia lúc ra khỏi nhà Trình Diệp, ở trên núi anh cùng Nhan Loan Loan hoan ái hết sức triền miên, cô chau mày ý loạn tình mê gọi tên anh, cầu xin anh nhẹ một chút, rồi lại quấn lấy anh không buông, còn có lúc anh gần đi lại kịch liệt hôn anh, hình như muốn đem cả cuộc đời dâng trọn trong nụ hôn này.

Anh còn tưởng cô vì pháo hoa mà cảm động, bây giờ nghĩ lại, sợ rằng cô biết những việc sắp xảy ra, cho nên mới u sầu triền miên như vậy..... Cô đối với anh, đúng là vẫn không đành lòng không muốn rời xa sao.

Đêm hôm đó ở trong lòng anh, cô bởi vì dục vọng mà thân thể ửng hồng, nét mặt lúc cao trào, khít khao bên trong..... Ý thức anh đã sa vào hồi tưởng.

Anh vẫn không lên tiếng, Kỳ Ngải Văn cho rằng anh ngầm cho phép, đang ra sức trêu chọc anh, của anh trong lòng bàn tay mình đang sừng sững cứng rắn như sắt, cô nhếch môi. Rất tốt, thân thể của đàn ông luôn tách rời với tình cảm, cho dù anh không yêu cô, vẫn có thể như trước đây làm tình với cô.

Lấy một tay cởi sạch quần áo ướt đẫm, thân thể thơm mềm như rắn cuộn lấy anh, cố gắng để người đàn ông này mất khống chế vì mình.

Hoàng Phủ Triệt chợt kéo cô ra, nâng gáy cô cúi đầu cẩn thận nhìn gương mặt này.

Không, không phải cô ấy.

Người phụ nữ này, anh không muốn,

Dục vọng nhanh chóng bị dập tắt. Nhặt quần áo trên đất ném vào ngực cô. “Kỳ Ngải Văn đây là lần cuối cùng tôi dễ dàng tha thứ cho cô, chúng ta đã chia tay từ lâu, đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi sẽ không cưới cô, vĩnh viễn sẽ không.”

Kỳ Ngải Văn miễn cưỡng nở nụ cười phản bác. “Không làm người yêu, anh cũng cần phụ nữ mà.”

“Cho dù cần, cũng không phải là cô, cơ thể tôi đã chán cô rồi.” Trong lòng càng không có vị trí của cô.

“Làm sao lại như vậy? Anh mới vừa rồi.....”

Hoàng Phủ Triệt chợt cười, trong ý cười chỉ có lãnh khốc và tàn nhẫn. “Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, mới vừa rồi tôi muốn không phải là cô.” Anh chỉ chỉ bụng dưới, vẻ mặt vô tội. “Người anh em của tôi không có phản ứng với cô, tôi cũng không có cách nào.”

Cô không thể duy trì nụ cười được nữa, vài lần kìm chế nhưng vẫn không chế không được rống lên. “Anh cũng chỉ biết nghĩ tới Nhan Loan Loan! Cô ấy là phụ nữ của ba anh! Ba anh nếu cưới cô ấy, cô ấy là mẹ nhỏ! Là trưởng bối của anh! Anh và cô ấy, không thể nào!”

Cô vừa dứt lời, cổ bị một bàn tay to kèm chặt đánh vào tường, đau đến mức cô lập tức chảy nước mắt.

Anh bao phủ trên người cô, vẻ mặt u ám có thể nói là kinh khủng, tròng mắt hung ác nham hiểm đủ để làm cô không dám nói thêm một chữ, mà ngược lại giọng anh phát ra càng thêm êm tai.

“Tôi cho rằng cô là một người phụ nữ thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, nhắc lại cái tên này, tôi thật sự sẽ bóp chết cô, không tin cô có thể làm thử xem.”

Kỳ Ngải Văn biết là anh đang nghiêm túc.

Ngoại trừ công việc rất ít khi thấy anh nghiêm túc với chuyện nào như vậy, thì ra đáng vẻ anh nghiêm túc, làm người khác sợ hãi như vậy.

.....

Anh tắm xong đi ra ngoài, Kỳ Ngải Văn cũng đã đổi xong y phục chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Anh mở miệng, đi về phía cô.

Kỳ Ngải Văn mang theo chút kỳ vọng xoay người, mà anh chỉ lấy khối rubic trong tay cô. “Cái chữ này, không phải tượng trưng cho chữ Văn, xin lỗi cô không thể lấy nó.”

Anh nhìn thấy ánh lửa cuối cùng trong mắt cô bị dập tắt, trong lòng không có nửa điểm áy náy, ngược lại là một loại khoái cảm sau khi tàn nhẫn.

Tổn thương một người, sướng khoái như thế, Nhan Loan Loan, có phải trong khoảnh khắc đó em cũng cảm thấy cực kỳ sung sướng hay không?”

.....

Không biết là Kỳ Ngải Văn cuối cùng cũng nhận ra mình không có đất diễn, hay là thật sự sợ anh, không có quay trở lại dây dưa với anh.

Thế nhưng anh không thể có được yên tĩnh. Đầu tiên là Hoàng Phủ Nguyệt Như đang du lịch thế giới mang theo con gái lớn năm tuổi tới đây náo loạn anh, sau đó là điện thoại của Thái tử, lời nói đầy ý thăm dò.

“Cậu có muốn trở về một lần không?”

Anh nghĩ cũng không hề nghĩ thẳng thắn từ chối.

Sau đó nữa là điện thoại của Dĩ Nhu. “Anh hai trở về đi, lần này mẹ bệnh rất nghiêm trọng.....”

Bởi vì không muốn gặp lại Hoàng Phủ Dận, lại có chút lo lắng Tân Tiệp, nên anh còn đang do dự không biết có trở về hay không, ngay trong đêm khuya, nhận được một cuộc gọi từ một dãy số xa lạ.

Anh làm việc đến rất khuya mới lên giường ngủ, cầm điện thoại lên trong giọng nói chứa đựng sự buồn ngủ nồng nặc. “Ai vậy?”

“.....”

Không ai trả lời, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh trong trẻo lại đầy ảm đạm.

Tiếng hít thở này gây kích động một dây thần kinh nào đó của anh, cảm giác quen thuộc dâng tràn.

Anh từ từ mở mắt, trong im lặng nhịp tim của anh cũng bắt đầu tăng nhanh, thật cẩn thận lại cố ý dùng giọng nói lạnh lạnh hỏi một lần nữa. “Ai vậy?”

“..... Cứu cứu em, Triệt, cứu cứu em.....”

Cơn buồn ngủ biến mất Hoàng Phủ Triệt ngay lập tức xoay người ngồi dậy, ngón tay cầm điện thoại chợt dùng sức phát ra tiếng khanh khách.

Tiếng khóc thút thít còn có giọng nói hơi khàn của người phụ nữ này, có chết anh cũng không quên.

105. Chương 106: Đoạn Tuyệt (1)

Kỳ thực ngay từ lúc bắt đầu, hôn nhân của Hoàng Phủ Dận và Tân Tiệp đã bằng mặt không bằng lòng. Tân Tiệp là một người vợ tốt, nếu như người đàn ông của bà cũng yêu bà, bà sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Mà trong lòng Hoàng Phủ Dận chỉ có một người phụ nữ bất luận là người phụ nữ nào bao gồm cả Tân Tiệp đều không thay thế được.

Tập Diên.

Đáng tiếc không phải là vợ của ông. Đến khi chết cũng không phải.

Năm xưa khi còn trẻ, yêu một cô gái.

Trong cuộc sống con người luôn phải đối mặt với rất nhiều điều bất ngờ, ví dụ như tình yêu. Một người cho dù mạnh mẽ cuối cùng cũng sẽ có lúc không thể kháng cự ngược lại bị cái gì đó hấp dẫn thật sâu, ví dụ như tình yêu.

Một cô gái như nước, dịu dàng xinh đẹp, an tĩnh và tinh khiết

Cô ngồi trên ghế dài ở hồ phun nước, tay chống đầu ngủ trưa. Tóc giống như tơ tằm khẽ rũ xuống, ánh mắt trời màu vàng chiếu trên mặt cô, đẹp đến mức gần như hư ảo. Chiếc váy vải bông màu trắng dài đến mắt cá chân, theo gió lắc nhẹ. Sau lưng cô, màn nước dưới sự soi sáng của ánh mặt trời khúc xạ ra ánh sáng lóng lánh.

Hình ảnh đó đủ để ông mỗi lần nhớ lại đều vô cùng say mê.

Có lẽ trong tất cả những chuyện mà mỗi người đã trải qua, có chuyện là điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống đồng thời cũng sẽ mang đến đau đớn tận sâu xương tủy. Yêu và đau thường như hình với bóng.

Ông ta là con trai trưởng của gia tộc, phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm. Vì vậy ông ta kết hôn, người vợ đầu tiên sinh cho ông một đứa con gái là Nguyệt Như. Sau đó bị bệnh mà qua đời, Hoàng Phủ Duyệt an bài cho ông cuộc hôn nhân thứ hai, ông chọn trúng Tân Tiệp, chỉ vì tính tình bà dịu dàng có mấy phần giống với Tập Diên. Bụng Tân Tiệp không chịu thua kém, rất nhanh đã mang thai, lần đầu tiên đã sinh ra một tiểu thiếu gia xinh đẹp.

Vài năm sau ông ta mới biết một ngày ngày nào đó ở Frankfurt (thành phố lớn nhất bang Hessen của Đức), đứa con trai thứ hai của ông cũng đã được sinh ra. Tập Diên, không chịu làm tình nhân của ông, một mình bà sinh ra đứa bé.

Bà qua đời vì tai nạn xe, tai nạn đó là ngoài ý muốn hay là âm mưu cũng không thể nào kiểm chứng. Bà luôn ngồi cùng với anh (là Hoàng Phủ Triệt đấy) ở nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau chính là hồ phun nước ở quảng trường, nhắm mắt lại lâm vào hồi tưởng. Bóng lưng bà cô đơn như thế, mảnh mai như thế, làm người khác phải đau lòng. Lúc Hoàng Phủ Triệt còn nhỏ không hiểu ái tình, anh chỉ biết có một người đàn ông tước đoạt quyền lợi có được hạnh phúc cả đời của mẹ anh.

Anh hỏi bà sao không đi tìm ông ta. Bà nhậm nhật cười, cần gì phải làm cả hai khó xử, mẹ có một đoạn hồi ức tốt đẹp như vậy, có con, là đủ rồi.

Hoàng Phủ Triệt chưa từng thấy bà khóc, bà vĩnh viễn an tĩnh như thế, sẽ mỉm cười, nhìn rất thỏa mãn rất vui vẻ. Cho đến lúc bà gặp tai nạn xe nằm trên giường bệnh thoi thóp từng hơi thở thì bà rốt cuộc đã nói, muốn gặp ông ta.....

Cho đến cuối cùng Hoàng Phủ Duyệt cũng không xuất hiện, anh nhìn thấy con người xinh đẹp của mẹ mình tràn ngập oán hận sâu đậm, bà lại vẫn như trước nói với anh: mẹ có thể hận ông ta, nhưng con không thể, đồng ý với mẹ, đi tìm ông ta, nhưng không nên hận ông ta không nên tổn thương ông ta, ông ta là cha của con.....

Anh cắn răng đồng ý, tầm mắt của bà cuối cùng đã dừng ngoài cửa sổ, chờ đợi và oán hận dừng lại vĩnh viễn cùng thời gian. Anh làm thế nào cũng không thể làm bà nhắm mắt lại.

Anh làm sao có thể không hận, người đàn ông đã để mẹ anh chết không thể nhắm mắt?

.....

Nhan Loan Loan gọi điện thoại cầu cứu làm Hoàng Phủ Triệt hoàn toàn rối loạn. Anh dùng tốc độ nhanh nhất trở về nước, điều tra Nhan Loan Loan hiện đang ở đâu. Anh không làm kinh động bất kỳ ai ở nhà Hoàng Phủ, ngay cả Lạc Dương cũng bỏ qua.

Đến ngoại ô, xe dừng không xa một dãy biệt thự, hai bóng dáng cao lớn thân thủ nhanh nhẹn tránh khỏi hệ thống giám thị leo qua tường đi vào trong.

Lặng yên không một tiếng động lén vào một căn phòng ngủ cuối lầu.

Một người đàn ông trên mặt mang kính bảo hộ màu đen che hơn nửa mặt, lộ ra cái cằm cương nghị. Xuyên qua mắt kính phán đoán phía trước không có người nào, một người đàn ông khác nhẹ nhàng đề xuống tay cầm cửa, lách mình tiến vào.

Nhan Loan Loan nằm trên giường khó khăn trở mình, cả người đau đớn làm cô rất khó ngủ. Trong bóng tối chợt thấy có người đến gần, tiếng thét chói tai sắp lao ra khỏi cổ họng.

Lập tức có một bàn tay che miệng cô lại. Nhờ ánh trăng cô nhìn rõ người đàn ông, một người đàn ông mang mặt nạ bạc, còn có cặp con ngươi màu xanh đen tự nhiên tản ra sự lạnh lẽo.

Tầm mắt người đàn ông từ trên mặt cô đi xuống, rơi vào trên người cô, không khỏi nhíu mày.

“Dừng lên tiếng, nếu không.....” Anh cố ý hù dọa cô, nên giọng nói cũng trở nên vô cùng lạnh lùng, sau đó bóng cô lén rời đi.

Xích Hoàng tựa vào hành lang đang vô cùng buồn chán, nhìn thấy người phụ nữ trong lòng Ân thì cũng có chút kinh ngạc, nâng lên một nụ cười đùa cợt.

“Lần này thú vị rồi.”

Ân quay đầu bước đi. “Rút lui.”

.....

Hoàng Phủ Triệt ngồi ở đầu xe, giữa đầu hai mắt híp lại nhìn chăm chăm màn đêm, không thể đè nén nóng nảy. Anh nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, còn có âm thanh cố ý hạ thấp của Xích Hoàng. “Đã xong, đi thôi.”

Ân đặt Nhan Loan Loan cẩn thận ở ghế sau, phát hiện người phụ nữ này không dám mở mắt ra.

Hoàng Phủ Triệt lái xe, ép mình không từ gương chiếu hậu mà nhìn cô. Trở lại một căn nhà bí mật khác của anh, Ân và Xích Hoàng rời đi, anh mở cửa sau xe, khi thấy chỗ ngồi đó là người phụ nữ xa cách anh hơn tám tháng..... cùng với bụng của cô nổi lên cao cao thì nhịp tim trong phút chốc dừng lại.....

Kiểm chế lồng ngực đang phập phồng, anh dường như cắn nát hàm răng, ôm cô từ trong xe ra ngoài.

Rèm cửa phòng ngủ được kéo cẩn thận, căn phòng sáng ngời nhưng lại không thể xua tan lo lắng trong lòng anh.

Cô ngồi bên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đến mức không bằng bàn tay to, sắc môi nhạt nhẽo, sắc mặt tái nhợt, da thịt bại lộ bên ngoài ở ngũ trảo đầy vết thương cũ mới không đồng nhất, ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên, thỉnh thoảng lại u tối mờ mịt.

Chói mắt nhất là gương mặt và tay chân gầy gò chẳng hề tương xứng với cái bụng đột ngột nhô cao của cô.

Giống như có hàng vạn cây kim đầy kịch độc đang ghim vào trái tim anh, khó thở, đau đớn khó nhịn.

Anh siết chặt gói thuốc lá trong tay lần nữa, môi mím thành một đường thẳng cứng, hít thở sâu, tiếng nghiến răng kéo kẹt vang dội.

Anh ngồi bên cạnh cô, cô ngẩng ra, liên tục lui về sau, lui đến đầu giường, trong mắt tràn đầy cảnh giác. Anh đến gần, không để cô trốn, cô chột bảo vệ đầu và bụng, thét chói tai. “Không nên đánh tôi.”

Cổ họng Hoàng Phủ Triệt căng thẳng, cũng không thể ức chế nổi nữa không để ý cô đang giãy giụa kéo vào trong ngực. “Anh sẽ không đánh em, anh sẽ không, đừng sợ.”

“Không, không! Người gạt ta!” Cô không quan tâm liều mạng chống cự.

Anh nâng mặt cô lên ép cô nhìn mình. “Nhìn kỹ một chút, không biết anh sao? Loan Loan, nhìn anh kỹ một chút.....”

Dần dần dừng lại giãy giụa, cô khe khẽ nhìn mặt anh, kinh ngạc nhìn, thời khắc nhận ra anh, đáy mắt cô tràn đầy nước mắt. “Triệt.....?”

Anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã ôm cổ anh, nhào vào ngực anh khóc tê tâm liệt phế. “Cứu cứu em..... Em không thể giữ đứa bé này..... Em không thể giữ nó.....”

Khẽ vuốt sau lưng cô, hôn lên trán cô, trong mắt anh không che giấu được tức giận và oán hận, đau lòng và hối hận.

Loan Loan thật xin lỗi, anh sẽ không bỏ em lại một mình nữa, sẽ không bao giờ nữa.

106. Chương 107: Đoạn Tuyệt (2)

Khu vực ngoại ô có một tòa biệt thự có kiến trúc cổ xưa vô cùng tráng lệ. Biệt thự cổ này chính là trụ sở ngầm của tổ chức sát thủ “Carlos”. Quan Thánh Hi, Ân, Xích Hoàng còn có Tuần Dịch Khiên đều là những thành viên nòng cốt. Mỗi thành viên đều là người cực kỳ nguy hiểm, đây chính là lí do Thái tử và Hoàng Phủ Triệt phản đối Dĩ Nhu và Quan Thánh Hi quen nhau.

Tuần Dịch Khiên đã làm kiểm tra tổng quát cho Nhan Loan Loan, ngày sinh dự tính gần ngay trước mắt, muốn bỏ đứa bé căn bản là không thể. Tình trạng tinh thần của cô không có gì đáng ngại, chỉ là bị ngược đãi lâu dài cần có chút thời gian để khôi phục.

Anh ta trêu chọc, sức sống của đứa bé này quá mạnh mẽ, cô bị ngược đãi như thế mà đứa bé trong bụng vẫn phát triển mạnh mẽ và khỏe mạnh.

Hoàng Phủ Triệt không biết nên khóc hay cười, anh cũng không dám xác định đứa bé này là của ai.

Anh cũng đã nói, nếu như cô không muốn thấy đứa bé, chờ sinh nó ra anh sẽ đưa đến nơi khác. Nhan Loan Loan chợt đẩy anh ra, hai tay bảo vệ bụng. “Không được! Nó là con em! Anh không được đưa nó đi!”

Anh miễn cưỡng cười.

Đây là bản năng làm mẹ của phụ nữ sao, bất kể có bao nhiêu oán hận, thì đứa bé này cũng là miếng thịt trên người cô.

Anh cắn răng: được rồi, vậy thì sinh.

Nhưng cô lại khóc cực kỳ kinh khủng nói không muốn, cô không thể sinh đứa bé này.

Cô lại kiên quyết không muốn đến thế, càng làm anh thêm xác định đứa bé này là của cha anh, không phải của anh.

.....

Anh giải cứu Nhan Loan Loan, Hoàng Phủ Dận giận dữ, người đầu tiên đi tìm chính là anh.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Dận trên tivi, cô nhất thời sợ hãi lấy cánh tay che mắt cuộn mình trong chăn.

Rốt cuộc đến ngày họp hội nghị cấp cao Tập đoàn Hoàng thị, Hoàng Phủ Triệt chợt xuất hiện, vẻ mặt hung ác ném đơn từ chức và thư khiếu kiện đến trước mặt Hoàng Phủ Dận.

“Tôi từng đồng ý với mẹ tôi, cho nên tôi sẽ không giết ông, chỉ là ông nhớ kỹ cho tôi, đời này tôi chưa từng cảm thấy may mắn như thế này khi tôi là Hoàng Phủ Triệt, là con trai của ông, tôi sẽ dùng chính thân phận mà ông đã cho tôi, cố gắng hết sức để cho ông cả đời không được bình an! Nhan Loan Loan là người phụ nữ của tôi, tôi muốn nhìn xem ông sẽ dùng biện pháp gì để cướp cô ấy khỏi tay tôi! Trừ phi ông có bản lĩnh thì giết tôi đi!”

Quan hệ cha con chính thức đoạn tuyệt. Anh để lại cho Hoàng Phủ Dận là một bóng lưng dứt khoát, là vô số phiền toái sau này, còn có tiếc nuối nhất là cho đến lúc chết sẽ không bao giờ nghe được tiếng “Cha”.

Đối với sắc mặt đáng sợ của Hoàng Phủ Dận, Thái tử lại mang vẻ mặt thảo mãn, sờ sờ cằm âm thầm suy nghĩ: anh đã sớm biết sẽ có ngày này, sợ rằng ngày mai sẽ có một tin tức bùng nổ. Em trai này của anh, tốn nhiều sức lực rồi!

.....

Nửa tháng sau, Nhan Loan Loan thuận lợi sinh một bé trai. Hoàng Phủ Triệt ôm đứa bé đầy nếp nhăn trên tay, tâm tình phức tạp không thể gọi tên.

Cô vẫn xinh đẹp như cũ, không còn tiêu tụy khôi phục rạn rỗ lúc trước. Anh nhớ rõ khoảng thời gian quen nhau trước đây từng thấy cô trong lúc lơ đãng sẽ toát ra vẻ tuyệt vọng mâu thuẫn với tính cách kiên cường. Khi đó anh nghĩ, quá trình tìm kiếm đáp án làm người ta say mê đến mức nào.

Anh nhẹ nhàng nằm bên cạnh cô, trên trán, trên người cô vẫn còn vết thương chưa lành, khẽ cau mày ngủ, anh không nhìn được xoa nhẹ giúp cô.

Môi đặt trên môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Cô ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại, nháy mắt trong mắt toàn là hoảng sợ, anh thấy mà đau lòng.

“Là anh, đừng sợ, sẽ không có ai làm tổn thương em nữa.”

Nhan Loan Loan chui vào trong ngực anh co lại thành một cục. Anh là nơi ẩn náu của cô, anh nói sẽ bảo vệ cô, cuối cùng cô đã thoát khỏi tên ác quỷ kia, cuối cùng đã thoát khỏi..... Quan trọng nhất, anh không có việc gì, anh khỏe mạnh ở bên cạnh cô, không thiếu cánh tay không ít cái chân.

Trước ngực áo anh bị ướt một mảnh, vỗ nhẹ lưng cô.

“Loan Loan..... Em..... Yêu anh sao?”

Cô nằm trong lòng ngực của anh nhẹ nhàng gật đầu.

Anh nhắm mắt lại, cảm nhận ánh mặt trời chiếu lên người cả hai cảm giác này là..... Ấm áp.

Đủ rồi.

Như vậy là đủ rồi.

Tất cả những thứ khác, anh đều không quan tâm. Đứa bé đó, anh.....

Nhan Loan Loan đột nhiên thức tỉnh đẩy anh ra, vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, gương mặt hốt hoảng. “Đứa bé đâu! Là đứa đi? Hay là phá bỏ?”

“.....” Hoàng Phủ Triệt cúi đầu, một lần nữa bao trùm đôi môi mềm mại.

Anh dùng trái tim để hôn cô, không có dục vọng, lại giống như một cam kết. Rằng môi quấn quít, anh chợt nghĩ đến một câu: tương trợ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn.....

Bọn họ đều là người bị thương, chỉ có đối phương mới chữa trị được cho nhau. Anh tự trách mình lúc trước lưỡng lự, trốn tránh, để cô bị tổn thương đến vậy. Anh cảm thấy thật may mắn đến cuối cùng cô còn có thể cầu cứu anh. Càng biết ơn đối phương hơn khi sau này cho dù trời long đất lở, những oán hận có thể nói ra hay không thể nói ra, thì tình yêu cũng sẽ làm cho người ta bất chấp tất cả.

.....

“Loan Loan, anh yêu em.” Anh để môi trước môi cô, thật lòng khuất phục.

.....

Ánh nắng tươi sáng, khoảnh khắc yên tĩnh tốt đẹp. Nhan Loan Loan bởi vì ba chữ đơn giản, nhắm mắt nước mắt lại rơi một lần nữa, ôm cổ anh, thất thanh khóc rống.

Người nào đáng giá để người nào yêu?

Anh, đáng giá.

Đáng giá để cô buông tay mọi thứ, từ mê luyến, đến yêu không cách nào kèm chế.

.....

Tình yêu có lẽ chính là khắp người lần lượt bị thương, nhưng vẫn như cũ cùng nhau cố gắng dùng cảm giao ra trái tim, sức lực.

107. Chương 108: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (1)

Quả nhiên Hoàng Phủ Triệt vì Nhan Loan Loan mà rời khỏi Tập đoàn Hoàng thị, chỉ riêng việc đoạn tuyệt quan hệ cha con cũng đủ làm náo động cả thành phố. Sau đó đứng là phiên toái luôn quần lầy Hoàng Phủ

Dận. Ở thành phố T có thể chống lại Tập đoàn Hoàng thị chỉ có Phong, Lôi, Nguyễn, một số công ty khác bao gồm cả Tập đoàn tài chính Trình thị phía sau là sự giúp đỡ của Hoàng Phủ Triệt thay nhau giầy vò Tập đoàn Hoàng thị long trời lở đất. Rất nhiều nhà đầu tư hợp tác trước đây thay đổi thái độ biến thành trung lập, Hoàng Phủ Triệt xuống tay cũng rất ác độc với cha mình, trong khoảng thời gian dài phải nói mức độ thay đổi vô cùng đặc sắc.

Thái tử lập trường rõ ràng, vô cùng nhất quán, đi nghỉ phép. Hoàng Phủ Dận vội vàng xử lý các loại nguy cơ cũng sắp nứt đầu mẻ trán, ba lần bảy lượt thúc giục anh kết thúc kỳ nghỉ, anh thì vẫn cứ thờ ơ. Hoàng Phủ Dận tức giận nói muốn xóa tên anh, trong điện thoại Thái tử nói một câu mà ông ta không biết phải nói gì.

“Ông không cảm thấy cũng bởi vì tôi còn ở đây, Triệt mới không đùa chết ông sao?”

Ở bên kia, Nhan Loan Loan điều trị tâm lý không mấy khởi sắc. Hoàng Phủ Triệt chỉ cần đi khỏi cô mấy tiếng, cô liền bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô bị cảm xúc của mình vùi lấp quá sâu quá sâu, không cách nào tự thoát khỏi, Tuần Dịch Khiên cũng hết cách đành bó tay. Anh không biết mấy tháng qua cô đã bị ngược đãi như thế nào, dẫn đến tình trạng cô vô cùng thiếu hụt cảm giác an toàn, luôn giống như một cái đuôi nhỏ đi theo anh, ngay cả nhà vệ sinh cô cũng muốn đi theo.

Hoàng Phủ Triệt đứng trước bồn tiểu kéo khóa quần, hơi bất đắc dĩ quay đầu lại. “Em nhất định phải xem anh giải quyết như thế nào?”

Nhan Loan Loan đỏ mặt chạy ra ngoài. Chờ anh đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy cô ôm đầu gối ngồi ngoài cửa.

“Nhìn xem đây là tiểu sủng vật nhà ai bị chủ nhân vứt bỏ?” Anh trêu đùa kéo cô lên, nâng cằm nhìn lên nhìn xuống đánh giá, hết sức hài lòng gật đầu. “Dáng điệu không tệ, có muốn..... về nhà cùng anh hay không?”

Trên môi anh là nụ cười quen thuộc, cô nhìn nhìn thì rớt nước mắt.

Đối với đứa bé, cô vừa yêu vừa hận, lo được lo mất. Thường thường nhìn một cái cũng không muốn, lại nhân lúc không có người thì lại như bảo bối ôm vào trong ngực thật lâu không buông ra. Mặt mày đứa bé này càng lớn càng giống anh, nhưng anh và Thái tử cũng giống nhau mấy phần.....

Tuần Dịch Khiên nói nếu không thì làm giám định ADN, nhưng biết kết quả thì phải làm thế nào đây? Đứa bé đó là cô mang thai mười tháng mới sinh ra. Nếu như anh không phải là cha của đứa bé, ai nói anh thật sự không quan tâm? Đợi cô bình phục một chút, anh lại không đành lòng để cô đã mỏng manh đến mức vừa chạm đã vỡ bị những ký ức đáng sợ kia làm khổ sở một lần nữa.

Quan trọng nhất là, anh còn cần nhiều sức lực để đối mặt với khả năng xấu nhất kia.

108. Chương 109: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (2)

Thái tử đối với việc Hạ Tử Dụ khẳng định sinh đứa bé cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh không phải không biết ngày sinh dự tính của cô, lúc sinh cô còn gọi điện thoại cho anh, nhưng cuối cùng cô cũng không nhìn thấy người đàn ông ấy xuất hiện.

Một công chúa nhỏ được sinh ra, một trăm ngày cô kéo thân thể yếu đuối mang đứa bé đến trước mặt anh, đối với người đàn ông này vẫn giữ lại một chút hy vọng cuối cùng.

“Không tệ, giống cô.” Tiểu công chúa quả thật đáng yêu, thái tử nhìn nó.

Dùng đầu ngón tay chơi đùa giống như đối xử với mèo con chó con, lại tùy ý nói thêm một câu: “Nhưng không giống tôi.”

Hạ Tử Dụ trợn tròn mắt hạnh, bị phần lại nói không nên lời. Thái tử siết chặt mặt cô, nhẹ nhàng cười, giọng nói lạnh nhạt cuối cùng cũng ngả bài.

“Hạ Tử Dụ, từ trước đến nay tôi có bạc đãi cô không? Cô cô đơn có thể nói thẳng với tôi, tôi có thể cho cô rất nhiều rất nhiều đàn ông, nhưng cô sau lưng tôi cùng người khác làm ra một đứa bé còn đổ trên đầu tôi, ý nghĩa chuyện này không giống nhau.”

Cô hít sâu một hơi, không dám tin anh có thể nói ra những lời như vậy.

“Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cô đúng là nên đổi nghề đi làm diễn viên, nhất định so với nghề người mẫu càng thành công hơn.” Anh chế nhạo nói, rồi sau đó nét mặt lại trở nên lạnh lùng. “Tôi đưa cô lên được, thì kéo cô xuống cũng không có gì khó, cha ruột đứa bé này là ai tôi không quan tâm càng không có hứng thú đi điều tra, chính cô rõ ràng nhất. Nếu cô nghĩ muốn làm chuyện gì mờ ám, khuyên cô nên từ bỏ ý niệm này đi, ít nhất chờ anh đường lui.”

Tư thế người đàn ông này kỳ chi phiếu vẫn mê người như trước đây.

“Thanh toán xong rồi, mang theo con của cô cút đi.” Lời của anh, luôn luôn trực tiếp nhất, không chút nhân từ đả thương người khác.

“Một tờ chi phiếu thì thanh toán xong sao?.....” Hạ Tử Dụ nhin không cho nước mắt rơi xuống, kiêu ngạo ngẩng đầu lên. “Tám năm thanh xuân em đều cho anh.”

Thái tử cười, thật vô tội rút tay về. “Tôi có thể đưa cho cô, ngoài cao trào và tiền, không còn cái khác, thế nào, cái nào không đủ?”

Cô cắn răng bật ra hai tiếng. “Đủ, rồi!”

Chi phiếu kịch xù đủ trả cho tình cảm sâu nặng mà cô lãng phí và vượt qua lần sinh nở khổ sở.

“Từng nói không được yêu tôi, là cô phá hỏng ước định, đứa bé này coi như là một bài học cho cô, đối với đàn ông không yêu cô, phải tránh tham lam, muốn chơi với tôi sao, cô còn chưa chơi nổi.”

.....

Cô dừng lại bước chân đang rời đi, xoay người lại, ánh sáng trong mắt đã vỡ tan. “Anh cho là nắm chắc tất cả sao, tôi bỗng nhiên cảm thấy anh rất đáng thương, rất thảm hại, không trách Trữ Dư Tịch đồng ý với Thi Dạ Triều rời xa anh, đàn ông như anh nên hết hy vọng đi. Anh chính là làm bấy từ nhỏ, rất tốt, anh có thể tiếp tục không kiên nhẫn gì mà làm hại người khác, bởi vì tất cả tội lỗi của anh đều có người trả thay anh! Tôi nguyện rửa cả đời các người – mất nhau vĩnh viễn!”

Đầu óc anh “ông” một tiếng, lao người đuổi theo, nắm chặt lấy cổ tay cô, đáy mắt tràn đầy hung ác nham hiểm. “Cô biết cô ấy đang ở đâu!”

Không biết cô lấy hơi sức từ đâu, hất anh ra. “Anh không phải là không gì không làm được sao? Tìm khắp nơi lâu như vậy mà vẫn không thấy cô ấy, có phải cảm thấy rất thất bại đúng không?”

Hạ Tử Dụ cười lạnh. “Không phải anh đã biết khi anh đang cố gắng tìm kiếm cô ấy, cô ấy và Thi Dạ Triều đang làm gì, anh ấy luôn sớm hơn anh một bước, có được cô ấy trước một bước, mang cô ấy đi trước một bước, chiếm đoạt cô ấy trước một bước!”

Thái tử đột nhiên xoa vành tai cô, gương mặt cong lên một độ cong mê người. “Có phải tôi quá nhân từ với cô hay không, cô và Thi Dạ Triều, ừ, hợp tác với nhau? Cho dù cô muốn cái gì, chấm dứt tại đây đi, tôi chỉ không có tâm trạng thôi, chỉ cần một câu nói của tôi, cô đã không có nơi đặt chân rồi, vì con của cô, cô chọn chết không có chỗ chôn hay là sống không bằng chết?”

Anh dùng cử chỉ mập mờ, lại nói ra lời vô tình nhất. Trong mắt Hạ Tử Dụ chỉ có hận và xem thường. “Anh không phải chỉ nhân từ, anh còn quá ngu ngốc, là người vô cùng tự phụ, thật sự chơi rất vui, Trữ Dư Tịch chưa từng có lỗi với anh, chúng tôi chỉ dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ, anh đã làm cô ấy tổn thương như thế. Nếu cô ấy không còn yêu anh, thì tất cả đều do một tay anh tạo ra, là anh tự tay bóp chết tình yêu cô ấy dành cho anh, không trách người khác được. Trong mắt tôi Thi Dạ Triều thích hợp với cô ấy hơn anh, anh ấy không từ thủ đoạn là vì Trữ Dư Tịch, còn anh cái gì cũng vì chính mình! Muốn có được tình cảm quý giá nhất của cô gái tốt đẹp nhất, anh, không, xứng!”

Tròng mắt Thái tử vẫn không gợn sóng, nét mặt cũng không hề thay đổi. Hạ Tử Dụ nói xong những lời này, không biết suy nghĩ của anh càng nhìn càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Anh nhàn nhạt “À” một tiếng, “Hỏi lại một lần nữa, cô ấy đang ở đâu?”

Thấy cô hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi, Thái tử buông cô ra, lui về sau mấy bước. “Doãn Vệ Hoài!”

Doãn Vệ Hoài lên tiếng trả lời đẩy cửa đi vào. Thái tử khoát khoát tay, cười cực kỳ nhẹ nhàng. “Giao cho cậu, làm cho cô ấy mở miệng, chờ lại giọng nói là được rồi.”

Hạ Tử Dụ hít vào khí lạnh, không thể tin anh sẽ đối xử tàn nhẫn với mình như vậy.

Doãn Vệ Hoài nhận lệnh, khoe miệng nhếch lên. “Hạ tiểu thư, có lỗi rồi.”

109. Chương 110: Thật Xin Lỗi, Con Đã Đến Trễ (3)

Ở trong sân, Hoàng Phủ Duyệt đánh thái cực thì nghe bên ngoài ồn ào, người làm không dám không tuân theo mệnh lão thái gia, lại không dám ngăn cản Thái tử. Chờ ông đánh xong một bộ thái cực, kéo kéo tay áo, cho anh đi vào.

Không biết anh biết được chuyện gì từ miệng Hạ Tử Dụ, Thái tử lập tức chất vấn, kìm nén tức giận.

Ông cụ một tay cầm ly trà, ở bên chậu hoa khom người cầm một phiến lá cần thận lật qua lật lại, nói nhăng nói cuội nhất định không trả lời câu hỏi của anh.

Thái tử nổi giận, một cước đá ngã cái giá để chậu hoa, chậu hoa quý giá chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất. Ông cụ cũng không nổi giận, sai người tới dọn dẹp, không nhanh không chậm thông thả bước về phòng. Dù sao Thái tử cũng không dám làm gì ông.

Ban đầu ông cụ cố ý để lộ tin tức cho Doãn Vệ Hoài, để anh cho rằng Trữ Dư Tịch đi Australia, mà người anh phái đi không mang về một chút tin tức. Anh tỉnh táo lại trực tiếp bay đến Canada, đích thân ba Thi đón tiếp anh, chỉ là không lấy được bất kỳ manh mối nào. Anh an bài người ở lại chú ý chặt chẽ động tĩnh Thi gia. Lúc biết được Thi Dạ Triều đã từng làm những chuyện gì với cô Thái tử không thể khống chế tức giận, không để ý sự phản đối của mọi người, chèn ép Thi gia trên thương trường. Thi gia từ lâu đã do Thi Dạ Triều tiếp quản, ba Thi ít khi nhúng tay, anh làm như vậy đơn giản chính là muốn xem Thi Dạ Triều có tài năng đến mức nào.

Bệnh tình Tân Tiệp chuyển biến xấu, cần phải lập tức tiến hành phẫu thuật. Lục Tử Tước không khả quan lắm với tình trạng của Tân Tiệp, đã làm hết khả năng bây giờ chỉ còn tùy ông trời. Hoàng Phủ Dận cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng của bệnh tình Tân Tiệp, một đời vợ chồng, ông bên ngoài bận rộn cũng cố gắng ở bên bà, chỉ là từ lâu rồi hai người nhìn nhau chẳng nói một lời.

Ngày nào đó, Hoàng Phủ Triệt đến thăm bà, Tân Tiệp chấn động tinh thần nửa nằm trên giường, nhìn bóng dáng xinh đẹp sau lưng anh.

Ánh mắt phức tạp nhìn người phụ nữ kia.

Giúp bà vén chăn, thân hình Hoàng Phủ Triệt đứng trong ánh mặt trời có vẻ cao lớn khác thường. “Tôi cũng không muốn tổn thương bà hay kích động bà, nhiều năm qua bà đối với tôi như thế nào trong lòng tôi biết rõ, nói thật tôi cũng đã từng có ý nghĩ tranh đoạt với Thái tử, chỉ là người sai không phải anh ta, ở trong nhà này bà là người vô tội nhất, tôi không muốn đâm một nhát vào tim bà, cho nên từ lâu tôi đã từ bỏ ý nghĩ đó.”

Anh kéo tay Nhan Loan Loan, đứng đối diện Tân Tiệp, nói. “Nhưng có một số việc, tôi sẽ không bỏ qua.”

Tân Tiệp sáng tỏ, bà nhắm mắt lại gật đầu nói, cực kỳ yếu ớt. “Tùy các người, ta cũng không còn bao nhiêu thời gian, sẽ không so đo quan tâm cái gì.”

Trước khi bọn họ rời khỏi, Tân Tiệp nói có lời muốn nói riêng với Nhan Loan Loan. Bà nhìn kỹ người phụ nữ này trẻ tuổi đáng vẻ xinh đẹp, nhìn thật lâu, tiếng thở dài yếu ớt. “Triệt là một đứa bé có nội tâm rất cô độc, hãy đối xử tốt với nó, đừng tổn thương nó nữa.”

Bà có một bụng muốn nói cuối cùng lại hóa thành câu này. Trong từng ánh mắt của người phụ nữ kia có một loại yếu ớt mà sợ hãi, đều là những người phụ nữ yêu sâu đậm. Ai mà không vì tình yêu mà gây ra thương tích, có ai lại nhẫn tâm xát muối lên vết thương.

“Không phải bà hận tôi sao?” Nhan Loan Loan hỏi bà. Tân Tiệp thê lương cười một tiếng.

Hận?

Suốt cuộc đời của bà, chỉ vì yêu một người đàn ông, chuyện tới nước này, ngay cả hơi sức để tiếp tục sống bà cũng không có, thì có thể lấy gì để hận đây. Hạnh phúc, không phải chỉ cần nỗ lực mà có thể may mắn có được.

Tân Tiệp đã nhiều lần từ cõi chết trở về, chết đi sống lại cứ lặp đi lặp lại, chịu đủ mọi hành hạ. Một ngày nào đó, bà bảo Dĩ Nhu lấy một cái sườn xám màu đỏ in hoa văn trong ngăn kéo. Lúc Hoàng Phủ Dận đi vào, tay phải của bà đang vuốt ve từng tác một, trong mắt phát ra ánh sáng ấm áp. Khoảnh khắc đó ông nhất thời giật mình, người phụ nữ nửa nằm trên giường mặc dù suy yếu xanh xao, nhưng vẫn có thể nhìn ra được lúc còn trẻ chính là một mỹ nhân. Gò má nhỏ bé yếu ớt, con ngươi không màng thế sự, khóe miệng nhếch lên.

Ánh mặt trời chiếu vào bà, phát ra một tầng mờ mịn, ông hoảng hốt hồi lâu.

Thật lâu rồi bọn họ không nói chuyện với nhau, Tân Tiệp gọi ông lại đây ngồi, nụ cười sáng rỡ động lòng người. “Còn nhờ cái sườn xám này không?”

Hoàng Phủ Dận nhìn lướt qua, hình như đang tìm tòi trong trí nhớ, trong giấy lát gập đầu. “Bà mặc lúc chúng ta kết hôn.”

Bà cong mắt lên, nhẹ nhàng cầm bàn tay ông. “Tôi cho rằng ông đã quên từ lâu, còn nhớ ngày tôi gả cho ông không?”

Sức nóng yếu ớt từ lòng bàn tay bà truyền qua, trong lòng Hoàng Phủ Dận không khỏi loạn nhịp, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. “Nhớ, ngày hôm đó cũng giống hôm nay là một ngày nắng chói chang, bà kiên trì mặc sườn xám chứ không mặc váy cưới.”

Bởi vì ông thích phụ nữ mặc sườn xám. Bà là vì ông.

Bà nhắm mắt lại lắng nghe, trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc xuất giá.

Mặc dù bà thấy phần lớn phụ nữ, đối với chuyện kết hôn cực kỳ khắt khe mà hưng phấn. Trước khi ông đến đón bà, bà không ngừng soi gương, chỉ sợ có chỗ nào đó không hoàn mỹ, không bỏ qua từng chi tiết. Ngày đó khi ông nhìn thấy Tân Tiệp xuất hiện trong bộ sườn xám màu đỏ in hoa thì trong nháy mắt toàn bộ tầm mắt ông đều bị hấp dẫn. Giữa nhiệt tình có chút ngượng ngùng, đoan trang lại không thiếu hấp dẫn, tất cả biểu hiện vừa đủ.

Mọi người đều nhìn ông với ánh mắt hâm mộ, ông quả thật rất đặc ý.

Ông đưa tay về phía bà, mà bà không chút do dự đem tất cả của mình giao vào tay ông, cho rằng hạnh phúc của bà chính là bắt đầu từ lúc đó.....

Bà nhẹ nhàng vuốt ve đường chỉ tay trong lòng bàn tay ông, giống như vuốt ve một đoạn đường đầy khe rãnh nhấp nhô, ngọt ngào và đau đớn.

“Tân Tiệp, có lẽ..... là tôi làm lỡ cả cuộc đời bà.” Giọng nói Hoàng Phủ Dận tràn đầy áy náy.

Tân Tiệp cười khê. “Kiếp sau, tôi nhất định có thể gặp ông sớm hơn Tập Diên một bước, kiếp sau, đến phiên ông yêu tôi, mà tôi không yêu ông, như vậy chúng ta sẽ hòa nhau.....”

Tập Diên.....

Ông nghe cái tên này, cảm giác vô lực quán lấy trái tim. Ông làm lỡ một đời đâu chỉ một mình Tân Tiệp?

Đời này của ông, không biết đã lấy được cái gì, lại mất đi cái gì.

Bà thật lâu không nói gì, Hoàng Phủ Dận cho là bà ngủ thiếp đi. Kéo nhẹ tay ra đứng dậy rời đi, trước khi đóng cửa lại nhìn không được quay đầu lại.

Một người phụ nữ đang rong chơi trong hồi ức tốt đẹp, đắm chìm dưới ánh mặt trời, mặt mày trong lúc đó đều đắm chìm trong men say, khóe miệng dịu dàng nhếch lên, xinh đẹp diễm đạm.

Cuối cùng ông đóng cửa rời đi.

Không biết cái nhìn kia, chính là vĩnh biệt.

Một buổi chiều không thể bình thường hơn, Tân Tiệp không làm kinh động một ai, lặng lẽ ra đi.

Ngày đưa tang là một ngày mưa mùa hè, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, một người phụ nữ váy đen đứng trước mộ Tân Tiệp.

Nước mưa tí tách làm ướt tóc cô, theo cái cảm tình xảo nhỏ giọt xuống.

Dì Tiệp, thật xin lỗi, con đã đến trễ.

.....

Cúi đầu thật thấp, cô xoay người lại muốn bước đi thì chân bỗng cứng đờ.

Cách vài mét trên bậc thang phía trước, người đàn ông một thân tây trang màu đen chăm chú nhìn cô đã rất lâu.

Giống nhau đều không che ô, giống nhau đều bị mưa rơi ướt người, giống nhau đều để nước mưa theo cằm chảy xuống, giống nhau đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Khác nhau, trong con người màu đen của anh là lửa nóng hừng hực, mà trong mắt cô, chỉ là một mảnh yên tĩnh.

110. Chương 111: Ôm

Từng giọt từng giọt nước mưa tí tách từ trên trời rơi xuống, âm thanh vụn vặt không có tiết tấu gõ vào trong lòng hai người.

Trữ Dư Tịch ngược mắt nhìn sang, bóng dáng màu đen cao gầy khỏe mạnh, anh đứng cách cô chỉ vài mét. Hai năm không gặp, anh đã tăng thêm vài phần tư vị của người đàn ông trưởng thành, gương mặt đó, hình dáng đó, không chút sai biệt với trong trí nhớ của cô.

Khi anh có hành động trước, cô mở đôi chân thon dài giẫm đôi giày cao gót lên từng bậc thang từng bước đi về phía anh.

Mỗi một bước đi của cô, trái tim Thái tử không ngừng cuồng loạn.

Chỉ cách một bậc thang cuối cùng.

“Bớt đau buồn!”

Cô nói cái gì?

Hôm nay anh đã nghe ba chữ này vô số lần, thật không ngờ lại từ miệng cô nghe được những lời cũng giống như vậy.

Âm thanh giày cao gót giẫm lên nền đá xanh nghe hết sức rõ ràng..... cô không dừng lại nửa bước, đối mặt với anh cũng chỉ là thoáng qua.

Thái tử ngăn ra, đột nhiên xoay người giữ chặt cánh tay cô.

“Em nói cái gì?” Giọng nói có chút không dám tin.

Trữ Dư Tịch xoay người liếc mắt nhìn tay anh một cái, rồi nhìn anh một chút. Ánh mắt của cô nhạt nhẽo, thể nhưng anh lại cảm thấy chói mắt, không tự giác rút tay về

Bóng lưng người phụ nữ này vẫn mảnh mai như trước, mang giày cao gót càng lộ rõ vẻ cao gầy.

Cho đến khi cô gần đi khỏi tầm mắt anh, anh mới giật mình tỉnh lại.

Trữ Dư Tịch vừa đi, vừa xoa nhẹ ngực của mình

Nhịp tim không có thay đổi, khoe miệng hiện lên độ cong cực kì nhỏ.

Anh đuổi theo, không nói một lời, lôi cánh tay cô, kéo thẳng đến bãi đậu xe.

Cô vùng vẫy vài cái, đành từ bỏ, mặc cho anh kéo lên xe.

Anh đổi một chiếc Spyker, vẫn bảnh bao như cũ. Không hiểu sao cô lại nhớ tới có một lần phát hiện quần lót Hạ Tử Dụ ở trên xe anh.....khoe miệng hơi nâng lên.

Xe chạy nhanh vào tầng hầm để xe, cô mới phát hiện đây không phải là căn hộ trước đây của anh.

Vừa vào thang máy, anh chợt đẩy cô đến vách tường cúi mắt tỉ mỉ quan sát, nhìn đến mắt ửng hồng, mà cô chỉ nhẹ nhàng nhìn lại anh.

Trong phút chốc anh cúi đầu, cô nghiêng đầu né tránh. Mối anh đuổi đến bên kia, cô lại tránh tiếp. Tránh né và truy đuổi cứ lặp lại như thế.

Trong không gian kín mít chỉ có tiếng máy móc vận hành.

Làm thế nào cũng không hôn được cô, tính nhẫn nại ít đến đáng thương bị dùng hết, anh nắm lấy cằm cô, thang máy “đỉnh” một tiếng, anh dừng lại động tác, kéo cô ra ngoài, nhấn mật mã một căn hộ mở cửa đẩy mạnh cô vào.

Phòng khách rất lớn, trong suốt thông thoáng rộng rãi thoải mái. Cô vẫn còn đang thưởng thức thì ở đằng sau anh đã ôm hông cô, khóa chặt cô vào lòng ngực. Vùi đầu ở cổ cô dùng sức hít lấy mùi hương của cô.

Khi hương thơm quen thuộc kia xâm nhập vào phổi, anh có thật nhiều rung động.

Anh ôm cô, cô bị anh ôm, hai người không ai lên tiếng.

Dường như hai năm xa nhau đã làm bọn họ quên mất phải giao tiếp với nhau như thế nào. Điện thoại của anh vang lên, anh không nhúc nhích, lúc này tiếng chuông như nhạc nền àn tương phùng.

Tiếng chuông điện thoại anh vừa mới ngừng, điện thoại của cô ngay lập tức vang lên. Cô vừa mới cử động, đã bị anh nhanh một bước lấy từ trong túi ra, nhìn cũng không thèm nhìn trực tiếp tắt máy, vút sang một bên.

Anh vẫn bá đạo như vậy.

Trữ Dư Tịch nghĩ, đẩy anh, đẩy cũng không được. “Quần áo của em ướt hết rồi, không thoải mái, em đi tắm một lát được không anh?”

Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng anh cũng chịu buông tay.

.....

Từ phòng tắm bước ra, chỉ quần khăn tắm, đem quần áo đã cởi ra bỏ vào máy giặt.

Thái tử hình như cũng đã tắm rửa, chỉ mặc một cái quần cotton dài ngủ đầu vào trên ghế salon, nghe động tĩnh tâm mắt ngay lập tức đuổi theo cô.

.....

Cô thay đổi.

Ở trước mặt anh cho dù chỉ quấn cái khăn tắm cũng có thể bình thản ung dung đi qua đi lại. Hoàn toàn không nhìn thấy cô gái ngượng ngùng nằm đó.

Người nào đã thay đổi cô? Dù sao cũng không phải là anh.

Cô chỉ vào phòng ngủ hỏi. “Em vừa xuống máy bay, vốn định về nhà ngủ, hiện tại chỉ có thể mượn chỗ này của anh để nghỉ ngơi một chút.”

Cô nói tự nhiên, nhưng anh chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

Cô đóng cửa phòng, ngăn cách tất cả.

Thật sự vô cùng mệt mỏi, vừa nằm xuống đã ngủ. Ngay cả anh đi vào cũng không có tinh lực để ngăn cản.

Chăn bị nhấc lên, anh nằm xuống, ôm cô vào trong ngực, bàn tay to lớn xoa nhẹ thân thể cô, chỉ là muốn xác nhận sự tồn tại của cô.

Hơi thở của cô, nhịp tim của cô, nhiệt độ của cô..... Cho tới bây giờ anh mới dám xác định, cô là chân thật, không phải là anh ảo tưởng như bao ngày đêm trước đây.

“Tiểu Tịch.....” Anh nhỏ giọng gọi lên cái tên mà anh đã nhớ nhung quá lâu.

Trữ Dư Tịch mắt nhắm lại rất không kiên nhẫn đẩy anh ra trở mình một cái, lẩm bầm một câu. “Có thể đừng làm phiền em được không, thật sự em vô cùng mệt mỏi rất muốn ngủ.”

Anh chống đầu nhìn gò má cô, cả phòng yên tĩnh.

Cả đầu Thái tử chỉ có một ý nghĩ: cô đã trở về.

Cuối cùng.

Cuối cùng cô đã trở về.

.....

Không biết nhìn bao lâu, anh đột nhiên cảm thấy có chút không công bằng. Tại sao cô có thể ngủ ngon như vậy, anh cũng rất mệt mỏi đã vài ngày không chớp mắt, tại sao anh lại không ngủ được.

Cô gặp anh cũng không có hưng phấn một chút nào sao?

Cô không muốn anh một chút nào sao?

Lật lại cơ thể cô, anh đè nửa người lên, dùng ánh mắt tỉ mỉ miêu tả nét mặt của cô: cô ngủ vẫn giống như trước đây, vẫn ngây thơ không hề phòng bị.

Hé mở cánh môi hơi thở nhàn nhạt theo quy luật, anh càng nhìn càng nhịn không được, người phụ nữ giờ phút này đang nằm ngủ bên cạnh anh chính là người anh ngày nhớ đêm mong..... Bỗng dưng cúi đầu cắn thật hôn lên.

Dịu dàng, chậm rãi vân vê, mút thỏa thích, ngậm nhẹ. Xem như bảo bối.

Hai cánh môi mềm mại hương vị ngọt ngào, gợi lên dục vọng sâu thẳm và rung động trong cơ thể anh. Nụ hôn của anh dần dần sâu hơn, cô nửa tỉnh nửa mê không tự chủ được hừ nhẹ một tiếng, giống như một kíp nổ đốt cháy nhiệt tình của anh.

Tay của anh từ đầu lướt xuống vai, quanh quẩn thật lâu, cuối cùng dời đến trước ngực mềm mại đầy đà của cô.

Ngay sau đó cổ tay anh bị cô nắm chặt, cô trừng mắt, giọng nói lạnh lùng. “Anh Thái tử! Anh còn như vậy em sẽ đi ngay lập tức!”

Trong nháy mắt, Thái tử như quả bóng bị xì hơi, trượt khỏi người cô, thành thành thật thật nằm xuống, chỉ ôm cô, không dám lộn xộn sờ loạn

Rất nhanh cô lại tiến vào mộng đẹp lần nữa. Thái tử nhìn trần nhà, chợt nâng lên một nụ cười yếu ớt.

Chỉ sợ đây là nụ cười chân thật đầu tiên của anh trong suốt hai năm qua.

Cô gọi anh là anh Thái tử!
Tiểu Tịch của anh, thật sự đã trở về!

111. Chương 112: Chôn Cùng (1)

Cô không ngủ một giấc đến khi trời sáng, vả lại cả đêm không mộng mị.

Tia sáng ban mai chiếu vào qua khe hở màn cửa, giống như chiếu một tia sáng chói mắt vào bóng tối, ngay cả tro bụi đều không có chỗ che giấu.

Ở sau cổ là hơi thở nóng rực mà trầm ổn của người đàn ông, anh giam cầm lấy hông cô đầy tính chiếm hữu.

Nhịp tim mạnh mẽ, dán chặt lấy lưng cô. Khăn tắm quấn quanh người cô vẫn hoàn chỉnh. Anh thật sự hiền lành như thế.

Dùng động tác nhẹ nhàng nhất nâng cánh tay anh lên để xuống giường, mặc lại quần áo đã hong khô. Nhớ tới hôm qua không nghe điện thoại, tìm khắp nơi cũng không tìm thấy điện thoại, đành bỏ qua.

Thái tử giật mình thức dậy. Không nhìn thấy người trong ngực, anh chống nửa thân người sững sờ trong chốc lát, nếu không phải trên giường còn có dấu vết cô đã ngủ qua, anh thật sự sẽ cho rằng mình đã nằm mơ một giấc mộng đẹp.

Không thấy quần áo của cô, giày ở trước cửa cũng mất.

Cô lại đi rồi!

Thái tử chống trán ngồi trên ghế salon, đè nén cơn tức giận, cầm điện thoại di động lên lại phát hiện không biết số của cô.

Trữ! Dư! Tịch!

Anh đang cẩn răng nghiêng lợi, thì có người gõ cửa.

Ngoài cửa chính là cô.

Giọng anh tăng cao. “Em đã đi đâu vậy?”

Trữ Dư Tịch cầm túi đồ ăn trong tay vừa mới mua về lắc lắc trước mắt anh, nghiêng người đi vào, lấy ra bát đĩa dọn từng thứ ra. Quay đầu lại, ở bên ngoài, cách vài bước, Thái tử nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt.

Cô múc cho anh một chén hoành thánh, cũng tự múc mình một chén, múc một muỗng cho vào miệng, nhìn về phía anh. “Anh không ăn sao?”

Cô thần nhiên như thế, anh ngược lại có vẻ có tổ chất thần kinh rồi.

Lần này Trữ Dư Tịch trở về chỉ là vì tang lễ của Tân Tiệp, tới lặng lẽ, đi lặng lẽ. Nhưng không ngờ mình lại giống như tự dâng tới cửa bị anh phát hiện.

Cô không có quá đổi kinh ngạc, càng không có lúng túng kinh hoàng. Giống như mọi việc bất ngờ này đều hợp tình hợp lý.

Lúc trước khi cô rời đi mang theo chính là một trái tim đã chết, căn bản không nghĩ đến sẽ gặp lại anh. Hôm nay lại cùng anh ngủ chung một giường cả đêm, còn cùng ăn bữa sáng.

Thật là kỳ diệu.

Khóe mắt Thái tử thấy cô nâng lên khóe miệng, khi nhìn lên thì trên mặt cô không có gì cả.

“Em..... Hai năm qua em đã đi đâu?” Anh cố hết sức làm cho biểu hiện của mình bình tĩnh một chút.”

“.....”

“Lúc đó vì sao không từ mà biệt?”

Trữ Dư Tịch không nhanh không chậm cắn một miếng bánh bao hấp, vẫn như cũ không trả lời.

“Tại sao đi cùng với Thi Dạ Triều?” Ngón tay cầm muỗng của Thái tử dùng chút lực.

Nuốt xuống miếng cuối cùng, cô liếm liếm chất lỏng thơm ngon ngọt ngào còn sót lại trên đầu ngón tay, rút khăn giấy ra lau tay, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em đã đi đến nơi không có anh. Không biết vì cái mà phải từ biệt. Nếu lúc ấy em không đi, nói không chừng đã bị anh giết chết.”

Anh ném cái muỗng xuống, nuốt không trôi nữa rồi.

Từng chữ của cô đã làm anh nghẹn cứng nói không ra lời.

.....

Hoàng Phủ Triệt nghe cô miêu tả nét mặt lúc ấy của Thái tử, không khỏi nhú mày. Anh nói Tiểu Tịch em thay đổi.

Trữ Dư Tịch nhếch môi cười nhạt, khuấy nhẹ lớp bọt trên mặt của ly capuccino. Đáy mắt bình thản như nước.

Thay đổi sao?

Là thay đổi đi.

Theo yêu cầu của cô, Hoàng Phủ Triệt dẫn cô đi gặp Nhan Loan Loan.

Hôm nay cô đã cắt mái tóc quần dày, làm Trữ Dư Tịch thật kinh ngạc.

Thật ra thì tóc ngắn thích hợp với cô ấy hơn.

Giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì Trữ Dư Tịch cũng không rõ ràng, chỉ cảm thấy cô ấy cũng trở nên khác với trước đây. Hoàng Phủ Triệt không nói một lời về chuyện này, hỏi cô dự định sau này.

Cô có chút bất đắc dĩ cười khổ, rồi khỏi lâu như vậy không hề cho ai chút tin tức, kể cả Đường Yên. Lần này Đường Yên biết cô trở lại, không bao giờ để cô đi nữa, những mâu thuẫn trước đây của hai mẹ con đều biến mất. Đường Yên tiêu tụy không ít, còn có ánh mắt bà luôn ảm ứot, cũng biết bà đang đau lòng cho con gái. Bà không hề hỏi hai năm qua cô đã trôi qua thế nào, chỉ ôm cô vào lòng, nghẹn ngào nói một câu.

“Mẹ sẽ không để ai làm tổn thương con nữa, không bảo vệ tốt cho con, cha con nhất định sẽ trách mẹ, Tiểu Tịch, mẹ có lỗi với con, lúc đầu mẹ nên sinh con ra là con trai mới tốt.”

Cô nhin không được cười ra tiếng, chóp mũi cũng chưa xot. Ôm lấy hôn Đường Yên, nằm trên chân bà. “Đừng tự trách mình, hai năm qua con tốt vô cùng, không thấy con đã trưởng thành không ít sao?”

Giọng nói của cô như không sao cả, cuối cùng Đường Yên không nhin được nữa rơi nước mắt. Rơi vào dưới mắt cô, giống như là từ trong mắt cô chảy ra.

“Mẹ biết con chịu nhiều uất ức không có chỗ khóc, có mẹ ở đây, sẽ không chê cười con, khóc đi.” Đường Yên càng nói nước mắt của bà rơi càng nhiều thêm, Trữ Dư Tịch đưa tay lau đi nước mắt của Đường Yên trên mặt mình, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Cô chưa khóc đã bao lâu rồi?

112. Chương 113: Chôn Cùng (2)

Cô nhớ rõ lần cuối cùng mình rơi nước mắt, là lúc trải qua mùa đông đầu tiên với Thi Dạ Triều ở Vancouver.

Cô tự phong tỏa chính mình, không nghe không nhìn cũng chẳng quan tâm. Thi Dạ Triều muốn cái gì cô cũng đều làm theo anh ta. Nếu như cô đã cùng anh ta đến đây, thì đã biết có một số việc dù sớm hay muộn cũng phải đối mặt.

Trong một thời gian dài, Thi Dạ Triều không làm chuyện đó với cô, cô cũng không cảm thấy may mắn, cũng chỉ là hoãn thời gian hành hình mà thôi.

Mà bởi vì đoạn đối thoại trong bộ phim đó, trái tim trống rỗng của cô giống như đột ngột bị siết chặt. Cô cho rằng mình đã không còn nước mắt nhưng thứ chất lỏng đó vẫn đang cuộn cuộn chảy ra liên tục từ đáy mắt.

Buổi tối vài ngày sau, Thi Dạ Triều trở về, cả người toàn mùi rượu, ôm cô lên từ trên sàn nhà, nhẹ nhàng đặt lên giường, lại không ngờ phát hiện nước mắt của cô vẫn chưa khô.

Nhất thời nổi giận, không thể nhẫn nại nữa, xé quần áo của cô, cơ thể bao phủ lên.

Động tác anh thô bạo, dã man, đôi môi và bàn tay tàn phá bừa bãi trên thân thể cô. Nhưng không thấy cô giãy giụa, nằm ở đó như đang cam chịu số phận.

“Tại sao không phản kháng? Không phải em chán ghét tôi chạm vào em?” Anh xoay đầu cô qua, chất vấn, hiển nhiên không có được bất kỳ câu trả lời nào. Lý trí của anh đã bị ngọn lửa hừng hực thiêu cháy hoàn toàn.

“Chỉ cần em gật đầu, tôi bằng lòng đem tất cả mọi thứ của tôi cho em, chỉ cần em gật đầu, việc này rất khó sao? Rất khó sao?” Anh gặm cắn mọi điểm yếu ớt nhạy cảm trên người cô, ngón tay xoa nắn giữa hai chân cô.

Cho dù anh đối xử với cô thật tốt, cô cũng không chịu liếc anh một cái, mà Thái tử, cho dù tổn thương cô như thế nào đi nữa, trong lòng cô vẫn chỉ có người đàn ông đó.

“Em có nhớ tôi đã từng nói, nếu hắn ta yêu em, tôi sẽ rút lui, nhưng hắn ta ngay cả điều cơ bản nhất là tin tưởng em cũng làm không được!”

“Vì người như hắn ta, đáng giá sao? Nếu như hắn ta thực sự yêu em, căn bản tôi sẽ không có cơ hội dẫn em đi!” Cô vẫn không nhúc nhích, ngón tay anh đột nhiên đâm sâu vào cô.

Trong mắt Trữ Dư Tịch không có ánh sáng, mặt không chút thay đổi càng làm anh thêm đau nhói. Anh vô cùng hận!

Có phải nụ cười và nước mắt của cô, tất cả đều chỉ vì một mình Thái tử hay không?

Anh không thể tha thứ khi đối mặt với mình chỉ là người phụ nữ không còn chút sức sống! Không biết anh lấy từ đâu ra một con dao găm, rạch một nhát vào ngực mình, lưỡi dao sắc bén, máu tươi chảy ra. Một vùng máu đỏ chói mắt, làm cho tầm mắt cô ngưng tụ, con người khát máu bạo lực thức tỉnh, đang kêu gào trong mạch máu của cô.

Nhìn ra được cô đang cố gắng, đầu ngón tay dính máu vẽ loạn lên cánh môi của cô. “Vì hắn ta cái gì em cũng làm sao? Nếu là trả nợ thay hắn ta, tôi sẽ không khách khí.”

Tách hai chân cô ra, nghiền nát chống đỡ yếu ớt của cô. Cố ý dùng máu của mình để kích thích cô, cuối cùng trong mắt cô nổi lên sát ý, dùng tốc độ cực nhanh đoạt lấy dao găm, vung về phía anh, mà anh đã chuẩn bị trước không chế cổ tay cô kéo lên đầu, cười tàn nhẫn.

“Từ từ nào, Tiểu Tịch thân ái.”

Đi kèm với tiếng cuối cùng, anh chọt đẩy vào.

Bởi vì khô khốc nên cô đau đớn nhăn mày lại, anh ta tiến vào hoàn toàn, sau đó di chuyển điên cuồng. Cúi đầu hôn lên cánh môi dính máu của cô, khí thể tiến công chiếm lĩnh càn quét. Hai tay của cô cũng bị anh ta nắm chặt, dao găm vẫn còn trong tay cô.

Mũi dao chìa về phía anh ta, cố chấp dùng sức, cố gắng tránh thoát khỏi anh ta, kết quả bị anh ta tiến vào sâu hơn.

Môi bị một trận đau đớn, môi của anh bị cô cắn nát, anh nhếch khóe miệng, cắn một cái trên cổ cô.

Anh điên cuồng dùng sức chuyển động, cuốn cô vào từng đợt từng đợt đau đớn. Mấy ngày nay cô không ăn uống gì, sức lực rất nhanh đã tiêu hao hết, siết chặt dao găm trong tay, ánh mắt sắc như dao, vạch ra một vết thương vô hình trong lòng anh.

Cuối cùng cô cũng có phản ứng, mặc dù đó là hận, vẫn tốt hơn trái tim cố chấp của cô nguội lạnh như tro tàn.

“Hận tôi phải không? Muốn cho tôi chết phải không? Vậy thì lấy bản lãnh của em ra đi.” Anh từng phát từng phát, không chút lưu tình, như muốn truyền những khổ sở trong lòng mình vào thân thể cô! Để cô chịu loại đau thương giống như mình!

Cô cắn chặt hàm răng, nín thở, giờ chân đá tới, thắt lưng rắn chắc của anh bị đá một cái, rên lên một tiếng, chợt kéo cao chân cô, làm cho đầu gối cô cong lại không chế cô.

“Còn chưa đủ! Mãi mãi không đủ!” Con người của Thi Dạ Triều dần dần nhuộm đỏ màu máu tươi chói mắt, thất bại và đau đớn. Vốn dĩ anh mong muốn không tổn thương cô, ép buộc cô, anh muốn đối xử thật tốt với cô, nhưng cô luôn luôn có thể ép anh đến mức tàn bạo, đến nông nổi mất đi lý trí.

Máu của anh chảy đến trên người cô, anh đang dung hợp thật sâu trong cơ thể cô.

Mong muốn biết bao nếu như cũng có thể chạm vào đáy lòng cô như vậy, thật là tốt biết bao? Không yêu thì không yêu, anh sớm biết sẽ như vậy. Liều chết triền miên, là hận anh cũng nhận.

Thái tử là chấp niệm của cô, mà cô lại là chấp niệm của Thi Dạ Triều. Có lẽ anh yêu nhiều hơn, cũng điên cuồng hơn, lại càng mặc kệ phải trả giá đắt, cho nên anh cố chấp hơn cô.

Anh càng dùng sức, cô càng hận, cho đến khi trong mắt cô ngoài hận ra chỉ còn có bất lực và tuyệt vọng.

Nước mắt trong suốt chảy ra, anh tự nói với mình, đây là vì anh.

Cô giống như một con búp bê bị xé rách đặt trên giường, anh mặc quần áo xong, xoay mặt cô qua, lau nước mắt cô.

“Đừng nghĩ đến cái chết, tôi sẽ để hắc ta chôn theo em.”

Trong lòng anh không có vết thương? Không ai có thể mạnh mẽ đến mức không chèn vào đâu được. Thi Dạ Triều cũng thế.

Từ máu thịt chính mình và linh hồn bắt được trong lúc yếu ớt nhất đã đúc thành một con dao hai lưỡi, tổn thương người mình yêu thì chính bản thân cũng sẽ đau đến không muốn sống.

Yêu chính là con dao hai lưỡi tàn nhẫn đó.

Thi Dạ Triều dựa người vào cánh cửa, trong nháy mắt, cả người mất hết sức chống đỡ. Một mỗi và khổ sở khôn cùng quấn quanh anh.

Anh lại tổn thương cô.....

Anh không thể nào tha thứ khi trong mắt cô ngay cả cái bóng của mình cũng không có.

Bởi vì hạnh phúc luôn là thoáng qua, nước chảy không lưu dấu. Mà sợ rằng, trong đời cô, những điều tốt đẹp đều không liên quan đến anh, nếu như có thể để cô nhớ anh, như vậy đau thương chính là phương pháp tốt nhất.

Tiểu Tịch, tại sao chúng ta, cứ phải khó khăn như vậy?

.....

Trữ Dư Tịch cố gắng chống đỡ đi tắm, cô muốn rửa sạch sẽ tất cả những dấu vết mà anh ta để lại trên người mình. Nhưng những sự sỉ nhục kia đã khắc sâu ở trong lòng cô mãi mãi không xóa đi được.

Mỗi lần anh đều ép cô gần như nổi điên muốn mạng của anh, thất bại, không nghi ngờ gì sẽ phải tiếp nhận “trừng phạt”.

Ngoại trừ lần đầu tiên, sau này cô không còn nước mắt nữa.

Nước mắt là đáng xấu hổ. Chỉ bại lộ sự yếu ớt, vô dụng, tuyệt vọng của cô cho người khác có cơ hội thương tổn mình.

Tình yêu gì đó, để gió cuốn đi đi.

Mua dây buộc mình là lỗi lầm lớn nhất kiếp này của cô.

Thi Dạ Triều cũng vậy, Thái tử cũng vậy. Ai có thể thực sự bảo vệ trái tim ai? Cô đã bắt đầu hiểu được phải tự bảo vệ mình.

Cho nên từ đó, ai cũng đừng nghĩ, sẽ tổn thương cô nữa

113. Chương 114: Phải Có Bao Nhiêu Yêu (1)

Trữ Dư Tịch trở về cũng đã được một thời gian rồi, vẫn chưa đi gặp ông cụ. Theo quy củ mà nói không sớm thì muộn cô cũng phải đi một lần. Nhưng cô không muốn, Đường Yên cũng không ép cô. Quả thật, cách làm của ông cụ làm cho người ta rất thất vọng và đau lòng. Tân Tiệp qua đời càng làm cho những phiền toái liên tục xảy ra trong mấy năm gần đây phủ một tầng u ám lên nhà Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ Dĩ Nhu đi qua Mĩ du học. Quan Thánh Hi bốc hơi khỏi thế gian một thời gian dài đã xuất hiện, Dĩ Nhu không có nhào tới lệ rơi đầy mặt nói những lời như “Em nhớ anh muốn chết, anh đã đi đâu”, mà rất có cốt khí mắt đẫm tai ngơ với anh, giống như năm đó anh đã làm với cô.

Quan Thánh Hi tự thấy xấu hổ với cô, không nôn nóng không buồn bực, xin Boss cho nghỉ dài hạn, trong vòng một năm không nhận bất kỳ nhiệm vụ nào, chuẩn bị theo đuổi cô gái nhỏ bị anh tổn thương tình cảm một lần nữa. Thái tử vẫn phản đối như trước đây, sắp xếp mấy người ở bên cạnh bảo vệ Dĩ Nhu. Quan Thánh Hi ngại mối quan hệ giữa “Carlos” và nhà Hoàng Phủ nên không muốn trở mặt với Thái tử, vì vậy muốn gặp mặt cô cũng khó khăn. Cũng may anh là người có kiên nhẫn, anh biết Dĩ Nhu có tình cảm với anh, có tự tin đoạt lại trái tim cô, thời gian không thành vấn đề.

Hoàng Phủ Triệt chưa khi nào dừng việc trả đũa Hoàng Phủ Dận, từ trước đến nay Thái tử không hề phát biểu ý kiến về việc này, cho dù Hoàng Phủ Dận khôn ngoan nhưng một mình ứng phó thì cũng không dễ dàng gì. Mấy gia tộc khác từ chiến trường không khói thuốc súng này thu được không ít lợi ích, trong xương mỗi người đều có sự lạnh lùng tàn khốc, lợi ích mới là mục tiêu cuối cùng bọn họ theo đuổi, những chuyện khác bọn họ không suy nghĩ làm gì.

Tân Tiệp qua đời đã tạo dả kích không nhỏ với mấy đứa nhỏ nhà Hoàng Phủ. Hoàng Phủ Nguyệt Như gửi con gái ở nước ngoài, trước khi Tân Tiệp ra đi mấy tháng, cô vẫn luôn ở bên cạnh bà. Mỗi người bọn họ đều có tình cảm đặc biệt sâu đậm với Tân Tiệp, dường như không ai quan tâm đến cảm nhận của cha bọn họ khi mất đi vợ. Hoàng Phủ Dận vô cùng mệt mỏi, cũng có lúc nghĩ, người làm cha như ông tại sao lại thất bại như vậy.

Đường Yên nói năng chua ngoa nhưng tâm thì như đậu hũ. Bà gần như nhìn bọn trẻ lớn lên, bà nhìn thấy Thái tử sa sút cũng đau lòng. Trữ Dư Tịch vì anh ta chịu quá nhiều đau khổ, bà không phải không quan tâm, nhưng dù sao chuyện giữa nam và nữ cũng không thể nào nói rõ được, bà làm sao không biết con gái mình có chấp cỡ nào. Hôm nay, trải qua hai năm, Trữ Dư Tịch đã trở nên trưởng thành, kích động bất chấp tất cả và cố chấp của ngày xưa đã không còn.

Bà không biết là buồn hay vui.

Đường Yên không có ép buộc cô phải chuyển về nhà sống, cô đã trưởng thành, dù sao cũng phải có chút không gian riêng ỉn. Trữ Dư Tịch vẫn ở lại nhà trọ lúc trước. Nhà trọ đó cô vốn chỉ trả một năm tiền thuê phòng. Không ngờ khi cô trở lại, chủ nhà trọ nói cho cô biết đã có người trả thay cô ba năm tiền phòng. Nơi này vẫn giống y như lúc trước khi cô đi, hơn nữa không dính một hạt bụi.

Thái tử tan sở thường hay chạy tới chỗ cô, ở ỳ chỗ này ăn bữa tối hoặc bữa khuya. Trữ Dư Tịch đối xử với anh không giống như trước đây, muốn gì được nấy nói gì nghe đấy. Thường lấy rất nhiều lý do từ chối anh. Một mình đi ra ngoài chơi hoặc đóng cửa đi ngủ, để mặc anh đứng chờ.

Một ngày kia, Thái tử tăng ca đến khuya, lái xe thẳng đến nhà cô, đúng lúc gặp Đường Yên đang muốn đi.

“Đã lâu rồi không có uống canh dì Yên nấu, hôm nào bảo Tiểu Tịch mang cho con đi.” Thái tử cười nói.

Đường Yên làm sao không biết ý của anh, nhưng vẫn nhận lời, ném ánh mắt tự mình biết về phía Trữ Dư Tịch rồi ra về.

Trữ Dư Tịch nằm xem tivi trên ghế salon, cũng không nhìn anh cái nào. Thái tử đi từ từ đến bên người cô. “Anh đói bụng.”

“Trong bếp có chút đồ ăn thừa, tự anh hâm nóng lại đi.”

“.....”

Từ khi nào mà anh phải xuống bếp? Ai dám sai bảo anh xuống bếp?

Người phụ nữ này dám.

Trong ngực cô ôm một cái gối chống đầu nằm nghiêng, áo ngủ tơ tằm màu xanh dương bị kéo lên đến đùi. Da thịt trắng bóng phơi bày trước mắt anh.

Tầm mắt anh từ từ lướt xuống dưới, rút ra một kết luận: người phụ nữ này quả thật không còn giống như trước đây. Không hề ngây ngô nữa, khi giơ tay nhắc chân dù vô tình hay cố ý đều lộ ra sự hấp dẫn, ngứa ngáy tâm can.

Quá trình cô từ cô gái trở thành phụ nữ, không có sự tham gia của anh. Trong lòng bực bội, khó chịu hồi lâu.

“Ông cụ bảo em cuối tuần này trở về một chuyến.”

Bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng, cô thản nhiên lên tiếng trả lời. Lạnh lùng như vậy, cuối cùng Thái tử ngồi không yên nữa, đá bay dép nhào tới ôm cô vào ngực.

Bị anh áp đảo, lúc ngẩng đầu nhìn anh, trong miệng cô vẫn còn nhai răng rắc miếng khoai tây.

“Đừng xem nữa, tán gẫu với anh, chúng ta trò chuyện.” Từ lúc cô trở về, anh vẫn muốn tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với cô, nhưng vẫn không tìm được. Cô vẫn gọi anh là anh Thái tử, mê hoặc và nhiệt tình trước đây hoàn toàn không có, lạnh nhạt đến mức anh không thể nắm bắt được lòng của cô.

Tựa như hiện tại, con người trấn tĩnh, phản chiếu cái bóng của anh, nhưng cũng chỉ có cái bóng mà thôi, mà con mắt cô chuyển động một cái, cái bóng của anh biến mất ngay lập tức không thấy nữa.

Trong mắt cô, không còn anh.

Điều này làm anh vô cùng khó chịu.

Đưa tay xoay mặt cô lại, ép buộc cô đối mặt với mình.

Cô nhìn một lát rồi cười khúc khích, từ trên đỉnh đầu lấy một cái gương nhỏ, giơ lên trước mặt anh. “Anh nhìn một chút xem anh có vẻ mặt thế nào.”

Anh ngẩn ra. Không thể như vậy? Giống như oán phụ, chân mày xoắn chặt. Còn đâu Thái tử gia?

Mà khóe miệng cô vẫn còn nụ cười. Trong nháy mắt anh cảm thấy thất bại, dè trên người cô. “Tiểu Tịch.....”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, cô tránh khỏi ngực của anh. Tay bị anh kéo lại, cô nhú mày.

“Đừng đi.” Anh nói.

Cô nhẹ nhàng giãy ra. “Không phải anh đói bụng sao?”

.....

Đừng đi.

Đừng đi.

Trữ Dư Tịch đứng bên cạnh bếp, thật lâu sau, trong lòng không thể tiêu tan hai chữ đó.

Nếu như ban đầu anh biết cô sẽ rời khỏi, sẽ không để cho cô phải đi, hay là hoàn toàn thờ ơ..... anh từng coi thường cô đến vậy.

Một giây tiếp theo cô mỉm cười tự giễu, nghĩ những chuyện này còn có ý nghĩa gì?

Anh đang nhìn cô, ở bên ngoài, cách cô chỉ vài bước.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, cô rất vui mừng vì tâm mình không gợn sóng.

Ẩn giấu dưới áo ngủ là dáng người mỏng manh hơn trước kia, anh đi lên trước, từ phía sau ôm lấy cô, chợt nhớ tới trước đây, tại nơi này, dạy cô bài học đó.

Khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt, nha đầu này tâm tư cẩn thận, khi đó cũng biết quyền rũ anh.

Xoay thân thể cô lại, nâng cằm cô lên. “Anh muốn..... hôn em.”

“Lý do?”

Anh nhỏ giọng than thở. “Có biết hai năm qua anh trải qua thế nào không?”

Động tác ôm ái mà thận trọng ôm lấy cô, khẽ ngửi mùi thơm thoang thoảng trên người cô. Mùi hương này thấm vào tận đáy lòng, có cảm giác đã mất mà lại có được.

“Đầu tiên là hận em, không từ mà biệt, hận đến muốn giết em, hận đến muốn tự tay bóp chết em.....”

“May mà không để cho anh tìm được em, nếu không thật sự đã chết trong tay anh rồi đó.” Trữ Dư Tịch ngắt lời anh, chỉ một câu dễ dàng phá vỡ bầu không khí anh tạo ra.

Thái tử hít khí thật sâu. “Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi, Tiểu Tịch. Xin lỗi lúc trước anh đã làm chuyện tổn thương em.”

“Chuyện gì?” Tầm mắt của cô lướt qua vai anh, mê ly không có tiêu điểm.

“Cho là em vụng trộm với Thi Dạ Triều, phản bội anh? Nói em vô sỉ, nói em ghê tởm, hay là đánh em? Còn gì nữa em không nhớ nổi, anh muốn nói chuyện nào?”

“Thật xin lỗi.....” Siết chặt hai cánh tay, nhớ lại những lời mà Dĩ Nhu và Hoàng Phủ Triệt nói với anh, trong lòng quặn đau từng cơn. “Tiểu Tịch anh đều biết, anh đều biết.”

Trữ Dư Tịch muốn đẩy anh ra, anh không cho, ngược lại càng ôm chặt hơn. “Tại sao không nói cho anh biết sớm một chút, tại sao muốn một mình gánh chịu, trong lòng em, anh không đáng để tin tưởng sao?”

“Hả?” Cô kinh ngạc, phát ra một đơn âm.

Thái tử rất khó khăn mở miệng, giọng nói trầm thấp động vào lòng cô. “Những chuyện em không muốn để cho anh biết, Tiểu Nhu và Triệt đã nói cho anh biết.....”

Anh không cần nói rõ từng việc, cô cũng hiểu được ý tứ của anh.

Trữ Dư Tịch đứng nguyên tại chỗ thật lâu không nói gì.

Anh cũng biết rồi? Cô bị thất thân, cô bị suy sụp tinh thần, cô bị nhân cách phân liệt, cô yêu anh.....

Không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, giống như bị người khác cởi sạch quần áo.

Chỉ là, cô đã tạo thành thói quen bị lột trần mà giày xéo.

Trong lòng cô có còn đau không?

Không. Từ lâu tim đã vỡ tan tành thành từng mảnh, từng viên, nhặt không nổi, cũng không thể ghép lại được như trước kia.

Cô chợt cười ra tiếng, âm thanh từ trước ngực anh truyền tới.

“Không sao, vậy thì thế nào?”

.....

Thái tử nhíu nhíu mày, kéo ra một khoảng cách ngắn. “Tiểu Tịch?”

Trữ Dư Tịch cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng nói. “Đều đã qua cả rồi, khi đó em còn nhỏ không hiểu chuyện, có một số tình cảm không hiểu rõ đã cho là tình yêu, em đã tỉnh ngộ rồi, em đối với anh có lẽ không phải yêu.”

Con người Thái tử buồn bã, người phụ nữ này, làm sao có thể nói được những lời như thế?

“Nếu như không phải là yêu, vậy là gì? Nhìn vào mắt anh, nói cho anh biết, vậy là cái gì?”

Cô thật sự nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười. “Cái gì cũng được, chỉ cần không phải là tình yêu.”

“Nói dối.” Anh vuốt nhẹ gò má của cô, trong mắt có đau thương chưa từng thấy. “Em yêu anh.”

“Không nên nói như vậy, em chỉ có thể nói, em có yêu anh.” Đầu ngón tay trắng nõn bao trùm ngón tay anh. “Anh Thái tử, em từng yêu anh, chỉ là anh đừng để trong lòng.”

Nhiều hơn một chữ, làm cho anh gần như đứng không vững.

Mà cô hơi hột cười cười, xoay người một cái, từ trong ngực anh thoát ra, giống như một con bướm vỗ cánh.

Cô đưa lưng về phía anh, lấy chén đi bới cơm.

Nghe âm thanh của anh cách vài bước, mờ mịt mà rõ ràng.

“Nếu như anh đã để trong lòng thì sao?”

114. Chương 115: Phải Có Bao Nhiêu Yêu (2)

Chủ nhật, cùng đi với Đường Yên, cô trở về nhà chính của nhà Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ Duyệt giống như ngày thường cười híp mắt lôi kéo tay Trữ Dư Tịch, vô cùng ân cần. Đường Yên không thể đón ý hòa theo, cả đêm sắc mặt đều lạnh lùng. Trữ Dư Tịch vẫn cứ hết tiếng ông nội này đến tiếng ông nội khác, ở bên cạnh, tầm mắt Thái tử chưa khi nào rời khỏi cô.

Cô càng như vậy, Hoàng Phủ Duyệt càng cảm thấy có lỗi với cô. Trên mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng thì liên tục than thở. Ông tránh khỏi Thái tử và Đường Yên, có mấy lời khó mà nói được ở trước mặt bọn họ.

“Tiểu Tịch à, có phải giận ông nội không?”

Trữ Dư Tịch cười, lắc đầu.

“Hai năm nay như thế nào, thiếu gia nhà họ Thi có đối xử tốt với con không?”

Tốt? Tốt được định nghĩa như thế nào?

Cô không biết.

“Thật không ngờ thiếu gia nhà họ Thi lại tuân thủ giao hẹn để con trở về, thật ra thì năm đó anh ta muốn cưới con, ông làm sao cam lòng gả con đi xa, nên không đồng ý với anh ta.” Ông vuốt hàm râu hoa râm nói.

“Tại sao ông nội không đồng ý, nhà họ Thi tặng cho chúng ta một nửa quyền buôn bán súng ống và ma túy trong vòng năm năm, nếu gả con, sinh lễ của nhà họ Thi tuyệt đối càng làm ông hài lòng hơn cái giá khi để con làm người tình của anh ta trong hai năm.” Trữ Dư Tịch khoan thai khẽ nói một câu, trông mắt Hoàng Phủ Duyệt có tia sáng phức tạp thoáng qua.

Ông ta thở dài, lắc đầu nói. “Con bé này không được rồi, châm chọc cả lão già này, cuối cùng vẫn là để con uất ức, ông cũng không đành lòng.”

“Những gì con vừa nói, ông nội đừng hiểu lầm, Thi Dạ Triều đối xử với con cũng không tệ lắm, không phải là để cho con tốt đẹp trở về sao, cũng coi như Hòa bích quy Triệu (*) (ViVu: vật nguyên vẹn về với chủ cũ).” Cô cười, nụ cười này Hoàng Phủ Duyệt nhìn thật chói mắt.

.....

Lúc cô đi ra, ở trong sân, nhìn thấy Thái tử chống tay lên trán ngồi trên thềm đá của hồ nhân tạo, yên lặng hút thuốc.

Đình viện lúc chạng vạng tối, ánh chiều tà chiếu trên mặt hồ, phản xạ đến người anh, phủ lên người anh một màu vàng kim mờ mờ, bóng lưng có chút cô đơn.

Cánh tay anh mạnh mẽ, bả vai rộng rãi, lồng ngực ấm áp vốn dĩ là hy vọng xa vời của cô.

Vào vô số thời điểm cô cần anh, cô chỉ có thể tự ôm lấy mình, chỉ có thể nắm chặt tay mình.

Thì ra kiên cường và kiên trì, cũng không phải vô hạn, năng lực phục hồi của cô cũng không phải vô tận.

Tất cả mọi thứ đã bị xé rách hoàn toàn, thật sự không thể lại gần được nữa.

Không thể không thừa nhận, anh luôn mang đến cho người ta một loại ảo tưởng tuyệt đẹp. Hình như anh đang suy tư, dáng vẻ người đàn ông lúc nghiêm túc là mê người nhất.

Cô đã quên lúc ban đầu vì sao chỉ cảm mến mỗi mình anh.

Bất kể vì sao, dù có một vạn lý do để cô yêu anh.

Mà lý do để dừng lại, chỉ cần một.

Đối với một người, sau khi trải qua lần lượt các tổn thương, cuối cùng đã học được, yêu mình là như thế nào.

Anh Thái tử, em bằng lòng trong thời kì trưởng thành trước đây của em, có bóng dáng của anh làm bạn, còn hiện tại, em đã học được cách không cần bất kỳ ai, một mình bước đi.

.....

Thái tử phát hiện cô đến gần. Anh ngược mắt nhìn lên, cô nhìn thấy một đôi mắt chưa kịp che giấu nỗi bi thương cùng cực, lớn đến mức không thể nói thành lời.

Cô sợ hết hồn, đưa tay chạm vào trán anh. “Làm sao vậy?”

Không có sốt.

Ánh mắt cô đầy nghi hoặc. Thế nhưng anh lại ngẩng đầu, nhìn cô thật sâu xa, không hề chớp mắt, trong mắt rối loạn nặng nề gần như nhỏ ra máu.

Không chút dấu hiệu, kéo cô vào trong ngực, siết chặt hai cánh tay đang ôm cô làm cô thấy khó thở.

Nếu như có thể, anh muốn nhét cô vào thân thể mình, dùng máu thịt của mình để khôi phục những tổn thương cô phải trải qua.

“Anh Thái tử, anh làm sao vậy?” Cô giãy giụa một lúc cũng không thoát được, thậm chí thấy hơi đau.

“Không có việc gì, chỉ là..... Muốn ôm em một cái.”

“Anh làm em đau.”

“..... Tiểu Tịch ngoan, để cho anh Thái tử ôm em một cái.” Giọng nói của anh càng lúc càng trầm thấp, chìm vào trong hư vô.

“Nhưng.....”

“Cầu xin em..... Cầu xin Em.....” Giọng nói đến cuối cùng đã nhỏ đến mức không nghe được.

Cô cảm thấy thân thể anh không biết tại sao lại run rẩy, đứt khoát chiều theo anh.

.....

Phải có bao nhiêu yêu, mới có thể hy sinh bản thân vì anh tới mức độ đó?

Tiểu Tịch của anh, Tiểu Tịch ngu ngốc của anh.

Hết chương 100.

(*) Thời Chiến quốc nước Triệu có miếng ngọc Hòa Thị Bích (ngọc bích họ Hòa) xuất xứ từ nước Sở, Tần Chiêu Tương Vương dùng 15 thành trì để đổi miếng ngọc này. Triệu Huệ Văn Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Lạn Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách lấy lại ngọc, phái người mang về nước Triệu. Dùng để ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ.

115. Chương 116: Đánh Cược Một Chút, Thế Nào?

Những ngày tiếp theo của Thái tử trôi qua rất nhạt nhẽo. Chỉ là trong giờ làm mà rảnh rỗi sẽ gọi vài cuộc điện thoại.

Thái độ Trữ Dư Tịch vẫn như cũ, không mặn không nhạt.

Người có lòng sẽ phát hiện Thái tử có chút không giống với trước kia, nhưng muốn nói rõ không giống ở điểm nào, thì không ai nói ra được.

Thường mấy ngày liên tiếp làm thêm giờ đến khuya, không muốn để mình rảnh rỗi, lúc quá mệt mỏi thì ngủ ngay tại phòng làm việc.

Điện thoại của Tiết Tử Dương gọi đến lúc trời vừa rạng sáng. Anh đang bận rộn trước máy vi tính, tiện tay nhận điện thoại kẹp ở bả vai.

Trong loa tiếng nhạc rung trời, giọng nói Tiết Tử Dương hưng phấn giống như vừa mới cắn thuốc (ViVu: sử dụng thuốc lắc). Lúc đầu anh cũng không để ý Tiết Tử Dương nói gì, nhưng nghe đến tên người phụ nữ kia thì anh cảm thấy khóa xông ra ngoài ngay lập tức.

Chạy tới hộp đêm trong lời nói của Tiết Tử Dương, lại thấy anh ta xắn tay áo lên đang phóng khoáng cụng ly rượu với một người. Mà người kia chính là Trữ Dư Tịch.

Nam nữ xem náo nhiệt vây xung quanh thành một vòng tròn trầm trồ khen ngợi.

Thái tử dựa vào lan can chăm chú nhìn nhất cử nhất động bên dưới.

Tiết Tử Dương đã phía Trữ Dư Tịch một ly rượu nữa đã thấy đầy, đưa ly không trong tay lên, ra hiệu, hài lòng vênh khéo miệng lên.

Cuối cùng đợi đến khi Tiết Tử Dương không kiên trì nổi đành thua trận, anh ta được một người phụ nữ chăm sóc bước chân rồi loạn tiến vào nhà vệ sinh.

Tửu lượng của cô không phải người bình thường có thể so được, vẫn có những người đàn ông nhao nhao muốn thử, tại sao có thể để một người phụ nữ đoạt lấy danh tiếng.

Nhìn thấy cô lại cho 3 ly rượu vào bụng, lúc cầm ly tiếp theo thì bị anh cản lại, Thái tử xuất hiện, có người ồn ào lên ngay lập tức.

Khóe mắt Trữ Dư Tịch liếc xéo anh, khiêu khích nói. “Dám không?”

Cánh tay cô khoác lên vai anh, lỗ mũi quyến rũ. Mùi rượu mạnh thơm ngon từ trên người cô truyền đến, Thái tử nhếch miệng. “Hiện tại chẳng phải anh chiếm lợi thế hơn sao?”

Cô xoay mặt thái độ khinh thường. “Vậy coi như xong!”

Thấy cô vẫn hào hứng bồng bồng, không muốn phá bỏ hứng thú của cô. “Vậy thì tốt, đánh cược một chút, thế nào?”

“Hả?”

“Anh thắng em, đồng ý với anh một chuyện.”

“Nếu như anh thua?” Cô ngậm miệng ly nhú lại mày lại.

Thái tử tà tứ nở một nụ cười, ngón tay chậm rãi cởi mấy nút áo sơ mi trước ngực. “Anh sẽ không thua.”

.....

Tiết Tử Dương ới xong, ở bên ngoài hóng gió một lát đã tỉnh rượu một chút, ngay lúc trở lại nhìn thấy một màn thế này.

Trước mặt hai người, trên bàn bày đầy vỏ chai và ly rượu. Người đẹp “ngần chén không say” chống một tay lên mép bàn, hai gò má đỏ bừng, đáy mắt mờ mịt hơi sương, ánh mắt từ từ mơ màng, cánh môi vẫn còn sót lại một ít chất lỏng. Váy da báo thấp ngực, hô hấp càng lúc càng phập phồng, vùng đất trước ngực tạo ra một màn cảm dỗ đen tối.

Ở đầu bàn bên kia, Thái tử khẽ ngửa đầu hé nửa mắt, ly ly rượu rượu cho vào trong ruột, trên mặt không hề có men say.

“Như thế nào, còn muốn tiếp tục liều mạng nữa sao?” Một tay Thái tử bỏ vào túi quần, tư thái thanh thản.

Người phụ nữ này rõ ràng đã thua, nhìn người đều là những bóng mờ chồng lên nhau, còn quật cường không chịu nhận. Tiết Tử Dương vỗ nhẹ vai Thái tử, lắc đầu không biết là châm chọc hay than thở. “Cậu thật sự đã gia tăng thể diện cho đàn ông.”

Trữ Dư Tịch với lấy chai rượu bên cạnh, vỗ bàn. “Tiếp tục!”

Thái tử ngăn cô lại, cúi đầu dùng âm thanh không lớn không nhỏ thì thầm vào tai cô. “Trở về sẽ tiếp tục, em muốn uống bao nhiêu anh đều uống với em.”

Lời anh nói, nghe vào tai những người xung quanh cũng rất mập mờ, cho rằng tối nay Thái tử sẽ phù dung trường noãn độ xuân tiêu (*) (ViVu: cùng người đẹp trải qua đêm xuân nồng nàn)

(*) là một câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị

Thái tử chỉ cười mà không nói, nửa ôm cô rời đi.

Bình thường cô đúng là ngàn chén không say, nhưng khi đã say chính là mấy ngày cũng không tỉnh lại.

Đây là lần thứ hai Thái tử nhìn thấy cô uống say. Bé cô đặt vào ghế trước, cô nhất định không chịu cái dây an toàn, tùy ý cô vậy. Cố ý cho xe chạy chậm, còn chưa đến cửa khu nhà ở, rượu trong người anh đã phát huy sức mạnh.

Thật sự mà nói anh uống với cô, ưu thế duy nhất chính là rượu chậm ngấm vào mà thôi. Xe dừng ven đường, cô mở cửa, xông ra khom người xuống ới.

Anh lấy nước và khăn giấy trong xe, lau qua loa cho cô. Kéo cô lên từ trên mặt đất, cô đứng cũng không vững, dựa vào người anh nói xằng nói bậy, không biết nói những gì. Từ nơi này có thể nhìn thấy tòa nhà căn hộ của anh. Trầm ngâm trong chốc lát, anh hạ thấp người công cô trên lưng, đi về nhà.

Đêm khuya yên tĩnh, trên lối đi bộ, một người đàn ông công một người phụ nữ, từng bước đi về phía trước, đèn đường kéo bóng hai người ra thật dài.

Cô ôm cổ anh, miệng vẫn nói lung tung, siết chặt đến mức anh thở không nổi.

“Nói lỏng một chút, siết chết anh rồi.” Một tay anh nâng mông cô, một tay kéo cánh tay cô.

Cô đột nhiên siết chặt tay hơn. “Không buông không buông, buông ra anh sẽ chạy ngay.”

Bước chân Thái tử khựng lại một bước, lại tiếp tục đi.

“Tiểu Tịch.....”

Anh gọi tên cô, giọng nói trầm thấp trong đêm càng lộ vẻ thê lương. Cô mơ mơ màng màng trả lời một tiếng, anh lại không biết phải nói gì.

Suy nghĩ thật nhiều, cứ như vậy mà công cô tiếp tục đi, đi mãi.

Chưa bao giờ anh công người khác. Lưng là một đại kỵ đối với anh. Phía sau không có mắt, không thấy được tổn thương trí mạng.

Mà bao năm qua, anh cho cô luôn là bóng lưng. Anh bảo vệ an toàn của mình, nhưng đã để lại cho cô những tổn thương sâu sắc.

.....

Đường đường là Thái tử nhà Hoàng Phủ thế nhưng lại công một người phụ nữ say rượu. Nhân viên quản lý chung cư bị dọa sợ, vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Thái tử từ chối.

Nhân viên quản lý lau mồ hôi. “Thang máy lên tầng của ngài có chút vấn đề, vốn là cố ý chờ lúc ngài không có ở đây để kiểm tra sửa chữa, không ngờ.....”

Thái tử trầm mặc, trực tiếp mở cửa cầu thang, thà đi bộ lên lầu, cũng không chịu giao người phụ nữ trên lưng cho bất kì ai.

Cầu thang yên tĩnh, từng bậc từng bậc thang, anh bước từng bước từng bước.

Mồ hôi ướt áo sơ mi, từ trên trán rơi xuống. Trèo lên đến tầng hai mươi thì anh đã sức cùng lực kiệt, trái tim mỗi một lần nhảy lên hình như cũng bị thương nghiêm trọng. Ôm cô dựa vào hành lang nghỉ ngơi, tầm mắt rơi vào các bậc thang đã đi qua.

Giọt mồ hôi rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Trên đoạn đường cô đi, lúc quay đầu lại, có phải chỉ có đau đớn khôn cùng, cô độc và nước mắt hay không?

Có phải cũng giống như anh hôm nay, mỗi bước đi đều như dốc hết tất cả sức lực, lại vẫn như cũ không chịu buông bỏ, cố chấp đi về phía trước hay không?

Anh mệt mỏi, có cô ngay bên cạnh. Giơ tay là chạm được ngay.

Mà những tháng ngày kia khi không có anh, thì cô vượt qua như thế nào?

Ôm sát cô, môi đặt lên trán cô.

Đáy mắt nặng nề như đá.

.....

Cuối cùng đã đến tầng cao nhất – căn hộ của anh, Thái tử mệt rũ người, cố gắng vực dậy tinh thần, tắm rửa sạch sẽ cho cả hai, lau khô người, tắt điện thoại di động của hai người, rút đường dây điện thoại trong nhà.

Lúc ôm cô lên giường thì cô lại không yên, mặc cho anh dụ dỗ thế nào cũng không chịu ngủ.

“Hôm nay còn chưa dấu xong, anh..... đã muốn em ngủ? Thi Dạ Triều..... Anh đúng là tên khốn kiếp!” Trữ Dư Tịch đã không còn lý trí cầm gối đập về phía anh.

Thái tử không né tránh, đầu óc “ông ông” một tiếng. Anh nhắm mắt, cố ý coi thường lòng mình đang đau như bị kim châm, kéo cô qua ôm vào ngực.

“Tĩnh táo lại một chút, bây giờ người đối mặt với em không phải Thi Dạ Triều.”

Anh ta giống như anh Thái tử.....

Bàn tay nhỏ bé xoa mặt anh, đầu ngón tay miêu tả mặt mày của anh, từ từ bị con người thâm thúy xinh đẹp của anh hấp dẫn.

“Em nằm mơ sao? Anh thật giống anh Thái tử.....”

Thái tử giật nhẹ khóe miệng, “Hy vọng đây chỉ là mơ thôi sao?”

Cô cách anh thật gần, gần đến mức hơi thở của anh cũng thổi lất phất lên môi cô, hơi nóng nóng, hơi ngựa ngựa.

“Không muốn.....”

Hình dáng người đàn ông này đã in sâu vào tâm trí cô từ rất lâu, cho dù là ai cũng không cách nào thay thế. Cô không biết làm sao để có thể lấp đầy dấu ấn này, chỉ cảm thấy năm tháng trôi qua, dấu ấn này càng ngày càng sâu, từng tác một sâu vào, đau đớn tận xương tủy.

Trong mắt anh bao phủ một tầng thất bại.

Ngay cả trong mơ cũng không muốn anh xuất hiện, phải loại bỏ anh sạch sẽ như vậy sao?

Mặt của anh, môi của anh gần ngay trước mắt, cô hơi ngửa đầu, chạm môi vào.

Cánh môi mềm mại, cô kéo ra khoảng cách ngắn, đưa mắt nhìn anh từng cái một như có điều suy nghĩ, lúc anh cho rằng cô thật sự rời khỏi, cô lại ngậm lấy môi anh một lần nữa.

Cô hôn càng lúc càng nhập tâm.

Thái tử rũ mắt, phối hợp với cô, kỹ thuật hôn của cô tiến bộ không hề ít. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại thêm sức mạnh của rượu, bụng dưới của anh rất nhanh đã nóng lên. Trước khi rơi vào tình thế không thể cứu vãn, anh kéo cô ra.

“Đủ rồi Tiểu Tịch, dừng lại đi.....” giọng nói của anh trầm khàn, hết sức khắc chế.

Bị gián đoạn, Trữ Dư Tịch không biết nổi lên cơn tức giận từ đâu, tránh ra khỏi ngực anh, áp đảo anh, lật người cười lên hồng anh.

Trên người chỉ quần khăn tắm lỏng lẻo, nơi mềm mại giữa đùi cô vừa vịn ngồi trên nguồn gốc dục vọng của anh.

Cô cúi đầu ở trên người anh, tóc đen buông xuống. Trong tầm mắt chỉ có nhau.

Hai cặp con người khắc sâu nét mặt của nhau.

Cô cúi đầu xuống thật thấp, thấp đến nỗi có thể nhìn thấy chính mình trong con người của anh, tức giận bỗng chốc tan thành mây khói. Hai cánh tay cô mềm nhũn tê liệt rơi trên người anh.

“Không cần anh nói..... Em từ lâu đã dừng lại..... yêu anh rồi.”

.....

Giăng co một trận, cuối cùng cô ngủ thật sâu.

Thái tử vẫn không nhúc nhích, cô không nặng, rất nhẹ, nhưng đè trên người anh, lại tựa ngàn cân.

Tóc của cô rất dài, ngón tay anh quấn lấy một ít. Anh chậm rãi thu hẹp lòng bàn tay, sợi tóc như một loại dây thép mịn màng mà chặt chẽ quấn quanh lòng anh, kiên quyết siết chặt thì đau đớn bén nhọn trải rộng toàn thân.

Là cô yêu anh trước một bước, hay là anh phát hiện tình cảm của mình trễ một bước.

Tóm lại giữa bọn họ, hình như vĩnh viễn thiếu một bước.

Lúc cô yêu anh thì anh không biết, cũng không hiểu. Khi anh hiểu thì cô đã tiêu hao hết tất cả, ngay cả trái tim cũng đã chết.

Cho nên hiện tại, hình như chỉ có một mình anh, đối mặt với tình cảm dòi non lấp biển của mình, bó tay hết cách.

116. Chương 117: Đánh Cuộc Một Chút, Thế Nào? (2)

Khi Trữ Dư Tịch tỉnh lại, đã qua bốn ngày.

Trên tủ đầu giường có quần áo mới chuẩn bị cho cô. Cô phải tốn chút thời gian mới nhớ lại đây là nơi nào. Chống đầu bật cười.

Anh không có ở nhà, trên bàn đã chuẩn bị sẵn thức ăn. Chỉ cần nhìn một cái đã biết là do đầu bếp làm.

Đi ra khỏi nhà Thái tử, mới nhớ mở máy. Không vội vàng khởi động máy, hơn mười tin nhắn của Đường Yên oanh tạc tới.

Cô dừng bước, bàn tay đang nắm thân máy chợt dừng sức.

Cô đón một chiếc xe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà Hoàng Phủ.

Còn chưa có vào cửa, đã nghe giọng nói tức giận Hoàng Phủ Dận truyền tới.

“Đừng tưởng rằng người khác gọi anh một tiếng Thái tử gia thì không ai trị được anh! Anh chuẩn bị thu tóm cả nhà Hoàng Phủ sao!”

Tiếp theo là tiếng Hoàng Phủ Duyệt. “Trước đây, anh làm những chuyện đó với nhà họ Thi, tôi mắt nhắm mắt mở cho qua, Thi Dạ Triều là vì mặt mũi của ông cụ như tôi, anh cũng không cần được voi đòi tiên không buông tha người ta.”

Thái tử hừ lạnh, giọng ngạo mạn nói toạc ra. “Tôi không phải đang hỏi ý kiến các người, đang không rõ tình hình là các người, lão đầu, ông vẫn chưa phát hiện toàn bộ công ty đều là người của tôi? Mệnh lệnh của ông còn ai dám thi hành? Nếu tôi rời khỏi thì Tập đoàn Hoàng thị cũng chỉ là cái vỏ rỗng, còn ai dám hợp tác với ông? Triệt hoàn toàn có thể dễ dàng lật đổ ông, chỉ một mình Phong Hạo là ông không thể ứng phó, thừa nhận đi, ông, không thể. Trừ phi ông ra tay độc ác hơn, phái người giết chết con trai của ông, vẫn còn cách tiểu nhân đó đấy, à đúng rồi, sẵn tiện có thể đoạt lại người phụ nữ Nhan Loan Loan, để cho cô ấy từ em dâu trở thành mẹ kế của tôi, tôi không ngại đâu.”

“Ông cụ, mặt mũi của ông có thể đáng giá bằng mấy đứa con? Ông bán Tiểu Tịch cho Thi Dạ Triều, sao lại không nghĩ tới chỉ một câu nói của Tiểu Tịch thì có thể làm cho Thi Dạ Triều nhẹ nhàng không một tiếng động diệt trừ ông? Hẳn ta nể mặt ông? Chỉ bằng nói rằng là cho Tiểu Tịch mặt mũi, ông chỉ may mắn Tiểu Tịch hạ thủ lưu tình thôi.”

Yên tĩnh trong nháy mắt, sau đó là âm thanh có vật gì đó bị ném vỡ, bước chân Trữ Dư Tịch đột nhiên dừng lại.

“Cuối cùng anh muốn như thế nào? Muốn tạo phản sao?”

Thái tử bật cười vừa dịu dàng vừa âm hiểm. Ngay cả nét mặt tà tứ của anh cô cũng có thể tưởng tượng ra.

“Tôi chỉ báo cho các người biết, quyền lực thực sự của nhà Hoàng Phủ, đã nằm trong tay tôi, các người tốt nhất đừng có làm những việc vô ích khuấy rối tôi. Người ngoài đánh giá tôi, còn chưa có giết cha đoạt quyền, đừng ép tôi phải thêm nó vào.”

“Ngoài ra, dì Yên, Doãn Vệ Hoài và Tiểu Cửu không có ở đây, Tiểu Tịch cũng đã đủ tuổi rồi, con chuẩn bị sắp xếp cô ấy ở bên cạnh con, dì có ý kiến gì không?”

Đường Yên cố gắng kiềm chế, bởi vì lời của Thái tử với thân phận của bà không dám cũng không thể nói gì, thật sự làm hài lòng người khác! Hai tay bà hơi mở ra.

“Đây là trách nhiệm của nhà họ Trữ, tất cả nghe theo sắp xếp của Thái tử.”

Trữ Dư Tịch tựa vào cánh cửa, hít sâu nhiều lần.

Đây không phải đang nói, sau này, cả ngày lẫn đêm đều phải đối mặt với anh sao?

117. Chương 118: Bản Chính Là Tình Yêu (1)

Thái tử làm việc rất kiên quyết và nhanh chóng, đã làm xong tất cả các thủ tục cần thiết cho Trữ Dư Tịch, cô có thể đi theo anh ra vào bất kỳ nơi công cộng hay bí mật nào, không ai dám ngăn cản. Có nhiều chỗ, ngay cả Doãn Vệ Hoài cũng không thể bước vào, cô lại có thể. Thân phận của anh có hộ vệ là chuyện bình thường, mà trong đó lại có chuyện không bình thường, mấy người bạn tốt của anh đều nhìn ra chút manh mối, mọi người đều ngầm hiểu, ai cũng không nói toạc ra.

Dường như thời thời khắc khắc Thái tử đều dẫn cô bên người, dạy cô rất nhiều thứ mà trước đây cô chưa từng tiếp xúc qua. Mặc dù cô biết rõ lịch sử phát triển của gia tộc Hoàng Phủ, nhưng người nhà chưa bao giờ để cô chính thức đi sâu vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy kho hàng vũ khí hạng nặng và số lượng ma túy chất lượng tốt lớn đến kinh người, thì cô thật sự khó có thể nghĩ rằng, tất cả mọi thứ ở đây đều liên quan đến người đàn ông tuần tú, mặc bộ tây trang màu trắng trước mắt.

Không ai biết đôi bàn tay xinh đẹp của anh cuối cùng nắm giữ bao nhiêu mạng người

Cô cũng mới biết thậm chí anh còn có cánh đồng trồng anh túc ở Tam Giác Vàng (ViVu: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới). Khắp cả ngọn núi đã biến thành biển hoa anh túc, cô vô cùng chấn động, thứ mỹ lệ này lại là ngọn nguồn của tội ác. Vương quốc này, thuộc về anh. Người đàn ông này đứng trên đỉnh cao nhất, người ta không thể nhìn rõ cuối cùng là anh đến từ thiên đường hay là từ địa ngục.

Buôn bán thứ bột kia có thể đoạt đi mạng người, anh lại có thể thoải mái như đang bình luận thời tiết. Nụ cười yêu nghiệt mị hoặc trên mặt anh, tư thái bất cần đời, anh ngậm điều thuốc, tròng mắt đen nửa hí, ánh mắt liếc thấy tầm mắt của cô, bất thành linh đưa tay, kéo cô tới, khóa vào trong ngực, động tác quý trọng dịu dàng như đang đối xử với một món đồ dễ vỡ.

Đối diện là một người Châu Âu mà anh đã làm vài giao dịch, đang cảm thấy mắt mình nhìn lầm rồi. “Thái tử đổi hộ vệ? Cùng với Tiểu Cửu trước đây vô cùng..... Khác nhau, chẳng lẽ cô ấy có điểm nào đặc biệt?”

Tiểu Cửu người thì đẹp mà lại lạnh lùng, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản. Mà Trữ Dư Tịch trong mắt bọn họ căn bản là loại phụ nữ tùy ý giày vò trên giường sẽ hỏng mất. Không có một chút lực sát thương, tồn tại cảm giác quá yếu đủ để bỏ qua. Thái tử lại chọn phụ nữ loại này làm cận vệ? Không thể tưởng tượng nổi.

Thái tử nhếch môi cười, ý tứ đối phương trong lời nói rõ ràng như thế, anh làm sao nghe không hiểu.

“Tôi không ngại để thủ hạ của ông ném thử một chút chồ đặc biệt của cô ấy, trong vòng năm chiêu có thể chạm vào người cô ấy, số hàng lần này giảm một nửa giá.” Thái tử vuốt vuốt tay, vẻ mặt mập mờ khó hiểu, trong mắt của hộ vệ bên cạnh đối phương nháy sáng.

Đây chính là người phụ nữ bên cạnh của Thái tử. So sánh với Thái tử, chỉ có thể dùng từ thanh khiết lương thiện để hình dung cô. Người châu Âu nhũn nhặn, có chút không dám tin. “Nếu như người của tôi không làm được, tôi có thể nâng giá lên gấp đôi!”

Trữ Dư Tịch đưa mắt nhìn về phía Thái tử, anh cong mắt lên. “Tiền dễ kiếm như vậy, còn không nhanh lên?”

Hộ vệ đối phương cao lớn to con, đầy mắt không hề che giấu sự khinh miệt và lỗ mãng, cũng rất nhanh đã thường thức quả đắng khi khinh địch. Ngoại trừ Thái tử, tất cả mọi người ở đây, không ai không bị sức bật kinh người trong nháy mắt và thân hình linh hoạt của người phụ nữ nhỏ nhắn này làm chấn động.

Những nơi trí mạng nhất trên thân thể con người, từ nhỏ cô đã nhớ rõ trong lòng. Từ trước đến nay, so chiêu với cô đều là cao thủ hàng đầu, Trữ Chiêu Nhân chưa bao giờ vì cô là con gái mà có chút mềm lòng, trái lại còn yêu cầu hà khắc hơn người khác, kinh nghiệm thực chiến của cô cũng không phải ít. Hộ vệ nhất thời khinh thường, bị cô dùng sức mạnh khéo léo quật ngã, bàn tay mạnh mẽ đánh về phía mặt anh ta, cách cổ họng anh ta chừng nửa tấc thì dừng lại, thu tay về.

Về mặt người châu Âu đầy kinh ngạc, liên tiếp khen ngợi, cũng không dám xem nhẹ phụ nữ phương Đông.

Theo như giao hẹn trước đó, món tiền kénch xù đã dễ dàng rơi vào túi Thái tử. Cô là vũ khí bí mật trí mạng và mỹ lệ bên cạnh Thái tử.

Người đàn ông này phơi bày cho cô thấy một bộ mặt đen tối khác mà trước đây chưa bao giờ thể hiện trước mặt cô. Trữ Dư Tịch ở với anh càng lâu thì càng cảm thấy, thật ra thì anh cường đại hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

118. Chương 119: Bản Chính Là Tình Yêu (2)

Cô thực sự là cận vệ của anh, tất cả mọi thứ của anh đều do cô lo liệu. Kể cả việc mỗi buổi sáng chuẩn bị áo sơ mi, caravat, thức ăn cho anh. Vốn dĩ cảm thấy thời gian của anh rất nhàn rỗi, sau này mới biết lượng công việc của anh nhiều đến kinh người. Thường thường làm việc đến đêm khuya.

Trong quá khứ cô chỉ thấy được một phần cuộc sống của anh, mà cùng với bộ dáng chăm chỉ này của anh hoàn toàn khác nhau. Mặc dù về mặt thờ ơ, nhưng khí thế toàn thân thì không như vậy. Quả nhiên không có cái gậy đầu của anh, mệnh lệnh của Hoàng Phủ Dận không người nào dám thực hiện.

Anh đã làm như lời anh nói, là người nắm toàn bộ quyền hành nhà Hoàng Phủ.

Dường như mọi thứ rất bình thường, nhưng Trữ Dư Tịch luôn cảm thấy có chút kỳ quái ở chỗ nào đó. Cho đến khi cùng anh đi tham gia một vũ hội, sau khi tan tiệc, bạn gái của anh đến nhà cũng không chịu xuống xe.

Đương nhiên Trữ Dư Tịch không cần đảm đương vị trí tài xế, ngồi ở vị trí lái phụ chống cằm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Tầm ngăn không có kéo lên, cho dù người phụ nữ kia đè thấp giọng nói nhưng vẫn có thể truyền đến tai cô.

“Thái tử gia, có muốn lên uống ly cà phê hay không?”

Thái tử cong cong khóe miệng, liếc liếc mắt một cái về phía người phụ nữ ngồi ở vị trí lái phụ.

“Được.”

Tất nhiên sẽ không đơn giản chỉ đi lên uống cà phê. Trữ Dư Tịch im lặng không lên tiếng tựa vào cửa sổ xe.

Hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ, một nửa cơ thể người phụ nữ gần như áp vào người Thái tử, thanh âm nói cười mềm mại, càng lúc càng ít.

Thái tử không nghênh đón cũng không kháng cự, từ đầu đến cuối tầm mắt đều rơi trên người Trữ Dư Tịch. Trong đầu nghĩ đến tình huống trước đây cũng như thế này, cô cũng giống như bây giờ đáng vẻ bình chân như vại, phi lễ chó nhìn.

Thật sự trong lòng cô đã không còn anh? Một chút cũng không quan tâm?

Mùi nước hoa của người phụ nữ kia rất nồng, cuối cùng anh chịu không nổi, đẩy cô ta ra, đứng lên rời khỏi.

Trong thang máy, vách tường kim loại sáng bóng phản chiếu vẻ mặt lạnh lùng của cô, và anh đang nhủ chặt chân mày.

Bảo tài xế đi khỏi, anh tự mình lái xe chở cô đến bờ biển.

Bãi tắm ven biển có một số khu vực người ngoài không thể tùy tiện đi vào. Anh nắm tay cô, thất thiếu bước trên cát mịn. Vẫn cùng một bãi biển, khi đó anh là một kẻ ngu ngốc trong chuyện tình cảm, ngoại trừ chiếm đoạt và ham muốn chiếm hữu, anh còn biết cái gì?

Dọc theo đường đi, ngoại trừ tiếng sóng biển, không còn những âm thanh khác.

Anh dừng lại, nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn thẳng vào nhau, lại nhìn nhau chẳng nói gì.

Trong lòng anh bùng nổ cảm xúc cay đắng không kể xiết. “Em có thể đổi phương pháp trừng phạt anh được không?”

“Hả?” Cô không hiểu

Trong mắt Thái tử, những con sóng lớn đang cuộn trào mãnh liệt, từng đợt từng đợt bao phủ lấy mình.

Anh thở dài một hơi, quay lưng về phía cô, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ. “Em hiểu, em thông minh như thế mà.”

“Anh đoạt quyền, sắp xếp em ở bên cạnh anh, để cho em nhìn rõ tất cả của anh, cũng không phải vì muốn em giúp anh.” Anh quay lại, một nửa gương mặt tuần tú ẩn giấu trong bóng tối, chỉ có đôi tròng mắt sáng quắc tỏa sáng. Nâng tay cô lên, ở trên mu bàn tay cô đặt xuống một nụ hôn.

“Trước đây, anh không quan tâm quyền lợi, mặc dù toàn bộ nhà Hoàng Phủ sớm muộn cũng đều là của anh, mà anh không chờ được nữa rồi, anh ép ông cụ thoái vị sớm..... Em biết vì cái gì mà, có đúng không?”

Cô không nói gì, ánh mắt đó như đang nói cho anh biết, anh nói, chỉ là chuyện của anh, không liên quan tới cô.

Anh cúi đầu, chống lên trán cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô.

“Anh thừa nhận anh ngu ngốc, không có phát hiện sớm tình cảm của em, để em bị tổn thương sâu sắc.....

Ông cụ liên kết với nhà họ Thi cố ý phong tỏa tin tức, anh tìm em tìm đến sắp điên rồi. Chuyện của Triệt và Nhan Loan Loan em cũng biết, mẹ lúc đó bất cứ lúc nào cũng có thể có chuyện, Tiểu Nhu ngày nào cũng khóc, anh muốn đi mà đi không được.

Nếu như anh biết ông cụ lấy em làm trao đổi, vì trả món nợ mà anh còn thiếu Thi Dạ Triều, cho dù có phải lật ngược Vancouver, đào ba thước đất cũng sẽ tìm em trở về.....

Anh làm sao có thể để em đi, cô bé ngốc, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, cho dù giữa chúng ta không có tình yêu, em cũng là người anh quý trọng nhất, làm sao anh có thể để em hy sinh vì anh?”

Anh sờ nhẹ môi cô, từng chữ từng chữ, chân thành tha thiết mà trầm thấp rơi vào đáy lòng cô, bể tan tành.

“Em không ở đây hai năm, hôn anh cũng bị mất, không ngủ được, lúc có thể ngủ thì trong mơ đều là em, tỉnh lại thì đã tan như bọt xà phòng, loại cảm giác đó tựa như đang lặp đi lặp lại có được, mất đi, có được, lại mất đi... Ăn không biết ngon, đêm không yên giấc, anh cũng không biết, cuộc sống như thế anh có thể kiên trì bao lâu, nếu như em vẫn không trở lại, anh nên làm như thế nào?”

Từng cái góc của thành phố này, dường như đều có bóng dáng cô. Làm chuyện gì cũng có thể nhớ tới cô, anh cũng không biết thì ra ở trong lòng mình cô đã bám rễ sâu đến như thế.

Có người từng nói, có một người mà chỉ khi không nhìn thấy người đó, lúc đi tìm cũng không thấy, mới biết rằng mình đã yêu người đó rất sâu đậm. Mà anh thì vĩnh viễn không biết mình đã yêu, cũng không muốn cô biến mất khỏi sinh mệnh của mình, cũng không thể gặp lại.

“Anh không cầu xin em tha thứ cho anh, chỉ là, cho anh một cơ hội. Em không thuộc về nhà Hoàng Phủ, em chỉ thuộc về một mình anh.”

“An tâm ở bên cạnh anh, để cho anh bảo vệ em, không để ai có thể tổn thương em, tin tưởng anh, có được không?”

Cô kinh ngạc một lúc lâu. Nâng mặt anh lên, đáy mắt dề nén chút dao động.

“Như vậy hai năm qua, anh cũng đã biết em đã trải qua như thế nào?”

Thái tử mỉm môi. “Tưởng tượng được.”

“Không.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu. “Anh sẽ không tưởng tượng ra được.”

“Em nên cảm tạ anh ta, không có anh ta, sẽ không có em hôm nay, bách độc bất xâm.” Cô hơi nhếch khóe miệng, không biết đang tự giễu hay mỉm cười. Người phụ nữ này, anh đã không thể chỉ nhìn một cái là nhìn thấu cô. “Ít nhất khi thấy máu, em có thể khống chế mình rất tốt, anh ta huấn luyện em cho dù không cần kích thích cũng có thể phát huy tiềm chất bên trong.”

“Bản lĩnh của em có thể đạt tới trình độ như bây giờ, thật sự là không thể thiếu sự hỗ trợ của anh ta, anh ta cùng em luyện tập rất tốt, dĩ nhiên nếu em thua, anh ta sẽ trừng phạt em...”

Lời còn chưa nói xong đã bị môi anh chặn lại trong miệng.

Anh bất thành linh hôn cô, ngậm môi cô mút hút thỏa thích, chà xát.

Ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, dùng sức kéo cô sát vào ngực, hình như chỉ có như vậy mới có thể lấp đầy chỗ trống trong lòng.

Đầu lưỡi của anh khuấy đảo trong miệng cô, liều mạng hấp thu ngọt ngào trong miệng cô.

Anh cũng biết là như vậy, anh cũng biết! Từ những lời trong lúc say của cô, cũng đã biết. Anh thật sự không dám nghĩ tới tình cảnh cô bị Thi Dạ Triều giày xéo. Anh không biết cô sử dụng trái tim đã hóa tro tàn của mình như thế nào để miêu tả những chuyện này với anh.

“Tiểu Tịch.....” Anh thở nhẹ trong hơi thở đều là đau đớn.

“Anh Thái tử.” Cô ngăn lại lời của anh. “Dù em vẫn còn tồn tại một chút ảo tưởng với tình yêu, em cũng sẽ không quay lại. Không phải vì em cảm thấy mình bẩn, không phải vì em thấy không xứng với anh, mà là..... Bẩn chính là tình yêu, là nó không xứng với em, cho nên em không cần nữa rồi, xin đừng nhắc lại từ này nữa. Anh làm Thái tử gia của anh, em làm Trữ Dư Tịch của em, em mạnh mẽ hơn những gì anh thấy, không cần ai bảo vệ, hoặc là anh có thể đối đãi với em giống như Tiểu Cửu, như vậy tốt hơn.”

.....

Giờ phút này, đối mặt với anh, đã là một người phụ nữ đao thương bất nhập, bách độc bất xâm. Cô của trước đây, anh sợ rằng, thật sự đã không thể tìm về.

Cô dứt khoát xoay người, giọng nói không mang theo chút tình cảm theo gió biến ảo tới. “Nếu như anh cảm dục là vì em, như vậy là không cần thiết, trở về là chính anh đi, một anh Thái tử như vậy thật đúng là không quen.”

.....

Chậm rãi co lại mười ngón tay, nắm chặt khớp xương vang lên tiếng răng rắc.

Lần thứ hai.

Anh bị cô bỏ rơi.

Anh nếm phải mùi vị binh bại như núi đổ. (ViVu: thất bại thảm hại)

Anh và cô bắt đầu trong lúc anh lơ đãng, mà kết thúc, lại càng không phải trong phạm vi khống chế của anh.

Không có cô dựa vào, không có nhiệt độ của cô, cuối cùng anh ở nơi này lạc trên con đường tình.

119. Chương 120: Ngoại Truyện: Nhị Thiếu Vs Tiểu Tịch

Nếu như không phải cô ngàn chén không say.

Nếu như không phải cô kiên cường đến thế.

Nếu như không phải cô không là anh thì không được.

Có lẽ tất cả sẽ không như thế này.....

Đã bao nhiêu lần trái tim anh bị tổn thương, không có nơi để nói, cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Có lẽ rượu vĩnh viễn là thứ tốt nhất dành cho người đau lòng, tê dại thần kinh, lại còn thôi miên lý trí của cô, thậm chí còn xuất hiện ảo giác.

Trình Diệp đẩy Hoàng Phủ Triệt một cái, nhếch cằm một cái. “Bên kia, có phải cô em gái họ Trữ của cậu hay không?”

Hoàng Phủ Triệt phóng tầm mắt nhìn sang, một bóng lưng mảnh mai nằm nghiêng trên quầy bar, ánh đèn mờ mờ ở trên đỉnh đầu cô, tóc rơi tán loạn, cô đơn trông vắng.

Vốn dĩ uống cũng đã đủ rồi, Hoàng Phủ Triệt mượn cớ rời đi trước.

Trữ Dư Tịch cảm thấy có người sờ mặt của cô, cô ngẩng đầu lên nhìn thật lâu để xác nhận, khóe miệng khẽ nhếch lên, hai cánh tay ôm lấy cổ của anh, nhào vào ngực anh. “Anh Thái tử.....”

Cô say.

Hoàng Phủ Triệt diu cô ý thức đã không rõ ràng đứng lên. “Đi, đưa em về nhà.”

.....

Dừng chờ đèn đỏ, anh liếc liếc người phụ nữ bên cạnh, đúng lúc cô đang dựa lưng vào ghế nửa hí mắt, yên tĩnh chăm chú nhìn anh.

Anh nhướn mày. “Nhìn gì vậy?”

“Nhìn anh.” Trữ Dư Tịch khàn giọng trả lời, giọng nói như thế này trong đêm càng có chút mập mờ.

“Đẹp mắt không?”

“Đẹp mắt.....”

Hoàng Phủ Triệt khóe miệng nâng lên một đường cong, đèn chuyển xanh, nhấn ga chạy tiếp.

Nhà của cô không phải lần đầu tiên anh đến, nhưng lại là lần đầu tiên vào phòng ngủ của cô.

Giống như con người của cô, hết sức đơn giản lại thoải mái ấm áp.

Đặt cô xuống giường, anh do dự trong chốc lát, cởi giày của cô, áo khoác, đang suy nghĩ có nên cởi quần cô không, một đôi tay mềm mại quần lên.

Cô ôm chặt anh, gối đầu lên vai anh, hơi thở nóng bỏng thổi vào cổ anh.

“..... Anh cởi quần áo em làm gì?” Giọng của cô dinh dính, mềm mại. Không chờ anh trả lời, cô vươn một tay tới nút áo sơ mi của anh. “Em cũng có lòng tốt cởi cho anh, huề nhau rồi.”

Hoàng Phủ Triệt nhú nhú mào, bắt lấy tay cô, cô đổi một tay khác tiếp tục cởi.

“Đừng lộn xộn, cởi xong rồi, em tốt nhất ngủ một giấc.” Anh ngăn cản cô, áo sơ mi đã bị cô cởi ba nút, lộ ra một vùng ngực rộng lớn.

Cô say, dựa vào người anh, làn da của anh trơn bóng, xúc cảm thật tốt. Cô đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm xuống.

Khi vừa chạm vào, Hoàng Phủ Triệt lập tức dừng lại động tác, tại điểm đó lan tỏa một dòng điện, chạy thẳng lên não.

Hình như cô nếm thấy ngon, lại liếm lần nữa, cánh môi nhẹ nhàng mà chậm chạp di chuyển trên ngực anh.

Về mặt Hoàng Phủ Triệt ảm đạm, trong lòng rối rắm.

Cô say nhưng anh không có say. Vốn dĩ anh nên đẩy cô ra.....

Thậm chí anh có thể cảm thấy bờ môi mỏng manh, cái lưỡi mềm mại, nhưng mà trong cái miệng nhỏ nhắn kêu lên, lại không phải tên anh.

“Anh Thái tử.....”

Anh chấn động, ánh mắt trầm tĩnh lại, đôi tay đè lại vai cô, quả quyết kéo cô ra, tháo thắt lưng của cô, đẩy cô ngã xuống, lấy chăn trùm kín đầu cô. “Ngủ đi.” Đặt đồng hồ báo thức cho cô, quay qua tắt đèn ở đầu giường, đóng kín cửa. Trong tủ lạnh của cô tìm thấy mật ong và chanh, rửa sạch chanh, cắt miếng, pha nước chanh mật ong, để trong một bình kín.

Trong lúc làm những việc này anh lại quá mức nhập tâm nhớ lại một màn vừa rồi, cho nên khi cô từ phía sau vòng chặt lấy hông anh, thì trong lòng anh thầm mắng mình quá sơ suất và trái tim thì đang đập loạn không ngừng.

“Anh ở đây làm gì vậy?” Giọng nói của cô nho nhỏ, từ trên lưng anh truyền đến.

Anh đóng cửa tủ lạnh, xoay người lại, đẩy mắt bỗng chốc trầm lắng.

Cô chỉ mặc áo lót và váy ngắn, đi chân trần, tóc dài tán loạn, ánh mắt mê ly, cánh môi hé mở, mang một vẻ thanh thuần làm anh không cách nào kháng cự nổi, bị hấp dẫn

“Sao lại không mang giày, không lạnh hả?”

Cô đưa hai tay về phía anh, trong mắt đều là ý lại. “Ôm. Ôm.....”

Anh nuốt một ngụm nước bọt, trong phút chốc bỗng cô lên, chạy thẳng tới giường lớn trong phòng ngủ.

“Buông tay.”

“Không.”

Cô nắm lấy áo sơ mi của anh, không cho anh đi.

“Tiểu Tịch, buông tay ra, anh phải về.”

“Đừng, đừng có đi..... Không được bỏ em lại một mình nữa.” Cô nằm đó, tay nắm lấy anh, đẩy mắt hơi ảm, bộ dạng vô cùng tội nghiệp.

Hoàng Phủ Triệt cảm thấy mình liên tục bị kích thích sắp nổ tung.

“Hơn nữa em uống say rồi.”

Không biết Trữ Dư Tịch lấy dũng khí từ đâu, cầm tay anh bao trùm lên ngực mình. “Không uống say em sẽ không dám làm như thế này.”

Dưới lòng bàn tay là nơi mềm mại, đầy đặn của cô, cảm giác cực kỳ tốt. Một luồng khí nóng xông thẳng lên đại não, anh khẽ nguyên rửa một tiếng, cúi đầu xuống, hôn cô.

Cô không lưu loát, lại cực lực đáp lại anh. Đầu lưỡi nhỏ nhỏ rất muốn dò vào, lại có chút khiếp sợ chần chừ trên môi anh, không tiến vào.

Tay trượt ra sau lưng cô, ngón tay ngoắc một cái, cởi áo lót của cô. Trói buộc trên người cô bị buông lỏng, thân thể khẽ run.

Xoa nắn thân thể mềm mại của cô, ngậm cánh môi của cô, quả nhiên giống như tưởng tượng của anh, mềm mại, thơm ngon. Tay dời xuống, đi tới bên dưới cái váy, cách quần lót mỏng manh chơi đùa giải đất nhạy cảm của cô.

Nghe được cô khẽ rên, anh giống như được khích lệ, nắm lấy đường viền quần lót, kéo xuống, tay trực tiếp thăm dò vào giữa hai chân cô, vân vê tại một điểm nhỏ.

Môi cũng trượt xuống, hôn lên cần cổ cô.

Đây là giường của cô, quanh quần trong mũi là mùi hương thuộc về cô, thật tuyệt vời, trong lúc nhất thời anh đã sa vào, không thể tự thoát ra được.

“Anh Thái tử.....”

Rất nhiều ngọn lửa nhỏ bùng cháy từ bụng dưới của cô, trong miệng cô, bất giác kêu lên tên anh.

Trong nháy mắt Hoàng Phủ Triệt đã tỉnh táo, từ trước ngực cô ngẩng đầu lên. Nhờ ánh trăng, thân thể người phụ nữ này trắng như tuyết, thậm chí phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tay của anh vẫn ở trong cô, đầu ngón tay dính ướt chất lỏng của cô, thế nhưng anh lại không phải là người trong lòng cô đang nghĩ đến.

Lần đầu tiên anh cảm thấy, ghen tỵ.

Đối tượng ghen tỵ là anh trai của anh.

Nếu như là người phụ nữ khác, anh sẽ mặc kệ người cô nghĩ đến là ai. Nhưng đây là Tiểu Tịch. Anh không có biện pháp để bắt chấp tất cả muốn cô.

Anh bất động, thân thể cô bắt đầu bị cảm giác trống không chiếm lĩnh, khó nhịn giãy giụa. Anh cắn răng rời khỏi cô, kéo chăn, đắp ổn thỏa trên người cô, nằm ở một bên nhỏ giọng dụ dỗ cô, từ trong dục vọng cô đã bình phục lại, dần dần ngủ trong lòng anh.

Lúc anh rời đi, tia nắng ban mai vừa ló dạng.

Anh về đến nhà, vọt vào phòng tắm, sau đó nằm xuống ngủ, lúc nằm mơ, trong mơ vẫn là bóng dáng của cô, cô luôn miệng kêu ba chữ “anh Thái tử”.

.....

Từ đó về sau, mỗi khi gặp lại người phụ nữ nhỏ bé ấy, anh đều không tự chủ nhớ đến đêm cô say rượu đó.

Cô vẫn ngọt ngào gọi anh là anh hai, hình như không hề nhớ bọn họ đã từng xảy ra chuyện đó.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cô đã là người phụ nữ của Thái tử, không phải của anh. Cho đến cuối cùng, cô đã được như ý nguyện, gả cho Thái tử.

Hiện trường hôn lễ tương đối long trọng, trên mặt cô đắm say trong hạnh phúc, vui sướng nở nụ cười, đẹp hơn bất kỳ thời khắc nào.

Có lẽ cô thật sự hạnh phúc, sau khi cưới, đến năm thứ hai thì sinh một đôi long phượng xinh đẹp. Người đàn ông kia hưng phấn như một đứa bé.

Sau khi sinh. Dáng người cô càng đầy đặn hấp dẫn. Ánh mắt của anh, dù vô tình hay cố ý, đều nhìn theo cô. Tiệc sinh nhật một tuổi của bé cưng mời rất nhiều người.

Trong bữa tiệc anh lảng lảng đi ra ngoài, tay cầm ly rượu, ngồi trên ghế dài trong vườn hoa.

Bên trong quá ồn, Trữ Dư Tịch cầm điện thoại đi ra ngoài nghe. Cô đứng nơi ánh sáng chớp tắt, váy dạ hội ôm lấy thân hình cô, phác họa những đường cong hoàn mỹ.

Trong bóng tối, Hoàng Phủ Triệt yên lặng chăm chú nhìn cô. Cô cảm nhận được tầm mắt của anh, quay người lại, đi về phía anh. Điện thoại vẫn chưa nói xong, cô vẫy vẫy tay chào với anh.

Không biết cô nghe được chuyện vui gì, không kiềm chế được cười rộ lên, nụ cười tươi đẹp như gió xuân thổi tới đầy lòng anh.

Anh để ly rượu xuống, chợt kéo cô qua để cô ngồi trên chân mình. Nụ cười của cô hơi cứng nhắc, nhanh chóng cúp điện thoại.

“Nói chuyện với ai vui vẻ vậy?” Ngón tay anh cuốn tóc cô, ngấm ngấm.

“Là chị Nguyệt Như.” Hoàng Phủ Nguyệt Như sống ở nước ngoài đã lâu, rất ít trở về

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Trữ Dư Tịch bị nhìn không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng. “Anh hai, sao anh ở bên ngoài một mình?”

“Cho nên em theo anh ra ngoài hả?” Hoàng Phủ Triệt khẽ nhếch miệng, khóa lại hông của cô. Ôm sát một chút.

Trong lòng cô giật mình, ánh mắt bắt đầu né tránh. “Anh hai, cái đó.....”

“Cái nào?” Anh cúi đầu đến gần cô, bàn tay giữ ở sau gáy cô, không để cô trốn thoát.

“Anh hai! Đừng.....” Cô kêu lên đã không kịp ngăn cản anh, cuối cùng bị anh hôn.

120. Chương 121: Cha (1)

Vancouver.

A siết chặt bản báo cáo tổn thất do cấp dưới đưa đến, đứng lưỡng lự trước cửa phòng anh đã mấy giờ, cuối cùng giờ tay lên gõ cửa.

Xoay nhẹ tay nắm cửa, một phòng mờ mờ tối, chỉ có chút ánh tà dương xuyên qua cửa sổ to lớn sát đất chiếu vào.

Phía trước cửa sổ ấy là bóng dáng tiêu điều cô độc của người đàn ông. Đứng ngược chiều ánh sáng, hình dáng cao lớn tạo thành cái bóng có đường nét mê người.

A lấy ra áo choàng tắm từ trong ngăn tủ khóa lên người anh, tầm mắt chạm vào vết thương mới trên ngực anh, ánh mắt nhất thời thêm vài phần sắc bén.

Chỉ còn một tác là chạm vào vết thương dữ tợn đó, anh bắt lấy tay cô, con người rũ xuống. “Tôi nói rồi, không được vào làm phiền tôi.”

Đưa báo cáo đến trước mặt anh, anh liếc một cái, không quan tâm.

“Đây là trưa hôm nay mới trình lên, người nhà Hoàng Phủ đã không để chúng ta trong mắt rồi!” A sớm nuốt không trôi, khẩu khí không nhỏ. “Hoàng Phủ Luật đã nhiều lần chặn hàng của chúng ta rồi, chúng ta tổn thất bao nhiêu, anh không quan tâm em quan tâm!”

Anh lại cười cười. “Giọng điệu của nữ chủ nhân, hả?”

A im lặng.

Thi Dạ Triều cười yếu ớt, ngón tay chỉ vào đầu cô. “Theo ý cô muốn tôi làm sao đây?”

“Dĩ nhiên là đoạt lại!”

Đoạt lại.

Anh lẩm nhẩm hai chữ này, ánh mắt ảm đạm nặng nề, như đang nói với mình. “Nhưng tôi đã để cô ấy đi.”

A ngậm miệng lại lần nữa, đã biết trong mắt anh, mình lại biến thành người phụ nữ khác. Trong ngực tràn đầy oán hận. Trữ Dư Tịch tại sao là cô ta!

Tại sao để anh nhớ mãi như thế, cố chấp như thế, cho dù đã hai lần suýt mất mạng trong tay cô ta, những vẫn yêu cô ta!

Được anh yêu, là chuyện hạnh phúc đến mức nào. Cô tình nguyện dùng tính mạng để đổi lấy tình yêu của anh.

A ôm anh, không để cho anh thấy sự kiên định trong mắt mình.

Những người tổn thương anh, đều phải trả giá thật lớn!

121. Chương 122: Cha (2)

Giáng Sinh đang đến gần, trong thành phố ngập tràn màu đỏ Giáng Sinh. Bầu trời đầy mây, không khí giống như bị ngưng tụ, lạnh và hanh khô.

Từ trước đến giờ Thái tử không bao giờ mặc quần áo dày, cho dù lạnh cách mấy, bên trong tây trang chỉ có một cái áo sơ mi, nhiều nhất là thêm một cái áo khoác ngoài. Nhìn từ trên lầu cao, dòng xe đông nghịt như những con kiến hôi bị giẫm dưới chân anh. Người đó là cô? Tất nhiên anh không biết.

Mà anh đã hình thành thói quen, trong biển người mênh mông tìm kiếm bóng dáng của cô.

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng vang rất nhỏ, sau đó là tiếng bước chân quen thuộc.

Trữ Dư Tịch cầm bình thủy, nhìn một vòng quanh phòng làm việc, không phát hiện bóng người, mở cửa thông đến phòng nghỉ.

Một cánh tay từ phía sau khóa lại hông cô, kéo vào trong ngực.

Cô chưa kịp kêu lên, cằm đã bị xoay ra sau, môi của anh đặt lên.

Cô mặc một cái áo khoác nửa người màu đỏ, cổ áo và ống tay áo viền một vòng lông màu trắng, quần dài màu trắng bó sát người và mang đôi giày ống cao, rất bắt mắt.

Không biết là do máy điều hòa mở nhiệt độ cao, hay là do anh hôn quá nhiệt tình, người cô bắt đầu nóng lên.

Anh cầm bình thủy đặt lên bàn, dẫn dắt cô đến giường trong phòng nghỉ, vừa hôn vừa tháo sợi dây áo khoác của cô. Bên trong cô mặc một cái áo lông cừu cổ rộng, để lộ nửa vai trần. Làn da trắng nõn làm chói mắt anh.

Đôi mắt cô linh động gọn sòng, gương mặt ửng đỏ, nửa dựa vào ngực anh.

Nơi đó của anh trương đau, nhưng không có động tác tiến thêm bước nữa. Bàn tay vuốt ve trên eo cô, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc dề nén.

Ngăn cản cô cởi ra nút áo sơ mi của anh, anh nắm lấy tay cô kéo tới môi, khẽ hôn lên.

Canh vừa đủ nóng, vị ngọt mà không ngấy, từ thực quản chạy vào dạ dày, ấm mà thơm ngát.

“Tay nghề dì Yên càng lúc càng cao, em có thời gian cũng nên học một ít.”

Cô cúi đầu sắp xếp lại tài liệu trên bàn, thản nhiên đáp lại một tiếng. Anh cầm chén cẩn thận từ từ thổi nguội, ánh mắt dính chặt vào bóng dáng tươi đẹp duyên dáng đang lau dọn kia.

Trong nháy mắt anh có cảm giác nếu canh này là do chính tay cô nấu, anh sẽ thật hạnh phúc. Vừa mới suy nghĩ đã hành động ngay lập tức, từ phía sau anh ôm lấy cô. “Dì Yên không thể nấu cho anh uống cả đời được... em học xong, nấu cho anh, có được không?”

Tim anh đang đập sát trên lưng cô, từng nhịp từng nhịp như đang nói về một giấc mơ tuyệt vời.

Một giấc mơ mà cô đã từng thực hiện rất lâu.

Đã từng.

Lửa nóng trong đáy mắt anh vì sự trầm mặc của cô mà từ từ dập tắt. Cô cúi đầu, tay vẫn bận rộn.

Thái tử thở dài, ở sau cái cổ mảnh khảnh duyên dáng của cô, đặt xuống một nụ hôn.

Không ép cô, không nên ép cô. Anh cảnh cáo mình một lần nữa, không được làm thêm chuyện gì tổn thương cô.

Cô đã chết tâm, anh sẽ chờ sẽ tìm cách để làm cho cô bùng cháy trở lại từ đồng tro tàn.

Mà sự kiên nhẫn của anh chỉ dành cho cô.

Từ lúc mười bảy tuổi, sau lần đầu tiên trải qua tình dục, anh không hề thiếu phụ nữ.

Sợ rằng thời gian cấm dục dài như vậy, cả cuộc đời này của anh chỉ chịu vì một mình cô

Cấm dục là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến một hậu quả, tính tình của anh càng lúc càng nóng nảy. Dù sao cũng phải tìm lối thoát cho “lửa” giấu trong lòng anh.

Lôi Khải và Tiết Tử Dương là bạn thân nhất, mỗi lần nhìn thấy anh nổi giận xù lông lên thì trong lòng đều cố nén nụ cười xấu xa.

Lôi Khải nháy mắt với Tiết Tử Dương, Tiết Tử Dương cười hì hì ôm vai Thái tử, dám mang anh đến tầng mười chín “Lạc trong thiên đường” (*)

Vẻ không vui của Thái tử hiện rõ trên mặt, không thèm nhìn người phụ nữ bên cạnh anh, chỉ biết buồn bực uống rượu giải sầu. Cho đến khi trên mặt đã bắt đầu lộ men say, hình như nghe thấy người phụ nữ nhắc tới một cái tên, sau đó Tiết Tử Dương nhất quyết không tha, thúc giục gọi người đó đến phục vụ.

Người phụ nữ đó, hình như Thái tử có chút ấn tượng, bọn họ đã từng mang một số khách hàng tới chơi lúc đó có gọi cô ta. Hiện tại là người nổi tiếng nhất ở Lạc trong thiên đường, cũng không phải có tiền là có thể tùy ý gặp được cô ta.

Cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, trong sạch, thanh lịch, giống như đóa sen trắng lại mang chút xinh đẹp làm người ta khó có thể chần chừ. Gương mặt lộ nụ cười yếu ớt, không nhìn thấu nơi đáy mắt, có cái gì đó bị cô cố ý che giấu, liếc mắt nhìn qua, tưởng chừng có thể nhìn thấu cô, nhìn thêm một lần nữa, lại như chẳng nhìn thấy gì cả.

Cô còn rất trẻ, là loại hấp dẫn khi pha trộn cô gái và phụ nữ, mắt Thái tử lơ đãng, nheo lại, đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến dáng vẻ thanh thuần và mê người của Trữ Dư Tịch, còn có lúc cô nhất quyết từ chối và vứt bỏ không chừa một con đường sống.

Men rượu dễ dàng làm cho người ta lạc đường, Thái tử phải tìm cách phóng thích những đèn nén từ trước đến nay. Đột nhiên anh đập cái ly trong tay, ly thủy tinh bể tan tành, người bồi bàn bị sợ đến run người.

“Gọi Mật Nhi đến đây cho tôi.”

Tiết Tử Dương nhất thời vui vẻ. “Tôi nói tiểu tử này luôn có trí nhớ tốt với phụ nữ xinh đẹp mà! Xem đi, ngay cả tên cũng nhớ rõ ràng như thế.”

Lôi Khải ẩn mình trong bóng tối, nhìn lướt qua bằng tên trên ngực người bồi bàn, nở nụ cười nửa miệng, trêu đùa. “Allen đúng không, chọc giận ông chủ này cũng không có tốt đẹp gì, còn không mau làm theo lời anh ta nói?”

Allen len lén lau mồ hôi lui ra ngoài, anh biết rõ mấy vị này đều là những nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc, thế nhưng vào lúc này anh phải đi đâu để tìm Mật Nhi đây ?

Hiện tại Mật Nhi đã trở thành người phụ nữ của Phong Hạo, chẳng lẽ anh chạy thẳng đến chỗ Phong Hạo hỏi mượn người quan trọng của anh ta? Anh vẫn còn muốn sống thêm vài năm nữa...

Thái tử không ngờ anh ta khi quay về lại mang đến một người khác, một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ.

Tịch Hàm giẫm đôi giày cao gót trên sàn nhà, né tránh những mảnh vụn, liên tục lắc mông mời rượu nói những lời tán dương, cũng không xoa dịu được Thái tử. Ngược lại càng làm cho Thái tử bức tức thêm, đẩy cô ta ra, kéo cổ áo Allen, ném mạnh một vỏ chai vào đầu anh ta để chào hỏi.

Tiết Tử Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ được Tịch Hàm đang lao đảo sắp ngã, vây hãm vào lồng ngực, sắc mặt có chút khó coi. “Ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, còn chưa tới lượt em nhúng tay vào.”

Tịch Hàm nhìn vào đôi mắt của Tiết Tử Dương, trong lòng hoảng sợ, lại là anh ta!

Allen che đầu đang không ngừng chảy máu, vẫn không nói ra vị trí của Mật Nhi. Trong thân thể Thái tử, con người bạo lực đang kêu gào, mắt thấy sắp phải ra tay độc ác, Mật Nhi xuất hiện.

Thái tử nheo mắt, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi thân hình cao gầy mảnh khảnh, cùng với vẻ mặt khinh thường lạnh lùng của cô.

Nét mặt ấy, cực kỳ giống với Trữ Dư Tịch lúc đó

Giống nhau, cũng không sao. Cho nên không cần thiết phải khách khí với cô. Thế nhưng, trong thân thể mỏng manh của người phụ nữ này, lại có lá gan lớn đến thế, dám phản kháng anh, thậm chí tát anh một cái.

Rất tốt!

Thái tử mượn rượu nổi điên, gần như sẽ hành quyết ngay tại chỗ người phụ nữ không biết sống chết cả gan làm loạn này, nhưng là trời không chịu lòng người.....

Trữ Dư Tịch ngồi trên cái ghế cao ngoài sảnh, nhìn một người đàn ông cao lớn toàn thân tản ra vẻ lạnh lẽo cực thấp, ầm một tiếng, một cước đá văng cửa phòng bao, một lát sau, trong ngực ôm một người phụ nữ, rời khỏi. Người phụ nữ mặc áo khoác tây trang của anh ta, vẻ mặt buồn bực ở trong lòng anh ta, không nhìn rõ diện mạo.

Không có nhìn lầm, người đàn ông đó chính là Phong Hạo. Cô chỉ cần liếc mắt một cái sẽ cảm thấy khí lạnh đáng sợ của người đàn ông đó.

Tới lúc này, từ trong miệng người bồi bàn sắp hôn mê, cô đã biết được chuyện đã xảy ra ở bên trong, không ít vị khách cố kỵ thân phận của Thái tử nên đã tan cuộc sớm một chút.

Cô đẩy cửa phòng ra, bên trong là một mớ hỗn độn. Tiết Tử Dương đã khiêng Tịch Hàm đi trước, Lôi Khải tựa vào ghế salon, mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay anh: mới vừa rồi, anh có thể trở mặt nhìn Mật Nhi bị Thái tử xâm phạm, rốt cuộc tim của anh hung ác đến mức nào? Tuyệt vọng trong mắt cô như một thanh kiếm sắc bén từng tác từng tác đâm vào trái tim anh, đau đớn vô cùng. Nếu như, không phải trước đó đã dự đoán được Phong Hạo sẽ xuất hiện, có phải anh thật sự sẽ ngồi yên, không để ý đến người phụ nữ mà mình coi trọng hơn cả sinh mạng, bị cường bạo trước mặt mình hay không?

Nhìn thấy Trữ Dư Tịch.

Ngay lập tức Lôi Khải thay bộ mặt bất cần đời, chỉ vào người đàn ông đang nằm bên kia giả chết. “Trữ tiểu nha đầu, em chơi đùa với anh Thái tử của em cũng quá mức rồi, cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng đó, bất quá cũng tốt, coi như là vì dân trừ hại.”

Cô bị anh ta chọc cười, mục đích của Lôi Khải đã đạt được thì cũng không ở lâu nữa.

Thái tử nằm ngửa, Trữ Dư Tịch đến gần, anh nắm lấy tay cô, trở người, đè cô ở phía dưới. “Em thật sự muốn vì dân trừ hại? Muốn hành hạ anh đến chết sao?”

Tay của cô trượt khỏi lưng anh. “Anh Thái tử, là anh tự hành hạ mình.”

“..... Em đừng có không quan tâm anh.....” Giọng nói thật thấp của anh quanh quẩn bên tai cô, có chút bất lực và hèn mọn, làm cho đáy mắt của cô hơi lóe lên.

Nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn mới mẻ trong ký ức, cô sợ, cũng không còn sức lực dư thừa để đối mặt.

Ban đầu, cô đã tin rằng sức mạnh của tình yêu, có thể giúp cô dũng cảm loại bỏ muôn vàn khó khăn, về sau mới biết, sau muôn vàn khó khăn sẽ còn muôn vàn khó khăn khác.....

Đêm Giáng Sinh là đêm lạnh nhất từ khi mùa đông bắt đầu, ông cụ khẩn cấp gọi anh trở về nhà chính.

Thái tử ôm lấy người phụ nữ nhỏ bé, kéo vào trong ngực để sưởi ấm, đoạn đường từ nhà xe tới cửa anh cố ý đi rất chậm, cô vòng tay ra sau hông anh, đẩy anh đi nhanh một chút, anh lại cứ từ từ.

Mỗi lần cô chủ động đến gần, anh đều quý trọng và hưởng thụ gấp đôi.

“Đi nhanh lên một chút! Lạnh chết em!” Cô núp trong ngực anh, giống như là sợ lạnh hơn cả anh.

Anh mỉm cười, lấy áo khoác ngoài bao bọc lấy cô cực kỳ kín đáo. Con đường luôn có điểm cuối. Cô nhảy lên bậc thang trước một bước, đẩy cửa chính biệt thự ra, hơi ẩm phả vào mặt.

Xoa xoa đôi tay, hà hơi vào, tầm mắt rơi vào cô bé đứng bên bàn trà, động tác đóng băng tại chỗ.

Thái tử thay giày xong, vỗ vỗ đầu cô. “Đi vào thôi.”

Người phụ nữ tao nhã trên ghế đứng dậy, ôm lấy bé gái xinh đẹp nhẹ nhàng đi đến.

“Chị Tử Dụ.....” Trữ Dư Tịch kinh ngạc kêu lên một cái tên. Thái tử đảo mắt qua, ánh mắt chợt lạnh lẽo.

Hạ Tử Dụ mỉm cười với cô, cầm lấy cánh tay nhỏ bé múp míp, dịu dàng dụ dỗ. “Mẽ Mẽ ngoan, nhìn xem đây là ai?”

Cô bé chớp đôi mắt to tròn long lanh vô tội, chăm chú nhìn Thái tử một lát, chợt cong mắt lên, cười khanh khách, cánh tay mập mập run run duỗi về phía anh.

Trữ Dư Tịch chỉ nghe từ trong miệng đứa bé kêu lên một tiếng mơ hồ mà rõ ràng.

“Cha.....”

Ngay lập tức một luồng hơi lạnh mãnh liệt kéo tới đánh úp vào cô, đóng băng tứ chi của Trữ Dư Tịch, không cách nào nhúc nhích.....

Hết chương 106.

(*): trong QT dịch là “xa hoa trụ lạc” mà mình thấy để tên một nơi cao cấp như thế thì nghe kỳ quá, sau khi tìm google thì thấy có một bộ phim cũng tên như vậy, khi chuyển sang tiếng Anh là Lost in paradise nên mình đã dịch thành Lạc trong thiên đường. Không biết có sai không nữa.

122. Chương 123: Cưới Em

Bàn tay nhỏ bé mập mập của bé con cầm ngón út của cô, đưa vào trong miệng mà gặm.

Gò má non nớt mềm mại, làm cô nhin không được muốn chạm vào.

Hoàng Phủ Duyệt vẫn luôn ôn tồn, Hoàng Phủ Dận thì liên tiếp cau mày.

“Chú Dận, họ của cô bé là gì?” Về mặt Trữ Dư Tịch lạnh nhạt, nắm chặt bàn tay, cuối cùng vẫn không chạm vào cô bé.

“Hạ.”

Bởi vì chưa nhận tổ quy tông, nên mới họ Hạ sao?

Cô nhìn cầu thang dẫn lên tầng trên, ánh mắt xa xăm thâm trầm.

.....

Trên lầu, phòng ngủ Thái tử.

Thái tử hút thuốc, chờ Hạ Tử Dụ giải thích.

Mà Hạ Tử Dụ giống như quay về chốn cũ, đi một vòng quanh phòng anh, ngồi trên giường lớn nơi đã ghi dấu vô số lần hoan ái của bọn họ, dịu dàng mỉm cười.

Người đàn ông khẽ nhú mày, dáng vẻ không đứng đắn lại có chút lạnh lùng. Áo sơ mi sọc màu xanh dương nhạt, ngón tay tự nhiên mở ra, rõ ràng vẫn quyến rũ như xưa.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói anh lạnh lạnh, tương đương với thời tiết bên ngoài.

“Quá lạnh nhạt nha Thái tử, nói như thế nào đi nữa thì chúng ta cũng đã có nhiều năm giao tình mà, không phải?” Hạ Tử Dụ cởi giày cao gót, nằm nghiêng trên giường, ngón tay trượt nhẹ trên làn váy, lộ ra đôi chân thon dài cân xứng, tư thế rất gợi cảm.

Trước đây, sợ rằng Thái tử đã không kèm chế được mà nhào lên, hôm nay, ngay cả ánh mắt của anh cũng không có biến hóa. Người đàn ông này, thật sự đã thay đổi.

Cô tiếp tục mỉm cười. “Không ngờ trong phòng anh vẫn còn cái giường này, cô bé kia không để ý sao?”

Đập tắt điều thuốc, anh vút xuống. “Nói đi, Thi Dạ Triều lại bảo cô tới làm cái gì nữa đây?”

“Chẳng qua chỉ là dẫn con gái trở về, em rời đi lâu như vậy anh cũng không nhớ em chút nào, nhưng mà Mẹ Mẹ ngày nào cũng ôm hình của anh mà gọi cha.”

Thái tử chế giễu. “Cả cô và tôi đều tự biết rõ, đứa bé đó không phải là của tôi.”

“Tất cả mọi người đều biết anh là người đàn ông duy nhất của em.” Hạ Tử Dụ vô hại mỉm cười, nơi đầu ngón tay lướt qua, từng cái nút áo bị tháo ra. “Nếu như em công khai chuyện của con gái, chắc anh cũng biết truyền thông sẽ viết như thế nào rồi.”

“Cô làm như vậy sẽ có ích sao?” Anh nheo mắt. “Cô muốn giống như những người phụ nữ ngu xuẩn kia, định dùng đứa bé để uy hiếp tôi?”

Nhìn thấy quần áo trên người cô càng lúc càng ít, anh nhặt quần áo của cô trên đất, khoác lên vai cô, siết chặt cầm cô. “Nếu muốn như thế, tôi thật sự đã đánh giá cô quá cao, lúc trước sao có thể cảm thấy cô là một người phụ nữ thông minh.”

“Rơi vào tình yêu mọi người đều trở thành kẻ ngu, nhất là phụ nữ.” Cô đột nhiên kéo anh, quỳ trên giường, hai cánh tay vòng lên cổ anh, khoảng cách gần kề tư thế mập mờ. “Tiểu Tịch của anh, cũng giống như vậy.”

Cô chặn lại lời anh, ánh mắt, vẻ mặt bỗng chốc trở nên ưu thương. “Thái tử, em không cần danh phận, chỉ muốn anh nhận con gái.”

“Đừng có nằm mơ, Hạ Tử Dụ, sinh nhật ông cụ đã sắp tới, vào lúc này tôi không muốn dính phải máu tanh, cô cũng biết, không có việc gì tôi không làm được, cô nhanh chóng rút ra xa một chút cho tôi.” Anh muốn gạt tay cô ra, đột nhiên cô hôn lên.

.....

Trữ Dư Tịch cố ý bước thật nhẹ lên lầu, nhưng hiện tại, khi đã đi lên, cô lại hối hận.

Cửa phòng anh không có đóng kín, cô còn chưa đến gần đã nhìn thấy hình ảnh hai người quấn lấy nhau.

Dường như mới vừa đập vào mắt cô thì ngay lập tức cô đã nhắm mắt cúi đầu xuống

Cô yên lặng, một giây sau, bỗng nhiên xoay người đi xuống lầu, chỉ nói một câu. “Ông nội, chú Dận con đi trước.”

.....

Cô bước càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng gần như là chạy.

Trong không trung, mái tóc đen bay tán loạn tạo thành những đường vòng cung. Chạy đi mà không hề có phương hướng, không cần thận trọng vào người khác, không kịp nói xin lỗi, biến mất giữa biển người.

Đêm đã khuya. Rất khuya.

Cô khoanh tay, núp ở một góc nhỏ ven đường. Giữa tiếng nhạc Giáng Sinh vui vẻ, những bông tuyết bắt đầu rơi xuống. Trong mắt cô là dáng vẻ vui vẻ, hạnh phúc của mọi người đêm Giáng Sinh, ai cũng có đôi có cặp, chỉ có cô, cô đơn lẻ bóng.

Đứng ở ngã tư đường, đột nhiên cô mỉm cười trào phúng.

Cô làm sao vậy, chạy cái gì đây? Không phải đã tự nói rất tốt rồi sao, không cần quan tâm sao?

Hạ Tử Dụ thì thế nào, đứa bé thì thế nào, tất cả đều không liên quan đến cô, không phải sao.

Làm như thế này, thật ngớ ngẩn.

.....

Sờ cái túi trống rỗng, cánh tay chán nản buông thõng xuống.

Cô đi vội, quên mặc áo khoác, quên cầm điện thoại. Thế giới lạnh lẽo, cô không tìm được đường về.

Cô cứ đứng như vậy, tầm mắt không có tiêu điểm.

.....

Thái tử thở hổn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt, dừng lại trên đường cái, đối diện với cô. Ánh mắt sâu thẳm.

Không biết từ khi nào, bông tuyết đã lớn như lông ngỗng, bay múa phát phơ giữa không trung.

Đỉnh đầu hai người từ từ bị bông tuyết màu trắng phủ lấy. Vẫn như cũ đứng thẳng tại chỗ.

Một chiếc đèn đường, dưới ánh sáng mờ nhạt, người phụ nữ mảnh mai đứng thật lâu, cố chấp, kiên cường, và thất thần.

Thái tử nhìn một lát, chẳng biết tại sao khóe mắt lại ươn ướt.

Mặc kệ con đường sau này như thế nào, làm sao anh có thể chấp nhận trong cuộc sống của mình, không có cô làm bạn đến già?

.....

Anh đi từng bước một, đến gần cô. Để lại một chuỗi dấu chân rõ ràng mà kiên định trên mặt đường trắng toát ở sau lưng.

Anh cởi nút áo khoác ngoài, ôm cô vào lòng, bao bọc lấy cô, dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho cô. Bàn tay nhẹ nhàng phủ đi lớp tuyết trắng trên đầu cô.

“Em lại len lén rời khỏi anh một lần nữa.” Để cho anh nếm mùi vị đánh mất một lần nữa. “Còn không nói tiếng nào chạy mất như vậy một lần nữa, anh sẽ cắt đứt chân em.”

Cô im lặng, mà sự im lặng này làm ột chút tự tin và kỳ vọng cuối cùng của anh cũng bay mất.

“Em không tin tưởng anh.” Anh dùng một câu khẳng định.

Nâng mặt cô lên, vẻ mặt lạnh nhạt, đáy mắt khô khốc, không ánh sáng..... Nhất định cô đã nhìn thấy hơn nữa còn cho rằng anh và Hạ Tử Dụ còn vương vấn chưa dứt. Như vậy có thể cho rằng, trong lòng cô còn có anh?

“Mặc kệ em thấy được cái gì, cũng đừng tin, chỉ cần tin anh là được rồi.” Giọng nói trầm thấp bình tĩnh rơi vào đáy lòng cô.

.....

Một câu nói vô cùng quen thuộc. Cô cũng đã từng thỉnh cầu anh như vậy, mắt thấy không nhất định là thật, chỉ cần tin tưởng cô và Thi Dạ Triều chưa từng làm. Mà khi đó, trong mắt anh chỉ có hung ác, ngờ vực và xem thường, từng câu từng chữ làm cô thương tích đầy mình.

Còn nữa, làm anh đến nay vẫn luôn hối hận chính là cái tát kia.

“Con của ấy không phải của anh, không thể nào là của anh được.....” Anh nói nhỏ một câu vào tai cô. Cô cau mày, không dám tin nhìn anh.

“Là thật, Lục Tử Tước có thể làm chứng cho anh, sau khi em trở về anh mới làm phẫu thuật khôi phục.”

“.....Tại sao?” Cô kinh ngạc thật lâu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Thái tử chậm rãi nhếch miệng, cúi đầu bao trùm lấy môi cô. “Bởi vì, anh muốn kết hôn với em, chỉ muốn để em sinh con cho chúng ta.”

Kết hôn.

Đứa bé của bọn họ.....

Cô hoài nghi mình nghe lầm, trợn tròn hai mắt, quên mất bọn họ đang hôn nhau.

Tay anh che mắt cô lại, đặt môi trên môi cô. “Em không có nghe lầm, anh muốn cưới em, ngày đính hôn cũng đã chọn xong rồi, đã được dì Yên đồng ý rồi.”

Đường Yên làm sao có thể dễ dàng đồng ý gả con gái cho anh, sau lưng anh phải bỏ ra bao nhiêu sức mới có thể làm Đường Yên đồng ý, dĩ nhiên cô không biết.

.....

Trước mắt tối đen. Trên môi là bờ môi ấm áp và mềm mại của anh. Bên tai là lời thầm thì nhỏ nhẹ của anh.

Bị lạnh quá lâu, không chỉ có tứ chi cứng lại, mà đầu óc cũng đã đông cứng.

Cô nghe thấy cái gì? Anh lại nói muốn kết hôn với cô.

“..... Tại sao? Em.....”

“Cho dù là ‘đã từng yêu’, đó cũng là yêu, cầu xin em đừng phong kín tình cảm của mình, em không tin vào tình yêu nữa, nhưng cũng hãy tin tưởng anh một lần, giống như anh tin tưởng em vẫn còn yêu anh.” Anh bình tĩnh nói, nội tâm lại thấp thỏm bất an.

Một lần chính là cả đời.

Cô muốn tin anh sao.....

“Đừng suy nghĩ nữa, đi qua hai năm này, anh quan tâm chính là em, chỉ có em. Anh hiểu rõ em mệt mỏi, em không cần làm gì cả, cuộc sống sau này cứ giao cho anh, anh sẽ khiến lòng em ấm áp trở lại..... Đồng ý với anh, có được không?”

Trong bóng tối, cô giống như nhìn thấy ở phía trước có ánh sáng quét qua. Ánh sáng đến từ mắt anh. Dưới lòng bàn tay có một âm thanh, âm thanh đó đến từ trái tim của anh.

Nghe nói, khi một mình băng qua đường thì tự nhiên sẽ muốn có một người dắt tay của mình. Khi mình cô đơn tịch mịch thì tự nhiên sẽ muốn có một người ôm mình vào lòng. Lúc rơi lệ thì ngón tay người đó sẽ dịu dàng lau đi. Lúc rét lạnh thì hi vọng thân nhiệt của người đó có thể truyền sang mình.

Vào lúc mình lo lắng thì sẽ giao tất cả cho người đó, bởi vì có người đó ở đây.

Tùy lúc tùy nơi nghĩ đến người đó, cũng sẽ đau âm ỉ.

Nếu như ngay tại thời khắc này, ở trong lòng đều là người đó..... Không quan tâm yêu hay không yêu, nhất định phải gả cho anh ta. Bởi vì chỉ có anh ta mới có thể làm bạn với mình cả đời, thời gian trôi qua, cho đến lúc mình già đi.

.....

.....

Kéo tay anh ra, con ngươi cháy sáng của anh đập vào tầm mắt, đôi mắt của người đàn ông này, không có lúc nào đẹp mê người hơn lúc này, còn có sức mạnh. Giống như một vòng xoáy sâu cuốn bay phòng bị của

cô, tòa thành kiên cố mà cô vất vả dựng lên, nứt ra một khe hở, vỡ vụn trong lặng lẽ, khói bụi tung bay, ngôi vụn văng khắp nơi.

Cô từng cho rằng vững như thành đồng, diễn biến lúc này lại tràn ngập nguy cơ.

Tâm niệm đang dao động, lý trí đang lôi kéo cô.

Cô tự hỏi, có còn hơi sức cho lần cược này nữa không?

123. Chương 124

Tiệc mừng thọ của Hoàng Phủ Duyệt là chuyện quan trọng kế tiếp của nhà Hoàng Phủ.

Khi gặp lại Hạ Tử Dụ, Trữ Dư Tịch không thể nào gọi “chị Tử Dụ” được nữa. Từ lâu, quan hệ của hai người đã biến chất vì Thái tử. Trữ Dư Tịch mang danh sách khách mời đến cho ông cụ xem qua, trên đường thuận tiện mua ít điểm tâm đi thăm Nhan Loan Loan. Hạ Tử Dụ cũng ở đó.

Sau lưng có một đôi mắt đẹp sắc bén và ác liệt, Trữ Dư Tịch không thể không cảm thấy.

“Đừng nghĩ rằng anh ta yêu cô thật lòng, đàn ông quan tâm nhất chính là bản thân anh ta! Anh ta làm sao có thể muốn một người tàn hoa bị liễu như cô? Tôi chờ ngày cô bị anh ta vứt bỏ! Tiểu Tịch thân yêu, cô sẽ không hạnh phúc.”

Cô ta giống như một con thiên nga kiêu ngạo, ưu nhã xoay một vòng trước mặt Trữ Dư Tịch, ngẩng cao đầu rời đi.

Nhan Loan Loan dỗ con ngủ xong, khi quay trở lại thì trùng hợp nghe được những lời này.

Cô không khỏi thở dài, tình yêu thật sự làm người ta khó có thể đoán được, sẽ làm một người phụ nữ xinh đẹp trở nên cực kỳ xấu xí, như bộ dáng lúc này của Hạ Tử Dụ.

Tình yêu cũng sẽ làm người ta trở nên mạnh mẽ hơn, giống như Trữ Dư Tịch trở về sau hai năm đau khổ.

Tình yêu càng làm ột người vốn dĩ hai bàn tay trắng, sống lại từ cõi chết, tìm thấy hạnh phúc. Như chính bản thân cô.

Cô dần dần thoát khỏi bóng ma của quá khứ, may mắn sau cơn mưa trời lại sáng, ở sau lưng luôn có một người đàn ông như Hoàng Phủ Triệt dùng ánh mắt yên tĩnh sâu sắc và ấm áp chăm chú nhìn theo cô, cho cô sức mạnh, cho cô tất cả.

Cô tin tưởng rằng mình thật sự thoát khỏi sự khống chế của tên ác ma, những thứ uy hiếp và đe dọa cô lúc đầu đã qua đi, không ai có thể cướp đi những thứ thuộc về cô.

“Đi uống với tôi một ly không?” Trữ Dư Tịch nhún mày buồn bã, Nhan Loan Loan không đành lòng tự chối.

Đổi kiểu tóc, quả nhiên cả người cũng khác hẳn. Nhan Loan Loan tóc ngắn xinh xắn, dáng vẻ ủ rũ như người phạm lỗi trước đây đã phai mờ, khí chất cũng rất đặc biệt.

Rất nhiều người không nhận ra đây là người ưu tú trước đây, cô cảm thấy mình giống như là được sống lại rất tự tại.

Trữ Dư Tịch nghiêng đầu nhìn cô. “Cô càng ngày càng có phong thái của anh hai rồi, nụ cười cũng nhẹ nhàng như thế, dáng vẻ không bám khói lửa nhân gian.”

Cô nhấp nhẹ khóe miệng, đôi mắt sáng như ngọc lưu ly khẽ động, mệnh mệnh say lòng người. Có những lời không cần phải nói, tình yêu khi sâu sắc, khóe mắt đuôi mày tự nhiên sẽ lộ ra tình cảm chân thật nhất trong nội tâm.

Trữ Dư Tịch rất hâm mộ cô ấy, không biết, lúc trước cô ấy lấy được dũng khí và quyết tâm lớn như vậy từ nơi nào, dùng phương pháp tàn nhẫn nhất ép chính mình và Hoàng Phủ Triệt đến đường cùng, đến cuối cùng lại có thể trở thành thân thuộc.

Giống như tất cả mọi trắc trở đều không là gì cả.

Nhan Loan Loan nở nụ cười xinh đẹp sau khi đã trải qua bao cuộc bể dâu.

Bọn họ lúc đó, cái gì cũng không có, chỉ còn lại tình yêu. Khi một người đến lúc không còn gì để mất đi, còn có cái gì là không thể tha thứ, không thể bỏ qua đây?

Làm cho người đó trở thành tất cả của mình, là cần phải có dũng khí như lóc thịt róc xương. Nếu có ngày anh ta rời khỏi, cô sẽ trở thành hai bàn tay trắng.

Đã trải qua loại bị thương khi hai bàn tay trắng, đã nghiền nát tình cảm đối phương thành tro, từ lúc đó trái tim chỉ còn một ý niệm: bọn họ muốn ở cùng nhau, cho dù vết thương trong lòng vẫn còn cảm giác đau âm ỉ, cho dù thật sự sau này sẽ thịt nát xương tan. Bọn họ vẫn còn có đối phương.

Hoàng Phủ Triệt cũng như thế. Tha thứ, không phải vì không đau, chỉ là bởi vì không muốn mất đi nữa. Trong cuộc sống có bao nhiêu thứ đáng giá để một người dốc hết sức che chở và đánh đổi tất cả? Anh đã may mắn gặp được, thì sẽ nắm chặt không buông.

Không muốn để nhiều năm sau, chờ đến khi người trong lòng kết hôn, không thể làm gì khác mới tỉnh ngộ và hối hận, vốn dĩ nên có kết quả, vì sao hết lần này đến lần khác bỏ lỡ? Cuộc sống tốt đẹp và tàn nhẫn chính là ở điểm này, không bao giờ cho bất kỳ ai có cơ hội bắt đầu lại tất cả.

.....

Hoàng Phủ Triệt đã có công ty riêng ở nước ngoài, tối nay vừa xuống máy bay đã chạy thẳng đến quầy rượu các cô đang uống. Cả người anh mệt mỏi, long đong vất vả, chỉ vì cô.

Nhan Loan Loan đưa tay mở cửa xe. “Trước tiên đưa Tiểu Tịch về đã.”

Đôi mắt Hoàng Phủ Triệt liếc nhìn phía trước, khẽ nhếch khóe miệng. “Đã có người đón cô ấy.”

Chiếc xe Spyker chói mắt đậu ở đó, người đàn ông trong xe bước ra. Áo màu nâu nhạt không gài hai nút trên và áo khoác ngoài đã phác họa vóc người cao gầy mạnh mẽ của anh ta. Tầm mắt Thái tử rơi trên người Nhan Loan Loan, nói với Hoàng Phủ Triệt. “Được cậu dạy dỗ không tệ.”

Hoàng Phủ Triệt cười yếu ớt trả lời. Mà Nhan Loan Loan lại không biết lấy tâm tình gì để đối mặt với Thái tử. Thừa dịp anh ta không chú ý, Thái tử nghiêng người nói nhỏ bên tai Nhan Loan Loan. “Hi vọng cô đã thật sự học được cách nghe lời, nó vì cô mà đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, không phải Triệt đã bỏ qua cho cô, tôi cũng sẽ không chọn quên đi.”

Nhan Loan Loan mở miệng, đáy mắt là cam kết kiên định. “Thái tử yên tâm, có một số việc chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi.”

124. Chương 125: Thi Dạ Diệm (1)

Trữ Dư Tịch không biết một người phải có tinh lực tràn đầy đến mức nào mới có thể ứng phó nổi lượng công việc khổng lồ như thế. Kể từ khi đi theo anh, mới biết rõ anh cũng không phải chỉ có cái danh Thái tử gia, nếu không đủ lớn mạnh, lòng dạ không độc ác thì làm sao có thể lẫn lộn trong cả hai giới hắc bạch. Vốn dĩ đã vô cùng chán nản đời tư của anh, bây giờ mới biết anh cũng là thân bất do kỷ.

Mùa đông này, tuyết đã rơi nhiều, nếu như lớp tuyết thật dày này có thể chôn sâu những đau đớn đã trải qua, có phải cô cũng muốn học theo Nhan Loan Loan và anh hai, để cho những hận thù và rối rắm, yêu và đau toàn bộ cuốn trôi theo làn gió, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ.

Thái tử dẫn cô đến Mi gặp một người, là một đối tác rất quan trọng gần đây của anh. Người này cao to, diện mạo nếu so sánh với Thái tử thì cũng không xem là tuần tú, thậm chí ở khóe miệng còn có một vết sẹo do dao gây ra, trong con người bí hiểm ẩn giấu sự nguy hiểm. Lúc cười làm động tới vết sẹo dữ tợn kia, có cảm giác tàn nhẫn khủng khiếp.

Suốt cả đêm, ánh mắt người đàn ông vẫn luôn nhìn Trữ Dư Tịch ở sau lưng Thái tử một cách thèm thuồng. Ánh mắt này quá mức sắc bén, dường như có thể xuyên qua tròng kính đen trên mặt Trữ Dư Tịch. Cảm giác này có chút quen thuộc lại kinh khủng, làm cô vô thức nghĩ đến một người.

Người đàn ông đuổi mấy người hộ vệ đi khỏi, chỉ để lại hộ vệ thân cận nhất. Bọn họ thảo luận cũng không kiêng dè cô, bởi vì đó không phải là ngôn ngữ mà cô biết. Lúc gần đi, khi đi ngang qua cô, người đàn ông khẽ nghiêng đầu nhếch lên một nụ cười đen tối.

Anh ta đi khỏi, lại phái đến một người phụ nữ xinh đẹp.

Thái tử vừa mới tắm xong, thoải mái ngồi ghế sofa, tóc vẫn còn nhỏ nước từng giọt.

“Eric bảo em đến đây.” Người phụ nữ kia mang khuôn mặt phương Đông, nói tiếng Anh, trang nhã bước đến. Người đàn ông tối nay là Eric.

Thái tử không lên tiếng về mặt lại trầm xuống.

Đêm khuya, đưa tới một người phụ nữ, ý tứ cũng đã quá rõ ràng.

Người phụ nữ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, quần áo nóng bỏng hấp dẫn, giang hai chân ngồi trên người Thái tử, ra sức trêu đùa.

“Đi ra.” Thái tử bắt được bàn tay đang chạy loạn của cô ta.

Người phụ nữ cười một tiếng, kéo ra dây kéo áo. “Thái tử gia đừng làm khó dễ Anna, em là nhận lệnh tới phục vụ gia.”

Tầm mắt anh phóng tới Trữ Dư Tịch. Trước khi anh mở miệng, cô mở to mắt, buông máy sấy trong tay xuống, đi ra khỏi phòng, canh giữ ngoài cửa.

.....

Thái tử âm thầm suy nghĩ. Người phụ nữ này sao có thể “hiểu chuyện” như thế, anh có phải nên vui vẻ hay không?

Trữ Dư Tịch vừa đi ra đã có chút hối hận. Nên mặc nhiều quần áo mới phải.

Cũng may anh đã bao cả tầng này, sẽ không có người tạp vụ nào đi qua.

Cuối hành lang có một cửa sổ sát đất khổng lồ. Nơi này cũng đang là mùa đông, ở đây bên ngoài cũng đang có tuyết rơi. Hệ thống sưởi ấm ở hành lang dĩ nhiên không so được với trong phòng. Cô tựa vào ván cửa, đếm những hoa văn vụn vặt trên trần nhà. Trong đầu lại luôn hiện lên hình ảnh nam nữ quần quít lấy nhau ở trong phòng.

Đi theo anh lâu như vậy, tất nhiên cô hiểu được đây là đối phương cố ý dò xét anh. Nếu người này quan trọng đến thế, cô không muốn làm khó anh.

Từ lúc đứng giữa trời tuyết rơi đêm Giáng Sinh, anh nói ra lời cầu hôn, phòng tuyến tâm lý của cô đã bắt đầu suy yếu thêm lần nữa, mặc cho cô liều mạng tự nói với mình không nên dao động. Bản thân cô đã trải qua tình cảm bi thảm, vì sao hôm nay vẫn chộn rộn với tương lai mù mịch.

Cô còn nhớ rõ lời nói của Đường Yên, ánh nắng nhạt hôm đó bao phủ trên người bà, trên mặt nữ vương luôn luôn cứng rắn không hề có chút giận dữ nào lại có phần bất đắc dĩ.

Mẹ luôn muốn mang lại những gì tốt nhất cho con, đàn ông cũng thế. Chỉ sợ, mẹ sẽ không tìm được người đàn ông đối xử tốt với con giống như cha con đã đối xử với mẹ. Nhưng một người đàn ông tốt, chỉ có người phụ nữ của anh ta mới biết. Yêu có thể nguy trang, nhưng mà không yêu thì không thể nào nguy trang được. Mẹ cũng rất hận vì sao hết lần này đến lần khác con đều cố chấp như vậy, thì ra, con giống mẹ..... Biển người mệnh mông, lại chỉ cảm thấy bất lực khi đối mặt với một người đàn ông, vĩnh viễn không cách

nào quên được. Mẹ nhìn Thái tử lớn lên, đã nhiều năm như thế, mẹ ở bên cạnh thấy rõ ràng nhất, nó rất tệ với người khác, nhưng với con thì không như thế. Mẹ không đồng ý để con ở chung với nó, bởi vì nó chưa học được cái gì gọi là yêu, khi đó, với con nó nguy hiểm hơn bất kỳ ai.

Trữ Dư Tịch cười nhạt. Đường Yên vuốt tóc cô, dáng vẻ của người từng trải.

Tình cảm vĩnh viễn là thứ làm người ta đắn đo mãi không thôi, ngàn vạn lần dừng đứng trước tình cảm mà cho rằng mình đúng. Bản thân mình có thể không yêu, có thể buông tay, nhưng trong lòng thì rõ ràng nhất, tất cả đều là phương thức tự bảo vệ mình, bởi vì không phải người đàn ông nào cũng biết cách bảo vệ con. Hiện nay nó đã biết, có phải con, nên cho cả hai một cơ hội hay không? Để mình có một nơi tùy ý rơi lệ, tùy ý yêu?

.....

Đáy mắt Trữ Dư Tịch hoảng hốt.

Tùy ý như thế. Cô có thể không?

..... Nếu như không biết mình phải lựa chọn như thế nào, vậy thì hãy để tất cả cho trái tim.

Câu nói cuối cùng của Đường Yên, lượn lờ thật lâu trong lòng cô

Giao cho trái tim?

.....

Một lát sau, cô nhìn vào không khí phát ra một tiếng cười tự giễu.

Gõ cửa ba cái, cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, vẻ mặt Thái tử căng thẳng. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thậm chí trong tay anh còn cầm súng.

Tầm mắt Trữ Dư Tịch lướt qua anh, nhìn người phụ nữ lỏa thể trên ghế salon. Cô đẩy Thái tử ra, lạnh lùng nói với người phụ nữ kia một tiếng: “Cút!”

Người phụ nữ không quan tâm, nâng cao vòng một đầy đặn, lắc lư định đến gần Thái tử.

Cánh tay Trữ Dư Tịch vụt qua, tay phải nắm lấy bàn tay của người phụ nữ kia. “Chạm vào anh ta một cái thử xem, thử xem!”

Trong nháy mắt, sắc mặt người phụ nữ đã trắng xanh, cô không thể không nhìn thấy trong lòng bàn tay Trữ Dư Tịch giấu một con dao. Chỉ sợ rằng mình vừa cử động, nửa giây tiếp theo ngón tay cô ta sẽ bị đứt lìa.

125. Chương 126: Thi Dạ Diệm (2)

Cuối cùng, người phụ nữ kia chạy trốn chết.

Trữ Dư Tịch đẩy mạnh Thái tử vào phòng tắm, không kịp cởi áo choàng tắm của anh, mím môi, cầm vòi sen gội rửa thân thể anh, cô phải tẩy sạch mùi vị của người khác lưu lại trên người của anh.

Thái tử kiềm chế nụ cười trên môi, mặc cho cô càn quấy. “Em biết Eric là ai không?”

“.....”

“Thi Dạ Diệm.”

Động tác của cô dừng lại, ngẩng đầu lên. Mắt người đàn ông lóe sáng, tắt nước, rút vòi sen trong tay cô ra, treo lên. Cả người ướt đẫm, vô cùng nhếch nhác, đứng trước mặt cô.

“Là anh em cùng cha khác mẹ có năng lực nhất của Thi Dạ Triều.”

“.....” Quả nhiên người đó có liên quan đến Thi Dạ Triều, khó trách cô có cảm giác như thế.

“Ngoài anh ra, là người muốn lật đổ hẳn ta nhất.”

Vén tóc cô lên, nâng cằm cô. “Tại sao anh phải dùng tất cả tinh lực vào người hẳn ta? Để cho bọn họ tự đấu đá lẫn nhau, cho dù ai là người thua trong hai người bọn họ, người thắng đều là anh, là hai chúng ta. Mà thời gian sau này của anh, tất cả thời gian, đều dùng để..... Yêu em.”

Trữ Dư Tịch rơi vào đôi mắt không đáy của anh, còn có đường cong bên môi anh.

Sau khi hết giật mình, đột nhiên cô xoay người muốn đi, nhưng mà anh đã nhanh một bước kéo cô lại.

“Em đang trốn tránh anh? Hay đang trốn tránh trái tim em? Tiểu Tịch..... Anh không tin em không biết anh quan tâm em bao nhiêu, đời người quá ngắn ngủi, huống chi chúng ta đã trễ mãi quá nhiều năm.”

.....

Tất cả mọi người và một nửa của mình, chỉ có một duyên phận để gặp nhau, trong cuộc đời của bọn họ, lúc ban đầu khi mới gặp nhau, đã tiêu tốn hơn mười năm đợi chờ và đau khổ, quanh đi quẩn lại, sau mọi hiểu lầm, tổn thương và chia ly, cuối cùng đã đổi được tâm đầu ý hợp của hôm nay.

Cô còn không cam không nguyện gì nữa đây, lùi bước trốn tránh?

Không nói kiếp sau, chỉ nói kiếp này. Kiếp sau, cho dù yêu hay không yêu, không ai có thể biết trời cao có cho bọn họ cơ hội gặp lại nhau một lần nữa hay không.

Vì vậy, không biết quý trọng thời gian lúc này, chính là lỗi lớn nhất.

.....

Ánh mắt cô dịu dàng mà kiên định, đột nhiên xoay người đẩy anh ra, ép đến vách tường phòng tắm, sau gáy Thái tử đập vào gạch men cứng rắn, một cơn chóng mặt ập đến, môi vừa mới mở ra, trên người có thêm một vật nặng. Cô đã nhảy lên người anh, ôm cổ anh, hai chân quăn chặt bên hông anh.

“Anh hôn cô ta rồi sao?”

“Dĩ nhiên không có.....” vào lúc tiếng cuối cùng vừa dứt, môi hai người đã dán chặt vào nhau.

Bị sự mềm mại của cô chặn lại, nhất thời trong đầu anh trống rỗng.

.....

Theo phản xạ, anh nâng mông cô lên, đây là lần đầu tiên, cô chủ động hôn anh, hôn mạnh liệt và dữ dội như thế, cuốn lấy lưỡi anh, luồn lách trong khoang miệng của anh, người đàn ông đã kinh nghiệm đầy người vào thời khắc này lại có chút mất hồn. Lúc hồi hồn thì người phụ nữ đang cố gắng gỡ bỏ áo choàng tắm ướt đầm của anh.

Anh phối hợp, đổi tay để cởi tay áo, vừa hôn vừa trở lại giường lớn trong phòng ngủ. Giường lớn mềm mại chịu đựng sức nặng của hai người, thân thể mỏng manh bị đè ép giữa nệm giường và lồng ngực của anh.

Không thể xác nhận được ý nghĩ của cô, nên cho dù nghĩ muốn cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ hôn, chỉ sờ mà thôi, cho đến khi tiêu hao hết không khí phải thở hồng hộc, mới miễn cưỡng tách ra.

Nằm thở kịch liệt trên người cô, cắn nhẹ lên vai cô, uất ức gọi tên cô.

Từng tiếng một, gọi đến bách chuyển thiên hồi. Dáng vẻ anh vô cùng uất ức ảm đạm, cô bật cười một tiếng, lật người lại, đè trên người anh, nâng mặt anh, hôn lên trán anh, mi tâm, mắt, chóp mũi, cánh môi, cằm.....

Nụ hôn trượt thẳng một đường, ngậm lấy hầu kết đang nhô ra của anh, đầu lưỡi quét nhẹ. Tay từ từ di chuyển qua lại trên thân thể của anh, cảm thụ cơ bắp đang phập phồng.

“Tiểu Tịch, em là đang..... Làm gì.....” Giọng nói anh khàn khàn, chịu rất nhiều hành hạ.

Cô nhẹ nhàng cười, bước qua đùi anh, cánh môi đỏ thắm bật ra hai chữ.

“Làm tình với anh.”

126. Chương 127: Anh Đây Là Đang Bắt Cóc (1)

Làm xong việc Thái tử cũng không có trở về nước ngay lập tức, mà dẫn Trữ Dư Tịch đi du lịch khắp nơi, Thái tử không thích chụp hình, nhưng anh không nhìn được cái chau mày của người phụ nữ nhỏ bé này, kết quả, thu hoạch lớn nhất của chuyến này chính là gần hai ngàn tấm hình hai người chụp chung.

Thái tử thức dậy, người phụ nữ bên cạnh đang nhếch miệng cười, trong tay cô đang cầm đoạn video lúc anh bị cô trêu đến nhếch nhác. Anh duỗi cánh tay dài ra ôm cô vào trong ngực, hôn trán cô. “Đã xem mấy lần rồi mà còn xem nữa?”

Trữ Dư Tịch tránh khỏi ngực anh, nâng mặt anh nhìn chung quanh. “Ừ, quả nhiên người này lúc có cái sừng là đẹp trai nhất.”

Thái tử nâng môi mỏng lên, “Có biết em lúc nào là xinh đẹp nhất không?”

Cô hếch mày, anh cúi đầu hôn nhẹ vào chóp mũi cô, bàn tay không thành thật chui vào bên trong quần ngủ. “Em vào lúc cao trào là xinh đẹp nhất, mắt híp lại, miệng nhỏ khê mở, gương mặt đỏ bừng.....”

Nhất thời cô đỏ mặt, che miệng anh lại, bị anh kéo tay ra, tiếp tục miêu tả bên tai cô. “Cả người đều mềm mại, chỉ có nơi đó là chặt, rất chặt, hút lấy anh, còn có âm thanh của em nữa, em thở dốc, đáng vẻ em run rẩy gọi anh là ‘anh Thái tử’, Tiểu Tịch quả thật anh chết mê chết mệt vì em!”

Cô lấy hai tay che mặt mình lại lật úp người xuống, không có biện pháp với người đàn ông vô lại này. “Vậy sao anh không chết đi!”

“Tuân lệnh.” Thái tử vui sướng phủ lên người cô, nơi đó đã cứng rắn chạm vào mông cô, nhẹ nhàng di chuyển. Hàm răng gặm cắn tấm lưng bóng loáng của cô, ngón tay chạy loạn trên người cô.

“Làm sao anh mới vừa thức dậy đã động dục vậy.....” Trữ Dư Tịch không có cách nào ứng đối với kỹ xảo thuần thực của anh, hơi thở dần trở nên rối loạn.

“Không phải em bảo anh đi tìm chết sao, anh đã nghĩ đến một kiểu chết.” Anh tách hai chân cô ra, từ từ đẩy mạnh. “Chết ở trên người em, anh chính là cam tâm tình nguyện làm thế.”

Anh chuyển động, vừa dịu dàng vừa dừng mãi, ôm cô trong ngực, gỡ các ngón tay đang co lại của cô, đan xen mười ngón tay vào nhau.

“Tiểu Tịch, gọi anh.....”

“Anh Thái tử.....”

“Tên, gọi tên anh.” Anh nhỏ giọng dụ dỗ, môi chạm vào gò má xinh đẹp của cô.

“.....”

“.....”

“Luật.....” Cô chần chờ trong giây lát, cuối cùng, lần đầu tiên gọi tên người đàn ông này, trong lòng dâng lên sự chua xót đã lâu không thấy.

Thái tử tươi cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn còn hơn cả khoái cảm tình dục mang lại. Vẫn được mọi người gọi là “Thái tử”, dường như anh đã sắp quên mình tên gì. Ở bất kì đâu, cái tên đó đều có giá trị vô cùng lớn, là tượng trưng cho quyền lợi và địa vị.

Lần đầu tiên có người gọi tên anh như thế làm cho anh nghe thấy vô cùng cảm động. Trong nháy mắt anh đã nghiện luôn rồi.

Ôm cô càng chặt hơn. “Anh muốn cả đời đều nghe em gọi anh như vậy.....”

Cả đời, anh nói cả đời. Bắt đầu từ lúc nào, anh lại tin tưởng vào chuyện phong hoa tuyết nguyệt nhi nữ tình trường?

Cho dù như thế nào đi nữa, anh biết, Trữ Dư Tịch sẽ là người ở bên cạnh anh đến cuối cuộc đời.

.....

Nương theo những đợt tiến công mãnh liệt của anh, cô nắm chặt ngón tay anh, bị lạc trong muôn ngàn con sóng đục vọng, trên con đường tình đã được xác định.

Mặc cho bên ngoài gió rét lạnh thấu xương, bên trong nhà hai người vẫn quấn quýt lấy nhau thật chặt, im lặng trao đổi với nhau những chuyện yêu hận tình sầu đã khắc sâu.

127. Chương 128: Anh Đây Là Đang Bắt Cóc (2)

Trước khi trở về nước, bọn họ ghé qua thành phố Hoàng Phủ Di Nhu đang học. Hai cô gái gặp lại sau bao ngày xa cách, Di Nhu trốn học, từ sáng đến tối dính lấy cô. Thái tử rất buồn bực, thật vất vả anh mới không phải đi làm, có thể bám dính lấy cô thỏa thích, hiện tại thời gian đề bị Di Nhu chiếm lấy. Ban ngày còn chưa tính, thậm chí buổi tối còn muốn anh vườn không nhà trống.

Cuối cùng, vào một buổi tối nào đó, Thái tử không thể nhịn được nữa, đá văng cửa phòng Di Nhu, bắt lấy cô em gái cản trở mình, ném ra ngoài cửa. “Yêu người nào thì đi tìm người đó đi, tối hôm nay không cho trở lại!”

“Anh sao có thể như thế! Đây là phòng của em mà!” Di Nhu tức giận đá cửa, không hề có hình tượng hô to lên.

Ngăn cách bởi cánh cửa, Thái tử nhắc nhở cô. “Em ăn mặc ở đây là dùng tiền của anh, chờ khi nào tự em kiếm được tiền thì hãy kêu la với anh.”

Dáng vẻ kiêu ngạo nhất thời bị dập tắt, Di Nhu ủy ủy khuất khuất ngồi một lát trên bậc thang ngoài cửa, cảm thấy lạnh, lại đi đập cửa. “Em lấy bộ quần áo rồi đi được không?”

Ở trong nhà, Thái tử vừa mới làm cho người phụ nữ trong ngực yên tĩnh lại, nhất quyết không buông tha miệng cô, đang chuẩn bị vác súng ra trận, thì bị tiếng gõ cửa âm ỉ cắt đứt, sắc mặt trầm xuống.

“Hoàng Phủ Di Nhu!”

Oa, không ổn, Thái tử nổi giận. Di Nhu nghĩ lại, liền nghĩ ra chuyện gì đang diễn ra bên trong đó, che miệng cười chạy đi.

Cuối cùng Tiểu Tịch đã hạnh phúc, cô nhìn thấy được Thái tử rất quý trọng cô ấy, cô cũng vui mừng thay cô ấy.

Cuộc sống về đêm của thành phố này vừa mới bắt đầu, một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp bước một mình trên phố, không khỏi có vẻ cô đơn. Cô xuất thân từ gia đình giàu có, gương mặt xinh đẹp và có khí chất đã gây chú ý giữa đám đông, thỉnh thoảng có một vài người đàn ông đến gần, cô đều lịch sự từ chối.

Một chiếc xe thể thao màu đen vẫn luôn theo sau cô, trong xe, người đàn ông yên lặng nhìn chăm chú mọi thứ, chân mày khẽ nhíu. Cơ thể cô mảnh mai, mặc ít như thế làm sao chịu được thời tiết giá rét này?

Người đàn ông nhìn vào gương chiếu hậu, xác nhận vị trí của những người âm thầm bảo vệ cô, thắng xe, mở cửa bước xuống, tiến lên vài bước, ôm lấy người phụ nữ nhỏ bé này nhét vào trong xe, nhấn ga nghênh ngang chạy đi.

Di Nhu đã bị người đàn ông này bắt thành linh tập kích mấy lần, đã không còn kinh sợ khi gặp chuyện bất ngờ nữa. “Anh là đang bắt cóc đấy, Quan tiên sinh.”

Quan Thánh Hi cười nhẹ, không thèm để ý thái độ lạnh lẽo của cô. “Vậy cô hãy an tâm làm con tin đi, Nhu tiểu thư.”

Đang ở địa bàn của anh, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh sao có thể rảnh rỗi như thế, cả ngày theo dõi tôi?”

“Anh đã nói nhiều lần rồi, anh đang nghỉ phép.”

Có lúc anh rảnh rỗi đến mức có thể ngày ngày xuất hiện trước mắt cô, giống như con ruồi đuổi mãi không đi. Mà khi anh bận có thể mấy tháng thậm chí mấy năm không xuất hiện. Cô cảm thấy bản thân là món đồ chơi tiêu khiển của anh, tại sao lại bị anh gọi thì đến hết thì đi?

Đến cuối cùng lúc cô cho rằng mình đã có được anh thì những vui vẻ hạnh phúc kia chợt biến mất không còn bóng dáng. Lại vào lúc cô cho rằng đã mất đi anh thì bỗng nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống của cô. Cô vĩnh viễn không nắm bắt được anh, quá tự do. Anh muốn cô, nhưng chưa bao giờ nói yêu cô, thậm chí không hề có một lời hứa hẹn.

Cô khóc lóc, cô cầu xin, cô điên cuồng, cô chẳng thèm ngó ngang tới, anh tiếp nhận tất cả, cô hận mình không có cách nào nắm bắt được anh.

Cô không xuống xe, Quan Thánh Hi ôm cô xuống. Chỗ ở của anh hết sức đơn giản, chỉ có đồ điện gia dụng, không có chút sức sống.

“Dẫn tôi tới đây làm chi, tôi không phải công cụ ấm giường của anh, anh nên tìm người phụ nữ khác thì tốt hơn.” Dĩ Nhu lạnh mặt ra vẻ muốn đi, dừng ở cửa, quay đầu lại, thấy anh cho dù bận rộn vẫn ung dung nhìn cô, đoán chừng cô sẽ không thật sự đi khỏi.

“Không phải Thái tử đang ở chỗ của em, em không ở chỗ anh còn có thể đi đâu?”

“Cho dù tôi ngủ ngoài đường cũng không cần ở chỗ này cầu anh! Chê anh bẩn!”

Quan Thánh Hi đi tới, ôm lấy cô, hôn lên mi tâm cô. “Tiểu Nhu, đừng làm loạn, em biết là từ khi quen em anh đã không còn chạm vào người phụ nữ nào khác.”

Cô hừ lạnh. “Đàn ông đều cùng một dạng giống anh tôi, anh cũng không ngoại lệ.”

“Anh của em là mảnh vụn trong cực phẩm, việc này thực sự làm anh thấy mặc cảm.” Anh nói theo lời của cô, cuối cùng đã chọc cô cười. Anh dụ dỗ lừa gạt, cuối cùng đã lừa được cô lên giường.

“Anh chỉ ôm em ngủ thôi, sẽ không làm chuyện em không muốn. Anh nói chân thành, cô cau mày thế nhưng cũng đã tin. Quan Thánh Hi ôm cô vào ngực, thưởng thức tướng ngủ đáng yêu của cô, bất đắc dĩ cảm thấy ngọt ngào. Người phụ nữ đơn thuần, như một đứa bé không hề có phòng bị.

Cô có một loại sức mạnh, có thể làm cho tất cả mọi người cưng chiều cô. Ngay cả anh cũng thế, muốn cất giấu cô vào một góc an toàn nhất để che chở cô, bảo vệ cô thật tốt. Thật khó có thể tưởng tượng đứa bé trưởng thành trong nhà Hoàng Phủ mà có thể ngây thơ tốt đẹp như thế. Anh biết nguyên nhân Thái tử phản đối bọn họ quen nhau, “Carlos” không cho phép thành viên có phụ nữ cố định, lại càng không cho bọn họ nảy sinh tình cảm với bất kỳ ai, có người muốn bảo vệ sẽ có nhược điểm, đó là đại kỵ của những người luôn mang theo cái chết bên người.

Hơn nữa, anh còn một thân phận khác, tổ chức Mafia.....

“Nhu...” Anh nhỏ giọng khẽ gọi tên cô, trong giấc mơ cô đến càng gần anh. Anh bật cười, người phụ nữ này thật sự làm anh không biết phải làm sao, ngủ thoải mái như vậy.....

Anh cúi đầu hôn cô, tay vuốt ve trên eo cô, đang muốn hôn sâu hơn, điện thoại ở đầu giường rung lên.

Là số dành riêng của người đó.

“Là tôi, kỳ nghỉ của cậu có thể kết thúc rồi chứ?” Trong loa truyền đến âm thanh trầm thấp dễ nghe như tiếng đàn violin của một người đàn ông.

“Đừng có mơ tưởng, tôi xin phép Boss nghỉ một năm.” Quan Thánh Hi dừng một chút, người đàn ông này rất ít mở miệng, hiện tại lại vượt đại dương gọi điện thoại tới..... “Chuyện gì?”

Bên kia, giọng nói người đàn ông bình tĩnh, không nhanh không chậm, Quan Thánh Hi lại nghe ra sát ý ẩn chứa trong đó. Bọn họ đã là đồng nghiệp nhiều năm, chút ẩn ý này phải có. “Hoàng Phủ Luật chọc tới cậu? Boss sẽ không đồng ý cho chúng ta động đến anh ta.”

“Anh ta động vào người phụ nữ của tôi.”

“.....” Quan Thánh Hi hơi kinh ngạc, anh có thể nghĩ anh ta đang căn răng nghiêng lợi hay không.

Người đàn ông máu lạnh tàn nhẫn nhất “Carlos” cũng động lòng rồi sao?

“Mặt khác, thay tôi tra tư liệu về Lâm Thất Thất, phải chi tiết, tất cả.” Anh vẫn như thường ngày nói đơn giản, rõ ràng, ngắn gọn, không nói thêm nửa câu dư thừa.

Cúp điện thoại, tầm mắt Quan Thánh Hi rơi vào gương mặt đang ngủ say của Dĩ Nhu, nảy ra một ý tưởng. Bọn họ vẫn luôn vì chuyện của Dĩ Nhu mà bất đồng ý kiến, Thái tử vẫn quyết tâm ngăn cản bọn họ ở chung với nhau.

Rất tốt.

Hoàng Phủ Luật, lần này, chúng ta thù mới nợ cũ tính luôn một lượt.

128. Chương 129: Tha Thứ (1)

Là một trong các gia tộc lớn đứng đầu thành phố T, nhà Hoàng Phủ tổ chức tiệc mừng thọ xa xỉ như tiệc chiêu đãi của chính phủ. Những người đến tham dự đều là những nhân vật có thân phận địa vị trong xã hội, không phú cũng quý. Đây là dịp may hiếm có để kết bạn với Thái tử. Thái tử rất khó được ở loại trường hợp không có an bài bạn.

Nên xã giao cũng đã xã giao xong, về mặt Thái tử nghiêm túc gọi Trữ Dư Tịch ra ngoài.

Trữ Dư Tịch không thể giống như trước đây lắm tiểu thư nhà họ Trữ mặc lễ phục đắt tiền nhàn nhã thưởng thức các món ngon trong bữa tiệc. Phải chịu trách nhiệm an toàn của người nào đó, không thể qua loa.

Cho là anh có chuyện gì phân phó, cẩn thận đi theo sau anh, nhưng không ngờ vừa mới cách xa đám người đã bị anh kéo mạnh qua hôn lên.

“Cả đêm không có thấy!” Anh liếm đôi môi đỏ như chưa thỏa mãn, tầm mắt như đang nhìn theo anh, nhưng kỳ thực đang không ngừng nhìn chung quanh anh, trường hợp như thế này càng phải đề cao cảnh giác.

Trữ Dư Tịch dở khóc dở cười. “Phải bảo vệ anh mà.”

Trong lòng Thái tử ngọt như rót mật, không mấy may cảm thấy được người bảo vệ có gì đáng xấu hổ. “Vệ sĩ nhỏ, không thoải mái.”

Cô cau mày, cho là thật, sắc mặt khế biến. Lại bị anh nắm lấy tay bao trùm lên nơi cứng rắn ở bụng dưới.

“Ở bên trong, không thoải mái, vệ sĩ nhỏ xem giúp một chút được không?”

“.....” Gò má đỏ tươi, không biết phải làm sao. “Anh Thái tử, em hoài nghi khoảng thời gian đó anh làm sao có thể qua được.”

Dục vọng của anh quá mãnh liệt, lại luôn tùy tâm sở dục, sao có thể nhẫn nại kiềm chế?

“Trời xanh soi rõ, nhật nguyệt chứng giám!” Thái tử không khỏi uất ức, ôm hôn. “Chờ em nhiều năm như thế, chờ đằng đẳng, chờ em cam tâm tình nguyện tiếp nhận anh một lần nữa mới dám chạm vào em.”

Cô im lặng. “Nếu như dứt khoát không chấp nhận thì sao?”

“Thế thì nhịn, nếu không..... thì tự giải quyết.”

Yêu anh, yêu đến tận xương tủy, Thái tử biết rõ điều này nên cũng lấy làm kiêu ngạo.

Yêu anh. Không có chuyện gì có thể làm anh vui vẻ thỏa mãn hơn.

Mấy hôm nay anh thường xuyên nghĩ, cũng chỉ có tình yêu, mới có thể làm cho người ta cam tâm tình nguyện một mình đau khổ đợi chờ.

Giày vò cô một lần, anh mới hài lòng quay trở lại đại sảnh, anh nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp ở ngoài hành lang. Anh nheo mắt, nhìn rõ người kia.

Tình nhân của Phong Hạo, hình như có quan hệ với Lô Khải. Tâm tình của anh cũng bị hù dọa một phen. Trên người cô ta có vẻ quật cường rất giống với Trữ Dư Tịch, rõ ràng sa sút đến mức phải làm người tình, ngoan ngoãn nghe lời ở mọi nơi nhưng lại mang vẻ phản kháng. Chắc hẳn, Phong Hạo xem như bảo bối cũng chỉ vì dục vọng chinh phục mà thôi.

Trước nay, phải tùy vào tâm trạng, anh mới có thể thương hương tiếc ngọc, lần trước, anh đã tát cô ta vài cái, may nhờ Phong Hạo kịp thời chạy tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, nếu không tối hôm đó cũng có thể đã giết chết cô ta.

Dĩ Nhu bận việc học, một trong hai đứa cháu nhất định phải trở về. Hôm qua, Hoàng Phủ Nguyệt Như mới trở về. Bữa tiệc tiến hành hơn một nửa cũng không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Triệt, gọi Thái tử qua một bên, nhử đôi mày mỏng.

“Triệt không đến sao? Nó và lão già thật sự là vì người kia?”

Thái tử nhún vai. “Có đến hay không nó không có nói. Lão già nuôi dưỡng Lolita để chơi đùa, không khéo Lolita lớn lên lại yêu nhị thiếu gia...”

Nguyệt Như nghe thế, sau đó chau mày. “Lolita bên cạnh cậu đâu, cũng đã nuôi xong rồi sao?”

Anh cười khê, Lolita của anh đã bị anh bắt về từ lâu rồi. “Có thể suy nghĩ xem đến lúc đó sẽ tặng quà gì rồi, đơn giản quá thì đừng mang ra ngoài.”

Quà tặng? Quà kết hôn?

Nguyệt Như kinh ngạc, Thái tử thật sự định kết hôn sao?

Chưa kịp hỏi, bên trong đã xôn xao, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

129. Chương 130: Tha Thứ (2)

Những người xung quanh tự dưng im lặng không nói chuyện với nhau nữa, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một người, mà mục tiêu không phải ai khác, chính là Nhị thiếu nhà Hoàng Phủ.

Cái người tuần tú, khí chất phi phàm, nhanh nhẹn này lại thật sự xuất hiện, hình như kể từ khi sự kiện kia bùng nổ, đây là lần đầu tiên anh ta xuất hiện trong những trường hợp thế này. Ông cụ thấy cháu trai thì mừng khôn xiết, còn Hoàng Phủ Dận thì giận tái mặt, mím chặt môi. Không còn ai không có mắt mà đi bàn luận chuyện gièm pha năm đó nữa, Hoàng Phủ Triệt của hôm nay đã khác ngày xưa, thủ đoạn tàn nhẫn làm cho người ta phải khiếp sợ. Có tin đồn, anh ta nắm trong tay nhiều chỗ sơ hở của các công ty lớn, chỉ cần anh ta muốn, là phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ (*), chỉ trong một đêm hủy diệt tâm huyết người khác.

(*): Lật tay làm mây úp tay làm mưa, chỉ những người quyền thế có thể hô mưa gọi gió.

Còn có người trực tiếp gọi anh ta là Triệt thiếu, thoát khỏi ánh hào quang nhà Hoàng Phủ, anh vẫn làm cho người ta chói mắt không dám nhìn thẳng.

Không thể nghi ngờ, sự xuất hiện của anh đã đẩy lên một trận phong ba không hề nhỏ. Có người hoài nghi, lúc trước anh ta dùng tốc độ kinh người để thu tóm nhiều công ty lớn, mở rộng thế lực của mình, mục tiêu sau này có thể là Tập đoàn Hoàng thị hay không. Không phải anh không nghĩ tới việc lật đổ Tập đoàn Hoàng thị, mà là không ai có thể đối phó với gia tộc này mà không gặp khó khăn, nhất là, Thái tử vẫn còn ở đó.

Thực quyền nhà Hoàng Phủ đã nằm trong tay Thái tử. Anh hiểu được dụng ý của Thái tử. Đoạt quyền cũng chỉ vì không muốn Hoàng Phủ Dận dùng quyền hành trong tay đối kháng anh. Nếu Thái tử nắm quyền, hai anh em không ai muốn giao thủ, hiển nhiên sẽ tránh được một trận ác chiến, chuyện tổn hại cả hai, Thái tử không muốn nhìn thấy.

Có lẽ ông cụ đã quá cô đơn, đến tuổi này của ông đáng ra ông phải được hưởng thụ vui vẻ nhân gian, vốn dĩ là một gia đình thật tốt, sau đó lại tan rã. Tân Tiệp ra đi, con trai và cháu trai trở mặt thành thù. Ban đầu dùng Trữ Dư Tịch để trao đổi lợi ích to lớn với Thi Dạ Triều, ông thật không ngờ, hôm nay Thái tử lại muốn cưới cô vào cửa. Ông cụ thường âm thầm hối hận, mình đã tạo nghiệt gì!

Trong lời nói của ông còn có ý dò xét Hoàng Phủ Triệt, để anh trở lại. Khóe môi Hoàng Phủ Triệt khẽ nhếch, hàm ý giễu cợt.

Ông cụ lắc đầu thở dài. “Con trai của cô gái họ Nhan kia sống như thế nào? Dù sao cũng là huyết mạch của nhà Hoàng Phủ, sao có thể lưu lạc bên ngoài? Cũng có thể xem là con dâu rồi.”

Hoàng Phủ Triệt hừ lạnh một tiếng. “Người lớn cũng thế, đứa bé cũng thế, cho dù có nhận, cũng không phải là nhà Hoàng Phủ, ông tự nguyện nhận họ, chưa chắc họ đã đồng ý bước qua cửa nhà Hoàng Phủ.” Anh cố gắng khống chế âm lượng. “Gia đình này đã mục nát thành dạng gì rồi, chính bản thân ông hiểu rõ, chuyện nhận tổ quy tông, sợ rằng chỉ có ông quan tâm, ban đầu, nếu không phải có di ngôn của mẹ, thà không có dòng họ, cũng không ham muốn tiến vào cánh cửa đó.”

Tất cả lời nói của anh đều truyền vào tai Hoàng Phủ Triệt và Thái tử.

Thái tử không nhịn được cười. Quả nhiên vẫn là người em trai đó, lời nói ra không hề chừa đường sống. Sắc mặt Hoàng Phủ Dận rất khó coi, cuối cùng không ngồi yên được nữa, đi ra bên ngoài hút thuốc.

Chỉ là điều thuốc còn chưa ngậm vào miệng, thì đã có một giọng nói dễ nghe mà quen thuộc vang lên ở sau lưng.

“Này, Cosmo.”

Ông ta cứng người, xoay đầu lại, màu mắt chột tối lại.

Tóc ngắn xinh đẹp, áo tay ngắn khoảng bảy phân, quần dài và boots, trang phục bình thường nhất mặc lên người lại không thể che giấu được vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Thậm chí khóe miệng còn có nụ cười như có như không.

Không phải Nhan Loan Loan, thì còn có thể là ai.

Thay đổi quá nhiều, ông không khỏi giật mình trong chốc lát. Nhan Loan Loan khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào lan can. “Không nhận ra sao?”

Trang nhã bước tới, đi một vòng quanh ông ta, chặc chặc vài tiếng. “Sao tiêu tụy nhiều thế, không giống Cosmo nha.”

Trong mắt Hoàng Phủ Dận thoáng qua tia sắc bén. “Còn dám xuất hiện.”

Nhan Loan Loan mỉm cười. “Đúng thế, cũng đã từng sợ hãi, thì ra chẳng qua cũng chỉ có như thế, là đối thủ của con trai mình có cảm giác thế nào?”

.....

“Thật sự cho rằng, không có biện pháp đánh bại nó sao?”

“Muốn như thế nào? Dùng con trai để đối phó với một người con trai khác? Để cho bọn họ chém giết lẫn nhau?” Trong mắt là sự khinh miệt và sắc bén vô cùng chướng mắt. “Nói cho Triệt biết mẹ anh ấy chết đi, không phải là tai nạn ngoài ý muốn, là có người cố ý làm?”

Nét mặt của Hoàng Phủ Dận hiện rõ vẻ kinh ngạc.

“Thật cảm thấy bị ai thay ông, đã không thể cứu vãn chỉ có thể dựa vào thủ đoạn bỉ ổi. Tĩnh lại đi, để tránh đến lúc đó mất đi tất cả.” Nhan Loan Loan thật nhẹ nhàng nói, đã từng có bao nhiêu hận, bao nhiêu sợ hãi

cái người như ma quỷ này. Mà giờ phút này, sau khi trải qua nhiều chuyện đã có thể một mình ngẩng cao đầu trước mặt ông ta.

Biết sẽ có người bảo vệ, sẽ có người cho sức mạnh, sẽ không bao giờ không có chỗ ỷ lại, dựa vào nữa, chỉ có thể chạy trốn và khuất phục người khác.

Hoàng Phủ Dận im lặng thật lâu. “Nếu đã biết vì sao không nói cho nó? Không phải cô trăm phương ngàn kế muốn hủy hoại nhà Hoàng Phủ sao?”

Cô mỉm cười, trong nụ cười có ảm áp làm ông phải ghen tỵ. “Người không có gì sẽ không nhìn nổi khi người khác có, kế tiếp sẽ muốn phá hủy. Hiện tại nhìn lại mình, cái gì cũng đã có” Lắc đầu. “Thay vì ép chết, không bằng để cho cầu xin không được sinh ra.”

Không nỡ nhìn Hoàng Phủ Triệt đau khổ thêm lần nữa. Biết Tân Tiệp chỉ là yêu lầm người, khi yêu, bất kỳ ai cũng sẽ bị mất phương hướng. Cho dù Hoàng Phủ Triệt không nói, cũng có thể biết, lúc anh mới đến nhà Hoàng Phủ, lúc bất lực nhất, Tân Tiệp đã đóng vai trò là người mà anh cần nhất.

Từ “mẹ”, vĩnh viễn là từ vĩ đại nhất trong lòng anh.

Nhớ lúc Tân Tiệp nằm trên giường bệnh, nhẹ nắm tay cô, đáy mắt xinh đẹp là đau đớn và áy náy không muốn để người khác biết.

Cả đời này của bà, chuyện ngu ngốc nhất không phải là yêu người không yêu mình, mà là làm cho đứa bé ấy mất đi mẹ. Mỗi lần nhìn thấy đáy mắt trong trẻo, lạnh lùng, cô quạnh và bóng dáng côi cút của Hoàng Phủ Triệt, bà hối hận muốn thú nhận mọi tội lỗi. Nhưng trong thâm tâm lại sợ mất đi thân phận duy nhất có thể chăm sóc anh, yêu thương anh. Thà rằng để nội tâm bị khiển trách vô số lần, cũng không muốn tổn thương anh một lần nữa. Nợ anh một người mẹ, chỉ có thể dốc toàn bộ tình thương của người mẹ vào anh.

Ngoài khiếp sợ Nhan Loan Loan còn thấy khó hiểu hơn, tại sao bà lại nói cho người đã từng tổn thương anh?

Tân Tiệp cười yếu ớt.

Tin tưởng Nhan Loan Loan yêu anh thật lòng. Mỗi người đều có góc tối ở trong lòng, tất nhiên cũng sẽ có nơi mềm mại ảm áp nhất.

Anh đáng giá để người khác yêu, nơi yếu ớt được anh giấu rất sâu, sẽ không dễ dàng tìm thấy, bởi vì không có cách nào tự bảo vệ mình, nên chỉ có thể được che chở cẩn thận từ người yêu anh.

130. Chương 131: Người Nào Chuộc Tội Với Người Nào

Trên đường trở về, Nhan Loan Loan nói muốn tự mình lái xe. Anh không ngờ, xe lại chạy đến đỉnh núi đó. Nơi mà tình yêu của bọn đã từng nở rộ rực rỡ.

Kéo cánh tay anh vòng quanh người mình, vùi vào ngực anh, lắng lắng nghe nhịp tim của anh.

“Khoảng thời gian đó, anh thường xuyên đến nơi này, ngồi cả đêm trên tảng đá lớn kia, trong lòng suy nghĩ, có phải thật sự đã kết thúc rồi hay không, nhưng dù thế nào vẫn cảm thấy không chân thật.”

Anh chợt mở miệng, ẩn chứa trong giọng nói của anh, là cảm giác trong suốt những năm qua.

“Em xin lỗi.” Bọn họ đều không muốn chạm vào vết thương kia, nhưng vĩnh viễn cô nợ anh một câu xin lỗi.

“Còn chưa có đủ, em phải dùng quãng đời còn lại để bồi thường cho anh.” Lòng tham không đáy của anh đã rước lấy những giọt lệ trong suốt của cô.

Dùng tất cả để đánh cược tình yêu của anh, đánh cược anh sẽ không buông tay. Thật may là đã thắng cược. Cũng đã từng nghĩ thật sự ông trời đối đãi không tệ với cô, trước đây phải chịu mọi hành hạ đều vì muốn

gặp anh. Vào lúc cho rằng đã thua, sắp bị Hoàng Phủ Dận ăn sạch, thì ông trời đã mang đến một đứa bé thay Hoàng Phủ Triệt bảo vệ cô.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dận như muốn giết người, nhìn cô đang không ngừng nôn mửa, ngồi sững sờ trên mặt đất, ôm bụng, không kiềm chế nổi cười to lên, cười đến khóe mắt cũng ướt.

“Chúc mừng Cosmo, đã có cháu.....”

.....

Lúc ấy, nếu Hoàng Phủ Dận không có tự chủ cao, nhất định đã bóp chết cô.

Dưới bàn tay ông ta, cô như một con cá bị lôi khỏi nước, đã sử dụng gần hết đường khí, rơi vào trong bóng tối.

Khi tỉnh lại thì đã ở một nơi xa lạ. Cô còn chưa kịp vui mừng vì trong bụng mang giọt máu của Hoàng Phủ Triệt, thì đã bị người ta đưa tới một bệnh tư nhân.

Cô không phải người ngu, hơn nữa, sau đó Hoàng Phủ Dận cũng xuất hiện ở bệnh viện, cô càng thêm xác định, ông ta sẽ không cho phép đứa bé này ra đời.

Dù cô có chết cũng không uống thuốc phá thai, không lên bàn mổ. Mùi thuốc khử trùng làm cô muốn ói.

“Ông không bóp chết tôi, thì tôi cũng sẽ không để ông phá bỏ đứa bé!”

“Chuyện này tùy thuộc vào em?” Ông ta nham hiểm cười. “Khuyến em phối hợp một chút, bằng không người chịu khổ chính là em.”

Phối hợp? Phối hợp để cho tên ác ma này phá bỏ con mình?

“Ông mơ đi! Nếu mất đứa bé, tôi cũng sẽ không sống tạm bợ nữa! Ông có bản lãnh thì giết luôn cả tôi đi!”

Ông ta ra hiệu cho tùy tùng bước tới chế ngự cô.

Cô đã nhanh một bước nắm chặt giao mã để trên cổ, dùng sức rạch một nhát, máu tươi chảy ra, nhìn thật đáng sợ. “Nếu ông đủ ác độc thì cũng đừng cứu tôi!”

Trong lúc mọi người đang bối rối, cô đã mất đi ý thức.

Hoàng Phủ Dận tuyệt đối không để cô chết, gọi bác sĩ giỏi nhất đến.

Người phụ nữ này quá xảo quyệt, mặc dù bị thương không nhẹ nhưng đã tránh được chỗ hiểm, bác sĩ lại đề nghị thời điểm này không thích hợp để cô sinh non. Ông cần rằng nhìn bụng cô càng lúc càng nhô lên.

Mỗi lần ông muốn động vào đứa bé, ngay lập tức cô sẽ lấy cái chết để uy hiếp.

Ông muốn làm một trận kịch liệt với cô, giết đứa nhỏ đi! Nhưng mà, dù làm thế nào ông cũng không thể chấp nhận nữ nhân cùng mình hoan ái lại mang thai cốt nhục của con trai mình.

Cuối cùng cái gì ông cũng không làm được, chán nản bỏ dậy khỏi người cô. Một lần nữa Nhan Loan Loan tránh thoát một kiếp, co rúc thân thể lại, khẽ vuốt bụng, khóe môi hơi nhếch lên.

Bảo bối đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con, cái gì mẹ cũng không quan tâm, chỉ cần con ở đây.

Khi đó cô đã nghĩ, nếu như Hoàng Phủ Dận thật sự xâm phạm cô, cô cũng không thể làm bất cứ gì, chỉ cần ông ta bỏ qua đứa bé trong bụng, ông ta muốn thế nào cô cũng đều đồng ý.

.....

Nhưng cô đã vui mừng quá sớm, Hoàng Phủ Dận hoàn toàn giam giữ cô ở một căn nhà nằm ngoài vùng ngoại ô, không cho phép cô ra ngoài một mình, cắt đứt dây điện thoại.

Thời gian ông ta không ở đây, cô tự nói với mình phải giữ tinh thần thật tốt, một mình mở trong cái lồng giam xa hoa này, không lo ăn lo mặc, có cái gì không tốt.

Ông ta không sắp xếp người giúp việc, chỉ sai người để thức ăn vào tủ lạnh, cô phải tự mình xuống bếp.

Cô nôn ghen rất nhiều, uống nước cũng muốn ới. Cô nhin cơn buồn nôn xuống, ăn thức ăn, tăng cường dinh dưỡng. Thậm chí cũng làm một ít công việc nhà đơn giản, như quét dọn phòng, tìm một ít vải làm quần áo trẻ con, vợ nhỏ.

Cô biết, những thứ này trong tương lai chưa chắc đã sử dụng đến, nhưng vẫn cất giữ ỏn thỏa. Điều này tượng trưng ột phần hi vọng.

Mà hi vọng chính là để người khác phá hủy. Về mặt cô thoải mái, thân hình cô càng lúc càng đầy đà, cô trải qua những ngày sống cuộc sống bị giam cầm vô cùng tiêu dao tự tại. Chẳng lẽ khổ sở cũng chỉ có một mình ông?

Làm sao ông có thể cho phép như thế?

Ông đã quá nhân từ!

Vứt quyển tạp chí đến bên cạnh cô, một tấm hình to lớn vô cùng chói mắt. Là tin Hoàng Phủ Triệt sắp đính hôn.

Cô nghiêm túc đọc từng câu từng chữ trong bài báo đó, vẻ mặt không thay đổi, đóng tạp chí lại.

Đó là lần đầu tiên kể từ bữa tiệc đó cô nhìn thấy tin tức có liên quan đến anh.

“Muốn đính hôn sao, thật tốt, nhưng đáng tiếc tôi không thể tham gia, không thể nói lời chúc phúc với anh ấy, cho dù anh ấy ở chung với người phụ nữ nào, thì cũng sẽ không hạnh phúc, nói chúc phúc thật quá đối trá.” Trong mắt cô lóe lên thứ ánh sáng mà Hoàng Phủ Dận không thể nào hiểu nổi. “Người phụ nữ bên cạnh anh ấy không phải là tôi, thì vĩnh viễn anh ấy sẽ không có được hạnh phúc.”

Thứ ông không có được, cũng không muốn người khác có được. Là tự tay ông phá hủy hạnh phúc của con trai mình.

Không! Là cô ta! Là người phụ nữ này đã phá hủy tất cả! Chứ không phải ông!

Đêm đó, vì tùy tùng sơ suất đã để cô chạy trốn, chút lý trí cuối cùng của ông đã bị chặt đứt hoàn toàn. Ông ta bắt cô trở lại, một cuộc đá ngã cô.

Cô dùng cánh tay để giảm sức lực, nặng nề ngã trên mặt đất. Ông ta nắm lấy mái tóc dài của cô đập cô vào sàn nhà, tàn nhẫn dã man.

“Trốn? Em đã trốn bao nhiêu lần? Đã từng thành công chưa?”

Cô không sợ đau, sống chết bảo vệ bụng, không phát ra tiếng.

Ông ta tuyệt đối là ma quỷ, dùng phương thức tàn nhẫn nhất kết thúc sinh mạng của người tùy tùng ngay trước mắt cô, giống như cơn ác mộng năm cô mười tám tuổi.

“Tôi cho em hai lựa chọn, một: phá bỏ đứa bé, hai: em muốn để lại đứa bé, có thể, có còn nhớ người bạn trai đầu tiên của em? Có muốn nhìn thấy cha của đứa bé cũng có kết cục giống như hấn ta không?”

Mùi máu tanh nồng đậm trong không khí, dạ dày cuộn trào, nằm nôn mửa trên mặt đất. Đôi tay bị ép phải dính máu, chạm vào vẫn còn độ ẩm từ phần còn lại của chân tay bị cụt.

Ông ta cúi người, nói nhỏ. “Nếu như em muốn nhìn thấy nó biến thành bộ dạng này. Em cứ giữ lại đứa bé.”

“Ông điên rồi! Triệt là con trai ruột của ông! Sao ông có thể tàn nhẫn như vậy!” Cô không dám tin, nỗi sợ hãi quay cuồng nơi đáy mắt.

Không thể ngờ ông ta cười nhẹ. “Em đã biết tôi tàn nhẫn, không phải sao?”

Quả thật ông ta điên rồi, bảo một người phụ nữ, để tứ chi của người kia vào tủ lạnh, nhốt cô trong phòng, để cô ngày đêm làm bạn với thi thể lạnh băng đã tan thành. Ông ra lệnh khóa hết mọi công tắc đèn, cho dù là ngày trắng hay đêm đen, bên trong phòng đều sáng ngời. Bốn bề là vách tường và trần nhà khảm đầy những cái gương nhỏ, chỉ cần cô mở mắt là có thể nhìn thấy quan tài lạnh băng ở giữa phòng từ mọi phía

Ông ta đánh cô, đe dọa cô, ép cô giữa đứa bé và người đàn ông phải chọn một trong hai.

Đường như mỗi ngày đều ép hỏi cô, muốn đứa bé hay muốn cha của đứa bé?

Đã nằm trên bàn mổ bao nhiêu lần, cô cũng không nhớ rõ, lần nào cũng vậy, đến cuối cùng cô đều chạy vào góc tường ngồi xồm xuống mà khóc đến tê tâm liệt phế.

Hoàng Phủ Dận cũng không bắt ép cô làm phẫu thuật, để cô khó khăn lựa chọn giữa hai đường, bị ông ta ngược đãi tinh thần đến hoảng sợ, cho đến khi sụp đổ.

Cô ăn cơm không nổi, nhìn thấy gò má gầy gò của mình trong gương, bụng nhô lên, còn có, gương mặt Hoàng Phủ Triệt trên bìa tạp chí.

Cô chỉ muốn chết đi. Nhưng cô không thể, đứa bé và anh, bên nào cô cũng không thể bỏ được.

Cô không dám ngủ, trong mơ, cả người Hoàng Phủ Triệt đầy máu, không có tứ chi, còn có đứa bé chưa ra đời của cô, ánh mắt oán hận nhìn cô, hình như đang hỏi: tại sao lại bỏ con? Tại sao không quan tâm con?

Mỗi khi nhắm mắt lại đều là những cảnh tượng này, cô lấy tay che mắt, nước mắt chảy ra từ kẽ tay.

Trong miệng gọi tên anh, đã cùng đường, muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.

Triệt..... Hãy cứu em, hãy cứu con của chúng ta, em không biết mình có thể chống chọi được bao lâu nữa.....

Ngày sinh dự tính càng đến gần, mỗi ngày ông ta đều sẽ đúng giờ nhắc nhở cô về thời gian. Nếu như đứa bé được sinh ra, cô sẽ thấy một thi thể bị băm vụn. Cô điên mất, mềm nhũn, ngồi trên giường, trong chiếc gương trên đỉnh đầu phản chiếu chiếc quan tài lạnh băng. Gương mặt tái nhợt, hai hàng nước mắt đã khô cạn, ánh mắt đờ đẫn.

Thai nhi trong bụng đập đập làm cho cô khôi phục lại suy nghĩ, cô ngồi dậy, đôi tay vuốt lên cái bụng nhô cao, đầy mắt yếu ớt lại dâng lên chút kiên định.

Cô đồng ý phẫu thuật, thời gian sẽ là vài ngày sau. Khó có dịp cô làm theo lời ông ta, thậm chí chủ động muốn ông ở lại qua đêm. Chỉ là, cô vẫn như cũ không chấp nhận đụng chạm của ông.

Dáng vẻ cô gầy gò, sợ hãi và thất bại trong ánh mắt, làm ông động lòng trắc ẩn.

Giải quyết xong đứa bé, đời thân thể cô khôi phục, còn sợ không chiếm được cô sao? Cho dù chỉ lấy được cái xác không hồn.

Đêm hôm đó, ông ta ngủ rất ngon, trời sáng choang mới rời giường. Ông không hề biết người phụ nữ bên cạnh cả đêm chưa từng ngủ.

Thừa dịp ông ta đi tắm, Nhan Loan Loan len lén cầm điện thoại di động của ông ta, tìm được một dãy số, ngón tay run rẩy bấm gọi.

Trong điện thoại, cô nghe rõ giọng nói say ngủ trong trẻo nhưng lạnh lùng, quen thuộc đến thế, cô cắn môi dưới, nước mắt tuôn rơi xối xả, không cách nào dừng lại.

Người đàn ông kia gần như không chút do dự nói một câu “Yên tâm chờ anh”, sau đó cúp điện thoại.

Cô thả lỏng, xóa bỏ nhật ký cuộc gọi, để điện thoại lại chỗ cũ, ánh mắt xa xăm ngồi trên giường.

Hoàng Phủ Dận đi ra khỏi phòng tắm, bước đến hôn cô, bị cô đẩy ra. “Cút ngay! Cút ngay! Không được chạm vào tôi!”

Ngoại trừ Hoàng Phủ Triệt, cô không thể để bất kì kẻ nào chạm vào cô. Trước khi anh đến cứu cô, cô phải bảo vệ mình và đứa bé.

Cho nên khi về mặt Hoàng Phủ Dận giận dữ, đưa tay lên thì cô bảo vệ bụng mình, nhỏ giọng năn nỉ ông ta. “Tôi sai rồi, tôi sẽ nghe lời, thật xin lỗi, đừng đánh tôi.....”

Từ lâu Hoàng Phủ Dận đã không để ý việc cô thay đổi thất thường, cho dù ai ở chung với một tử thi bị băm nát suốt mấy tháng thì tinh thần đều không thể bình thường.

Ngày thứ hai chính là ngày phẫu thuật, ông hảo tâm không trở về biệt thự, cho cô không gian, không muốn kích thích cô nữa. Lại không nghĩ tới khi trở lại một lần nữa thì người đã đi nhà đã trống.

.....

Hoàng Phủ Triệt nghe từ đầu đến cuối, thật giống như đang nghe cô kể lại chuyện quá khứ của mình, im lặng thật lâu, ôm cô thật chặt vào ngực.

“Anh nên..... Giết ông ta.....” Giọng nói của anh hơi nghẹn ngào.

Anh sao có thể hạ thủ lưu tình để cho tên ác ma kia sống sót?

Nhan Loan Loan dựa lưng vào lòng anh, cầm tay anh đặt trên ngực. “Không cần, ông ta không có gì cả, mà hai ta có nhau, còn có cả đứa bé, đủ rồi, vậy là đủ rồi.”

Anh không nói tiếng nào, vùi đầu vào gáy cô, cô cảm nhận được hạnh phúc đang bao quanh mình. Một dòng chất lỏng chui vào gáy cô. Cô ngẩn ra, muốn xoay lại, nhưng anh không cho.

Đây là lần thứ hai anh chảy nước mắt. Lần đầu tiên là lúc mẹ qua đời, anh vẫn còn trẻ không thể không chế tốt tâm tình của mình.

“Sau này con yêu một người phụ nữ, cho dù như thế nào đi nữa cũng đừng làm tổn thương cô ấy, đó nhất định là kiếp trước con thiếu nợ cô ấy, kiếp này mới dùng tình yêu để đền bù.” Những lời này của Tập Diên, lúc đó anh không hiểu, mà nay anh đã hiểu.

Không ai được tổn thương cô nữa, bao gồm cả anh.

Anh có chút hận chính mình, nếu ban đầu, anh bắt chấp tất cả đoạt lại cô, cô sẽ không chịu những hành hạ vô nhân tính như thế. Giữa bọn họ, ai nợ ai nhiều hơn, đã không rõ ràng nữa rồi, dứt khoát không quan tâm nó nữa, dù sao thì đời này kiếp này đều muốn tiếp tục dây dưa với cô.

Quãng đời còn lại ai sẽ chuộc lỗi với ai.

“Ông ta không có chạm vào em, từ đầu đến cuối đều chỉ có anh, vào khoảnh khắc em biết rõ anh là ai, em đã có dự cảm, sẽ yêu anh, nếu có người có thể cứu em, thì người đó nhất định là anh. Đừng hỏi em vì sao, em cũng không rõ tại sao lại có cảm giác như thế.....”

Cô may mắn mình không khuất phục số phận, cô biết nếu cô còn sức lực để trốn, thì nhất định sẽ gặp được người có thể cứu vớt cô. Giống như đêm hôm đó, cô trốn khỏi xe Hoàng Phủ Dận, chạy mấy con phố, ở một giao lộ không biết phải đi thế nào, thì quỷ thần xui khiến để cô chạy vào con đường thoát nhìn như ngõ cụt.

Kết quả gặp được anh, từ đó sinh mệnh cô đã nở hoa từ trong cõi chết.

Mars của cô, đáng để cô đánh cược tất cả cũng chỉ vì sự kiên cường và dũng cảm của người đàn ông này.

“Chúng ta..... Đặt tên cho con trai thôi.....”

131. Chương 132: Giết (1)

Tối nay tuyệt đối là một đêm không hề yên tĩnh.

Về mặt quần gia khác thường bê tới một cái hộp, Trữ Dư Tịch đứng cách vài met, nhìn thấy có gì đó giống như máu rỉ ra từ đáy hộp, cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức dẫn người đi thăm dò. Trong màn hình giám sát, từ thân hình của người đưa hộp có thể thấy hẳn ta tuyệt đối không phải người thường.

Bên trong một phòng khách nhỏ của đại sảnh tổ chức bữa tiệc, Lôi Khải và Phong Hạo đều ở đây, hai người đều không có biểu cảm gì, vòng xoáy nước bí ẩn bắt đầu khởi động nơi đáy mắt

Cái hộp được bao bọc hoa lệ, bên trong có một tấm thiệp tinh xảo. Lời chúc phúc là in lên. Mà khi Hoàng Phủ Duyệt cầm lên, một mùi máu tanh đập vào mặt.....

Một cánh tay phụ nữ bị cắt đứt.

Dựa vào cổ tay bị cắt, cánh tay mảnh khảnh thon dài, căng mịn. Trên cổ tay có đeo một cái lắc tay bằng vàng lấp lánh quý giá.

Thái tử nhận ra được cái lắc tay đó, đây là sản phẩm số lượng có hạn của một thương hiệu nổi tiếng, vào lúc sinh nhật, Dĩ Nhu đã đòi anh tặng cho.

May mà ông cụ vẫn cho rằng đây là trò đùa giỡn của một người nào đó, không thể kiềm nén cơn giận, lồng ngực phập phồng. Thái tử nắm chắc hai quả đấm kêu lên tiếng răng rắc, mắt bắn ra sát ý lạnh thấu xương.

Gương mặt Hoàng Phủ Nguyệt Như tràn đầy hoảng hốt sợ hãi, sắc mặt Lôi Khải nặng nề, chỉ có Phong Hạo là khoe miệng nhếch lên một độ cong không dễ dàng phát hiện.

Sắc mặt Thái tử trầm như nước, rất bình tĩnh sai người thu dọn, nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài.

Lúc Trữ Dư Tịch quay lại, bữa tiệc đã sắp kết thúc, cô tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Thái tử, điện thoại di động gọi mười mấy lần mới kết nối được.

“Anh Thái tử, anh ở đâu?”

Trong giọng nói của cô rõ ràng lộ vẻ lo lắng, Thái tử hít sâu một hơi, giọng nói lạnh nhạt. “Ở công ty.”

.....

Xe của anh không có lái đi, Trữ Dư Tịch cầm chìa khóa, chạy như bay đến công ty của anh, quả nhiên tìm được anh trong phòng làm việc.

“Đừng mở đèn.” Thân thể của anh vùi sâu vào trong ghế da to lớn, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ phồn hoa, nhà nhà mở đèn sáng choang.

Trữ Dư Tịch đi qua trước mặt anh, ngăn lại ánh sáng chiếu vào đôi mắt anh.

Đứng bên cạnh anh, nắm lấy tay anh, trong lòng kinh ngạc.

Lạnh quá.

Cẩn thận nắm lấy mỗi ngón tay của anh, trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè chặt. “Anh Thái tử, người kia giỏi thuật cải trang, tìm thấy quần áo và tóc giả trong thùng rác, em cũng đã xem camera, không phát hiện người khả nghi.”

Nhìn thấy gương mặt Thái tử rõ ràng hơn, bờ môi không hề có đường cong, vẻ mặt rất lạnh nhạt không nhìn ra tâm tình. Anh im lặng thật lâu, nắm lấy các ngón tay nhỏ bé mềm mại của cô, kéo cô ôm vào ngực, muốn hấp thu thật nhiều hương vị của cô, thật giống như đang muốn tìm kiếm cái gì đó.

“Anh Thái tử.....”

Trong bóng tối, Thái tử sờ mặt cô, nâng cằm cô lên hôn. Nói là hôn không bằng nói là cắn nát. Anh mút lấy cánh môi cô, rất mạnh, như muốn hút vào trong bụng,

“Trong hộp là một cái tay bị chặt đứt, còn có cái lắc tay này.....” Giọng nói của anh có chút u ám, ngay cả môi dán trên môi cô cũng lạnh. Lắc tay và tay của anh đều lạnh lẽo như nhau, trong lòng Trữ Dư Tịch hồi hộp, nắm chặt lắc tay, không dám nhìn đến.

“Người anh phải ở bên cạnh Tiểu Nhu, cũng..... không liên lạc được.” Tốc độ nói chuyện của anh rất chậm rất trầm, chỉ sợ tiết lộ những suy nghĩ cố ý che giấu.

.....

“..... Không thể nào.” Trữ Dư Tịch giật mình. Bọn họ vừa mới từ nước ngoài trở về, còn đi thăm Dĩ Nhu, tiểu công chúa đã rất độc lập, có thể làm món ăn bị cháy một ít nhưng cũng thật ngon, cô ấy làm sao có thể.....

“Liên lạc không được thì chúng ta đi.....” Cô run rẩy lấy điện thoại di động ra, bị Thái tử ngăn lại. “Anh đã sắp xếp, đừng lo lắng.”

Anh đương nhiên biết Trữ Dư Tịch và Dĩ Nhu tình cảm sâu đậm. Nhìn khóe mắt ướt át của cô, anh khó khăn nở nụ cười nhẹ, ôm cô đến trên giường trong phòng nghỉ.

“Anh đã gọi Doãn Vệ Hoài, anh ta ở gần đó, đang trên đường đến đó.” Bóng đêm dày đặc, trong không khí tràn ngập tâm tình được kiềm chế.

Tay anh vuốt nhẹ trên lưng cô, cô không hề buồn ngủ, gối lên cánh tay anh. Cô ép mình không được suy nghĩ lung tung, chưa chắc cánh tay đó là của Dĩ Nhu. Có lẽ chỉ là ụy hiếp.....

Cô phải tỉnh táo, phải tỉnh táo.

Giờ khắc này anh phải chịu đựng những gì, cô hiểu rõ hơn người khác. Cơ bắp trên người anh vẫn căng thẳng, cô nhìn không được, ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại chậm rãi vuốt ve anh.

Thái tử cười nhẹ, hôn lên trán cô. “Tối nay quá mệt mỏi rồi, hôm khác cho em có được không?”

Trữ Dư Tịch sợ run lên, ngay sau đó đã hiểu ý, mặt đỏ ửng khi anh hôn lên cằm một cái. “Ngủ ngon đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều bên cạnh anh”

Anh là Thái tử gia nhà Hoàng Phủ, không thể bị bất cứ chuyện gì đánh ngã. Có cô ở bên cạnh anh, anh càng thêm bất khả xâm phạm.

Đêm hôm đó, cô bị anh ôm cả đêm, từ tư thế chiếm hữu và sự im lặng của người đàn ông này, cô có thể cảm nhận được sự yếu ớt trước nay chưa từng có của anh.

Anh không có nói những lời xác thực với cô như “Tiểu Nhu không có việc gì đúng không?”, cũng không có nói. “Anh đã mất đi mẹ, không thể mất đi em gái.” Những lời như thế, nửa chữ anh cũng không nói.

Sau khi Tân Tiệp qua đời, cũng không thấy anh sa sút nhiều, thì ra anh đã cất giấu những tâm tình kia nơi đáy lòng, ngay cả cô cũng không thể tùy tiện nhìn thấy.

Cô không biết mình có thể làm những gì cho anh, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Dĩ Nhu bình an.

132. Chương 133: Giết (2)

Bên kia đại dương, trong một căn phòng, người đàn ông ném người phụ nữ đang khiên trên vai xuống giường, mắt người phụ nữ bị một mảnh vải đen bịt lại, môi bị dán băng dính, hai tay hai chân bị trói, vẻ mặt hoảng sợ, co rúc vào cuối giường

Cửa mở ra, một người khác đi vào.

Người đàn ông vỗ vỗ vai anh ta, lời nói mang ý vị sâu xa. “Người đã mang đến cho cậu, chúc cậu chơi vui vẻ.”

Dĩ Nhu nghe tiếng đóng cửa, nhất thời trong phòng yên tĩnh trở lại. Mặc dù cô bị bịt mắt cũng có thể cảm nhận được có đôi mắt nhìn mình chằm chằm. Sự hiện diện của người này gây ra cảm giác quá mạnh mẽ, cô không cách nào bỏ qua được.

Khi cô sắp chết chìm trong cảm giác yên tĩnh này, thì người đàn ông này có hành động tiếp theo. Cô nghe âm thanh vải vóc ma sát với nhau, sau đó là tiếng kéo khóa.

Một đầu giường bị lõm xuống, người đàn ông quỳ gối trên giường, đưa tay kéo cô lại. Trong lòng cô hoảng sợ, liều mạng giãy giụa, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô”.

Sức lực người đàn ông quá lớn, cuối cùng cô bị người đàn ông đè dưới thân. Trên người cô chỉ có một cái áo len mỏng màu đỏ rộng thùng thình, trong lúc giãy giụa, cổ áo trượt xuống để lộ đầu vai trắng nõn. Người đàn ông kéo vạt áo lên che kín đầu cô, cô sợ quá òa khóc lên.

Trước mắt anh là thân thể phụ nữ thành thực mê người, mắt Quan Thánh Hi bốc lửa. Đã bao lâu rồi anh không chạm vào cô? Anh không có tâm tư đi tính toán những chuyện nhàm chán này, chỉ sợ con số mỗi ngày mỗi tăng sớm muộn gì anh cũng sẽ bị ép đến điên lên.

Đôi môi nóng như lửa hé mở, ấn xuống cổ cô, xương quai xanh, cô cố gồng đá chân, nhưng vô ích. Cuối cùng cô đã hối hận tại sao mình không học võ, ít nhất sẽ không như bây giờ, mặc cho người ta chém giết.

Áo lót bị tháo ra, đỉnh mềm mại bị gã ngậm lấy, cuối cùng nước mắt cô chảy ra.

Tại sao không ai đến cứu cô, tên Quan Thánh Hi khốn kiếp kia lại không rõ tung tích, vào lúc cô cần anh ta nhất, lại không thấy anh ta đâu.....

Cô không nên đuổi anh đi, không nên ép anh đi.

Dĩ Nhu thầm mắng mình không nên nói những lời tàn nhẫn đó với anh.

Quan Thánh Hi.....

Váy cũng bị cởi ra, toàn thân trên dưới chỉ được che đậy bởi một cái quần lót mỏng. Cô khóc làm thân thể run rẩy, thậm chí gọi tên anh.

Cô đang sợ, anh đương nhiên biết. Quan Thánh Hi bình tĩnh nhìn thân thể xích lô mềm mại của cô, từ từ dừng lại, kéo áo len đang trùm đầu cô ra, xé băng dính. Trước khi cô thét chói tai đã hôn môi cô, nuốt tất cả tức giận và sợ hãi của cô vào bụng.

“Sao không phản kháng, cạm chịu số mệnh sao?” Trên người Quan Thánh Hi có máy thay đổi giọng nói, Dĩ Nhu nghe thấy là một giọng đàn ông xa lạ.

“Sẽ có người đến cứu tôi, anh trốn không thoát đâu!” Khi nói những lời này, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Quan Thánh Hi cười lạnh, đầu ngón tay trêu chọc những chỗ mẫn cảm trên thân thể cô. “Cho dù có trốn, tôi cũng sẽ dẫn cô theo, cùng nhau chạy trốn, còn ai có thể cứu cô, đừng vọng tưởng nữa.”

Vọng tưởng..... Gã ta nói đúng. Người đàn ông hiểu rõ cô nhất, cưng chiều cô nhất trong cõi đời này, đã bị cô đuổi đi. Người nhà của cô ở Trung Quốc xa xôi, sợ rằng những hộ vệ Thái tử sắp xếp bên cạnh đã gặp bất trắc. Còn ai đến cứu cô đây.

“Nếu đã chuẩn bị tốt để bị chặt ra làm trăm mảnh thì anh cứ tiếp tục! Mỗi một người trong nhà Hoàng Phủ sẽ không bỏ qua cho anh!”

Quan Thánh Hi có nên cười to hay không? Người phụ nữ này không hổ danh là công chúa nhà Hoàng Phủ, vào lúc này còn có thể nói ra những lời như thế, chỉ là, còn quá non, một chút uy hiếp với anh cũng không có.

Bàn tay anh đi tới bên hông cô, chạm vào đường viền quần lót, dùng sức xé ra, trong nháy mắt, chiếc quần lót biến thành miếng vải rách. Hai ngón tay thon dài đi tới giữa hai chân đang khép chặt của cô, khẽ áp sát vào chậm chạp vờn về.....

Làm cho cô run rẩy. Cô cắn môi, chỉ hận không thể cắn chết mình, lại có phản ứng với trêu đùa của gã ta.

“Tôi thích khiêu chiến, cô đang kích lệ tôi tiếp tục sao?” Anh nổi cơn tà ác, hà hơi bên tai cô, anh đã quá quen thuộc những điểm nhạy cảm của người phụ nữ này. “Phản ứng của cô có phải đang thể hiện cô thích tôi lắm như thế với cô hay không?”

Cô không nói, quật cường quay mặt đi. Quan Thánh Hi cởi sợi dây ở cổ chân cô, tấn công chiếm giữ giữa hai chân cô. Nắm chặt những ngón tay trắng bệch đang xòe ra của cô, mười ngón tay hai người đan vào nhau, ngậm lấy chiếc cổ thon dài của cô, cẩn thận mút khẽ, đầu lưỡi lướt nhẹ trên da thịt mềm mại trơn bóng.....

Dĩ Nhu hoảng sợ, tim đập rất nhanh, mỗi lần Quan Thánh Hi hoan ái với cô, nhất định sẽ có một động tác, chính là nắm chặt ngón tay cô..... Lòng cô đau xót.

“..... Thánh Hi.....” Anh nâng hông cô lên, nhẹ nhàng tiến vào thăm dò..... Dĩ Nhu bật khóc thành tiếng. Quan Thánh Hi phải dừng lại.

Đưa mắt nhìn cô thật lâu, cuối cùng cũng hết cách với cô, nắm lấy miếng vải đen trên mắt cô, mà cô lại không dám mở mắt ra.

“Cô đang gọi ai?” Nắm lấy hông của cô, cọ xát vào hạ thân yếu ớt của cô.

“Người đàn ông của tôi, người đàn ông của tôi! Anh ấy rất yêu tôi, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh, anh nhất định phải chết!” Dĩ Nhu lấy tay che mắt, nước mắt vẫn tuôn rơi.

Một luồng nhiệt chạy thẳng vào trái tim anh, nóng đến mức làm anh thấy đau. Bé ngốc, phải làm thế nào với cô mới tốt đây.....

Quan Thánh Hi khẽ thở dài, bỏ máy thay đổi giọng nói, kéo tay cô qua đỉnh đầu, khẽ hôn lên chóp mũi của cô. “Không nhớ hình dáng của tôi, làm thế nào để anh ta báo thù cho cô?”

.....

Giọng nói này.....

Nhất thời Dĩ Nhu ngừng khóc, chậm rãi mở đôi mắt ướt át ra, lông mi thật dài mỏng như cánh ve khẽ run. Giữa ánh sáng mờ lung, hình dáng người đàn ông trước mắt càng lúc càng rõ ràng.

“Thấy rõ hình dáng của anh rồi hả?” Tròng mắt anh ta như thạch anh vỡ vụn phát ra ánh sáng màu xanh, đôi mắt này, làm sao Dĩ Nhu có thể quên?

“..... Thánh Hi..... Á!” Dĩ Nhu không dám tin gọi tên anh. Bên dưới đột nhiên trướng đau, làm cô thét chói tai.

Nghe cô gọi tên mình, Quan Thánh Hi đáp lại bằng cách lập tức tiến vào cơ thể cô, vùi chính mình vào sâu trong cô. Động tác của anh mãnh liệt, không hề dịu dàng, một tay giữ chặt hông cô, kéo về phía bụng dưới của mình.

Dĩ Nhu bị anh đẩy vào, giọng nói phát ra vỡ thành mảnh nhỏ. “Quan Thánh Hi! Anh lại..... Lại làm chuyện như thế..... với em! Em hận anh..... Em hận anh!”

Về mặt anh không đổi, kéo cánh tay vẫn còn bị trói của cô vòng lên cổ. “Còn gì nữa không?”

Dĩ Nhu bị anh đâm mạnh vào, không có khả năng phản kháng, chau mày lại, ôm chặt anh. “Không cho anh..... Rồi xa em nữa.....”

“Lần này là em đuổi anh đi.”

“Vậy cũng không cho anh đi..... Những lời khác anh phải nghe, những lời này..... Không cho nghe theo.....” Lời nói của cô dứt quãng, xen lẫn những tiếng thở dốc mềm mại, nghe vào tai Quan Thánh Hi vô cùng quyến rũ.

Ôm chặt lấy cô, ở trên đời này, không có ai vừa vặn với lồng ngực của anh như thế, không ai có thể để anh hình thành thói quen cất giữ người đó trong lòng.

Chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người có thể ở bên anh đến già. Mà từ khi gặp được cô, sâu trong nội tâm có một giọng nói, nói cho anh biết: Hoàng Phủ Dĩ Nhu, chính là cô ấy,

.....

Bên này hai người nhu tình mật ý, bên kia Thái tử và Doãn Vệ Hoài thảo luận thật lâu, vẫn không tìm được đầu mối có giá trị nào.

Rốt cuộc là ai, có thể làm trót lọt như thế, gọn gàng sạch sẽ, ngay cả anh cũng không điều tra được.....

Trong phòng Dĩ Nhu trống không, Thái tử bóp vỡ một cái ly thủy tinh, máu tươi nhỏ giọt rên sàn nhà, trông thật đáng sợ.

Trữ Dư Tịch mất hồn ngồi trên ghế salon, Doãn Vệ Hoài lặng lẽ thở dài. Phía sau anh là Tiểu Cửu đã bị Doãn Vệ Hoài làm cho thoải mái mấy tháng nay, xóa đi trang điểm quá thật là một mỹ nhân bại hoại, mà giờ khắc này, mắt cô khép hờ, che đi sự thấp thỏm và rối rắm trong đáy mắt.

“Doãn Vệ Hoài, liên lạc với ‘Carlos’, tìm Quan Thánh Hi đến đây cho tôi!” Anh muốn tự tay lột da Quan Thánh Hi!

Cái tên Hoàng Phủ Dĩ Nhu này, rất ít người biết. Có thể làm đến mức này lại không để lại chút manh mối, không e ngại thể lực nhà Hoàng Phủ, lại có lý do để xuống tay với cô ấy..... Mặc dù anh không muốn, nhưng trong đầu lại chỉ có thể hiện lên từ “Carlos”!

“Dạ.....”

133. Chương 134: Huyết Tẩy “carlos” (1)

Đêm khuya.

Tiểu Cửu đột nhiên mở mắt ra, trên tủ đầu giường, đồng hồ đeo tay của cô phát ra ánh sáng mờ hồ màu đỏ. Nhấn phím khóa bên hông, ánh sáng màu đỏ biến mất. Hơi thở Doãn Vệ Hoài trầm ổn, có quy luật, đã ngủ rất say. Vì điều tra chuyện của Dĩ Nhu đã nhiều ngày anh không chợp mắt. Tiểu Cửu chờ một lát, xác nhận quả thật anh đã ngủ say, dùng động tác nhẹ nhất trở người, bước xuống giường, ăn mặc chỉnh tề, lặng lẽ rời đi.

Không biết vì sao người kia lại chọn chỗ này để gặp mặt. Bên cạnh đường sắt cỏ hoang mọc um tùm, chỉ có một ngọn đèn đường tỏa ra ánh sáng u ám. Tiểu Cửu tựa vào cột đèn, ngón trở đi chuyển qua lại giữa các nút áo, chân mày nhíu lại.

Sau lưng có tiếng vang rất nhỏ, tính cảnh giác của Tiểu Cửu luôn luôn cao, người tới cũng chỉ thử dò xét, nên bỏ qua.

Cả người A mặc quần áo màu đen, tóc dài buộc lên, nhanh nhẹn lão luyện. Nở một nụ cười với Tiểu Cửu. “Đã nhiều năm không gặp, Cửu nhi.”

Tiểu Cửu hơi gật đầu, duy trì phong cách lạnh lùng vẫn thường thấy. “Có nhiệm vụ?”

Ám đường là một tổ chức ngầm, hiếm người nào biết người quản lý phía sau là nhà họ Thi. Thành viên nữ trong Ám đường chiếm hai phần trong tổng số thành viên. A và Tiểu Cửu là cùng một nhóm bị chọn trúng để bồi dưỡng thành nữ sát thủ. Kể từ khi Tiểu Cửu được đưa đến bên cạnh Thái tử, tất nhiên bề ngoài đã thoát li quan hệ với Ám đường, cắt đứt liên lạc. Không có lệnh của Thi Dạ Triều, bất luận người nào cũng không được tự tiện liên lạc với đối phương.

Nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên máy truyền tin trong đồng hồ đeo tay của Tiểu Cửu có phản ứng. Cô đã biết ngày này sớm muộn gì cũng đến.

Hai ngón tay của A kẹp lấy một tấm thẻ đưa cho cô. Tiểu Cửu xem qua nội dung trên thẻ, lòng lạnh hơn phân nữa. “Là Thi thiếu ra lệnh?”

“Đúng vậy. Hai người đàn ông này không phải nhân vật bình thường, để đề phòng bất trắc cô cầm cái này, tự mình ra tay.” A nhét một cái bình sứ trắng vào tay cô. Tiểu Cửu không cần nhìn cũng biết là vật gì.

A am hiểu nhất chính là điều chế các loại độc được âm thầm lấy mạng người khác. Tiểu Cửu nắm chặt bình, giọng nói vô tình trở nên hơi gấp gáp. “Thi thiếu muốn lấy mạng của Thái tử và..... Doãn Vệ Hoài?”

“Thái tử? Gọi thật thuận miệng.” A cười, tay khoác lên vai Tiểu Cửu. “Mặc dù cô đã ở bên ngoài nhiều năm, nhưng đừng quên ai mới là chủ nhân thật sự của cô, còn có Doãn Vệ Hoài kia, không phải là cô thật sự đặt chân tình lên người anh ta rồi chứ? Vì đàn ông mà liên lụy đến tính mạng, có đáng giá không?”

Chân tình? Đáng giá?

Tiểu Cửu tình nguyện không phải là mình đã yêu thật lòng. Cô cũng biết tình yêu là thứ phiền toái, một khi dính vào cũng đừng nghĩ thoát ra.

.....

Cô xoay nhẹ tay nắm cửa, không tiếng động bước vào, cửa phòng ngủ khẽ mở, lộ ra ánh sáng mờ mờ bên trong. Lòng cô chùng xuống, đẩy cửa đi vào.

Đột nhiên nhìn thấy Doãn Vệ Hoài không mặc áo ngồi ở đầu giường, chân đạp trên hông, ngẩng đầu, ngón tay kẹp điều thuốc, một đoạn tàn thuốc thật dài khẽ run.

Cô vừa bước vào, Doãn Vệ Hoài mở mắt ra, híp mắt nhìn quần áo trên người cô. Tiểu Cửu ung dung cởi quần áo, chui vào chăn, ôm lấy hông anh. Anh rử mắt, giờ tay vuốt tóc cô.

Cả phòng yên tĩnh.

“Có người báo chuyện Dĩ Nhu tiểu thư, em đi xem thử, lại là một tin tức không đáng giá.”

“.....”

Doãn Vệ Hoài dụi điều thuốc, im lặng thật lâu, tắt đèn, trong bóng tối, tìm được môi cô, hôn lên.

“Đừng làm chuyện điên rồ Tiểu Cửu, nếu không ai cũng không cứu được em.....”

Doãn Vệ Hoài cúi đầu nói một câu, gõ thẳng vào trái tim Tiểu Cửu.

134. Chương 135: Huyết Tẩy “carlos” (2)

Mấy ngày tiếp theo, Tiểu Cửu vượt qua trong rối ren. Doãn Vệ Hoài không hổ là cận vệ của Thái tử, thức ăn thức uống qua tay Tiểu Cửu, anh đều âm thầm kiểm tra rồi mới để Thái tử dùng. Anh đi ra ngoài xử lý công việc đồng thời cũng sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho cô, cố gắng không để cô ở một mình bên cạnh Thái tử.

Boss của “Carlos” là Diêu Sương Ngân đang đi nghỉ ở Mỹ, lúc Thái tử tìm đến bà, bà thật sự thấy kinh hãi.

Người phụ nữ có ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, mặc dù không còn trẻ tuổi, nhưng lại bảo dưỡng cực tốt, nên năm tháng đi qua cũng không để lại quá nhiều dấu vết trên người bà.

Hồ bơi trên tầng cao nhất của một câu lạc bộ giải trí, Diêu Sương Ngân mặc bộ bikini in hoa màu trắng gợi cảm ngồi trên một cái ghế ở bãi cát, sắc mặt hoàn toàn đối lập với Thái tử.

“Quy tắc của “Carlos” Thái tử cũng biết rõ, tôi cũng đã lâu không trở về, mấy tên tiểu tử thói trong bang phá phách cái gì thật sự tôi không có chú ý đến, Quan Thánh Hi quyền rũ tiểu cô nương nhà các người từ khi nào, anh ta đã cố ý giấu giếm không để tôi biết, một số thủ hạ của tôi cũng có thể có khả năng, nhưng tôi phải có bao nhiêu bản lĩnh để biết trước đây?”

Về mặt Thái tử vẫn không đổi, không biết ngón trở vô tình hay cố ý gõ lên tay vịn ghế. “Bà có ý gì?”

Diêu Sương Ngân cười cực kỳ quyến rũ. “Chúng ta đã hợp tác nhiều năm, không phải hợp tác rất vui vẻ sao, Quan Thánh Hi vi phạm phép tắc, nếu thật sự cô bé kia gặp chuyện không may là do các thành viên khác làm ra, cũng chỉ có thể nói bọn họ đang giúp đỡ Quan Thánh Hi sửa chữa sai lầm, mà anh ta cũng đã nhận được trừng phạt xứng đáng, Thái tử còn muốn tôi làm gì nữa đây?”

.....

Thái tử chậm rãi nhếch môi, nụ cười tàn khốc lạnh lùng. “Diêu Sương Ngân, phương pháp giải quyết tốt nhất là giao người ra đây, tôi chỉ muốn Quan Thánh Hi và người ra tay làm chuyện này, nếu như bà vẫn tiếp tục bảo vệ bọn họ, tôi cũng chỉ có thể làm theo những gì đã nói trước đây.”

“Oh?” Diêu Sương Ngân cũng đã lẩn lộn nhiều năm, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị dọa sợ như thế. Bà giờ tay vén tóc, cử chỉ mê hoặc lòng người, chuỗi chuông bạc trên cổ tay trắng mịn khẽ động, phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe, rung động lòng người.

“Ý của Thái tử là.....”

“Thái tử đứng dậy, cài lại nút áo vest, vóc người cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng, càng lộ vẻ cao lớn. “Tôi cho bà thời gian bảy ngày, giao người ra cho tôi, bảy ngày sau nếu không thấy người, đừng trách tôi huyết tủy ‘Carlos’.”

Giọng điệu người đàn ông này quá mức ngông cuồng, “Carlos” có gốc rễ sâu, nhiều nhân tài, cho dù là đối thủ một mất một còn là “Bắc Đẩu” cũng không dám mở miệng ngông cuồng đến mức này.

Lúc anh rời đi trên môi còn vương lại nụ cười yếu ớt, nhìn thấy nụ cười này, Diêu Sương Ngân vô cùng lo sợ.

Mười ngón tay được sơn màu đỏ từ từ co lại, vừa đẩy gọng kính râm trên sống mũi vừa nằm xuống, nhưng trong bụng lại không hề có chút hình tượng nguyên rửa: Phong Hạo! Quan Thánh Hi! Nhìn xem chuyện tốt mà hai người các ngươi đã làm ra này!”

.....

Trữ Dư Tịch không nói một lời, đi theo sau anh lên xe, muốn nói lại thôi. Thái tử kéo cô qua. “Có gì thì cứ nói.”

Cô mấp máy môi. “Anh thật sự muốn.....”

Thái tử mỉm cười. “Huyết tủy ‘Carlos’?”

Cô gật đầu, đáy mắt có chút lo lắng.

“Quan Thánh Hi từng đảm bảo thế nào với anh, không phải em cũng đã nghe thấy.” Thái tử nâng cằm cô lên, môi cọ sát bên tai cô, giọng nói khàn khàn. “Đàn ông không có cách nào bảo vệ người phụ nữ của mình, cũng, nên, chết, đi.”

Giọng anh không nặng không nhẹ, nhưng vô cùng ác độc, thế cho nên cô có ảo giác, anh vẫn đang vô cùng tự trách vì chuyện cô bị bán cho Thi Dạ Triều hai năm.

Trở tay ôm lấy anh. “Anh Thái tử..... Nếu làm như thế, nguyên khí của nhà Hoàng Phủ sẽ bị tổn hại nặng nề, nhất định sẽ có người nhân cơ hội.....”

Người kia, nói không chừng là nhà họ Thi. Thái tử làm sao lại không nghĩ đến? Trữ Dư Tịch nhìn con người đen như mực đang dâng trào cảm xúc của anh.

“Con bé kia cũng như em, rất cố chấp, đã xác định người nào thì ai nói cũng đều vô dụng.” Anh nhẹ thở dài. “Con bé xảy ra chuyện vì người nào, anh sẽ làm cho người đó phải đi theo nó.”

Trữ Dư Tịch không nói gì, cô hiểu tâm tình của Thái tử lúc này, anh làm việc luôn luôn cực đoan. Ban đầu khi anh quan hệ với Hạ Tử Dụ, ngay cả quan hệ máu mủ cũng không để trong mắt. Hạ Tử Dụ cho rằng mình thông minh lừa dối anh, anh cũng không nói gì, đến lúc sinh đứa bé ra mới nói cho cô ta biết đó không phải là của anh.

Cô chợt cảm thấy sợ hãi. Thái tử tập hợp, sắp xếp mọi người, cô cũng chỉ đi theo, sau khi mọi người rời đi, không thể nhìn được nữa, ôm chặt anh từ phía sau.

Thái tử xoay người lại kéo cô vào ngực. “Em đang sợ chuyện gì? Sợ anh không thể bảo vệ được em?”

“Không phải..... Em đang nghĩ, nếu như, hôm nay, người gặp chuyện không may là em, anh sẽ làm như thế nào.” Vừa dứt lời, Thái tử cắn môi cô một cái

“Không được nói bậy, em phải sống với anh đến già, còn phải sinh con trai cho anh.”

“..... Tại sao không phải là con gái?”

“Vậy thì sinh một đôi, nhiều hơn nữa cũng không sao.” Anh cười nhạt, hôn nhẹ lên mí mắt cô. “Có phải muốn nghe anh nói, ‘em không còn nữa anh cũng sẽ đi theo em’, là những lời này phải không?”

“Không có đâu, anh Thái tử, anh không phải của một mình em, cho dù là ai không còn, anh đều phải sống thật tốt, sống thay cho bọn họ.”

Anh là hi vọng của cả gia tộc Hoàng Phủ, không thể vì bất kì ai mà tìm chết, chỉ có thể xem như không có gì mà kiên cường, mạnh mẽ sống tiếp.

Thái tử nhìn cô thật lâu, đầu ngón tay miêu tả những đường nét xinh đẹp của cô. Người phụ nữ này đã phải chịu đựng quá nhiều vết thương, đến bây giờ vẫn có thể vẹn toàn ở trong ngực anh, anh cần phải thật lòng cảm kích, không phải sao.

“Tiểu Tịch, nếu như anh không ở đây.....”

Cô che lại môi anh. “Như thế thì em sẽ sống thật tốt quãng đời còn lại để khi gặp lại anh, sẽ kể tất cả mọi việc em đã trải qua, tốt, xấu, từng việc từng việc một cho anh nghe.”

Quả nhiên vẫn là Tiểu Tịch của anh, vĩnh viễn lấy phong thái kiên cường đứng bên cạnh anh. Khóa chặt hông cô, đặt đầu cô ở trước ngực, không để cô nhìn thấy mình không thể tự chủ cứ mỉm cười mãi. Chờ chuyện này kết thúc, anh muốn đính hôn sớm hơn dự định, không, không cần đính hôn, trực tiếp kết hôn, có được không?”

Lòng cô tràn đầy ngọt ngào. “Làm gì mà vội vã như thế, em cũng sẽ không chạy mất.”

Số mạng vô thường, vào mấy năm trước sau khi anh mất đi cô, mất đi mẹ, mất đi em gái, mặc dù cuối cùng anh lại có thể có được cô lần nữa, nhưng dù sao cũng không an tâm, hình như chỉ có cưới được cô, mới là hạnh phúc thật sự.

.....

Cô chợt nhớ đến một chuyện. “Vẫn chưa có thời gian hỏi anh, Tiểu Cửu cô ấy.....”

“Anh không có động vào Tiểu Cửu.” Lời của anh làm cô kinh ngạc, nhéo chóp mũi cô một cái. “Em không nhìn ra Doãn Vệ Hoài vẫn luôn nhớ thương cô ấy sao?”

“Không nhìn ra..... Nhưng Tiểu Cửu ở bên cạnh anh nhiều năm như thế, làm sao anh có thể không có.....” Cô cắn cắn môi, không có nói tiếp.

Thái tử cười rộ lên. “Anh trêu chọc Doãn Vệ Hoài, nhìn bộ dạng anh ta cắn răng nuốt uất ức vào bụng anh thấy rất thoải mái.”

“..... Anh Thái tử, anh..... Quá thất đức.” Anh thoải mái, lại làm cho Doãn Vệ Hoài đau khổ mấy năm nay.

“Anh mà thất đức, từ lâu đã không còn để anh ta ăn sạch sành sanh, còn để anh ta nghỉ dài hạn, chúng ta còn chưa có hưởng tuần trăng mật đấy, đã bị anh ta vượt qua rồi, anh còn không phải bạn tốt sao?” Thái tử vô sỉ khoác lác, không hề cảm thấy mình quá đáng ở điểm nào.

.....

Ngoài cửa, Tiểu Cửu bưng cà phê trên tay, nhắm mắt dựa vào tường, cuối cùng đổ cafe vào bồn rửa. Mở vòi nước để chất lỏng đậm đặc chảy sạch sẽ.

Không sai, mấy năm nay, Thái tử cùng lắm chỉ trêu chọc cô, sờ một tí hoặc hôn nhẹ, ở trước mặt người ngoài làm dáng một tí, cô cho rằng Thái tử không tin tưởng cô hoàn toàn nên mới không chịu muốn cô. Thì ra tất cả đều là vì Doãn Vệ Hoài.

Anh ta không phải là Thái tử gia tàn bạo, xấu xa sao? Từ khi nào anh quản sống chết của người khác? Từ lâu cô đã biết rõ thân phận mình, để người chơi thay người bán mạng. Nghĩ kỹ lại mới phát hiện, thật ra thì Thái tử đã nhiều lần ám chỉ với cô, nếu như thích Doãn Vệ Hoài, anh ta sẽ thành toàn.

Chỉ là mọi cơ hội đều bị cô bỏ qua..... Nhiều năm qua, kì thực, Thái tử chưa bao giờ làm chuyện gì quá phận với cô.

Ngay cả Doãn Vệ Hoài cũng không thể tin, mình là người đàn ông đầu tiên của Tiểu Cửu, nhưng mà lớp màng kia và sự khít khao y hệt xử nữ không lừa được người khác.

Một Thái tử như thế, cô phải xuống tay như thế nào đây.....

“Tiểu Cửu?”

Doãn Vệ Hoài trở về thì thấy Tiểu Cửu cầm tách cafe trong tay, đứng ngẩn người trước bồn rửa, mở miệng gọi cô, tiếng gọi này cũng không có quá đột ngột, rõ ràng Tiểu Cửu giật bắn người, tay run lên, cái ly rơi trên mặt đất, vỡ tan.

Nhìn những mảnh vụn chia năm xẻ bảy, lại nhìn vẻ mặt hoảng sợ chưa kịp thu hồi của cô, nhất thời sắc mặt Doãn Vệ Hoài tối lại.

Dưới ánh mắt sắc bén của anh, Tiểu Cửu hơi nhếch môi, cảm giác mình đã bị ép đến vách đá.

Nhảy hay không nhảy, đều là đường chết.

135. Chương 136: Phụ Lòng (1)

Tiểu Cửu rũ mi mắt, ngồi xổm xuống nhặt mảnh vụn. Doãn Vệ Hoài chăm chú nhìn từng động tác của cô, bước tới, nắm lấy cổ tay cô, tay kia muốn đoạt lấy mảnh vỡ trong tay cô.

Tiểu Cửu nhướng mày. “Anh có ý gì? Không tin em? Ngay cả em làm vỡ cái tách anh cũng nghi ngờ?”

Nhìn thẳng vào mắt cô, giằng co trong chốc lát, Doãn Vệ Hoài buông lỏng tay. “Thái tử đâu?”

“Trong phòng.” Tiểu Cửu xoay người sang chỗ khác, rửa tay, trong lòng thấp thỏm. Ánh mắt đó quá mức bức người, cô không thể nào nhìn được.

Trong lúc cô cho rằng anh muốn đi ra ngoài thì bỗng dưng Doãn Vệ Hoài ôm lấy cô từ phía sau, đặt một nụ hôn lên gáy cô.

Thân thể cô cứng ngắc chờ anh rời đi, mặt bàn như tấm gương soi rõ lòng người, phản chiếu vẻ mặt rối rắm của cô.

.....

Hoàng Phủ Dĩ Nhu bị cơn giận hôm đó của Quan Thánh Hi dọa sợ, cuối cùng đã thấy rõ bộ dạng khi mất đi lý trí và bình tĩnh ngày thường của người đàn ông này. Anh vẫn là người cô đoán không ra, vẫn không rõ đâu là bộ mặt thật của anh. Người đàn ông này lúc ở trên giường cũng sẽ không buông thả mình quá mức.

Mà khi Quan Thánh Hi hoàn toàn ngã bài với cô thì cô mới biết bối cảnh của anh dọa người đến thế. Chỉ ba chữ Mafia cũng đủ kinh hãi rồi, lại còn thêm một tổ chức mà cô chưa bao giờ nghe qua.

Cô chợt nhớ Trữ Dư Tịch đã từng nghi ngờ anh là đặc công, không khỏi mở miệng hỏi. “Anh là đặc công sao? Làm việc cho chính phủ?”

Quan Thánh Hi vừa nghe giọng điệu này là đã biết cô đang nghĩ gì rồi, cũng chịu xoa xoa má cô. “Em cho rằng đang đóng phim sao?” Dĩ Nhu chu môi, trong mắt đều là ánh mắt sùng bái, vẫn cứ ép hỏi anh, không hiểu rõ sẽ không bỏ qua.

Thực sự đã xem thường sự tò mò của người phụ nữ này rồi, chỉ là không có cách nào lừa gạt cô chuyện này cả đời được, anh đổi sang phương pháp khác để cô dễ dàng tiếp nhận, nói đại khái với cô. “Có thể nói bọn anh là nhìn tiền để làm việc, giá cả hợp lý...”

“Trời ơi! Anh đừng nói là ra tay với cả phụ nữ và trẻ con nha!” Dĩ Nhu che miệng kêu lên, đôi mắt mở to.

Quan Thánh Hi từ chối cho ý kiến, cười cười. “Trong người xấu cũng có rất nhiều phụ nữ, chỉ là nhiệm vụ liên quan đến trẻ con anh không nhận.” Theo như giá cả của bọn họ, mạng của trẻ con là đáng giá nhất, có thể nói là giá trên trời, từ trước đến nay Quan Thánh Hi sẽ không động vào trẻ con, mà thuộc hạ của Phong Hạo, chính là người phụ nữ kia, thì không như thế.

Chiến Khuynh là sát thủ chủ chốt trong tay Phong Hạo. Là người phụ nữ ác độc nhất trong giới sát thủ, chỉ cần đối phương đưa giá tốt, ngay cả trẻ sơ sinh cô ta cũng không tha. Thật đúng là chủ nào tớ nấy.

Trong nháy mắt Dĩ Nhu nắm bắt được cách dùng từ của anh, cau mày. “Chính là người khác sẽ nhận sao? Các người quá đáng sợ!”

Quan Thánh Hi duỗi cánh tay dài, kéo người phụ nữ đang ôm gối muốn chạy trốn trở lại. “Trước đây, anh không nói những chuyện này với em, chính là sợ sẽ dọa em, anh là một người nguy hiểm, bên cạnh anh luôn có nguy cơ đang ẩn nấp, anh tự tin mình có năng lực để bảo vệ em, nhưng dùng tình cảm để trói buộc em ở bên cạnh anh, như vậy mà nói là không công bằng với em, anh không muốn phá hỏng sự đơn thuần, vui vẻ của em, điểm này anh và anh trai em có cách nghĩ giống nhau, mặc kệ thế giới của bọn anh đến tối đến mức nào, luôn muốn giữ lại một phần yên tĩnh tốt đẹp cho em, để em vui vẻ, cách xa những tổn thương.”

“Vậy sao anh còn không nhanh thả em ra?” Dĩ Nhu nhú nhú mày, cố ý bỏ qua tình cảm thâm tình hiếm thấy của anh.

Về mặt Quan Thánh Hi sa sầm, ôm cô chặt hơn. “Ai đã nói không bao giờ để anh rời khỏi cô ấy nữa?”

“Bây giờ là em muốn rời khỏi anh.”

“.....” Quan Thánh Hi cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn nhịn không được, biến thành sói đói, xé rách quần áo của cô, xông vào chiếm giữ cô chặt chẽ. Thân thể mảnh mai của Dĩ Nhu làm sao có thể chịu đựng được sự càn rỡ của anh, rên rỉ khóc lên. Cô đơn thuần, chứ cô không có góc, liên tiếp nhận sai mềm giọng cầu khẩn anh.

Quan Thánh Hi chế trụ đầu cô, ép cô nhìn mình, chỉ cần cô nhắm mắt lại, anh liền hung hăng xâm tiến vào. Đây là lần đầu tiên Dĩ Nhu nhìn thấy vẻ mặt lúc cao trào của anh, ngũ quan tinh tế lại không thể nói hết vẻ tuấn tú không đứng đắn, con ngươi phát ra ánh sáng màu xanh quý dị, làm rung động lòng người, thậm chí quên cả thở vì kinh ngạc. Trong nháy mắt cô đã lún sâu vào, không cách nào di dời tầm mắt.

Ôm cô chờ bình phục lại, Quan Thánh Hi cũng không chịu ra ngoài, cứ thế chiếm lấy cô. Một cuộc hoan ái kịch liệt kinh thiên động địa, hại cô mất đi nửa cái mạng.

“Anh có thể yêu em, cưng chiều em không giới hạn, chỉ cần em vui, chỉ cần anh làm được. Muốn rời khỏi anh? Hoàng Phủ Dĩ Nhu, đến kiếp sau em cũng đừng vọng tưởng!”

Nếu như biết phải làm thế nào để cô có thể rời khỏi mình, anh đã buông tay từ lâu. Cô chính là tiểu công chúa nhỏ bé tốt đẹp, là huyệt điểm duy nhất của anh. Anh không muốn loại trừ, cũng không cách nào diệt trừ.

Rõ ràng giọng điệu của anh rất hung dữ, nhưng Dĩ Nhu lại không nhịn được nâng khóe miệng lên. “Đàn ông xấu xa, em là chờ những lời này của anh đấy.”

Ôm lấy cổ anh dâng tặng nụ hôn. “Em không muốn rời khỏi anh, nhưng sau này không được chê em ồn ào, chèo phiền phức đó, em đã dính lấy anh rồi, muốn nuốt lời, kiếp sau sau này anh cũng đừng vọng tưởng!”

Có vẻ như cô đã uống vào một viên thuốc an thần. Không phải mọi người cảm thấy cô là công chúa, cô cũng sẽ thật sự xem mình là công chúa. Trước đây, cô không hiểu tại sao Trữ Du Tịch lại yêu hẹn mọn như thế, hóa ra yêu một người, sẽ không thể tự chủ được, đặt mình vào vị trí đó. Nếu như không có thân phận và bối cảnh chói mắt của nhà Hoàng Phủ, cái gì cô cũng sai. Nhất là mình đã bị chiều hư từ nhỏ, Quan Thánh Hi có thể yêu cô bao lâu? Nhẫn nhịn cô bao lâu?

Cô không chịu được, nên đã làm tổn thương anh lần nữa, nhìn anh nổi giận mặt không chế đã có thể đoán được mình có bao nhiêu trong lòng ở trong lòng anh, Cô thừa nhận, biện pháp này rất góc, hại người hại mình. Cũng may cô lấy được đáp án mà mình muốn.

.....

Khó có được dịp bọn họ không màng thế sự, quấn lấy nhau ở trong núi không để ý ngày tháng. Cho đến nhiều ngày sau, vào một đêm, không cẩn thận nghe được điện thoại của Quan Thánh Hi, mới sực nhớ mình vẫn chưa báo bình an với Thái tử. Cô nhấn dây số, bị Quan Thánh Hi cắt đi.

“Bé góc, không biết anh vì sao phái người làm giả việc em gặp chuyện không may sao? Một cuộc điện thoại không phải đã phá hủy toàn bộ công sức lúc trước.”

Cô chớp mắt không hiểu, vô cùng mê người. Cuối cùng đã có phản ứng, bắt đầu cảm thấy đồng tình với Thái tử. Quan Thánh Hi trả thù không tốt chút nào, lại chọn cách này, sợ rằng cả nhà Hoàng Phủ sắp nổ tung. Chỉ cần tìm cách giáo huấn tính coi trời bằng vung của Thái tử một chút là được rồi, ban đầu anh ta dùng mọi biện pháp để phản đối bọn họ, quả thật đã để cô chịu nhiều nỗi khổ tương tự lại không có cách nào dừng cờ khờ khĩnh.

Cô đẩy ngã Quan Thánh Hi, thỏa mãn cọ cọ trong lòng anh. Trời cao thật quan tâm cô, để cho cô có được tất cả mong muốn của phụ nữ, lại không keo kiệt ban cho cô một nam nhân cường đại, hình như không có gì là không cường đại, quả thật cô yêu chết người đàn ông này rồi.

Đương nhiên Quan Thánh Hi sẽ không nói tính chất nghiêm trọng của việc này cho cô biết. Trong điện thoại, Diêu Sương Ngân mắng xối xả. Anh cười nhạt lắng nghe. “Bà lo lắng cái gì, thật sự sợ anh ta tiến vào chém giết không thành sao?”

Diêu Sương Ngân hừ lạnh. “Phong Hạo cũng thế, cậu cũng thế, các người đang yên đang lành, nhất định phải chọc vào phụ nữ tự tìm rắc rối, hoàn toàn không xem quy tắc của tôi ra gì, chờ tôi khai trừ các người!”

Nếu như thực sự bị “Carlos” xóa tên, Quan Thánh Hi lại càng vui mừng, chỉ là Diêu Sương Ngân biết quỷ kế của anh, thà mở một mắt nhắm một mắt không để trở thủ đắc lực chạy mất. “Không sai biệt lắm là được, Thái tử cũng không phải nói đùa, lời nói độc ác chụp vào mặt tôi.”

Anh tâm tình vui vẻ trêu chọc. “Bà nói một câu, Dịch Thương Long có thể phái toàn bộ “Bắc Đẩu” ra tay, chúng ta sẽ không tổn thất người nào, Boss, chỉ một câu nói của bà.”

Đầu bên kia, Diêu Sương Ngân nghe thấy cái tên này, một chút buồn bã xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp, những chỉ một giây thôi, bà vẫn là Diêu Sương Ngân thùy mị, phong tình vạn chủng.

Quan Thánh Hi cúp điện thoại, cau mày nghĩ ngợi: mấy ngày này cũng đủ hành hạ Thái tử rồi. Huyết tủy “Carlos”, lời như thế sao có thể nói đùa, tương lai anh còn phải cưới em gái anh ta, dù sao cũng không nên làm quá.

Trên giường, bộ dáng ngủ say của người phụ nữ này làm anh rung động nhất. Người phụ nữ nhỏ nhắn đáng yêu này, làm sao anh có thể không có cô. Anh dùng điện thoại chụp mấy tấm hình tiểu công chúa ngủ say, dùng tin nhắn gửi cho người đàn ông kia. Sau đó tắt máy, lấy sim điện thoại vứt vào bồn cầu.

Với khả năng của Thái tử, chỉ sợ chậm nhất là sáng mai sẽ tìm đến nơi này.

Anh vén chăn lên, kéo nhẹ thân thể nhỏ nhắn của cô vào ngực, hôn cô đang nửa tỉnh nửa mê. “Có muốn đi Italy không, ngày mai chúng ta đi, được không?”

136. Chương 137: Phụ Lòng (2)

Tối nay là kỳ hạn cuối cùng.

Tiểu Cửu dựa vào đầu xe, có một người đàn ông dáng vẻ côn đồ đi ngang qua cô, nói nhỏ những lời này với cô.

Về mặt cô không thay đổi, tay đã nắm lại thành quyền trong túi áo.

Vốn dĩ hiện tại Thái tử không nên ở đây nhưng lại vội vàng xuất hiện. Vừa đi vừa đưa di động cho Doãn Vệ Hoài nhìn, phân phó anh nhanh chóng thăm dò số này đang ở đâu.

Sau khi lên xe, Thái tử cau mày, vẻ mặt bí hiểm, không nhìn ra tâm trạng thật sự. Doãn Vệ Hoài chưa kịp giải thích đã đi trước.

“Làm sao vậy?” Tiểu Cửu không rõ chân tướng.

“Tiểu Nhu không có việc gì, cô ấy còn sống.....” Mặc dù Trữ Dư Tịch đã cố gắng đè nén. Nhưng vẫn không kiềm chế được hưng phấn.

Tiểu Cửu giật mình. “Vậy Nhu tiểu thư ở đâu?”

“Vệ Hoài đang điều tra, chúng ta chuẩn bị tốt để xuất phát!”

.....

Tiểu Cửu hơi thả lỏng, giật mình lên xe, Thái tử phải lặp lại câu nói đi về nơi đang ở trước, cô mới có phản ứng, nổ máy xe.

Nếu như vừa rồi không có tin tức Dĩ Nhu còn sống, nếu như bọn họ cẩn thận một chút, sẽ phát hiện Tiểu Cửu không bình thường.

Cô vô ý thức mất hồn, suýt nữa tông vào đuôi xe. Thật may là phản ứng nhanh, đạp mạnh thắng. Suy nghĩ của Thái tử không ở nơi này, trong lòng đại khái đã hiểu được ý đồ của Quan Thánh Hi, trong lòng thịnh nộ. Người đàn ông này cũng thật to gan, dùng thủ đoạn thất đức như thế để trêu anh! Anh có nên khen ngợi “Carlos” có nhiều nhân tài hay không, có thể làm được cái tay bị đứt lìa kia y như thật, ngay cả vân tay cũng hoàn toàn trùng khớp.....

Mu bàn tay thấy ấm áp, Trữ Dư Tịch nhanh chóng bao phủ bàn tay anh. “Tiểu Nhu không sao là tốt rồi.....”

Anh mím môi, trở tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay, đến bây giờ anh vẫn chưa dám thở phào nhẹ nhõm, không nhìn thấy người, anh không có cách nào yên tâm được. Nhưng ít ra, người vẫn còn sống.

..... Quan Thánh Hi! Anh cũng rất có khí phách!

.....

Chờ đợi từng giây từng phút chậm rãi trôi qua. Doãn Vệ Hoài vẫn chưa thấy quay trở về, ngoài miệng Thái tử không nói gì, nhưng trong lòng lại gấp gáp. Không chỉ có anh. Mọi người trong phòng đều sốt ruột.

Từ lúc gần tối tuyết đã bắt đầu rơi, đêm đến đã chuyển thành bão tuyết, gió rét lạnh thấu xương như đã thấm thét. Gần nửa đêm Doãn Vệ Hoài thật vất vả tra được kết quả, xe đã bị bao trùm bởi một lớp tuyết dày. Anh đang đau đầu, thì Tiểu Cửu đã dừng xe trước mặt anh. Lúc Doãn Vệ Hoài lên xe, toàn thân gần như đã bị gió tuyết xuyên thấu, máy điều hòa mới đa cũng không thể xua đi cái lạnh.

Tình hình giao thông không thuận tiện, tầm nhìn cực thấp. Cô lái xe cẩn thận chạy về phía trước. Thời tiết như thế này rất khó tìm thấy cửa hàng 24h, cuối cùng cũng đi ngang qua một quán, Tiểu Cửu trùm kín áo khoác, bước xuống xe, Doãn Vệ Hoài cũng không kéo cô lại, lúc trở về trên tóc đều là bông tuyết, gương mặt vì lạnh cóng nên hồng hồng, lạnh ngắt.

Cô lấy ra một ly cafe từ trong ngực, đưa cho anh, Doãn Vệ Hoài nâng lên khoe miệng, nhận lấy, cầm cái ly trong tay, hơi nóng truyền tới thật ấm áp, Tiểu Cửu cong mắt nhìn anh. “Uống nhanh lên, để ấm người.”

Cô đội tuyết đi rang ngoài, chỉ vì một ly cafe nóng. Cô không phải là người phụ nữ giỏi biểu đạt, nên mỗi lần như thế anh đều quý trọng gấp đôi, vì thế, không nhịn được, nghiêng người hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô. Cô do dự né tránh, bị anh mạnh mẽ kéo lại hung hăng hôn một trận.

Thái tử vẫn còn đang chờ tin tức, bọn họ không thể kéo dài quá lâu. Tiểu Cửu vừa lái xe vừa nhìn anh trong gương chiếu hậu. Doãn Vệ Hoài uống xong cafe, ngẩng người trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Anh đã quá mệt mỏi, dây thần kinh luôn bị siết chặt hơn bình thường, hiếm có thời gian nghỉ ngơi.

Chân mày anh khẽ chau, mặt mày sáng sủa rõ ràng, rất dễ nhìn. Nét mặt này giống như lần đầu tiên gặp gỡ vào năm đó. Thân thể anh bị bắn nhiều phát đạn, đại nạn không chết nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Vào lúc đó, cô đến bên cạnh Thái tử. Ở khu nghỉ dưỡng của nhà Hoàng Phủ, lần đầu tiên nhìn thấy Doãn hộ vệ trong truyền thuyết, anh vẫn chưa tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mặc dù phải đeo chụp dưỡng khí, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là người đàn ông có ngũ quan tương đối dễ nhìn.

Người đàn ông khó đối phó nhất phó nhất bên cạnh Thái tử, cuối cùng đã phạm vào đại kỵ, đã động lòng rồi.

.....

Đường đi chỉ cần chạy nửa tiếng lại bởi vì bão tuyết mà phải mất hơn hai giờ mới có thể đến chỗ ở tạm thời của Thái tử. Lúc xuống xe, bước chân Doãn Vệ Hoài có chút không ổn định, Tiểu Cửu không biến sắc, thân nhiên đi vào. Vừa mới thoát khỏi tầm mắt của tùy tùng, dưới chân Doãn Vệ Hoài chợt không vững, gần như ngã nhào.

Tiểu Cửu bước tới kịp lúc, dìu anh vào một căn phòng trống nào đó. Nghe tiếng khóa cửa “rắc” một tiếng, Doãn Vệ Hoài nhất thời có phản ứng, nhưng lúc này đã quá trễ, toàn thân đều không có sức lực, đứng thẳng cũng rất miễn cưỡng.

Tiểu Cửu lấy ra ba cây súng mang theo bên người của anh, cánh tay vòng ra sau thắt lưng anh tìm dao găm của anh, lúc đó thân thể dán chặt vào anh, cô ngẩng đầu, nhìn sự tức giận và thất vọng trong mắt anh.

Cô chỉ đẩy nhẹ một cái, chân anh mềm nhũn, ngã xuống giường. Anh đã mất đi khả năng tấn công, trối anh cũng rất dư thừa, nhưng anh là Doãn Vệ Hoài, không thể khinh thường.

Cổ họng anh không thể phát ra được âm thanh nào, con ngươi càng lúc càng đục ngầu. Dùng băng dính dán miệng anh lại, từ lúc bọn họ bước vào đến bây giờ đều chưa nói qua một lời. Ý chí của anh cũng rất phi thường, nhìn anh cũng xem như tỉnh táo, đầu ngón tay Tiểu Cửu khẽ vuốt miếng băng dính trên môi anh.

“Không phải cafe có vấn đề, Vệ Hoài, thuốc bôi ở đây.” Cô chạm nhẹ vào môi mình. “Anh không nên hôn em.”

Ngón tay xoa nhẹ chân mày đang nhú chặt của anh. “Thật xin lỗi, em cũng không muốn như thế, nhưng em không còn lựa chọn khác..... Em là người của ám đường.”

Nếu như có thể, Doãn Vệ Hoài chỉ muốn bóp chết cô. Nếu như có thể, Doãn Vệ Hoài muốn đánh cô tỉnh ra, cô đã là người của anh! Tại sao có thể dễ dàng phản bội như thế?

Làm hại anh thì cũng không sao cả, làm hại Thái tử, hẳn cô phải biết là chắc chắn sẽ chết.....

Ý thức cuối cùng của Doãn Vệ Hoài, chỉ có giọng nói trong trẻo lạnh lùng và tràn đầy áy náy của cô.

“Thật xin lỗi.....”

137. Chương 138: Phụ Lòng (3)

Phòng Thái tử vẫn sáng đèn, Tiểu Cửu vừa lên lầu, Trữ Dư Tịch vừa bước ra khỏi phòng, chỉ thấy một mình cô. “Vệ Hoài đâu?”

“Sẽ đi lên ngay lập tức, Thái tử vẫn chưa ngủ sao?” Về mặt Tiểu Cửu trước sau như một đi theo cô tới phòng bếp.

“Làm sao ngủ được, chưa từng thấy anh ấy như vậy.” Trữ Dư Tịch vừa rót cafe vừa thở dài.

Tiểu Cửu rất tự nhiên lấy cái khay nhận lấy hai cái ly, xoay xoay quai tách. “Hai năm cô không ở đây, anh ấy luôn như thế.”

Khựng lại một chút, Trữ Dư Tịch chợt khẽ cười. “Cảm ơn cô vẫn luôn chăm sóc anh ấy.”

“.....Việc nên làm mà.” Tiểu Cửu khó chịu xoay mặt đi.

Cô luôn luôn không nói nhiều, tính tình lạnh lùng, Trữ Dư Tịch không để ý, mỉm cười, đi phía trước, đẩy cửa đi vào.

Thái tử nhìn thấy Tiểu Cửu thì thật sự có chút đứng ngồi không yên.

“Anh ấy, trở về phòng thay quần áo, bên ngoài bão tuyết quá mạnh.” Tiểu Cửu chủ động giải thích, Thái tử hiểu rõ, trong lòng đều là chuyện của Dĩ Nhu, cafe uống vài hớp đã cạn đáy, ấn huyết thái dương kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên A điều chế là nhắm vào đàn ông, tác dụng với phụ nữ không mãnh liệt như đàn ông.

Cô dùng liều rất mạnh với Thái tử, đợi thật lâu cũng không thấy Doãn Vệ Hoài, Thái tử càng lúc càng nóng nảy, đột nhiên đứng dậy, đầu “ông ông” một tiếng, thân thể mềm nhũn, suy sụp ngồi trở lại. Một giây kế tiếp, ánh mắt lạnh lẽo quét qua ly cafe trống không, lại nhìn về phía người phụ nữ có khả năng bỏ thuốc.

Trữ Dư Tịch cũng nhìn thấy được sự khác thường, không dám tin nhìn Tiểu Cửu.

“Tiểu, Cửu!” Thái tử cắn răng nặng nề nói ra hai chữ. Tiểu Cửu cố ý tránh nét mắt của anh, lấy dây trói đã chuẩn bị sẵn, trói chặt hai tay Trữ Dư Tịch.

“Đừng..... Làm cô ấy bị thương.....” Ý thức của anh nhanh chóng tan rã, trong bụng lại hối hận đã để lại mối họa này. Sợ rằng Doãn Vệ Hoài đã gặp bất trắc.

Việc đã đến nước này, Tiểu Cửu tự biết mình đã phụ lòng mọi người, gần như là dùng giọng tuyệt vọng nói. “Tiểu Cửu thật xin lỗi Thái tử, Thi thiếu muốn Trữ tiểu thư, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Thi Dạ Triều!

Lại là Thi Dạ Triều!

Anh không ngờ tới Thi Dạ Triều sẽ ra tay vào lúc này! Mà anh, sức lực để động ngón tay cũng không có, đã nghẹn ngào, mấp máy môi, cuối cùng, mất đi ý thức.

Là khẩu ngữ.

Trữ Dư Tịch và Tiểu Cửu đều là người am hiểu khẩu ngữ.

..... Đừng làm cô ấy bị thương, Thi Dạ Triều muốn gì tôi đều cho, đừng làm tổn thương cô ấy.....

.....

“Tại sao..... Sao?” Cả người Trữ Dư Tịch không hề có chút sức lực, xụi lơ như nước.

Tiểu Cửu giúp cô mặc áo khoác. “Nếu như đổi lại là người khác ra tay, hậu quả sẽ còn thê thảm hơn, thật xin lỗi Trữ tiểu thư.”

Không để cô có cơ hội nói chuyện nữa, nhắc cẳng dao đập mạnh xuống, đánh bất tỉnh cô.

Trữ Dư Tịch không biết, đợi đến lúc cô tỉnh lại, thật sự sẽ nhìn thấy người đã lâu không gặp, Thi Dạ Triều.

138. Chương 139: Tự Tìm Đường Chết

Tiểu Cửu đã có gan làm chuyện này, thì việc đưa người bất tỉnh nhân sự ra ngoài tự nhiên sẽ không khó, nhất là khi có người tiếp ứng.

“Sao lại thiếu một người?” Người tới chỉ thấy Thái tử và Trữ Dư Tịch, không có thấy Doãn Vệ Hoài, cẩn thận hỏi.

“Phản kháng, giết chết, người chết vô dụng.” Vẻ mặt Tiểu Cửu nghiêm trang, đóng cửa xe.

Thấy cánh tay cô có vết máu, người nọ cũng không hỏi nhiều nữa, quả thậtsovới thân phận của Thái tử, một hộ vệ thật không đáng nhắc tới.

Một chiếc xe thương vụ chạy ra khỏi nhà, tùy tùng của Thái tử không thể nào nghĩ được người hôn mê bất tỉnh trong xe là ai. Gió tuyết điên cuồng gào thét, tâm tình Tiểu Cửu cũng rất xấu như thời tiết bên ngoài.

Cả đoạn đường không nói một tiếng, đến địa điểm đã hẹn, cô vừa mới đặt chân xuống đã có ba người xuất hiện, cùng với tài xế, tổng cộng bốn người, đứng vây quanh bốn phía.

Ánh mắt Tiểu Cửu sắc lạnh. “Có ý gì?”

“Nơi này không còn chuyện của cô, A để cô rời khỏi đây.”

Một tên khác ném một túi đồ về phía cô, cô vừa sờ vào đã biết. Các giấy tờ chứng minh thân phận mới, hộ chiếu và tiền mặt. “Gặp Thi thiếu xong, tự nhiên tôi sẽ đi.”

Người đàn ông cười nhạo một tiếng. “Tiểu Cửu, đừng có tự ý làm chủ, ở lại nơi này không có gì tốt cho cô.”

Trong khóe mắt nhìn thấy có một người lần tay vào thắt lưng, Tiểu Cửu phản ứng cực nhanh, túi bị cô chia năm xẻ bảy ném tới, nhanh chóng lui vào trong xe, khóa kỹ cửa xe, nhảy đến ghế lái, nổ máy xe, nhấn mạnh chân ga.

Hình như người đàn ông đã có chuẩn bị trước, lên xe đuổi theo. Người phụ nữ Thi Dạ Triều muốn đang ở trên xe, bọn họ cũng hơi kiêng dè, Tiểu Cửu cũng chỉ có thể lợi dụng điểm này. Xe chạy chỉ mấy trăm mét, từ từ dừng lại, không cách nào nổ máy. Tiểu Cửu thất vọng đập mạnh xuống tay lái, nhất định A đã phải người động tay chân vào xe.

Cô tháo dây chuyền trên cổ, vừa tháo ra đã nghe tiếng thắng xe truyền đến, cửa xe bị mở ra, cô chỉ kịp nhét mặt dây chuyền vào túi Thái tử, nhảy ra ngoài từ ghế lái phụ. Cô nổ súng bắn ngã một người trong đó, kích thích sát ý của đối phương, bọn họ đã có chuẩn bị trước. Tiểu Cửu đổi ý, cố ý sơ suất bị rơi súng, lưng bị một vật cứng rắn đập vào.

“Dẫn về để A xử lý!” Người đàn ông bị mất đi đồng bọn nên có chút kích động, trối tay cô ra sau càng dùng thêm sức, giương quyền đâm vào bụng cô, Tiểu Cửu cắn răng nuốt xuống tiếng kêu đau, bị ném vào trong xe mang về.

.....

Suốt cả quá trình, dĩ nhiên A là người vui sướng nhất. Cô ta đi hai vòng xung quanh Thái tử, suy nghĩ nên ra tay thế nào, nhưng lời của Tiểu Cửu đã làm cô ta thay đổi chủ ý.

“Cô giả mệnh lệnh không sợ Thi thiếu trừng phạt cô?”

A cũng hơi băn khoăn, dù sao người đàn ông này cũng là người Thi Dạ Triều muốn tự tay giết chết nhất, hôm nay cô vượt quyền Thi thiếu bày kế bắt được anh ta, cũng coi như lấy công chuộc tội.

Nhìn qua người phụ nữ bị tóc dài che kín mặt, trong mắt lại đầy oán hận. Dội một thùng nước lạnh lên người cô ta.

Trữ Dư Tịch bị kích thích, còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe một giọng nói độc ác vang lên. “Treo ngược cô ta lên!”

Thuộc hạ ngơ ngác nhìn nhau, chậm chạp không dám ra tay. Thi thiếu rất quan tâm đến người phụ nữ này, không phải bọn họ không biết, A lại càng biết rõ, chẳng lẽ đã điên rồi nên mới có thể làm như vậy.

Nhưng dù thế nào đi nữa cũng là người thân cận của Thi Dạ Triều, bọn họ không biết phải làm sao, đến cuối cùng chỉ có thể nghe mệnh lệnh của cô ta.

Đây không phải lần đầu tiên Trữ Dư Tịch nhìn thấy gương mặt A có chút giống với mình, nhìn khắp nơi, nhất thời cô hơi mờ mịt. Tác dụng của thuốc vẫn còn, cô không có sức lực phản kháng.

Không có thấy Thi Dạ Triều, cô thở phào nhẹ nhõm.

A nâng cằm cô lên. “Lại gặp nhau, Trữ tiểu thư.”

Trữ Dư Tịch không lên tiếng, nhìn thấy Thái tử cúi thấp đầu, bàn tay hơi động đậy, lại thấy Tiểu Cửu hình như cũng bị thương.

Đầu ngón tay A chạm vào gương mặt trắng nõn của cô. “Gương mặt xinh đẹp như thế này.....”

Dù hoặc Thi Dạ Triều phải thần hồn điên đảo, mỗi lần đều thông qua gương mặt mình để nhìn thấy cô ta.

Đôi mắt sắc bén, lui về sau mấy bước, lấy ra một cái roi kim loại mềm mại từ bên hông, nắm chặt roi, vung cổ tay, cái roi ác liệt đánh vào mặt cô. Trữ Dư Tịch quay mặt đi, đầu roi quất vào đầu như xát muối, để lại một vết dài mảnh trên mặt, nhanh chóng rỉ máu.

Thái tử bị bầu không khí bén nhọn bên tai làm chấn động mà bưng tỉnh, bỗng nhiên mở mắt, ngay lập tức nhìn thấy cảnh này. Tức giận thấm vào các dây thần kinh toàn thân, bất đắc dĩ có mấy khẩu súng chĩa vào anh, một sai lầm nhỏ, anh sẽ bị bắn thành tổ ong.

Nhìn thấy A thì anh chỉ hơi kinh ngạc, sau đó nở nụ cười lạnh. “Cái tên biến thái Thi Dạ Triều này, yêu thích người phụ nữ của tôi đến mức này rồi sao? Chơi trò thể thân?”

Giọng anh đầy vẻ giễu cợt, A cũng không giận, chỉ là hung hăng trừng Tiểu Cửu một cái. “Quả nhiên cô đã đổi thuốc của tôi.”

“Cũng không phải chỉ có cô am hiểu những thứ này.” Tiểu Cửu lén lút thay đổi được tính, nếu không, Thái tử sẽ không tỉnh lại nhanh như thế.

Thật may, cô đã đoán được sẽ bị phản bội nên có dẫn theo người đến.

A thông thả bước ra sau lưng Trữ Dư Tịch, chuyển động cổ tay. “Lần đầu tiên gặp mặt, tôi xin mời Thái tử xem một màn kịch vui.”

Dứt lời, gơ tay lên vừa độc ác vừa tuyệt tình đánh một roi. Quần áo Trữ Dư Tịch đã bị cởi hết, chỉ chừa lại váy lót mỏng manh, toàn thân ướt đẫm, không ngừng run rẩy trong căn phòng âm mười mấy độ. Lần này đã thật sự quất lên người, thậm chí nghe được âm thanh trầy da tróc thịt, nhưng lại không nghe được tiếng rên rỉ của cô.

Không kêu? Được, xem cô có thể chịu bao lâu.

Đánh tới roi thứ ba, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu rỉ ra trên trán, chảy dọc theo sườn mặt, mười ngón tay mở ra, dáng vẻ căng thẳng rất kinh khủng. Cô cắn nát răng nên chặt tiếng kêu, chỉ sợ Thái tử không nhìn được mà xông lên, trong tay những người đó cũng không phải là súng đồ chơi.

Roi mảnh có tính chất đặc biệt, sắc bén như dao nhọn, A đã từng dùng nó cắt người ta thành hai khúc. Hôm nay rất muốn đánh cô thành một con búp bê rách nát, sự tàn nhẫn và tuyệt tình trong mắt làm cho người khác kinh sợ.

Sát ý lan tràn trong lồng ngực Thái tử, siết chặt hai nắm đấm vang lên tiếng răng rắc. “Gọi Thi Dạ Triều ra gặp tôi!”

“Anh ta đang ở Vancouver, khi xử lý xong chuyện phiền toái, tự nhiên A sẽ dẫn Thái tử đi gặp anh ta.” A ngoài mặt thì cười hả hê, nhưng trong bụng thì không khỏi kinh sợ, trên mặt Thái tử không có nhiều biểu cảm, mà đáy mắt lại có một ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt như muốn thiêu cháy cô.

“Đã thương cô ấy, cô còn dám trở về?” Thái tử chỉ cần phân tích một chút là có thể hiểu rõ tình hình. Đây chỉ sợ không phải mệnh lệnh của Thi Dạ Triều, mà là A tự tiện hành động. Những người này tuyệt đối không phải là thủ hạ tinh nhuệ nhất của Thi Dạ Triều, Mười khẩu súng, mười người, đánh nhau không thành vấn đề, nhưng anh không có cách nào né tránh mười phát đạn trong cùng một lúc.....

Hơn nữa một khi anh hành động, nhất định A sẽ gây bất lợi cho Trữ Dư Tịch trước tiên.

“Không phải là cô thật sự muốn đánh chết cô ấy chứ A, Thi thiếu sẽ không để mặc cho cô làm loạn, cô là đang tự tìm đường chết.” Tiểu Cửu vừa dứt lời, A đã quất xuống một roi, để lại một vết thương thật sâu trên vai cô.

“Khuyên cô lo mình trước đi, không ngờ cô thật ngu xuẩn, phản bội cả hai bên, cô cho rằng Thi thiếu sẽ bỏ qua kẻ phản bội như cô sao?” Mắt A đỏ như máu, hết lần này đến lần khác, Trữ Dư Tịch làm Thi Dạ Triều bị thương, làm sao cô có thể cho phép?

Anh không hạ quyết tâm được, vậy để cô làm thay thì có gì là không thể!

Sắc mặt Tiểu Cửu tái nhợt, cười châm biếm. “Sợ rằng, người đầu tiên Thi thiếu không bỏ qua sẽ là cô.”

Cô đi theo bên cạnh Thái tử đã nhiều năm, tình huống nguy hiểm lớn nhỏ gì cũng đã gặp qua không ít. Cô biết trong lòng Thái tử đang có kế hoạch gì, cô có thể làm chính là hấp dẫn sự chú ý của A.

.....

Vết thương sau lưng Trữ Dư Tịch vừa dài vừa sâu, máu tươi nhuộm đỏ váy lót. Máu đỏ chói mắt chiếu thẳng vào đáy mắt Thái tử, đau đớn lo lắng, chỉ ước sao có thể chịu đựng thay cô. “Tiểu Tịch.....”

Cách vài bước, anh cẩn thận kiểm chế, không thể hành động thiếu suy nghĩ, cơ hội chỉ có một lần.

Cô bị rét lạnh và đau đớn tận xương hành hạ không thể khống chế được, run rẩy không ngừng, ngẩng đầu lên, sắc môi đã tái xanh.

Thái tử hơi an tâm, ánh mắt của cô nói cho anh biết, cô vẫn còn tỉnh táo.

Tác dụng của thuốc đã hết hoàn toàn, cô thử nói lỏng nút thắt ở cổ tay trên đỉnh đầu, bị treo lên cao, một đầu khác của sợi dây buộc ngang qua ống thép, may mắn là ống thép có miệng rộng.

Nếu như lúc bình thường, độ cao này với cô mà nói cực kỳ đơn giản, nhưng bây giờ thật sự cô cần trợ giúp.

Thái tử cũng nhận ra được, trao đổi một ánh mắt với cô.

Yên tâm chờ đợi cơ hội kia đến.

.....

Có lẽ, quả thật ông trời đang đứng về phía anh. Bão tuyết phá hỏng đường dây hay là vì nguyên nhân nào khác, nhà xưởng đèn được sáng choang đột nhiên chìm vào bóng tối.

Tiểu Cửu hạ thấp người tránh khỏi roi của A, người đàn ông khống chế sau lưng cô đã gặp tai ương rồi. Cúi chỗ Tiểu Cửu đánh về phía sau, bẻ gãy tay anh ta, cướp súng ném về phía Thái tử. “Thái tử! Súng!”

Mắt Thái tử đã dùng tốc độ nhanh nhất thích ứng với bóng tối, nghe âm thanh mà biết vị trí, giơ tay, súng chuẩn xác rơi vào tay anh.

Tiếng súng vang lên bốn phía, Trữ Dư Tịch không biết người nào trúng đạn, người nào bình an, chỉ cảm thấy có người đến gần. Thái tử vững vàng tiếp được một cước của cô, thuận thế nắm trong lòng bàn tay..... trong nháy mắt, cô đã nhận ra Thái tử, mượn sức của anh nhảy lên trên, hai tay cầm dây thừng, hai chân vòng quanh ống thép, vừa tháo nút buộc vừa từ miệng ống rút sợi dây.....

Tiểu Cửu vừa giải quyết xong một người, cổ tay đã bị roi của A cuốn lấy, hai người đánh nhau.

Quả nhiên như Thái tử dự đoán, người A mang tới bản lĩnh hoàn toàn không bằng thuộc hạ tinh nhuệ của Thi Dạ Triều.

Lúc Trữ Dư Tịch nhảy xuống, bên chân đã có sẵn súng, cô không dám tùy tiện nổ súng, chỉ sợ lỡ tay làm bị thương Thái tử.

Trong bóng tối, thể lực càng lúc càng tiêu hao, mỗi một động tác đều ảnh hưởng đến vết thương, đau đến tận xương. Cô dùng ý chí kinh người để chống đỡ, quyết không thể cản trở anh vào lúc này.

Đánh ngã một người, thử dò xét về phía trước, đột nhiên một cánh tay đàn ông ôm chặt hông cô, ôm cô vào ngực, ngang ngược mà lại có chút cẩn thận.

Cẩn thận?

Quyền thế kịp dừng lại, sờ soạng trên người anh, lại gần tai anh nhỏ giọng hỏi. “Anh không sao chứ? Có bị thương không?”

Một tiếng cười nhẹ của người đàn ông lọt vào tai.

Mất máu quá nhiều làm cho phản ứng của cô trở nên chậm chạp, chờ phản ứng kịp thì cả người đã bị anh ta kiềm hãm trong ngực. Bên tai là giọng nói trầm thấp mà dễ nghe của người nọ, mà đối với cô mà nói, đó vĩnh viễn giống như âm thanh của ác mộng,

“Bàn tay nhỏ bé của em vẫn như vậy.....”

Trong nháy mắt đầu óc cô rơi vào trạng thái trống rỗng, chỉ có ở một nơi nào đó mơ hồ hiện lên một cái tên.

Thi Dạ Triều!

.....

Một lần nữa, ánh sáng đã trở lại trong căn phòng, chiếu sáng mỗi góc ngách.

Bàn tay Thái tử đang nắm lấy cái cổ của một người đàn ông đã bị bẻ gãy, duy trì tư thế lấy mạng người đó, anh nhìn về phía Thi Dạ Triều, trong ánh mắt là những con sóng thù địch cuộn trào mãnh liệt.

Tiểu Cửu bị thương không phải là đối thủ của người có thủ đoạn độc ác như A, vết thương bị A đập mạnh một cước, nghiêng người lăn vài vòng, vừa vịn lên chân Thi Dạ Triều,

Thi Dạ Triều không thèm nhìn tới cô, một cước đạp lên vai cô. Tiểu Cửu đau đến hít thật sâu, vào giờ phút nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng chợt thấy vô cùng sợ hãi.

Thật may, thật may cô đã để Doãn Vệ Hoài ở lại.....

“A, cô quá không nghe lời.” Thi Dạ Triều ung dung nhìn xác chết đầy đất, thản nhiên liếc A một cái, nhếch khóe miệng.

139. Chương 140: Thâm Tình Như Thế, Nhưng Đến Cuối Cùng Vẫn Là Khó Nói Nên Lời (1)

A không dám tin vào mắt mình. “Anh không phải là ở Vancouver, làm sao.....”

Lòng bàn tay Thi Dạ Triều có chất lỏng âm ẩm, máu tươi đầy tay, là máu của người phụ nữ trong ngực anh. Xoay ngược thân thể cô lại, tầm mắt chạm vào vải vóc bị xé rách, lộ rõ máu thịt, nhìn thấy mà kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, Thái tử lợi dụng tốc độ quỷ dị đến gần A, cách vài bước, súng đã lên nòng chĩa thẳng vào huyết thái dương của A, nắm lấy động mạch cổ của cô ta. Cho dù là bàn tay hay ngón tay chỉ cần động nhẹ một cái, là chết chắc.

A hoàn toàn không thể phản ứng kịp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tốc độ của người đàn ông này là sao? Nhanh đến đáng sợ. Nếu muốn giết cô, cô hoàn toàn không có cơ hội giãy giụa.

Thi Dạ Triều khẽ mỉm cười, con ngươi màu hổ phách hơi tối đi một chút.

“Thái tử, đã lâu không gặp.”

Đôi mắt Thái tử hung ác và nham hiểm, bắn ra bốn phái. “Quả thật đã lâu không gặp, tôi còn chưa đi tìm anh, anh đã tự mình tìm tới cửa để chịu chết rồi.”

Về mặt Thi Dạ Triều không được tự nhiên, ôm lấy người phụ nữ đã gần bất tỉnh, cởi áo khoác đắp lên người cô. “Anh vẫn như thế, lại để cô ấy bị thương.”

“Buông cô ấy ra.” Thái tử âm thầm tính toán, một lần nữa tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo.

Thi Dạ Triều cười mỉa, nhìn gương mặt trắng bệch của Trữ Dư Tịch, vết máu mảnh mai kia làm cho đáy mắt xinh đẹp của anh ta trở nên sắc bén.

“Buông ra? Tôi đã buông ra.....” Làm theo giao hẹn với cô, để cô trở lại.

“Tôi giao trả cho anh một Tiểu Tịch hoàn hảo, anh lại không bảo vệ tốt cô ấy, tôi thật sự có chút hối hận lúc đầu đã để cô ấy đi.”

Anh ta nhẹ nhàng nói mấy câu, lại như những cú đấm đánh mạnh vào trái tim Thái tử, đau đến mức anh không thể nói nên lời.

Trữ Dư Tịch không còn sức lực gục đầu xuống, hai chân như nhũn ra, cả người gần như bị tê liệt ngã vào lòng Thi Dạ Triều. Chỉ có anh biết, cô đã dùng tất cả hơi sức, nắm chặt cánh tay anh để kháng cự, khẩu súng đã bành tháo băng đạn.

Anh không cách nào quên được cảm giác này, toàn thân cô run rẩy, vẫn luôn kháng cự đụng chạm với ngực của anh.

“Tiểu Tịch! Lại đây!” Giọng nói Thái tử từ xa truyền đến, kéo ý thức của cô quay về. Cô cắn răng, đẩy Thi Dạ Triều ra. Nhưng người đàn ông này làm sao có thể để cô rời đi một cách dễ dàng? Cong cánh tay, cô lại quay trở về trong ngực anh ta.

“Thi Dạ Triều! Có tin tôi sẽ nổ súng không!” Tay Thái tử dùng thêm sức, nhất thời A cảm thấy khó thở.

Thi Dạ Triều giao Trữ Dư Tịch cho tùy tùng phía sau. Xắn tay áo lên, lộ racánh tay cường tráng. “Anh cứ việc nổ súng, loại phụ nữ này tôi không thiếu, nếu không, một lát nữa tôi cũng sẽ thanh lý môn hộ.”

A khổ sở nhú chặt chân mày, cánh môi hé mở, cổ bị Thái tử kiềm chế, không cách nào nói chuyện được, bị thương trong mắt cô, Thi Dạ Triều vờ như không thấy.

“Mà Tiểu Tịch chỉ có một, Thái tử, không bằng chúng ta đánh với nhau vài chiêu, anh thắng, tôi sẽ chúc phúc các người.” Thi Dạ Triều bước lên vài bước, hạ chiến thư.

Thái tử chờ đợi thời khắc này đã lâu rồi, từ từ, tà ác nâng khóe môi, dùng roi mềm của A trói cô ta lại ném sang một bên. Cởi bỏ áo khoác, tháo khuy tay và khuy cổ, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như dao.

“Rất tốt, nếu như anh thua, tôi muốn mạng của anh làm quà tặng!”

Thi Dạ Triều không nói gì, anh và Thái tử sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này. Nhiều lời vô ích, hai người đàn ông cao lớn không hề che giấu sát ý trên người, đến gần đối phương, ánh mắt giằng co nảy lửa giữa không trung, ra tay cùng lúc.

Không có người nào mạnh hơn người nào, không có người nào tàn nhẫn hơn người nào, cả hai đều hiểu, chiếm đoạt, mất khống chế, nổi điên, tức giận, chờ đợi, bị thương, đau lòng, hoàn toàn vì cùng một người phụ nữ.

Mỗi chiêu mỗi thức, từng quyền từng cước, bọn họ đều muốn phân cao thấp, là ai yêu cô hơn, yêu đến quên đi trách nhiệm và gánh nặng mà bản thân phải gánh vác, yêu đến có thể trả giá bằng sinh mệnh để chứng minh.

Mà người cô yêu là ai, thì đã không thể thay đổi kết cục đã định sẵn.

Tình yêu không phải là chuyện của một người, mà tình cảm của ba người, vốn dĩ đã là một cuộc chiến ác liệt.

Trữ Dư Tịch không yêu anh, vĩnh viễn không yêu. Mà sự thật là thế giới của anh sẽ không thay đổi vì cô không đáp lại, cô yêu hay không, anh đã không còn quan tâm, giữa anh và người đàn ông này, luôn cần một lý do để quyết đấu một lần.

.....

Người của Thi Dạ Triều ngơ ngác nhìn nhau, tim đập nhanh như trống đánh. Chưa từng nhìn thấy một trận đánh kinh hồn bạt vía như thế..... có lẽ nên gọi là chém giết.

Nhiều chiêu thức độc ác tàn nhẫn, mỗi chiêu đều muốn lấy mạng đối phương, người nào nường tay, kết quả chắc chắn sẽ chết. Bao nhiêu hiệp trôi qua, khó phân cao thấp, trên người cả hai đều chảy máu, sát ý trong mắt chỉ tăng chứ không giảm, chỉ muốn lột da rút xương đối phương.

Haithân thể đang đánh nhau, tách ra, Thi Dạ Triều chống một tay xuống đất, thân thể vừa động, tận dụng cơ hội khôi phục khớp bả vai bị trật, tránh chảy mồ hôi, hai mắt híp lại, không khỏi tán thưởng. “Tuy an nhàn nhưng thân thủ của anh vẫn chưa bị mai một.”

Thái tử phun ra một ngụm máu, con ngươi sáng quắc như hắc diệu thạch, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều ở trạng thái hưng phấn nhất, sự tàn bạo không ngừng tăng lên. “Đã để anh thất vọng rồi, thật xin lỗi, chỉ là mạng của anh tôi nhất định phải lấy!”

Vừa dứt lời đang muốn triển khai một đợt tấn công mới, Thi Dạ Triều không phản công, đột nhiên Thái tử nhìn ra có nguy hiểm.

“Dạ! Cần thận!.....”

A thét chói tai, hai tiếng súng vang lên, phá vỡ bầu không khí.

Quyền cước đã ra, Thái tử không thể thu lại, ngực Thi Dạ Triều bị đánh mạnh vào, liên tiếp lui về sau mấy bước mới dừng lại, cặp lông mày tuấn lãng nhíu lại, chậm rãi quay đầu lại.

Người đang ôm Trữ Dư Tịch tay còn cầm súng, nòng súng vẫn còn bốc khói, mi tâm bị trúng đạn, đứng yên ba giây, cánh tay buông lỏng, thân thể ngã mạnh xuống đất. Tiểu Cửu cắn răng nhảy tới, đỡ được Trữ Dư Tịch đang lao đảo sắp ngã.

Nhìn lại A vẫn đang duy trì tư thế nổ súng, chẳng biết đã cưỡi trời từ lúc nào, roi mềm đã được nói lỏng quần trên cổ tay mảnh khảnh, trong lúc giây phút đã bị cắt nhiều nhất sâu đến tận xương, máu đỏ tươi nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

140. Chương 141: Thâm Tình Như Thế, Nhưng Đến Cuối Cùng Vẫn Là Khó Nói Nên Lời (2)

Cận vệ của Thi Dạ Triều có người chết có người phản bội, người có năng lực và lá gan lớn để giở trò sau lưng anh, nhất định là Thi Dạ Diễm.

Thái tử nhếch miệng cười tà ác. “Không chỉ một mình tôi muốn anh chết.”

Lời vừa dứt, cổng chính nhà xưởng bị một sức mạnh khổng lồ đụng vỡ, một chiếc xe việt dã mạnh mẽ phá cửa mà vào! Hai người đàn ông đầu tiên bước ra khỏi xe, không ai khác, chính là Doãn Vệ Hoài đằng đằng sát khí và một người ngoài ý muốn cũng xuất hiện – Hoàng Phủ Triệt.

Xác định Thái tử không có việc gì, tầm mắt Doãn Vệ Hoài chỉ lướt qua trên người Tiểu Cửu, lại chú trọng vết thương của Trữ Dư Tịch.

“Thi Dạ Triều, anh tự đâm đầu vào chỗ chết!” Sắc mặt lạnh lùng, đột nhiên Doãn Vệ Hoài linh hoạt vung tay lấy ra một cây súng hạng nặng nhắm thẳng vào Thi Dạ Triều, nhắm thẳng mục tiêu, ngón trỏ để ngay cò súng, chỉ cần Thái tử ra lệnh một tiếng thì Thi Dạ Triều sẽ nổ thành những mảnh vụn!

Phía bên kia, Thi Dạ Triều cũng không chịu thua, vang lên tiếng rút súng xôn xao. A cũng không ngờ Doãn Vệ Hoài vốn dĩ phải chết giờ phút này lại khỏe mạnh như rồng như hổ xuất hiện ở đây, nếu không phải Tiểu Cửu là đồ vô dụng, thì Thi Dạ Triều cũng không rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế này. A không có nhiều thời gian để suy nghĩ, ngăn cản trước người Thi Dạ Triều theo phản xạ.

Trước sự xuất hiện của Hoàng Phủ Triệt, mọi người bên trong bao gồm cả Thái tử đều giật mình, chỉ có Tiểu Cửu là thờ phào nhẹ nhõm.

.....

Không khí khẩn trương giống như dây cung bị kéo căng, vô cùng căng thẳng.

.....

Tiểu Cửu đỡ lấy thân thể Trữ Dư Tịch, lúc hai bên đang giằng co thì chợt phát hiện sự khác lạ của cô ấy, trong lòng kinh sợ.

“Thái tử, Trữ tiểu thư không ổn.....” Giọng nói Tiểu Cửu rõ ràng mang theo hốt hoảng, lại không một ai động đậy. Mấy người đàn ông mắt cũng không thèm nhìn. Không để ý vết thương trên vai, cô cúi người xuống, đỡ cô ấy lên, từng bước gian nan đi tới trước.

Thi Dạ Triều đã có A che chở phía trước, anh ta dùng tốc độ cực nhanh rút roi trên tay A, vung lên, roi giống như có sinh mạng ghì chặt cổ Tiểu Cửu, những giọt máu li ti rơi ra. Hô hấp Tiểu Cửu hơi chậm lại, suýt nữa buông tay.

Hoàng Phủ Triệt cách Doãn Vệ Hoài gần nhất, thậm chí có thể nghe được tiếng nguyền rủa của anh, nhưng Doãn Vệ Hoài lại không hề động đậy, vẫn nhắm mắt nhắm mũi tâm Thi Dạ Triều.

“Tiểu Cửu, cô nhất định phải phản bội tôi? Cô có biết hậu quả không?” Thi Dạ Triều chỉ vờ vờ nói một câu, Tiểu Cửu đã nghe ra hàm ý trong đó.

Cô cần môi nhìn Doãn Vệ Hoài, Doãn Vệ Hoài lại không nhìn cô. Mặc dù quanh thân người đàn ông kia bị sát khí bao phủ, nhưng mặt mày lại vẫn yên tĩnh.

Người đàn ông của cô, dũng mãnh, trung thành, yêu cô, tình sâu nghĩa nặng. Cuộc đời may mắn gặp được người như vậy, với cô, như vậy là đủ rồi.....

“Thi thiếu, tôi không còn là công cụ giết người của anh, tôi không thể..... Để Doãn Vệ Hoài thất vọng vì tôi nữa.”

.....

Thi Dạ Triều cười. “Tiểu Cửu, đây là con đường cô tự chọn, không thể trách tôi không cho cô cơ hội.” Anh ta trở tay, đoạt lấy Trữ Dư Tịch từ trong tay Tiểu Cửu, roi vút cho A.

A chỉ tiếc không thể lấy mạng Tiểu Cửu, Thi Dạ Triều không có hạ lệnh lấy mạng cô ta, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu như Tiểu Cửu chết, phát súng kế tiếp của Doãn Vệ Hoài tuyệt đối sẽ bắn thẳng vào mình. Người đàn ông sa vào lưới tình, có thể còn bao nhiêu lý trí?

Mặc dù Doãn Vệ Hoài không nhìn Tiểu Cửu, nhưng trong khóe mắt vẫn chăm chú nhìn cô. Khóe miệng Thái tử mím lại thành một đường thẳng, trên mặt không hề gợn sóng, càng thêm bình tĩnh lạnh lẽo. Hoàng Phủ Triệt biết anh đã gần đến cực hạn, chỉ cần Thi Dạ Triều làm chút chuyện gì với Trữ Dư Tịch, thì sẽ không tránh khỏi một trận gió tanh mưa máu, rồi sau đó, cuộc ác chiến giữa hai đại gia tộc, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thái tử quan trọng như thế nào với nhà Hoàng Phủ, thì Thi Dạ Triều cũng như vậy với nhà họ Thi, nếu hôm nay anh ta mất mạng, chắc chắn nhà họ Thi sẽ dốc toàn lực để bắt Thái tử đền mạng.

.....

Một hồi giây vò, Trữ Dư Tịch đã sắp hết hơi, đau nhức khuếch tán lan tràn khắp tứ chi, cả người không còn sức lực, lời nói của Thi Dạ Triều, từng chữ cô đều nghe rất rõ ràng.

“Nếu như em chết trong lòng anh, có thể để anh ta thương tiếc cả đời?” Mối an ủi của anh ta dán vào vành tai lạnh lẽo của cô, nhỏ giọng nói. Ôm cô như vậy, chợt cảm thấy cho dù có chết, ít nhất cũng sẽ chết chung với cô. Sinh không cùng chăn, chết cùng chung huyệt cũng không tệ.

Anh cười cười, nụ cười thâm lương và đau thương. “Có nhớ năm đó khi anh trở về đã nói gì không? Hoặc là hoàn toàn chiếm được em, hoặc là hoàn toàn.....” Anh dừng lại một chút, ba chữ kia thật khó lòng mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Hoàn toàn..... Buông tha em. Anh vẫn luôn tìm kiếm một phương pháp để mình không yêu em nữa, anh tìm được, có phải em sẽ rất vui về đúng không?”

Ngay từ lúc bắt đầu anh đã theo đuổi cô, mà chút theo đuổi này không thể nhận lại chút ái tình nào, thì anh đã tìm ra cách giải quyết.

Tổn thương cô, ép buộc cô, chiếm đoạt cô, không từ thủ đoạn muốn cô trở thành người của mình, kích thích để cô từ từ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức chỉ cần một ánh mắt, cũng đã làm anh thương tích đầy người, bị cô tổn thương đến mức hơi sức già già cũng không có!

Kể từ đó, không buông cô ra được, cũng không thể buông ra.

“Hai năm ở chung với anh, em sẽ nhớ sao?”

Tim anh dán chặt lòng bàn tay cô, bỗng dưng Trữ Dư Tịch nâng khóe miệng cười khê. “Trong cuộc đời của tôi..... Những vết nhơ liên quan đến anh..... Tôi đều sẽ dùng mọi biện pháp..... lau sạch..... không chừa lại chút dấu vết.....”

Thân thể cô đau, sau đó mỗi lần hô hấp cũng đều đau. Hơi thở nhẹ nhàng phả lên da anh, qua lỗ chân lông thấm vào từng nơi trên cơ thể anh, đi vào mạch máu, chảy vào tim.

Rất tốt, chính là như thế, ngay cả lần từ biệt cuối cùng, cũng làm cho anh tuyệt vọng. “Lau không sạch, Tiểu Tịch, những thứ anh để lại trong lòng em, trong thân thể em, em vĩnh viễn lau không sạch, em vĩnh viễn không thể vong vugiang hồ (*) với anh.”

(*): là một điển tích trong sách Trang Tử, nói về việc trời hạn, cá chen chúc trong vũng cạn, phun nước hà hơi làm ướt nhau, nhưng như thế còn không bằng tự mình bơi ra sông hồ lớn, quên nhau mà sinh tồn.

Cô hận anh. Làm sao anh có thể không biết? Anh đã hài lòng chưa. Đời người có hai thứ tình cảm mãnh liệt nhất, một loại dành cho Thái tử, một loại dành cho anh. Không thể chiếm được một chút tình yêu của cô, nhưng đã lấy được toàn bộ thù hận của cô, cũng không uổng phí anh đã vì cô mà một lần điên cuồng.

Không cho cô có cơ hội nói ra lời tổn thương người khác, môi anh đã tìm đến môi cô, phủ lên, một lần cuối cùng ôm chặt cô, một lần cuối cùng hưởng thức vẻ đẹp của cô, hít thật sâu mùi hương của cô.

Hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, bố thí cho anh thêm một giây để ghi nhớ mọi thứ về cô, sau đó sẽ dùng quãng đời còn lại để hồi tưởng.

Môi anh dán lên môi cô, có chút run rẩy không dễ thấy được. Anh biết cô mong muốn anh chết đi đến mức nào, nhưng cũng biết, cô sẽ không để Thái tử làm vậy.....

Tiểu Tịch, Tiểu Tịch.....

Thâm tình như thế, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn khó nói nên lời.

.....

Khóe mắt Hoàng Phủ Triệt nhìn thấy Thái tử rút súng, không kịp đoạt lấy, nắm cổ tay anh nâng lên trời. Bắn! Một tiếng súng vang lên, viên đạn bay lên không trung.

“Anh bình tĩnh một chút!” Hoàng Phủ Triệt nói nhỏ, sát ý và tức giận trong đáy mắt Thái tử đã không cách nào khống chế nữa, anh đảo mắt nói sang chuyện khác. “Tiểu Tịch vẫn còn trong tay anh ta!”

Thái tử hít thở sâu một lần nữa, hất tay Hoàng Phủ Triệt ra. “Thi Dạ Triều, anh muốn chết theo cách nào?”

Thi Dạ Triều ngẩng đầu lên, híp mắt cười một tiếng. “Tôi còn chưa muốn chết, trả cô ấy lại cho anh.”

Anh ta ôm cô đi đến chính giữa, Thái tử bước lên đón lấy người phụ nữ của mình, tháo áo khoác của Thi Dạ Triều trên người cô, quăng áo khoác trên đất.

Hoàng Phủ Triệt lấy một cái mền ở trong xe, bao bọc cô kỹ lưỡng.

Ý thức của cô đã tan rã, hơi thở yếu ớt, sắc môi trắng xanh.

“Tiểu Tịch, có nghe anh nói không?” Thái tử ôm mặt cô, cố gắng gọi chút ý thức của cô trở về.

Trữ Dư Tịch động động môi, bàn tay nhỏ bé bám lấy vạt áo anh, anh nghiêng người dán sát tai mới nghe rõ lời cô....., sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Em thật sự muốn anh làm vậy?”

“.....”

Thái tử gương mặt nhìn chằm chằm Thi Dạ Triều, cuối cùng cắn răng đưa ra quyết định.

“Thi Dạ Triều, anh đã cứu tôi, hô, nay tôi không thể giết anh, mạng của anh tôi tạm thời giữ lại, mặc dù tôi không động vào anh, tự nhiên cũng sẽ có người khác không bỏ qua cho anh, cầu cho anh có thể sống đến ngày hôn lễ của chúng tôi, anh hãy nhớ, Trữ Dư Tịch là người phụ nữ của tôi – Hoàng Phủ Luật, kiếp này

anh cũng đừng vọng tưởng, bao gồm cả kiếp sau, kiếp sau sau nữa, vĩnh viễn đều không thể nào thuộc về anh.”

Dứt lời, kiên quyết xoay người, ôm Trữ Dư Tịch ngồi vào xe. Hoàng Phủ Triệt nâng cằm với Thi Dạ Triều chỉ về phía Tiểu Cửu. “Tiểu Cửu là anh đưa đến làm người của Thái tử, hiện tại không phải muốn lấy lại chứ?”

Thi Dạ Triều ra dấu với A, A không cam tâm tình nguyện thu roi lại.

Doãn Vệ Hoài giống như không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì, mệnh lệnh Thái tử chính là tất cả. Một tay nâng súng, một tay nắm lấy Tiểu Cửu nhét vào trong xe. Xe việt đã đi xa, bọn thuộc hạ tay cầm súng cẩn thận lui vào trong xe, cũng rời khỏi.

.....

Bão tuyết đã nhỏ hơn trước rất nhiều, gió lạnh thổi vù vù vào từ cửa lớn.

Thi Dạ Triều nhíu chặt mày, nhắm hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi, vết thương sau lưng đã chảy máu ướt cả người.

Phòng khám tư gần đây, bác sĩ trực ban bị A chĩa súng uy hiếp ở sau lưng, cuối cùng đã lấy ra viên đạn trong người anh, thật may không bị thương chỗ hiểm, không nguy hiểm tính mạng, vết thương do bị trúng đạn còn chưa bì kịp với mấy chỗ gãy xương trên người anh.

Anh từ chối chích thuốc tê, cố gắng để cho các dụng cụ cứng rắn lạnh lẽo khuấy đảo sau lưng anh.

A không hề biết rằng, khi anh trở về Vancouver, mệnh lệnh đầu tiên là”

“Đưa người phụ nữ này nhốt vào phòng trừng phạt của Âm Đường! Roi hình!”

141. Chương 142: Nếu Như Không Có Cô Ta

Thì ra hôm đó Hoàng Phủ Triệt vừa đến công ty bên Mỹ, nhận được tin tức của Tiểu Cửu, dịch chuyển không ngừng nghỉ tới đây. Khi thuốc hết tác dụng, Doãn Vệ Hoài tỉnh lại, dễ dàng mở dây trói, đã không thấy bóng dáng Thái tử và Trữ Dư Tịch. Lòng anh nóng như lửa đốt, không biết phải đi đâu tìm người. Một câu nói của Hoàng Phủ Triệt đã xác định rõ phương hướng.

Mặt dây chuyền của Tiểu Cửu có gắn thiết bị định vị. Doãn Vệ Hoài vừa lái xe vừa nhìn chăm chăm vào điểm sáng trên màn hình, chỉ muốn bay qua đó ngay tức khắc.

.....

Nhìn sơ qua Thái tử không có việc gì, nhưng khi thực trong lúc đánh nhau với Thi Dạ Triều đã bị gãy hai cây xương sườn. Lúc Trữ Dư Tịch được đẩy vào phòng cấp cứu thì hơi thở đã mỏng manh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở. Không nhìn thấy cô ra ngoài, anh ta sống chết không chịu vào phòng phẫu thuật. Doãn Vệ Hoài nói thêm mấy câu, ngay cả súng anh cũng lấy ra. Cuối cùng Hoàng Phủ Triệt thừa dịp anh ta không chú ý đánh bất tỉnh anh, lúc này mới yên ổn.

Hoàng Phủ Triệt sắp xếp xong mọi việc thì tự mình đi tìm Dì Nhu. Quả nhiên, khi đến thành phố J thì đã trễ, Quan Thánh Hi đã nhanh chóng dẫn Dì Nhu bay qua Italia, chỉ để lại hình Dì Nhu. Từ ngày tháng trên đó, quả thật Dì Nhu vẫn còn sống, sống rất khỏe, thậm chí nụ cười vẫn không tìm không phổi. Dù là người bình tĩnh như Hoàng Phủ Triệt cũng đã bị Quan Thánh Hi làm nổi giận đến mức phải lật bàn. Ý vào đầu óc ngây thơ của em gái anh, đùa giỡn độc địa như thế.

Cũng may chỉ là một phen sợ bóng sợ vía, nếu không nhà Hoàng Phủ và “Carlos” sẽ có một mối thù lớn rồi!

Khi Thái tử tỉnh lại, bên giường chỉ có Doãn Vệ Hoài. Anh nhỏ hết ống truyền dịch, từ trên giường bật dậy. Doãn Vệ Hoài thật hết cách với người đàn ông bị thương mà vẫn bướng bỉnh như đứa bé này, phải bảo bệnh viện sắp xếp hai người ở chung một phòng bệnh.

Trước khi Trữ Dư Tịch thoát khỏi nguy hiểm, Thái tử vẫn luôn canh giữ bên giường một táccũng không rời. Khi thống nhất để hai cái giường cạnh nhau, anh nghiêng đầu, nhìn không chớp mắt người phụ nữ của mình, nắm lấy tay cô, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Doãn Vệ Hoài khuyên anh đi nghỉ ngơi, anh chỉ lạnh lùng nói một câu, Doãn Vệ Hoài cũng không lên tiếng nữa.

“Nói thêm một chữ, tôi sẽ bắn chết Tiểu Cửu ngay lập tức!”

.....

Tiểu Cửu.

Doãn Vệ Hoài dựa người vào hành lang bên ngoài phòng bệnh, nhớ tới người phụ nữ bị áp giải về nước, châm điều thuốc cuối cùng trên người mình, hít mạnh một hơi.

Đêm khuya, trên hành lang vắng lặng, một người đàn ông cao gầy đáng vẻ mệt mỏi, một làn khói trắng, một bóng dáng cô độc, một tiếng thở dài bị thương.

Tiểu Cửu, Tiểu Cửu.....

Mỗi lần anh đều lầm nhấm hai chữ này, không thể kiềm chế được nỗi đau trong lòng.

Ở trong lòng em, rốt cuộc anh được xem là gì đây? Tình cảm anh dành cho em, đến cuối cùng lại không bằng một mệnh lệnh hay sao?”

Ở một nơi cách xa vạn dặm, Tiểu Cửu bị giam trong một căn phòng u ám. Thật giống một nhà tù. Trừ một giường lớn và phòng vệ sinh, không còn gì nữa cả.

Ôm đầu gối ngồi trên giường, ánh mắt cô sáng ngời trong bóng tối. Đúng giờ sẽ có người đưa thức ăn, đổi thuốc cho cô. Dù sao cũng là cô đẩy Thái tử và Trữ Dư Tịch vào tình thế nguy hiểm, suýt chút nữa là mất mạng. Từ trước đến nay, ở bên cạnh Thái tử, thân phận người phụ nữ này có thể xem là ngang hàng với Doãn Vệ Hoài, đến giờ phút này mọi người chỉ muốn người gặp người giết.

Cô không ngại thơ chorràng, mình phạm sai lầm như thế sẽ được tha thứ. Cô chỉ có một thỉnh cầu, được gặp lại Doãn Vệ Hoài một lần. Cô không biết mình có thể sống được bao lâu, nếu không gặp được anh, cô sợ rằng mình có chết cũng sẽ không nhắm mắt.

.....

Vancouver

Đêm lạnh như nước, phòng tra tấn âm u ẩm ướt chợt sáng lên, tiếng bước chân đang đến gần, cho đến khi đứng trước người cô.

Đầu ngón tay sờ nhẹ những vết thương do bị roi đánh thảm đến mức không nhìn trên người cô, hai tay cô bị treo ngược, đầu cúi thấp, ngay cả hơi sức kêu đau cũng không có.

“Đau không?”

“.....”

“Tôi đang hỏi cô đó.” Thi Dạ Triều nắm lấy cái cằm gầy gò của cô ép cô ngẩng mặt lên, khẳng khái muốn nghe cô trả lời.

“.....Không đau.” Chỉ mới có mấy ngày, thân thể cô đã gầy gò, giọng nói gần như thoát ra từ hơi thở.

Ngón tay Thi Dạ Triều vuốt ve mặt cô, đường cong gương mặt cô giống với một người nào đó, tay anh giống như bị lửa thiêu nóng, bỏng chốc rứt tay lại.

“Cô đã làm sai rất nhiều việc, mỗi một việc đều đủ để cô chết không nơi chôn thân. Ai cho cô cái quyền đó, ai cho cô tư cách động vào cô ấy? Thi Dạ Diễm cũng mua chuộc cô sao?”

A giật giạt cánh môi khô khốc. “Anh biết.....”

Cô thật sự đã không còn sức lực để nói hết. Nhưng quả thật Thi Dạ Triều biết, ai cũng có khả năng phản bội anh, chỉ có người phụ nữ này, sẽ không bao giờ.

Dường như cô biết rõ tất cả đau đớn và nhục nhã của anh, tay anh có súng, anh nên tự tay giết chết cô.

Đến cuối cùng, vẫn không bắn phát chí mạng. Chết trong tay anh, chẳng phải quá có lợi cho cô ta.

Tấm lòng cô dành cho anh, anh làm sao lại không biết? Nhưng.....

“Cô chỉ là thể thân, ngay cả cô ấy tôi cũng không cần, còn giữ lại cô làm gì?”

“Trong mắt cô toát lên vẻ sợ hãi, đó không phải là sợ hãi trước cái chết. Cô cũng không sợ chết, chỉ sợ bị anh vứt bỏ. Anh biết rõ, nhưng vẫn lựa chọn tàn nhẫn với cô, lòng dạ người đàn ông này có bao nhiêu hung ác?”

“Từ trên xuống dưới nhà họ Thi, còn có cả Âm Đường này, nhờ phúc của Thi Dạ Diễm, đều biết tôi bị thương, biết cô coi thường mệnh lệnh của tôi, tôi không thể để cô lại, đừng trách tôi.”

Thi Dạ Triều nói xong, xoay người bước đi, không một chút lưu luyến, tuyệt tình như thế, nháy mắt lòng cô đã hoảng loạn.

“Dạ..... Đừng đi.....”

.....

Anh vờ như không nghe thấy gì, tiếng nói cô nhỏ như thế, rơi vào trong hư vô, khẩn cầu hèn mọn như thế, vào một đêm nào đó, anh cũng đã thổ lộ với một người nào đó.

Anh quyết định buông tay, thì tất cả những gì liên quan đến người phụ nữ đó..... Mà anh có thể tiếp xúc đều phải vứt bỏ.

Mà những thứ vô hình kia, tồn tại trong trái tim anh, anh sẽ dùng quãng đời còn lại lấy ra từng thứ một an ủi, hoài niệm, sau đó để cho từng thứ từng thứ một rơi vào quên lãng.

Anh rất sợ còn chưa đến lúc già, đã không còn gì để quên.

Anh dừng lại bước chân, nhưng không quay đầu.

“A, đây là nhiệm vụ cuối cùng tôi giao cho cô. Biến mất hoàn toàn..... Khỏi thế giới của tôi.”

Anh thật sự không hề quay đầu lại, cho nên không nhìn thấy sự bất lực và uổng công nơi đáy mắt A từ từ tích tụ thành chất lỏng, và sâu hơn nữa là tổn thương đến tận tâm liệt phế.

Anh không cần cô nữa, không bao giờ cần nữa. Cuối cùng cô đã biết sai lầm mà mình phạm phải nó nguxuẩn đến mức nào, làm sao lại quên rằng mình chỉ là thể thân của người phụ nữ kia, vì cô ta mà tồn tại.

Cô mấp máy cánh môi, không tiếng động lặp lại lời van xin một lần nữa.

Nhưng cả phòng ngoại trừ thời gian bị đình trệ, còn có ai nghe được lòng cô?

Hai người đàn ông đứng bên ngoài phòng tra tấn, đang chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Thi Dạ Triều ngẩng đầu nhìn bầu trời sao bao la, im lặng thật lâu, cuối cùng mở miệng.

“Làm sạch sẽ một chút.”

Hai người nhận lệnh bước đi, cánh cửa sau lưng anh nặng nề khép lại.

Từ đó về sau, Âm đường không còn người tên A này.

Trong những tháng ngày sau này, thỉnh thoảng Thi Dạ Triều sẽ có chút tiếc nuối, hình như anh không có hỏi tên cô, tìm kiếm trong đầu một lần, phát hiện ra trí nhớ về cô, chỉ đơn giản là một biệt danh.

142. Chương 143: Nếu Như Không Có Cô Ta (2)

Cuối cùng khi Dĩ Nhunhận được tin tức mà quay về, thì vết thương Trữ Dư Tịch đã tốt hơn phân nửa. Mất cả tuổi thơ để tập võ, nên trên căn bản thân thể Trữ Dư Tịch tốt hơn phụ nữ bình thường rất nhiều, cộng thêm bàn tay thần kỳ của Tuần Dịch Khiên, thương thể đã khôi phục rất nhanh.

Không biết Diêu Sương Ngân nghe được tin tức người phụ nữ của Thái tử bị thương từ đâu, cố ý phái Tuần Dịch Khiên đến đây. Anh hơi buồn bực, dù gì anh cũng là thân y, vì sao bị phái đi chữa thương khám bệnh ột người phụ nữ? Bị roi đánh mấy cái cũng cần anh ra tay sao?

Diêu Sương Ngân cũng hơi bực mình, thuộc hạ gây ra chuyện lớn lại có thể tiêu dao khoái hoạt bên ngoài, còn người làm chủ như bà lại phải thu dọn cục diện hỗn loạn này. Cũng may bà biết phải xoa dịu Thái tử từ đâu, Trữ Dư Tịch là xương sườn mềm của Thái tử, như vậy muốn lấy lòng anh ta hay phá hủy anh ta, thì xuống tay từ người phụ nữ này là con đường ngắn nhất.

Mà sự thật đã chứng minh, quả nhiên bà đã chọn đúng đường rồi. Điều này làm trong đầu bà nảy ra một ý niệm: Mấy người đàn ông trong “Carlos” không có người nào ngoan ngoãn nghe lời bà, ngược lại người phụ nữ của họ nói gì thì nghe nấy.

Mà phụ nữ thì, tất nhiên dễ nắm trong tay hơn đàn ông rồi.

Bà không thể nén cười được, kế này rất hay. Xem ra bà nên suy nghĩ một chút những quy củ hoàn toàn không được coi trọng đó, thuận tiện lựa chọn phụ nữ cho những người đàn ông chất lượng tốt kia.....

.....

Dĩ nhiên khi Dĩ Nhu trở lại không tránh được phải nghe Thái tử dạy dỗ một trận. Trong lòng Dĩ Nhu có thẹn, nên không dám hé răng, chờ anh mắngxong, ngoan ngoãn chạy tới ngồi bên cạnh Thái tử, ôm cổ anh làm nũng.

“Anh, thì ra anh quan tâm em đến thế, em vẫn cho rằng anh chán ghét em lâu rồi, trong mắt anh chỉ có phụ nữ, sau này thì chỉ có Tiểu Tịch, cho tới bây giờ đều không có em.”

“Tránh ra!” Thái tử chẳng cho cô sắc mặt tốt, lồng ngực bị cô ép đau muốn chết.

Doãn Vệ Hoài đi vào thì thấy tình cảnh thế này, nhíu mày lại. “Em đề lên vết thương của anh ấy.”

Dĩ Nhu hừ một tiếng, chỉ vào vai anh trách cứ. “Anh Vệ Hoài, anh ham mê sắc đẹp, anh không làm tròn bổn phận, để Thái tử và Thái tử phi nhà chúng ta bị thương, còn anh thì lại rất tốt chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Đúng, chính xác là anh không làm tròn chức trách, vậy mời Nhu tiểu thư giáng tội.” Tuy đa phần là Dĩ Nhu nói đùa, nhưng lời nói lại không sai. Doãn Vệ Hoài vẫn cười thật âm áp, trong lòng ai mà không có một nơi không muốn bất kì ai tổn thương? Chỉ là anh đã cố hết sức để giấu đi.

Người hỏi chuyện này là Dĩ Nhu, nhưng cô lại cần môi nhìn Thái tử.

Nhất thời Thái tử không nói gì, quay mặt sang hướng khác. Chờ Dĩ Nhu đi, cuối cùng Doãn Vệ Hoài đã chủ động nói.

“Cậu cũng đã thấy Tiểu Tịch bị đả thương.” Tầm mắt Thái tử rơi vào một nơi nào đó bên ngoài cửa sổ.

“Dạ, Thái tử muốn xử phạt thế nào, tôi không có gì để nói, hết thấy đều tuân theo.”

“Anh biết, tôi không thể nào dùng lại Tiểu Cữu. Nếu không xảy ra chuyện này, tôi đã gần như quên mất cô ấy là người Ám Đường. Chuyện này không liên quan đến cậu, nhưng cô ta tránh không khỏi trách nhiệm.”

Thật rathì Thái tử không cần phải nói nhiều, từ lúc mười bốn tuổi, Doãn Vệ Hoài đã đi theo bên cạnh anh, nhiều năm vào sinh ra tử, tình cảm như anh em, làm sao không biết ý anh, bao gồm cả khó xử của

anh.diễn~đàn~le~quý~đoàn Nhà Hoàng phủ có nhiều đôi mắt đang nhìn ngó,vị trí này của anh ta làm sao có thể tiếp tục ngồi?

Doãn Vệ Hoài im lặng một lúc lâu, nắm chặt tay nói. “Tôi hiểu, có thể để tôi tự xử lý hay không?”

“Không thể!”

Hai từ trong trẻo vang lên, đến từ miệng Trữ Dư Tịch, người bất thành linh xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

Thái tử nhú mày, kéo cô vào trong ngực. “Đứng dậy làm gì?”

Mặc dù vết thương của cô không còn đáng ngại, nhưng Thái tử yêu thương cô,vẫn không chịu để cô lộn xộn, giống như nuôi dưỡng tiểu thư được cưng chiều.

Trữ Dư Tịch đẩy tay anh ra. “Anh Thái tử, để anh bị thương em cũng có phần thất trách.”

Thái tử trầm mặt. “Em không giống thế, đừng nói lung tung.”

“Em không giống ở đâu? Bởi vì anh quan tâm em? Bởi vì anh đã nói sẽ bảo vệ em? Nhưng Vệ Hoài thì sao, Tiểu Cửu cũng là người phụ nữ anh ấy quan tâm, cũng giống như anh và em, nếu như hôm nay anh đứng ở vị trí anh ấy, anh có thể ra tay giết em được sao?”

Giọng nói cô kiên quyết, hai người đàn ông chỉ có thể im lặng không nói gì. Cuối cùng phụ nữ vẫn là phụ nữ, vẫn xử lý theo cảm tính.

“Anh Thái tử, anh có thể thả Tiểu Cửu không? Để cô ấy đi chỗ khác, không trở về nữa, có được không? Nếu như không phải cô ấy báo với anh hai, sợ rằng chúng ta đã..... Đều là vì chủ của mình, anh bắt cô ấy phải làm sao?”

.....

Doãn Vệ Hoài và Thái tử trao đổi ánh mắt, không tiến động đi ra ngoài. Trữ Dư Tịch vội vã kéo anh lại, nước mắt đã lưng tròng. “Anh không thể làm như vậy!”

Doãn Vệ Hoài vẫn như trước, xoa xoa tóc cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười như không có chuyện gì. “Cái gì anh cũng không làm,không quấy rầy hai người nghỉ ngơi.”

Vài ngày sau Trữ Dư Tịch mới biết Doãn Vệ Hoài đi rồi, Tiểu Cửu cũng không thấy đâu.

Thái tử tắm xong đi ra ngoài, nhìn cô gái nhỏ trùm chăn kín mít, bò vào chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cô, lại ngoài ý muốn phát hiện mắt cô ướt át.

“Anh Thái tử, anh ác lắm, Vệ Hoài có tình cảm sâu nặng với Tiểu Cửu, anh rõ ràng hơn ai hết.”

“.....” Thái tử im lặng, muốn hôn cô, cô lại quay mặt đi. Thái tử không ép buộc, khẽ vuốt mặt cô, mỗi một tấc da thịt của cô.

“Anh cho bọn họ ba tháng, ba tháng sau chúng ta sẽ đính hôn, cậu ta sẽ trở về.”

Thà rằng cô nghe nhầm, nhưng Thái tử nói chính xác là “cậu ta” mà không phải “bọn họ”.

Trong phút chốc nước mắt cô tuôn rơi, nghiêng người qua kháng nghị trong im lặng, nên không thể nhìn thấy sự vùng vẫy trong mắt anh. Anh khẽ hôn lên lưng cô, có thể loáng thoáng nhìn thấy vết thương.

“Nếu để em bị thương, anh chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội. Tiểu Tịch, nếu như không có em, anh phải đi đâu để tìm một người phụ nữ có thể để anh cam tâm tình nguyện yêu thương cả đời? Để anh yêu cô ấy giống như yêu em? Trộm nhìn em bị tra tấn mà anh không thể làm gì, tâm trạng khi đó còn khó chịu hơn cả chết. đi»ễn«đàn»l«ê»quý«đ»ôn.Chuyện của Tiểu Cửu, nếu anh xem như chưa từng xảy ra, sau này sẽ không biết có bao nhiêu Tiểu Cửu như thế, sau lưng anh là cả một gia tộc, anh không phải vì mình, anh.....Không còn cách nào khác.”

Đây là lần đầu tiên, Trữ Dư Tịch nghe được những lời này từ miệng Thái tử. Cô thông minh hiểu chuyện như thế,luôn lấy đại cục làm trọng, tình huống lúc đó cũng không để anh động vào Thi Dạ Triều, làm sao lại không hiểu đạo lý này.

Chỉ là cô cảm thấy hy sinh hạnh phúc của Doãn Vệ Hoài để đổi lấy hạnh phúc của mình, làm sao cô có thể an tâm, làm sao cô có thể đối mặt với Doãn Vệ Hoài.

Thái tử sinh ra trong gia đình này, có rất nhiều chuyện dù anh không muốn nhưng vẫn phải làm. Thân bất do kỷ, là một cái cớ cực kỳ tàn nhẫn và vô cùng phũ phàng.

Cô chỉ có thể tự thuyết phục bản thân rằng phải biết anh cũng không dễ dàng gì.

Vào ngày đính hôn, Doãn Vệ Hoài một thân tây trang chính thống, một thân một mình xuất hiện tại hội trường đính hôn, phong trần, mỗi một nhưng vẫn phong độ, nhanh nhẹn, vẫn nụ cười ấm áp.

Động tác anh vô cùng cương chiều, nhẹ nhàng lau nước mắt sắp tràn khỏi mắt cô. “Hôm nay em rất đẹp, Tiểu Tịch, lúc kết hôn anh muốn dắt em vào lễ đường, anh train như cha mà.”

Cô cố gắng kiềm nén nước mắt, nở nụ cười xinh đẹp nhất, cho anh một cái ôm. Nhìn cánh cổng màu sắc rực rỡ qua bờ vai anh, nơi đó trống không, mỗi một đóa hoa, mỗi một phiến lá, hình như cũng đang mong đợi một bóng dáng.

..... Nhưng đến cuối cùng, cũng chỉ là khoảng không.

Doãn Vệ Hoài biết cô đang đợi gì, nhẹ nhàng đặt đôi tay lên vai cô, xoa người cô lại, mặt quay về phía người đàn ông vô cùng tuần tú đó.

“Hạnh phúc của em là ở trước mặt, anh ta đang chờ em, đi về phía trước, không cho quay đầu lại.”

Trữ Dư Tịch hít thở thật sâu, Doãn Vệ Hoài nói đúng, cô nhất định phải hạnh phúc, mới không làm anh thất vọng, mới không phụ tấm lòng..... của anh dành cho cô.

Cô bước đi không quay đầu lại, trước đây, mỗi một bước đi, có biết bao gian truân trắc trở, hôm nay, người đàn ông của cô đang đứng trước bực tuyên thệ, cô không có bất kỳ lý do nào để phụ lòng người đó.

Thái tử nhẹ nhàng nâng tay cô lên, nắm trong tay hạnh phúc không dễ gì có được. Nơi đáy mắt là tình cảm kiên định và nồng nàn, kinh diễm nhất thế gian.

Những suy nghĩ cố chấp, những tin tưởng và ngưỡng mộ, những hy vọng xa vời, xa đến mức không thể thực hiện được của cô, đến hôm nay tất cả đã trở thành hiện thực.

.....

Mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.

Nếu như yêu nhau không vì được ở chung với nhau, vậy thì, yêu nhau là vì cái gì đây?

.....

Doãn Vệ Hoài đứng ở một góc, cách xa đám đông, hai tay cắm vào túi quần, lòng bàn tay phải nắm chặt một sợi dây chuyền, khóe miệng phác họa nên một đường cong hơi hợt lại động lòng người.

..... Em đã có thể yên tâm, hiện tại bọn họ, rất hạnh phúc.

Hoàn chính văn

143. Chương 144: Ngoại Truyện 1: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu

Sau khi tắm rửa, khỏa thân đứng trước gương, Doãn Vệ Hoài hí mắt đếm, toàn thân anh có mười bảy vết đạn bắn, trong đó có mười ba cái là năm đó vì bảo vệ Thái tử để tìm đường sống trong chỗ chết.

Tầm mắt ngừng lại ở hàng dấu răng trước ngực, lấy ngón tay sờ nhẹ.

Haizz, người phụ nữ kia lúc ấy đã dùng bao nhiêu sức lực, lâu như vậy, dấu vết vẫn chưa mất. Rất kỳ quái anh nhớ rõ lúc đó không có đau, nhưng bây giờ, càng lúc càng cảm thấy có cảm giác đau đốn rớt vào trong tim từ một nơi nào đó, đang có khuynh hướng lan rộng.

Anh ở trần, đứng trước cửa sổ, ngón tay kẹp điều thuốc. Không có mở đèn, ánh sáng lọt lắt lắt bên ngoài chiếu vào trong màn đêm, vàng sáng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt khô ngò của anh.

Ngay cả thời gian cũng không nhận được mà tổn thương anh.

Đêm khuya như vậy, nỗi nhớ nhung vô bờ bến của anh đang dần phun trào trong bóng tối.

Doãn Vệ Hoài khẽ nâng khóe miệng, trong mắt phát ra ánh sáng dịu dàng.

Làm sao đây, em mới đi có mấy ngày, anh đã nhớ em đến thế.

.....

?

Mạng của anh cũng rất lớn.

Năm đó, Lúc Trữ Chiêu Nhân ôm về một đứa bé thoi thóp đã nói: mạng của Doãn Vệ Hoài, không phải ai cũng có thể dễ dàng lấy được.

Trước khi gặp Tiểu Cửu, trọng tâm của cuộc sống Doãn Vệ Hoài, hoàn toàn vibáo đáp ân tình của Trữ Chiêu Nhân, mà làm việc cho nhà Hoàng Phủ.

Anh quên thân thể của mình, quên hết mọi thứ, chỉ nhớ mỗi tên mình.

Sự huấn luyện của Trữ Chiêu Nhân dành cho những học trò, là tương đối gian khổ. die'nda.n'le/qu'ydo"n Ở mỗi một động tác chiêu thức, ông đòi hỏi độ chính xác rất hà khắc gần như biến thái, ông nghiêm nghị không chỉ với học trò, mà với con gái ruột còn cao hơn.

Anh không chỉ một lần nhìn thấy cô bé gầy yếu đó len lén cắn răng khi mình bôi thuốc. Nước thuốc đổ vào vết thương, cô đau đến nhíu mày nhắm mắt, cắn môi, không nói tiếng nào.

Đó là một cô bé khả ái được nhiều người thích, năm đó cô hơn sáu tuổi, đương nhiên là coi cô như em gái.

Trong tất cả học trò của Trữ Chiêu Nhân, Lạc Dương là đối thủ lớn nhất của Doãn Vệ Hoài. Từ nhỏ đến lớn, dù ngoài sáng hay trong tối, bọn họ đều không phân được cao thấp.

Trữ Chiêu Nhân từng nói, Vệ Hoài, thiên phú của con cực cao, lại có chung một nhược điểm với Tiểu Tịch: lúc quan trọng lại không đủ tàn nhẫn!

Doãn Vệ Hoài cười vu vơ: phải có bao nhiêu tàn nhẫn mới được xem là tàn nhẫn ạ?

Bị Trữ Chiêu Nhân khiển trách, con bé Trữ Dư Tịch bưng khay trà tới, ngồi xổm sau lưng cha len lén hé miệng cười.

Trữ Chiêu Nhân nghiêm nghị như vậy, nhưng có một nhược điểm hầu như mọi người đều biết. Chính là sợ vợ.

Mỗi khi bọn Doãn Vệ Hoài phạm sai lầm bị mắng thì Trữ Dư Tịch sẽ xúi giục Đường Yên ra tay “cứu”.

“Chiêu Nhân, đi vào đây với em một chút.” Nữ vương Đường Yên đầy khí thế, tùy tiện nói một câu, Trữ Chiêu Nhân cũng không dám chậm trễ.

Chờ bóng dáng ông ấy biến mất ở sau cửa viện, Trữ Dư Tịch cáo mượn oai hùm cầm cây roi của cha, quát bành bạch vào một tay đang gơ cao của Doãn Vệ Hoài. “Không cho lười biếng, chân kéo thẳng!”

Thấy anh không để ý tới cô, ngược lại, cô xấu xa bắt đầu làm cho anh nhột, Doãn Vệ Hoài không nhận được, nhanh nhẹn xoay người đứng lên giày vò cô. Hai người, một lớn một nhỏ nháo thành một đoàn. đi “en;da,nl/equ'y?don” Ánh chiều tà trải đầy viện, hai người ngồi với nhau trên bậc thang.

“Em vẫn luôn muốn có anh trai, tại sao anh không phải do mẹ em sinh ra?” Trữ Dư Tịch vẫn còn rất nhỏ, nói thế nào đi nữa vẫn còn rất ngây thơ.

Doãn Vệ Hoài không nhìn được siết chặt cô. “Anh không phải là anh trai em sao.”

Từ lâu anh đã xem nhà họ Trữ là nhà của mình. Trữ Chiêu Nhân và Đường Yên vẫn xem anh như con ruột, mà cô bé ấy lại như em gái anh, bình thường rất hay gần gũi với anh. Lạc Dương từng hỏi anh, anh thích Tiểu Tịch? Anh cười, thích, có cô bé này tôi sẽ không sợ sự phụ thuộc cách tra tấn thể xác rồi.

Lạc Dương luôn luôn u ám lại nở nụ cười thấu hiểu.

Những ngày ở nhà họ Trữ, là những ngày ấm áp nhất của anh.

Mười bốn tuổi, anh rời khỏi nhà họ Trữ, từ đó đi theo bên cạnh Thái tử, gần như một tắc cũng không rời, bảo vệ anh ta. Xét theo truyền thống thì Thái tử cũng không phải là người tốt, Doãn Vệ Hoài cũng thế. Anh còn nhớ, lần đầu tiên hút thuốc, lần đầu tiên tiếp xúc với ma túy, còn có lần đầu tiên chơi phụ nữ, đều là do Thái tử thúc đẩy.

Ngay cả lần đầu tiên anh động lòng, Thái tử cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Trải qua trận kinh tâm động phách ở Mĩ, người chưa bap giờ tin tưởng chuyện đại nạn không chết sẽ có hậu phúc như Doãn Vệ Hoài cũng bắt đầu cảm thấy trời cao còn chưa quên anh.

Hôn mê một tháng, cuối cùng anh đã tỉnh lại, vậy mà lại không chết, vậy thì tiếp tục trả nợ thôi.

Thái tử dẫn theo một băng sơn mỹ nhân đến thăm anh, rõ ràng là đến kích thích anh.

Lời nói mỹ nhân cũng mang theo ba phần lạnh lẽo.

“Em là Tiểu Cửu, xin chỉ giáo.”

Lời chào hỏi thật ngắn gọn. Thì ra mỹ nhân này là người khác đưa tới làm đồ chơi để lấy lòng Thái tử.

Khi đó anh vẫn chưa thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là nghi ngờ trừng mắt nhìn cô. Bị Thái tử giễu cợt, ôm chầm lấy Tiểu Cửu. “Dáng vẻ Doãn Vệ Hoài giờ là nửa chết nửa sống làm sao chỉ giáo, để gia chỉ giáo cô một chút? Hửm?”

Lúc đó là đầu xuân, là mùa vạn vật sống lại, cũng là mùa Doãn Vệ Hoài sống lại lần thứ hai.

Tình trạng vết thương của anh khôi phục thần tốc, rất nhanh đã có thể xuống giường đi lại, có thể đánh vài chiêu với Tiểu Cửu, trong người anh có thương tích, đều phải cẩn thận, không thể phóng thích tay chân, bị cô chiếm hết thể thượng phong.

Doãn Vệ Hoài bị thua lại cười qua loa, ngược lại có thể thấy được tia sáng hắc hê mang chút ngây thơ từ trong mắt cô.

Thì ra cô là người phụ nữ của Ám Đường.

Thái tử ném tư liệu điều tra về Tiểu Cửu cho Doãn Vệ Hoài. “Bình thường chú ý một chút, lời nói không thành thật, cậu trực tiếp xử lý, không cần xin phép tôi.”

Kì thực cái gọi là tài liệu kia chỉ là hai tờ giấy, thật đơn giản.

Doãn Vệ Hoài nhìn qua một lượt, vừa đúng lúc Tiểu Cửu từ bên ngoài đi vào. Anh sờ sờ cằm, âm thầm oán trách.

Đúng là phụ nữ mười tám thay đổi rất nhiều, người phụ nữ này trở mã rất nhanh, tài liệu cũng không chính xác trăm phần trăm.....

.....

Doãn Vệ Hoài thừa nhận là anh cố ý trêu cô. Quả nhiên, khi Tiểu Cửu bước ra khỏi phòng Thái tử, hai gò má ửng đỏ rất khả nghi, hung hăng đấm anh một cái.

Dựa vào quá khứ, anh cười hì hì. “Bên trong rất kịch liệt sao?”

Tiểu Cửu quay sang hướng khác, cúi đầu, tiếp tục nghịch móng tay.

Tay cô rất đẹp. Bàn tay như ngọc, mười ngón tay thon dài, móng tay màu hồng tròn tròn., hình dáng hoàn mỹ. Đã gặp qua phụ nữ yêu tóc, yêu da, yêu dáng, nhưng người phụ nữ này lại thích nhất móng tay của mình.

Mỗi một động tác của ngón tay trên bàn tay ngọc ngà của Tiểu Cửu đều vui mắt, đột nhiên anh cảm thấy bụng dưới nóng lên, ho khan một tiếng, quay mặt đi.

Nhưng mà dù không nhìn cô ấy, trong đầu đều là hai bàn tay mảnh khảnh của cô.

Bên trong, tiếng rên rỉ phóng dăng của người phụ nữ từ từ lớn lên, bị cánh cửa ngăn cách cũng có thể nghe thấy.

Tiểu Cửu vô ý nhìn thoáng qua, chợt cười khê. “Không nhìn được anh cũng có thể đi vào, để em giữ cửa cho.”

Lúc này Doãn Vệ Hoài mới phát hiện mình đã dựng lên một cái lều nhỏ, mà người phụ nữ này lại còn bình tĩnh hơn cả anh.

Cũng đúng, mặc dù tuổi cô không lớn, nhưng mà kinh nghiệm lại phong phú. Được dạy dỗ đặc biệt để trở thành người phụ nữ của Thái tử.

Nếu như cô biết phản ứng của mình là vì cô, không biết cô sẽ có dáng vẻ gì?

Nghĩ như thế, Doãn Vệ Hoài không có ý tốt đến gần một chút. “Không cần phiền phức như vậy, sử dụng nguyên liệu có sẵn cũng được.”

Tiểu Cửu cũng không né tránh, nhướn mày. “Có ý gì thế?”

Âm cuối khê lên cao, tựa như sợi lông vũ phớt nhẹ qua đáy lòng anh, thật sự hơi ngứa ngứa. Sờ cái cảm tình xảo của cô, anh cúi đầu, rút ngắn khoảng cách.

“Em không hiểu sao?”

Đôi mắt Tiểu Cửu trong suốt và tinh khiết, khoe miệng lại nở nụ cười mập mờ. “Em không hiểu, anh Vệ Hoài muốn dạy em sao?”

Anh dừng lại, cười tươi hơn. “Rình coi cũng không phải là một thói quen tốt.”

Tiểu Cửu vuốt ve tay anh, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày. “Lạnh! Là anh chơi quá nhập tâm, không chịu đóng cửa xe.”

Cô và Thái tử đi xa giao, xuống xe ở dưới lầu lấy tài liệu, ai ngờ gặp phải Doãn Vệ Hoài và phụ nữ chơi trò xe chẵn. đi. en. ; da? nle “ quy d; on ” Người phụ nữ mở miệng gọi một tiếng “anh Vệ Hoài” cực kỳ phóng dăng.

Thảo nào tìm khắp nơi không thấy anh ta, thì ra là ở đây ăn vụng.

Vừa đúng lúc cô ta đạt cao triều. Nhưng cô lại nhớ rất rõ ràng, người đàn ông này có vùng hông rất chắc khỏe.

.....

Doãn Vệ Hoài túm lấy cô đang muốn đứng dậy, kéo nhanh trở về. Tiểu Cửu không có nơi chống đỡ, tay chống lên ngực anh, một chân lại trùng hợp quỳ gối bên hông anh.

Tư thế nữ trên nam giới, Doãn Vệ Hoài suy nghĩ sâu xa, nhìn về nơi bộ phận nào đó của hai người đang đặt cạnh nhau. “Sao vậy? Anh dạy em? Hay là... Em dạy anh?”

Tiểu Cửu khinh thường hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé trượt từ lồng ngực anh đến cái nơi cứng rắn kia, lòng bàn tay phủ lên, nhẹ nhàng di chuyển. Hai mắt Doãn Vệ Hoài híp lại, nơi đó càng thêm phình to lên.

Dưới sự quyến rũ của cô, dù còn cách quần nhưng cũng có thể cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của anh đang giật giật trong lòng bàn tay cô.

Phải thừa nhận rằng, tay nghề cô rất tốt. Anh nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu trượt lên trượt xuống. Ngón tay và bàn tay của cô dùng sức rất thành thạo, khoái cảm cực làm cho anh suýt bật ra tiếng rên rỉ.

Không thể nhịn được, tay anh vừa mới chạy đến bắp đùi cô, bỗng dưng một cơn đau nhói giữa hai chân bị một trận đau đớn kịch liệt.....

Anh rên lên một tiếng, khổ sở ưỡn người lên, lấy tay che lại..... Mắt thấy người phụ nữ kia đã nhanh chóng tránh qua, nét mặt hài lòng.

“Tiểu Cửu, em xuống tay..... Cũng quá độc ác.....”

“Còn có thể ác hơn, lần sau anh có thể xem thử.”

Anh vừa mới định nói thêm gì nữa, Thái tử đã mở cửa ra, khoác áo choàng tắm ra ngoài, bảo Doãn Vệ Hoài đưa cô diễn viên này về, Doãn Vệ Hoài hít sâu một hơi, từ từ nâng người lên, lại thở dài.

Thái tử nhìn vẻ mặt quái đản của anh, vẻ mặt cứng ngắc, mà vẻ mặt Tiểu Cửu lại như không có chuyện gì xảy ra, suy nghĩ một chút là đã đoán được tám phần, cười thật vô lại vỗ vỗ vai anh, nghiêng đầu thấp giọng nói.

“Cậu quá mất mặt.”

Doãn Vệ Hoài cắn răng, liếc nhìn Tiểu Cửu, lúc lướt qua người cô, rất tức giận nói ra một câu. “Em chờ đấy, sớm muộn gì anh cũng sẽ thu thập em!”

Tiểu Cửu nhướn đôi mắt xếch, xì mũi coi thường

Cho dù Thái tử đang bận vắn ung dung nhìn hai người mờ ám “liếc mắt đưa tình”, đoán được sẽ có chuyện để đùa, cười to lên.

Thì ra là, Doãn Vệ Hoài, thì ra là.....

Hết chương 1

P/s: Edit ngoại truyện này mà thấy buồn, buồn cho cái kết của Doãn Vệ Hoài và Tiểu Cửu.

144. Chương 145: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 2: Anh Xé Nát Em Ra! (1)

Doãn Vệ Hoài chính thức động lòng có lẽ là vào buổi tối kia.

Đêm đó, một bàn toàn đàn ông nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình. Đang lúc say sưa vui vẻ, có người vờ về lạnh lùng của Tiểu Cửu, nhất định bắt cô uống, Thái tử chỉ cười, nhếch mắt lên, Tiểu Cửu cười nhẹ, ai mời cũng không từ chối, uống vài ly.

Tay chân người đàn ông không thành thật, hữu ý vô tình vuốt ve eo cô, Thái tử ở bên cạnh hút thuốc, liếc mắt nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì của Doãn Vệ Hoài, không lên tiếng. Tiểu Cửu đã quen thuộc với chuyện này, người đàn ông cho rằng đã được sự đồng ý ngầm của Thái tử, cố ý đổ rượu lên quần.

Cô rút khăn giấy lau đi, lại bị ông ta nắm lấy, kéo về giữa hai chân. Nhìn trong mắt, cười trên mặt, miệng nói lời phóng đảng tục tĩu. Quả nhiên đàn ông uống say, sắc tâm nổi lên. Muốn Tiểu Cửu dẫn vào nhà vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh vừa đóng, người đàn ông ôm cổ cô, đè lên bồn rửa tay, bắt đầu giở trò, tay dán vào trước ngực cô mạnh mẽ xoa nắn. Tiểu Cửu ghê tởm, cắn răng nhẫn nại.

Đến lúc trở lại phòng, vẻ mặt người đàn ông đỏ rực, vẻ mặt đầy thỏa mãn, mọi người ném tới ánh mắt cực kỳ mập mờ lại đầy hâm mộ.

“Phụ nữ bên cạnh Thái tử quả thật không đơn giản nha!” Người đàn ông mỉm cười, kính Thái tử một ly rượu.

Đầu ngón tay Thái tử sờ thân ly, một lời hai nghĩa. “Người bên cạnh tôi đều không đơn giản, dù muốn nổi loạn không coi ai ra gì tôi cũng không quản được.”

Doãn Vệ Hoài nhủ mảy, che giấu ánh nhìn nguy hiểm trong mắt.

Lúc tan tiệc đã qua nửa đêm. Đưa Thái tử trở về căn hộ, Doãn Vệ Hoài lôi Tiểu Cửu lên xe. Tử lượng của Tiểu Cửu dù khá hơn nữa cũng không phải là Trữ Dư Tích “ngàn chén không say”, tựa lưng vào ghế, bắt tri bất giác ngủ thiếp đi.

Gió thổi nhẹ, Doãn Vệ Hoài từ từ dừng xe ven đường, trong không khí thoang thoảng mùi rượu thơm và tinh khiết. Về mặt cô dưới đèn đường vừa mờ lung vừa không chân thực.

Cô mặc áo bó sát người, lộ rõ đường cong đẹp đẽ. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Doãn Vệ Hoài nghiêng người qua, cô lại bất thành linh mở mắt ra, cảnh giác đề phòng.

Bị cô nhìn chằm chằm như thế, trong lòng anh càng tràn một cảm giác không biết tên, giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào, lại bị anh cố gắng đè xuống.

Cuối cùng ngồi trở lại, một tay khoác lên cửa sổ xe, chống cằm, ngón tay gõ lên tay lái, từng nhịp từng nhịp.

Đến lúc nhìn thấy người đàn ông lúc tối lái xe vào bãi đậu xe, Tiểu Cửu mới biết mục đích anh chở cô đến đây. Doãn Vệ Hoài dặn dò một câu “Ở yên trong xe, đừng chạy loạn” sau đó xuống xe ngay lập tức.

Mười phút sau, Doãn Vệ Hoài quay lại, làm như không hề xảy ra chuyện gì, lái xe rời đi.

Trên đường có xe cảnh sát và xe cấp cứu nối đuôi nhau gào thét chạy qua, nhờ vào ánh đèn đường lúc sáng lúc tối, cô rõ ràng nhìn thấy nụ cười giả hoạt trên mặt người đàn ông này “dd:l’eq’uyd’on”.

Bọn họ ở cùng một chung cư, cùng một tầng lầu, đối diện nhau. Cô uống quá nhiều, bằng mọi cách cũng không tra được chìa khóa vào ổ.

Doãn Vệ Hoài ôm lấy thất lực đang khom xuống của cô từ phía sau, trong bụng cô chợt giật mình.

Không đợi cô nói chuyện, cảm cô đã bị anh giữ chặt, quay về phía sau, nâng lên, bất thành linh áp môi anh xuống...

Răng môi quăn quít, anh nắm tay cô, cầm chìa khóa vào ổ, đẩy cô vào, đóng sầm cửa, kéo cô dựa vào cánh cửa, tiếp tục hôn.

Cả quá trình nhanh đến mức cô không phản ứng kịp.

Trong hơi thở đều là mùi rượu thuần khiết, cô bắt đầu kháng cự, sau đó lại bị cuốn vào cảm giác mà anh mang lại, lúc khôi phục lại tinh thần thì đã gần như khóa thân, rằng anh đang gặm cắn cổ cô, bộ ngực mềm mại thì bạch nhào nặn trong lòng bàn tay.

“Doãn Vệ..... Dừng.....” Cô đẩy anh ra, bị anh nắm lấy hai tay, kéo cao lên. Tất cả tiếng nói và hơi thở đều bị anh nhấn tâm đoạt mất.

Hình như nụ hôn của anh có ma lực, rút đi từng chút từng chút sức lực của cô.

Thân thể rất nóng, giống như củi khô gặp lửa. Hai người không tiếng động vừa giằng co vừa hôn kịch liệt, cô phản kháng, anh ép buộc. Cô né tránh, anh truy đuổi.

Cô động thủ, nâng đầu gối tấn công, đều bị anh hóa giải, cánh tay nâng gối cô ép lên trên ván cửa.

Đúng là một tư thế vừa mập mờ vừa hấp dẫn.

Anh đè sát người cô, không chừa một khe hở.

Tim Tiểu Cửu điên cuồng đập loạn. Cơ thể người đàn ông này sao lại cứng như thế? Hơn nữa nơi đó càng cứng rắn hơn, đâm cô thật đau.

Trong lúc hoảng hốt cô nhìn không được, ưm một tiếng. Một tiếng đó, thiếu chút nữa đã làm toàn bộ tự chủ của anh tiêu tan.

“Em kêu nữa... Kêu thêm một tiếng nữa, anh sẽ xé em ngay bây giờ.” Anh áp sát môi cô, thở hổn hển, trong lời nói không biết là uy hiếp hay khích lệ.

Mà Tiểu Cửu thì thật sự không dám phát ra âm thanh như mồi mọc này nữa.

Nghe tới giọng điệu kia, cô hơi tức giận. “Doãn Vệ Hoài, anh có ý gì?”

Doãn Vệ Hoài cong cong môi, phía dưới đựng vào cô một cái. “Muốn anh tiếp tục?”

Tiểu Cửu sững sốt, cái này không giống Doãn Vệ Hoài thường ngày, dục vọng mãnh liệt trong mắt như muốn đốt cháy cô. Ổn định tinh thần, cô cười một tiếng. “Em nói muốn, anh có thể không?”

Đây là khiêu khích!

Dù sao thì cô cũng là người của Thái tử, mặc dù có người vừa ý cô, nhưng cũng không làm gì cô, mà người đàn ông hôm nay chắc không muốn sống nữa, vậy mà Thái tử lại để mặc. *di[en:da,n'leq..uydon*” Cô bị người đó dẫn đến nhà vệ sinh hai mươi phút, anh có một cảm xúc hiếm thấy được gọi là sát ý.

“Ông ta đã leo lên người em rồi hả?” Doãn Vệ Hoài cố gắng không chế không cần rằng nghiêng lợi.

Tiểu Cửu nhướn mày. “Cho nên anh đi giết ông ta?”

“Không có.” Ánh mắt Doãn Vệ Hoài trầm xuống, ngay sau đó lại khôi phục. “Chỉ là phế ‘người anh em’ của ông ta.”

Tiểu Cửu cười hì hì. “Ngây thơ, ông ta đụng vào là em, cũng không phải anh. Người đó là do Thái tử mời đến, xảy ra chuyện trong tay chúng ta, Thái tử muốn phạt anh, em cũng không thể giúp anh biện hộ.”

“Anh ta sẽ không.” Doãn Vệ Hoài đi theo Thái tử nhiều năm như thế, làm sao không biết tính Thái tử, câu nói lúc tối của anh ta, rõ ràng là ám hiệu nói anh muốn làm gì thì cứ làm.

“Từ lâu Thái tử đã muốn trừng phạt ông ta, tối nay là tự ông ta tìm chết.”

Ánh mắt anh sắc bén nhìn cô, đột nhiên Tiểu Cửu cảm thấy tư thế này vô cùng không tự nhiên, hơn nữa cô còn không mặc áo mà anh thì lại áo quần chỉnh tề.

“Em nói này anh Vệ Hoài, anh là tiếp tục hay là không tiếp tục đây? Bị treo như thế này em vô cùng không thoải mái.”

Sắc mặt Doãn Vệ Hoài lạnh xuống, buông đầu gối cô ra, đứng lên khỏi người cô, Tiểu Cửu đoán chừng anh sẽ không làm gì, hừ lạnh một tiếng, nhặt áo lót bị anh cởi ra, hào phóng mặc vào trước mặt anh. *di'en;d!an'le“qu?y\$do;n”* Xoa xoa những nơi anh mút cắn trên cổ và bả vai, thoáng thấy ánh mắt của anh.

“Đàn ông đều là chó sao, dịu dàng một chút sẽ chết hả.”

Một chữ “đều” đủ làm cho tức giận của anh phun ra trong nháy mắt.

Tiểu Cửu vừa dứt lời, cánh tay đã bị anh bẻ ra sau lưng, ép vào cửa, đẩy về cảnh cáo, anh cắn tai cô. “Tiểu Cửu!”

Cánh tay bị đau, cô tránh qua, đẩy anh một cái. “Doãn Vệ Hoài, anh đủ rồi nha! Anh cũng biết em là người của Thái tử, không thể để người khác đụng vào em, chính anh lại làm thế với em, như vậy là có ý gì?”

Anh có ý gì? Hỏi thật hay!

Một lý do sắp được nói ra, bỗng dưng anh cắn răng nuốt trở vào, nhưng lại quên che giấu cảm xúc trong mắt.

Bầu không khí bỗng dưng trở nên im lặng và mập mờ. Tiểu Cửu âm thầm siết chặt nắm tay rồi lại mở ra.

Người đàn ông này là người khó đối phó nhất bên cạnh Thái tử. Khi cô đã xác định mình không nhìn lầm tia sáng chưa kịp xóa sạch trong mắt anh, thì cô đã biết mình cần lấy cái gì để làm vũ khí công hãm anh ta rồi

.....

Doãn Vệ Hoài, cho dù anh lợi hại hơn nữa, anh cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi.

Ngày hôm sau, quả nhiên truyền thông sôi trào, lúc Thái tử đi làm nhìn thấy báo cáo, chỉ khẽ cười một tiếng, không nói gì, cũng không hỏi gì. Sau khi tắm rửa, khóa thân đứng trước gương, Doãn Vệ Hoài híp mắt đếm, toàn thân anh có mười bảy vết đạn bắn, trong đó có mười ba cái là năm đó vì bảo vệ Thái tử để tìm đường sống trong chỗ chết.

Tầm mắt ngừng lại ở hàng dấu răng trước ngực, lấy ngón tay sờ nhẹ.

Haizz, người phụ nữ kia lúc ấy đã dùng bao nhiêu sức lực, lâu như vậy, dấu vết vẫn chưa mất. Rất kỳ quái anh nhớ rõ lúc đó không có đau, nhưng bây giờ, càng lúc càng cảm thấy có cảm giác đau đớn rót vào trong tim từ một nơi nào đó, đang có khuynh hướng lan rộng.

Anh ở trần, đứng trước cửa sổ, ngón tay kẹp điều thuốc. Không có mở đèn, ánh sáng lọt lắt bên ngoài chiếu vào trong màn đêm, vàng sáng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt khô ngò của anh.

Ngay cả thời gian cũng không nhận được mà tổn thương anh.

Đêm khuya như vậy, nỗi nhớ nhung vô bờ bến của anh đang dần phun trào trong bóng tối.

Doãn Vệ Hoài khẽ nâng khóe miệng, trong mắt phát ra ánh sáng dịu dàng.

Làm sao đây, em mới đi có mấy ngày, anh đã nhớ em đến thế.

.....

?

Mạng của anh cũng rất lớn.

Năm đó, Lúc Trữ Chiêu Nhân ôm về một đứa bé thoi thóp đã nói: mạng của Doãn Vệ Hoài, không phải ai cũng có thể dễ dàng lấy được.

Trước khi gặp Tiểu Cửu, trọng tâm của cuộc sống Doãn Vệ Hoài, hoàn toàn vibáo đáp ân tình của Trữ Chiêu Nhân, mà làm việc cho nhà Hoàng Phủ.

Anh quên thân thế của mình, quên hết mọi thứ, chỉ nhớ mỗi tên mình.

Sự huấn luyện của Trữ Chiêu Nhân dành cho những học trò, là tương đối gian khổ. die'nda.n'le/qu'ydo"n Ở mỗi một động tác chiêu thức, ông đòi hỏi độ chính xác rất hà khắc gần như biến thái, ông nghiêm nghị không chỉ với học trò, mà với con gái ruột còn cao hơn.

Anh không chỉ một lần nhìn thấy cô bé gầy yếu đó len lén cắn răng khi mình bôi thuốc. Nước thuốc đổ vào vết thương, cô đau đến nhíu mày nhắm mắt, cắn môi, không nói tiếng nào.

Đó là một cô bé khả ái được nhiều người thích, năm đó cô hơn sáu tuổi, đương nhiên là coi cô như em gái.

Trong tất cả học trò của Trữ Chiêu Nhân, Lạc Dương là đối thủ lớn nhất của Doãn Vệ Hoài. Từ nhỏ đến lớn, dù ngoài sáng hay trong tối, bọn họ đều không phân được cao thấp.

Trữ Chiêu Nhân từng nói, Vệ Hoài, thiên phú của con cực cao, lại có chung một nhược điểm với Tiểu Tịch: lúc quan trọng lại không đủ tàn nhẫn!

Doãn Vệ Hoài cười vu vơ: phải có bao nhiêu tàn nhẫn mới được xem là tàn nhẫn ạ?

Bị Trữ Chiêu Nhân khiển trách, con bé Trữ Dư Tịch bưng khay trà tới, ngồi xổm sau lưng cha len lén hé miệng cười.

Trữ Chiêu Nhân nghiêm nghị như vậy, nhưng có một nhược điểm hầu như mọi người đều biết. Chính là sợ vợ.

Mỗi khi bọn Doãn Vệ Hoài phạm sai lầm bị mắng thì Trữ Dư Tịch sẽ xúi giục Đường Yên ra tay “cứu”.

“Chiêu Nhân, đi vào đây với em một chút.” Nữ vương Đường Yên đầy khí thế, tùy tiện nói một câu, Trữ Chiêu Nhân cũng không dám chậm trễ.

Chờ bóng dáng ông ấy biến mất ở sau cửa viện, Trữ Dư Tịch cáo mượn oai hùm cầm cây roi của cha, quất bành bạch vào một tay đang giờ cao của Doãn Vệ Hoài. “Không cho lười biếng, chân kéo thẳng!”

Thấy anh không để ý tới cô, ngược lại, cô xấu xa bắt đầu làm cho anh nhột, Doãn Vệ Hoàikhông nhin được, nhanh nhẹn xoay người đứng lên giày vò cô. Hai người, một lớn một nhỏ nháo thành một đoàn. đi “en;da,nl/equ!y?don” Ánh chiều tà trải đầy viện, hai người ngồi với nhau trên bậc thang.

“Em vẫn luôn muốn có anh trai, tại sao anh không phải do mẹ em sinh ra?” Trữ Dư Tịch vẫn còn rất nhỏ, nói thế nào đi nữa vẫn còn rất ngây thơ.

Doãn Vệ Hoài không nhin được siết chặt cô. “Anh không phải là anh trai em sao.”

Từ lâu anh đã xem nhà họ Trữ là nhà của mình. Trữ Chiêu Nhân và Đường Yên vẫn xem anh như con ruột, mà cô bé ấy lại như em gái anh, bình thường rất hay gần gũi với anh. Lạc Dương từng hỏi anh, anh thích Tiểu Tịch? Anh cười, thích, có cô bé này tôi sẽ không sợ sự phụ tùng cách tra tấn thể xác rồi.

Lạc Dương luôn luôn u ám lại nở nụ cười thấu hiểu.

Những ngày ở nhà họ Trữ, là những ngày ấm áp nhất của anh.

Mười bốn tuổi, anh rời khỏi nhà họ Trữ, từ đó đi theo bên cạnh Thái tử, gần như một tác cũng không rời, bảo vệ anh ta. Xét theo truyền thống thì Thái tử cũng không phải là người tốt, Doãn Vệ Hoài cũng thế. Anh còn nhớ, lần đầu tiên hút thuốc, lần đầu tiên tiếp xúc với ma túy, còn có lần đầu tiên chơi phụ nữ, đều là do Thái tử thúc đẩy.

Ngay cả lần đầu tiên anh động lòng, Thái tử cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Trải qua trận kinh tâm động phách ở Mĩ, người chưa bap giờ tin tưởng chuyện đại nạn không chết sẽ có hậu phúc như Doãn Vệ Hoài cũng bắt đầu cảm thấy trời cao còn chưa quên anh.

Hôn mê một tháng, cuối cùng anh đã tỉnh lại, vậy mà lại không chết, vậy thì tiếp tục trả nợ thôi.

Thái tử dẫn theo một băng sơn mỹ nhân đến thăm anh, rõ ràng là đến kích thích anh.

Lời nói mỹ nhân cũng mang theo ba phần lạnh lẽo.

“Em là Tiểu Cửu, xin chỉ giáo.”

Lời chào hỏi thật ngắn gọn. Thì ra mỹ nhân này là người khác đưa tới làm đồ chơi để lấy lòng Thái tử.

Khi đó anh vẫn chưa thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là nghi ngờ trừng mắt nhìn cô. Bị Thái tử giễu cợt, ôm chầm lấy Tiểu Cửu. “Dáng vẻ Doãn Vệ Hoài giờ là nửa chết nửa sống làm sao chỉ giáo, để gia chỉ giáo có một chút? Hửm?”

Lúc đó là đầu xuân, là mùa vạn vật sống lại, cũng là mùa Doãn Vệ Hoài sống lại lần thứ hai.

Tình trạng vết thương của anh khôi phục thần tốc, rất nhanh đã có thể xuống giường đi lại, có thể đánh vài chiêu với Tiểu Cửu, trong người anh có thương tích, đều phải cẩn thận, không thể phóng thích tay chân, bị cô chiếm hết thể thượng phong.

Doãn Vệ Hoài bị thua lại cười qua loa, ngược lại có thể thấy được tia sáng hắc hê mang chút ngây thơ từ trong mắt cô.

Thì ra cô là người phụ nữ của Âm Đường.

Thái tử ném tư liệu điều tra về Tiểu Cửu cho Doãn Vệ Hoài. “Bình thường chú ý một chút, lời nói không thành thật, cậu trực tiếp xử lý, không cần xin phép tôi.”

Kì thực cái gọi là tài liệu kia chỉ là hai tờ giấy, thật đơn giản.

Doãn Vệ Hoài nhìn qua một lượt, vừa đúng lúc Tiểu Cửu từ bên ngoài đi vào. Anh sờ sờ cằm, âm thầm oán trách.

Đúng là phụ nữ mười tám thay đổi rất nhiều, người phụ nữ này trở mã rất nhanh, tài liệu cũng không chính xác trăm phần trăm.....

.....

Doãn Vệ Hoài thừa nhận là anh cố ý trêu cô. Quả nhiên, khi Tiểu Cửu bước rakhỏi phòng Thái tử, hai gò má ửng đỏ rất khả nghi, hung hăng đấm anh một cái.

Dựa vào quá khứ, anh cười hì hì. “Bên trong rất kịch liệt sao?”

Tiểu Cửu quay sang hướng khác, cúi đầu, tiếp tục nghịch móng tay.

Tay cô rất đẹp. Bàn tay như ngọc, mười ngón tay thon dài, móng tay màu hồng tròn tròn., hình dáng hoàn mỹ. Đã gặp qua phụ nữ yêu tóc, yêu da, yêudáng, nhưng người phụ nữ này lại thích nhất móng tay của mình.

Mỗi một động tác của ngón tay trên bàn tay ngọc ngà của Tiểu Cửu đều vuitai vui mắt, đột nhiên anh cảm thấy bụng dưới nóng lên, ho khan mộttiếng, quay mặt đi.

Nhưng mà dù không nhìn cô ấy, trong đầu đều là hai bàn tay mảnh khảnh của cô.

Bên trong, tiếng rên rỉ phóng đăng của người phụ nữ từ từ lớn lên, bị cánh cửa ngăn cách cũng có thể nghe thấy.

Tiểu Cửu vô ý nhìn thoáng qua, chợt cười khê. “Không nhịn được anh cũng có thể đi vào, để em giữ cửa cho.”

Lúc này Doãn Vệ Hoài mới phát hiện mình đã dựng lên một cái lều nhỏ, mà người phụ nữ này lại còn bình tĩnh hơn cả anh.

Cũng đúng, mặc dù tuổi cô không lớn, nhưng mà kinh nghiệm lại phong phú.Được dạy dỗ đặc biệt để trở thành người phụ nữ của Thái tử.

Nếu như cô biết phản ứng của mình là vì cô, không biết cô sẽ có dáng vẻ gì?

Nghĩ như thế, Doãn Vệ Hoài không có ý tốt đến gần một chút. “Không cần phiền phức như vậy, sử dụng nguyên liệu có sẵn cũng được.”

Tiểu Cửu cũng không né tránh, nhướn mày. “Có ý gì thế?”

Âm cuối khê lên cao, tựa như sợi lông vũ phốt nhẹ qua đáy lòng anh, thậtsự hơi ngứa ngứa. Sờ cái cảm tình xảo của cô, anh cúi đầu, rút ngắnkhoảng cách.

“Em không hiểu sao?”

Đôi mắt Tiểu Cửu trong suốt và tinh khiết, khoe miệng lại nở nụ cười mập mờ. “Em không hiểu, anh Vệ Hoài muốn dạy em sao?”

Anh dừng lại, cười tươi hơn. “Rình coi cũng không phải là một thói quen tốt.”

Tiểu Cửu vuốt ve tay anh, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày. “Lạnhha! Là anh chơi quá nhập tâm, không chịu đóng cửa xe.”

Cô vàThái tử đi xã giao, xuống xe ở dưới lầu lấy tài liệu, ai ngờ gặp phảiDoãn Vệ Hoài và phụ nữ chơi trò xe chẵn. đi..en.;da?nle“quyđ;on” Ngườiphụ nữ mở miệng gọi một tiếng “anh Vệ Hoài” cực kỳ phóng đăng.

Thảo nào tìm khắp nơi không thấy anh ta, thì ra là ở đây ăn vụng.

Vừa đúng lúc cô ta đặt cao triều. Nhưng cô lại nhớ rất rõ ràng, người đàn ông này có vùng hông rất chắc khỏe.

.....

Doãn Vệ Hoài túm lấy cô đang muốn đứng dậy, kéo nhanh trở về. Tiểu Cửu không có nơi chống đỡ, tay chống lên ngực anh, một chân lại trùng hợp quỳ gối bên hông anh.

Tư thế nữ trên nam giới, Doãn Vệ Hoài suy nghĩ sâu xa, nhìn về nơi bộ phận nào đó của hai người đang đặt cạnh nhau. “Saovậy? Anh dạy em? Hay là... Em dạy anh ?”

Tiểu Cửu khinh thường hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé trượt từ lồng ngực anh đến cái nơi cứng rắn kia, lòng bàn tay phủ lên, nhẹ nhàng di chuyển. Hai mắt Doãn Vệ Hoài híp lại, nơi đó càng thêm phình to lên.

Dưới sự quyến rũ của cô, dù còn cách quần nhưng cũng có thể cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của anh đang giật giật trong lòng bàn tay cô.

Phải thừa nhận rằng, tay nghề cô rất tốt. Anh nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu trượt lên trượt xuống. Ngón tay và bàn tay của cô dùng sức rất thành thạo, khoái cảm cực làm cho anh suýt bật ra tiếng rên rỉ.

Không thể nhịn được, tay anh vừa mới chạy đến bắp đùi cô, bỗng dưng một cơn đau nhói giữa hai chân bị một trận đau đớn kịch liệt.....

Anh rên lên một tiếng, khổ sở ưỡn người lên, lấy tay che lại..... Mắt thấy người phụ nữ kia đã nhanh chóng tránh qua, nét mặt hài lòng.

“Tiểu Cửu, em xuống tay..... Cũng quá độc ác.....”

“Còn có thể ác hơn, lần sau anh có thể xem thử.”

Anh vừa mới định nói thêm gì nữa, Thái tử đã mở cửa ra, khoác áo choàng tắm ra ngoài, bảo Doãn Vệ Hoài đưa cô diễn viên này về, Doãn Vệ Hoài hít sâu một hơi, từ từ nâng người lên, lại thở dài.

Thái tử nhìn vẻ mặt quái đản của anh, vẻ mặt cứng nhắc, mà vẻ mặt Tiểu Cửu lại như không có chuyện gì xảy ra, suy nghĩ một chút là đã đoán được tám phần, cười thật vô lại vỗ vỗ vai anh, nghiêng đầu thấp giọng nói.

“Cậu quá mất mặt.”

Doãn Vệ Hoài cắn răng, liếc nhìn Tiểu Cửu, lúc lướt qua người cô, rất tức giận nói ra một câu. “Em chờ đấy, sớm muộn gì anh cũng sẽ thu thập em!”

Tiểu Cửu nhướn đôi mắt xếch, xì mũi coi thường

Cho dù Thái tử đang bận vẫn ung dung nhìn hai người mờ ám “liếc mắt đưa tình”, đoán được sẽ có chuyện để đùa, cười to lên.

Thì ra là, Doãn Vệ Hoài, thì ra là.....

145. Chương 146: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 3: Anh Xé Nát Em Ra! (2)

Có một vài người tốt nhất đừng nên gặp nhau, như thế sẽ không yêu nhau, để đến sau này khi vĩnh viễn không thể gặp nhau được nữa thì trong lòng cũng sẽ không bị khoét mất một lỗ, dù tìm thế nào cũng không thể tìm trở về, rất đau khổ.

Mà có một số việc, đến cuối cùng cô cũng không thể nào tìm được nguyên nhân.

Cái gọi là tình yêu, không phải cô khinh thường, chỉ là cảm thấy quá xa xỉ. Ngay cả mạng cũng không phải là của cô, thì làm sao có thể nghĩ đến để ột người khác bất tri bất giác chiếm đóng trái tim cô.

Thời gian lâu dài, gần như Thái tử đã bắt đầu tin tưởng cô rồi, chỉ gần như mà thôi.

Anh ta hôn cô, sờ cô, trêu chọc cô, quyến rũ cô, thỉnh thoảng sẽ để cô giải quyết dục vọng. Lấy tay, dùng miệng, thế nhưng chưa bao giờ thật sự muốn cô.

Đối với Thái tử mà nói, cô là món điểm tâm khai vị ngon miệng, có bữa ăn chính thì có hay không có cô đều được.

Là do kỹ thuật của cô còn chưa đủ tốt, ở bên cạnh anh mấy năm, chưa một lần lên giường của anh ta. Sau này dù Thi Dạ Triều ra mệnh lệnh gì cho cô, thì đầu tiên đều phải lấy được tin tưởng của Thái tử.

Mà xảy ra quan hệ thân thể cũng là một loại trong đó.

Mấy hôm nay tâm tình Thái tử rất tệ, còn đi khắp nơi tìm Hoàng Phủ Triệt gây phiền phức, người ngoài không rõ chân tướng, là người thân cận của anh ta, tất nhiên sẽ biết anh đang vì người nào mà như thế. Vì vậy, chiều nay sau khi tan sở Thái tử ở trong Lạc trong vàng son mở một phòng bao, anh em tốt cũng không gọi một ai, một mình uống rượu giải sầu ở bên trong.

Doãn Vệ Hoài không có ở đây, cô cũng không biết vì sao lại muốn đuổi Doãn Vệ Hoài đi vào ngày hôm nay. Kéo thấp quần áo, cô đã trải qua huấn luyện, biết phải làm gì để mình mê người hơn.

Đẩy cửa phòng ta, bước vào. Hai chân dài của Thái tử đang giang rộng, nhắm hai mắt dựa vào lưng ghế sofa. Tiểu Cửu vung một tay lên, những cô nàng trên sàn nhảy thoát ý biết điều lui xuống.

Lấy cái gối trên bụng anh ra, mở hai chân, bước qua, ngồi bên hông anh. Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, mềm mại như không xương vuốt lên mi tâm đang nhú chặt của anh, xoa nhẹ huyết thái dương của anh.

Thái tử thoải mái hừ nhẹ một tiếng, giống như đang kích lệ cô tiếp tục, tay thì vuốt ve cặp đùi bóng loáng của cô, mùi thơm đặc biệt của thân thể cô tràn ngập trong khoang mũi. Không biết là do tác dụng của rượu, hay do bản thân cô có sẵn sự mê người. Một luồng nhiệt đang bắt đầu tích tụ trong cơ thể anh.

“Không có tí sức lực nào nha Tiểu Cửu, để gia vui vẻ một chút.”

Hai cánh tay Tiểu Cửu khoác lên cổ anh, vươn đầu lưỡi liếm môi dưới của anh. “Còn có chuyện gì có thể vui vẻ hơn chuyện kia.....”

Nhất thời Thái tử cười lên, bàn tay giữ chặt hông cô kéo về phía mình, giọng nói lười biếng. “Cố ý đi vào để quyến rũ tôi hả?”

Hơi thở cô như lan, hô hấp đều có hương vị ngọt ngào, Thái tử không nhịn được, trượt theo đường cong tuyệt mỹ của cô mò xuống dưới, đi tới nơi yếu ớt kia. Cô phát ra một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng mèo kêu quẩn quất lấy anh.

Ở trước mặt người ngoài, Tiểu Cửu là khối băng lạnh lùng, chỉ có Thái tử mới biết bộ mặt nhiệt tình như lửa này của cô. Kéo thấp áo lót của cô, không chút do dự cầm lấy nơi mềm mại trắng mịn đó.

Cô dùng răng mở ra từng cúc áo sơ mi của anh, đầu lưỡi nhỏ liếm mút trên ngực anh, bàn tay khéo léo chạm vào nơi nhạy cảm nhất của anh, hết sức hấp dẫn.

Trêu đùa như thế, nhưng tất cả trong đầu đều nghĩ đến tiểu nha đầu ngây ngô đó..... Nơi nào đó trên thân thể anh đã cứng rắn đang ngẩng cao đầu, Tiểu Cửu kéo khóa quần của anh, cầm lên, vừa muốn cúi người xuống, đột nhiên cửa bị người bên ngoài mở ra.

“Thái tử, chuyện giải quyết.....”

Doãn Vệ Hoài nói nửa chừng, mới ý thức được mình nhìn thấy hình ảnh kích tình nóng bỏng đến cỡ nào.

Anh cố gắng tìm về cách khống chế cảm xúc gần như đã biến mất, lại quên mất mục đích mình đi vào. Sắc mặt anh thay đổi trong nháy mắt, vốn dĩ Thái tử đang định đẩy Tiểu Cửu ra nhưng lại dừng lại, tiếp tục kéo cô, lật người đè xuống ghế salon, cũng không nhìn anh ta, tiếp tục thưởng thức người phụ nữ tự đưa tới cửa đang hơi cứng ngắc này.

“Ừ, đi ra ngoài chờ tôi.”

Nhìn anh tựa như đang vội vàng phân phó một câu, Doãn Vệ Hoài gật đầu đi ra ngoài, đóng kín cửa. Lúc tinh thần hồi phục lại thì phát hiện tay vẫn còn nắm tay nắm cửa, chặt đến tím bầm.

Trong phòng, Thái tử đang cảm thấy rất thoải mái.

Không quan tâm? Giả vờ sao, xem cậu có thể nhịn tới khi nào!

Không biết Tiểu Cửu che giấu vẻ mặt hồn trong nháy mắt, hay là thế nào, lại càng cố gắng trêu chọc anh, Cô bình thường có bao nhiêu lạnh lùng, thì hiện tại có bấy nhiêu nhiệt tình.

Quả thật rất mất hồn, Thái tử oán thăm, cho tên tiểu tử kia một bấu vật như thế, coi như không bạc đãi cậu ta rồi.

Thái tử đưa tay thăm dò xuống dưới váy cô, hai ngón tay cong lên, cách quần lót lúc nhẹ lúc mạnh vờ vờ, dục vọng ở bên ngoài nặng nề đụng chạm cô, vài vóc khe hở sâu vào, tà áo hơi bên tai cô. “Chặt như thế nha Tiểu Cửu, muốn cho tôi đi vào sao?”

Tiểu Cửu do dự một giây, nhưng chỉ một giây thôi, ôm cổ anh, hai chân cọ cọ bên hông anh, nhìn như đang động tình. “Gian nên tiến vào từ lâu rồi, không cần mỗi lần đều trêu chọc em.....”

Người phụ nữ ăn ở hai lòng.

Thái tử suy nghĩ cười khê. “Gia hôm nay không muốn làm.”

Cô mềm mại hừ nhẹ một tiếng, ưỡn người dán vào người anh kháng nghị. Bị Thái tử thành thạo ấn trở về. “Là cô quyến rũ tôi, sao nhìn thế nào cũng thấy còn nóng lòng hơn tôi, thật sự là tôi đói bụng hay là cô?”

Anh ra vẻ trầm tư. “Cửu Nhi của chúng ta khó chịu như vậy, làm sao tôi nhẫn tâm? Nghĩ biện pháp thỏa mãn cô có được không?”

Không đợi cô hiểu ý nghĩa lời nói của anh, anh quay về cửa gọi Doãn Vệ Hoài.

Doãn Vệ Hoài gần như là vừa lên tiếng trả lời vừa bước vào, tốc độ nhanh đến mức làm người ta cảm thấy có phải là anh ta đã chuẩn bị sẵn để xông vào hay không.

Thái tử đứng lên sửa sang lại quần áo xong, liếc nhìn anh ta, nở nụ cười xấu xa như thật như giả.

“Gia hôm nay không khỏe, đừng làm Cửu Nhi uất ức, cho cô ấy ăn thật no nha, sáng mai cho cậu nghỉ phép. Tôi đây bao hết, muốn chơi bao lâu đều được.” Bước đến bên cạnh anh ta, cố ý nhỏ giọng. “Tận hưởng một chút, đừng khách khí.”

Chờ Thái tử đóng cửa bỏ đi, Tiểu Cửu cũng không dám thở gấp như thế nữa.

Cô níu lấy váy, chống thân thể, nửa ngồi lên, thậm chí quên mất nửa thân trên của mình đang trần trụi.

Mà ngọn lửa nóng bỏng trong mắt Doãn Vệ Hoài làm cho trái tim cô phải loạn nhịp.

146. Chương 147: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 4: Em Cũng Rất Quan Trọng Với Anh (1)

Làm sao lại bị anh ta đẩy ngã?

Cô cũng không nhớ rõ.

Sức lực của Doãn Vệ Hoài lớn đến mức như muốn bóp vỡ xương tay của cô. Hàm răng sắc bén hung ác cắn trên người cô, đau quá.

Tay của anh giống như bản ủi, như muốn làm phẳng da cô. Tìm được môi cô, hôn thật sâu. Bất chấp tất cả tấn công chiếm giữ, cần quét, tàn phá bừa bãi. Kéo lấy lưỡi cô, dây dưa không rời.

Bờ môi nóng hổi dời đến cằm, tai, cổ... Anh không những muốn ăn luôn cô, mà còn yêu cô.

Âm nhạc trong loa vẫn phát không ngừng, ánh đèn chập chờn mờ ảo. Cô bị vây hãm trong lồng ngực một người đàn ông, đã sắp thở không nổi. Mở to mắt, nhìn trần nhà mờ mờ tối trên đỉnh đầu.

Bên tai là từng tiếng từng tiếng gọi tên cô của anh. “Tiểu Cửu..... Tiểu Cửu.....”

Cô không biết tại sao lại muốn khóc.

Nhưng thứ đồ chơi gọi là nước mắt kia, từ lúc cô còn nhỏ đã bắt đầu không có rồi.

Anh ôm cô, hôn cô, nhưng không cởi quần áo cô. Cô còn tưởng rằng, anh sẽ trực tiếp cởi quần cô. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên cảm nhận được dự vọng của anh ta.

Thế nhưng, đến cuối cùng anh cũng chỉ sờ sờ mặt cô, đứng dậy. “Mặc quần cho tốt vào, đi về nhà.”

Nói trắng ra, cô chỉ là một công cụ giết người, là món đồ chơi bị mang đi tặng. Phục vụ một người đàn ông hay phục vụ nhiều người đàn ông, đối với cô mà nói không có gì khác nhau cả.

Với mối quan hệ giữa Thái tử và Doãn Vệ Hoài, chơi cùng một phụ nữ cũng là chuyện bình thường.

Người tốt và người xấu, dường như không có khái niệm đó trong thế giới của cô.

Nếu như không muốn nói, Doãn Vệ Hoài hoàn toàn là người tốt duy nhất trong cuộc đời cô.

Anh là người tốt ở trong lòng cô.

Trong lúc tắm, nhìn cơ thể mình trong gương, trẻ tuổi, mỹ lệ, xinh đẹp. Nếu như không phải vì thế, Thi Dạ Triều cũng không chọn cô làm người ma phục bên cạnh Thái tử. Nếu như không phải vì thế, thì cũng sẽ không biết anh.

Cô khoác áo choàng tắm ra ngoài, thấy Doãn Vệ Hoài đứng ở trước cửa sổ, một tay chống ngang hông, tay kia chống lên tấm thủy tinh. Phác học gò má tinh xảo của anh, cô bước tới, chui vào trong ngực anh, nâng cằm anh lên, cẩn thận quan sát.

“Nhìn gì vậy?” Anh đã che giấu cảm xúc của mình, không đứng đắn mỉm cười.

Bất chợt, cô nhón chân, ngẩng đầu lên hôn anh. Tay đặt trên cổ anh.

Hôn đến lúc anh bắt đầu thở gấp, cô mới dừng lại. “Tim anh đập thật nhanh.”

“..... Lúc anh hôn người phụ nữ khác cũng như vậy.”

“Thật lâu rồi anh không có chạm qua người phụ nữ khác.”

“.....”

“Tại sao?”

“.....”

“Doãn Vệ Hoài, nói cho em biết, tại sao?”

Anh khép hờ mắt, không để cho cô nhìn thấy sự rối loạn trong đôi mắt anh. Cô lại năm lần bảy lượt ép hỏi. di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn Bỗng dưng mắt anh nhuộm màu hung ác, nghiêng người đến gần cô, hơi thở thổi lất phất trên mặt cô, gần như tàn nhẫn.

“Em nói thử xem anh là vì cái gì!”

Không đợi cô trả lời, phất tay áo bỏ đi.

Anh không chạm vào người phụ nữ khác, tâm trí anh đều bị cô dần dần chiếm cứ, lần này anh không có cách nào chơi cùng một người phụ nữ với Thái tử.....

Anh sẽ không thể tỉnh táo đối diện với việc cô ở chung một căn phòng với Thái tử, ở trong ngực Thái tử, ở bên dưới Thái tử.

Tại sao?

Anh làm sao biết tại sao?

Bất quá, mẹ nó, anh yêu cô!

.....

Tiểu Cửu vuốt vuốt ly thủy tinh vừa rồi anh đã dùng ở trong tay, khóe miệng hơi nâng lên.

Đáp án đã rõ ràng hơn phân nửa.

Doãn Vệ Hoài, đến cuối cùng, anh cũng chỉ là đàn ông mà thôi.

Cô cúi đầu, trên thành ly phản chiếu hai mắt của mình, mơ hồ, ướt át.....

.....

Vừa nhìn thấy phản ứng của hai người này, cũng đủ biết tên ngu ngốc Doãn Vệ Hoài này giả vờ làm quân tử.

Thái tử tiếc nuối thở dài.

Đây là đã động lòng thật rồi.

Cho nên không hề đùa giỡn tùy tiện nữa.

Thú vị.

.....

Thi Dạ Triều trở về, Thái tử hơi buồn bực, cảm thấy giữa anh ta và Trữ Dư Tịch đã có chuyện gì đó mà anh không biết.

Đêm đó cô đi theo Thái tử tiếp đón Thái tử, trong lòng vẫn thấp thỏm.

Cô tiết lộ hành tung của Hoàng Phủ Triệt với Thi Dạ Triều, không ngờ, cuối cùng người bị thương lại là Quan Thánh Hi. di-ễn đầ-n lê qu-ý đô-n

Vẫn luôn biết Quan Thánh Hi là một nhân vật lợi hại, lại không biết anh ta lợi hại đến thế. Người bị anh ta giết là người đã từng huấn luyện chung với cô.

Lại càng không thể ngờ Doãn Vệ Hoài sẽ nghi ngờ cô. Bởi vì cô đã từng là người của Âm Đường.

Anh ta nói, chỉ cần cô không làm ra chuyện uy hiếp an toàn của Thái tử, anh chuyện gì cũng có thể nhin.

Nhìn, ai bảo anh nhìn.....

Chính buổi tối Hạ Tử Dụ hẹn Thái tử, cô đã cải trang, đưa cho Hạ Tử Dụ một bình bột phấn. Loại thuốc đó là do cô tự điều chế, sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, sau này sẽ không để lại dấu vết gì.

Thi Dạ Triều nhất định phải có được Trữ Dư Tịch, gần như hao hết tâm trí. Đó là chủ nhân thực sự của cô, mọi thứ anh ta đều là ra lệnh cho cô, ngoại trừ một lần, cô không còn lựa chọn khác.

.....

.....

Doãn Vệ Hoài chạy tới nhà hàng Tây mà Thái tử và Trữ Dư Tịch đi ăn cơm, xa xa đã nhìn thấy sắc mặt đóng băng của người đàn ông kia. Hai người không phải đã chia tay? Theo như tính tình của Thái tử làm sao có thể nâng cốc nói cười? Mặc dù vậy, nhưng vẫn làm như lời anh ta căn dặn, âm thầm đuổi sạch những người trong nhà hàng.

Ở bên ngoài đợi gần đến khuya mới đợi được hai người đi ra ngoài. Trữ Dư Tịch bị Thái tử ôm lấy, trên người được bao bọc bởi áo khoác anh ta, từ chi mảnh khảnh trượt ra khỏi quần áo.

Anh nhíu chặt mày, lúc đóng cửa xe, trong nháy mắt, rõ ràng anh ta nhìn thấy vẻ mặt xám như tro tàn của cô. Trên đường, thỉnh thoảng anh cũng nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, tóc dài che khuất mặt, tựa như con búp bê không hề nhúc nhích.

Thái tử chạm vào mắt anh qua kính chiếu hậu, chưa cho anh cơ hội nói chuyện, ra hiệu anh nâng tầm ngăn lên, mở nhạc.

Anh cũng là đàn ông, đương nhiên biết anh ta muốn làm gì. Nhưng đó là chuyện tình cảm của hai người, bất kì ai cũng không có quyền xen vào. Cũng không biết rốt cuộc đêm đó Thái tử đã làm gì Trữ Dư Tịch. Ngày hôm sau cô lại không từ mà biệt. Mà điểm chết người chính là đi cùng với Thi Dạ Triều.

Cả ngời Thái tử đều thay đổi, từ không thể không chém muốn giết người lúc ban đầu, dần dần đã bình tĩnh, yên ổn. Từ hiểu lầm đến chân tướng, anh không biết người đàn ông này làm sao có thể cố gắng đối mặt được, chỉ nhận lệnh của anh tìm kiếm khắp thế giới, dù chỉ là một dấu vết tí ti cũng đều không bỏ qua.

Bệnh tình Tân Tiệp nguy kịch, Hoàng Phủ Triệt đoạn tuyệt với nhà Hoàng Phủ. Nên làm cũng đã làm, vào thời khắc thế này, ngoại trừ uống với anh vài ly, còn có biện pháp nào tốt hơn?

Tử lượng của cả hai đều không kém, liều mạng uống... muốn say sao lại khó khăn như vậy. đi~lên~đàn~le~quý~đoan Lúc rạng sáng, quầy rượu chỉ còn họ. Tiểu Cửu không thể chen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, ngồi nghịch điện thoại đi động trên ghế dài phía đối diện. Tóc của cô đã dài đến bả vai, lúc cúi đầu, tóc rủ xuống, che khuất gương mặt xinh đẹp.

Tầm mắt của anh vẫn không rời khỏi cô, con ngươi phát ra ánh sáng dịu dàng. Thái tử nhếch môi cười cười, chạm vào ly của anh.

“Cậu đi theo tôi bao lâu rồi?”

“Mười ba năm.”

Mười ba năm, quả thật năm tháng như thoi đưa. Năm đó là hai tên thiếu niên, lúc này đã gần đến tuổi lập gia đình. Nếu so với Hoàng Phủ Triệt, anh và Doãn Vệ Hoài có thời gian ở chung với nhau nhiều hơn, hiểu rõ nhau hơn cậu ta một chút.

Bạn bè chơi chung của Thái tử không ít, nhưng người thật sự có thể tin tưởng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, Doãn Vệ Hoài chính là một trong số đó. Cùng nhau trải qua vào sinh ra tử mới gọi là anh em.

“Có một câu tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, cậu..... Có giấu tôi chuyện gì hay không?”

Doãn Vệ Hoài kiềm nén ánh mắt, thu hồi tầm mắt.

“Về.....” Thái tử cố ý kéo dài âm cuối, nhìn phản ứng của anh ta. Vốn dĩ cho rằng anh ta tiếp tục chịu đựng, vậy mà anh ta lại hào phóng thừa nhận.

“Tôi không có đụng vào cô ấy.”

“Cậu biết là tôi không quan tâm những chuyện như thế.” Cái gì gọi là đạo đức chỉ là cái rắm trong mắt Thái tử.

“Tôi biết rõ.” Là tôi..... Quan tâm. Anh nói thêm một câu ở trong lòng.

Cuối cùng Tiểu Cửu có cái gì đặc biệt, anh nói không ra, nhưng lại không có biện pháp chia sẻ cô với người khác.

Thái tử cười khê, kêu Tiểu Cửu tới đây. Về mặt Tiểu Cửu lạnh nhạt ngồi lên đùi Thái tử. Doãn Vệ Hoài rất biết điều lấy lý do đi vệ sinh để rời khỏi.

Thái tử ngắt gương mặt nhỏ bé của cô hỏi. “Tiểu Cửu, tôi hỏi cô lần cuối cùng, có người trong lòng hay không?”

Thì ra lúc phụ nữ nguy trang có khi sẽ giống thật hơn cả đàn ông. Tiểu Cửu dựa vào ngực anh, bàn tay nhỏ bé vẽ thành vòng tròn trên áo sơ mi của anh. “Anh đó.”

“Tôi?” Anh không nhịn được cười lên. “Được, vậy tôi để cô làm một việc, coi như là một nhiệm vụ thôi.”

“Gia nói chính là lệnh, có chết Tiểu Cửu cũng sẽ hoàn thành.”

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là có nguy hiểm đến tính mạng hay không tôi cũng không rõ lắm.” Anh liếc nhìn về hướng Doãn Vệ Hoài rồi đi, mỉm cười vô lại.

147. Chương 148: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 5: Em Cũng Rất Quan Trọng Với Anh (2)

Lúc Doãn Vệ Hoài ra khỏi nhà vệ sinh, bên quầy bar chỉ còn một mình Thái tử. “Tiểu Cửu đâu?”

“Tặng người khác rồi.”

Doãn Vệ Hoài nghĩ anh ta đang nói đùa, nhưng lại không hề nhìn thấy một chút đùa giỡn trên mặt anh ta. Thái tử uống hết ngụm rượu cuối cùng trong ly, bước xuống ghế. “Ồ khách sạn Hoàng thị trên đường này, có người vừa ý Tiểu Cửu, người này đã giúp đỡ tôi không ít, tôi nợ anh ta, chỉ có thể lấy Tiểu Cửu để gán nợ thôi.”

Nếu như anh không phải là Thái tử, sợ rằng Doãn Vệ Hoài đã ra tay từ lâu rồi. Thậm chí anh còn nghe được tiếng vang đáng sợ phát ra khi anh ta nắm chặt nắm tay. Anh ta cắn răng, gần từng chữ hỏi.

“Đưa, cho, người nào, rồi?”

Thái tử cầm chìa khóa xe, ra vẻ muốn đi, vỗ vỗ vai anh ta. “Biết tình cảm của hai người cũng không tệ, chỉ là đừng làm hỏng chuyện của tôi, tôi đã hỏi Tiểu Cửu, cô ấy cũng không có ý kiến gì...”

Anh còn chưa nói hết, đã có một sức mạnh cực lớn nắm lấy cổ áo anh, sau lưng đụng mạnh vào quầy bar. Khi bình tĩnh nhìn lại, thì thấy nắm lấy anh chính là Doãn Vệ Hoài đang có sắc mặt u ám đến đáng sợ.

Thái tử nhượng mảy, ngoại trừ Hoàng Phủ Triệt sẽ không có người nào dám làm như vậy. “Doãn Vệ Hoài, cậu có biết mình đang làm gì không?”

Hiếm khi có thể nhìn thấy vẻ mặt hung ác thâm hiểm như thế này của Doãn Vệ Hoài, người đàn ông này lúc giết người thì cũng đeo vẻ mặt có chút lười biếng.

Người phục vụ đứng sau quầy bar cũng không dám thở mạnh, lạnh lẽo rơi khỏi nơi rắc rối này. Tiếng nhạc cũng im bặt. Nhất thời bầu không khí căng như dây cung.

“Thái tử, mười ba năm tôi vào sinh ra tử với anh, chưa bao giờ nói ra bất kỳ yêu cầu gì.”

Thái tử gạt đầu. “Vậy thì hiện tại thì sao? Cậu có yêu cầu gì? Nói nghe thử xem.”

“Thu hồi mệnh lệnh của anh!”

“Nếu như tôi không làm thì sao?”

“.....” Phút chốc Doãn Vệ Hoài mím chặt môi, trong mắt đầy sát ý. Thái tử nguy hiểm nheo mắt lại. “Giết tôi?”

“Không.” Doãn Vệ Hoài nói lỏng tay, lui về sau nửa bước. “Giết cô ấy!”

Anh ta giống như một cơn gió, chỉ trong nháy mắt đã biến mất chẳng thấy bóng dáng. Để lại một mình Thái tử đứng tại chỗ vừa vuốt phẳng cổ áo, vừa cảm thán.

Sức ảnh hưởng của phụ nữ, thật không thể coi thường.

.....

Nhân viên khách sạn Hoàng thị không ai là không biết Doãn Vệ Hoài, ngay lập tức tra được số phòng của Tiểu Cửu cho anh.

Không cho người khác đi theo, anh sử dụng thang máy riêng đi lên phòng tổng thống ở tầng cao nhất. Đến đây, anh đẩy cửa ra, xoải những bước dài đi thẳng vào phòng ngủ, súng của anh đã mở khóa an toàn, đứng đối diện giường lớn trong phòng ngủ.

Tiểu Cửu hoảng sợ ngồi sững sờ trên giường. Doãn Vệ Hoài vừa thấy quần áo của cô đã tức giận ngập trời, không nơi phát tác, đá văng cửa phòng tắm, phòng thay quần áo, phòng bếp, cả sân phơi... Nhưng lại ngoài ý muốn tìm khắp nơi cũng không phát hiện người thứ ba.

“Doãn Vệ Hoài anh nổi điên cái gì? Ai cho anh tới đây? Đi nhanh lên!” Tiểu Cửu nôn nóng đẩy anh ra ngoài, lại bạnh giữ chặt tay.

“Anh đi? Sau đó để cho em bị người khác ăn sạch sành sanh? Để cho người khác biến thành món đồ chơi?” Rõ ràng người phụ nữ này đã tắm rồi, anh dám cá cô không mặc gì bên trong áo choàng tắm. Bởi vì tức giận mà mắt Doãn Vệ Hoài đỏ cả lên.

“Em thật sự xem mình là gà có phải không? Tắm rửa sạch sẽ thơm ngát chờ ông chủ mới đến lâm hạnh?”

“Bằng không thì sao đây! Là ai đã xem em như người trưởng thành trước?” Tiểu Cửu quay đầu đi, không che giấu tâm trạng được nữa.

Trong bụng Doãn Vệ Hoài một trận co rút đau đớn, nắm chặt tay cô. “Đi theo anh!”

Tiểu Cửu thoát không khỏi anh, dứt khoát nhìn thẳng vào mắt anh. “Được, sáng mai đến đón em.”

Anh âm thầm đếm từ một đến mười, đè nén cơn giận, kéo cô đi ra ngoài. Tay Tiểu Cửu đánh vào cổ tay của anh, bị đau nhưng anh vẫn nắm chặt không buông, mạnh mẽ không cho phản kháng, Tiểu Cửu gấp đến mức hộc mắt đầu ướt, tiến lên một bước chắn ở cửa.

“Anh đừng ép em có được không!”

“Là em đang ép anh!” Anh đấm một phát thật mạnh vào ván cửa bên cạnh mặt cô, quyền thế ác liệt làm cho cô nghĩ rằng anh muốn đánh cô. Bị dọa sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, hét lên một tiếng.

Không đợi cô mở mắt, một giấy tiếp theo, môi cô bị anh bất ngờ chiếm lấy, nụ hôn của anh mãnh liệt như thế, bắt lực như thế. Hôn đến mức nước mắt của cô như vỡ òa.

Đến khi ném được chất lỏng mằn mặn, anh mới dừng lại, chống đỡ trên môi cô, thì thầm. “Em cũng biết, có đúng không, biết anh không thể nhìn em bị biến thành lễ vật tặng qua tặng lại. Thái tử đã là giới hạn của anh rồi, Tiểu Cửu, em không thể tàn nhẫn với anh như thế.....”

“Thái tử nói một buổi tối là được, người này rất quan trọng với anh ra.” Cô thút thít, nước mắt muốn nhịn cũng nhịn không được.

“Em cũng rất quan trọng với anh, anh sẽ không để người khác chạm vào em, tuyệt đối không.” Anh nhỏ giọng nói, nhưng cũng kiên định hơn bất kỳ lúc nào. Cô nhìn vào đáy mắt không hề che giấu thâm tình của anh, trong nháy mắt tâm trạng đã rối loạn.

Chưa từng có người nào nói với cô như thế, cô rất quan trọng. Quan trọng đến mức tuyệt đối không để bất kỳ người nào chạm vào.

“..... Tại sao?”

“Còn không hiểu? Em nói xem, anh là vì cái gì?” Anh cúi đầu thở dài, ngậm lấy môi dưới của cô, mút nhẹ.

“Nhưng em là.....”

“Anh không quan tâm, nhưng nếu như em không đi theo anh, anh thà giết chết em, cũng không để cho người khác có được em.”

Tiểu Cửu che mắt, cơ thể dán trên cánh cửa từ từ trượt xuống, khóc không thành tiếng. “Đi theo anh thì có thể đi đến nơi nào, anh bình tĩnh một chút có được không, đây cũng không phải là lần đầu tiên em trở thành quà sinh nhật cho người khác.”

Trong lời nói Tiểu Cửu có một từ làm kích động thần kinh luôn nhạy cảm của Doãn Vệ Hoài. “Quà..... Sinh nhật? Thái tử có nói với em tên của người này không?”

Tiểu Cửu lắc đầu. “Chỉ nói là anh em của anh ta, rất quan trọng, hôm nay là sinh nhật hai mươi bảy tuổi của người đó, đã từng vì Thái tử mà từ bỏ quyền thừa kế của gia tộc, Thái tử không biết phải lấy gì để đền đáp anh ta, cho nên mới để em tới, muốn cho anh ta một kinh hỉ.

.....

Lúc này đây, Doãn Vệ Hoài không thể tìm được từ nào để hình dung tâm trạng của mình.

Thì ra, cái người gọi là rất quan trọng chính là mình.

Thì ra, Thái tử cái gì cũng biết. Bao gồm cả chuyện anh từ bỏ quyền thừa kế gia tộc, đó là chuyện nhà họ Doãn âm thầm phái người tìm anh.

Anh vỗ trán, lắc đầu, khóe miệng nâng lên nụ cười bất đắc dĩ khi bị trêu chọc.

Thái tử cũng trêu người lắm rồi!

Kinh hỉ? Cô là kinh hỉ mà Thái tử cho anh? Kinh đi qua, quả thật chỉ còn lại hỉ.

Anh nhìn cô khóc từ trên cao, lo lắng trong lòng đã trở thành hư không. Ngồi xổm xuống, dùng ngón tay lau nước mắt của cô. “Bằng sơn mỹ nhân cũng sẽ khóc sao?”

Cô cũng có một mặt mà anh không biết sao? Tối nay anh muốn tìm hiểu đến cùng.

Tiểu Cửu không biết vì sao anh còn chưa chịu đi, còn khóa cửa, bế cổ lên, đi vào trong, đặt cô lên chiếc giường mềm mại, bắt đầu cởi quần áo trước mặt cô.

Nhìn thấy quần áo trên người anh càng lúc càng ít, cô trợn mắt nhìn. “Anh.....”

Động tác của anh tạm dừng, tựa như nhớ đến việc gì, hôn lên trán cô. “Anh đi tắm trước, ngoan ngoãn chờ anh trở ra.”

Chờ anh trở ra?

Đây chẳng phải là cô cũng điên theo anh.

Cô nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm, không ngoài ý muốn nhìn thấy mỹ nam đang tắm rửa, cũng không có thời gian thưởng thức vóc người tuyệt đẹp của anh. “Cuối cùng là anh muốn làm gì?”

Trả lời cô chỉ có tiếng nước chảy ào ào, Doãn Vệ Hoài xối sạch bọt trên người, khóa nước, vừa lau tóc vừa quan sát đôi chân mảnh khảnh cân xứng của cô giấu dưới áo choàng tắm, còn có, cô vẫn hồn nhiên không hề phát hiện lúc giằng co vừa rồi đã làm lộ ra một mảnh tuyết trắng trước ngực.

Anh không nói gì, trong mắt lại càng phát ra lửa nóng, thấy thế cô có chút không được tự nhiên. Đột nhiên Doãn Vệ Hoài trùm khăn lông lên đầu cô, che khuất tầm mắt của cô, sau đó bị anh nửa đẩy nửa kéo tới giường trong phòng ngủ, hôn kịch liệt.

Sau khi tắm xong da anh bóng loáng ướt, dán chặt vào cơ thể của cô, không chừa một khe hở. Bàn tay trực tiếp thăm dò vào bên dưới áo choàng tắm..... Tiểu Cửu không biết anh muốn làm gì thì chính là kẻ ngu.

“Doãn Vệ Hoài! Anh muốn làm em gấp chết có phải không?”

Doãn Vệ Hoài ngậm lấy môi cô, cười khê. Nắm lấy tay cô kéo lên đỉnh đầu, tháo dây áo choàng tắm, tầm mắt không hề rời khỏi cô, không biết vì trêu chọc của anh hay vì gấp gáp mà gò má ửng hồng, còn có con ngươi trong suốt của cô.

“Em không cần đi, anh cũng không đi, dù sao anh đã quyết định, không ai có thể cản anh.”

“Anh quyết định cái gì?” Cô có linh cảm xấu, anh cũng quá vô pháp vô thiên rồi.....

Bóc cô ra khỏi áo choàng tắm, một cơ thể phụ nữ mềm mại mảnh khảnh giãy giụa trong lòng anh, làm sao anh có thể nhịn được nữa đây?

Bị anh nhìn chăm chăm không chớp mắt, thế nhưng cô lại khẩn trương, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Chuẩn bị xong chưa? Anh muốn mở quà rồi.” Doãn Vệ Hoài thu tất cả phản ứng của cô vào trong mắt, nhếch môi cười xấu xa một tiếng. Nghiêng người hôn lên cánh môi căng mọng của cô.

Trong đầu cô nổ ầm một tiếng!

“Doãn”

Chỉ kịp nói một chữ, lưỡi anh đã nhân cơ hội tiến vào.

.....

Trong khoảnh khắc đó, có thứ gì đó đã chạy mất, lại có một cảm giác xa lạ lại khó có thể nắm bắt được dẫn dắt cô.....

Điện thoại đầu giường đột nhiên vang lên, đánh vỡ bầu không khí nóng bỏng mập mờ này. Động tác của hai người đều đình trệ, Doãn Vệ Hoài có chút không vui cầm ống nghe lên.

Một khắc kia, tất cả lý trí đã thức tỉnh trở lại. Tiểu Cửu chán nản, thiếu chút nữa mình đã bị dẫn dắt theo con đường của anh rồi, nắm lấy áo choàng tắm, lăn đến đầu giường bên kia.

Là quản lý khách sạn, vừa rồi nhìn thấy anh xông lên đây với sắc mặt dọa người, quản lý không yên tâm đành đánh bạo gọi điện thoại tới hỏi thăm. Doãn Vệ Hoài nén lửa nóng cúp điện thoại, bắt lấy cánh tay đang run run đến quần áo cũng mặc không được của người phụ nữ kia.

Tiểu Cửu lại bị kéo vào trong ngực của anh một lần nữa, áo choàng tắm vừa mới khoác lên đã bị anh hai ba lượt kéo ra. Hô hấp của Doãn Vệ Hoài hơi dồn dập, khóa hông cô kéo về phía mình. “Chạy cái gì? Không cảm thấy anh muốn em sao?”

Làm sao không cảm thấy? Tiểu Cửu đỏ mặt giãy giụa, lúc trước sao không phát hiện anh khó đối phó như vậy, đáng tiếc bây giờ toàn bộ công phu cô đều không dùng được.

Giống như hiểu được rối loạn trong lòng cô, Doãn Vệ Hoài không trêu chọc cô nữa, kéo giãn ra, đặt thân thể của cô lên giường, tinh tế hôn lên lưng cô, bên hông, cặp mông, bắp đùi, cùng với.....

Cô hoảng loạn, không hề biết được đàn ông phục vụ lại có khoái cảm chết người như thế, lại càng không biết cô là người phụ nữ đầu tiên Doãn Vệ Hoài cúi người để lấy lòng. Từ nhỏ cô đã được Ám Đường huấn luyện, trong đó có ba năm để học cách lấy lòng đàn ông, thân thể nhạy cảm hơn người bình thường. Khi lưỡi và ngón tay của anh tiến vào trong thân thể của cô thì cuối cùng Doãn Vệ Hoài đã nghe được âm thanh của cô như ý nguyện. Anh càng dùng sức, cho đến khi cô kêu tên anh, đạt tới cao trào lần đầu tiên.

“Tại sao..... Không giống nhau.....” Cô thì thào nói.

“Hả?”

“Không giống với cái em học.....”

Suy nghĩ một chút mới hiểu được ý của cô, nằm trên người cô mỉm cười. “Em học là làm sao lấy lòng đàn ông, mà anh làm là chỉ muốn lấy lòng em, dĩ nhiên là không giống nhau.”

Anh không biết chỉ một câu nói nhẹ nhàng của anh đã làm lòng cô có bao nhiêu cuộn trào. Dậy sóng. d-đ-l-q-đ Từ nhỏ cô đã bị giáo huấn tư tưởng như thế nào “làm cho người khác”, thế nhưng anh lại chịu “làm cho cô”.

Tiểu Cửu trở người từ trong ngực anh, rõ ràng anh nhìn thấy hốc mắt ướt át của cô. “Hôm nay thật nhiều nước mắt nha.”

Cọ xát trong ngực anh.

Tại sao lại đối xử với cô tốt như vậy, để cho cô nhớ lại, thật ra mình cũng là phụ nữ, không phải là một quà tặng. Nếu như là vậy, cô tình nguyện giao mình cho anh.

Nghĩ đến đây, cô trở người lần nữa, đè anh ở phía dưới, cúi người. Doãn Vệ Hoài không hiểu nên nhú mào lại.

Tiểu Cửu kéo dây áo choàng tằm qua, che mắt anh lại. Hôn lên chóp mũi và môi trên của anh. “Đến lượt em, làm cho anh.”

Môi và tay cô trượt từng chút từng chút từ cằm của anh, yết hầu, xương quai xanh, lúc này anh vẫn còn có thể giữ vững nụ cười hưởng thụ. Cô trượt theo bắp thịt căng phồng của anh, càng lúc càng xuống thấp, cho đến khi tới nơi cứng rắn kia thì anh mím môi, dường như đang mong đợi.

Tiểu Cửu cười không ra tiếng, cúi đầu.....

Anh rên lên một tiếng, tay luồn vào trong tóc cô.

Trước mắt tối đen như mực, nhưng anh chỉ dựa vào tưởng tượng đã sắp nhin không được muốn phun ra.

Anh có nên cảm tạ Ám Đường đã dạy cô tốt như vậy hay không? Đây là người phụ nữ có kỹ thuật cao nhất mà anh từng trải qua.....

Khẽ nghiêng rửa một tiếng, tháo gỡ trói buộc trên mắt, kéo cô lên, tách haichân cô ra, dán sát vào cô, ngậm lấy môi cô, giọng nói khàn khàn. “Đến dạy em, hửm?”

Tiểu Cửu chỉ kịp nói một câu “Nhẹ một chút”, anh đã đâm vào, mạnh mẽ vọt thẳng vào nơi sâu nhất của cô.....

Móng tay cô cắm sâu vào da tay của anh.

Biết rõ lần đầu tiên sẽ đau. Nhưng không nghĩ đến sẽ đau đến thế.

Rất khác với những lần bị thương trước đây của cô, loại đau đớn này, như muốn xé cô ra làm hai mảnh, ngay cả thở cũng không dám, hoàn toàn bingham lại, tiến thoái lưỡng nan.

Trong khoảnh khắc đó, Doãn Vệ Hoài hít thở không thông, trong đầu “ông” một tiếng, một mớ hỗn độn, sau đó không dám tin nói ra một câu.

“Em là..... Làm sao có thể.....”

Tiểu Cửu bình thường trở lại, mạnh mẽ nở một nụ cười. “Không thể giả được đâu.”

Thái tử không có chạm vào cô.

Doãn Vệ Hoài không biết phải nói gì.

Đây mới gọi là kinh hỉ.

Thái tử cho anh, không chỉ là một Tiểu Cửu nguyên vẹn.

Anh ôm chặt lấy cô, đợi cô thích ứng với mình, sau đó mới dám di chuyển, từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt, giống như tìm kiếm bóng dáng mình trong linh hồn cô.

Anh đã trải qua vô số lần đối mặt với tử thần chấn động lòng người, chết còn không sợ, nhưng lại sợ trong lòng cô không có anh. Nếu quả thật là không có, vậy một mảnh thâm tình này của anh, sẽ đặt ở nơi nào?

“Bắt đầu từ hôm nay, em là của anh.” Vuốt ve mặt cô như trân bảo. “Nói em bằng lòng.”

Những lời này sao lại giống như lời thề trong nghi thức đó.

Hôn nhân là một ảo tưởng cô chưa từng nghĩ tới. Lúc này đây lại để cho cô nhìn thấy tình yêu của người đàn ông đầu tiên, đã chiếm cứ trái tim cô.

Lúc ban đầu cố gắng dùng tình yêu để đánh chiếm anh, không chế anh, đến cuối cùng ngược lại để cho anh bắt sống mình

Cô không lên tiếng làm anh không khỏi lo sợ. Anh từ từ khống chế hơi thở không yên ổn của mình, vẫn thì thầm, tựa như ép buộc, lại như van xin. “Nói em bằng lòng, Cửu Nhi, nói đi.....”

Tiểu Cửu chau mày, vịn cổ anh. diễn~đàn~le~quý~đoan Nghe hơi thở nặng nề mà chân thật ở bên tai, cảm nhận anh lần sau lại càng mạnh mẽ hơn, lần sau lại càng bức bách hơn, tất cả ở trước mắt cô đều trở nên không chân thật. Chân thật chỉ có mỗi người đàn ông này.

Nhớ lại hình ảnh những ngày sống chung với anh, lại phát hiện ra rằng dù anh có che giấu tốt hơn nữa, thì cô cũng biết sẽ có ngày này.

Anh muốn cô, anh làm cho cô, anh yêu cô.

Cô không tin người nhạy cảm như Doãn Vệ Hoài, lại không biết tính toán nhỏ nhặt của cô. Anh biết, lại vẫn muốn cô.

“Em nên tin tưởng anh sao.....” Cánh môi dán vào động mạch trên cổ anh, rầu rĩ hỏi một câu.

“Không tin tưởng anh, em còn có thể tin ai?” Anh không có chần chờ, thể như chẻ tre mà chiếm giữ.

Chưa bao giờ cô thật sự trải qua loại hoan ái kịch liệt còn hơn cả chém giết này. Đến cuối cùng sau những va chạm mạnh mẽ, liên tiếp vào sâu bên trong, cô nói ra từng chữ để anh được như ý nguyện.

“Ừm..... Em bằng lòng..... Vệ Hoài.....”

Doãn Vệ Hoài im lặng nâng môi lên, phóng thích toàn bộ nhiệt tình của mình ra ngoài.....

Bị anh ôm vào trong ngực, dần dần bình phục lại, cô vừa muốn động một cái, anh lại trở mình đè lên người cô, khơi lên cơn sóng kích tình một lần nữa.

Cô nắm tay vịn đầu giường, oán trách. “Doãn Vệ Hoài, anh gạt em! Anh vừa mới nói..... Không giằng vò em nữa mà!”

Doãn Vệ Hoài nắm lấy hông cô nhiệt liệt đáp lại, mút ra một vết hôn màu tím ở trên vai cô, mỉm cười xấu xa. “Anh dạy tất cả tư thế cho em trong một lần, tuyệt đối sẽ để lại chút sức lực cho em, ngoan nào, anh không nỡ để em chết đâu.....”

Anh nhin nhiều năm như thế mới có thể ăn được cô, thể lực giữ lâu như vậy, làm sao có thể chỉ làm một lần?

Vậy chẳng phải uống phí dụng tâm của Thái tử sao?

Tiểu Cửu thân ái, anh còn muốn dạy em thật nhiều nữa.....

148. Chương 149: Ngoại Truyện: Doãn Vệ Hoài Và Tiểu Cửu - Chương 6: Trên Cả Yêu Thương Là Gì Đây?

Doãn Vệ Hoài ăn rất sạch sẽ, quả thật trong lúc vô cùng thỏa mãn sẽ giữ lại một chút hơi sức cho cô. Ngày hôm sau, Tiểu Cửu ít khi nào thức dậy lúc mặt trời đã lên cao. Cửa sân phơi mở ra, ánh sáng rực rỡ chui vào từ khe hở của rèm cửa sổ, cảm giác cô cùng chân thật. Thế nhưng lại chẳng thấy bóng dáng anh ta ở đâu.

Tiểu Cửu hùng hùng hổ hổ chạy vào phòng làm việc của Thái tử, chỉ chưa có ôm đùi Thái tử khóc nói “muốn trách thì trách em” thôi.

Thái tử giúp cô khép lại cổ áo, che kín vết hôn mờ mờ bên trong, vẻ mặt hứng thú liếc nhìn Doãn Vệ Hoài. “Chưa dùng đủ sức nha, còn có thể rời giường đấy.”

Bỗng chốc hai gò má của Tiểu Cửu đỏ bừng, mà Doãn Vệ Hoài thì mỉm cười cúi đầu uống nước. “Bây giờ có thể cho cô ấy nghỉ phép một tuần cũng không muộn chứ?”

Thái tử nhin không được, cười nhẹ ra tiếng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên gương mặt Doãn Vệ Hoài, nụ cười càng thêm ấm áp lòng người.

Nếu như thời gian có thể dừng lại tại thời điểm này, làm ọi điều tốt đẹp đọng lại thành hình, có thể tùy ý đụng chạm, thế thì tốt biết bao nhiêu. Sau này Doãn Vệ Hoài không chỉ một lần nhớ về những thứ này, đồng thời cũng vô cùng hối tiếc, nếu như anh có thể sớm đối diện tình cảm của mình, đừng cảm một chút, thì bọn

họ sẽ có nhiều thứ trân quý hơn để có thể giúp anh chống chọi, một mình đi qua cuộc sống dài đằng đẵng mà không cảm thấy mệt mỏi cô độc.

Cuối cùng Tân Tiệp đã qua đời, nhất định bà mang theo oán hận, loại oán hận khi dốc toàn bộ tình cảm mà không hề được đáp lại. đi đến đâu cũng oán hận. Quả nhiên như Thái tử dự đoán, ngày đưa tang Tân Tiệp, Trữ Dư Tịch đã trở lại. Không biết hai năm nay đã trải qua những chuyện gì, mà cô lại lột xác trở nên cường đại như thế, ngay cả Thái tử cũng hết cách với cô.

Thái tử hạ quyết tâm đoạt lại lòng cô. Đưa cho Doãn Vệ Hoài hai vé máy bay đi nước ngoài nghỉ phép. “Tôi không có gọi thì cậu cũng đừng có về, dẫn Tiểu Cửu đi hưởng tuần trăng mật trước đi, du lịch vòng quanh thế giới hay gì đó, tất cả chi phí đều tính cho tôi.” Cứ như thế đuổi anh và Tiểu Cửu đi.

Vì vậy vào một ngày nào đó, Tiểu Cửu dậy sớm luyện võ vào buổi sáng như thường ngày, khi trở về thì phát hiện Doãn Vệ Hoài không có tây trang giày da, áo sơ mi trắng nhàn mặc trên người anh cực kỳ mê người.

Cố ý chọn cho cô váy dài mà ngày thường hiếm có dịp để mặc, hài lòng nhìn tiểu tinh linh trong gương, gật đầu mỉm cười.

Không mang theo một món hành lý nào, lúc lên máy bay về mặt Tiểu Cửu đều mờ mịt.

“Sao không hỏi anh dẫn em đi nơi nào?”

Tiểu Cửu nhún vai nói. “Dù sao vẫn không phải là tuần trăng mật.”

Mấy giờ sau, khi chân trần đứng trên bờ cát trắng mềm mịn, bầu trời trong xanh xinh đẹp như cõi mộng hiện ra trước mắt cô, Tiểu Cửu kinh ngạc nâng môi, tròn tròn mắt, tay đè lại làn váy bị gió biển thổi tung. “Thật sự rất giống đi hưởng tuần trăng mật nha Doãn Vệ Hoài!”

Anh cười, không biết lấy một sợi dây chuyền mặt chữ “Cửu” từ đâu ra, nạm đầy kim cương, xỏ vào một chiếc nhẫn. Đeo lên giúp cô, sau đó ôm cô vào lòng. “Em đây là muốn gả cho anh sao?”

“Tự mãn.” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng lấp lánh. Dây chuyền này tượng trưng cho cái gì, chắc chắn cô hiểu. Cô xoay người lại, ôm cổ anh, nhón chân lên hôn anh.

Trời chiều ngã về tây, hình ảnh một nam một nữ đứng trên bờ cát ôm hôn say đắm, vĩnh viễn là hình ảnh đẹp nhất trong mắt mọi người.

Không biết người đàn ông này có thể mang lại điều gì cho cô. Chờ đợi tình yêu, rung động, ngọt ngào, lời thề..... Tất cả tất cả, cô có thể đoán được, cả những thứ cô không thể ngờ tới.

Sống hơn hai mươi năm, hiện tại mới phát giác, từ nhiều năm trước đây, vào thời khắc gặp được anh, sinh mệnh của cô mới bắt đầu xuất hiện sắc thái và ánh mặt trời.

Đó mới là lúc bắt đầu cuộc sống đầy màu sắc.

Chỉ nguyện ước không nguyện tiên. Cô rất tầm thường khi nghĩ đến câu này. Anh thật sự dẫn cô đi du lịch vòng quanh thế giới, đi đến những nơi nào đó mà cô chưa bao giờ nghĩ tới. Provence (Pháp), Prague (Viễn Đông: thủ đô Cộng hòa Séc), biển Aegean (vùng vịnh Địa Trung Hải, nằm giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ), đi đến các thành phố quý tộc, Venice (Italia)...

Còn có rất nhiều phong cảnh tuyệt đẹp ở một hòn đảo nhỏ. Cô vui đến quên cả trời đất, dường như cũng quên mất mình là ai, hưng phấn như một đứa bé. Phụ nữ khi yêu sớm muộn cũng sẽ lộ ra dáng vẻ chân thật nhất, cô cũng không ngoại lệ. Ai nói cô lạnh lùng? Đây chẳng qua là chưa gặp phải người có thể để cô nhiệt tình nóng bỏng.

Tất nhiên buổi tối cả phòng đều kiêu diễm, nhu tình mật ý. Doãn Vệ Hoài làm tất cả để cho cô có cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

“Anh sẽ làm em càng ngày càng tham lam đấy, phải làm sao đây.....” Nằm trên người anh, hào hứng nghiên cứu tập tranh miêu tả các phong tục đặc biệt thần bí của hòn đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương đang cầm trong tay. đi đến đâu cũng oán hận. Trong nụ cười của Doãn Vệ Hoài không hề có chút che giấu sự cưng chiều, bàn tay khẽ vuốt da thịt bóng loáng và đường cong tuyệt vời của cô, dục vọng trong đôi mắt càng lúc càng đậm.

“Anh cũng có một loại..... tham lam.” Tách hai chân cô ra, không nói lời nà,đâm vào. Lúc bắt đầu cô còn có thể giả vờ không thèm để ý tiếp tục lậttập tranh. Ngón tay Doãn Vệ Hoài xấu xa trượt xuống, cùng với lửa nóngcủa anh hành hạ cô, khéo léo dùng sức, rất nhanh đã trêu chọc cho cô thở gấp liên tục.

Ôm cô lật người lại, nắm lấy hai đùi cô, co haiđầu gối cô lại, đâm vào thật mạnh. Động tác hơi bất ngờ, cô nhin khôngđược bật ra tiếng rên rĩ, Doãn Vệ Hoài nằm trên người cô, cười xấu xa,hôn lên gương mặt xinh đẹp của cô. “Lớn tiếng một chút, để cho anh trainghe.”

Cô cố ý không hợp tác, trên miệng thì anh chẳng nói gì,nhưng phía dưới lại điên cuồng mạnh mẽ bức ép cô, cuối cùng khi một lầnđi vào thật sâu cũng đã bức cô phát ra âm thanh động tình. Anh cười thật tươi, Tiểu Cửu cắn vai anh. “Anh cũng mạnh mẽ với vợ với người phụ nữđó? Anh trai Vệ Hoài.....”

“Chút chuyện nhỏ như vậy em định nhớ cảđời sao? Anh cứ nghĩ em chỉ có bên dưới là nhỏ thôi, không ngờ lòng dạcũng không lớn.....” Lần đó Doãn Vệ Hoài ở trên xe bị cô bắt gặp, tội lỗivì vậy mà trở nên nghiêm trọng.

Tiểu Cửu hơi đỏ mặt .”Đồ lưu manh!”

“Đó là trước khi yêu em.” Anh rút ra sau đó lại mạnh mẽ vọt vào, lặp lạivài lần, cô không chịu nổi kích thích như thế, bên trong xoắn rất chặt,giọng nói đứt quãng. “Sau khi..... Yêu em.....”

“Sau đó? Cũng chỉ muốn lưu manh với em.” Nhấn nạy quá cực khổ hơi thở của anh có chút gấp gáp. “Có nhường hay không?”

Trong lòng Tiểu Cửu chua xót, ôm lấy anh, nảy sinh ác ý nói. “Anh còn dám không thành thật em cho anh đẹp mặt!”

“Đừng có giống như lần đó suýt chút nữa phé đi người anh em của anh là được.” Loại đau đớn đó là khắc cốt ghi tâm nha, anh nhớ rất rõ ràng.

Anh tăng nhanh tần số hành hạ cô, công hãm cô, chỉ trong nháy mắt làm chocô quên đi tất cả. Đi theo anh tạo nên những cơn sóng kích tình cuộncuộn, sa vào trầm luân.

Cô không biết, những ngày ở bên cạnh cô,dù nhấn nhin hay liềm lĩnh, tất cả đều là lần đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời Doãn Vệ Hoài.

Chỉ có điều bọn họ làm sao cũng không thể nào tới kết cục.

.....

.....

Thi Dạ Triều chịu thả cô, tất nhiên cô đã biết cái giá khi trở về. Cô bịthương nặng, nhưng so với Trữ Dư Tịch đang thoi thóp, thì vết thương của cô được xem là gì. Thái tử cũng đã chia thắng hòng súng vào đầu cô,Doãn Vệ Hoài nắm chặt nắm đấm, đưa lưng về phía cô, nhìn cũng không nhìn một cái.

Đến cuối cùng vẫn là Hoàng Phủ Triệt khuyên giải Thái tử.

Thời gian Tiểu Cửu bị đưa trở về nước, vô số lần ở trong căn phòng tối đen,lặng lẽ nhớ lại. Đến cuối cùng là đã sai ở đâu, là cô không nên phảnbội Doãn Vệ Hoài và Thái tử, hay là không nên yêu, hoặc là đi ngược vethời gian mấy năm trước đây, cô không nên đến bên cạnh anh, cho cả haicơ hội yêu nhau.

Quả nhiên cái gì tới nhanh, thì lúc ra đi cũngbất thành linh như thế, dứt khoát như thế, tựa như thủy triều rút đi sẽcuốn trôi tất cả, chỉ còn lại một nỗi buồn bã uơu ướ.

“Tiểu Cửu, đừng làm chuyện điên rồ, nếu không, ai cũng không cứu được em.....”

Cô vừa nhắm mắt, thì những lời này của Doãn Vệ Hoài lại vọng về bên tai.Còn có sau khi anh bị trúng thuốc, một đôi mắt đầy tức giận và thấtvọng, giống như dao găm cắt vào lòng cô, đau đớn kịch liệt, vô cùng đau.

Cô biết mình phạm phải sai lầm không thể tha thứ, sau khi bịnhốt mấy tháng, lần đầu tiên Doãn Vệ Hoài xuất hiện trước mặt cô, cô đãbiết Thái tử cho cô một cái chết đau khổ nhất mà cũng tàn nhẫn nhất.

Ổ khóa trên chân bị tháo ra, vẻ mặt Doãn Vệ Hoài lạnh nhạt đưa một tay về phía cô. Cô có chút không dám tin, người đàn ông này vẫn còn bằng lòng dắt tay cô.

“Vết thương đã lành chưa?” Anh đi phía trước nắm lấy tay cô, lúc nói chuyện không thể nghe ra được tâm tình.

“Tốt rồi.” Câu trả lời của cô có chút sợ sệt, có chút cẩn thận.

“Ừ, vậy thì tốt.”

Anh dẫn cô ra ngoài, lại không một ai ngăn cản. Trở lại căn hộ của bọn họ, anh tắm rửa cho cô, cô gầy đến mức làm người ta xót thương, cũng không biết có thể làm anh đau hay không.

Dẫn cô đến quán ăn tình nhân nổi tiếng nhất trong thành phố, gọi rất nhiều món cô thích ăn.

“Em thích màu gì?” Đột nhiên anh lại hỏi.

Cô suy nghĩ trong chốc lát. “Màu đen đi.”

“Sinh nhật là ngày nào?”

“..... Em không biết.”

“Họ gì?”

“Không có họ.”

Doãn Vệ Hoài đặt dao nĩa xuống. “Sinh nhật của em là ngày mười ba tháng chín, em họ Doãn.”

Anh nhớ rõ, ngày anh bị trọng thương tỉnh lại, chính là ngày mười ba tháng chín.

Cô không ngẩng đầu, tiếp tục chiến đấu với thức ăn, khóe miệng lại cong lên.

Từ nay cô cũng có sinh nhật, có họ rồi. Là anh đã cho, cô nhất định phải ghi nhớ thật kỹ.

Còn có chuyện, cô cần phải nhớ hơn.

Xe dừng ở cửa Cục dân chính, trong giọng nói của cô có chút ghen ngào và run rẩy không thể kiềm chế. “Đến đây làm gì?”

Anh vẫn nắm tay cô, dứt khoát mà kiên định cho cô hai chữ. “Kết hôn.”

Cô dừng lại, anh xoay người nhìn thẳng vào cô, chân mày cũng không hề nhú lại. “Không muốn gả cho anh sao?”

“.....”

“.....”

“Muốn.”

Hôm nay người xếp hàng đăng ký cũng không nhiều, bọn họ nhanh chóng nhận được hai tờ giấy màu đỏ nho nhỏ.

Đêm đó, Doãn Vệ Hoài dùng hết sức lực muốn cô, không để ý cô mang theo tiếng khóc nức nở mà rên rỉ, hung hăng đoạt lấy. Cô cầu xin tha thứ anh đều mất điếc tai ngơ, biến đổi đa dạng hành hạ cô. Mỗi lần cô kêu tên anh, anh sẽ hung ác hôn lên môi cô.

Muốn nhắm mắt lại để cẩn thận cảm nhận tất cả của cô, nhưng tầm mắt không thể rời khỏi gương mặt cô dù chỉ nửa giây.

Anh hôn cô, không buông tha tác nào, ôm thật chặt trong ngực, khao khát muốn vùi cô vào trong cơ thể, chỉ có như thế mới vĩnh viễn không chia cách.

“Yêu anh không?” Vấn đề này, anh hỏi cả đêm.

Cô không trả lời, cắn môi dốc sức rơi nước mắt. Chỉ sợ đáp án ra khỏi miệng sẽ không bỏ được nữa, càng sợ anh không bỏ được.

Anh đưa cô đến đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương. Cô đã từng nói, nếu có thể, muốn ở chỗ này thường hơn, ngày ngày nhìn thấy thiên đường xinh đẹp của nhân gian thì có chết cũng đáng.

Anh mua một căn biệt thự ở đây cho cô, Lâm Hải. Hàng rào màu trắng, còn có loài hoa của cô.

Cô nói: Doãn Vệ Hoài, anh thật tốt, đã cho em quá nhiều.

Doãn Vệ Hoài mỉm cười: anh còn chưa đủ tốt, thứ anh muốn cho em nhất, là cả đời. Ngoại trừ em, ai anh cũng không cho.

Đầu cô tựa lên vai anh.

Anh nói phải giữ lời, nếu không em cho anh đẹp mặt.

Thời gian là thứ vô tình nhất, mặc kệ mọi người có không muốn đến thế nào, thì nó vẫn cố tình không chịu mềm lòng thả chậm bước chân.

Nếu như thời gian có thể vì thế mà dừng lại, làm cho tất cả đọng lại thành hình, có thể tùy ý đụng chạm, thì thật là tốt biết bao.

Vĩnh viễn nhớ mãi ngày đó. Thật ra thì ngày đó không có gì khác biệt.

Khi cô tỉnh lại, Doãn Vệ Hoài đang chống đầu nằm bên người cô, không hề chớp mắt đưa mắt nhìn cô.

Cô cho là anh giống như trước đây dậy sớm hơn cô, thế nhưng anh lại nói, anh không có ngủ.

Cô khựng lại một chút, mỉm cười ôm cổ anh, dán thân thể lên, dẫn đến một phen triền miên không dứt. Anh đang di chuyển cuồng dã mãnh liệt trong cơ thể cô, xô xuyên qua, đâm vào, tựa như gió cuốn mây tan mà đoạt lấy. Cô ở cao trào gất gao cắn ngực anh. di “iễn~đàn~leê~quý~đo” Cô biết ở dưới lớp da đó, có một trái tim chỉ vì cô mà đập. Cô phải để lại dấu ấn của mình, mới có thể chiếm đoạt nơi đó của anh.

Cô mặc chiếc váy dài màu đỏ mà anh thích nhất, anh nói khi tung bay sẽ rất đẹp, làm mọi người mờ mắt.

Sinh hoạt mỗi ngày của bọn họ đều giống nhau, ăn cơm, xem tivi, phơi nắng. Loài hoa của cô đã ra nụ, mỗi một bụi cây đều có những nụ hoa chớm nở.

Cô nói, khi bọn chúng nở rộ lấy túi giữ tươi bao lấy đóa hoa, như vậy mặc dù lá úa cây mục, nó vẫn như cũ không hề tàn lụi. Cô lấy máy ảnh tự chụp mình vào thời khắc hạnh phúc nhất. Trong hình, nụ cười của cô và nụ hoa đều xinh đẹp động lòng người.

Lúc hoàng hôn, cô vẫn quỳ gối bên trong vườn hoa nhỏ, chăm chú hí hoái những lá úa trong bụi cây.

Anh vẫn đứng sau lưng cô.

Thính giác của cô vẫn luôn nhạy bén, thậm chí không bỏ lỡ tiếng vang rất nhỏ khi anh kéo khóa an toàn của súng.

Cô không quay đầu lại, động tác trên tay vẫn tỉ mỉ. “Ngày kia là ngày bọn họ đính hôn đúng không?”

“Đúng vậy.”

Trời chiều đỏ như máu, nhưng đáy mắt Doãn Vệ Hoài còn đỏ hơn cả trời chiều, làm cho lòng người hoảng sợ.

Cánh tay tựa như nặng ngàn cân, làm sao cũng không nhấc lên được.

“Anh đã từng hứa với em, cả đời anh, chỉ dành cho em, ngoại trừ em ra, ai cũng sẽ không cho, em có nên tin anh không?” Một giọt nước mắt rơi trên phiến lá xanh nhạt, theo đầu nhọn của lá rơi xuống bùn đất.

“Không tin anh, còn có thể tin ai?” Anh cắn răng, mỗi một từ đều nói cực kỳ khó khăn.

Cô buông xéng nhỏ trong tay, ngồi xổm tại chỗ, hí mắt nhìn về mặt trời đang dần chuyển đỏ, bên môi hiện rõ nụ cười nhàn nhạt nhưng đầy thoả mãn.

Đến cuối cùng, cô vẫn không nhìn anh.

“Doãn Vệ Hoài, dám quên em, anh nhất định sẽ chết.”

Doãn Vệ Hoài hít thở thật sâu, chậm rãi nâng tay phải lên.....

.....

.....

Một tiếng súng ngắn ngửi vang lên, phá vỡ bầu trời.

Trong tầm mắt của anh, chỉ toàn màu đỏ, tựa như cái váy dài mà cô mặc đang tung bay nở ra những đóa hoa đỏ tươi.

Xinh đẹp, khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên.

Khi anh thay quần áo thì mới phát hiện trong túi có dây chuyền chữ “Cửu”kia, thảo nào anh tìm khắp nơi cũng không thấy nó. Thì ra nó ở chỗ này, có lẽ là cô đã len lén bỏ vào.

.....

Dấu vết trên ngực, sợ rằng sẽ không thể phai hết. Đó là minh chứng cho tình cảm cô dành cho anh. Chiếc nhẫn trên dây chuyền, anh lấy ra, vừa vặn đeo vào ngón vô danh. Cả đời anh là của cô, sẽ không vì người nào mà đeo nhẫn kết hôn.

Cửu Nhi, anh đã giữ lời hứa, em sẽ lấy gì để thưởng anh đây?

.....

Tên của người phụ nữ kia dường như đã trở thành cấm kỵ của anh. Không một ai dám nhắc tới.

Sau này, ngày mười ba tháng chín hàng năm, anh sẽ một mình nhìn cái bánh ngọt và cây nến, ngồi im cả đêm.

Tấm hình cuối cùng kia, anh phóng lớn treo ở phòng ngủ. Căn hộ của cô, vẫn trống không. Nhưng mỗi ngày anh đều quét dọn. Tất cả đều là sắp xếp cô thích nhất.

Mặc dù không thiết thực, thế nhưng anh luôn ảo tưởng có một ngày nào đó khi anh mở cửa, nghênh đón anh là Tiểu Cửu mặc váy dài màu đỏ, trang điểm ầm ập, xấu xa kỳ quái gọi anh là anh trai Vệ Hoài.

Vì vậy, cuối cùng có một ngày, anh mở cửa, ngơ ngẩn thật lâu ở đó, lâu đến mức nước mắt rơi xuống cũng không hay biết.

Trong chiếc bình rỗng trên bàn, cắm một túi giữ hoa tươi, bao lấy loài hoa mà... cô đã trồng.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuat-phuc>